THEOCRITI

RELIQVIAE

VTROQVE SERMONE

CVM SCHOLIIS GRAECIS

ET COMMENTARIIS INTEGRIS

HENRICI STEPHANI, IOSEPHI SCALIGERI

ET

ISACI CASAVBONI

CVRAVIT HANC EDITIONEM
GRAECA AD OPTIMOS CODICES EMENDAVIT
LIBROS TRES ANIMADVERSIONVM
INDICESQVE VERBORVM THEOCRITEORVM
ADDIDIT

IO. IACOBVS REISKE

VIENNAE ET LIPSIAE
SVMTVS IO. FRID. IAHN
TYPOS LOCAVIT G. A. F. LOEPER
1765.

VIRO
ILLVSTRI, MAGNIFICO
IVRIS CONSVLTISSIMO
IACOBO HENRICO
BORN
DOMINO IN WILDENBORN
ET SVXDORF
TRIBVNALIS PROVOCATIONVM
COMITI, IN CVRIA PROVINCIALI,
ET IN IVDICIO SCABINORVM ITEM
ASSESSORI, CIVITATIS LIPSIENSIS
CONSVLI, TEMPLI ET SCHOLAE
AD D. NICOLAI
CVRATORI
PATRONO SVO
PLVRIMI FACIENDO
THEOCRITI HANC EDITIONEM
A SE CVRATAM
D. D. D.
IO. IACOBVS REISKE

VIR

ILLVSTRIS, MAGNIFICE, IVRIS CONSVLTISSIME, PATRONE GRAVISSIME

Theocritum nonnulla mea cura expolitum illustri Tuo nomini inscribere, pignus futurum meae erga Te pietatis, nil dubito. Facit humanitas et reliqua virtus Tua, ut confidam, Te non esse aspernaturum munus haud uno nomine commen-

commendabile. Poetam vides ingenii dictionisque festivitate dudum nobilitatum. Graecus est. Tu vero, ut nullam partem bonarum literarum Tibi reliquisti intactam, ita in graeca praesertim literatura juventutem Tuam, sub magistro peritissimo, ita exercuisti, ut antiquitatum Atticarum partem inprimis difficilem atque obscuram scriptionibus aliquot academicis, magno cum doctorum hominum applausu, dares illuminatam. Lipsia peperit hoc munus, patria Tua, Tibi carissima, cui nutricationis tam lautam reddis mercedem, ut nulla dies abeat, qua Tu non egregie de illa Tua matre mereare; quae Te, quae majores Tuos tulit, viros clarissimos, antiqua nobilitate, quos summis quibusque functos vidit honoribus, et habuit, ut optime de se meritos, ita carissimos. Sed haec tua Lipsia, tametsi alias optimorum librorum ex nullo non doctrinarum genere ita est ferax, ut ipsa quoque sedulitate graecorum et latinorum auctorum edendorum cum Batavis et Anglis contendere possit, qui regnare hoc in genere velle videntur, nondum tamen ad hoc diei Theocri-

tum

tum dederat. Sed compenſavit hanc cunctationem diligentia et magnificentia. Mundities chartarum ea eſt, is typorum nitor, ea denique cavendis mendis adhibita eſt diligentia, ut nulla facile ſit alia Theocriti editio palmam ſolertiae typographicae huic praereptura. Accedit ab induſtria quadam mea commendationis aliquid. Quod penes Te quidem, ut Tu mei es amans, non eſt nullo loco. Venis ipſe Tu quoque in partem meritorum. Facilitati enim Tuae codicem Theocriti, manu exaratum, debeo, quem Tu mecum communicaſti ex Ampliſſimi Senatus, cujus Tu princeps es, bibliotheca depromtum. Quid itaque dubitem, quin Tu ſis hoc navitatis meae documentum eadem amplexurus benevolentia, qua reliquos meos in literis conatus amplecti ſoles. Non nunc evagabor in laudes Tuas; quae cum ſint ampliſſimae, clarisſimaeque, neminem fugiunt noſtrorum civium, et infantiam meam aſpernantur. Hoc unum agam, ut teſtatum omnibus memorem meum animum faciam, cui nulla dies jucundam eripiet recordationem beneficiorum, quibus Tu, multisque et magnis, me-

que

que ludumque illum literarium ornaſti, in quo, ſub oculis Tuis, juventutem civicam bonis artibus imbuere ſtudeo. Perge porro, ut adhuc feciſti, meque, collegasque meos, et juvenes, in hoc ludo, fidei Tuae commiſſo, bonis literis operantes, caritate paterna fovere, et commoda noſtra tueri. Faxit Deus, ut Tui, ut Schola, quam ecquid eſt cur dubitem Tuam appellare, ut cives univerſi, ſapientia vigiliisque tuis tuti, Te ſalutis ſuae vindice, multos per annos, alma pace, rebusque omnibus ſecundis utantur. Scripſi Lipſiae d. 25. Martii 1765.

LECTO-

LECTORI DOCTO ET AEQVO

S. P. D.

I. I. REISKE.

Fortunam in rebus humanis multam verſari, ſcimus omnes, ab uſu quotidiano doctî. Saepe eveniunt, quae tu minime ſperaſſes. Saepe rurſus a votis, a ſpe atque deſtinatione tua longe jaces. Quod idem in Theocrito mihi quoque accidit. Nunquam mihi, ne per ſomnium quidem, in mentem venerat, edendi hujus poetae neque ſpes neque conſilium. Sors tamen, neſcio quae mea, ad eum me vocavit, eumque mihi objecit, alia omnia cogitanti. Inſtitor librarius, qui ſumtus huic novae Theocriti editioni erogavit, artifici illi, cujus typos et operas ei excudendae conduxit, per literas in mandatis dederat, (nam Viennae Auſtriacae fixas habet fortunarum ſedes) ut homini, quem ipſe idoneum judicaret, correctionem mendarum typographicarum demandaret. Ille itaque, cum eſſet imprimendi faciendum initium, ad me venit, hominem ſibi multo et diuturno uſu cognitum, percunctandi ergo, eſſet ne mihi

animus, et otium, mendas typographicas e foliis a prelo calentibus tollendi. Ego ſine cunctatione condicebam operam meam, quod exiſtimarem, non alias mihi fore, quam correctoris, quem appellitant, partes in hoc negotio gerendas. Praeterea ita de me ſtatuo, ut nihil indignum mea perſona habeam, quo literae ornentur illae, quibus me conſecravi. Similibus aliis operibus, et noviſſime Homero Erneſtiano, eandem operam impenderam. Facile itaque patiebar, prouinciam mihi demandari, quae facilis geſtu et peractu videretur. Sed ipſo in opere graviſſimam deprehendi, et errorem meum experiundo didici. In ipſo ſtatim, quod primum emendandum exhibebatur, folio ſentiebam, ſi quis alius vetuſtus auctor vitiis librariorum contaminatus adhuc circumferretur, eum vel maxime Theocritum eſſe. Veniebat in mentem, folia ſingula quaeque, ut corrigenda mihi traderentur, ad editionem Romanam, quam inter libellos meos habebam, exigere, et tuli ejus rei magnum fructum in ipſo ſtatim primo Idyllio, verſu 102. Ex illo verſu diſcebam, vulgares Theocriti libros tam non non eſſe emendatos, quam par erat eos eſſe, poſt Stephanos, Caſaubonos, Heinſios. Ea res animum mihi addebat, ut origines vulgaris lectionis indagarem, hoc eſt illius ab Henrico Stephano conſtitutae, poſt quem, ut alias, ita in Theocrito quoque nihil eſt novatum; ſeu quod recentiores editores in fide et doctrina Henrici, quae, omnium confeſſione, maxima eſt, acquieſcerent, et ne ſuſpicarentur quidem eum falli usquam potuiſſe: ſeu quod libris vetuſtis carerent, ſeu quod laborem eos inſpiciendi defugerent, ſeu denique, quod nefas ducerent, a lectione Stephano probata vel latum unguem diſcedere. Suſcepi itaque menſe Decembri anni ſuperioris 1764. (nam eo menſe initium imprimendi factum eſt, et ego ad hanc provinciam

ciam

clam ſum vocatus) ſuſcepi ergo illo temporis, ſane praecipiti, articulo moleſtam hanc operam vetuſtos libros cum junioribus comparandi. Vetuſti mihi ſunt, qui editionem ab Henr. Stephano in Poetis Graecis Principibus curatam, anteceſſerunt. Romana a Zacharia Calliergo profecta, domi meae, quod modo dixi, erat. E Bibliotheca Ampliſſimi Senatus Lipſienſis editionem, quae omnium mater eſt, Aldinam, unaque codicem calamo exaratum, accepi. Sed caeterarum nulla mihi ad manus fuit, et aegre carui Florentina, vel Iuntina, ad quam Stephanus haud raro provocat. Ex his duabus vetuſtis editionibus, quae tamen facile omnium loco poſſint eſſe, (nam alia ſubſidia, de quibus ſtatim pluribus dicam, ſerius acceſſerunt) Theocriti verba, quem textum vulgo uſurpant, emendavi. Neque poenitet operae impenſae, cujus fructum tuli majorem etiam, quam ſperaveram. Ex ea enim opera intellexi; vetuſtis illis editionibus, quae paulo poſt artis typographicae exordia curatae ſunt, ab hominibus religioſioribus, quam juniores fuerunt, ineſſe multas bonas lectiones, a junioribus aut ignoratas, aut ideo contemtas, quod earum vim et praeſtantiam non perſpicerent. Saepe ſubit animum meum miſeratio adverſae ſortis, qua, cum Theccrito reliquisque bucolicis graecis, omnes omnino vetuſti auctores utriusque linguae uſi ſunt, quibus, incredibile dictu eſt, quam multa et quam tetra vulnera juniorum editorum, ſeu imprudentia, ſeu levitas, ſeu pigritia, ſeu temeritas et oſtentatio ingenii, inflixerit; quae vulnera, vel flagitia potius a ſegnibus, et ſecuris, et ſat habentibus, a majoribus accepta bona fide reddere, dum praefatiuncula addenda, jejunisque quibusdam notulis adſpergendis famam editorum aucupentur, et rem familiarem locupletent, conſervantur, foventur et per manus ad ſeram poſteritatem traduntur,

cum possent e vetustis primigeniis editionibus sanari, modo eas inspicere nil pigeret, aut nollent bonis ibi absconditis uti. Sed dedecus est hujus saeculi, in hac luce literarum, in hac bibliothecarum opulentia, non ferendum, esse in hominibus doctis, quorum pudet pigetque ignaviae, qui, cum auctorem aliquem veterem typis renovare velint, praesertim si quis adhuc est corruptior, cujusmodi sunt in vetustis auctoribus non pauci, etiam creberrimis quidam editionibus contriti (quod vix fidem inveniat,) tum exemplum ejus aliquod triobolare, de genere vilissimo, mendosissimum, quod sibi perire animo ferant aequissimo, tradant operis imitandum, et mendarum typographicarum elimationem amico cuidam suo, juveni haud doctissimo, aut mercenario servo, committant, cujus fidei securi indormiscant. Videte audaciam ejusmodi hominum, existimationem suam pari loco, atque commoda literarum, hoc est nullo, habentium. Editionis, quam titulus ab ipsis curatam mentitur, ne folium quidem prius oculis vident, quam editio praelo liberata venalis exponitur. Eo quidem modo veteris cujusque auctoris editorem se ferre cujusque sit. Ea vero laus, aut nulla est, aut perexigua. Ego equidem eam mereri nolim, et persona mea indignam judicem; qui ita statuam, cui homini docto sua dignitas cara sit, et qui aequalium suorum posterorumque commodis studeat, bonaque fide de ornandis et amplificandis bonis literis cogitet, eum decere, non ut alienae fidei ita supinus indormiat, sed ut ipse quaerat, quid verum sit et genuinum, et domo afferat, unde vetustus quisque auctor emendatior, ornatior et illuminatior prodeat.

Haec hactenus. Erunt tamen contra qui sedulitatem meam improbent, et pro importuna atque vaesana traducant. Quos rogatos velim, primum ut cogitent

tent, ſi Henrico Stephano, ſi Danieli Heinſio id licuit, qui ſibi ſumſere, ut pro arbitrio ſuo textum Theocriti mutarent, ſaepe idonea ſine cauſa, idque inulti tulere, mihi quoque hoc licere debere. Nam aut ſtultitiae et imperitiae eſſet, aut invidiae, idem factum in aliis laudare, in aliis inſectari odiis et convitiis. Deinde, ut a carpendo tantiſper ſibi temperent, donec ipſi Theocritum diligenter legerint, et noſtros animadverſionum libellos cum eo compararint, quibus hoc conſequi ſtudui, ut, quid diſcriminis lectionum in libris Theocriteis verſetur, in brevi quaſi tabula cerni, quid in quaque lectione veri aut falſi inſit, dijudicari, et ſicubi latinus interpres a ſententia poetae aberraſſet, deprehendi poſſit. Haud infitiabor ſubitariam et deproperatam hanc eſſe operam. Non enim plus otii ad hoc totum concinnandum relictum mihi fuit, quam paucorum menſium ſpatium, illorum puta, quibus haec Theocriti nova editio inter manus operarum verſata eſt. Quo factum eſt, ut paene imparatus ad hoc negotium gerendum accederem. Non eram Theocriti lectione tritus; non abundabam vetuſtis ejus editionibus, aut lectionibus e codicibus manuſcriptis excerptis; alienus tota vita fui ab uſu veterum grammaticorum graecorum; quorum uſus tamen in praecipuis habetur praeſidiis atque adminiculis ad rem eiusmodi proſpere gerendam; libris juniorum, qui Theocritum ſeu data opera, ſeu obiter tractaſſent, non eram inſtructiſſimus; carebam otio eos libros, qui in poteſtate mea eſſent, diligenter perſcrutandi; plane nihil ad hunc poetam in adverſariis annotatum habebam. At vel ſic tamen ſatis magnam emendationum et animadverſionum ſilvam ipſa praeſtitit comparatio trium Theocriti librorum, qui, quod ſciam, ſunt principes. Hi ſunt Aldinus, Romanus, et Henrici Stephani; de quibus pauca quaedam praefari expedit.

Aldina

Aldina mihi ad manus fuit illa, quae subscripta in fine voluminis habet haec verba: „Impressum Venetiis characteribus ac studio Aldi Manutii Romani, cum gratia etc. MCCCCXCV. mense Februario.„ Primam hanc ajunt esse: Sitne nec ne, pro certo non dixerim. Nam in Bibliotheca Graeca Fabricii bis nominatur editio Aldina 1494. et in Catalogo Bibliothecae Lugduno Batavae perhibetur ibi exstare editio A. 1493. Sunt huic editioni multae propriae laudes, splendidi typi chartaeque, compendia scripturae graecae haud pauca, in aliis libris prelo excusis raro obvia, lectiones quam plurimae probae et genuinae, a quibus juniores editores sine causa discesserunt. Ex hoc libro multis Theocriti locis primigenium colorem reddidi. Et magna debet ejus ad nos esse auctoritas, quia Aldus in praefatione ad Baptistam Guarinum Veronensem nihil a se emendatum, sed omnia fideliter e libris suis manuscriptis expressa et reddita esse affirmat. Verba ejus legi possunt in Voluminis XII. Bibliothecae graecae Fabricianae p. 606. ubi tota praefatio illa recusa est. Ordine carmina Theocritea hic Aldinus liber plane alio exhibet, quam quo in vulgaribus libris post Stephanum auctorem leguntur. Quem Aldinum ordinem alio loco describo. Intermistae sunt Theocriteis carmina Bionis et Moschi. Sed rursus ei desunt non pauca, quae postmodum Zacharias Calliergus primus in lucem produxit. Scatet item mendis crassis, quas tamen paene omnes in libellum meum animadversionum contuli, ut jam carere aequo animo possint Aldino codice, si qui eo destituantur. Est in eo etiam hoc singulare et plane mirabile, quod locos duos iterat, et cum magna etiam lectionis diversitate, totidem alios contra omittit. (v. ad Idyll. 18. et ad Moschi Megaram dicenda) Suspicor tamen superesse quaedam Aldini codicis exempla, quibus ille insignis

insignis et rari exempli error sit detractus. Nam I. Adamus Schierius, V. C. Gymnasii Schoeningensis in agro Helmstadiensi Rector, in editione, quam curavit, reliquiarum Bionis et Moschi, ad illos ipsos locos, qui codici Aldino ei, quo ego usus sum, desunt, affert ex eadem Aldina lectiones a vulgari discrepantes. Vsus autem sum indulgentia virorum Amplissimorum et Clarissimorum, Iacobi Henrici Bornii, et Wendelini Neuhausii ICC. codice illo Aldino, quem servat Bibliotheca ab Ordine Amplissimo Civitatis Lipsiensis studiosorum usibus aperta. Quo cum codice modis omnibus consentit ille, quem bibliotheca tenet illa, quam item Vniversitas literarum in urbe nostra florens in Collegio Paulino publice dedicavit. Nolite lectores suspicari illi codici Aldino, qui mihi ad manus fuit, aliquid foliorum detractum esse. Nihil est. codex est integer, et plenus. lacunae illae mediis in paginis incipiunt.

Postquam haec iam exaraveram, et operis excudenda dederam, venit in mentem, quo me hoc dubio liberarem, adire virum excellentis doctrinae famaeque, Ernestium nostrum, penes quem Theocritum Aldinum esse mihi constabat. Et cessit res ex voto. Exponebam viro summo meam de discrepantia exemplarium Aldinorum dubitationem. Res ei mira videri. Negabat sibi occurrisse mirificum illum errorem, tametsi librum suum Aldinum cum Heinsiano non indiligenter comparasset. Permittebat denique librum suum mihi inspiciendum. Statim patuit illas ambas editiones Aldinas, tametsi annum eundem praeferrent, seu mentirentur, mirifice inter se discrepare. Exponam suo loco diversitates lectionum ex utroque exemplo. Nunc satis habebo quaedam afferre ad universam constructionem pertinentia, quae alia in alio est exemplo Aldino. Ad p. usque 77. seu Κηροκλέπτην ambo libri Aldini, qui mihi ad manus fuere,

Sena-

Senatorius et Erneſtianus, inter ſe conveniunt modis omnibus. Sed a pagina 77. inde ad finem libri ambo mirifice et inſigniter inter ſe diſſentiunt.

Liber itaque Aldinus, quem bibliotheca Senatoria ſervat, cum quo ille, quem bibliotheca Vniverſitatis in Paulino collegio conſecrata, modis omnibus conſentit, ſic ſe habet. Pagina 83. incipit Bucoliſcus, et procedit ad verſum 25. ὄμματα. p. 84. incipit a verſ. 26. eiuſdem Bucoliſci et finit in quarto Piſcatorum. p. 85. a quinto ad 35. continuat, p. 85. tenet piſcatorum verſus 36. ad 65. p. 87. verſus duos poſtremos 66. et 67. ἐλπὶς τὸν ὕπνον etc. (ſic). tum ſequitur Μεγάρα γυνὴ Ἡρακλέους (ſine voc. δωρίδι.) Huius carminis habet verſus duodecim primos, poſt quos ſequuntur verſus 37. cum ſequentibus omnibus usque ad finem, iterati e leſſo Moſchi in Bionem per paginas 88. 89. et maximam partem paginae 90. omiſſis omnibus verſibus Megarae, qui duodecimum inſequuntur. Iam p. 90. paene extrema incipit carmen in Dioſcuros hac inſcriptione Διόσκουροι κοινῇ ἰάδι. magnis literis. p. 91. habet verſum Dioſcurorum quartum cum inſequentibus. p. 92. a verſu 34. ad verſum 41. in media pagina iterum lacuna eſt, ſed illa pariter quoque coeca. nam deſunt verſus 42-90. tum rurſus leguntur, nullo intervallo, verſus 91. ἥρως (ſic) κρατερὸν et finit illa pagina in verſu 110. αὐχένος ἀρχαγὸς. p. 93. a verſu 111. ad 141. p. 94. a verſu 142. ad verſum 171. p. 95. a verſu 172. finit in Amatoris quarto, cuius hic alia non eſt inſcriptio quam Μισῶν φιλέοντα, magnis literis. p. 96. a v. 5. χερσὶ κρατεῖ pergit ad v. 34. ἀνίκα τὰν καρδίαν. (ſic) p. 97. a v. 35. finit in fine carminis στέργε δ' ὑμεῖς εὖντες. (ſic) p. 98. eſt Syrinx lineis in ora paginae laeva, unde legendi initium fit, recto ad perpendiculum deſcendentibus tractu, ſed verſus oram dextram, ubi verſus deſinunt

nunt, ſenſim decreſcentibus, caeterum nullis linearum terminis deſcripta. p. 99. eſt carmen in mortuum Adonin. p. 100. eſt γένος Θεοκρίτε. p. 101. περὶ εὑρέσεως τῶν βεκολικῶν. p. 102. tota eſt vacua. p. 103. incipiunt Gnomae Catonis. Haec eſt facies Theocriti e bibliotheca civica Lipſ. depromti.

Nunc videte propria libri, quem Erneſtius V. C. uſurpandum dedit. Non commemorabo hoc, quod non Aldinis operis imputari debet, ſed culpae compactoris, exemplo illi deeſſe totum folium Z. F. 111. notatum, ſeu paginas 81. 82. 83. et 84. in quibus Bucoliſcus totus cum verſibus 65. Piſcatorum fuit exaratus. p. 85. ſummam tenent duo poſtremi verſus Piſcatorum ἐλπὶς τῶν ὕπνων. Tum ſequebatur carmen Moſchi Megara dictum; cum alio pampinaceolo (Stoekgen appellant pueri typographorum noſtratium) quam eſt in illa altera Aldina; et cum hac inſcriptione Μεγάρα γυνὴ Ηρακλέες. et peculiari verſu minutis literis, δωρίδι. quod vocabulum illi alteri plane deeſt. p. 86. incipit v. 25. finit in verſu 55. p. 87. v. 56 - v. 86. p. 88. a verſu 87 ad 117. p. 89. v. 118. et tum in media pagina incipit, parvis literis, Θεοκρίτε Διόσκεροι κοινῇ ἰάδι ἐγκωμιαστικόν. et fin t in v. 18. p. 90. a v. 19. ad v. 48. p. 91. a verſu 49. ad 78. p. 92. a v. 79. ad 108. p. 93. a v. 109. ad 139. p. 94. a v. 140. ad 169. (Hoc folium, paginas 93. 94. 95. et 96. tenens, iteratum erat errore compactoris.) p. 95. a v. 170. ad 200. p. 96. a v. 201. ad verſum tertium Amatoris, cujus erat haec inſcriptio literis minutis Θεοκρίτε ἐραςῆς δωρίδι διηγήμαται. (ſic) p. 97. a verſu 4. Amatoris ad 33. p. 98. a verſu 34. ad finem carminis, cui ſubſcriptum erat τέλος, ſignificans Theocriteorum carminum iſtum finem eſſe. p. 99. eſt Syrinx plane alia forma atque in illa ſuperiore editione, aut in ulla alia, quotquot vidi. Coit enim e lato prin-

cipio utrinque in anguſtum ſundamentum, velut ventilabrum, quomotitando foeminae ſibi auras adſpirant. Septum eſt undique binis lineis parallelis, et in medio novem dimicant velut ocelli ad dimidias partes coeci, ſeu obſcuri, cum ambiente areola candida. p. 100. tenet carmen in mortuum Adonin, et p. 101. incipiunt Gnomae Catonis.

Quibus ſi addis incredibilem varietatem, quae lectionibus hujus Erneſtiani exempli, cum lectionibus alterius exempli ſupra commemorati intercedit, res eſt manifeſta et omni controverſia potior, duas plane diverſas eſſe has Aldinas editiones. Haec vero mihi adhuc dubia ſunt et obſcura: ſintne ambae eodem anno curatae, quod ſubſcriptio affirmat; et, ſi ſunt, cur eodem ambae anno proditae; et quaenam ſit vetuſtior, et quis mutationum vel emendationum in recentiorem ingeſtarum auctor, et cur denique duabus editionibus tam inter ſe diſſimilibus eadem ſit praefixa praefatio, quae tamen diſerte ajat, Aldum nihil mutaſſe, ſed fideliter repraeſentaſſe librorum ſuorum lectiones. Atqui repraeſentant ambae editiones lectiones inter ſe diſſimillimas. Vtranam itaque bona fide agit? Sed nimis ſupina fuit antiquorum ratio in praefationibus ad libros, quos ederent, conſcribendis, et in Criſi exercenda. Sinunt nos ignorare, quibus ſint libris uſi, et qua id ratione; quo fit ut neſciamus, quid librorum fidei, et cuinam illi fidei, ſatiſne bonae, et quid rurſus ipſorum editorum ingenio et auctoritati ultro arrogatae debeatur. Sunt etiam loci quidam illius praefationis Aldinae mihi perobſcuri, ut ille: *Sic in hoc libro in iis, quas addidimus, eclogis.* Sic loquatur homo, qui nova quaedam carmina adjunxerit antiquiori cuidam editioni ſuam praegreſſae. Ecquaenam vero praegreſſa tuam eſt editio Theocriti, Alde, nos enimvero tuam credidimus ad hoc diei omnium principem. Eccuinam addidiſti eclogas illas, quas te ais

ais addidisse? Illi ne primae, A. 1493. a te curatae? Ergone illa carmina Theocriti pauciora complectitur, quam haec posterior? Debebas planius loqui, et rationem posterorum habere. Sed haec posita sunto in medio, quae destituti a librorum copia nos clara perfundere luce nequimus. Interim, quia distinguendae tamen inter se sunt illae Aldinae tam dissimiles sibi, liceto mihi in libello Animadversionum illum priorem appellare, qui minus plenus est, h. e. cui desunt magnae particulae in Dioscuris et in Moschi Megara; posteriorem autem illum, qui particulas illas praestat. Consentaneum enim est, imperfectius esse vetustius perfectiore. Dolet mihi profecto, exemplum Ernestianum non statim a principio meae operae Theocrito navatae praesto fuisse. Nam eo demum uti coepi cum operae ad p. 233. hujus editionis profecissent. Non dubito potuisse me illo e libro nonnullos locos melius constituere. Videtur tamen Zacharias Calliergus hoc posterius exemplum Aldinae, Ernestianum puta, secutus esse, prius autem illud, quod Senatoria bibliotheca servat, plane ignorasse. Nam editio ejus cum Ernestiano libro plerumque consentit, et exhibet ex eo lectiones, quas, antequam libro Ernestiano potirer, profectas credebam ab ingenio Zachariae. Sed erit de his disserendi locus oportunior in libello Animadversionum.

Mirari item satis non possum, qui factum sit, ut Daniel Heinsius, cui tamen ista editio ad manus esset, neque lateret ejus ad emendandum Theocritum magna vis, tamen ad eam rem illa uti nil curaret. Nam illi exemplo Aldinae, cujus ipse, dum in vivis ageret, dominus fuit, et quod postea in potestatem I. Alb. Fabricii devenit, adscripsit Heinsius, Fabricio teste, haec verba. „Ex hac Theocriti editione videntur quaedam non vulgaria in reliquis recentioribus posse emendari.„

Nisi forte Daniel post editum demum suum Theocritum Aldino potitus est. Et erat praeterea Daniel ab acumine critico, a graecarum litterarum peritia, ab eruditione vera, non profecto instructissimus.

Haec pauca de Aldina. Quam secuta est Iuntina seu Florentina, ab Henr. Stephano in notis ad Theocritum saepe commemorata, a me autem nunquam oculis usurpata. Quantum memini ex Henrici praedicatione, neque cum Aldina plane consentit, neque cum Romana, quae Florentinam proxima excepit. De qua statim pluribus dicam. videtur Florentina quaedam propria, neque plane spernenda habere, forte illa e mediceis codicibus hausta, quorum lectiones penes me sunt, et de quibus paulo post erit dicendi locus oportunior.

Romana vulgo audit editio a Zacharia Calliergo, Romae, illo ipso anno 1515, quo Iuntina, curata; et primo mense A. 1516. in manus hominum emissa, secundum Aldinam, sine controversia, praestantissima. Exemplar enim est omnium insecutarum, nisi si quid Henricus Stephanus ab hoc exemplo discessit. Explevit enim Zacharias Aldinae lacunas, et non pauca carmina bucolicorum graecorum, quae ad Aldi manus non pervenerant, addidit; neque fuit post Zachariam, qui Theocritum nova quadam accessione locupletaret. Primus idem dedit Scholia graeca, in quibus si delectum esset secutus, majorem erat gratiam initurus. Abundant enim illa scholia multis absurdis et anilibus nugis, pudendisque erroribus. non tamen nullo in loco sunt habenda, neque laus omnis illis est deroganda. Negari nequit, Theocritum Zachariae Calliergo haud parum debere, ut qui magnam adhibuerit curam, ut poeta noster quam ornatissimus et instructissimus exiret. Aderant ei libri bonae notae, e quibus dubitari nequit quin

locos

locos bene multos emendarit, quos Aldus mendoſos prodiderat; Rurſus tamen planum in libello Animadverſionum feci, Zachariam multa corrupiſſe, quae Aldus fideliter bona et proba dediſſet, ingenio confiſum, non usque quaque feliciſſimo. Verum tamen mirifice mihi ad emendandum Theocritum Calliergi diligentia profuit. Interdum quoque Scholia ex ejus editione emendavi, adieci item inde repoſita ſcholia ad Helenae epithalamium, quae, neſcio quo caſu factum eſt, ut editionibus omnibus, quae quidem Xylandro juniores ſunt, deeſſent. Iuvat hoc loco titulum huius editionis et praefationem et ſubſcriptionem referre.

ΤΑΔΕ ΕΝΕΣΤΙΝ ΕΝ ΤΗ ΠΑΡΟΥΣΗ ΒΙΒΛΩ.

Θεοκρίτου εἰδύλλια ἓξ καὶ τριάκοντα.

Τοῦ αὐτοῦ ἐπιγράμματα ἐννεακαίδεκα.

Τοῦ αὐτοῦ πέλεκυς καὶ πτερύγιον.

Σχόλια τὰ εἰς αὐτὰ εὑρισκόμενα. ἐκ διαφόρων ἀντιγράφων συλλεχθέντα.

In ima ora tituli conſpicitur aquila biceps, cum ſcuto in pectore, cui inſcriptae ſunt duae literae ZK. Praefatio ſic habet.

Ζαχαρίας καλλιέργης κρὴς τοῖς ἑκασταχοῦ φιλομαθέσι χαίρειν.

τὰ Θεοκρίτου εἰδύλλια τὰ παρὰ τοῦ μακαρίου προτυπωθέντα Ἄλδου καὶ ἡμεῖς δεύτερον ἐτυπώσαμεν, οὐχ ὡς εὕρομεν (ἐσχάτης ἂν τοῦτο νομισθείη παρὰ πᾶσιν ἄξιον κατηγορίας) ἀλλὰ κατὰ τὸν εἰωθότα τρόπον καλῶς ἅμα ταῦτα καὶ ἐπιμελῶς εἰς κοινὴν ὠφέλειαν ἐπιδιορθώσαντες, χειρὸς ἐπικουρίας ὀρέγοντος Κορνηλίου Βενιγνίου τοῦ οὐιτερβιέως. οὐ πόνου γὰρ μόνον τοῦτο δεῖται πολλοῦ, ἀλλὰ καὶ δαπάνης, ταῖς πολυγόνοις ὠδῖσι τῆς παρ' ἡμῖν τυπουργίας. δεύτερον καὶ ἡμεῖς, ὡς φθάσαντες εἴπομεν, τοῖς πᾶσιν ἕτοιμα προστιθέμεθα σὺν ἄλλοις Θεοκρίτου τισὶ τοῖς μήπω τυπωθεῖσιν.

ἠρακλί-

ἡρακλίσκον φημὶ, ἡρακλῆν λεοντοφόνον, βάκχας, ἠλακάτην, παιδικὰ, δάφνιδος καὶ κόρης ὀαριστὺν, τὰ σωζόμενα αὐτοῦ ἐπιγράμματα, ἐννεακαίδεκα ὄντα τὸν ἀριθμὸν, πέλεκύν τε καὶ πτερύγιον, πρὸς τούτοις ἔτι τὰ εὑρισκόμενα εἰς αὐτὰ σχόλια, ἅτινα ἐν πολλοῖς διεσπαρμένα εὑρόντες ἀντιγράφοις, πόνῳ πολλῷ εἰς ἓν συνηγάγομεν. τὸ μὲν γὰρ εἰς τοῦτο, τὸ δὲ εἰς ἄλλο εἶχε σχόλιον. ἐφ᾽ οἷς εἰ χαίρετε, εἰκὸς ἔργῳ δεικνύειν, ἵνα καὶ εἰς τὸ μέλλον προθυμοτέρους ἡμᾶς εἰς τοὺς κοινωφελεῖς τουτουσὶ καλούς τε κἀγαθοὺς ἀγῶνας ποιήσητε.

Non alienum est, ejusmodi praefationes e vetustis editionibus a junioribus repeti, et posteritati quasi per manus tradi, et ab oblivione vindicari, quae quidem sint, ut haec est, non desertae a rebus scitu dignis. Quod si essem copiis et usu vetustorum librorum, et peritia rerum in literis saeculis XV. et XVI. gestarum instructior, otioque praeterea si abundarem, erat hic commodus locus de typographia a Zach. Calliergo Romae adornata, et de libris ab ea profectis, item de Cornelio Benigno Viterbiense, qui sumtus huic editioni erogasse dicitur, nec non de numero carminum Theocriteorum, disputandi, qui a numero nunc in libris hodiernis regnante multum diversus est. Sed haec aliis sunt relinquenda. In fine Romani libri haec leguntur, primum graeco, tum latino sermone. Λέοντος μεγίστου ἀρχιερέως δεκάτου πάπα ῥώμης ὁσίως αὐτὴν οἰκονομοῦντος καὶ τὸ παρὸν βιβλίον ἐν ταύτῃ οὐκ εὐνομίου * χωρὶς τυπωθὲν, πέρας εἴληφεν ἤδη σὺν θεῷ. ἀναλώμασι μὲν τοῦ λογίου ἀνδρὸς Κορνηλίου βενίγνου τοῦ οὐιτερβιέως, πόνῳ δὲ καὶ δεξιότητι Ζαχαρίου Καλλιέργου τοῦ Κρητὸς, μηνὸς Ἰανουαρίου ιε. χιλιοστῷ πεντακοσιοστῷ δεκάτῳ ἕκτῳ. et aversa pagina, omnium ultima, haec latina. „Leonis X. Pont. Max. literis cautum est, nequis possit tam

Pinda-

* Nota vocabulum εὐνόμιον pro privilegio.

Pindarum, qui nuper cum commentariis editus est, quam Theocritum hunc impressum cum additione * et commentariis per decennium imprimere aut venundare sub poena excommunicationis latae sententiae refectionis damnorum expensarum, et amissionis librorum." Subjacet caduceus alatus, cum gemino serpente et imposita stella.

Haec est facies editionis Romanae. Jam de aliis agamus, quae illas duas principes sunt insecutae. In editionibus itaque Theocriti, quae graecae sine scholiis prodiere, numerat Jo. Albertus Fabricius B. G. T. II. p. 436. Lovaniensem A. 1520. 4. Basilieensem apud Cratandrum 1530. 8. Venetam 1539. 8. Parisinam apud Gn. Morellum 1561. 4. et inter poetas graecos principes Henrici Stephani Paris. 1566. folio. et in editionibus, quae cum scholiis prodiere, numerat idem Fabricius p. 437. praeter Romanam, de qua jam modo diximus, has. Basil. 1541. 8. Venet. 1543. 8. (qua de editione testatur, eam a Meursio lection. attic. 3, 17. laudari.) cum scholiis a Calliergo collectis in priora 18. idyllia et in reliqua Guil. Xylandri graecis brevibus annotationibus Francofurti 1588. 8. et denique Oxoniensem 1676. 8. quam nitidam appellat. Harum editionum fuere penes me paucissimae; hae nempe Veneta 1539. et 1543. poetae graeci principes Henrici Stephani, et Oxoniensis Felli. praeterea fuerunt penes me, Fabricio praeteritae hae. Francofurtensis 1558. quae cum illa Fabricio commemorata A. 1588. videtur eadem esse. fortasse in numeris commiserunt operae peccatum, et Londinensis A. 1729. De illis, quas non vidi, judicare nequeo. Superest itaque, ut de his meam dicam sententiam, quas oculis usurpavi et usu cognitas atque perspectas habeo.

In

* Significat illa carmina, quae Zacharias primus in lucem protulit.

In his itaque prima eſt Veneta A. 1539. curata, non deſtituta Scholiis graecis, quod ait Fabricius, ſed iis utique praedita. Forte carebat iis exemplum Fabricianum. Exemplum autem, quod Erneſtius V. C. mihi utendum dedit, ea habet; ut contra exemplum, quo uſus ſum, Farreanae, ſeu Venetae A. 1543. curatae, quam editionem Scholia graeca habere ait Fabricius, iis caret. Vſus autem ſuum hujus exemplo item Erneſtiano. Conveniunt ambae hae Venetae inter ſe modis omnibus, et ſimillimae ſibi ſunt, ut aliis in rebus, ita in his duabus, quod carent plane omni auctoritate, nam ſunt merae iterationes Romanae, et quod ſunt perquam mendoſae. Sed recentior Farreana tamen magis, quam vetuſtior Salamandrina. Quare miror cur Meurſius eam laudarit. Nominum horum rationem accipite hanc. Veneta A. 1539. curata inſigne gerit Salamandram in flammis vivacem, et ſubſcriptionem hanc. *Venetiis apud Salamandram*, in titulo utroque, tam illo, qui verbis poetae graecis, quam, qui Scholiis praefixus eſt. In calce legitur haec ſubſcriptio. *Venetiis in aedibus Bartholomaei de Zanettis a Caſterzago anno a partu virginis* 1539. Ineſt ei Bipennis et Ala et Ara. Sed deeſt Syrinx. Scholiis tamen Pedaſimi ad Syringem non caret. Altera Veneta 1543. prodita, cujus exemplum Erneſtinum, forte culpa compactoris librarii, caret ſcholiis, praefert ipſa quoque inſigne Salamandrae, et eaſdem plane lectiones, quas illa ſuperior, niſi ubi eſt mendoſior. Paginae et verſus ambarum editionum paene ubique inter ſe conveniunt. chartae tamen et typi ſunt diſſimiles. Sed ſubſcriptum eſt titulo *Venetiis ex officina Farrea*. MDXLIII. In calce carebat omni ſigno typographico. Ariſtophanem Farreanum Stephanus Berglerus laudibus extulit paene invidendis, et, ut repertum eſt ab Hemſterhuſio, V. C. etiam

iam vanis. Profecto, si Theocrito Farreano similis est Aristophanes ille Farreus, necesse est, ut, quotquot Aristophanes unquam prodiere typis excusi, omnium hic sit teterrimus. ut nesciam ubi oculos, ubi mentem habuerit Berglerus. Bona fide possum asseverare, et poteram centenis documentis demonstratum dare, et datum est cuique, penes quem illa Farreana Theocriti editio est, oculis suis fidem sibi facere, nullam unquam e praelis typographicis exisse mendosiorem Theocriti editionem. Tam crebri, tam portentosi sunt errores istius editionis. Et praeferunt tamen ambae illae Venetae Theocriti editiones praefationem Labani Torini ad Polycarpum Cratandrum; in qua Labanus ille (nam sic constanter in utraque editione appellatur, non Albanus, quomodo eum alii appellant) magnifice de opera a se in emendando Theocrito navata, praedicat. Ad manus mihi non est editio Basileensis, quam Fabricius commemorat, ex officina Cratandri prodita A. 1530. sed videtur tamen omnino Cratander ille, ad quam allegata est haec Torini praefatio, idem cum typographo Basileensi esse, et praefatio haec ex editione Germanica in Venetam ipsis verbis translata. Forsitan Torinus Cratandro operam in corrigendis mendis typographicis editionis Basileensis locavit, forte haud illam contemnendam. ut ista praedicatio solummodo ad mendas typographicas pertineat, non autem ad lapsus calami, quibus librarii scribae, indocti et tardi homines, Theocritum deformarunt, quibuscum homini critico bellum est. Sed utut est hac de re, accipite Torini verba, haec: „Succisivis, ait, et paucis admodum horis, Theocritum a confessis aliquot mendis vindicavimus, quibusdam vero et bene multis fidem nostram voluimus interponere. Sunt enim quae Oedipo conjectore egeant nonnulla. Castigatiorem tamen, quam hactenus, pro-

dire, liquebit iis, qui exemplaria conferre non dedignabuntur." Haec Torinus de se praedicat; quam vere, meum non est dicere. Quae de fide sua interposita commemorat, ea plane non intelligo. Nisi hoc vult dicere, se mendas superiorum editionum, quas non potuisset tollere, reliquisse et propagasse. Hoc pro certo scio, et comperi sedulo facto examine, quaecunque tandem fuere partes, et quicunque successus Torini hoc in negotio, millia aliquot mendarum, quibus aliae Theocriti editiones carent, me reperisse in illis duabus Venetis, vix unam, aut duas emendationes, vere eo nomine dignas, quae Torino possint imputari. Quod Idyll. 25, 183. melius in Farreana legitur ἀπίδα, quam in vetustioribus ἀππίδα, hoc casui magis et errori typographico, quam diligentiae correctoris ideo imputo, quod etiam in Salamandrina legitur ἀππίδα, quae tamen etiam Torini praefationem habet, et se ab eo correctam fert. Tametsi totum Theocritum Farreanum et Salamandrinum haud indiligenter, et magis etiam, quam par erat atque expediebat, ad libros vetustioresque atque recentiores exegi, nullam tamen usquam reperi emendationem, praeter hanc unam Idylli 7. 153. ἔπεισε pro antiquo ἔσπεισε. In reliquis crassissima et foedissima socordia atque inscitia per illas duas Venetas editiones dominatur. Isne se emendatorem Theocriti ferat, qui, ut hoc utar, quod primum occurrit, in Heraclisci v. 5. Romanae vitium ἀπεσκόλευσε reliquit, et propagavit, et v. 7. ejusdem carminis γλύκετερον. Sed non solum vetusta vitia reliquit, et per manus quasi tradidit posteris, sed nova etiam quam plurima creavit et disseminavit. ut Id. 5, 60. ποτέροις δὲ. Haeccine erit emendatio? item v. 84. ἔθησα pro ἔθυσα, et Id. 3. 43. Ὀρθρυος pro Ὄθρυος 4. 16. πτῶκας *lepores*, pro πρῶκας, *guttas roris*. 12. 8. Φαινὴν, pro Φανεὶς. 14. 66. βεβλακαὼς, pro βεβα-

βεβακώς. 15. 88. πλατεάσδοισαι. 16. 85. καλαῖ (cum circumflexo) πέμψαιεν ἀνάγκαι. 24. 74. πολλαὶ ἀναχαϊάδων. 25. 15. ἂν μέγα. Hoccine eſt emendare, an corrumpere? Vix digitum ponas in illa editione, ubi non occurrant exempla tam deteſtabilis ignorantiae. Cujus unum adhuc, ſed inſigne, ponam exemplum, e quo de correctoris ingenio, aut de editionum valore, conjectura fiat. Idyllii ſecundi verſus quintus deſideratur. Sed hoc leve eſt prae iſto, mirifico et ridiculo errore. Idyllii noni verſu 2. legitur verbum ἐφεψάσθω, et verſu 3. ἐπὶ στέρασι. Horum verborum illi in editione Romana ſuperſcripta eſt varians lectio ἐφαψάσθω, huic ὑπὸ στέρασι. Habet illa editio interdum ad marginem annotatam lectionum varietatem. Super literis itaque ἐφε ſuperſcriptae ſunt in Romana literae hae γρ. καὶ ἐφα. quod cum non intelligeret curator editionum Venetarum, ſubjecit verſui primo γὰρ καὶ ἔφα et ſecundo γὰρ καὶ ὑπό. quod mortalium nemo exputet, quid ſibi velit, niſi fontem erroris coram oculis habeat. Quam putabimus mentem, quam linguae graecae peritiam ei fuiſſe, qui ex γρ. (id eſt γράφεται) efficiat γάρ. Sed non ſatis habuit curator illarum editionum, ſemel ſe turpiter dediſſe. Etiam bis peccavit, et errorem iteravit. Nam in Epigr. 4. 5. ubi ZC. ad marginem adſcripſerat γρ. κᾶπος, ſignificandi ergo, pro σακός in codicibus quibuſdam reperiri exaratum κᾶπος; ibi editor Venetus verſui quarto adjunxit γάρ et quinto κᾶπος. quod totam ſententiam plane conturbat. Forte Labanus noſter etiam auctor eſt illius παραδιορθώσεως, quae juniores Theocriti libros omnes pervagata, ſed a nobis merito repudiata eſt, Idyllii 2, 34. ῥαδάμαντα. Nam in nullo meorum librorum eam lectionem reperio, qui quidem ſit Salamandrino vetuſtior, in quo primo illam invenio. Labanus ille Torinus qui fuerit, in-

telligitur e T. IV. p. 1171. *des jöcherischen Gelehrten-Lexici*. Fuit homo in medicis praesertim graecis latina oratione interpretandis sedulus.

Est ergo, ut jam paret, harum duarum editionum Venetarum auctoritas nulla, ut universe omnium, quotquot usu cognitae mihi sunt, praeter Aldinam et Romanam Calliergi, editio carminum Theocriteorum nulla ullam habet auctoritatem criticam. (Nam Juntinus liber ad manus meas nondum pervenit. quare non habeo quod de eo statuam.) Sunt enim illi duo libri, Aldinus et Romanus, e codicibus manu exaratis ducti, caeterorum omnium nullus est, sed iterarunt omnes solummodo textum, quem Aldus et Calliergus dederant, alii majore, alii minore cum diligentia, alii coeca fide, alii socordia non ferenda, alii cum laudabili et felici cura vetustos errores tollendi, quos tollere poterat ingenium. In his laude dignis ponendae sunt Camerarianae et Xylandrinae, et imprimis Stephanina. De quibus nunc sigillatim pluribus dicam.

Camerarii quidem quae sint de Theocrito merita, dicere non habeo, qui Camerarianam editionem viderim nullam. Suspicor tamen Camerarium, pro istis temporibus, non male de Theocrito meritum esse. Nam ad subtilitatem et ἀκρίβειαν nostrorum nihil est. Sed Xylandrinam vidi Francofurti A. 1558. ex officina Brubachiana proditam. Cujus in praefatione Xylander ait, ei se non adfuisse modo, sed et quodammodo praefuisse. Ex quo se sperare, suam editionem omnium superiorum esse emendatissimam. Et est sane, pro ratione istorum temporum, haud contemnenda. Reperi in ea quasdam emendationes, quas antea existimaveram a Stephano profectas; sed sunt aut a Camerario, aut a Xylandro profectae. Idylliis illis, quae Scholiis antiquis carebant, Xylander graecas, ut ipse appellat, ἀποση-

ἀποσημειώσεις adjunxit, quae, quia breves sunt, et non plane infructuosae videntur, ideo eas adjungam huic quoque editioni. & in fronte secundi voluminis ponam.

Henrici Stephani editio Theocriteorum carminum illa, quae in Principibus poetis graecis heroici carminis habetur, tametsi est insecutarum omnium sine controversia et princeps, et exemplar, haberi tamen in editionibus auctoritate praeditis ideo nequit, quia Henricus Theocritum non e libris manuscriptis bonae notae recensuit, sed ex Aldino, et Romano, et Florentino maxime, recoxit. Non enim memini unquam eum ad codices calamo exaratos, a se inspectos, provocare. Tametsi tam splendida est partibus omnibus, chartarumque atque typorum, et tam a mendis typographicis perpurgata haec editio, ut simile nil viderit neque superior neque posterior aetas, aliisque magnis laudibus vincit omnes, quotquot in lucem prodierunt Theocriti editiones; negari enim nequit, Henricum et incredibili peritia literarum graecarum praeditum, et acerrimum in deprehendis tuendisque illis praesertim grammaticalibus legibus, aut, si mavis, minutiis, multos Theocriti locos ad primigeniam veritatem felicitate ingenii sui restituisse: rursus tamen neque hoc erit, qui infitietur, esse locos quosdam ab ejus festinatione, aut securitate, aut quacunque tandem humana infirmitate, corruptos. In quo eum non reprehendo. Errare humanum est. Sed debebat de mutationibus, quas marte suo excogitasset, et Theocrito obtrusisset, lectores admonere. Ille vero ignaris nobis et securis pro verbis Theocriteis fumos cerebri sui venditat. Id quod non in Theocrito solo, sed in Plutarcho quoque ausus est, et vereor, ne in aliis quoque pluribus graecis auctoribus ausus sit. Videtur Henricus mirifice sibi placuisse

illa

illa imponendi dexteritate; non vitio ille quidem suo, sed aetatis, quam degebat, scabie contactus, imitationis quodam pruritu. Videbat enim Fulvios Vrsinos et Sigonios, et nescio quos alios Italos ea aetate claros, inter quos versatus erat, famam aucupatos, non sine prospero successu, isto genere vanitatis, ut suspiciones suas pro lectionibus e libris antiquissimis et praestantissimis depromtis spargerent. Ex quo apparet quam utilis, et quam sit necessaria, illa, qua hodie utimur, diligentia, tametsi a stultis stolide derisa, ut quo in codice quaeque lectio reperta sit, annotemus. Habet enim ea diligentia magnam vim ad lectionis cujusque fidem atque auctoritatem in tuto collocandam.

Erunt sine dubio, quibus in Henricum atrocius grassari videar, hominemque iniquis calumniis infamare. Sed ita profecto est, ut ajo. Multis jam documentis reum hujus flagitii deprehendi. Ne longius abeam, sed uni Theocrito inhaeream, paucisque defungar exemplis, duo haec solummodo, sed insignia, proponam in medio. Ecquis est, qui non hanc dictionem Idyllii 22, 69. *ἐγγὺς ὁρᾷς, οὐ γύννις ἐὼν κεκλήσεθ᾽ ὁ πύκτης* pro genuinis Theocriteis ad hoc diei habuerit? Id vero commentum Henrici Stephani est, quod sustulimus, et ex antiquis fidei probatae libris correximus. Alterum ejus accipite flagitium. Idyllio 27. 62. versatur in omnibus hodie libris *σὴ ἐρημιὰς οὐκέτι πιστὴ*, in eoque comendo et incrustando nemo non laborat. Sed id Stephani item commentum est; a nobis quoque repudiatum. Vulnus a Stephano versui tertio Epigrammatis 12. inflictum jam ante me sanavit Dorvillius. Quid hoc consecutus est Stephanus? Scilicet ut fides ejus esset sublesta, ut male ipse audiret. Mutasset, si ita allubebat, pro lubitu et arbitratu suo. Carebat ea res invidia, modo lectores de mutationibus suis admonuisset.

modo

modo certiores nos consiliorum suorum fecisset, modo docuisset, cur quidque mutasset, ecquid in veteribus libris reperisset, ecquid a se innovatum esset. Sic tuti saltim ab errore essemus, et posset damnum cuique loco illatum facile reparari. Sed hae sunt insidiae, quae nostrae struuntur, aut securitati, aut credulitati. Bona fide erat, etiam in hoc lectionum commercio, utendum. Multa ego quoque in Theocrito, jure meo, non ex libris modo vetustis, sed marte proprio, quod ajunt, mutavi; et haud scio, an plura etiam, quam Stephanus. Sed reddam in Commentariis mutationis cujusque rationem, et huic statim praefationi adjungam indiculum illarum mutationum, quas ab ingenio meo procusas, et mea solius auctoritate nixas, in Theocritum invexi. De quibus paulo post pluribus agam.

Tredecim annis postquam in Principibus poetis graecis Theocritum Stephanus edidisset, Anno puta 1579. idem Stephanus bucolicos graecos in forma minima una cum suis observationibus ad imitationes Theocriti Virgilianas et Ovidianas edidit. Quem librum oculis non usurpavi; quo fit ut dicere non habeam, eandemne reddiderit lectionem Theocriteam, an novam condiderit. Etiam hoc aegre fero in Stephano, quod carminum Theocriteorum mutavit ordinem, quem ab omnibus se antiquioribus editoribus, ab Aldo inde, per manus traditum acceperat. Haud infitiabor, Henricum in digerendis atque discernendis Theocriteis, ab iis, quae aliena istis intermista essent, diligentiam et doctrinam, et acumen adeo, demonstrasse. Verum haud scio an ea fuerit supervacanea et vana sedulitas. Praestabat, meo judicio, reliquisse eundem carminum ordinem, eosdemque titulos, quos a majoribus accepisset. Quid opus erat Syntagma hoc bucolicorum graecorum discerpere, quod grammatici, nescio cujus, for-

fortaffean Artemidori, diligentia comportaverat, non quo effet folius Theocriti peculium, fed communis quidam fundus omnium, qui ex Theocrito, ut patre quafi quodam familias, nomen fortiretur. Ecqui poterit Stephanus fatis idoneus nobis auctor effe, Theocriti ea omnia effe, quae illi vifum eft Theocrito contribuere? Non liquidum eft carmen feptimum ejus non effe, fed effe Simichidae? Quid fi Mofchus idem fit, qui Theocritus? quod ajunt veteres grammatici. Ergo Stephanus operam dedit, ut ejufdem auctoris alia fub hoc nomine, alia fub alio legeremus.

Amica eft haec admonitio, qua nil quicquam Henrici famae detractum, fed commodis ftudioforum Theocriti confultum eo. Maneto Henrico, per me licet, integra fua laus. Non attingam coronam decore capiti ejus haerentem. Merita ejus de Syracufano poeta, fi quis alius, fummi facio. Obfervationes eius ad Theocritum e P. P. G. repetitas in alterum volumen huius editionis Lipfienfis inferam; quae, ex quo primitus editae fuerunt, vix a quoquam commemoratae funt, nedum ut recufae effent. Cafaubonus tamen eas interdum maligno dente rodit. Dignae tamen erant, quae typis renovarentur; primum, quod non multae effent, deinde quod laterent veluti fepultae in illo magno opere poetarum graecorum, quod hodie tam rarum eft inventu, ut paucis id vel videre contingat. Denique funt rerum plenae bonarum et fcitu dignarum, tametfi funt quaedam, pro more Stephani, quem in omnibus ingenii fui monumentis prodidit, paulo diffufiores atque intricatiores.

Poft Stephanum nemo fuit, quod fciam, praeter Danielem Heinfium, qui totum Theocritum ederet, et critice tractaret. Nam Wintertoni editione careo. Fundamento, quod Stephanus iecerat, fuperftruxit quidem

dem Heinsius, sic tamen, ut nonnulla in dialectis mutaret, et communia quaedam ad Dorismum refingeret. Et ad hoc exemplum Heinsianum conformatae sunt omnes editiones eo juniores. Sitne Heinsius codicibus manuscriptis usus, haud habeo dicere. Non memini equidem eum de se praedicare, illis usum se fuisse. Editione ejus solummodo usus sum minore illa, quam Commelinus A. 1603. in forma octava curavit. Altera, anno post in secuta, informa quarta, carui. In qua num novi quid accesserit, nec ne, et cujusmodi sint illae accessiones, haud teneo. Addidit Heinsius Theocrito suo suas Lectiones Theocriteas, sed multum illas Casaubonianis dissimiles, multumque inferiores. Vt Casaubonus modestia, et ubertate literarum est admirabilis, ita contra Heinsius vanitate iactantiae, et argutiarum jejunitate contemnendus, ridiculus, molestus et miserabilis est. Quare Casaubonianas quidem recudendas operis in manus dabo, Heinsianas vero loco suo relinquam. Sunt enim profecto stramineae, et stomachum mihi cient, quoties inspicio. Si otium fuisset, addidissem Casauboni lectionibus annotationes, in quibus ab eo observata, aut praecepta, seu e rei cujusque natura, seu e recentiorum observationibus, alia confirmarentur, alia refellerentur.

Numeros erat omnes impleturus, et editores Theocriti interpretesque omnes longo intervallo post se relicturus, nisi fata intercessissent, Iacobus Philippus Dorville, haud ita pridem professor elegantium literarum apud Amstelodamenses, aetatis patriaeque suae decus egregium, vir doctissimus, et de literis, literatisque, et de me ipso quoque, insigniter meritus, cujus liberalitati, ut in Belgio tot annos peragere in studiis literarum potuerim, in primis debeo. Vir hic multis nominibus et ab aetate sua certatim meritoque

ſuo celebratus, et a poſteris non ſine laude dicendus, editionem Theocriti parabat, quae ſi prodiſſet in lucem publicam, erat omnibus, quotquot unquam exſtitere, Theocriti editionibus palmam praereptura. Nam et ingenio felici, et acri artis poeticae judicio, et peritia graecarum literarum haud vulgari, et ſubſidiis valebat in hujusmodi negotio neceſſariis, quae caſus affert, libris puta vetuſtis, cum manu exaratis, tum prelo excuſis, ut nemo alius magis. Sed ei, ſeu fatum acerbum, ſeu cunctatio, neſcio quibus a cauſis profecta, et haud ſcio an nimis illa moroſa et difficilis, qua etiam aliis in coeptis uſus eſt, hanc gloriam invidit, ut ſoſpitator Theocriti eſſet, relicta ſolummodo ſpe, et illa etiam perquam dubia et fluxa, fore aliquando, ut vir aliquis doctus, literarum graecarum et nominis Dorvilliani amans, exiſtat, qui ſchedas Dorvillii Theocriteas juris publici faciat. Quod ut quam primum fiat, etiam atque etiam opto. Neſcio qua factum eſt ſortis meae mirificentia, (ut ſors in ludendis et mirifice exagitandis hominum conſiliis atque coeptis ſibi placet) ut ego, homo Dorvillio nulla non re multum inferior, ad eadem tamen, quae ille, exſequenda, tametſi eventu multum impari, partim ultro conſurgerem, partim invitatione aliena deferrer. Anthologiae graecae, quam ille edendam ſuſceperat, partem edidi paulo poſt ejus exceſſum; animo meo ea in re obſecutus. Hunc rurſus Theocritum edo, alieno hortatu. Quibus in rebus tametſi multum abeſt induſtria mea ab ea perfectione, quae poterat ab homine tam rebus omnibus locuplete exſpectari, ſecutus tamen ſum eandem, atque ille, ſectam, et poteſt opera mea pro illius vicaria tantiſper haberi, donec aliquando dies felicior meritorum Dorvillianorum de Anthologia graeca et de Theocrito famam atque exſpectationem, qua ſola adhucdum vivunt et florent, ipſa re confirmet. In-

Interim non defuere Theocrito alii quidam viri docti, item Belgae, qui bene de Siculo poeta mereri, tametsi obiter et aliud agentes, studerent. In quibus princeps mihi nominandus est Valkenarius, Professor Franequeranus in Frisia, graecarum literarum, si quis alius hac nostra memoria, longe peritissimus. Ille Virgilio a Fulvio Vrsino cum scriptoribus graecis collato, typis Franequeranis renovato coronam velut insignem imposuit, et decus addidit tantum, ut haud sciam, sitne mantissa Valkenariana ipsi libro Fulvii praeferenda. Inest huic mantissae epistola ad Matthiam Röverum, nobilem Batavum, JCtum, editione Musaei et fragmenti Dositheani nobilitatum. In illa itaque ad M. R. epistola Valkenaerius multos Theocriti locos mirifica literarum luce illuminavit. In appendice, quam idem vir doctissimus eidem Virgilio Fulviano subiunxit, habetur, inter alia, lessus Moschi in Bionem. Quibus duobus libellis ad hoc meum Syntagma bucolicorum graecorum ornandum mirifice sum adiutus. Erat utique, secundum Dorvillium, Valkenarius unus, quod sciam, omnium, a quo Theocritus dignis modis expolitus posset exspectari, saepeque optavi, ut viro doctissimo in mentem venisset, pro Virgilio illo Fulviano suas ipsius ad Theocritum animadversiones omnes expromere et per manus literatorum spargere. Nam, quas dedit paucas, magni eae sunt particula acervi, quae sitim magis excitet, quam restinguat.

Praeterea in aliorum libris, quos aetas haec nostra et superior doctos in Belgio, domi, et alias tulit homines, sedulo illos indagavi locos, ubi Theocritus, aut emendatus, aut alia qua nova luce perfusus esset. Horum omnium observata brevibus verbis in libellis meis Animadversionum retuli, et prout res quaeque ferret, dijudicavi. Quorum libellorum rationem statim

e 2 pluribus

pluribus exponam. Ante vero de Schediasmate dicendum est, quod mihi, interea dum haec literis mando, occurrit. Est Luneburgi Jo. Michael Heinze, V. C. Rector Michaëlei, quod ibi est gymnasium literarum publicum, germanica interpretatione librorum Ciceronis de Oratore nobilitatus, ut alia ejus nunc omittam praeclari ingenii monumenta. Necesse illi erat proximi superioris anni 1764. mense Septembri, ut novum Conrectorem alumnis suae disciplinae proponeret atque commendaret. Cujusmodi actus libelli typis excusi, pro more in scholis quibusdam Germaniae recepto, significare et denunciare solent. Per ejusmodi occasionem itaque cum verba V. C. essent publice facienda, defunctus est brevi praefatione, qua exposuit de consilio, quod novus Collega suus cepisset Theocriti edendi. Est ille Conrector Luneburgensis recens creatus Jo. Nicolaus Niclas. Hic cum amore Theocriti duceretur, et nactus esset e bibliotheca Ducis Vimariensis editionem Romanam Theocriti, cui praeter alias annotationes viri docti, non constat cujus, adscriptae sunt variae lectiones e codicibus manuscriptis duobus, altero, qui quondam Fulvii Vrsini, altero, qui Nicolai Stopii fuit; ex eo coepit de edendo Theocrito cogitare, et annotationum farraginem colligere, cujus specimen ad primi Idyllii versus sexaginta, post illam Heinzianam praefationem, suis ipse verbis prodidit; una cum specimine lectionum variantium, et interlinearium scholiorum, et annotationum viri docti, quae in illo codice, quondam Gudiano, nunc Vimariensi reperit. Me quidem, in eodem stadio cum Niclasio V. C. currentem, haud decet de eius coepto et specimine edito iudicare, ne in vulgare illud *figulus figulum* incurram. Coepit ille animum Theocrito adiicere dudum ante, quam de Lipsiensi editione adornanda cogitaretur; et

ego

ego rurſus conſcriptos iam dudum ante meos ad Theocritum libellos animadverſionum habui, quam Niclaſii coeptum, et vel nomen ipſum, mihi innoteſceret, et iam proceſſerant in hoc Theocrito excudendo operae ad Idyllium XVII. cum Niclaſii ſpecimen in manus meas veniret. Auctor ei ſim, ſi quid mea apud eum valet auctoritas, ut cum ab edendo Theocrito deſiſtat, qua moleſtia levatus nunc eſt, tum tamen peculiari libello ſua ad poetam noſtrum collectanea proferat, in quibus eſſe haud poenitenda ſpecimen ab eo editum teſtatur. Videtur mihi haec ratio veteres auctores ornandi et interpretandi, omnium eſſe expeditiſſima, quam et ipſemet in libellis meis Animadverſionum ad Graecos auctores teneo, ut non ipſos auctores cum commentariis noſtris reddamus, multis enim ea res premitur difficultatibus, ſed ut meros noſtros edamus commentarios ad optimam quamque auctoris cuiusque editionem accommodatos.

Expoſui quodammodo natales lectionis Theocriteae, quae ad hoc diei in libris vulgaribus verſata eſt, et ſtudia doctorum hominum in ornando Theocrito poſita. Admonui, lectionem vulgarem a me multis locis ex Aldina et Romana reſtauratam, interdum quoque, quamquam hoc quidem parce timideque, ex ingenio meo mutatam eſſe. Nam Doriſmos, quos in exemplo Heinſiano inveni, reliqui, nullos novos invexi, niſi e codd. mſt. auctoritate. Harum novarum lectionum ex utroque genere rationem debeo nunc ſtudioſis Theocriti reddere. Sed magnitudo operis et anguſtia huius praefationis obſtat, quo minus eam rationem nunc ſtatim reddere queam. Reddidi, ſatis diligentem, et, quod ſpero, etiam ſatis bonam, in libellis tribus Animadverſionum, qui, quoniam per brevitatem temporis excudi nunc et in vulgus emitti non poterant, opera dabi-

dabitur ut proximis nundinis autumnalibus huius ipsius anni in manus et ad cognitionem doctorum hominum veniant. Nam, praeter adminicula variantium lectionum, quae adhuc ab amicis nonnulla exspecto, reliqua omnia iam parata et conscripta in chartis iacent.

Interim, ut soleo ubique locorum et rerum bona fide et aperte simpliciterque agere, et semper alienum a mea, et ab honesti hominis persona duxi, fraude quemquam circumvenire, subjiciam hic statim earum novarum lectionum indiculum, quas marte meo procusas in Theocritum hunc meum induxi; quo possent homines docti, et aequi iidem, ex eo rationis, qua in refingendo Theocrito usus sum, et ingenii mei experimentum capere, brevique opera quid novationum a me profectum, et quid e vetustis libris repetitum sit, discernere, et quamve laudem, quamve culpam sim meritus, statuere. Forte sint in illis novationibus, quae auctorem habent, praeter me, neminem, nonnullae, quae meam diligentiam in hoc indice conficiendo effugerint, ideoque hic desiderentur. Sed eae erunt haud multae, et si quae tamen erunt praeteritae, eas, suo quasque loco, in Animadversionibus indicabo omnes, atque ut potero, tuebor. Ab ingenio itaque meo profectae sunt, meaque solius auctoritate nituntur hae lectiones

Idyllio 4. versu 2. αὐτὸς,
5. 28. πεποιθει.
29. τοὶ δ' ὁ τράγος.
32. τάνδ'
39. μάθον — ἄκουσα,
40. Μέμνα μ'
47. δένδρων.
7. 12. πεπραμένος.
10. 13. ἐρῶν τυ.
25. λαψεῦθε,

Id. 12. ult. φαῦλοι.
13. 24. μεγάλαιγχμος.
40. δρία.
14. 2. αλλά τυ αὐτόν.
36. ἀποίχεο, ubi tamen mallem nunc a me repositum esse ἄπωκέ τυ θᾶσσον, nam id unice verum est.
51. νῦν δὲ ποθῶ. Μῦς, φαντὶ, Θυώνιχε, γεύετο πίσσας.
15. 10. ποτ' ἔραν.
11. Δίωνα. (accentu in antepenult.)
17. 121. ὧν inserui.
128. ἀρείων.
18. 26. τεόν.
20. 13. μυχθίζοισα.
16. ἔρσας.
21. 15. ἁ γὰρ πενία.
18. θλιβομένα.
16. ἀσφάλιον.
36. αἰόνος ἐν ψάμμῳ.
37. αγρυπνίαν.
65. κατά.
66. χάτει.
22. 3. μέσας.
39. ἄμμοι.
59. τοῖος, δ' οἷον ὁρᾷς.
66. praescripsi personam Pollucis et
67. personam Amyci.
69. Ἄμυκος.
114. ἱπτομένα.
173. ὑμός.
174. ἀπεχθομένης.
213. αὐτοί γ' ἐκράτεόν τε,
23. 12. ἤ κεν ἀνάγκᾳ,

Id. 23.

Id. 23. 22. θέω λύπης τεθολωμένος.
43. κοίλε, τὸ δ' ἐμεῦ
56. ἄθλως.
59. ἔσατ' ἀπὸ κρηπῖδος ἐς ὕδατα.
61. νᾶμα.
24. 93. ὑπερῴριον.
25. 136. ὀδμὴν
242. περὶ ἴγν.
26. 19. αὐτονόα δὲ τάδ' εἶπεν.
27. praepoſui perſonas primo et ſecundo verſui.
2. μᾶλλον ἐμὴ δ' Ἑλένα.
9. ἔσαι.
21. δώης.
34. ὄμνυ', ἐμ' εἰ μετὰ λ.
38. μευ.
43. οὐδ' ἄρ' ἀτιμήεσσα.
47. ἵνα τ' ἄλσεα π. δ.
49. διδράζω.
62. σὺ δὲ τιμᾶς κοὐκέτι πιστήν.
29. 16. κ' αἴ μέν.
30. 32. κ' αἴ μευ κατεσυγνάζευ
Epigramm. 1. 5. ὁ μάχλος.

Animadverſiones ad Theocritum meas tribus libris diſtribui. quorum primo demonſtro quid lectionum quoque loco in libro quoque, aut Aldino, aut Romano, aut Stephanino, aut in codicibus manuſcriptis verſetur. nam manuſcripto quoque codice Lipſienſi uſus ſum, et varietates lectionum e quatuor codicibus mediceis excerptas Leida ad me miſit vir doctiſſimus, opumque literariarum, quibus avita et patria bibliotheca nitet, liberaliſſimus largitor, Abrahamus Gronovius, V. C. Patruus ejus, Theodorus Laurentius, ille expoſitione Columnae roſtratae Duilii nobilitatus, Florentiae varietates illas excerpſerat, et ad Heinſianam majorem adſcri-

adſcripſerat. Vnde colligi poſſit, quibus locis annotata nulla ſit e codicibus mediceis cum Heinſiana illa diſcrepantia, ibi libros illos cum hac conſentire. Spes quoque abblanditur, fore ut aliunde auxilia hoc de genere interea contraham, dum libellus iſte meus Animadverſionum Theocritearum typis excudetur. Lectiones has inter ſe conferam et dijudicabo, vulgaris quae ſit, et quam praetulerim caeteris, docebo, facti cauſas allegabo, ſententiam ipſe meam de locis adhuc corruptis dicam, quos locos de conjectura mea correxi, demonſtrabo, ſuffragia doctorum hominum, et quicquid uſpiam per libros ſparſum novi, ab iis ad illuminationem Theocriti prolatum, id colligam, locorum obſcurorum ſententiam declarabo, locos Theocriti a vetuſtis auctoribus laudatos indicabo, et quae ſunt alia hoc de genere. Tametſi, ut obiter hoc admoneam, veteres grammaticos in allegandis Theocriti locis minus reperi aſſiduos, quam in Callimachi, quem magis triviſſe et adamaſſe videntur. Hae ferme partes erunt primi libri Animadverſionum; quae ſunt primariae: iſtae ſecundi, ipſae quoque ſecundariae. Latinae interpretationis mendas, quae ſunt multae et turpes, eluam. Non paſſus eſſem maculam hanc bonarum editionum diutius locum ſuum tueri, et noſtrae quoque editioni inſidere, ſi otium fuiſſet, vel potius, niſi animus defuiſſet, meliorem interpretationem ſufficiendi, aut ſaltim vitioſos vetuſtae locos emendandi. Quare ulcus hoc intactum plane reliqui, tametſi haec neſcio cujus interpretatio et a ſententia auctoris, et a lectione recens a me conſtituta, et a bona latinitate, et haud raro etiam ab ipſo ſenſu communi, plurimum abhorret. Ne tamen iſta peſtis noceret tironibus, operam dedi ſecundo libro Animadverſionum, ut loci vitioſi latinae interpretationis notarentur, et ut docerentur juvenes, quomo-

do locus quisque male redditus a vetusto interprete, quisquis ille fuit, melius reddi possit. Tertium denique librum decrevi Scholiis dare. Sed, ut universa opera mea Theocrito navata est subitaria et per festinationem effusa, ita inprimis haec postrema pars illius operae, illa puta Scholiis impertienda, erit perquam perfunctoria. Nam, praeterquam quod otio careo, et librorum item necessariorum copiis, non habito in grammaticis graecis; a quorum consortio alienus homo facere nequit, quin sinistre negotium hoc gerat. Abhorret etiam animus a faece nugarum, quae in haec Theocritea scholia, velut in sentinam quandam, confluxit. Quare partem hanc ita trepidans et raptim peragam, ut si per prunas ardentes, quod vulgo ajunt, incedam. Quod si meum in hac re rogatum esset consilium, aut si librariorum natio ita docilis esset atque obsequiosa, ut facile pateretur se ab erroribus quibusdam popularibus abduci, quos e sermonibus imperitorum hauserunt, quibus credunt dictantibus, imperfectam vitiosamque et nullo loco habendam esse editionem eam, cui detractum aliquid sit vetustarum veluti fimbriarum, et in qua vel litera mutata sit ab illo exemplo, quod semel vanitas et coecitas erroris publici in arce collocarit; auctor fuissem Jahnio meo, primum ut exemplum magis Stephanianum, qnam Heinsianum sequeretur, deinde ut totam hanc farraginem Scholorum omitteret. Sed commendaverat ei nescio quis editionem Theocriti Londini A. 1729. proditam, tametsi illam alia nulla laude, quam chartarum mundarum typorumque bellorum commendabilem. Nam alias perquam vitiosa est, et, quod serius, quam vellem, animadverti, curator eius, quisquis ille fuit, (nam praefationis ei nihil adiecit, unde de ipsius instituto certiora disceremus) plus sibi licentiae, quam decebat, in refingendo poeta arroga-

arrogavit. Quo factum ut ex illa editione nostra quoque interdum vitii non nihil traheret, me imprudente et securo, ut e. c. Idyllii 7. *ultimo.* ἐπ' ἀμφοτέραισιν est a nobis editum, ex illa Londinensi, ubi omnes edd. recte dant ἐν ἀμφ. Hanc itaque editionem operis typographicis ea lege in manus dederat conductor imitatione exprimendam, ut paginae et versus novae nostrae editionis Lipsiensis versibus et paginis Londinensibus ad amussim responderent. Non poterant itaque Scholia, quae in Londinensi circumferrentur, ab hac editione nostra abesse; quamquam eiusmodi illa sunt, si ab exigua quadam eorum parte discesseris, ut si ludimagister aliquis auctorem aliquem vetustum eiusmodi annotatiunculis oneratum, latino illis aut vernaculo sermone conscriptis, proderet, rideatur et convitio publico obruatur, haud secus, atque memini Minellianas et Junkeranas, a magno quodam ludimagistro, haud illo multum iis, quos exagitabat, sapientiore, obrutas et eiectas esse. At dignitatis tamen non nihil his Theocriteis Scholiis conciliant, primum auri ramenta quaedam intermixta; dein vetustas possessionis; nam a trecentis paene annis in libris Theocriti regnant, et aegre se patientur loco depelli. Nihil itaque aliud hac in parte egi, quam ut haec Scholia ad editionem Romanam, quae mater eorum est, exigerem, et si quid iuniores iniuria ab illo exemplo primigenio demutassent, ex eo emendarem; quod ipsum tamen haud spondeam summa diligentia a me curatum esse. Intercessit enim festinatio, et negotii agendi spissitudo; quae passa item non fuit, ut loca poetarum a Scholiastis passim allegata in cubilibus suis investigarem, atque inde corrigerem. Subinde quoque, ubi emendandi ratio facilis, et perspicua et in promtu posita erat, adspersi emendatiuncularum nonnihil, pro mediocritate ingenii subministrantis. Quod

ſaepe jam excuſavi, et iterum atque iterum excuſare neceſſe habeo, vocatus ſum, vel conjectus potius in negotium ſpiſſum et grave, derepente, plane imparatus; ut, cum multa ſimul eſſent agenda, mihi ſim etiam congratulaturus, ſi vel uni rei ſatisfeciſſe videar.

Erunt ſine dubio haud pauci, huic literarum generi non adſueti, qui ubi viderint commentarios meos refertos annotationibus variantium lectionum, mirentur, eamque operam nimiam et male collocatam judicent. Qui mihi docendi videntur ipſos errare, eamque operam non uno modo fructuoſam et pernecesſariam eſſe, quam ſi majores aut ſenſiſſent neceſſario ſuſcipiendam eſſe, aut ſuſtinuiſſent in ſe ſuſcipere, neque paſſi eſſent ab ea ſe abſterreri a magnitudine et multitudim taediorum, quae in ea devoranda ſunt, nae magna illi nos moleſtiaque et dubitationum perplexitate levaſſent. Nunc enim cum in locum quendam obſcurum veteris cujusque auctoris incidimus, neſcimus, ſitne ille error typographicus, an mendā multos per libros et multa per ſaecula propagatus, ab ignorantia aut ſupinitate librariorum natus, an denique docti alicujus hominis ſeu corruptio, ſeu conjectura, ſeu emendatio; et a quo tempore iſta lectio in libris coeperit verſari, et quibus auctoribus, ſatis idoneis, an tralaticiis et contemnendis. Et ſi qua eſt ſcita et firma emendatio, neſcimus cuinam laus inventionis debeatur. Rurſus ſi qua irrepſit a laſcivia prurientis ingenii critici labes, ignoramus, in quem conferenda ea ſit invidia. Quod ſi autem ſedulo annotamus, aut conſignatum literis a manu perita habemus ante oculos, brevi in tabella, quid liber quisque lectionis teneat, juxta aetatem, qua quisque natus eſt, cernimus, quae fides cuique libro ſit habenda, et quando et a quo auctore nata ſit quaeque lectio, et quibus e fontibus promanarit. Quod cum tene-

tenemus, tum ipsius quoque lectionis pretium facile est aestimare atque definire. Cognoscimus hoc modo editoris cujusque in edendo auctore suo adhibitam et demonstratam, seu solertiam, sedulitatem, diligentiam, doctrinam, seu socordiam, et tarditatem, improbitatem denique. Mihi quidem magnam attulit oblectationem contemplatio studiorum, quae viri docti, per tria pene jam saecula, alii ex aliis, primus Aldus, tum Calliergus, inde Camerarius, post Xylander, denique Henricus Stephanus, Casaubonus tandem, ne recentiores commemorem, obiter in Theocrito versatos, ad eum ornandum contulerunt. Stupet animus meus et paene cohorrescit, cum cogitat, post tantam tot hominum, navorum hercle, atque doctorum, contentionem, post tot annorum decursum, in hoc uno tam parum voluminoso, tam levi, qui videatur quibusdam, nugacique poeta, multum tamen nos adhucdum a perfectione abesse, quae ei impertiri possit. Sed hoc iter naturae est. Sensim et pedetentim, per gradus minutos ad culmen arcis ascenditur. Merentur tamen laudem, qui gradus ponunt infimos hujus veluti scalae; neque minorem illam, quam qui summos. Tectum imponi nequit, nisi fundamentum sit jactum. Tametsi perquam molesta est et plurimorum plena taediorum haec multorum librorum unius voculae causa pervolutatio, fructus tamen ea mihi cum alios multos attulit, tum hunc non contemnendum, ut sic inciperem magni facere, et summa veneratione prosequi studia majorum nostrorum, qui tametsi cruda quaedam et impolita reliquissent, suo tamen labore planius nobis iter reddiderunt. Sine eorum face nos in his tantis tenebris pedem non eramus promoturi. Mirifica quoque haec est palaestra ingenii solertis. Saepe enim e foedis illis mirificeque detortis et corruptis vestigiis lectionum vetu-

starum

ſtarum radii quidam lucis emicant, unde oculus, ſagax quidem ille et acutus, abſtruſas colligat ſententias elegantiſſimas, in quas ingenium vel ſagaciſſimum, ſponte ſua, nunquam incidiſſet. Praeſtantiſſima, et tutiſſima, et paene unica haec eſt via veterum auctorum vulnera ſanandi. quod planum teſtatumque omnibus aliquando faciam, cum mihi licebit, quod meditor, in Ciceronem opus condere atque in medium proferre. Sed hoc quidem penes fata eſt.

Scholia interlinearia codicis Lipſienſis, ſi non omnia, vix enim tanti eſt, aliqua tamen, quae melioris ſint notae, inde repetam. Codex ille chartaceus eſt, ex Vffenbachiana, ſi bene commemini, bibliotheca ab Ampliſſimo Civitatis Lipſienſis Senatu redemtus et in bibliothecam illatus, quam ſtudioſorum commodis Ampliſſimus Ordo aperuit. Vſus eo quondam fuit Jo. Henricus Leiche, Profeſſor nuper Lipſienſis, homo pro annis iſtis ſuis doctiſſimus, et ante tempus bonis literis ereptus. Trigeſimum aetatis annum agens acerbam diem obiit. Ille lectiones iſtius codicis a ſe excerptas in oras editionis Oxonienſis retulerat, quam Jo. Fell, Epiſcopus Oxonienſis, homo literatiſſimus, Anno 1676. e Theatro Sheldoniano publicavit. Exemplum hoc Leichianum ab ejus exceſſu in poteſtatem meam venit. Ego vero ſatis non habui fidei et ſolertiae Leichii acquieſcere, ſed ipſe quoque codicem eundem, ante hoc decennium ferme, excuſſi, et lectiones ex eo enotavi Leichio praeteritas. Reperi in eodem, quod Leichii quondam fuit, exemplo Theocriti Oxonienſis annotatas lectiones quaſdam, quas liber Lipſienſis non agnoſceret, his ſiglis *P.* et *M.* diſtinctas. quarum ſiglarum illam interpretor *Princeps*, aut *Prima.* nam lectiones, quibus litera P. a Leichio adſcripta eſſet, plerumque exſtabant in Aldina. *M.* autem interpretor *manuſcriptum.*

Sed

Sed nescio quem librum ea sigla significarit vir doctissimus. Semel aut bis reperi etiam *M. R.* quod interpretor *manuscriptum regium*. Dresdanum quidem nullum. Dum haec ipsa commentor calamo, Codicis Lipsiensis copiam mihi facit Jacobus Henricus Bornius, vir honoribus, quos in republ. summos gerit, et literis et civili prudentia, et antiquitate generis nobilis, ludi literarii, in quo stipendia mereo, ut hoc ûnum de caeteris ejus quam plurimis clarissimisque ornamentis hôc loco commemorem, Curator sapientissimus et nostrarum literarum amantissimus. Data mihi sic est facultas codicem hunc, non antiquissimum quidem illum, non tamen plane spernendum, iterum diligentius, quam ante decennium feceram, inspiciendi; confidoque, ex ea diligentia non parum fructus ad Theocritum esse rediturum. Tenet nil, praeter prima octo Idyllia.

Vsus quoque sum varietate lectionum, quas Andreas Schottus, S. I. vir aetate sua celeberrimus, neque male de literis meritus, e codice membraneo, quem Toleti, una cum Petro Pantino, ad editionem Camerarianam exegerat, excerptas cap. 46. et 48. Observationum suarum p. 96. et 98. exhibuit. Operae pretium erat diligentius illum codicem a Schotto fuisse tractatum, et omnes lectionum varietates ex eo annotatas. Vtinam viri docti pro conjecturis suis, quarum magna pars haud raro est supervacanea, varietates lectionum e codicibus, si qui penes eos sint, expromerent, quae uberrimam et certissimam correctionum materiam praebent. Verum non cujusque est his partibus fungi. Vsus item sum varietate lectionis in margine Henr. Stephani exposita, quae tametsi plerumque est e libro aut Aldino, aut Romano, non raro tamen affert lectiones in nullo meorum librorum deprehensas, quarum ideo quoque natales nondum potui indagare. Quamquam videntur in

illis

illis lectionibus marginis Stephanini multae esse non verae lectiones librorum, sed conjecturae ipsius Stephani.

Extrema pars operae meae Theocrito navatae versata est in verborum Theocriteorum indicibus locupletibus construendis. Necessarius erat ille, sed idem perquam molestus labor. a quo cum refugeret animus, commisi eum atque demandavi exantlandum alicui meo familiari, meae disciplinae nuper alumno, qui saepe mihi, si non ingenium, navitatem certe et adversus durissimos labores pertinacem patientiam approbavit. Exsecutus ille mandatum est fortiter atque fideliter. indicem confecit verborum Theocriteorum plenum, sed jejunum et exsanguem, mera verba complexum, sine interpretatione, sine ordine, praeter illum brutum mechanicum, quem ipsa series idylliorum praeit; sine ullo flore literaturae, ad modum illius Lexici Lucianei a Reitziis constructi. Et poterunt futuri Theocriti editores huic indici tanquam fundamento superstruere, eumque augere, corrigere, melius digerere atque expolire, manumque ei postremam imponere. Dabo tamen operam, si otii satis suppetet, ut arida haec ossa carnibus vestiantur. Quod si negabitur hoc quidem, vel sic tamen non carebit haec opera, quamvis cruda, neque laude, neque utilitatibus suis. Multum enim minuet Theocriti studiosis quaerendi laborem, si quod verbum Theocriteum e re ipsorum sit investigare. tametsi haud infitiabor, indicem ab homine docto artificiose ex subtilitate philosophica adornatum, multo uberiores fructus afferre. Lexicon Doricum Porti, non caret id quidem laude sua. Sed neque plenum est, nam praeter Dorismos nil exhibet, et ne hos quidem omnes, et loquacitate idem fatigat inani, et nugaci, qua oneratum est, farragine, ex Etymologico M. Hesychio, et nescio unde, stolide consarcinata.

Quo

Quo de indice habeo affirmare, ut sit elementum magis indicis, quam index, utilem tamen vel sic esse, id idem velim de universa hac nostra Theocriti editione statui; ut multum absit ab ea perfectione, quam ingenii major vis et solertia, et acrior atque diuturnior animi contentio, et otii aliquanto plus, ei poterat impertire, nihilominus tamen eam, in hac, de qua queruntur omnes, editionum Theocritearum penuria, sic satis tolerabilem, neque plane poenitendam, et nonnullis tamen propriis ornamentis insignem esse. In re magna et perardua, est tamen aliquid, vel aliquatenus profecisse.

In illis, quae huic editioni propria sunt ornamenta, habete haec. Primum, idque facile primarium, quod ego, homo haud vanus, affirmare nil dubitem, verba graeca Theocriti in hac editione multo emendatiora esse exhibita, quam in ulla alia superiorum, quotquot sunt, omnium fuere. Praeter quosdam errores in spiritibus et accentibus, eosque paucos et leves, nihil observavi gravius admissum quam haec duo, Idyll. 15. 9. ἐκ (pro ἐκ) et 18, 48. ἀνγοίη (pro ἀιγγοίη.) Nam πασσάμενος id. 15. 90. quod in omnibus libris regnat, non operarum est peccatum, sed meum, qui πασάμενος debebam reformare, altero sigmate detracto. nunc sero errorem video. Alterum, quod in libellis Animadversionum nostrarum varietates lectionum e libris Theocriti optimis quibusque, quotquot e prelo typographico exierunt, reperietis diligenter excerptas et uno loco coacervatas; ut nil admodum sit futurum, cur vetustos libros a primordiis artis typographicae proximos magnopere desideretis. Tertium, invenietis in iisdem libellis virorum doctorum vetustiorumque,

ut Jo. Camerarii, Gu. Xylandri et aequalium, juniorumque, ſuper locis Theocriteis cogitata uno loco conſtructa et expoſita, brevique oratione concluſa. nam facile non erit liber, hoc quidem ſaeculo proditus, in quo aliquid novum ad Theocritum pertinens eſſet proditum, quod in ſchedas meas non retuliſſem. Invenietis item multas meas ſuper corruptis locis Theocriteis conjecturas, alias ipſi texto graeco intextas, quarum indicem paulo ante exhibui, multo autem plures conjecturas meas reſervavi libellis animadverſionum, paucos poſt menſes edendis. Habetis ibidem locorum Theocriteorum adhuc male ab interpretibus acceptorum, meliores expoſitiones, aut alias obſcurorum declarationes. Quartum, in ſe quidem minutum, non tamen ſpernendum, in quo vel ſolo alius quisque editor non parum ſe jactaſſet, addidi Idyllio XVIII. Scholia ex primigenia editione, quae ſcholia poſt inſecutis, Heinſianae quidem et ea iunioribus, deerant. Nam ſunt etiam in Salamandrina et Brubachiana. Integrum dedi epigramma Theocriti nonum, hexaſtichum, quod in omnibus ſuperioribus editionibus adhuc fuit ſolummodo diſtichum. Epigrammatibus Theocriti unum addidi, quod eius eſſe, adhuc ignotum fuerat. Auxi fragmenta poetae uno fragmento ex eius Berenice, quod Athenaeus dabat, ſuperiores editores praetervíderant. Quod illa brevia et levia opuſcula de genere Theocriti, et de natura atque inventione carminis bucolici, quae edd. pleriſque praemittuntur, inſtruxi variis lectionibus Aldinae. Sed haec opuſcula hoc volumen, cui conſecrata erant, ingredi non potuere, temporis anguſtia intercedente, per quam operis non licuit haec expedire, nundinis urgentibus et moram haud concedentibus. Quare alteri volumini reſervata ſunto.

to. Quod Securis et Ala et Arae et Syrinx huic editioni desunt, id mea factum non est, neque culpa, neque consilio. Desunt iamdudum editionibus Theocriti in Anglia curatis, ut Oxoniensi, a Jo. Fello profectae, et huic Londinensi, quam operae nostrae reddiderunt. Et facile fero, quin laudo etiam factum. Satius erat ejusmodi nugas, cum Stratonis Eroticis, Batrachomyomachia et Hymnis Homericis, aliisque huius farinae multis, periisse, eorumque loco praestantiora et fructuosiora opera servata ad nos pervenisse, quorum jacturam nunquam desinemus deplorare. Quinto denique et ultimo loco indicem verborum Theocriteorum dedi, in quo et vulgaris vetustae et novae a me invectae ratio pariter habita est. Haec si sum omnia consecutus, satis multum mihi ad gloriam meam, et ad utilitatem publicam, videor, in hac ingenii mei mediocritate, et in hac, qua conclusus fui, contentionis festinatione consecutus esse. Scripsi Lipsiae d. 25. Martii 1765.

THEO-

THEOCRITI IDYLLIORUM

INDEX.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Πρώτου Εἰδυλλίου.

Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν, καὶ Αἰπόλος. ὁ δὲ Θύρσις βουκολικῶς ᾄδει τὸν ὑπ' ἔρωτος τηκόμενον καὶ ἀποθνήσκοντα Δάφνιδα. καὶ ἀντὶ τούτου αἶγα ἐς τρὶς ἀμέλξαι, καὶ καλὸν κισσύβιον παρὰ τοῦ Αἰπόλου γέρας λαμβάνει.

ARGUMENTUM

IDYLLII I.

In hoc Idyllio colloquuntur inter se Thyrsis pastor & Caprarius: Thyrsis autem Bucolico carmine canit Daphnidem præ amore contabescentem atque morientem: & pro eo capram ter mulgendam, & pulcrum pastorale poculum a Caprario præmii loco refert.

ΘΥΡ-

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΘΥΡΣΙΣ, ἢ ΩΔΗ,

Εἰδύλλιον α΄.

ΘΥΡΣΙΣ ΠΟΙΜΗΝ, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα,
Ἁ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται· ἁδὺ δὲ καὶ τὺ

THYRSIS PASTOR, & CAPRARIUS.

DULCEM susurrum & pinus ista, o pastor caprarie,
Quæ est juxta fontes, resonat: suaviter vero & tu

Αδύ. Ψιλοῦται τὸ α. οἱ γὰρ Δωριεῖς τρέποντες τὸ η τὸ δασὺ, εἰς α ψιλούμενον τρέπουσιν, ὑπεξαιρουμένων τῶν ἄρθρων. τὸ γὰρ ἡ τὸ ἄρθρον τραπὲν εἰς α, οὐ ψιλοῦσιν, ἀλλὰ δασύνουσιν. Εν ἄλλῳ οὕτω. Τὸ ἁδύ τινες λέγουσιν ὅτι ψιλοῦται, τοῦ η τρεπομένου εἰς α, Δωρικῶς. καὶ εἰ μὲν οὗτοι ἀληθεύουσι, ψεύδεται ὁ Θεόκριτος, πάνθ᾽ ἅλιος γράφων· καὶ Οὐχ᾽ ἁμῖν τὸν ἔρωτα· καὶ τί ποθ᾽ ἁδύ· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα ἐναντιούμενα τῷ κανόνι. ΨΙΘ. Ψιθυρίζουσι γὰρ αἱ πίτυς πρὸς τὰς πνοὰς τῶν ἀνέμων σχιζόμεναι. Ψιθύρισμα δὲ, ἢ τὸ μέλισμα, ἢ τὸ σύριγμα, ἢ τὸ κροῦμα. Αλλως. Ψιθύρισμα, τὸ μινύρισμα. * ὠνοματοπεποίηται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὴν τοῦ ἤχου ἰδιότητα, κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς. Ψιθύρισμα, μέλισμα, λάλημα. ὅθεν καὶ ψίθυρος, ὁ λάλος. ἡ δὲ φωνὴ τῶν κατὰ μίμησιν, καθάπερ καὶ τὸ κελαρύζειν. Ομηρος — κατειβόμενον κελαρύζει. Γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ψίω, τὸ λεπτύνω, ἐξ οὗ καὶ ψιὰς παρ᾽ Ομήρῳ. κυρίως δὲ λέγεται ψιθυρίζειν, τὸ ἐν τοῖς ὠσὶ τινὰ λεπτὸν ἦχον ἠχεῖν, παρὰ τὸ ψίειν ἐν ταῖς θύραις, ἤγουν ταῖς ἀκοαῖς. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν δένδρων. ψιθυρίζουσι γὰρ αἱ πίτυς, ὅταν ῥιπισθῶσι, τῇ στενότητι τῶν φύλλων σχιζομένης τῆς πνοῆς. ὡς Αριστοφάνης ἐν Νεφέλαις, — Τῆμος χαίρων ὁπόταν πλάτανος ψιθυρίζῃ. Η δὲ διάνοια καὶ τὸ ἑξῆς ἔχει οὕτως, αἰπόλε, καὶ ἡ πίτυς ἐκείνη, ἥτις ἐστὶ περὶ ταῖς πηγαῖς, ἡδεῖάν τινα μελίζει, ἤγουν μετὰ μέλους καὶ ῥυθμοῦ τινος ἀφίησι, τὴν τῶν φύλλων λεπτὴν ἀπήχησιν. τοῦτο γὰρ νῦν τὸ ψιθύρισμα μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. ἡδὺ δὲ μέλος καὶ σὺ τῇ σύριγγι μέλπεις, αἰπόλε. Αλλως. Ηδὺ μὲν τὸ τῆς πίτυος ψιθύρισμα ἐκείνης

*Ed. Ven. leg. ὀνοματοπεποίηται.

Συρίσδες. μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ.
Αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ.

Fistula canis: post Pana proximum præmium feres. Si ille acceperit cornutum hircum, tu capram capies:

τῆς παρὰ ταῖς πηγαῖς λιγυρῶς ᾀδούσης. ἡδὺ δὲ καὶ σὺ, ὦ αἰπόλε, ψιθυρίζεις. Αλλως. Τὸ ψιθυρίζειν τινὲς ὀνοματοποιῆσθαί φασιν, ὡς τὸ, κρίκε ζυγὸν, καὶ τὸ, σίζε δὲ ὀφθαλμός. κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ψευδομένων τὸ ψιθυρίζειν λαμβάνουσι. ψίθυρ ψίθυρος, ὡς μάρτυρ μάρτυρος· καὶ ψίθυρος ψιθύρου, ὡς μάρτυρος μαρτύρου. τὸ δὲ ψίθυρ παρὰ τὸ ψίθος, ὃ σημαίνει τὴν λοιδορίαν. ἢ παρὰ τὸ ψίω, τὸ λεπτύνω, καὶ τοῦ θύρα· σημαίνει δὲ τὰ χείλη περιφραστικῶς. τὸ δὲ ψίθος, ἀπὸ τοῦ ψεῦδος, ἀποβολῇ τοῦ υ, καὶ τροπῇ τοῦ ε εις ι, καὶ τοῦ δ εἰς θ, ψίθος. Αἰπόλοι δέ εἰσιν οἱ ἐν τοῖς αἴπεσι, τουτέστιν ὑψηλοῖς τόποις καὶ τραχέσι, τὰς αἶγας νέμοντες. οὕτω γὰρ φιλεῖ τὸ ζῶον. ΤΗΝΑ. Εὐθεῖα ἀντὶ τοῦ ἐκείνη. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ ἐκεῖνος τῆνος λέγουσι· καὶ τὸ ἐκείνη, τήνα, ἀναλόγως τὰ θηλυκά. Καὶ ἄλλως. τήνα Δωρικῶς οὕτω λέγεται ἀντὶ τοῦ ἐκείνη. οἱ γὰρ Δωριεῖς ποτὲ μὲν γράφουσι τὸ τ ἀντὶ τοῦ κ, ὡς ἐνταῦθα· ποτὲ δὲ τὸ κ ἀντὶ τοῦ τ. ἐκείνη γὰρ ἦν, καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε, κείνη. ἐκβολῇ τοῦ ι, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, καὶ τοῦ κ εἰς τ, καὶ τοῦ η εἰς α, τήνα.

2. ΜΕΛΙΣΔ. Αἰολικόν ἐστιν ἀντὶ τοῦ μελίζει, ὅ ἐστι, λιγυρῶς ἠχεῖ καὶ ᾄδει. μέλη γὰρ τὰς ᾠδὰς ἔλεγον. ὡς καὶ Πίνδαρος τὸν Πᾶνα φάσκων, τὸ σαυτοῦ μέλος γλάζεις. τουτέστιν, ἑαυτῷ ᾠδὴν ᾄδεις.

3. ΣΥΡΙΣΔΕΣ ἀντὶ τοῦ συρίζεις, Δωρικῶς. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν ῥημάτων τὰ εἰς εις λήγοντα, εἰς ες ποιοῦσι, τὸ ι μόνον ἐκθλίβοντες. τὸ συρίζεις γὰρ συρίσδες γράφουσι. ὡς καὶ ἐν τοῖς ἀπαρεμφάτοις τὸ συρίζειν, συρίσδεν. διαλύουσι δὲ τὸ ζ, εἰς τὰ, ἐξ ὧν ἦν συγκείμενον, στοιχεῖα. Αλλως. Συρίζειν τὸ διὰ σύριγγος μέλπειν· ὥσπερ σαλπίζειν τὸ διὰ σάλπιγγος φωνεῖν, καὶ αὐλεῖν, τὸ δι' αὐλοῦ μέλπειν, ὡς ἀπὸ τούτων δῆλον, — χ' ὁ μὲν τῷ σύριγγ', ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν, Αὔλει Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάφνις ὁ βούτας. Συρίζω καὶ τὸ κατὰ Σύρους λέγω, ἢ φρονῶ· συρίττω δὲ ἐπὶ συρισμοῦ τὸ διὰ τοῦ στόματος ἀμεταβάτως. καὶ συρίττω ἐπὶ χλευασμοῦ μεταβατικῶς, οἷον, συρίττω τινὰ, ἀντὶ, τοῦ χλευάζω, καὶ τῶν συριττομένων ἐστὶν, ἤγουν τῶν ἐμπαιζομένων. διαφέρει τὸ ᾄδειν, τοῦ συρίζειν, καὶ τοῦ αὐλεῖν, καὶ τῶν τοιούτων, τῷ τὰ μὲν μέλος ἔχειν μόνον· τὸ δὲ ᾄδειν ἐπὶ λόγου λέγεται ἐμμελοῦς. ΜΕΤΑ. Ἤγουν, ἀπολαξῶν οἴσεις, τουτέστιν, ἐν τῇ μολπῇ τῇ διὰ τῆς σύριγγος, τὰ δευτερεῖα τοῦ Πανὸς ἕξεις. τῶν δὲ ἄλλων τὰ πρωτεῖα. ΠΑΝΑ. Τὸν Πᾶνα οἱ μὲν λέγουσιν υἱὸν Πηνελόπης καὶ πάντων τῶν μνηστήρων, καὶ διὰ τοῦτο λέγεσθαι καὶ Πᾶνα. Επιμενίδης δὲ ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ, Διὸς καὶ Καλλιστοῦς, Πᾶνα καὶ Αρκάδα διδύμους. Αρίστιππος δὲ ἐν τῷ Αρκαδικῷ, Διὸς καὶ νύμφης Οἰνηΐδος. οἱ δὲ λέγουσι διὰ τοῦτο Πὰν, ὅτι τῆς ὥρας ἐστὶ σημεῖον τουτέστι, τοῦ παντός. ὅθεν κυρίως προσαγορεύεται Πάν. συνοικειοῦται γὰρ ἡ μορφὴ τοῦ θεοῦ τῷ περιέχοντι,

Αἴκα δ' αἶγα λάβη τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταῤῥεῖ
Ἁ χίμαρος. χιμάρω δὲ καλὸν κρῆς, ἔς τε κ' ἀμέλξης.

Si vero capram acceperit ille præmium, ad te defluet

Capella. Capellæ autem caro bona est, donec mulseris.

περιέχοντι, καὶ τὸ μὲν τῶν κεράτων ἀπομίμημα ἡλίου καὶ σελήνης, καὶ μηνίσκους φασὶν εἶναι, τὸ δὲ πάρδαλιν εἰλῆφθαι, τῆς γῆς φαντασίας εἵνεκα. τὰ δὲ κάτω λάσια, τῶν τῆς γῆς μερῶν, καὶ τῶν ἐν αὐτῇ πεφυκότων· τὴν δὲ σύριγγα, τῶν ἐν τῷ κόσμῳ πνευμάτων μίμησιν εἶναι, τὸ δὲ αἰγωπὸν, τῶν καταιγίδων τὰς ἀφνιδίους ταραχὰς, καὶ τῶν ἀπὸ νεφῶν γενομένων περὶ τὸν ἀέρα μεταβολῶν· καὶ τὰ κάτω, τουτέστι τοὺς μηροὺς δασεῖς, σημαίνοντας τοὺς ὑλώδεις τόπους· καὶ τὰ κάτω βραχέα, σημαίνοντα τῶν ὀρῶν τὰ τραχέα. ἔχει δὲ καὶ τῇ μιᾷ χειρὶ τὸ δρέπανον, σημαῖνον τὴν ἐργασίαν· τῇ δὲ ἄλλῃ τὴν σύριγγα, σημαίνουσαν τοὺς ἀνέμους. Τὸ δὲ δεύτερον, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ τάξεως λέγεται, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ ἀριθμήσεως, καθὰ καὶ τὸ πρῶτον, καὶ τὸ τρίτον, καὶ τὰ τῆς ἀκολουθίας ταύτης. ἐνταῦθα δὲ τὸ δεύτερον κατὰ τὸ πρότερον σημαινόμενον λέγεται. ΑΠΟΙΣΗ. Κομίσῃ. ὡς τὸ λαψῆ, ἀντὶ τοῦ λήψῃ. τοὺς γὰρ μέλλοντας περισπῶσιν οἱ Δωριεῖς, δεξῆ, λαψῆ, γραψῆ, καὶ τὰ ὅμοια.

4. ΑΙΚΑ Τὸ αἴκα ἀντὶ τοῦ εἴκεν ἐστί· τὴν γὰρ ει δίφθογγον τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς εἰς τὴν αι. τὸ δὲ ε ψιλὸν, εἰς α βραχύ. οἷον, εἴκεν, αἴκα, ἄρτεμις, ἄρταμις. κακῶς οὖν ὁ Θεόκριτος ἐξέτεινε τὸ α νῦν. τῶν γὰρ Δωριέων εἰς α βραχὺ τὸ ε τοῦ δυνητικοῦ συνδέσμου τρεπόντων, οὗτος ἐξέτεινεν, οὐ καὶ παρακατιὼν συνέστηλε. ΛΑΨΗ. Εκτέταται τὸ λα, διὰ τὸ εἶναι Δωρικὸν, ὥς φησιν Ασκληπιάδης, ἐπεί φησιν ὅτι καὶ βραχύ ἐστιν.

5. ΑΙ. Ηγουν, εἰ μὴ ἔχει τις τράγον διδόναι τῷ θεῷ, καὶ δώσει αἶγα θήλειαν, σὺ λήψῃ χίμαρον, ἐπὶ θηλυκοῦ. Χίμαρος γὰρ ἀῤῥενικῶς μὲν ὁ τράγος, θηλυκῶς δὲ, ἡ ἐνιαυσιαία αἴξ, ἡ ἑνὸς χειμῶνος οὖσα. μᾶλλον δὲ ἀδύνατον μὴ ἔχειν τινὰ τράγον, ἀλλ' εἰ θελήσει ὁ θεὸς αἶγα λαβεῖν, σοὶ δοθήσεται χίμαρος. Τὸ δὲ καταῤῥεῖ μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ κατενεχθήσεται. τὸ σύντονον τῆς δόσεως διὰ τοῦ καταῤῥεῖ δηλοῖ.

6. ΕΣΤΕ Αντὶ τοῦ ἀνάμελκτος. ἐκ δὲ τούτου τὴν μήπω τετοκυῖαν δηλοῖ. ὅτι δὲ τῆς μήπω τετοκυίας τὸ κρέας ἥδιόν ἐστι, φησὶ καὶ Ησίοδος, — Καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας μήπω τετοκυίας. Γράφεται καὶ ἔς τ' ἂν ἀμέλξῃς.

Εν ἄλλῳ· αἴκα τῆνος.] Εὰν ἐκεῖνος λάβῃ κερασφόρον τράγον (κεραὸς γὰρ καὶ κερασφόρος, τὸ αὐτὸ, πλὴν ὅτι τὸ μὲν ποιητικόν ἐστι, τὸ δὲ κερασφόρος, κοινὸν) αἶγα σὺ λήψῃ. ἐὰν δὲ αἶγα λάβῃ ἐκεῖνος γέρας, εἰς σὲ καταῤῥεῖ καὶ καταῤῥεύσει, ἤγουν εἰσελεύσεται, ἡ χίμαρος. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ὕδατος. τὸ σύντονον δὲ τῆς δόσεως διὰ τοῦ καταῤῥεῖ δηλοῖ. XI. Τῇ χιμάρῳ δὲ καλὸν κρέας ἐστὶν, ἕως ἂν ἀμέλξῃς αὐτήν. Εριφος, μέχρι τριῶν καὶ τεττάρων μηνῶν. Χίμαροι ἐπὶ θηλυκοῦ, ἕως ἐνιαυτοῦ, τουτέστιν, ἕως ἂν τέκωσι καὶ ἀμελχθῶσιν. ἀφ' οὗ δὲ τέξεται ἡ χίμαρος, οὐκέτι χίμαρος λέγεται,

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἅδιον, ὦ ποιμὰν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχὲς
Τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
Αἴκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἴϊδα δῶρον ἄγωνται,
Ἄρνα τὺ σακίταν λαψῆ γέρας. αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ
Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν ὄϊν ὕστερον ἀξεῖς.

CAPRARIUS.

Dulcius, o paſtor, tuum carmen eſt, quam effuſa
Illa quæ de rupe ex alto defluit unda.
Si Muſæ oviculam præmium abducant,
Agnum tu ſtabularium pro præmio accipies. Si vero placuerit
Illis agnum capere, tunc tu poſtea ovem abduces.

γεται, ἀλλὰ χίμαιρα, ἢ αἴξ. ταὐτὸ γὰρ αἴξ, καὶ χίμαιρα. ἐπὶ δὲ τῶν ἀῤῥένων, ἔριφος, καὶ τράγος· οἱ δέ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ τοῦ ἄῤῥενος τὸν αἶγα λέγουσι. καὶ ἔστιν αὐτοῖς κοινὸν ὄνομα τὸ αἴξ. ὡς ἔλαφος, ἄνθρωπος, ἵππος. ὃ δὲ ἐπὶ τούτων ἔριφοι, τοῦτο ἐπὶ τῶν προβάτων ἄρνες καὶ ἀμνοὶ, καὶ ὃ αἶγες ἐνταῦθα, τοῦτο ἐπ' ἐκείνων ὄϊες. ὃ δὲ τράγος ἐπὶ τούτων, τοῦτο ἐπ' ἐκείνων κριός. νομεῖς δὲ οἱ τῶν προβάτων καλοῦνται ποιμένες· οἱ δὲ τῆς ἑτέρας μερίδος, αἰπόλοι. Θεοῖς δὲ ἐχρῶντο οἱ νομεῖς, τῷ Πανὶ, καὶ ταῖς Μούσαις, καὶ ἔτι ταῖς Νύμφαις. καὶ ταῖς μὲν Νύμφαις, καὶ τῷ Πανὶ, ὡς ἐν τοῖς ὄρεσι διατρίβοντες, ἀγρόταις θεοῖς καὶ αὐτοῖς οὖσι, καὶ ἐν τοῖς ὄρεσι διατρίβουσι· τῷ δὲ Πανὶ, ὡς χρωμένῳ σύριγγι, καὶ ἐπιστήμονι, καὶ ἐφόρῳ αὐτῆς ὄντι, ἧς καὶ αὐτοὶ ἐπιμελοῦνται· ταῖς δὲ Μούσαις διὰ τὸ μέλειν αὐταῖς ᾠδῶν, ὧν αὐταὶ ἔφοροι.

7. ΗΤΟ. Καταφερὲς ἢ ἠχοῦν ἢ καταχὲς, τὸ καταχεόμενον, ἢ ὑπηχοῦν, καὶ ὑποῤῥοιζοῦν ἐν τῷ καταφέρεσθαι. Ἐν ἄλλῳ. Η τὸ καταχές. Εἰ μὲν μετὰ τὸ ὕδωρ ἐπῆγε τὸ τὸ, ταὐτὸ δυνάμενον τῷ ὃ, εἶχεν ἂν ὁ λόγος σαφέστερον οὕτω. ἡδύτερον, ὦ ποιμὴν, τὸ σὸν μέλος, ἢ ἐκεῖνο τὸ ὕδωρ, ὅπερ ὑψόθεν ἀπὸ τῆς πέτρας καταφέρεται μετὰ ἤχου. νῦν δε προτάττει αὐτὸ, καὶ δυσνόητον ποιεῖ τὸν λόγον, τῷ ὑποτακτικῷ ἄρθρῳ συνεπαγόμενον. σύνηθες δὲ τὸ τοιοῦτον καὶ τῷ πεζῷ λόγῳ.

9. ΑΙ. Παραβέβληται ὁ μὲν αἰπόλος τῷ Πανί· ὁ δὲ ποιμὴν ταῖς Μούσαις. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἐὰν αἱ Μοῦσαι τὴν ὄϊδα, ἤγουν τὴν ὄϊν, τὸ θῆλυ πρόβατον, δῶρον ἄγωνται, ἀντὶ τοῦ λάβωσιν, ἄρνα σὺ σακίταν λήψῃ γέρας. σηκῖται δὲ ἄρνες, οὓς ἔτι γάλακτος δεομένους, οἱ νομεῖς τῶν μητέρων χωρίζοντες, ἰδίᾳ βόσκουσι, καὶ ἐν ἰδίῳ σηκῷ κλείουσιν· ἐὰν δὲ ἀρέσκῃ ἐκείναις ἄρνα λαβεῖν, σὺ δὲ τὴν ὄϊν ὕστερον ἀξεῖς, τουτέστιν ἐν τῇ ᾠδῇ τὰ δευτερεῖα τῶν Μουσῶν ἕξῃς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Λῆς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τῇδε καθίξας,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ἇτε μυρῖκαι,
Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, οὐ θέμις ἄμμιν

THYRSIS.

Visne per nymphas, visne, Caprarie, hic assidens
Ad acclivem hunc tumulum, ubi *sunt* myricæ,
Canere fistula? ego autem interea capellas pascam.

CAPRARIUS.

Non fas est, o pastor, jam circa meridiem, non fas est nobis

12. ΛΗΣ. Ἀντὶ τοῦ βούλει καὶ θέλεις, ἀπὸ θήματος τοῦ λῶ, τὸ θέλω. ὅθεν καὶ λῷον τὸ ἐπωφελὲς, ὃ πάντες θέλομεν. ἢ Δωρικὸν τὸ λῇς, κατὰ ἀφαίρεσιν τῆς θε συλλαβῆς. ὁ Θύρσις δὲ τοῦτο λέγει. Τῇδε, ἐνθάδε ἢ ἐκεῖσε. Τὸ δὲ καθίξας Δωρικὸν, τροπῇ τοῦ σ εἰς ξ. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸν μέλλοντα τῆς τετάρτης συζυγίας τῆς ληγούσης εἰς ζ, διὰ τοῦ ξ ἐκφέρουσιν. Ἄλλως. Λῇς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν. Θέλεις ὦ αἰπόλε πρὸς τῶν νυμφῶν ὧδε ἐλθεῖν, καὶ καθίξας εἰς τὸν ἀνεστηκότα τοῦτον τόπον καὶ κατάντη, ἤγουν ὀξὺν, ὅπου αἱ μυρῖκαι, τῇ σύριγγι μέλπειν, τὰς δὲ αἶγας ἐγὼ ἐν τῷδε τῷ τόπῳ βοσκήσω. Τὸ κάταντες, τὸ κατωφερὲς, ὅπερ ἐστὶν ἐναντίον τῷ ἄναντες, λέγεται δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. ὁ γὰρ ἀνάντης τόπος ὁ αὐτὸς δήπου ἐστὶ καὶ κατάντης, καὶ ἀνωφερὴς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ καὶ κατωφερής. λέγεται δὲ καὶ ἀνάντη ξύλα καὶ κατάντη, τὰ ἄνω φερόμενα καὶ κάτω, καὶ ἀνωφερῆ καὶ κατωφερῆ, ἐπὶ τῶν αὐτῶν. Γεώλοφον δὲ ὁ ἐν τῷ ὁμαλῷ πέδῳ ὑπερανεστηκὼς ὄχθος, ὃς καὶ κολωνὸς καλεῖται· πᾶς τῆς γαίας διφθογγογραφουμένης, ψιλογραφεῖται τὸ γεώλοφον, τὸ ὡς ἀνώγεων, καὶ κατώγεον; καὶ φαμὲν ὅτι παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ γαῖα ἐψιλογραφεῖτο, ὡς καὶ τὰ παρ' αὐτῆς συγκείμενα· νῦν δὲ οἱ νέοι διφθογγογραφοῦντες, οὐκ ἠθέλησαν τὴν παλαιὰν συνήθειαν τελείως ἀπολιπεῖν, ἀλλ' ἔθεσαν καί τινα ψιλογραφούμενα.

13. ΜΥΡΙΚΑΙ. Ὅπου αἱ μυρσίναι, ἐφ' αἷς μεσημβρίζειν εἰώθασιν.

15. ΜΕΣΑΜΒΡ. Τὸ μεσημερινὸν, ἐκ τοῦ μεσημερινοῦ, ἐκβολῇ τοῦ ε, καὶ προσθέσει τοῦ β

ΟΥ. Οὐ πρέπον ἐστὶν ὦ ποιμὴν, κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας τῇ σύριγγι χρῆσθαι. Τὸν Πᾶνα δεδοίκαμεν, ὄντως γὰρ πικρός ἐστιν. ἀντὶ τοῦ βαρὺς καὶ ὀργίλος· ἡνίκα ἀπὸ τῆς ἄγρας σχολάσας ἀναπαύεται, κεκοπιακὼς ἐν αὐτῇ δηλονότι· καὶ ἀεὶ πρὸς τῇ ῥινὶ αὐτοῦ, ἤτοι ἐν τῇ ῥινὶ, δριμεῖα χολὴ κάθηται· τουτέστι, καὶ ἀεὶ ὀργίλος ἐστίν.

19. ΑΛ.

Συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες. ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται· ἐντί γε πικρὸς,
Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
Ἀλλὰ (τὺ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες,
Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας)
Δεῦρ' ὑπὸ τὰν πτελέαν ἑσδώμεθα, τῶ τε Πριήπω

Fistula canere: Pana metuimus: namque is a venatione
Tunc fessus requiescere solet, estque amarulentus,
Et illi semper acerba bilis in naribus sedet.
Verum (tu enim, o Thyrsi, Daphnidis dolores nosti,
Et bucolicæ ad summum pervenisti Musæ)
Huc age, sub ulmo considea-mus, Priapi

19. ΑΛ. Ἤγουν, τὸ περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Δάφνιδός μοι λέγε. τὸ ἄλγε' ἄειδε, τριχῶς εὕρομεν γεγραμμένον ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀντιγράφοις, δηλονότι, ἄλγε' ἄειδες· καὶ λέγει τὸ ἄειδες, ἀντὶ τοῦ λέγοις ἂν, Δωρικῶς, καὶ ὅτι τὸ γὰρ παρέλκει· καὶ ἄλγε' ἄειδε, ἀντὶ τοῦ λέγε. καὶ ἄλγεα εἶδες, ὃ καὶ βέλτιον. Αλλως. Αλλὰ τὺ γὰρ δὴ Θύρσι] τὸ σὺ καὶ τὸ γὰρ, ἐπὶ τὸν δεύτερον ἀφορᾷ στίχον. ὀφείλει καὶ τὸ τύ, καὶ ἐπὶ τοῦ προτέρου λέγεσθαι ἀπὸ κοινοῦ. οὕτω γὰρ ἂν εἴη ὁ λόγος ἀκόλουθος, ἔχων οὕτως· Αλλά τὺ, ὦ Θύρσι, ᾆδε τὰ ἄλγη τοῦ Δάφνιδος· σὺ γὰρ ἀφίκου καὶ ἐπὶ τὸ πλέον τῆς βουκολικῆς μούσης. οὐκ ἀντιπίπτει δὲ ἑαυτῷ, μὴ πρέπειν εἰπὼν συρίζειν κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας διὰ τὸν Πᾶνα, εἶτα τὸν Θύρσιν προτρεπόμενος ᾄδειν. οὐ γὰρ ταὐτόν ἐστι τὸ συρίζειν τῷ ᾄδειν, ἀλλὰ συρίζειν μέν ἐστι, τὸ διὰ σύριγγος μέλπειν. ᾄδειν δὲ, τὸ κοινῶς τραγῳδεῖν. τὸ τῇ σύριγγι δὲ χρῆσθαι φησὶ μὴ πρέπον εἶναι κατὰ τὸ μεσημβρινὸν, διὰ τὸν Πᾶνα, τῇ σύριγγι χρώμενον· ἐπὶ τὴν ᾠδὴν δὲ προτρέπεται, ὡς ἄλλο τι οὖσαν, καὶ οὐ *μέλον αὐτῆς τῷ Πανί.

21. ΤΩ. Τὸν Πρίηπον νύμφης Ναΐδος, ἢ Χίονης καὶ Διονύσου φασὶν υἱὸν, ὃν καὶ κτίσαι περὶ Λάμψακον ὁμώνυμον αὐτῷ πόλιν φασί. παρ' ἐνίοις δὲ, ὁ αὐτός ἐστι τῷ Διονύσῳ. ἐκ τῆς ἐτυμολογίας γὰρ φαίνεται. ἔστι γὰρ οἱονεὶ βριήπυος, διὰ τὰς ἐν ταῖς βακχείαις καὶ μέθαις ἐκβοήσεις. ἢ πρίητος, προϊέμενος τὸ σπέρμα. τὸ δὲ κρανιάδων, ἀντὶ τοῦ κρηνῶν. εἰ μὴ πού τὰς νύμφας κρηνίδας λέγει, ὡς τῶν νυμφῶν συγκαθεζομένων τῷ Πριήπῳ· τινὲς δὲ τὸ κρανιάδων, κρανέας ἀπεδέξαντο, ἅ ἐστι δένδρα οὕτω καλούμενα. Εν ἄλλῳ. ΔΕΥΡ' ἄγε ὑπὸ τὴν πτελέαν ἑσδώμεθα· ἀντὶ τοῦ καθεζώμεθα, ἢ καθίσωμεν, ἀπεναντίας τοῦ ἀγάλματος τοῦ Πριάπου, καὶ τῶν πηγῶν, ὅπου ἡ καθέδρα ἐκείνη ἡ ποιμενικὴ, καὶ αἱ δρῦς. ἐὰν δὲ ᾄσῃς ὥσπερ ᾖσας ποτὲ ἐρίζων πρὸς τὸν Χρόμιν τὸν Λιβύαθεν, τουτέστι τὸν ἀπὸ τῆς Λιβύης, αἶγά τέ σοι δώσω δίδυμα τετοκυῖαν, ὥστε μέχρι τρίτου ἀμέλξαι αὐτὴν, ἥτις δύο ἔχουσα ἐρίφους,

* Ven. μέλλων οὖν αὐτῆς.

προ-

Καὶ τᾶν κρανιάδαν κατεναντίον, ᾇπερ ὁ θῶκος
Τῆνος ὁ πωμενικὸς, καὶ ταὶ δρύες· αἱ δέ κ' ἀείσῃς,
Ὡς ποκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ᾆσας ἐρίσδων,
Αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι,
Ἃ δύ' ἔχοισ' ἐρίφως, ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας·
Καὶ βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἁδέϊ καρῷ,
Ἀμφῶες, νεοτευχὲς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον.

Et fontanarum Nympharum ex adverso, ubi sedes est
Illa pastoralis & quercus. Si vero cecineris,
Sicut olim cum Libyco pastore Chromide cantasti certans,
Tunc & capram tibi dabo gemellorum matrem, ut ter mulgeas,
Quæ geminos hædos lactans, duas interea mulctras lacte complet:
Et profundum poculum dabo dulci cera collutum,
Geminis ansulis, novum, recentem adhuc sculpturam redolens;

προσαμέλξεται, καὶ ἀμελχθήσεται εἰς δύο πέλλας· ποιμενικὸν δὲ ἀγγεῖον ἡ πέλλα. λέγεται δὲ οὕτω καὶ ἡ μέλαινα.

25. ΔΙΔ. Δίδυμα τετοκυῖαν, ὥστε τρὶς ἀμέλξαι. πολὺ γὰρ ἔχουσι γάλα αἱ διδυματόκοι· ὅθεν φησὶν, ἡ αἲξ περιουσιάζεται τῷ γάλακτι, ὥστε καὶ μετὰ τὴν τῶν ἐρίφων τροφὴν καὶ δύο πέλλας πίμπλησι· τὰς δὲ ἀμολγοὺς πέλλας καλοῦσι, παρὰ τὸ πίνειν ἐν αὐτοῖς, ὅ ἐστι γαλακτοδόχον ἀγγεῖον.

27. ΚΙΣ. Κισσύβιον, ποτήριον παρὰ τὸ χεῖσθαι ἐν αὐτῷ τὸ πίνειν, χισσύβιον ὄν. ἢ ξύλινον ἔκπωμα κεκοσμημένον γόμφοισι πολλοῖς. ἢ καυκίον ξύλινον ποιμενικὸν, τὸ οἱονεὶ χισσύβιον. Ἄλλως. Κισσύβιον, ποτήριον ἀγροικικὸν, ἴσως ἀπὸ τοῦ κισσοῦ, ἐξ οὗ κατεσκευάζοντο τὰ ποτήρια. κοινοτέρως δὲ καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ξυλίνων ποτηρίων ὁ λόγος τίθεται, παρὰ τὸ κεχύσθαι εἰς αὐτὸ τὸν οἶνον, οἷον χύω, χύσω, χυσίβιον, καὶ κισσύβιον. Ἡσίοδος. — ὀλίγον δὲ Εἴσεται κισσυβίῳ. ἢ κισσύβιον, ποτήριον, παρὰ τὸ χεῖσθαι ἐν αὐτῷ τὸ πίνειν, χυσσίπιόν τι ὄν. ΚΕΚ. Ἤγουν λελυμένον κηρῷ, κεχρισμένον, ὃ κεκονισμένον οἱ κοινοὶ φασιν, ἀπὸ τοῦ κλύζω· λέγεται δὲ τὸ κλύζειν, ἐπὶ δύο· ἐπί τε τοῦ διὰ κλυστῆρος ἰατρεύειν, καὶ ἐφ' ὑγρῶν, ὅτάν τι ἐπέρχωνται καὶ ἐπικαλύπτωσι, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα.

28. ΑΜΦ. Τὸ ἀμφοτέρωθεν ἔχον ὠτία τινά. διὰ δὲ τούτου τὸ μέγεθος παρίστησιν. ΝΕΟ. Νεωστὶ κατεσκευασμένον. ΓΛΥ. Ἀντὶ τοῦ προσόζον, ὀσμὴν πέμπον, καὶ μυρίζον. Γλυφάνοιο δὲ, τουτέστι γλυφῆς. ὥσπερ δὲ γίνεται ἀπὸ τοῦ στέφω, στέφανος, καὶ ἀπὸ τοῦ λείβω, λείβανος· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ γλύφω, γλύφανος, ποιητικῶς.

Τῶ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς,
Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος. ἁ δὲ κατ' αὐτὸν
Καρπῷ ἕλιξ εἱλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
Ἔντοσθεν δὲ γυνά τις, θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
Ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι· πὰρ δέ οἱ ἄνδρες
Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος

Cui circum labra innectitur superne hedera,
Hedera helichryso adglutinata: & circa illam
Fructu capreolus volvitur gestiens croceo,
Intus vero mulier, divina quædam imago, sculpta est,
Ornata peplo reticuloque: juxta vero ipsam viri
Pulchris capillis vicissim, hinc ille, inde alter,

29. ΤΩ. Οὗτινος περὶ μὲν τὰ χείλη ὑψόθι κισσὸς μαρύεται, ἀντὶ τοῦ πέπλεκται.

30. ΕΛΙ. Ὁ ἑλίχρυσος εἶδος φυτοῦ, οὗ τὸ ἄνθος ὅμοιον κρόκῳ, καὶ οἷον χρυσοειδές. ἄλλοι δὲ τὸν ἑλίχρυσον βοτάνην λέγουσι κροκοειδῆ καὶ χρυσίζουσαν. ΚΕ. Κονία, ἡ ἄσβεστος. ἀφ' οὗ κονιάω κονιῶ, τὸ ἀσβέστῳ χρίω, καὶ κεκονιαμένος τοῖχος, ὁ ἀσβέστῳ κεχρισμένος. ἐνταῦθα δὲ τὸ κεκονισμένος ἴσως ἀντὶ τοῦ κεχρισμένος ἁπλῶς, ἀπὸ τοῦ κεκονιαμένος κατὰ συγκοπήν. ΑΥ. Τὸν κισσὸν δηλονότι. ἕλιξ, ἤγουν πλοκὴ εἱλεῖται, τουτέστι, στρέφεται τὴν ἑαυτῆς στροφήν.

31. ΑΓΑ. Ἀντὶ τοῦ θάλλουσα. ΚΡΟ. Ἤγουν, κρόκου χροιὰν ἔχοντι.

32. ΕΝ. Ἀντὶ τοῦ ἔνδον γυνά τις κατεσκεύασται θεῶν δαίδαλμα, τουτέστιν ἔργον οὕτω ποικίλον, ὡς μὴ δοκεῖν ἄνθρωπον αὐτὸ κατασκευάσαι, ἢ ποικίλαι, ἀλλὰ θεούς. τινὲς τὴν Πανδώραν φασὶν εἶναι. γράφεται καὶ γυνά τι. τὸ δὲ τι πρὸς τὸ δαίδαλμα.

33. ΑΣΚ. Ἀσκητὴ, ἡ κεκοσμημένη πέπλῳ, τουτέστιν ἐνδύματι, καὶ περικεφαλαίᾳ. τοῦτο γὰρ τὸ ἄμπυκι. ἢ ἄμπυκι, τῷ συνδέοντι τὰς τρίχας, ἀπὸ τοῦ ἀμπέχειν.

34. Ἤγουν, κόμην τρέφοντες· κομᾶν γὰρ καὶ ἐθειράζειν ταυτὸ, πλὴν ὅτι τὸ μὲν κομᾶν ἐστὶ κοινὸν, τὸ δὲ ἐθειράζειν ποιητικόν. Ἄλλως. Ἐθειράζοντες, κομῶντες, εὔτριχοι. ἔθειραι γὰρ αἱ ἐξ ἔθους γινόμεναι τρίχες, ἢ ἐθειράδες, καὶ καθήκοντες, τὰ γένεια, ἢ κομῶντες· ἔθειρα δὲ ἡ θρὶξ, ἡ ἐξ ἔθους τημελουμένη. Ἄλλος. Κομῶντες τὰς τρίχας, οὐ γενειῶντες ὥς τινες· ἔθειρα γὰρ ἡ τῆς κεφαλῆς θρίξ. ὅθεν Ἀριστοτέλης ἐν Ὁμήρῳ ἔγραψεν. —— Κυάνεαι δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον, οὐκ ἐθειράδες. ΑΜΟΙ. Ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους. Ἀμοιβαδὶς νεικείουσιν ἐπέεσσιν, ἤγουν λόγοις ἐρίζουσι πρὸς ἀλλήλους κατὰ ἀμοιβήν· περὶ αὐτῆς τὴν ἔριν δηλονότι ποιούμενοι.

35. ΤΑ.

Νεικεῦσ' ἐπέεσσι. τὰ δ' ἐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς·
Ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα,
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον· οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται
Λεπρὰς, ἐφ' ᾇ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει

Verbis altercantur: id vero nihil movet ipsam:
Verum jam hunc aspicit virum ridens,
Jam vero ad alterum applicat se. Illi vero præ amore
Diu oculis tumentes, incassum laborant
Inter hæc piscator senex, & rupes fabrefacta est
Aspera, in qua festinans magnum rete ad jactum trahit

35. ΤΑ. Ταῦτα δὲ, ἃ αὐτοὶ φιλονεικοῦσιν, ἤγουν, αἱ φιλονεικίαι δὲ αὗται καὶ ἔριδες, ἃς αὐτοὶ φιλονεικοῦσι περὶ αὐτῆς, τῆς φρενὸς αὐτῆς οὐχ ἅπτονται.

36. ΑΛΛΟΚΑ. Τὸ μέντοι νοήσεως ἐστὶ, τὸ δὲ ὁράσεως. ἀδύνατον γὰρ ὁμολογουμένως, ἐν γραφῇ κίνησιν εἶναι ζωτικὴν, ἀλλὰ τῶν γλυπτῶν εἰκόνων κατάλληλοι ἦσαν τοῖς λελεγμένοις. ταῦτα καθ' ὑπερβολὴν Ὅμηρος ἔλεγεν ἀληθέστερον. — Χρύσειαι ζωῇσι νεανίσιν εἰοικυῖαι. Ἄλλως. Ἄλλοτε μὲν πρὸς ἐκεῖνον βλέπει ἄνδρα γελῶσα· ἄλλοτε δὲ πρὸς τοῦτον ῥίπτει τὸν νοῦν, ἤγουν τρέπει.

38. ΚΥΛ. Οἰδοῦντες τὰ κοῖλα τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς. συμβαίνει γὰρ τοῖς ἀγρυπνοῦσιν ὡς ἐπίπαν οἰδαίνειν τὰ κοῖλα· ὅπερ οἱ πολλοὶ ἀναγκαίως διὰ ἔρωτα πάσχουσι· γίνεται δὲ παρὰ τὸ τὰ κοῖλα οἰδαίνειν· κοῖλα δὲ, τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν. ΕΤΩ. Ἀντὶ τοῦ μάτην κάμνουσι. τίς γὰρ ἂν ἄγαλμα πεῖσαι δυνήσεται; Ἄλλως. ὁ νοῦς· οἱ δὲ ὑπ' ἔρωτος κατὰ πολὺ κυλοιδιόωντες, ἤγουν κυλοιδιῶντες, τουτέστι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξογκούμενοι, ἐτώσια καὶ μάταια μοχθίζοντι, ἀντὶ τοῦ μοχθίζουσι καὶ κοπιῶσι. μοχθίζω, ποιητικόν· μοχθῶ, κοινόν.

39. ΓΡΙΠ. Γριπεὺς, ὁ ἁλιεύς. καὶ γρῖπος τὸ δίκτυον, παρὰ τὸ τοὺς ἰχθύας ἀγρεύειν.

40. ΛΕΠΡ. Τραχεῖα, ἢ λευκὴ, ἢ ὑπὸ τῶν κυμάτων λευκαινομένη, ἢ ὑψηλή· ἐπεὶ καὶ λέπας τοῦ ὄρους τὸ ἄκρον φασὶν ἢ λευκὴ, καὶ λέπρᾳ ἐοικυῖα. τινὲς δὲ τὴν τραχεῖαν ἔφασαν, τὴν ἐκλεπρωθεῖσαν, καὶ ἐκσπιλωθεῖσαν οἷον καὶ βρωθεῖσαν. Ἄλλως. ὁ νοῦς· γριπεύς τις γέρων, ἤγουν δικτυοθήρας· καὶ πέτρα λέπρας, τουτέστι βρύα, ἔχουσα· ἐφ' ᾇ, καὶ ἐν ᾗ πέτρᾳ σπεύδων ὁ πρέσβυς, μέγα δίκτυον ἕλκει ἐς βόλον, ἤγουν, εἰς ἄγραν, εἰς τὸ ῥίψαι ἐπὶ ἄγραν, ὡμοιωμένος ἀνδρὶ μοχθοῦντι κατὰ τὸ καρτερὸν, ἤγουν κατὰ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἰσχύν· ἢ, τὸ ἰσχυρὸν τῆς δυνάμεως, ἀνδρὶ ἀκμάζοντι ὅμοιον ἔχων.

Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς·
Φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν·
Ὧδέ οἱ ᾠδήκαντι κατ᾽ αὐχένα πάντοθεν ἶνες,
Καὶ πολιῷ περ ἐόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἄβας.

Senex, valde laboranti viro similis:
Diceres ipsum totis membrorum viribus piscari:
Nam venæ illi undique in collo tument,
Quamvis jam cano: robur vero illi est etiam juventa dignum.

42. ΦΑΙ. Εἴποις ἂν αὐτὸν ἐκ τῶν μελῶν τοῦ σώματος ἁλιεύειν, ἢ ἐκ πάσης δυνάμεως, ἧς ἔχει. ἐλλοπιεύειν δέ ἐστιν, τὸ ἔλλοπας, ἤγουν ἰχθῦς ἀγρεύειν. ἔλλοπες γὰρ οἱ ἰχθύες, παρὰ τὸ ἐν λεπίσιν εἶναι· ἢ παρὰ τὸ λεπιδωτὸν τῶν ἰχθύων· ἢ παρὰ τὸ ἐλλείπεσθαι ὀπῆς καὶ φωνῆς. Ἄλλως. εἴποις ἂν ἐλλοπιεύειν αὐτὸν ἤγουν, ἰχθυᾶσθαι, ἐπὶ τὴν τῶν ἰχθύων ἄγραν μοχθεῖν, ὅσον σθένος, ἤγουν, ὅση δύναμις τῶν μελῶν. ὁ σχηματισμὸς οὗτος καὶ τοῖς κοινοῖς ἐστι συνήθης. οἷον, συλλαβοῦ ὅση δύναμις. ἐκκλίνω τόδε, ὅση μοι ἰσχύς. ἐλλειπῶς δὲ ταῦτα λέγεται. τὰ γὰρ ἐντελῆ· συλλαβοῦ κατὰ τὴν δύναμιν, ὅση σοί ἐστι· καὶ ἐκκλίνω τόδε, κατὰ τὴν ἰσχὺν, ὅση μοί ἐστιν· εἶχε δ᾽ ἂν ταῦτα ὁμοίως τῷ· τῶν οἱ νῦν βροτοί εἰσι. καὶ σαφέστερα ἦν, εἰ οὕτως ἂν ἐλέγετο· συλλαβοῦ κατὰ τὴν ὅση σοι δύναμίς ἐστι· καὶ ἐκκλίνω τόδε, κατὰ τὴν ὅση μοι ἰσχύς ἐστι. ταῦτα γὰρ ἀπὸ τοῦ τὴν ἀρξάμενα, εἶτα οὐκ ἀποδεδωκότα τὸν λόγον πρὸς αὐτὸ, ἀλλ᾽ ὥσπερ ἐκ μεταμελείας εἰς ἕτερον μεταπεσόντα σχηματισμὸν, δῆλα γίνεται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, οἷα ἔτεινεν, εἶτα ὅπῃ μετακλιθέντα ἀποδίδοται. νῦν δὲ ἐλλιπέστερον λέγεται, καὶ τοῦ τὴν ἀπόντος. κατὰ ταῦτά ἐστιν ἐλλειπὲς καὶ τό· ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ. τὸ γὰρ ἐντελὲς, βαβαὶ τοῦ ὄχλου, ὅσος ἡμῖν ἐμπίπτει.

43. ΩΔΗΚ. Δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ ᾠδήκασιν· ἤγουν γεγαυρισμένος ἢ πεφυσιωμένος καὶ ἐξογκωμένος ὤν. οἰδῶ γὰρ, οἰδήσω, τὸ ἐξογκοῦμαι. ἶνες δὲ τὰ παρακολουθοῦντα νεῦρα ταῖς φλεψίν. ἐλέγετο δὲ παρ᾽ αὐτοῖς καὶ ὁ υἱὸς ἶνις. ἀπὸ γὰρ τούτων τῶν μελῶν τὸ σπέρμα συνάγεσθαι δοκεῖ.

44. ΤΟ. Ἤγουν ἄξιόν ἐστι νέῳ τινὶ εἶναι. ἢ ἡ δὲ δύναμις ἀξία τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. ἴσως γὰρ εὐῆλιξ ἐγέγλυπτο τῷ κισσυβίῳ, εὐμήκης τε τὴν σύνδεσιν τῶν μελῶν, ἢ ἀνάλογον τῆς ἀκμῆς τὸ σθένος αὐτοῦ. Ἄλλως. ὁ νοῦς· Ὡς δέ οἱ ᾠδήκαντι, οὕτως εἰσὶν ὀγκωμέναι κατὰ τὸν αὐχένα αὐτοῦ πάντοθεν αἱ ἶνες, ἤγουν τὰ νεῦρα, καί περ ὄντι πολιῷ, ἤγουν λευκῷ τὰς τρίχας· ἡ δὲ ἰσχὺς, ἀξία ἥβης, ἤγουν ἀκμῆς.

Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος,
Πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά.
Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει
Ἥμενος· ἀμφὶ δέ μιν δύ' ἀλώπεκες, ἁ μὲν ἀν' ὄρχως

Non procul inde ab isto marino sene,
Rubris uvis pulchre gravatur vinea.
Eam parvus quidam puer juxta sepes custodit
Sedens: quem circum duæ vulpes: altera per ordines vitium

45. ΤΥΤ. τυτθὸν κυρίως, τὸ ἐπιτίτθιον βρέφος· παρὰ τὸν τυτθὸν, ὃ σημαίνει τὸν μαζόν. ὅθεν καὶ τυτθὴν λέγουσι τὴν ὀλίγην, ἢ μικράν. Ἄλλως. Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν] ἄπωθεν δὲ τοῦ γέροντος, μετὰ τὸν γέροντα τὸν κατὰ τὴν θάλασσαν πονούμενον, τοσοῦτον διάστημα, ὅσον ὀλίγον. τοῦτο καὶ δύναται τὸ ὀλίγον ὅσον, προταττόμενον ἔχον τὸ ὀλίγον τοῦ ὅσον. καθὰ τὸ ὅστις ἔχει τὸ ὃς τοῦ τίς προταττόμενον. ἃ ἐν τῇ διαιρέσει τοῦ λόγου, ὕστερον ἐξ ἀνάγκης ἀποδίδοται, οἷον, τίς ὃς τάδε ἐποίησε; καὶ, τοσοῦτον ἀπέχει τόδε τοῦδε, ὅσον ὀλίγον. ἐν ᾧ τὸ ὅσον ἀπὸ ἴσου διαστήματος, ἑτέρου ἐγνωσμένου ἀπαιτεῖ τὸν λόγον δείκνυσθαι. εἶτα ὥσπερ μὴ προχείρου τούτου ὄντος, τὸ ὀλίγον ἀποδίδοται καθολικῶς, ὑφ' ᾧ τόδε τὸ διάστημα καὶ τόδε εἰσίν. ὥσπερ εἴ τις πρὸς τὸ, τίς οὗδέ ἐστι; τὸ ἄνθρωπος ἀποδοίη. τοῦ τίς τὴν ὑπόστασιν ἀπαιτοῦντος, καὶ τὸ ἄτομον. ὥσπερ δὲ τὸ ὅσον ἐν τοῖς τοιούτοις ὑποτάττεται, κατὰ τὰ αὐτὰ ταῦτα καὶ τὸ οἷον, ἀκελευθίαν ἔχει ὑποτάξεσθαι. Τυτθὸν δ' ὅσσον] τὸ πᾶν οὕτως. μετὰ τὸν γέροντα δὲ, τὸν κατὰ τὴν θάλασσαν πονούμενον, τοσοῦτον διάστημα ὅσον ὀλίγον, ἀλωὰ, ἤγουν ἄμπελος βαρεῖται καλῶς σταφυλαῖς πυρναίαις, ἤγουν πυρσαῖς ἤδη, πεπείροις δηλονότι, ἣν μικρός τις παῖς φυλάσσει ἐπὶ τοῖς φραγμοῖς καθήμενος.

46. ΠΥΡ. Ωρίμοις, περκαζούσαις. οἱ δὲ, τὰς ἤδη ὥραν ἐχούσας τροφῆς· πύρνον γὰρ ἔνιοι τὴν τροφὴν λέγουσιν. ἢ πυρναίαις, ταῖς τρωξίμοις. ἐπάγει οὖν ἑξῆς· φοιτῇ σινομένα τὰν τρώξιμον· ἢ ταῖς περκαζούσαις, παρ' ὅσον παρὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου πυροῦσθαι. Ἄλλως. Πυρναίαις ταῖς περκαζούσαις, ἢ τρωξίμοις· πύρνος γὰρ ὁ σῖτος καὶ ἡ τροφή. Ἀλωὰ σημαίνει τέσσαρα. κυρίως μὲν γὰρ λέγεται ὁ ἀμπελόφυτος τόπος. ὡς κατὰ πολὺ λῷον τοῦ ἁπλοῦ πεδίου· λέγεται ἀλωὰ, καὶ ὁ δενδροφόρος τόπος, ἐπεὶ δευτέρως καὶ αὐτὸς λῷον τοῦ τῆς ἁπλῶς γῆς. ἀλλὰ καὶ ὁ λαχανοφόρος τόπος, ὁμοίως καὶ αὐτὸς διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. ἅλωη δὲ, καὶ ἡ ἅλως

47. ΚΩΡ. Ἡ κοῦρος, νέος, ἀπὸ τῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ κόρης, οἱονεὶ χώρη τις οὖσα, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς χωρεῖσθαι τὸ διορατικὸν πνεῦμα. κόρη δὲ καὶ ἡ παρθένος, ὑγροφυὴς καὶ τρυφερὰ, ἀπὸ τοῦ κορεῖν τὸ καλλωπίζειν, ὃ καὶ ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ εἴρηται.

Φοιτῇ, σινομένα τὰν τρώξιμον. ἁ δ᾽ ἐπὶ πήραν
Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνάσειν

Incedit, lædens maturas uvas: altera peræ,
Insidias struit, nec prius puerum se relicturam

ἢ ἡ καθαρὰν, καὶ ἄφθορον ἔχουσα τὴν ἡλικίαν· κορεῖν γὰρ τὸ καθαίρειν, ἀφ᾽ οὗ καὶ νεωκόρος, ἢ παρὰ τὸ κείρω, ἡ κηρομένη ἔτι καὶ νηπιάζουσα. ἀφ᾽ ἧς καὶ τὸ κῦρος καὶ κοῦρος, ὁ ἁπαλὸς τρυφερὸς παῖς. Ἐφ᾽ αἱμασιαῖσι] παρ᾽ ὅσον πλήρεις αἵματος γίνονται οἱ εἰσερχόμενοι ἐπ᾽ αὐταῖς, διὰ τὸ ἀκανθώδεις αὐτὰς εἶναι.

48. ΗΜ. Ἥμενος τὸ καθεζόμενος, ἀπὸ τοῦ ἕω, τὸ καθέζομαι, ἕημι, καὶ τὸ παθητικὸν ἕεμαι, ἧμαι, ἡ μετοχὴ ἑέμενος, ἥμενος. ΑΜΦ. Ὅμοιον τῷ· Δύο σκόπελοι, ὁ μὲν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει. τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα οὐκ ἔχει κίνδυνον. οὐ γὰρ ἀφ᾽ ἑτέρου προσώπου ἐφ᾽ ἕτερον ἡ μετάβασις γίνεται, ἵνα δέηται πλαγιασμοῦ, ἀλλὰ τὸ ὅλον εἰς μέρη. ταυτὸν δὲ τὸ ὅλον τοῖς μέρεσιν. ἔχει δὲ τὸ πᾶν οὕτως. Δύο δὲ ἀλώπεκες περὶ αὐτὸν, ἡ μὲν ἀνὰ τοὺς ὄρχους, ἤγουν τὰς συστιχίας τῆς ἀμπέλου, στρέφεται, βλάψουσα τὴν σταφυλὴν τὴν εἰς βρῶσιν ἐπιτηδείαν. ἡ δὲ ἐπὶ πήρᾳ ἤγουν κατὰ τῆς πήρας, τῆς τὸν ἄρτον τοῦ παιδὸς ἐχούσης πάντα δόλον κατασκευάζουσα, τὸ παιδίον οὐ πρότερον ἐάσειν φησὶ, πρὶν ἂν καθίσῃ αὐτὸ ἐπὶ τοῖς ξηροῖς, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοῖς κενοῖς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀνύδρων τόπων. ἢ ἀκράτιστον· ἤγουν οὐδενὸς ἐγκρατές. ὅτι δὲ ἀπὸ τοῦ κρατῶ συνετέθη τὸ ἀκράτιστον, δῆλον μὲν ἀπὸ τοῦ βραχὺ ἔχειν τὸ κρα. Τὸ δὲ πρὶν, ἐνίοτε μὲν μετὰ ἀπαρεμφάτου λέγεται. οἷον, πρὶν γενέσθαι τόδε, ἐγένετο τόδε. ἐνίοτε δὲ μετὰ ὁριστικοῦ· οἷον, πρὶν ποιήσω τόδε, ἐποίησα τόδε. δοκεῖ δὲ μετὰ ἀπαρεμφάτου μὲν λέγεσθαι, ἐπὶ τοῦ ποιουμένου πράγματος. μετὰ ὁριστικοῦ δὲ, ἐπὶ τοῦ ποιοῦντος αὐτό. ΑΝ. Ὄρχος ὀρχάτου διαφέρει. Ὄρχος γάρ ἐστιν ὁ βόθρος, εἰς ὃν ἐντίθεται τὸ φυτὸν πρὸς μοσχείαν, παρὰ τὸ ὀρύσσω, ὄρυχόν τινα ὄντα· ὄρχατον δὲ τὴν ἐπίστιχον φυτείαν, παρὰ τὸ ἔρχεσθαι. καὶ Ἀριστοφάνης τὸ μεταξὺ τῶν φυτῶν μετόρχμιον ἐκάλεσεν ἐν τοῖς γεωργοῖς. καὶ Ἡσίοδος ὄρχον λέγει τὴν ἐπίστιχον τῶν ἀμπέλων φυτείαν. Ἀμμὲν ἀν᾽ ὄρχως, τοὺς διδύμους τῆς ἀμπέλου· ἤγουν, τοὺς κλάδους. ΦΟΙ. Ὁρμᾷ ὡς παρὰ τὸ πόρος πορῶ, τὸ πορεύομαι· οὕτω καὶ παρὰ τὸ ὁδὸς γίνεται ὁδῶ, τροπῇ τοῦ δ εἰς τ, ὀτῶ, πλεονασμῷ τοῦ φ, καὶ ι, φοιτῶ τὸ πορεύομαι, καὶ ὁρμῶ.

50. ΤΕΥ. Κατασκευάζουσα. γράφεται καὶ κεύθοισα, ἀντὶ τοῦ κρύπτουσα. πανοῦργον γὰρ τὸ ζῶον.

Φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξει.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,
Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων. μέλεται δέ οἱ οὔτε τι πήρης,
Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
Πάντα δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος,
Αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.

Affirmat, quam eum fine jentaculo in ficco collocarit,

Sed ille ex culmis pulchram cicadis capiendis decipulam nectit,

Junco concinnans: neque vero illi vel pera curæ est,

Vel fructus vineæ tantum, quantum opere suo, quod nectit, delectatur.

Undique vero circa poculum circumvolat mollis acanthus,

Æolicum spectaculum: quod operis miraculo animum obstupefaciat.

51. ΠΡ. Πρὶν ἢ ἀκρατισμοῦ ξηρὸν ποιήσῃ αὐτό. ἀκρατισμὸν δὲ νῦν ὡς οἶμαι φησὶ, τὸν ἀπὸ τῶν βρωμάτων κόρον τε, καὶ μέθην. Αλλως. οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρωίας ἔτι οὔσης, ὀλίγον τινὰ ἤσθιον ἄρτον, καὶ ἄκρατον οἶνον ἔπινον, ὡς θερμοὶ ὦσι, καὶ μὴ δειλιῶσιν, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. ἐνταῦθα δὲ ἀκράτιστον, ἀντὶ τοῦ ἄγευστον. ΚΑΘ. Τὸ καθίξῃ, γράφεται βαρυτόνως. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων, ὁμοίως οἱ Δωριεῖς ἡμῖν προφέρουσιν.

52. ΑΝΘ. Ανθέρικος ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπὸς, ἧς τὰ φύλλα ὡς πράσου ἀγρίου, μείζω δὲ καὶ πλατύτερα· ὁ δὲ καυλὸς ἀνθέριξ καλεῖται, ὅσον πηχυαῖος ἂν καὶ μείζων. τὸ αὐτὸ δέ φησι καὶ Θεόφραστος. Απολλόδωρος δὲ ὁ Δωριεύς φησιν οὐ λέγεσθαι τὸν τῆς ἀσφοδέλου καυλόν. ὁ δὲ Νεοπτόλεμος, γελοίως ᾠήθη, τὸν ἀθέρα τοῦ στάχυος. ΑΤ. Ο δὲ πλέκει καλὴν ἀκριδοθήραν δι' ἀνθερίκων. ἀντὶ τοῦ διὰ καλάμης, ἣν οἱ κοινοὶ καλαμαίαν φασί. ΚΑ. Επίθετόν ἐστι, παρὰ τὸ κάζω ῥῆμα. ὃ δηλοῖ τὸ κοσμῶ, ὁ μέλλων κάσω, ἀφ' οὗ ῥηματικὸν ὄνομα, καλός· τὸ θηλυκὸν, καλή· ἢ παρὰ τὸ καλῶ ῥῆμα, ἐγένετο καλός· διὰ τὸ καλεῖν πρὸς ἑαυτὸν ἕκαστον, ὡς τὸ ἀγαθὸν, ἐφ' ὃ ἄγαν θέομεν.

53. ΕΦ. Αντὶ τοῦ συναρμόζων, συνδῶν· σχοῖνος δὲ, τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς βρύλλον· ΜΕΛ. Αντὶ τοῦ μέλει, φροντίς ἐστιν αὐτῷ, οὔτε ἐπὶ πήρης, τουτέστιν, οὐδὲν οὔτε τῆς πήρας, οὔτε τῶν φυτῶν, ἤγουν τῆς ἀμπέλου, κατὰ τοσοῦτον, (τοῦτο γὰρ τὸ, τοσσῆνον,) καθ' ὅσον γαθεῖ, ἤγουν γήθεται καὶ χαίρει περὶ τῷ πλέγματι, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῷ πλέγματι.

55. ΠΑΝ. Πανταχοῦ δὲ περὶ τὸ ποτήριον περιπέπταται καὶ περικέχυται ὑγρός τις ἄκανθος καὶ μαλακός. ὅπερ ἐστὶν εἶδος φυτοῦ ἀκανθῶδες χαμαίζηλον, εἰς μῆκος ἐξανθοῦν λίαν. ἢ ὑγρὸς ἄκανθος, ὁ εὔκοπος, καὶ εὔτονος.

56. ΑΙΟ. Ηγουν θαῦμα οἷον αἰπόλος ἂν θαυμάσῃ διὰ τὸ κάλλος. γράφεται καὶ χωρὶς τοῦ π αἰολικὸν, τὸ ἀπατητικόν· αἰολίζω γὰρ τὸ ἀπατῶ. καὶ Ιεροκλῆς· Μηδ' αἰόλιζε

Τοῦ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα
Ὦνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·
Οὐδέ τι πω ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν. ἀλλ' ἔτι κεῖται
Ἄχραντον. τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν,

Pro hoc ego nautæ Calydonio capram dedi
Pretium, & grandem caseum candidi lactis:
Needum adhuc labra mea attigit, sed adhuc jacet
Intactum, quo tibi valde lubens gratificabor,

λιζε ταῦτα. τοῦτο δὲ ἔφη δι' ὑπερβολὴν τοῦ κάλλους· ἢ αἰολικὸν τὸ αἰτωλικόν. Αἰολεῖς γὰρ οἱ Αἰτωλοί. ἐξ Αἰτωλίας δέ φησι τὸ ποτήριον κεκομίσθαι. ἢ αἰολικὸν, ἀπατηλὸν, ποικίλον, ἐκπληκτικόν. καὶ ὃ ἄν τις διὰ κάλλος θαυμάσῃ. ταῦτα γὰρ δύναται τὸ αἰολίζειν. οἱ γὰρ Αἰολεῖς ἐπὶ ἀπάτῃ διαβάλλονται. Ἄλλως. πάντῃ δὲ περὶ τὸ δέπας, ἤγουν τὸ ποτήριον, περιτέταται ἁπαλὸς ἄκανθος. εἶδος φυτοῦ φασὶν ὁ ἄκανθος. αἰπολικόν τι θάημα, ἤγουν θαῦμα, ἀπὸ τοῦ θεέω θεῶ, θεήσω, θέημα· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς α Δωρικῶς, θάημα. ΑΤ. Αντὶ τοῦ, ἐκπλῆξαι δυνάμενον. καὶ Ομηρος· πατρὸς ὄψιν ἀτυχθείς. ἢ τοῦτο τὸ θέαμα τεράστιον ὂν, τὴν σὴν ἐκπλήξει διάνοιαν. ἢ ἀτύξαι, καταπλῆξαι σου τὴν ψυχήν. καὶ δι' ὑπερβολὴν κάλλους, ἐραστὸν ἂν νομισθείη. ἢ ἀτύξαι ἂν, τουτέστι σεῖσαι, ἐκπλῆξαί σε κατὰ τὴν ψυχήν.

57. ΤΟΥ. Ενεκα μὲν τούτου ἐγὼ αἶγά τε ἔδωκα ὦνον τῷ πορθμεῖ, τῷ ἀπὸ τῆς Καλυδῶνος· καὶ τυρόεντα, ἀντὶ τοῦ τυρὸν μέγαν, ἀπὸ γάλακτος λευκοῦ. ὤνια τὰ πωλούμενα, ὦνος δὲ, ὃ δίδωσί τις ἵνα λάβῃ τι τῶν πωλουμένων. ΠΟΡ. Η ὄνομα κύριον, ἢ τῷ ἀπὸ Καλυδῶνος εἰς Πελοπόννησον αὐτὸ μετακομίσαντι. ἀντίκεινται γὰρ ἀλλήλαιν τὰ χωρία. ἢ πορθμεῖ ἴσως διαπορθμεύοντι ἐξ Αἰτωλίας εἰς Πελοπόννησον. γράφουσι δέ τινες καὶ Καλυδνίῳ, ἀγνοοῦντες ὡς Κάλυδναι ἐγγὺς τῆς Κῶ εἰσιν. Ομηρος· Καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας. ΤΥΡ. Τυρὸς, τυροῦς παράγωγον τυρόεντα. τό τυ μακρὸν ῥέοντα μέ, συνίζησις. τὰ εἰς ρος γὰρ δισύλλαβα ὀξύτονα, τῷ υ παραληγόμενα, ἐκτείνουσιν αὐτό. οἷον, τυρὸς, πυρὸς, ὁ σῖτος. τὸ πῦρ δὲ, τοῦ πυρὸς, βραχύ.

59. ΟΥ. Ηγουν, οὔπω δὲ οὐδαμῶς εἰς τὸ ἐμὸν χεῖλος ἔψαυσεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται ἄχραντον, ἤγουν ἄψαυστον, ἀμόλυντον.

60. ΤΩ. Καί τυ μάλα.] Γράφεται καὶ, τῷ κέν τοι. δι' οὗ καί σε μάλα ἀρεσαίμην, ἀντὶ τοῦ ἀρέσω, εὐάρεστος δόξαιμι. τὸ δὲ πρόφρων, ἐπιρρηματικῶς, ἀντὶ τοῦ μετὰ προθυμίας αὐτὸ δίδους δηλονότι.

Αἴκέν μοι τὺ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς.
Κοὔ τοι τι φθονέω· πόταγ' ὦ 'γαθέ· τὰν γὰρ ἀοιδὰν
Οὔτι πω εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Θύρσις ὅδ' ὡξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἁδ' ἁ φωνά.

Si mihi, amice, illud amabile carmen cecineris,
Nec invideo tibi, age o bone: cantum enim
Non ad Plutonem obliviosum reservabis

THYRSIS.

Incipite Bucolicum, o dulces Musæ, incipite carmen.
Thyrsis hic ille ab Ætna, & Thyrsidis hæc vox est.

61. ΑΙΚ. Ἐάν γε σύ ὦ φίλος, ἢ σὺ ὦ φίλε, ᾄσῃς τὸν ὕμνον τὸν ἐφίμερον, τὸν γλυκύν. ἀντὶ τοῦ τὴν ᾠδὴν τὴν ἐπιθυμητὴν ἐμοί. λέγει γὰρ τὴν ἐπὶ Δάφνιδος ᾠδήν. τὸ ἀρέσκω, οὕτως· ἀρέσκω τινὶ, ἀντὶ τοῦ ἀρεστὸς αὐτῷ φαίνομαι. ἀττικῶς δὲ μετὰ αἰτιατικῆς, ὡς παρὰ Πλάτωνι· ἀλλ' εἰ μὴ αὖ σε ταῦτ' ἀρέσκει. Ἀρέσκομαι δέ τινι, ἀντὶ τοῦ ἀποδέχομαι αὐτόν. καὶ ἀπαρέσκομαι, τὸ οὐκ ἀποδέχομαι.

62. ΚΟΥ. Καὶ οὐδαμῶς σοι φθονῶ. προσάγαγε σαυτὸν ὦ ἀγαθὲ, ἤγουν πρόσελθε, ἧξον. γράφεται καὶ οὔτι τυ κερτομέω. ΤΑΝ. Τὴν γὰρ ᾠδὴν οὐδαμῶς φυλάξεις εἰς τὸν ᾅδην τὸν ἐκλελάθοντα, ἀντὶ τοῦ τὸν λήθης ποιητικὸν καὶ αἴτιον. ἐκλανθάνουσι γὰρ πάντες οἱ ἐν αὐτῷ, τὸ τῆς λήθης ὕδωρ πίνοντες. ὡς ἀπὸ τοῦ ἔλαχον, λελάχω ἐνεστὼς, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἔλαθον, λελάθω.

64. ΑΡΧ. Τῆς βουκολικῆς ᾠδῆς ἄρξασθαί με ποιήσατε, ὡς ποιήτριαι. ἐπικαλεῖται γὰρ αὐτὰς μέλλων ᾄδειν. τοῦτο δὲ λέγεται, πρόασμα, καὶ ἐπιμελῴδημα, καὶ ἐπῳδή· τὸ δὲ ἄρχετε καὶ λήγετε, ἐπῳδοῦ τάξιν ἔχει. Μνασέας δὲ ἐν τῷ περὶ Εὐρώπης, Πανὸς υἱὸν φησὶ Βουκολίωνα, ἀφ' οὗ καὶ τὸ βουκολεῖν. Ἄλλως, Ἄρχετε βωκολικᾶς] ἄρχετε ὦ Μοῦσαι, ἤγουν προηγεῖσθε, τῆς βουκολικῆς ᾠδῆς ἄρχετε.

65. ΘΥΡ. Δεικτικῶς. ἤγουν ἐγὼ ὁ ἐξ Αἴτνης, καὶ Θύρσιδος ἥδε ἡ φωνή. ὁ ποιμὴν Θύρσις ἐπαινεῖ ἑαυτόν. ἡ δὲ Αἴτνη, Σικελίας ὄρος ἐστὶν, ἀπὸ Αἴτνης τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὥς φησιν Ἄλκιμος. Σιμωνίδης δὲ ἐν τῷ περὶ Σικελίας, Αἴτνην φησὶ κρίναι Ἥφαιστον καὶ Δήμητραν περὶ τῆς χώρας ἐρίσαντας. Δημήτριος δὲ ὁ Καλετιανὸς, τοῦ Βριάρεω, ἑνὸς τῶν Κυκλώπων, παῖδας γενέσθαι, Δικανὸν καὶ Αἴτνην, ἀφ' ἧς τὸ ὄνομα. Ἄλλως. ὡς Σικελιώτου αὐτοῦ ὄντος, καὶ κατὰ τὴν Αἴτνην νέμοντος. μέλλει δὲ ᾄδειν, ὃν τρόπον ὁ Δάφνις μὴ δυνάμενος φέρειν τὸν τῆς Ξενέας τοὔνομα Νύμφης ἔρωτα, ἀπέλιπε τὸ ζῆν.

Πᾶ πόκ' ἄρ' ἦθ', ὅκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾶ πόκα νύμφαι;
Ἢ κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδω.
Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἴχετ' Ἀνάπω,
Οὐδ' Αἴτνας σκοπιὰν, οὐδ' Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,

Ubi tandem fuistis, o Nymphæ, cum Daphnis amore tabesceret?
Anne apud Penei pulchra tempe, vel circa Pindum?
Neque enim Anapi magnum flumen tenuistis,
Neque Ætnæ cacumen, nec sacram Acidis undam.
Incipite Bucolicum, o dulces Musæ, incipite carmen.
Illum sane lupi cervarii, aliique lupi rugitu deploraverunt.

66. ΠΑ. Ο Δάφνις Σικελιώτης ὑπάρχων ἐν Σικελίᾳ ἦν ὅτε τὰ λοίσθια ἔπνεεν. ὅτι γοῦν Νύμφης ἤρα ὁ Δαφνις, ἡ δὲ Νύμφη ἀπεστρέφετο αὐτὸν διὰ τὴν πρὸς ἑτέρας γυναῖκας ὁμιλίαν, αἰνίσσεται ὅτι οὐδὲ αἱ λοιπαὶ ἐν Σικελίᾳ ἦσαν, ὅτε ὁ Δάφνις ἔθνησκεν.

67. ΠΗΝ. Πηνειὸς, ποταμὸς Σικελίας. τέμπη δὲ, γενικῶς μὲν τὰ ἄλση. νῦν δὲ τὸ μεταξὺ τῆς Οσσης καὶ τοῦ Ολύμπου χωρίον, ὅ ἐστι περικαλλὲς, καὶ ὥσπερ ὑπὸ θείας γνώμης πρὸς διέρυξιν διῃρημένον, δι' ἧς ὁ Πηνειὸς πρὸς τὴν θάλασσαν ῥεῖ. λέγεται δὲ τοῦτο τὸ χωρίον, τέμπεα Θετταλικά. ΠΙΝ. Πίνδος, ὄρος τῆς Αρκαδίας, ἢ ποταμός· κατὰ δέ τινας ὄρος τῆς Περῤῥαιβοίας ἐγγὺς θαλάσσης. τὸ δὲ εἴχετε, ἀντὶ τοῦ κατοικεῖτε.

68. ΟΥ. Οὐ γὰρ τότε τὸ μέγα ῥεῦμα εἴχετε, ὅ ἐστιν, οὐκ ἦτε ἐκεῖσε. ὁ δὲ Αναπος ποταμὸς ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας. Αναπος δὲ εἴρηται, ὡς ἄνευ πόσεως ὢν, καὶ βληχρὸν ἔχων ὕδωρ. ἢ παρὰ τὸ τοῖς ποσὶ μὴ διαβατὸς εἶναι.

69. ΑΚΙ. Ακις ποταμὸς Σικελίας. ὁ δὲ νοῦς· αἱ Νύμφαι τότε οὐκ ἦταν περὶ Σικελίαν, ὅτε ὁ Δάφνις ἀπωλέτο. ἴσως διὰ τὸ νύμφης ἐρᾷν ὑπερηφανευούσης αὐτὸν αἰνισσόμενος, ὡς οὐδὲ τῶν λοιπῶν αὐτόθι οὐσῶν. Ακις δὲ, παρὰ τὸ ἄκιδι ἐοικέναι τὰ ῥεύματα. Νυμφόδωρος ἐν τῷ περὶ Σικελίας, θαυμάζομεν, φησὶν, ὅτι Δάφνιδος Ακις ποταμὸς Σικελίας ἐνῆν. Αλλως. Ο νοῦς. Πᾶ πόκ' ἄρ' ἦτε] ποῦ τότε ἄρα ἦτε, ἢ κατὰ τὰ καλὰ τέμπη τοῦ Πηνειοῦ ἦτε; ποταμὸς οὗτος Θετταλίας. ἢ κατὰ τὰ καλὰ τέμπη τοῦ Πίνδου; ποταμὸς καὶ οὗτος Θετταλίας. οὐ γὰρ δὴ εἴχετε, ἤγουν ᾠκεῖτε, τὸν μέγαν ῥοῦν τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ανάπου· τῆς Σικελίας οὗτος ποταμός. οὐδὲ τὴν σκοπιὰν τῆς Αἴτνης. περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ τὴν ὑψηλὴν Αἴτνην· οὐδὲ τὸ ἱερὸν ὕδωρ τοῦ Ακιδος· ποταμὸς καὶ οὗτος Σικελίας. ἤγουν. οὐ γὰρ τὴν Σικελίαν ᾠκεῖτε τότε. λέγει δὲ ἀπεῖναι τὰς Νύμφας, ἐπεὶ Νύμφης ἤρα ὁ Δάφνις, ἧς ἀπούσης, μετὰ τῶν ἄλλων δηλονότι, ἐτελεύτα. εἰ γὰρ παρῆν, οὐκ ἂν ἴσως ἀπέθανε.

71. ΤΗΝ. Εκεῖνον οἱ θῶες ἐκεῖνον οἱ λύκοι ὠρύσαντο, ἤγουν, ὠρυόμενοι

Τῆνον χὼ 'κ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.
"Αρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Πολλαί οἱ πὰρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.
"Αρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' ὤρεος, εἶπε δὲ· Δάφνι,
Τίς τυ κατατρύχει; τίνος ὦ 'γαθὲ τόσσον ἔρασαι;
"Αρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.

Et mortem ipsius leo in sylva degens flevit.
Incipite Bucolicum, o dulces Musæ, incipite carmen.
Multæ ei ad pedes vaccæ, multi item tauri,
Multæ juvencæ & vitulæ luxerunt.
Incipite Bucolicum, o dulces Musæ, incipite carmen.
Mercurius primus ex monte venit, & inquit: o Daphni,
Quis te ita conficit? cujus, obsecro, amore adeo ardes?
Incipite Bucolicum, o dulces Musæ, incipite carmen.

μενοι ἐθρήνησαν, ἢ ἐκεῖνον οἱ θῶες ἐγηρύσαντο δηλονότι. ἢ γὰρ τὸ ὠρύσαντο δύναται καὶ ἐπὶ τῶν θώων λέγεσθαι ἀπὸ κοινῦ. συνυπακέεται γῦν τὸ οἰκεῖον κατὰ ἀναλογίαν τῦ προῤῥηθέντος. ἐκεῖνον καὶ ὁ λέων ἐκ τῦ δρυμῦ ἀνέκλαυσε θανόντα.

72. ΤΗΝΟΝ. Γράφεται καὶ, χ' ὤ'κ δρυμοῖο λέων ἂν ἔκλαυσε. τινὲς αἰτιῶνται τὸν Θεόκριτον, ἐν Σικελίᾳ λέγοντες μὴ εἶναι λέοντας. ἀλλὰ προστιθεμένη ἡ ἂν συλλαβὴ, λύει τὴν αἰτίαν. ἵνα ᾖ· τῆνον ἂν ἔκλαυσεν, εἰ ἐν Σικελίᾳ ἦν, καὶ ὁ λέων ἐκ τῦ δρυμῦ· ἢ καὶ· εἰ ἐγένετο γὰρ ἐν Σικελίᾳ λέων, κἀκεῖνος τῦτον ἐθρήνησεν.

73. ΑΡΧΕΤΕ. Ορα τὴν ἡδονήν. ἀντῳδὴ δὲ τὸ σχῆμα, ἥ τις γίνεται ὕτως, ὅταν λαλῇ ᾠδὴν ἄλλην, καὶ ἄλλην ἀποκρίνεται.

75. ΔΑΜΑΛΑΙ. Δαμάλαι μὲν, αἱ ἤδη δαμασθῆναι δυνάμεναι· πόρτιες δὲ αἱ μικραὶ, καὶ μήπω εἰς ζυγὸν ἐλθῦσαι. Αλλως. Πολλαί οἱ πὰρ ποσσί.] πολλαὶ δὲ βόες παρὰ τοῖς ποσὶν αὐτῦ, πολλοὶ δὲ ταῦροι. πολλαὶ δὲ δαμάλαι, ἀντὶ τῦ δαμάλης, καὶ πόρτιες πολλαὶ, ἀπὸ κοινῦ ὠδύραντο· ἤγυν, ἐθρήνησαν. βόες, αἱ τέλειαι δαμάλης, καὶ πόρτιες, αἱ μήπω ὑπὸ ζυγὸν ἐλθῦσαι, μηδὲ ὀχηθῦσαι, αἱ πόρτιες δὲ καὶ ἔτι ἀτελέστεραι τῶν δαμάλεων. ἐπὶ δὲ τῶν ἀῤῥένων μόσχοι τὰ νεογνὰ, καὶ τὰ ὑπὸ ταῖς μητράσιν ἔτι. ταῦροι δὲ οἱ τέλειοι. ἔςι δὲ, ἡ δάμαλις, τῆς δαμάλεως· οἱ ποιηταὶ δὲ καὶ ἡ δαμάλη, τῆς δαμάλης, λέγυσιν, ἀφ' ὗ ἐνταῦθα αἱ δαμάλαι.

77. ΗΝΘ'. Ηλθεν ὁ Ερμῆς πρώτιςος. ἢ ὡς φίλος Δάφνιδος, ἢ ὡς ἐραςής. τὸ δὲ λ εἰς ν τρέπυσιν οἱ Δωριεῖς ὐ πάντοτε, ἀλλ' ὅταν αὐτὸ τὸ θ ἢ τὸ τ ἐπιφέρηται, οἷον, βέλτιςος, βέντιςος, φίλτατος, φίντατος, ὕτως ὖν καὶ τὸ ἦνθ' Ερμᾶς.

Ηνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ὡπόλοι ἦνθον.
Πάντες ἀνηρώτευν τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίαπος,
Κῆφα· Δάφνι τάλαν, τί τυ τάκεαι; ἁ δέ γε κώρα
Πασαν ἀνὰ κράναν, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται,

("Αρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς)
Ζατεῦσ'· δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμήχανος ἐσσί.

Venerunt bubulci, paſtores, caprarii venerunt.
Omnes rogabant quo malo laboraret. Venit Priapus,
Et ait: Daphni miſer, quid ita tabeſcis? ipſa vero puella
Per fontes omnes, ſylvasque pedibus diſcurrit
(Incipite Bucolicum, o dulces Muſæ incipite carmen.)
Quærens: Ah nimis infelix es amator & conſilii inops.

81. ΗΝΘΕΝ. Οἰκείως. ἀγροῖκος γὰρ ἦν ὁ Πρίαπος, ὡς καὶ ὁ Δάφνις. ἴσως διὰ τὸ κάλλος υἱὸς Ἀφροδίτης. Ἄλλως· ἢ ἐρωμένυ τῦ Δάφνιδος, ἢ ὡς υἱὸς Ἀφροδίτης.

82. ΚΗΦΑ. Καὶ ἔφη· ἔστι γὰρ τὸ πάθος ἔκληψις, καὶ κρᾶσις. Α ΔΕ. Τὸ ἑξῆς. ἡ δὲ κόρη ἀνὰ πᾶσαν τὴν κρήνην ζητῦσά σε. διὰ μέσυ γὰρ ὁ στίχος τὸ ἄρχετε βωκολικᾶς.

83. ΠΟΣΣΙ. Μανιωδῶς φέρεται· καθόλυ τὰ εἰς ται λήγοντα ῥήματα ὅταν ἔχῃ τὸ ν παραληγόμενον καὶ προπερισπώμενον παροξύνυσιν οἱ Δωριεῖς· ὅταν δὲ βαρυνόμενον, ὁμοίως ἡμῖν ἐκφέρυσιν.

84. ΑΡΧΕΤΕ. Γράφεται, Μοῖσαι πάλιν. τὸ πάλιν, ἐξ ὑποστροφῆς ἀρχὴν ποιύμενος φησίν. αἱ περιγραφαὶ δὲ συστέλλυσι τὰς ᾠδάς. τὸ δὲ ἄρχετε βωκολικᾶς λέγεται ἐπῳδῆς τάξιν ἔχειν.

85. ΖΑΤΕΥΣ'. Αἰολικόν. συναπτέον δὲ τῦτο τοῖς ἐπάνω. πάντῃ δὲ πλανᾶται ζητῦσά σε. εἰρωνευόμενος δὲ λέγει πρὸς αὐτὸν τῦτο. αὐτὸς γὰρ μᾶλλον ἐζήτει, διὰ τῦτο καὶ δύσερως. τινὲς δέ φασιν ὅτι ὐ διὰ τὴν Νύμφην, ἀλλὰ διὰ τῦ βασιλέως θυγατέρα δὲ ἦν ἐπηρώτα. Ἄλλως. Ζατεῦσα] εἰρωνεύεται δέ. ζητεῖ γὰρ αὐτὸς μᾶλλον, ὐ ζητεῖται ὑπὸ τῆς νύμφης, ἢ καὶ παρηγορητικὸς ὁ λόγος. ΔΥΣΕΡΩΣ. Δύσκολον ἔρωτα ἔχεις καὶ παντελῶς ἀπροςμήχανον. ζητῦσα γὰρ ἡ νύμφη περιέρχεται. παρηγορῆσαι θέλων, τῦτο φησὶ πρὸς αὐτόν. Ἄλλως. τὸ πᾶν. ἦλθεν ὁ Ερμῆς πρώτιστος ἀπὸ τῦ ὄρυς, εἶπε δὲ τῷ Δάφνιδι, τίς σε κατατρύχει; ἤγυν δαπανᾷ, φθείρει; τίνος ἕνεκα ὦ ἀγαθὲ κατὰ τοσῦτον ἔρασαι, ἀντὶ τῦ ἐρᾷς. ἦλθον οἱ βυκόλοι μετὰ τὸν Ερμῆν δηλονότι. ἦλθον οἱ ποιμένες, οἱ αἰπόλοι· πάντες ἀνηρώτων τί κακὸν ἔπαθεν. ἦλθεν ὁ Πρίαπος, καὶ ἔφη, ὦ Δάφνι τάλαν, ἤγυν, ἄθλιε. τί σὺ τήκῃ; ἤγυν, διαῤῥέῃ, φθείρῃ; ἡ δὲ κόρη ἀνὰ πᾶσαν πηγὴν, ἀνὰ πάντα τὰ ἄλση, φέρεται τοῖς ποσὶ ζητῦσά σε δηλονότι. παραμυθύμενος δὲ αὐτὸν τῦτο λέγει. δύσερώς τις ἄγαν εἶ, ἤγυν ὐκ εἰδὼς ἐρᾶν,

Βούτας μὲν ἐλέγευ, νῦν δ᾽ αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.
Ὡπόλος ὅκκ᾽ ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται,
Τάκεται ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δ᾽, ἐπεί κ᾽ ἐσορῇς τὰς παρθένος, οἷα γελῶντι,
Τάκεαι ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις.
Τὼς δ᾽ οὐδὲν ποτελέξαθ᾽ ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῶ
Ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.

Hactenus dictus es bubulcus, nunc vero caprario similis es.
Caprarius, cum capras intuetur quando coëunt,
Oculis tabescit, quod non ipse hircus est.
Incipite Bucolicum, o dulces Musæ, incipite carmen.
Sic tu cum aspicis virgines, quomodo rideant,
Tabescis oculis, quod non cum illis choreas ducis.
His vero nihil quidquam respondit bubulcus, sed suum
Perficiebat acerbum amorem usque ad finem vitæ.

ἐρᾷν, οὐ καλῶς διοικῆσαι τὸν σαυτοῦ ἔρωτα δυνάμενος, καὶ ἀμήχανος ἤγουν, ὑπ᾽ οὐδεμιᾶς μηχανῆς μετριώτερος περὶ τὸν ἔρωτα γενέσθαι δυνάμενος.

86. ΒΟΥΤΑΣ. Βουκόλος ὢν, φησὶν, οὐ κατὰ τοὺς βουκόλους ἐρᾷς, παρ᾽ ὅσον οἱ μὲν βουκόλοι πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐγκρατεῖς· οἱ δὲ αἰπόλοι, λάγνοι. ἡ δὲ αἰτία, ὅτι καταφερέστεραι οὖσαι αἱ αἶγες δελεάζουσι τοὺς αἰπόλους. Ἄλλως. Παροιμία τοῦτο ἐπὶ τῶν ἡσύχων μὲν πρῶτον καὶ ἡμέρων, ἔπειτα δὲ ἀγρίων. οἱ γὰρ βόες ἥμεροί εἰσιν. ἀπὸ γοῦν τῶν βοσκομένων καὶ οἱ βόσκοντες αὐτοὺς τοιοῦτοι λέγονται. αἱ δὲ αἶγες ἄγριαι, παρ᾽ ὅσον καὶ εἰς τὰ ὕψη τῶν ὀρῶν, καὶ εἰς κρημνώδεις τόπους βόσκονται. ἀπὸ τούτων δὲ καὶ οἱ αἰπόλοι τοιοῦτοι λέγονται.

87. ΩΠΟΛΟΣ. Ἀντὶ τοῦ ὁ αἰπόλος. γίνεται κατὰ συναίρεσιν τοῦ ο καὶ α εἰς ω μέγα, μένοντος προσγεγραμμένου τοῦ ι. οἷον, ὁ αἰπόλος, ᾡ᾽πόλος· οἱ αἰπόλοι, ᾡ᾽πόλοι. Ἄλλως. Βούτας μὲν] ὁ νοῦς. βουκόλος μὲν ἐλέγου, νῦν δὲ ὡμοίωσαι ἀνδρὶ αἰπόλῳ. τοῦτο δὲ ταυτόν ἐστιν, ὥσπερ εἰ ἔλεγεν, οὐκ ἀξίως τῆς σεαυτοῦ τάξεως διετέθης. βουκόλος γὰρ ὢν ὤφειλες μεγαλοπρεπῆς* εἶναι, καὶ γενναίως τοὺς ἔρωτας, καὶ τὰ συμπίπτοντα δύνασθαι φέρειν. νῦν δὲ ὡς ἔοικεν ἐλέγου μόνον βουκόλος, τῇ ἀληθείᾳ δὲ οὐκ εἶ, μικροπρεπῶς διακείμενος, καὶ τοιαῦτα πάσχων, οἷα ἂν αἰπόλος ἀνὴρ ἔπαθε. πρὸς ὃ ἐπάγει· ὁ αἰπόλος ὅτε ὁρᾷ τὰς μηκάδας, ἤγουν τὰς αἶγας· οἷα, ἀντὶ τοῦ ὅπως, ἐπιῤῥηματικῶς. βατεῦνται, ἤγουν βατεύονται, τοῖς τράγοις μίγνυνται· τήκεται κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἤγουν διαῤῥεῖται, φθείρεται, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἐγένετο. καὶ σὺ ἐπειδὰν ὁρᾷς τὰς παρθένους ὅπως γελῶσι, τήκῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὅτι οὐ σὺν αὐταῖς χορεύεις.

92. ΤΩΣ. Πρὸς τούτους δὲ, οὕς τινας ἄνωθεν εἴπομεν, ἤτοι τοὺς βούτας,

* Ven. leg. τις.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
Ἦνθέ γε μὰν ἁδεῖα καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα,
Λάθρη μὲν γελάοισα, βαρὴν δ᾽ ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα·
Κῆπε· Τὺ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν;

Incipite Bucolicum, o dulces Musæ, incipite carmen.
Tandem venit & dulcis Venus arridens:
Occulte quidem ridens, animo vero graviter irata erat:
Et ait, Tu sane Daphni gloriabaris te amorem flexurum:

τοὺς ποιμένας, καὶ τοὺς αἰπόλους, τὸν Πρίαπον, καὶ τοὺς λοιποὺς, οὐδὲν ἐφθέγξατο ὁ βουκόλος, ἤτοι ὁ Δάφνις. ΑΛΛ. Ἀλλὰ τὸν αὐτοῦ ἔρωτα ἐπέρανε, καὶ διήνυε μέχρι καὶ τῆς μοίρας. τοῦτο διχῶς. ἐὰν μὲν γὰρ ἐκτείνωμεν τὸ ας, σημαίνει γενικὴν πτῶσιν· ἐὰν δὲ συστέλλωμεν αὐτὸ αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν Δωρικῶς· ἐκεῖνοι γὰρ τὰς παρ᾽ ἡμῖν ἐκφερομένας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν διὰ τῆς αι διφθόγγου διὰ τοῦ ας ἐκφέρουσιν. Ἄλλως. Πρὸς τούτους ἤγουν τοὺς νομεῖς καὶ τὸν Πρίαπον, οὐδὲν ἔλεξεν, ἀντὶ τοῦ οὐδὲν ἀπεκρίνατο ὁ βουκόλος, ἀλλὰ τὸν ἑαυτοῦ ἀπεκρίνου ἀλγεινὸν ἔρωτα, καὶ εἰς τὸ τέλος ἤνυε, ἤγουν, ἔσπευδε τὸ τῆς μοίρας, ἤγουν, ὃ ἡ μοῖρα αὐτῷ ἀπεκλήρωσεν.

95. ΗΝΘΕ. Ἦλθε καὶ ἡ ἡδεῖα Κύπρις γελῶσα, καὶ ἔφη. οὕτως ὑπ᾽ ἀργαλέου ἐλυγίχθης ἔρωτος καὶ ἐκάμφθης· ταῦτα δὲ ἐπὶ μυκτηρισμῷ λεληθυῖα φησὶν ἡ Κύπρις. Εὔπολις. οἷον λυγίζεται καὶ συστρέφει τὸν αὐχένα. Ἄλλως. Τὸ ἁδεῖα, καὶ ἁ δῖα ποιητικῶς λέγεται. ἐὰν δὲ γράφεται διὰ τοῦ ι ἁ δῖα ἡ Διὸς θυγάτηρ, ἐναντίως βούλεται. θέλει γὰρ εἰπεῖν, φανερῶς μὲν γελῶσα, λανθάνειν δὲ βαρυνομένην ἐπὶ τῷ Δάφνιδι. ταῦτα ἐπὶ μυκτηρισμῷ λέγει ἡ Ἀφροδίτη. Ἄλλως. Ἦνθέ γε μὴν καὶ ἡ Κύπρις ἡ ἡδεῖα γελῶσα. λάθρα μὲν γελῶσα, βαρὺν δὲ θυμὸν, ἤγουν, βαρεῖαν ὀργὴν ἀνέχουσα, τουτέστιν, ἀναδεδεγμένη· βαρεῖα δὲ ὀργὴ, ἣν οὐκ ἄν τις ῥᾳδίως ἐνέγκαι, καὶ εἶπε σὺ δὴ ὦ Δάφνι κατεύχου, ἀντὶ τοῦ εὔχου, ἐκαυχῶ, λυγιξεῖν, ἤγουν λυγίσειν, καταπαλαίσειν τὸν ἔρωτα. ἆρ᾽ οὐκ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τοῦ ἀλγεινοῦ ἐλυγίχθης; τῶν Δωριέων δὲ τοῦτό ἐστιν. ἐπεὶ γὰρ οὗτοι ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ ἐνεργητικοῦ, λυγιξῶ λέγουσιν, ὡς πλέξω, ἐξ ἀνάγκης καὶ ἐλυγίχθης λέγουσιν ἐπὶ τοῦ παθητικοῦ ἀορίστου, ὡς ἐπλέχθης.

97. Ἄλλως ΛΥΓΙΞΕΙΝ. Καταδῆσαι, τουτέστι, περιέσεσθαι τοῦ ἔρωτος ἐκαυχῶ. ἴσως γὰρ ὁ Δάφνις μεγαλοῤῥημονήσας εἰς τὴν θεὸν, ταύτην ὑπέσχετο τὴν ποινὴν καὶ τιμωρίαν. ἢ λυγιξεῖν, τοῖς βεργίοις δῆσαι· ἤτοι δῆσαι λύγοις, παρὰ τὸ δεσμεύειν. καὶ Ὅμηρος. Δίδη μόσχοισι λύγοισιν· ἢ θλάσεο. ἁπαλὸς γὰρ ὁ λύγος· λέγουσι δὲ καὶ τὸ ἀμαυρώσειν δηλοῦν. λυγρὰ γὰρ τὰ σκοτεινά. ἢ λυγιξεῖν, κάμψειν, δεσμεύσειν. λυγίσω, καὶ Δωρικῶς λυγιξῶ, ἀπὸ τοῦ λύγος, τὸ βεργίον, καὶ ὁ δεσμός. ἴσως γὰρ ὁ Δάφνις περιέσεσθαι τοῦ ἔρωτος μεγαλοῤῥημονήσας, ταύτην ἔπαθε τὴν ποινήν.

100. TAN.

Αρ᾽ ἐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ᾽ ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς,
Τὰν δ᾽ ἄρα χὠ Δάφνις ποταμείβετο· Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής,
(Ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ᾽·) ἅλιος ἄμμι δεδύκει.
Δάφνις κἠν ἀΐδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος, ἕρπε ποτ᾽ Ἴδαν,

Nonne vero nunc ipſe ab amore gravi ſuperatus es?
Incipite Bucolicum, o dulces Muſæ, incipite carmen.
Huic Daphnis reſpondit; O triſtis Venus,
Venus odioſa, Venus hominibus inimica.
Jam ergo ais omnem ſolem nobis occidiſſe.
Daphnis & apud inferos etiam erit malus dolor amoris.
Incipite Bucolicum, o dulces Muſæ incipite, carmen.
Ad Idam montem vade, ubi paſtor Venerem, ut fama eſt,

100. ΤΑΝΔ᾽ Πρὸς ταύτην καὶ ὁ Δάφνις ἠμείβετο, ἀντὶ τοῦ ἠμείψατο, ἤγουν, ἀπεκρίνατο, ὦ Κύπρι βαρεῖα, ἤγουν ἐπαχθής. βαρὺ ἐπὶ ὄγκου, ᾧ ἐναντίον τὸ κοῦφον. ἀφ᾽ οὗ βαρὺς, ὁ δυσκίνητος, καὶ ὁ ἐπαχθής.

101. ΚΥΠΡΙ. Ἤγουν, ἀξία μέμψεως. Κύπρι ἀπεχθὴς, ἤγουν μεμισημένη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. ἤδη γὰρ ὁ ἥλιος φράσδει ἡμῖν πάντα, ἤγουν δείκνυσι, φανερὰ ποιεῖ, διὰ τὴν μετὰ τοῦ Ἄρεως αὐτῆς μίξιν λέγει, ἣν ἔδειξεν ὁ ἥλιος δεδύκει ὁ Δάφνις, ἤγουν ἐκλείπει, ἀποσβέννυται, καὶ ἐν τῷ ᾅδῃ κακὸν ἄλγος ἔσται τοῦ ἔρωτος, ὥσπερ ἐν τῇ ζωῇ δηλονότι. δοκεῖ γὰρ ἀντιτάξασθαι πρὸς τὸν ἔρωτα· διὸ καὶ ταύτην αὐτὸς αὐτῷ τὴν δίκην ἐπήνεγκε. τὸ δὲ ἄμμιν, ἡμῖν ἦν, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α Δωρικῶς, καὶ προσθέσει τοῦ μ Αἰολικῶς, καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ τοῦ τόνου, ἄμμιν.

105. ΟΥ. Τὸ οὐ, δασύνεται. ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ὅπου. λείπει δὲ τὸ καταισχύναι, ἵν᾽ ᾖ τὸ ὅλον ὅπου ὁ βουκόλος Ἀγχίσης τὰν Κύπριν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην καταιχύναι λέγεται. Ἀγχίσης γὰρ ὁ Αἰνείου πατὴρ, κατὰ τὴν Ἴδην ἐμίγη Ἀφροδίτῃ, καὶ Αἰνείαν ἐγέννησεν, ὡς ἑξῆς ἐπιφέρει ἕρπε ποτ᾽ Ἴδαν, ἕρπε ποτ᾽ Ἀγχίσαν] ἀντὶ τοῦ ἄπελθε πρὸς τὸν βουκόλον Ἀγχίσην. βουκόλον δὲ καὶ Ὅμηρος τὸν Ἀγχίσην φησίν. ἥ μιν ὑπ᾽ Ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι ἄλλοι δὲ οὐ προσυπακούουσι τὸ καταισχύναι. ἡ δὲ Ἴδη ὄρος Τροίας. δύναται δὲ καὶ πάντα τὰ ὄρη τῆς Ἴδης τῇ προσηγορίᾳ καλεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ ἴδη, ἡ βοτάνη· ἢ ἀπὸ τοῦ ἰδεῖν καὶ θεάσασθαι. ἀφ᾽ ὑψηλοῦ γάρ τις ἐφιστάμενος, δύναται πόῤῥω ἰδεῖν. καλεῖται δὲ Ἴδη καὶ ὄρος Κρήτης.

Ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν· τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὡραῖος χὤδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νεμεύει,

Vade ad Anchisem: ibi quercus sunt, hic cyperus est,
Hic suaviter apes circum alvearia susurrant.

Incipite Bucolicum, o dulces Musæ, incipite carmen.
Formosus & Adonis est; etenim & ipse pecora pascit,

106. ΤΗΝΕΙ. Ὥστε σκέπην τὸν Ἀγχίσην συνερχόμενον αὐτῇ, ἢ ὥστε σκέπην σε συνερχομένην τῷ Ἀγχίσῃ. ἐνταῦθα δὲ κύπηρον, ταπεινὴ βοτάνη, καὶ μὴ δυναμένη σκέπην σε. κύπηρον δὲ τινὲς λέγουσι τὸ παρ' ἡμῖν βούτομον. ΔΡΥΕΣ. Ἐκεῖ δρύες, κρύπτειν σε δηλονότι δυνάμεναι. ὧδε, ἤγουν ἐνταῦθα, κύπηρος. βοτάνη τίς ἐστιν αὕτη μικρὰ καὶ εὐώδης. ὧδε μέλισσαι βομβοῦσιν ἐμμελῶς ποτὶ σμήνεσιν, ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς σίμβλοις, ἐπαγόμεναι δηλονότι τοὺς ᾠδίτας.

107. ΩΔΕ. Ἀντὶ τοῦ κατηγορούσας τῆς ἀκρασίας εὑρήσεις τὰς μελίσσας, ἢ πρὸς ἡμᾶς ἥκεις, διὰ τοῦ βόμβου τοὺς ὁδοιπόρους ἐπαγομένας. Σμήνη δὲ, τὰ τῶν μελισσῶν ἀγγεῖα. ὡς Ἡσίοδος. Ὡς δ' ὅταν ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι. Ἄλλως. Ὁ νοῦς· ἕρπε ποτ' Ἴδαν, ἕρπε ἀντὶ τοῦ ἀπέρχου πρὸς τὴν Ἴδην, ὅπου λέγεται ὁ βουκόλος τὴν Κύπριν γνῶναι. δηλονότι αἰσχύνῃ· ἀπέρχου πρὸς τὸν Ἀγχίσην· οὗτος ἦν ὁ βουκόλος, ὃν λέγουσι συγγενέσθαι αὐτῇ ἐν τῇ Ἴδῃ.

109. ΩΡΑΙΟΣ. Ἀντὶ τοῦ τρυφερός. ὅθεν καὶ τὸ θρύπτεσθαι, ὡραΐζεσθαι φησὶ Μένανδρος, Ὡραΐζεθ' ἡ τύχη πρὸς τοὺς βίους. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀκμάζων. ὡς καὶ Ἡσίοδος. Ὡραίαν δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι. Ἄλλως. ὁ νοῦς. Ὡραῖος χ' ὤδωνις] Ἤγουν, ἀκμάζων καὶ εὐειδής· ἐπεὶ καὶ μῆλα, ἤγουν πρόβατα, βόσκει, καὶ πτῶκας, ἤγουν λαγωοὺς τοξεύει. τοῦτο γὰρ τὸ βάλλει, καὶ πάντα τὰ θηρία, ἢ καὶ θηρία τἄλλα (γράφεται γὰρ καὶ οὕτω) διώκει, τουτέστιν ἀγρεύει. σκώπτει δὲ αὐτὴν ὡς ἐρῶσαν τοῦ Ἀδώνιδος. τοῦ δὲ πτῶκας τὸ ας μακρόν. οἱ γὰρ Δωριεῖς τῶν εἰς ες ληγόντων εὐθειῶν τῶν πληθυντικῶν, ὁμοίως παροξύνουσι καὶ μακρὸν ἔχουσι τὸ α, θῶας, τρῶας. ὅτι τὰς παρ' ἡμῖν εἰς ες ληγούσας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν ἐκεῖνοι διὰ τῆς ας προφέρουσιν. Ὡραῖος χ' ὤδωνις] Ἱστορία. Κινύρου τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Σμύρνης θυγάτηρ Μοῖρα, ἥτις κατὰ μῆνιν Ἀφροδίτης ἠράσθη τοῦ πατρὸς, ὅτι λύσασα τὰς τρίχας, οὐδὲ Ἀφροδίτην ἔφη ἔχειν τοιαύτας. ἐμάνθανε δὲ τὸν πατέρα στολιζομένη, καὶ συνανεμιγνυμένη ὡς θεράπαινα. ὕστερον δὲ ἐγκυμονοῦσα, καὶ γεννῶσα τὸν Ἄδωνιν, ἐφωράθη· ἐφ' οἷς αἰδουμένη, ἢ αἰσχυνομένη, ηὔξατο εἰς ὁμώνυμον φυτὸν μεταλλαγῆναι.

Καὶ πτῶκας βάλλει, καὶ θηρία τἆλλα διώκει.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
Αὖτις ὅπως στάσῃ Διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα,
Καὶ λέγε· Τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
Ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν᾽ ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι,
Χαίρεθ᾽· ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκέτ᾽ ἂν ὕλαν,
Οὐκέτ᾽ ἀνὰ δρυμὼς, οὐκ ἄλσεα· χαῖρ᾽ Ἀρέθοισα,

Et lepores figit, & feras alias persequitur.
Incipite Bucolicum, o dulces Musæ, incipite carmen.
Age, consiste iterum ad Diomedem prope accedens,
Et dic, Pastorem vici Daphnidem: sed pugna mecum.
Incipite Bucolicum, o dulces Musæ, incipite carmen.
Vos o lupi, vos cervarii lupi, & in lustris degentes ursi,
Valete: ego Daphnis bubulcus vobiscum non amplius in sylvis,
Non inter arbusta nec nemora ero: vale Arethusa,

112. ΑΥΤΙΣ. Τινὲς περισπῶσιν, ἀλλ᾽ ἁμαρτάνουσι. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων ὥς φησι Λεπτίνης, ὁμοίως ἡμῖν προφέρουσιν οἱ Δωριεῖς. Ἄλλως. Αὖθις ὅρα ὅπως ἰοῦσα στήσῃ πλησίον τοῦ Διομήδους, καὶ λέγε, ὅτι τὸν Δάφνιν νικῶ τὸν βουκόλον. ἀλλὰ σὺ μάχαινε, καὶ μάχου μοι.

115. Ω ΛΥΚΟΙ. Οὐ μάτην φωλάδας καλεῖ, ἀλλ᾽ ὅτι, ὥς φησι Θεόφραστος καὶ Σώπατρος ἐν τῷ περὶ ἄρκτων, φωλεοῖς οἱ ἄρκτοι χρῶνται, καὶ πολὺν φωλεύουσι χρόνον· ἢ ὅτι μόναι τῶν ἄλλων θηρίων οἱ ἄρκτοι τίκτουσι, καὶ φωλεοῖς ἐπικάθηνται· ἢ φωλάδες αἱ κατάστικτοι.

116. ΧΑΙΡΕΘ᾽. Ὡς ἀποδημῶν τῆς ζωῆς τοῦτο φησί. τὸ γὰρ χαίρειν, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀποδημίας λέγεται, ἐνίοτε δὲ προσαγόρευσιν ἁπλῶς σημαίνει. ὁ βουκόλος ὑμῶν ἐγὼ ὁ Δάφνις, οὐκέτι κατὰ τὴν ὕλην, ἀναστραφήσομαι δηλονότι, οὐκέτι κατὰ τοὺς δρυμοὺς, οὐ κατὰ τὰ ἄλση. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ λέγεται ὕλη καὶ ἄλσος· δρυμὸς δὲ, ὃς καὶ δρυμὼν λέγεται.

117. ΑΡΕΘΟΙΣΑ. Πηγὴ ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας, εἰς ἣν εἰσρέει ὁ ἐξ Ἀρκαδίας Ἀλφειὸς ποταμός. ἡ Ἀρέθουσα κρήνη ἐν Συρακούσαις, ἢ ἐν Σικελίᾳ, ἣ φασὶ διὰ πελάγους Ἀλφειὸν ἥκειν· ὥς φησιν Ἴβυκος παριστορῶν μὲν τῆς ὀλυμπίας φιάλης. Ἄλλως. ὅτι Ἀρέθουσα Σικελικὴ κρήνη, πρόδηλον. δοκεῖ δ᾽ ὑπ᾽ Ἀλφειοῦ πληροῦσθαι. ἔστι δὲ καὶ ἐν Εὐβοίᾳ Ἀρέθουσα· καὶ ἄλλη ἐν Σάμῳ. Πὰρ κόρακος πέτρῃ, καὶ ἐπὶ κρήνῃ Ἀρεθούσῃ. χαριέντως δὲ καὶ Ἐπαφρόδιτος φησιν, ὅτι Ἀρεθούσας καλοῦσι τὰς κρήνας. Ἄλλως Ἀρέθουσα πηγὴ ἐν Σικελίᾳ, ἧς ἔλεγον ἐρᾶν τὸν Ἀλφειὸν ποταμόν.

118. ΠΟΤ.

Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι, φίλαι ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ Πὰν Πὰν, εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίω,

Et vos fluvii, qui juxta pulchram Thymbridis undam fluitis
Incipite Bucolicum, o dulces Musæ, incipite carmen.
Daphnis ego ille, qui boves hic pascebam:
Daphnis ego, qui tauros, qui vitulos hic potabam.
Incipite Bucolicum, o dulces Musæ, incipite carmen.
O Pan Pan, sive nunc es in monte alto Lycæo.

118. ΠΟΤΑΜΟΙ. Οἵτινες χεῖτε καλὸν ὕδωρ, ἢ καθαρὸν, ἢ μετὰ κάλλους ῥέον. ΘΥΜΒΡΙΔΟΣ. Ποταμὸν Σικελίας εἶναι φασὶ καὶ τοῦτον. Ἄλλως. Θύμβρις κατά τινα γλῶσσαν ἡ θάλασσα. τινὲς δὲ Σικελίας ποταμὸν ἔφησαν Θύμβριδα. ἢ Θύμβρις, ποταμὸς Σικελίας, ἐφ' ᾧ μυθεύεται Ἡρακλῆς τὰς ἐκ τῆς Ἐρεθυίας βοῦς ἐλαύνων ἐνταῦθα ἀφικέσθαι· γενομένου δὲ χειμῶνος ἀνυπερβλήτου χῶσαι τὸν ποταμὸν, καὶ ἐπίπεδον ποιῆσαι, ἐφ' ὃν οἱ Κέφαλοι διαδέχνυνται κατοικοῦντες. Ἀσκληπιάδης δὲ ὁ Μερλεανὸς, διὰ τοῦ δ γράφει Δύμβρις. ἢ κατὰ γλῶσσαν θάλασσα. ἄλλοι δὲ ὑπὸ Τύμβριδος. ἔστι δὲ καὶ οὗτος ποταμὸς Σικελίας.

120. ΔΑΦΝΙΣ. Κατ' ἐπανάληψιν τοῦτο λέγεται πρὸς τὸ βουκόλος ὕμμιν ἀποδεδόμενον. ἡ γὰρ συνέχεια τοῦ λόγου οὕτως ἔχει. ὁ βουκόλος ὑμῖν ἐγὼ ὁ Δάφνις, οὐκέτι ἀναστραφήσομαι κατὰ τὴν ὕλην, καὶ τοὺς δρυμοὺς, καὶ τὰ ἄλση. ὁ Δάφνις ἐγὼ οὗτος ἐκεῖνος ὁ τὰς βοῦς ἐνταῦθα βόσκων· ὁ Δάφνις ὁ τοὺς ταύρους, καὶ τὰς δαμάλεις ἐνταῦθα ποτίζων. τὸ δὲ χαῖρε Ἀρέθουσα, καὶ τὸ ἑξῆς, μέχρι τοῦ, Δάφνις ἐγὼ, διὰ μέσου.

123. Ω ΠΑΝ ΠΑΝ. Ποιητικὴ ἐπανάληψις· εἰ μή τις πιθανεύοιτο λέγων, ὡς ὁ νοῦς ἐστὶ τοιοῦτος· ὦ τὸ πᾶν σὺ, ὦ Πὰν, ἵνα τὸ μὲν πρῶτον περισπασθῇ, τὸ δὲ δεύτερον ὀξυτονηθῇ. τὸν δὲ Πᾶνα, οἱ μὲν Πηνελόπης καὶ Ὀδυσσέως, ἢ Ἑρμοῦ, ἄλλοι δὲ Διὸς καὶ Καλλιστοῦς, ἕτεροι δὲ Αἰθέρος καὶ Οἰνηΐδος, ἢ Νηρηΐδος, ἔνιοι δὲ οὐρανοῦ καὶ γῆς. ΛΥΚΑΙΟΥ. Ὑπὸ τῷ Λυκαίῳ φησὶ χωρίῳ, καλουμένῳ Καλλιστοῦς, εἰς ὃ ἐλθοῦσαν τὴν Λυκάονος Καλλιστὼ θυγατέρα ἄρκτον οὖσαν, ὑπὸ Ἑρμοῦ τραφῆναι. ἣν φησιν Ἄρκτος ἐν οὐρανῷ ἠστερίσθαι.

124. ΜΑΙ-

Εἴτε τύ γ᾽ ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον· ἔνθ᾽ ἐπὶ νᾶσον
Τὰν Σικελὰν, Ἑλίκας δὲ λίπε ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα
Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.

Λήγετε βωκολικᾶς, μῶσαι, ἴτε, λήγετ᾽ ἀοιδᾶς.
Ἔνθ᾽ ὦναξ, καὶ τάνδε φέρε εὐπάκτοιο μελίπνουν
Ἐκ κηρῶ σύριγγα καλὰν, περὶ χεῖλος ἑλικτάν:

Seu per magnum Mænalum obambulas, veni in insulam
Siculam, & relinque promontorium Helices, & sublime sepulcrum
Illud Lycaonidæ, quod & Diis beatis *est* venerabile.

Desinite Bucolicum carmen, Musæ, agite, jam desinite.
Veni rex, & hanc aufer dulcem bene compactam
E cera fistulam pulchram, circa labrum apte inflexam.

124. ΜΑΙΝΑΛΟΝ. Μαίναλον ὄρος Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μαινάλου τοῦ Λυκάονος υἱοῦ Ἑρμοῦ, ἔνθα ἡ Ἀταλάντη τῷ Ἰάσονι παρέσχετο δόρυ ξένιον·

Δεξιτερῇ δ᾽ ἕλεν ἔγχος ἑκηβόλον, ὅ ῥ᾽ Ἀταλάντη
Μαινάλῳ ἔν ποτέ οἱ ξεινήϊον ἐγγυάλιξεν.

125. ΡΙΟΝ. Τοῦ ὄρους τὸ ἀκρωτήριον, παρὰ τὸ ἐπιῤῥεῖσθαι τοῖς τῶν ὑετῶν ὄμβροις, καὶ πηγῶν ὕδασιν. ἢ ὄνομα πόλεως, πρὸς τῷ ὁρίῳ τῷ Ἀχαϊκῷ, ἢ Αἰπύτου τάφου κεφαλή. καὶ Ὅμηρος· Αἰπύτιον παρὰ τύμβον· εἰς ὃν φασι τὰ εἰσερχόμενα ζῶα ἄγονα γίνεσθαι.

126. ΑΓΑΣΤΟΝ. Ἤγουν ἔκπληξιν ἔχον, διὰ τὰ ἐν αὐτῷ γινόμενα. Ἄλλως. Ὁ νοῦς. Ὦ Πὰν Πὰν, εἴτε εἰς κατὰ τὰ ὄρη τὰ μακρὰ, ἤγουν, τὰ ἐπὶ πολὺ διήκοντα τοῦ Λυκαίου· ὄρος δὲ Ἀρκαδίας τὸ Λύκαιον· εἴτε σύγε περιέρχῃ τὸ μέγα Μαίναλον· ὄρος καὶ τοῦτο Ἀρκαδίας· ἐλθὲ ἐπὶ τὴν νῆσον τὴν Σικελὴν, ἀντὶ τοῦ τὴν Σικελικήν· τῆς Ἑλίκης δὲ τὸ ῥίον κατάλιπε, καὶ τὸ ὑψηλὸν μνῆμα ἐκεῖνο τοῦ υἱοῦ τοῦ Λυκάονος, ἤγουν τοῦ Μαινάλου. ἀφ᾽ οὗ τὸ ὄρος Μαίναλον, ὃ καὶ τοῖς θεοῖς ἐστι θαυμαζόμενον. τὸ δὲ ῥίον ἀκρωτήριόν ἐστι τῆς Πελοποννήσου, ἐναντίως τῷ καλουμένῳ Ἀντιῤῥίῳ τετραμμένον.

127. ΛΗΓΕΤΕ. Ὥσπερ ἤρξασθε, οὕτω καὶ λήγειν ποιήσατε. παρακελευσματικὸν ἐπίῤῥημα τὸ ἴτε, ἀντὶ τοῦ ἄγετε.

128. ΕΝΘ᾽. Ἐλθὲ ὦ ἄναξ, καὶ τήνδε τὴν καλὴν σύριγγα τὴν γλυκύφωνον, τοῦτο γὰρ τὸ μελίπνουν, ἐκ κηροῦ εὐπήκτου οὖσαν περὶ τὸ χεῖλος ἑλικτὴν, ἤγουν περιειλημμένην, φέρε, ἀντὶ τοῦ λάβε. ὄντως γὰρ ἐγὼ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἤδη ἕλκομαι εἰς τὸν ᾅδην. εὔπηκτον δὲ λέγει τὸν κηρὸν, ὡς εὐκόλως πηγνύμενον, καὶ μελίπνουν, τὴν ὀδωδυῖαν διὰ τὸν κηρόν. Ἄλλως, τὸ ἑξῆς, Λάβε τὴν σύριγγα τὴν ἐκ κηροῦ εὐπήκτου περὶ τὸ χεῖλος εἰλυμένην ἐν τῷ συρίζειν.

Ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς ἅδαν ἕλκομαι ἤδη.
Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι·
Ἁ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·
Πάντα δ' ἔναλλα γένοιντο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι·
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει, καὶ τὼς κύνας ὤλαφος ἕλκοι,
Κἠξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.
Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.

Nam ego certe ab amore jam trahor ad orcum.
Desinite Bucolicum carmen, Musæ, agite, jam desinite.
Nunc violas feratis rubi, vos spinæ feratis.
Pulchra narcissus juniperis floreat.
Omnia denique contraria fiant, & jam pinus pira ferat:
Daphnis quoniam moritur: Jam cervus canes trahat captivos,
Et ex montibus ululæ cum lusciniis cantu certent.
Desinite Bucolicum carmen, Musæ, agite jam desinite.

132. ΒΑΤΟΙ. Η βάτος θηλυκῶς λέγεται, ὁμοίως ἐνταῦθα καὶ ἡ νάρκισσος· παρὰ δὲ τῷ Ἀριστοφάνει ἀρσενικῶς λέγεται.

133. ΑΡΚΕΥΘΟΙΣΙ· Ἄρκευθος, εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους. τὰ δὲ κομάσαι ἀντὶ τοῦ ἀναθῆλαι. τὰ ἀπαρέμφατα ἀντὶ προστακτικῶν. Ἄλλως. Νῦν δ' ἴα μὲν φορέοιτε. νῦν δὲ ἴα μὲν αἱ βάτοι φορέοιτε ἀντὶ τοῦ φέρετε, τουτέστι, γεννᾶτε, ἐκτρέφετε. φέρετε δὲ αἱ ἄκανθαι. ἡ δὲ καλὴ νάρκισσος κομάσαι, ἀντὶ τοῦ βλαστησάτω ἐπὶ ταῖς ἀρκεύθοις. ἀκανθῶδες φυτὸν ἡ ἄρκευθος. τὸ δὲ κομάσαι, γίνεται ἀπὸ τοῦ κομέω, κομῶ, ὃ λέγεται οὐ μόνον ἐπὶ τριχῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φυτῶν. πάντα δὲ ἐνηλλαγμένα γενέσθαι, κατὰ τὸ ἄνω ποταμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί.

134. ΟΧΝΑΣ. Ἤγουν ἄπια ἐνείκαι, ἀντὶ τοῦ ἐνεγκάτω, γεννησάτω, ἐκθρεψάτω, ἐπεὶ ὁ Δάφνις ἀποθνήσκει. Ὄχνας, ἀπίους καὶ ἀχράδας, ἢ καὶ ἀχλάδας. ἀχλάδας μὲν διὰ τὸ ἐν τῷ ἐσθίεσθαι, ὄχλησιν οἱονεὶ ἐμποιεῖν, ὀχλάδας τινὰς οὔσας· ὄχνας δὲ, ἀπὸ τοῦ ἄγχειν δοκεῖν· ἀπίους δὲ, ὅτι πρῶτον ἐν Πελοποννήσῳ δοκοῦσι φῦναι, ἣ ἐλέγετο Ἀπία.

136. ΣΚΩΠΕΣ Ἀλέξανδρός φησι τοὺς σκῶπας οὐκ ἐπιτερπεῖς τῇ φωνῇ· διὸ καὶ παρ' Ὁμήρῳ φησὶν ὀρθῶς δοκεῖν γράφεσθαι, Σκῶπές τ' ἴρηκές τε· Οὐ δεῖ γάρ φησι γράφεσθαι χωρὶς τοῦ σ. οἱ γὰρ σκῶπες φωνὴν ἀφιᾶσι· Καλλίμαχος δέ φησι, φθέγγεται ὥσπερ ἐπισκώπτων τῇ φωνῇ, ὅθεν καὶ οὕτω καλεῖται· Τυραννίων δέ φησι σκῶπας τοὺς νυκτικόρακας. οἷον, σκίωπας, τοὺς ἐν σκιᾷ ἔχοντας τὴν ὦπα, ἤγουν ἐν νυκτὶ ἔχοντας τὴν φωνήν. Ἄλλως. καὶ τὼς κύνας ὤλαφος ἕλκοι. ἀντὶ τοῦ, καὶ τοὺς μαστοὺς τῶν κυνῶν ὁ ἔλαφος ἑλκέτω· καὶ ἐκ τῶν ὀρῶν οἱ σκῶ-

πις

Χὠ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
Ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
Ἐκ Μοιρᾶν. χὠ Δάφνις ἔβα ῥόον, ἔκλυσε δίνα
Τὸν μοίσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ·

Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δίδου τὰν αἶγα, τό τε σκύφος, ὥς κεν ἀμέλξας,
Σπείσω ταῖς μοίσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι μοῖσαι,
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὔμμιν καὶ ἐς ὕστερον ἅδιον ᾀσῶ.

Et ille quidem tantum locutus desiit. At Venus
Volebat ipsum erigere: verum omnia fila defecerant
A Parcis: sic Daphnis transiit flumen, & unda obruit
Musis dilectum virum, neque Nymphis ingratum.

Desinite Bucolicum carmen, Musæ, agite, jam desinite.
Et tu da capram, atque poculum: ut ipsam mulgeam,
Ac Musis libem. o salvete plurimum Musæ,
Salvete, ego vero vobis & posthac dulcius canam.

πες τοῖς ἀηδόσι γαρύσαιντο, ἀντὶ τοῦ εἰς ἔριν φωνῆς ἐλθέτωσαν. σκῶπας δὲ λέγουσιν εἶναι τοὺς νυκτικόρακας.

138. ΑΠΕΠΑΥΣΑΤΟ. Ἡ ἀνεπαύσατο. εὐφήμως τὸ ἀποθανεῖν ἀναπαύσασθαι ἔφη. καὶ Ὅμηρος. Ὣς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν, κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον.

139. ΛΙΝΑ. Ἐπεπλεράκει τὸ χρεών. καὶ Ὅμηρος. Γινομένου ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. Λίνον δὲ οἱ ποιηταὶ ἀντὶ ἐρίου συνάπτουσιν, ὅτι τὸ λίνον ἐκ γῆς, καὶ αὗται δὲ αἱ μοῖραι ἐκ γῆς ἐπικλώθουσι τοῖς ζώοις τὴν ἐκ γῆς ἀνάλυσιν.

140. ΕΒΑ. Τουτέστιν, ἀπέθανε, καὶ τὸν Ἀχέροντα διῆλθε.

141. ΦΙΛΟΝ. Καθὸ πρῶτος εὕρατο βουκολικήν. φίλον ἄνδρα. ἐπεὶ πάσας οἰκείας διέτριβε. Ἄλλως. ὁ νοῦς, καὶ ὁ μὲν τοσαῦτα εἰπὼν ἀπεπαύσατο, ἤγουν ἀπέπνευσεν, ἐτελεύτησε τὸν βίον. τοῦτον δὲ ἡ Ἀφροδίτη ἤθελεν ἀνορθῶσαι, ἤγουν, ἀνακαλέσασθαι, ἀναζωῶσαι. τάγε μὴν λίνα, τουτέστι τὰ νήματα τὰ ὑπὸ τῶν μοιρῶν ἐπ' αὐτῷ κλωθόμενα πάντα λελοίπει, ἤγουν, ἐξέλιπον, ἐπαύσαντο. καὶ ὁ Δάφνις διέβη τὸν ῥοῦν, τοῦ Ἀχέροντος δηλονότι. ἔκλυσεν, ἤγουν ἐκάλυψεν ἡ δίνη, τουτέστιν ἡ συστροφὴ τῶν ῥευμάτων τοῦ Ἀχέροντος, τὸν ἄνδρα τὸν ὑπὸ τῶν Μουσῶν φιλούμενον· ὡς τῶν ᾠδῶν δηλονότι τῶν προσφιλῶν αὐταῖς ἐπιμελούμενον. Τὸν οὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ, ἤγουν μὴ μισούμενον ταῖς νύμφαις, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτῶν δηλονότι φιλούμενον.

143. ΣΚΥΦΟΣ. Ἤγουν, τὸ ποτήριον. ὡς ἂν ἀμέλξας, σπονδὴν ποιήσω ταῖς Μούσαις. εἶτα ἀποτείνει πρὸς τὰς Μούσας, καὶ φησίν. ὦ Μοῦσαι, χαίρετε πολλάκις, τουτέστιν, ἀσπάζομαι ὑμᾶς πολλάκις. ἐγὼ δὲ χάριν ὑμῶν καὶ ἐς ὕστερον, ἤγουν εἰς τὸ ἐπιόν, ᾄσω ἥδιστερον.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
Πλῆρές τοι σχαδόνων· καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις
Ἁδεῖαν. τέττιγος ἐπεὶ τύγε φέρτερον ᾄδεις.
Ἠνίδε τοι τὸ δέπας. θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει·
Ὡρᾶν πεπλύσθαί νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς,
Ὧδ' ἴθι Κισσαίθα. τὺ δ' ἄμελγέ νιν. αἱ δὲ χίμαιραι
Οὐ μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῇ.

CAPRARIUS.

Utinam tibi melle plenum sit pulchrum os,
Plenum & favis: atque comedas ficum ex Ægilo decerptam
Dulcem: suavius enim canis quam cicada.
En tibi poculum: contemplare, amice, quam suaviter olet.
Horarum in fontibus ipsum collutum esse dices.
Huc veni Cissætha: jam tu mulge hanc; vos vero capellæ
Nolite saltare, ne forte hircus in vos insurgat.

146. ΠΛΗΡΕΣ. Αντωνυμία τὸ τοι. ἤθε γένοιτο τὸ καλὸν σου στόμα, ὦ Θύρσι, μέλιτος πεπληρωμένον.

147. Πλῆρές τοι σχαδόνων. Γράφεται καὶ πλῆρες δέ· σχαδόνες δὲ τὰ ἐκ τῶν κηφήνων κηρία, ὥς φησιν Αριστοτέλης. Θεαίτητος δὲ τοὺς κηροὺς τοὺς ἔχοντας τῶν κηφήνων τοὺς γόνους, οἵτινες ἡδὺ ποιοῦσι βρῶμα. οἱ δὲ κοινότερον ἐπὶ τῶν κηρίων, ὧν τὸ μέλι ἐσθίεται. ΑΙΓΙΛΩ. Αἴγιλος δῆμος τῆς Αττικῆς ἀπό τινος φυλῆς ἥρωος Αἰγίλου ὅτι δὲ αἱ Αττικαὶ ἰσχάδες ἡδεῖαι καὶ Δίων μαρτυρεῖ. ἔστι δὲ καὶ Λακωνικὸν χωρίον Αἴγιλον. τινὲς δὲ ὅτι ἐστὶ καὶ νῆσος μεταξὺ Κρήτης καὶ Λακωνικῆς οὕτω καλουμένη. Αλλως. ΠΛΗΡΕΣ. Ηγουν μέλιτος κηρίου. περισσὸν δὲ ἐνταῦθα τὸ τοι. καὶ ἀπ' Αἰγίλου ἤθε τρώγοις ἰσχάδα ἡδεῖαν, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῆς Αττικῆς. Αἴγιλος γὰρ δῆμος ἐν ταῖς Αθήναις.

148 ΦΕΡΤΕΡΟΝ. Ηγουν βέλτιον τέττιγος.

149. ΗΝΙΔΕ. Ηγουν ἰδοὺ τὸ δέπας, θέασαι φίλος, ὅπως καλὴν ὀσμὴν πέμπει.

150. ΚΡΑΝΑΙΣΙ. Επὶ κρήναις ταῖς τῶν Ωρῶν δόξῃς ἀποπεπλῦσθαι. ἀντὶ τοῦ ἔαρι· ἐπεὶ ἀνθεῖ πάντα τότε. Αλλως. Δοκασεῖς, ἤγουν δόξῃς, νομίσῃς πεπλῦσθαι αὐτὸ, ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τῶν Ωρῶν. οὕτως ἐστὶ δηλονότι ὡραῖον.

151. ΙΘΙ. Ηγουν δεῦρο ἐλθὲ Κισσαίθα, ἡ ἡ πρὸς τὸ γενναῖον διάπυρος, καὶ θερμὴ, ἀπὸ τοῦ κισσῶ τὸ γεννῶ, καὶ τοῦ αἴθω τὸ καίω. εἰ δὲ Κιναίθα γράψῃς, Κιναίθα ἐστὶν ἡ πρὸς τὸ κινεῖσθαι διάπυρος, ἤγουν, ταχεῖα αἶξ. ἀπὸ τοῦ κινῶ. καὶ τοῦ αἴθω τὸ καίω. Αλλως, Κισσαίθα ὄνομα αἰγός· ἐκ τοῦ κισσῶ καὶ τοῦ αἴθω ἡ κισσὸν λευκὸν κατανεμομένη. αἶθον γὰρ τὸ λαμπρόν. ἐκ δὲ τοῦ λαμπροῦ γίνεται μεταληπτικῶς τὸ λευκόν. ΤΥ Δ. Σὺ δὲ ἄμελγε αὐτήν. ΑΙ. Τῆς συννόμου δηλονότι στερούμεναι.

152. ΜΗ. Τὸ οὐ, ἀπὸ κοινοῦ. ἤγουν, οὐ μὴ ἐπιβῇ δηλονότι ὁ τράγος ὑμῖν.

ΤΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Δευτέρου Εἰδυλλίου.

Ὑπόκειται Σιμαῖθα, Δέλφιδος Μυνδίου τινὸς ἐρῶσα· ὃν ἐκ παλαίστρας φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις, διά τινος θεραπαίνης Θεστύλιδος ὑποδιακονουμένη, ἐφ' ἑαυτὴν πειρᾶται μετάγειν, ἐπικαλουμένη τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένας νυκτερινὰς θεάς. Τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνεγκε μίμων.

ARGUMENTUM

IDYLLII II.

Inducitur Simætha, Delphidis cujusdam Myndii amore correpta: quem ex palæstra amatoriis incantationibus & veneficiis, Thestylidis cujusdam ancillæ ministerio, ad se traducere conatur, advocatis in auxilium Luna & Hecate, utpote Deabus nocturnis amorem adjuvantibus. Thestylida vero Theocritus ex Sophronis Mimis desumpsit.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ,

Εἰδύλλιον β'.

ΠΑ̃ μοι ταὶ δάφναι; φέρε Θέστυλι, πᾷ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ,
Ὡς τὸν ἐμὸν βαρυεῦντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας ὐδὲ ποθήκει,

PHARMACEUTRIA,

IDYLLION II.

UBI mihi *sunt* lauri, Thestyli; ubi sunt philtra?
Cinge calicem hunc purpurea ovis lana,
Ut amatorem meum, qui me excruciat, carmine magico persequar,
Qui miser jam totos duodecim dies a me abest,

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον, φαρμακεύτρια. κέχρηται δὲ ὁ Θεόκριτος ἐν τούτῳ Δωρίδι διαλέκτῳ· προλογίζει δὲ Σιμαῖθα.

2. ΣΤΕΨΟΝ. Στεφάνωσον τὴν κελέβην. κελέβη δέ ἐστιν ὄνομα πόλεως, ἔστι δὲ καὶ ποτήριον ξύλινον κυλικῶδες. Εὐφορίων ἐν ποτηριογλύπτῃ. Ὅς τις ἐμὴν κελέβην ἀλυβηίδα μοῦνον ἀπηύρα. ΟΙΟΣ. Προβάτου ἄνθει, ἀντὶ τοῦ ἐρίῳ· ὡς συνεργοῦντος δὲ τούτου πρὸς τὰς φαρμακείας θεραπεύεται. Ἄλλως. Στεφάνωσον τὴν κελέβην τῷ λεπτοτάτῳ καὶ ἐξαιρέτῳ ἐρίῳ τοῦ προβάτου, τῷ φοινικῷ· ἤγουν τῷ κοκκίνῳ. ξύλινον δὲ ποτήριόν φασιν εἶναι τὴν κελέβην.

3. Ὡς τὸν ἐμὸν βαρυεῦντα] ἵνα τὸν

Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνήκαμες ἢ ζοοὶ εἰμὲς,
Οὐδὲ θύρας ἄῤῥαξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλᾳ
Ὤιχετ' ἔχων ὅ τ' Ἔρως ταχινὰς φρένας, ἅ τ' Ἀφροδίτα.
Βασευμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίςραν
Αὔριον, ὥς νιν ἴδω, καὶ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. ἀλλὰ, Σελάνα,

Neque scit utrum mortui simus, an vivi,
Nec fores pulsando fregit crudelis: nimirum illi alio
Abiit habens Amor levem animum & Venus.
Ibo ad Timageti gymnasium
Cras, ut ipsum videam; & cum eo expostulabo, quod ita mecum agit.
Nunc autem magicis sacris ipsum incantabo. Sed tu, o Luna,

τὸν ἐμὸν φίλον ἄνδρα βαρύνοντά με, καταθύσομαι, ἤγουν καταγοητεύσω, ἢ καταγοητεύουσα, ἐν πυρὶ καίουσα τὰ ἐπὶ τοῦτο συντείνοντα φάρμακα. ὥσπερ τὸ λείβειν λέγεται μὲν καὶ ἀντὶ τοῦ σπένδειν, λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ χεῖν ἁπλῶς· οὕτω καὶ τὸ θύειν λέγεται μὲν καὶ ἀντὶ τοῦ τῶν παρόντων ἀπάρχεσθαι κατὰ τὴν τῶν παλαιῶν χρῆσιν. οὗτοι γὰρ οὐκ ἐπὶ τοῦ σφάττειν τοῦτο ἐτίθουν, ὡς οἱ νεώτεροι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀπάρχεσθαι τῶν παρόντων· τὸ ἔρδειν δὲ καὶ τὸ ῥέζειν ἔλεγον ἐπὶ τῶν σφαγίων. λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ καίειν ἁπλῶς, καὶ ἐν πυρὶ τιθέναι τι, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα. ἵνα καταθύσομαι. ὁριστικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ, ὡς ἐν τῷ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω. βαρυνεῦντα, ἀντὶ τοῦ βαρύνοντα, μέλλων ἀντὶ ἐνεστῶτος. οὕτω γὰρ συνεφώνει τῷ μέτρῳ βραχὺ ἔχον τὸ ρυ. τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ υνω ῥήματα, ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἀεὶ βραχὺ τὸ δίχρονον ἔχουσιν. οἷον, κρίνω, κρινῶ· εὐρύνω, εὐρυνῶ· πλατύνω, πλατυνῶ.

6. ΑΡΡΑΞΕΝ. Ἔκρουσεν. ἀράσσω, δι' ἑνὸς ρ. οἱ ποιηταὶ δὲ ὅτε ἔχουσι χρείαν ἐκτεῖναι τὸ α, καὶ ἕτερον ρ προστιθέασιν αὐτῷ· καὶ ἐν τῷ παρατατικῷ ἐκκλίνοντες, τὸ κοινὸν ἄῤῥασσον λέγουσι, τῇ προσθήκῃ τοῦ ρ τὴν ἀρχὴν αὔξοντες.

8. ΠΑΛΑΙΣΤΡΑΝ. Παλαίςρα, ὁ τόπος ἔνθα παλαίουσι, καὶ αὐτὴ ἡ πάλη. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τοῦ προτέρου λέγεται σημαινομένου.

10. ΣΕΛΑΝΑ. Πίνδαρός φησιν ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν παρθένων· ὅτι τῶν ἐραστῶν οἱ μὲν ἄνδρες εὔχονται τὸν ἥλιον, αἱ δὲ γυναῖκες σελήνην. Ἄλλως. Τὰς ἔρωτι κατεχομένας τὴν σελήνην μετακαλεῖσθαι σύνηθες. ὡς καὶ Εὐριπίδης ποιεῖ Φαίδραν πράττουσαν ἐν τῷ καλουμένῳ Ἱππολύτῳ· κατὰ τί δὲ τοῦτο ἔπραττον; ἔνιοι φασὶν, ὅτι ἐπειδὴ σιγηλή ἐστιν ἡ νύξ. δεῖ δὲ τοῖς κλεπτομένοις ἔρωσι σιγῆς καὶ νυκτός. Μένανδρος· ὦ νύξ· σοὶ γὰρ δὴ πλεῖστον Ἀφροδίτης· ἢ ὅτι καὶ ἡ σελήνη περὶ ἐρωτικήν τινα γενομένη, παρὰ καὶ ταῖς τῷ αὐτῷ πάθει κεχρημέναις συμπράσσει. ἢ ὅτι διάπυρος ἡ θεὸς, καὶ τόδε πάθος τοιοῦτο,

Φαῖνε καλόν· τὶν γὰρ ποταείσομαι ἅσυχα, δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι
Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία καὶ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπήδει,

Luceas pulchre: ad te enim convertam carmina placide, o dea,
Et ad Hecaten subterraneam, quam etiam catuli timent,
Cum incedit per mortuorum sepulcra, & atrum sanguinem.
Salve Hecate terribilis, & ad finem usque nobiscum sis,

11. ΤΙΝ. Σοὶ γὰρ καλὸν ὕμνον προσυμνήσω, ὦ σελήνη.

12. ΕΚΑΤΑ. Τὴν Ἑκάτην χθονίαν φασὶ θεὸν καὶ νερτέρων πρύτανιν, καθὰ καὶ Σώφρων. Ἥραν μιχθεῖσαν Διῒ γεννῆσαι παρθένον. ὄνομα δὲ αὐτῇ θέσθαι Ἄγγελον. ταύτην δὲ μετὰ τὴν γέννησιν, ὑπὸ ταῖς νύμφαις δοθῆναι παρὰ τοῦ Διὸς τρέφεσθαι. αὐξυνθεῖσαν δὲ, κλέψαι τὸ τῆς Ἥρας μύρον, ᾧ τὸ πρόσωπον αὐτῆς αἴθουν ἦν χριόμενον, καὶ δοῦναι Εὐρώπῃ τῇ φοίνικος θυγατρί. αἰσθομένην τὴν Ἥραν καὶ ἐφορμῆσαι βουλομένην αὐτὴν κολάσαι, τηνικαῦτα μὲν τὸ πρῶτον εἰς γυναικὸς τετοκυίας οἶκον καταφυγεῖν, ἐκεῖθεν δὲ πρὸς ἄνδρας νεκρὸν φέροντας. ὅθεν τὴν μὲν Ἥραν ἀποστῆναι, τὸν δὲ Δία τοὺς Καβείρους κελεῦσαι ἀναλαβόντας καθᾶραι· ἐκείνους δὲ ἐπὶ τὴν Ἀχερουσίαν λίμνην ἀπαγαγόντας ἁγνίσαι. ὅθεν τὴν θεὸν ἀποκεκληρῶσθαι τοῖς τεθνεῶσι, καὶ καταχθονίαν φασίν. Ἄλλως. Τῇ Δήμητρι μιχθεὶς ὁ Ζεὺς, τεκνοῖ Ἑκάτην διαφέρουσαν ἰσχύϊ καὶ μεγέθει. ἣν ὑπὸ γῆν πεμφθῆναι ὑπὸ τοῦ πατρὸς, πρὸς Περσεφόνης ἀναζήτησιν. καὶ νῦν Ἄρτεμις καλεῖται, καὶ φύλαξ, καὶ δᾳδοῦχος, καὶ φωσφόρος, καὶ χθονία. ΣΚΥΛΑΚΕΣ. Διὰ τὸ σκύλακας ἐκφέρεσθαι δεῖπνα τῇ Ἑκάτῃ· Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσι. Τί δὲ κυνίδιον λεπρὸν λευκὸν ἐπρίω τῇ θεᾷ εἰς τὰς τριόδους; Ἄλλως. Σκύλακες τὰ μικρὰ τῶν κυνῶν. ὑποκοριστικὸν γὰρ ὁ σκύλαξ. ἐνταῦθα δὲ σκύλακες, ἀντὶ τοῦ κύνες. τὴν Ἑκάτην φασὶ τὴν αὐτὴν εἶναι τῇ Περσεφόνῃ· τὴν Ἑκάτην δὲ καὶ τὴν σελήνην ἐπικαλεῖται ὡς νυκτερινὰς θεὰς, καὶ τὰ κατὰ τὴν νύκτα πραττόμενα ἐφορώσας.

13. ΗΡΙΑ. Ἠρία οἱ τάφοι, παρὰ τὸ ἐνηρεῖσθαι τῇ γῇ· ἢ παρὰ τὴν ἐπιχεομένην τοῖς νεκροῖς ἔραν, ἤγουν γῆν, ἥ ἐστιν ἱερά.

14. ΔΑΣΠΛΗΤΙ. Ἣ ἣν οὐκ ἄν τις διαπελάσειεν, ἢ τὸ δα ἐπιτατικὸν, πολυπέλαστε· ἢ ἀντὶ τοῦ πολεμικὴ. ᾗ ἔγκειται ἡ δαῒς, τουτέστιν ἡ μάχη· ἢ προσπελάζουσα ταῖς δᾳσὶ, τουτέστι φωσφόρος· ἐπεὶ ἡ αὐτή ἐστι τῇ σελήνῃ. Ἄλλως. Νεκύων ἀνά τ' ἠρία] ἤγουν διὰ τῶν μνημάτων, καὶ τοῦ μέλανος αἵματος τῶν νεκρῶν. δασπλῆτι δὲ, σφόδρα πλησιάζουσα. καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπήδει] ἤγουν μέχρι τέλους παράμενε. τὰς μαγείας ταύτας ποιοῦσα χείρους οὐδὲν οὔτε τῶν μαγειῶν τῆς Κίρκης, οὔτε τῶν μαγειῶν τῆς Μηδείας, οὔτε τῶν μαγειῶν τῆς ξανθῆς Περιμήδης.

15. ΜΗ.

Φάρμακα ταῦθ' ἕρδοισα χερείονα μήτε τι Κίρκης,
Μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.

Ἶυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἄλφιτά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται. ἀλλ' ἐπίπασσε,
Θέστυλι. δειλαία, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Ἦ ῥά γέ τοι, μυσαρὰ, καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι;

Efficiens hæc venena non inferiora neque Circes,
Nec Medeæ, neque flavæ Perimedæ *venenis*.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Mola quidem in igne consumitur, sed asperge
Thestyli infelix: quo tibi mens avolavit?
An vero, scelesta, tibi quoque ludibrio sum?

15. ΜΗΤΕ. Ἔτι καὶ νῦν ἐν τῷ σεληνιακῷ ὄρει ὄλμους δεικνύουσι τῆς Μηδείας, καὶ Κίρκης, ἐν οἷς ἔκοπτον τὰ φάρμακα.

16. ΠΕΡΙΜΗΔΑΣ. Αὕτη ἐστὶν ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἀγαμήδη λεγομένη, ἣ τόσα φάρμακα ᾔδει, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών.

17. ΙΥΓΞ. Ἴυγξ, ὄρνεον Ἀφροδίτης, ὃ αἱ φαρμακίδες συνεργὸν ἔχουσι πρὸς τὰς μαγείας, λέγουσι δὲ καὶ αὐτὸν τὸν ἔρωτα ἀπὸ τοῦ ἐνδοντος ζώου ἴυγγα, ὥς φησι Πίνδαρος, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζώων μορίων, μεῖζον σπίνης αὐτὸ λέγων. ἢ κινκλίδος, ἡ παρὰ Ῥωμαίοις σεισοπυγὶς καλουμένη, διὰ τὸ πανταχοῦ στρέφειν καὶ λυγίζειν τὸν αὐχένα ἢ τὴν πυγήν. ἢ τὴν Ἴυγγα, ὥς φησι Καλλίμαχος, Ἠχοῦς θυγατέρα, φαρμακεύειν δὲ τὸν Δία, ὅπως ἂν αὐτῇ μιχθῇ· ὅθεν ὑπὸ Ἥρας εἰς ὀρνιθάριον αὐτὴν μεταβαλεῖν, καὶ συνεργεῖν ταῖς φαρμακείαις. Ἄλλως. Ἴυγξ, ἡ λεγομένη σεισοπυγὶς· ἣν φασὶν ἐν τῇ φύσει ἔχειν ἐρωτικήν τινα πειθώ. ἀφ' ἧς καὶ πάντα ἁπλῶς τὰ εἰς φιλίαν κινοῦντα φάρμακα, ἴυγγας λέγουσι, καὶ τὰ ἐπαγωγὰ ἄλλως καὶ χαρίεντα, κατὰ μεταφοράν· ἐνταῦθα δὲ ἴσως τὴν σεισοπυγίδα λέγει, ἣν ἐν κατασκευῇ τινι ἡ Σιμαίθα ἔχουσα ταῦτα ἐπᾴδει.

18. ΑΛΦΙΤΑ. Ὡς τῶν μαγευουσῶν ἄλφιτα θυουσῶν. ταῦτα δὲ θυλήματα ἔλεγον. τάκεται δὲ τύφεται, θυμιᾶται, ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀναλίσκεται. γράφεται ἔτι καὶ κάεται. ῥόμβος δὲ ὃν οἱ Ἀττικοὶ κόρυμβον καλοῦσι. παρόσον τέλειός ἐστιν ἀριθμὸς ὁ τρεῖς, ἀρχὴ ὢν, καὶ μέση, καὶ τέλος. καὶ ἔστι φύσει τρίγωνος. τὸ δὲ τάκεται, ἐπὶ κηροῦ καὶ χιόνος, καὶ τῶν τοιούτων λέγεται, τῶν κατ' ὀλίγον ἀναλισκομένων. ἐνταῦθα δὲ ἁπλῶς, ἀντὶ τοῦ ἀναλίσκεται, καὶ φθείρεται.

19. ΠΑ. Ποῖ ἔχεις τὸν νοῦν ἐκτετοπισμένον· ὄντως βδελυρὰ, καὶ σοὶ γέλως γεγένημαι;

Πάσσ' ἄλα καὶ λέγε ταῦτα· Τὰ Δέλφιδος ὀςέα πάσσω.
  Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
Αἴθω· χ' ὡς αὐτὰ λακέει μέγα καππυρίσασα,
Κἠξαπίνης ἅφθη, κὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς,
Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.
  Ἴϋξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ὡς τῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
Ὣς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις,
Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος ἐξ Ἀφροδίτας,
Ὣς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν.
  Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Sparge salem & hæc dicas, Delphidis ossa spargo.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Delphis me cruciat: ego vero in Delphide hanc laurum
Uro: & sicut illa crepat valde inflammata,
Ut subito conflagravit! ut neque cinis de ea apparuit!
Ita etiam Delphidis caro in flamma consumatur.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Sicut hanc ceram ego, Deo adjuvante, liquefacio,
Ita præ amore statim liquescat Myndius Delphis.
Utque volvitur hic æneus orbis, ope Veneris,
Sic ille volvatur ante nostras fores.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum,

23. ΑΝΙΑΣΕΝ. Ηγυν, ἐλύπησε, καὶ ἐγὼ κατὰ τῦ Δέλφιδος δάφνην καίω· καὶ ὡς λακήσῃ μεγάλως πυρακτωθεῖσα, καὶ ἐξαίφνης ἀναφθήσεται, καὶ ὐδὲ τέφραν εἴδομεν αὐτῆς, ὕτω καὶ ὁ Δέλφις ἐν τῇ φλογὶ τῦ ἔρωτος τήκοιτο.

26. ΑΜΑΘΥΝΟΙ. Αμαθὸν ποιήσαι, ἀφανίσαι. ἄμαθος γὰρ ἡ κόνις.

28. ΩΣ. Καθὰ σὺν ἀγαθῇ τύχῃ ἐγὼ τῦτον τὸν κηρὸν ἀναλίσκω, ὕτως ἤδε διαῤῥέοιτο εὐθὺς καὶ ὐκ εἰς ἀναβολὰς ὑπὸ τῦ ἔρωτος ὁ Μύνδιος Δέλφις. σὺν δαίμονι δὲ, τῇ σελήνῃ, ἢ τῷ ἔρωτι, ἢ τῷ ἑαυτῦ δαίμονι, ὡς Μένανδρός φησι· Δαίμων ἀνδρὶ παρίσταται εὐθὺς γινομένῳ. περιβόητον δὲ τὸ Σωκράτυς δαιμόνιον. τὸ δὲ Μύνδιος ἀπὸ τόπυ. Μύνδος γὰρ Αρκαδίας, ἔνθα ἦν ὁ νεανίας. οἱ δὲ Καρίας φασὶ τὴν Μύνδον,

30. Χ' ΩΣ. Καὶ καθὰ ςρέφεται ὗτος ὁ χάλκεος τροχὸς ἐξ Αφροδίτης, ὕτως ἐκεῖνος ςρέφοιτο παρὰ ταῖς ἐμαῖς θύραις,

Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα· τὺ δ', Ἄρτεμι, καὶ τὸν ἐν ᾅδᾳ
Κινήσαις ῥ' ἀδάμαντα, καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.
Ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.
Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἠνίδε, σιγῇ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται.

Nunc furfures sacrificabo: tu vero Diana etiam illum, qui apud inferos est,
Rhadamanthum movere posses, & si quid aliud firmum est.
Thestyli, canes nobis per urbem latrant,
Dea adest in triviis, vas æneum quam primum pulsa.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Ecce jam mare silet, silent & venti;

33. ΘΥΣΩ. Πυρὶ καύσω. ἣν δὲ πρὸ τούτου Εκάτην ἐκάλεσε, ταύτην νῦν Αρτεμιν λέγει, διὰ τὸ ὑπομῆναι τινὰ κοινωνίαν ταῖς θεαῖς.

34. ΚΙΝΗΣΑΙΣ Ρ' ἀδάμαντα.] Τινὲς ἀδάμαντα τὸν λίθον, ἢ τὸν ἀδάμαντα σίδηρον· βέλτιον δὲ τὸν ῥαδάμαντα, ἤγουν τὸν Πλούτωνα λέγειν, καθὸ σκληρὸς καὶ ἀδάμαστος. ταῦτα δὲ ἀναφέρει ἐπὶ τὸν Δέλφιδα καί φησι. τὴν ψυχὴν αὐτοῦ δόνει, καὶ εἴτι περ στερεμνὸν ἔχει τοῦ σώματος. Αλλως. καὶ εἴτι περ ἀσφαλὲς ἄλλο] καὶ εἴ τις ἐστὶν ἐν τῷ ᾅδῃ ἀδάμας, σκληρότερος ὢν δηλονότι τοῦ παρ' ἡμῖν ἀδάμαντος, καὶ κατὰ μηδεμίαν μηχανὴν μαλάττεσθαι δυνάμενος, καὶ τοῦτον κινήσαις ἄν, ἀντὶ τοῦ μαλάξαις. καὶ εἴτι περ ἀσφαλὲς ἄλλο, ἤγουν σκληρὸν καὶ μὴ δυνάμενον μαλάττεσθαι. Αρτεμις δὲ ἡ αὐτὴ τῇ σελήνῃ.

35. ΘΕΣΣΥΛΙ. Πρὸς τὴν παιδίσκην φησὶ τεκμαιρομένη. ὡς ἐκ τῶν ὠρυγῶν τῆς θεοῦ κατὰ τὰς τριόδους πεφηνυίας. διὸ προστάσσει καθόσον τάχος τὸ χάλκωμα ἠχεῖν, ὅτι. οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν φανεῖσα.

36. ΤΡΙΟΔΟΙΣΙ. Ἱδρύοντο δὲ τὴν Εκάτην ἐν ταῖς τριόδοις, ὅτι ἐπὶ τῶν καθαρμάτων καὶ μιασμάτων ἡ θεός. ἔνιοι δέ φασι Φεραίας τῆς Αἰόλου καὶ Διὸς παῖδα αὐτὴν γεγονέναι, καὶ ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς τρίοδον αὐτὴν ἐῤῥίφθαι· τὸν δὲ Φέρητος βουκόλον ἀνελκόμενον καὶ ἀναλαμβανόμενον ἐκθρέψαι. διόπερ τὰς τριόδους ἱερὰς τῆς θεοῦ νομισθῆναι. Ἱδρύοντο δὲ αὐτὴν καὶ πρὸ τῶν θυρῶν, ὥς φησιν Αἰσχύλος. Δέσποιν' Εκάτη, τῶν βασιλείων πρόδρομος μελάθρων. ΧΑΛΚΙΟΝ. Τὸν γὰρ χαλκὸν ἐπῆδον, ἐν ταῖς ἐκλείψεσι τῆς σελήνης, καὶ ἐν τοῖς κατοιχομένοις, ἐπειδὴ ἐνομίζετο καθαρὸς εἶναι καὶ ἀπελαστικὸς τῶν μιασμάτων. διόπερ πρὸς πᾶσαν ἀφοσίωσιν καὶ ἀποκάθαρσιν αὐτῷ ἐχρῶντο, ὥς φησι καὶ Απολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θεῶν. τὸ ἄχει, ἀντὶ τοῦ ψόφει, κροῦε, ἐπεὶ ὁ τοῦ χαλκοῦ ἦχος οἰκεῖος τοῖς κατοιχομένοις. Φησὶν Απολλόδωρος, Αθήνησι τὸν ἱεροφάντην τῆς Κόρης ἐπικαλουμένης, ἐπικρούειν τὸ καλούμενον ἠχεῖον. καὶ παρὰ Λάκωσι βασιλέως ἀποθανόντος, εἰώθασι κρούειν λέβητα.

Ἁ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾷ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία,
Ἀλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταιθομαι, ὅς με τάλαιναν
Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.
Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἐς τρὶς ἀποσπένδω, καὶ τρὶς τάδε, πότνια, φωνῶ.
Εἴτε γυνὰ τήνῳ παρακέκλιται, εἴτε καὶ ἀνήρ,
Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον πόκα Θασέα φαντὶ
Ἐν Δίᾳ λαθῆμεν ἐϋπλοκάμω Ἀριάδνας.
Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι, τῷ δ' ἐπὶ πᾶσαι

Sed meus dolor in pectore non quiescit.
Verum amore erga illum tota comburor, qui me miseram
Pro conjuge infamem fecit, & ut non sim amplius virgo.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Ter libo, & ter hæc, o reverenda, dico.
Sive mulier illi accubat, sive vir,
Tantum obliviscatur, quantum olim Thesea dicunt
In Dia oblitum esse pulchricomæ Ariadnes.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Hippomanes planta est apud Arcades, qua concitati omnes

40. ΤΑΛΑΙΝΑΝ. Ος με τὴν ἀθλίαν ἀντὶ τοῦ κατάστασιν ἔχειν γυναικὸς, ἐποίησεν εἶναι ἀγενῆ καὶ ἄσεμνον. τὸ δὲ ἦμεν, ἀντὶ τοῦ εἶναι, ἐκ τοῦ ἔμμεναι γίνεται, ἐκβολῇ τοῦ πρώτου μ, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, καὶ ἀποκοπῇ τῆς αι διφθόγγου, ἦμεν.

45. ΘΑΣΕΑ. Θησεὺς γὰρ ἁρπάσας Ἀριάδνην τὴν Μίνωος, καὶ ἀπάρας εἰς Δίαν, τὴν νῦν καλουμένην Νάξον, κατὰ Διονύσου βούλησιν λήθῃ τινὶ χρησάμενος, ἀπέλιπεν αὐτὴν καθεύδουσαν. πολλαὶ δὲ καὶ ἕτεραί εἰσι νῆσοι Δῖαι καλούμεναι. ἥτε πρὸ τῆς Κρήτης, ἐν ᾗ οὐκ εἰκὸς μόνῃ συμβῆναι τὰ περὶ τὴν Ἀριάδνην, ἡ μετονομασθεῖσα Νάξος· καὶ ἡ περὶ Μῆλον, καὶ ἡ περὶ Ἀμοργὸν, καὶ ἡ τῆς Κέω χερρόνησος, καὶ ἡ Πελοποννήσου.

48. ΙΠΠΟΜΑΝΕΣ. Ο μὲν Θεόκριτός φησι φυτὸν εἶναι τὸ ἱππομανές· οἱ δὲ περιττοὶ καὶ πολυπράγμονες, οὔ φασι φυτὸν εἶναι, ἀλλὰ τὰς ἀποτικτομένας πώλους ἔχειν τι σαρκίον φυόμενον ἐπὶ τοῦ μετώπου γλισχῶδες, ἔλαττον ἰσχάδος, ὃ καλεῖται ἱππομανές. ἀποτρώγουσι δὲ αὐτὸ καὶ ἀπολείχουσιν εὐθὺς αἱ ἵπποι. καὶ εἰ τοῦτο ποιήσουσι, φιλοστοργοῦσι τὰ ἔκγονα· εἰ δὲ μὴ, ἀπεχθαίρουσι, καὶ οὐ προσίενται. διὰ τὸ φυσικῶς οὖν συμβάλλεσθαι πρὸς φιλοστοργίαν, οἱ ἱπποφορβοὶ ἀφαιροῦσιν αὐτὸ, καὶ αἱ φαρμακίδες χρῶνται αὐτῷ πρὸς τὰ φίλτρα. Φασὶ δὲ ὅτι εἰ αἴσθοιντο

Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι·
Ὣς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι, καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι
Μαινομένῳ ἴκελος, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας.
  Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις,
Ὤ 'γὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
Αἶ αἶ ἔρως ἀνιαρὲ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Ἐμφὺς, ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;

Et equulei insaniunt in montibus, & celeres equæ.
Utinam sic ut Delphidem videam ad hanc domum venire,
Insano similem, ex nitida palæstra!
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Hanc a vestimento fimbriam amisit Delphis,
Quam ego nunc divellens in sævum ignem spargo.
Hei mihi tristis amor: quid mihi atrum e corpore sanguinem,
Veluti palustris hirudo, inhærens omnem exuxisti?

τῆς ὀσμῆς αἱ ἵπποι. ἐκμαίνονται πρὸς τὸν ἔχοντα αὐτό. διὸ καὶ οὗτος μέμνηται τοῦ ἱππομανοῦς, ὅπερ συντελεῖ πρὸς τὰ φίλτρα, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης καὶ Θεόφραστος. Ἄλλως. Κρατεύας φησὶ τὸ φυτὸν ἔχειν καρπὸν ὡς σικύου ἀγρίου, μελάντερον δὲ τὸ φύλλον ὥσπερ μήκωνος ἀκανθῶδες. οὐ μέν τοι προστίθησιν, εἰ πρὸς φίλτρα συμβάλλεται, ἢ συμμάχεται. ἴσως φυτὸν αὐτὸ ἔφη ὁ Θεόκριτος, οἱονεὶ φῦμα ἀπὸ τοῦ φύεσθαι ἐν τοῖς πώλοις ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. λέγει γὰρ καὶ Ἀρχίλοχος τὸ φῦμα φυτόν. ἐπεὶ ἄλλην γὰρ ἄλλην οἶδα τοιούτου φυτοῦ εἰκασίν. ἀντὶ τοῦ, φύματος. ὁ νοῦς· φυτόν ἐστι παρὰ τοῖς Ἀρκάσιν, ἱππομανές. ἐπὶ τούτῳ πᾶσαι αἱ πῶλοι μαίνονται κατὰ τὰ ὄρη, καὶ αἱ ταχεῖαι ἵπποι. τοῦτο ὥσπερ ἑρμηνευτικὸν ἐπάγει τοῦ ἱππομανές. οὐ δηλοῖ δὲ τίνα μανίαν λέγει μαίνεσθαι ἐπ' αὐτῷ τὰς ἵππους καὶ τὰς πώλους. ἴσως ἕλκει αὐτὸ ταύτας ἐφ' ἑαυτό, καὶ ἐνθουσιᾶν ποιεῖ ἐπὶ τὴν αὐτοῦ ζήτησιν ὁρμωμένον.

50. ΩΣ. Οὕτω καὶ τὸν Δέλφιν ἴδοιμι, μαινόμενον δηλονότι, καὶ εἰς τόδε τὸ οἴκημα εἴθε ἔλθοι ἐκ τῆς λιπαρᾶς παλαίστρας. λιπαρὰν δὲ λέγει παλαίστραν, ἐπεὶ οἱ παλαίοντες ἐλαίῳ πρότερον ἠλείφοντο, εἶτα ἐπάλαιον.

53. ΤΟΥΤ' Τοῦτο τὸ μέρος τοῦ ἄκρου τῆς ἑαυτοῦ χλαίνης δηλονότι ἀπέβαλλεν, ὃ ἐγὼ νῦν ξαίνουσα καταβάλλω ἐν τῷ πυρὶ τῷ ἀγρίῳ, ἤγουν τῷ δραστηρίῳ. ὅπερ καὶ ἄκοντα ἐλθεῖν ἀναγκάσει κράσπεδον, τὸ ἄκρον τοῦ κάτω μέρους τοῦ ἐνδύματος. ἐνταῦθα δὲ κράσπεδον λέγει, ἀντὶ τοῦ μέρους τοῦ κρασπέδου.

55. ΑΙ. Φεῦ ὦ ἔρως ἀλγεινέ. διὰ τί μου τὸ μέλαν αἷμα πᾶν ἐκπέπωκας, ἐμφύς μοι. ἤγουν καταχών με ὡς βδέλλα λιμνῆτις.

56. ΒΔΕΛΛΑ. Αἱ βδέλλαι ἐν λίμναις γίγνονται καὶ ἐν ποταμοῖς, προσ-

αγόμεναι

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Σαῦράν τοι τρίψασα, κακὸν ποτὸν αὔριον οἰσῶ.
Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ', ὑπόμαξον
Τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον. ἇς ἔτι καὶ νῦν
Ἐκ θυμῶ δέδεμαι· ὁ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιεῖ.
Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα· Τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν δὴ μούνη ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο;
Ἦνθ' ἁ τῶ Εὐβούλοιο κανηφόρος ἄμμιν Ἀναξώ,

Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Lacertam tibi terens, malam potionem cras afferam.
Theſtyli, nunc capiens hæc venena, ea illine
Limini illius, ad quod limen etiam nunc
Animo alligata ſum: ille vero me nihil curat.
Et inſpuens dicito, Nunc Delphidis oſſa ſpargo.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Nunc ſola relicta, unde amorem meum deplorare incipiam?
Unde exordiar? quis mihi hoc malum attulit?
Venit ad nos Anaxo Eubuli filia caniſtrum ferens,

ἀγόμεναι δὲ τὸ αἷμα ἐκθηλάζουσι. εἴρηται δὲ βδέλλα, παρὰ τὸ βδάλλειν, ὅ ἐστιν ἐξαμέλγειν τὸ αἷμα. τὸ γὰρ ἀμέλγειν, Ἀττικοὶ βδάλλειν λέγουσι. Νίκανδρος. Καὶ συνεβδελμαι ἐδν γλάγος.

58. ΣΑΥΡΑΝ. Τὴν κοινῶς λεγομένην χλωροσαῦραν. διαλγοῦσα γὰρ καὶ ἐνθυμουμένη, τὸ διὰ τῆς σαύρας ποτὸν ὑπισχνεῖται αὐτῷ αὔριον δώσειν. ἔστι δὲ αὕτη δυσχερής, ἥ τις ἀποκτανθεῖσα καὶ ξηρανθεῖσα, καὶ συντριβεῖσα, σὺν ἀλφίτῳ δίδοται. μεμύθευται γοῦν, ὡς καὶ τοῦτο τῶν φίλτρων ἐστὶν ἕν.

59. ΘΡΟΝΑ. Θρόνα Θεσσαλοὶ μὲν, τὰ πεποικιλμένα ζῶα. Κύπριοι δὲ, τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια· Αἰτωλοὶ δὲ φάρμακα, ὥς φησι Κλείταρχος· Ὅμηρος δὲ τὰ ῥόδα, παρὰ τὸ ἄνω θορεῖν ἐκ τῆς γῆς.

60. ΦΛΙΑΣ γράφεται καὶ φιλίας, τουτέστι πρὸς φιλίαν.

61. ΔΕΔΕΜΑΙ. Ἤγουν, ἐκδέδεμαι, ἐκκρεμής εἰμι, ΘΥΜΩ τουτέστι τῇ ψυχῇ· αὐτὸς δὲ οὐδεμίαν φροντίδα ποιεῖταί μου.

62. ΕΠΙΦΘΥΣΔΟΙΣΑ. Ἐπιψιθυρίζουσα, ἡσύχως ἐπᾴδουσα.

65. ΑΓΑΓΕ. Ἤγουν, προυξένησεν;

66. ΗΝΘ. Ἄρχεται διηγεῖσθαι ὅπως ἐνέπεσεν εἰς τὸν ἔρωτα. φησὶ δὲ οὕτως. ἦλθεν ἡ τοῦ Εὐβούλου θυγάτηρ Ἀναξὼ κανηφοροῦσα τῇ Ἀρτέμιδι, καὶ πομπὴν ἀγομένη τῇ θεῷ. εἰώθασι γὰρ τῇ Ἀρτέμιδι κανηφορεῖν αἱ μέλλουσαι

Ἄλσος ἐπ' Ἀρτέμιδος. Τᾶ δή ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα
Θηρία πομπεύεσκε περιςαδὸν, ἐν δὲ λέαινα.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἁ Θευχαρίλα Θρᾷσσα τροφὸς ἁ μακαρῖτις,
Ἀγχίθυρος ναίοισα κατεύξατο καὶ λιτάνευσε
Τὰν πομπὰν θάσασθαι. ἐγὼ δέ οἱ ἁ μεγάλοιτος
Ὡμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
Κἀμφιςειλαμένα τὰν ξυςίδα τὰν Κλεαρίςας·

Ad lucum Dianæ: quo in loco & multæ aliæ
Feræ in pompa ducebantur undique, inter quas erat leæna.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Meque adeo Teucharilæ nutrix Threſſa felicis memoriæ,
Vicina prope habitans, oravit & obſecravit
Ut pompam ſpectarem. Ego vero inſigniter infelix
Sequebar, trahens pulchram ex byſſo tunicam,
Et induta xyſtide Cleariſtæ.

μέλλυσαι γαμῆσθαι, ἐπὶ ἀφοσιώσει τῆς παρθενίας, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν ὑπ' αὐτῆς. τὰ δὲ μυςήρια ταῦτα, Ἀθήνησι πολιτεύονται. ἐκανηφόρυν δὲ τῇ Ἀρτέμιδι αἱ ὥραν ἔχυσαι γάμυ, ὥσπερ ἀπολογύμεναι περὶ τῆς παρθενίας τῇ θεῷ, ἵνα μὴ ὀργισθῇ αὐταῖς μελλύσαις τολειπὸν φθήρεσθαι. καὶ παρὰ Μενάνδρῳ· Αἱ κυίσκυσαι ἐπικαλῆσθε τὴν Ἄρτεμιν, ἀξιῦσθαι συγγνώμης, ὅτι διεκορήθητε. Ἄλλως. ὁ νῦς· ἦνθ' ἁ τῶ ὐβύλοιο] ἦλθεν ἡ Ἀναξὼ ἡ τῦ Εὐβύλυ ἡμῖν θυγάτηρ δηλονότι ἡ κανηφόρος, εἰς τὸ ἄλσος τῆς Ἀρτέμιδος. ἤγυν εἰς τὸ τέμενος τῆς Ἀρτέμιδος, εἰς τὸν ἀνατεθημένον αὐτῇ τόπον. ἄλσος δὲ λέγει αὐτὸν, ὡς δενδρώδη ὄντα.

67. ΤΑ. Ταύτῃ δὴ τῇ Ἀναξοῖ δηλονότι, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα θηρία συνεπόμπευε περιςαδὸν, ἤγυν, κατὰ κυκλικὴν ςάσιν, κύκλωθεν. ἐζωγραφημένα δὲ ταῦτα, ὡς ἔοικεν, ἐπομπεύετο. ἐν αὐτοῖς δὲ καὶ λέαινα ἐπόμπευε.

70. ΚΑΙ. Καί με ἡ τροφὸς τῦ Θεοχαρίλυ ἡ ἀπὸ τῆς Θρᾴκης ἡ μακαρῖτις· ἐτελεύτησε γὰρ τὸν βίον δηλονότι.

71. ΑΓΧΙΘΥΡΟΣ. Ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τῦ πλησίον ναίυσα καὶ οἰκῦσα. ΚΑΤ. Τυτέςιν, ὅρκυς μοι ἐπέθηκε, πρὸς θεῶν λέγυσα, καὶ τοιαῦτά τινα, καὶ ἱκέτευσεν ὥςε ἀπελθῆν με θεάσασθαι τὴν πομπήν.

73. ΕΓΩ. Ἐγὼ δὲ αὐτῇ, ἡ μεγάλως δυςυχὴς, ἠκολύθην. οἶτος γὰρ ὐ μόνον ὁ ὄλεθρος καὶ θάνατος, ἀλλὰ καὶ πᾶν δεινόν. τῦτο δὲ λέγει ὅτι ἐπείσθη προελθῆν ἐπὶ τὴν θέαν.

74. ΞΥΣΤΙΔΑ. Ξυςὶς γυναικῆόν τι ἔνδυμα πεποικιλμένον. Ἄλλως. περιβόλαιον λεπτὸν ᾧ χρῶνται καὶ οἱ ἁρματηλάται. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῦ τὸν χῦν ξύεσθαι, ἢ ὡς ἕτεροι, ἀπὸ τῦ ξύειν τὸν χρῶτα.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἤδη δ' εὖσα μέσον κατ' ἀμαξιτὸν, ᾇ τὰ Λύκωνος,
Εἶδον Δέλφιν ἐμῶ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας.
Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἑλιχρύσοιο γενειὰς,
Στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὺ σελάνας,
Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιπόντων.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χὼς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη
Δειλαίας, τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κ᾽ ὐδ' ἔτι πομπᾶς
Τήνας ἐφρασάμαν, ὐδ ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον,
Ἔγνων· ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε·
Κείμαν δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα καὶ δέκα νύκτας.

Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Cum itaque jam incederem per mediam orbitam, ubi *ædes* Lyconis,
Ibi Delphidem vidi, & simul Eudamippum, euntes.
His erat helichryso flavior barbæ lanugo,
Pectora vero splendebant multo magis quam tu Luna,
Ut e gymnasio *redeuntibus* relicto pulchro labore.

Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Atque ut vidi, ut insanii, ut animus mihi male affectus est
Miseræ! forma mea tabescebat, neque amplius pompam
Illam curabam, neque quomodo domum redierim,
Novi: sed me ardens quidam morbus conficiebat;
Decubui vero in lecto dies decem & noctes decem.

76. ΕΥΣΑ. Ηγὲν ὖσα. τὸ γὰρ εὖσα ἀπὸ τῶ ἔυσα γίνεται. κατὰ τὸ μέσον τῆς ὁδῶ τῆς πλατείας, ἐκεῖ ὅπου εἰσὶ τὰ οἰκήματα τῶ Λύκωνος, εἶδον τὸν Δέλφιν, καὶ τὸν Εὐδάμιππον ὁμῶ πορευομένους. τούτοις δὲ ἦν γενειὰς μὲν ξανθοτέρα ἑλιχρύσου, στήθη δὲ λάμποντα κατὰ πολὺ πλέον ἢ τὸ στῆθος τῆς σελήνης δηλονότι, ἢ τὸ φῶς.

80. ΓΥΜΝΑΣΙΟΙΟ. Καθὰ ἀπὸ τῆς παλαίστρας ἐξελθοῦσιν, αὐτίκα τότε καλὸν πόνον λιποῦσι· τουτέστι, τοὺς γενναίους ἀγῶνας τῆς πάλης λιποῦσιν.

83. ΟΥΚ. Καὶ οὐδαμῶς οὔτε τῆς πομπῆς ἐκείνης αἴσθησιν ἔχον, οὐδὲ ὅπως εἰς τὸν οἶκον ἐπανέστρεψα. τοῦτε γὰρ ὁμῶ, τὸ πάλιν ἀπῆνθον, ἔγνων.

85 ΑΛΛΑ. ἀλλὰ πυρώδης τίς με νόσος, τουτέστι πυρετὸς, ἐδαπάνησεν, ἢ ἐξαλάπαξε, διέφθηρεν, ἐκτὸς φροντίδος καὶ γνώμης ἐποίησε. γράφεται καὶ ἐξάλαξεν. ἵν' ᾖ ἐξήλησε. Αλλως. Αλλάπαθα παρ' Αττικοῖς τὰ κενώματα. καὶ λάπαθες βοτάνη τὶς κενωτική.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θαψῷ,
Ἔῤῥευν δ᾽ ἐκ κεφαλῆς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
Ὀσέ᾽ ἔτ᾽ ἦς καὶ δέρμα. καὶ ἐς τίνος ἐκ ἐπέρησα;
Ἢ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἅ τις ἐπᾶδεν;
Ἀλλ᾽ ἦς ἐδὲν ἐλαφρόν, ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ᾽ ὥτω τᾷ δώλᾳ τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα,
Εἰ δ᾽ ἄγε, Θέσυλί, μοι χαλεπᾶς νόσω εὑρέ τι μᾶχος.
Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος. ἀλλὰ μολοῖσα

Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Et corpus meum admodum simile fiebat thapso:
Defluebant vero e capite omnes capilli, ipsaque sola reliqua
Ossa erant & cutis: ad cujus vero *ædes* non ivi?
Aut cujus aniculæ domum prætermisi, quæ incantaret?
Sed nihil erat leve, & tempus interea consumebatur fugiens.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Tandem ancillæ verum sermonem dixi;
Eia age, Thestyli, mihi gravis morbi aliquod remedium inveni:
Totam me cepit miseram Myndius ille. Sed profecta

85. ΚΕΙΜΑΝ. Καὶ ἐκείμην ἐν τῇ κλίνῃ ἐπὶ δέκα ἡμέρας καὶ νύκτας· καὶ τὸ σῶμά μου ὅμοιον ἐγένετο καταπολὺ θάψῳ, τῷ κοινῶς λεγομένῳ χρυσοξύλῳ.

88. ΘΑΨΩ. Χλωρὸς, ξανθός. θάψος γάρ ἐστι ξύλον τι ὃ καλεῖται σκυθάριον, ἤγουν σκυθικὸν ξύλον, ὥς φησι καὶ Σαπφώ. τούτῳ δὲ τὰ ἔρια βάπτουσι, καὶ ποιοῦσι μήλινα, καὶ τὰς τρίχας ξανθίζουσιν. ἔστι δὲ τὸ παρ᾽ ἡμῖν λεγόμενον χρυσόξυλον. Ἀσκληπιάδης δὲ, φυτόν τι χλωρὸν, ὅθεν καὶ τὴν θαψίαν πρὸς τὰ ἐπώπια· βάπτεσθαι δὲ ἐκ ταύτης τὰ κροκοειδῆ.

90. ΟΣΤΕ᾽. Ὀστᾶ ἀκμὴν εἰσιν ὑπόλοιπα, καὶ εἰς τίνος γραίας δόμον οὐκ ἀπῆλθον, ἥτις ἐπῳδαῖς ἠπίστατο χρῆσθαι. ἀλλ᾽ οὐδεμία ἦν ἀνάπνευσις, οὐδ᾽ ἐκουφιζόμην τοῦ ἔρωτος, καὶ ὁ χρόνος διήρχετο ῥέων.

94. Χ᾽ ΩΤΩ. Καὶ τοῦτον τὸν τρόπον τοῦ πράγματος ἔχοντος δηλονότι, ἔλεξα τὴν ἀλήθειαν τῇ ἐμῇ δούλῃ, οὑτωσὶ εἰποῦσα. εἶα ἄγε, ὦ Θέσυλι, μοι ἐπινόησον τινὰ μηχανὴν ἢ ἔξευρε, ἕνεκα τῆς χαλεπῆς μου καὶ βαρείας νόσου, ὅτι με ὁ ἔρως τοῦ Μυνδίου πολλὰ βαρύνει. ἀλλὰ ἀπελθοῦσα πρὸς τὴν παλαίστραν τοῦ Τιμαγήτου, σκόπησον. ἐκεῖ γὰρ ἀναστρέφεται καὶ ἐκεῖ αὐτῷ ἡδὺ καθέζεσθαι.

99. ΦΡΑ-

Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν·
Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δέ οἱ ἁδὺ καθῆσθαι.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Κἤπεὶ κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἅσυχα νεῦσον,
Κἤφ'· ὅτι Σιμαίθα τὺ καλεῖ· καὶ ὑφάγεο τᾶδε.
Ὣς ἐφάμαν· ἁ δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν. ἐγὼ δέ νιν ὡς ἐνόησα
Ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ,
(Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνια Σελάνα)
Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπω
Ἰδρώς μευ κοχύδεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις,
Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ

Observa circa Timageti palæstram:
Eo enim commeare solet, ibique ei gratum desidere.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Cumque ipsum senties esse solum, occulte innue,
Et dic: Simætha te vocat: atque huc ad me adducito.
Sic dixeram, ipsa vero abiit, & adduxit nitidum illum
Delphidem ad ædes nostras. at ego ut ipsum aspexi
Jam portæ limen superantem pede celeri,
(Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna)
Tota quidem obrigui, plus nive: ex fronte vero
Mea sudor abunde defluebat similis australibus pruinis,
Neque quicquam eloqui poteram, ne tantum quidem, quantum in somnis

99. ΦΡΑΖΕΟ. Συνεχῶς ἐπικαλεῖται τὴν σελήνην, ἢ ὡς συνεργὸν πρὸς τὰς μαγείας, ἢ ὡς καὶ αὐτὴν ἐρασθεῖσαν Ενδυμίωνος.

100. ΚΗΠΕΙ. Καὶ ἐπειδὰν αὐτὸν μόνον ὄντα ἴδῃς, κεχωρισμένον δηλονότι τῶν ἄλλων, ἥσυχα, ἤγουν ἡσύχως νεῦσον, καὶ εἰπὲ· ὅτι ἡ Σιμαίθα σε καλεῖ, καὶ ὁδήγησον αὐτὸν ὧδε. τὸ ἥσυχα Μοῦνατος παρώξυνεν, ἵνα ᾖ ἀντὶ τοῦ ἡσύχως. ἀγνοεῖ δὲ ὅτι τὰ εἰς α οὐδέτερα πληθυντικὰ ἀντὶ ἐπιῤῥημάτων πολλάκις λαμβάνεται. οἷον φίλα ἀντὶ τοῦ φίλως· καὶ ὅσια, ἀντὶ τοῦ ὁσίως.

102. ΩΣ. Οὕτως ἔφην, αὐτῇ, δηλονότι τῇ δούλῃ· ΑΔ. Αὐτὴ δ' ἀπῆλθε καὶ ἤγαγε τὸν εὐτραφῆ Δέλφιν δηλονότι εἰς τὸν ἐμὸν οἶκον.

103. ΕΓΩ. Εγὼ δὲ ὡς εἶδον αὐτὸν ἤδη τὴν φλιὰν τῆς θύρας ὑπεραμειβόμενον, ἤγουν ὑπερβαίνοντα ποδὶ ἐλαφρῷ, πλέον χιόνος ἅπασα ἐψυχράνθην.

107. ΙΔΡΩΣ κατέτρεχε, κατεφέρετο καὶ δαψιλῶς ἔῤῥει, ὁμοίως καὶ κατ' ἴσον ταῖς καθύγροις δρόσοις. κόχος γὰρ ὁ δαψιλὴς ῥοῦς. ὠνοματοπεποίηται δέ.

108. ΦΩΝΑΣΑΙ. Οὐδὲ φωνῆσαι

τι

Κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἶσα.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνια Σελάνα.
Καί μ' ἐσιδὼν ὥστοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας,
Ἕζετ' ἐπὶ κλιντῆρι· καὶ ἑζόμενος φάτο μῦθον·
Ἦ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγώ θην
Πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον,
Ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἤ με παρῆμεν.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνια Σελάνα.
Ἦνθον γάρ κἠγώ, ναὶ τὸν γλυκὺν ἦνθον ἔρωτα,

Murmurant clamantes caram ad matrem pueri:
Sed obrigui toto corpore, ficut monile riget.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Et crudelis ille me intuens, oculos in terram defixit,
Affeditque in fella, atque fedens fic ait:
Certe me Simætha tantum antevertifti, quantum ego
Nuper currens formofum anteverti Philinum,
Cum me ad tectum tuum vocafti, ut adeffem.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Veniffem enim ego, per dulcem amorem, veniffem

τι ἐδυνάμην, οὐδ' ὅσον ἐν ὕπνῳ κνυζῶνται τὰ τέκνα φωνοῦντα πρὸς τὴν φίλην αὐτῶν μητέρα. τὸ κνυζᾶσθαι, ἐπὶ τῶν κυνῶν λέγεται κυρίως, ὅτε προσερχόμενοι τινὶ, φωνήν τινα ἀπὸ χαρᾶς ἀφιᾶσιν. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τῶν βρεφῶν τοῦτο τίθησι μεταφορικῶς. ὁμοίως τὸ φωνεῦντα, ἀντὶ τοῦ φωνοῦντα, κυρίως ἐπὶ τῶν ὀρνέων λέγεται, καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ τῆς ἡσύχου καὶ ἀσήμου ὑλακῆς τῶν κυνῶν.

110. ΑΛΛ'. Αντὶ τοῦ ἄφωνος γέγονα, ὁμοία δαγῦδι, ᾧ αἱ παρθένοι κοσμοῦνται. δαγὺς δέ ἐστι κοροκόσμιόν τι. καλοῦσι δὲ αὐτὸ καὶ νύμφην. οἱ δὲ πλαγγόνα, ὡς Αττικοὶ, ἀπὸ τοῦ πεπλάσθαι ἐκ κηροῦ. Ἄλλως. Δαγὺς, κόσμος ἐγκάρδιος ἐστι γυναικῶν, καὶ στέφανος περισφίγγων τὴν κεφαλὴν, καὶ πεπηγὼς ἐπ' αὐτήν.

112. ΚΑΙ. Καὶ εἰσιδών με ὁ σκληρὸς καὶ ἐπὶ φιλίᾳ ἀβέβαιος, τὰς ἀκτῖνας τῶν ὀφθαλμῶν ἐρείσας, ἐκάθισεν ἐπὶ τῇ στρωμνῇ, καὶ καθεζόμενος ἔφη.

114. ΗΡΑ. Οντως, ὦ Σιμαίθα, τοσοῦτον προέλαβες εἰς τὸ σὸν τοῦτο οἴκημα καλέσασα, ὅπου με παρῆναι ἐκάλεσας· δηλονότι ἀπὸ κοινοῦ, ὅσον ἐγὼ πρώην ποτὲ τρέχων προέλαβον τὸν Φιλῖνον τὸν χαρίεντα.

118. ΗΝΘΟΝ. Ηλθον γὰρ ἂν ἐγὼ, νὴ τὸν γλυκὺν ἔρωτα, ἦλθον φίλος ὢν, ἢ μετὰ δύο ἄλλους, ἢ μετὰ τρεῖς, αὐτίκα ἐπὶ τῆς νυκτὸς, ἤγουν κατὰ τὴν παρου-

Ἢ τρίτος, ἠὲ τέταρτος, ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτὸς,
Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος,
Πάντοτε πορφυρέῃσι περιζώστρῃσιν ἑλικτάν.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' εἰ μέν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἧς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαφρὸς

Vel duobus, vel tribus comitatus, de nocte amans:
Mala quidem in sinu Bacchi habens,
In capite autem habens populum, Herculi sacram plantam,
Undique purpureis lemniscis involutam.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Et si me admisissetis, id gratum fuisset: nam celer

παροῦσαν νύκτα. Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισιν] μῆλα ἔχων ἐν κόλποις τὰ ἐράσμια καὶ ἔρωτος ποιητικά. λέγοιτ' ἂν τοῦτο καθὸ ὑπὸ Ἀφροδίτης διδόμενα τῷ Ἱππομένῃ μῆλα ἐκ Διονύσου, οἷς στεφανοῦνται. ταῦτα δὲ εἰς ἔρωτα τὴν Ἀταλάντην ἐκίνησεν, ὥς φησι Φιλητᾶς, τά οἱ ποτὲ Κύπρις ἑλοῖσα Μῆλα Διονύσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων. Ἄλλως. Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισιν] ἐν τῷ κόλπῳ μὲν φυλάσσων μῆλα τοῦ Διονύσου, ἴσως ἀπὸ τόπου τινὸς ἀφιερωμένου τῷ Διονύσῳ.

121. ΚΡΑΤΙ. Ὀλυμπιόνικός φησι τὸν Ἡρακλέα κατελθόντα εἰς ᾅδου, εὑρεῖν παρὰ τῷ Ἀχέροντι φυομένην τὴν λεύκην, καὶ εἰς ἀνθρώπους κομίσαι, ἣν Ὅμηρος ἀχερωίδα καλεῖ, ὡς ἐν τῇ κεφαλῇ δὲ ἔχων τὸν στέφανον ἀπὸ τῆς λεύκης τοῦ φυτοῦ τοῦ Ἡρακλέος, πανταχόθεν περιειλημμένον περιζώστραις πορφυραῖς. ἐστεφανωμένος δέ, φησι, λεύκῃ ἐληλύθει ὁ Δέλφις, ὅτι ἀθλητικός ἐστιν, ὡς καὶ Ἡρακλῆς· οἱ γὰρ ἀθλητικοὶ τούτῳ ἐστεφανοῦντο ὡς ἱερῷ· ἱερὸν δὲ ἦν τοῦτο Ἡρακλέος τοῦ πολλοὺς ἄθλους διενεγκόντος, ἐπεὶ αὐτὸν ἔλεγον ἀπὸ τοῦ Ἀχέροντος τοῦτο εἰς ἀνθρώπους κομίσαι. Ἀνδρός ἐστι τεχνικοῦ καὶ συνετοῦ τὰ ἐρωτικά, ἐρασθεῖσαν γυναῖκα μὴ παντελῶς ἀποστρέφεσθαι. ἡ γὰρ ἀμφὶ τούτων ἄγνοια, μῖσος ἀπεργάζεται. μεταδιδόναι δὲ καὶ λόγου μᾶλλον ἐνίοτε χρή, καί πως ὑποφαίνειν αὐτὸν ἐρῶντα. ἐκ μὲν γὰρ τοῦ παντελῶς ἀποστρέφεσθαι, κατάλυσίς ἐστι τοῦ ἔρωτος, ἐκ δὲ τοῦ δοκεῖν πως ἀντιφιλεῖν καὶ παρέχειν ἐλπίδα μίξεως καὶ ἔρωτος, αὔξησις μᾶλλον τοῦ πόθου. τοιοῦτον δή τινα καὶ τὸν Δέλφιν δείκνυσιν ὁ ποιητικὸς ἡμῖν λόγος.

124. ΚΑΙ. Καὶ ἐὰν μὲν ἐδέχεσθέ με, ἦν ἂν τοῦτο προσφιλές. καὶ γὰρ εὔστροφος καὶ εὐειδὴς παρὰ πᾶσι τοῖς νέοις καλοῦμαι· ἀνεπαυόμην, ἐὰν καὶ μόνον τὸ καλόν σου στόμα ἐφίλησα. εἰ δὲ ἀλλαχόσε ἀπωθεῖσθε, καὶ ἡ θύρα ἠσφαλισμένη ἦν τῷ μοχλῷ, τῷ κοινῶς λεγομένῳ κατοπηγίῳ, ἐκ παντὸς καὶ πελέκεις καθ' ὑμῶν, καὶ λαμπάδες ἦλθον· ἦγον, κατὰ τοῦ οἴκου ὑμῶν.

Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι.
Εὗδόν τ', εἴκε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦ ἐφίλασα·
Εἰ δ' ἄλλᾳ μ' ὠθεῖτε, καὶ ἁ θύρα εἴχετο μοχλῷ,
Πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν.
Καὶ μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἵλευ,
Ὦ γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,
Αὔτως ἡμίφλεκτον. Ἔρως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίου
Πολλάκις Ἁφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα,
Σὺν δὲ κακαῖς Μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο
Καὶ νύμφαν ἐφόβησ' ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
Ἀνέρος. ὣς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἁ ταχυπειθὴς

Et formosus inter omnes juvenes vocor.
Quievissem vero si tantum os tuum pulcrum osculatus fuissem:
Sin alio repulissetis me, & fores pessulo occlusæ fuissent,
Omnino & secures & faces ad vos venissent.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Nunc vero affirmo, me hanc gratiam primum Veneri debere:
Et post Venerem, secunda tu ex flamma me eripuisti,
O mulier, quæ me huc ad ædes tuas vocasti
Prorsus semustum: nam amor sæpe Liparæo
Vulcano ardentiorem flammam incendere solet.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Ille enim objecto furore malo, virginem ex thalamo,
Et sponsam expulit ex thoro tepido adhuc relicto
Viri. Sic ille dixit, ego vero illi facile credula,

133. ΕΡΩΣ. Ὁ ἔρως γὰρ φλόγα ἀνάπτει καταπολὺ καυστικωτέραν τοῦ πυρὸς τοῦ Λιπαραίου. ἤγουν, τοῦ ἐν τῇ Λιπάρᾳ τῇ νήσῳ.

136 ΠΑΡΘΕΝΟΝ. Καὶ παρθένον δ' ἐκ τοῦ δωματίου ἐφόβησεν, ἀντὶ τοῦ φυγὴν ἐποίησε. σὺν κακαῖς μανίαις, ἤγουν κακῶς μαινομένην. καὶ νύμφην, ἤγουν γυναῖκα ἄνδρα ἔχουσαν, ἐκ τοῦ θαλάμου φυγὴν ἐποίησεν, ἔτι θερμὴν λιποῦσαν τὴν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς κοίτην.

138. ΩΣ. Οὕτως ἐκεῖνος εἶπεν. ἐγὼ δὲ ἡ ταχεῖα εἰς τὸ πείθεσθαι, τῆς χειρὸς αὐτοῦ ἁψαμένη (τὸ γὰρ οἱ ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ λαμβάνεται) ἔκλινα αὐτὸν ἐπὶ τῆς μαλακῆς στρωμνῆς, καὶ ταχέως ἐμαλακίζετο, καὶ ἡσύχως διελεγόμεθα μετὰ ἡδονῆς.

142. ΧΩΣ.

Χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων·
Καὶ ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο, καὶ τὰ πρόσωπα
Θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε· καὶ ἐψιθυρίσδομες ἁδύ.
Χὼς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα,
Ἐπρήχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἤνθομες ἄμφω.
Κοὔτε τι τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθές,
Οὔτ' ἐγὼ αὖ τήνῳ. ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίστας
Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελιξοῦς
Σάμερον, ἁνίκα πέρ τε ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι,
Ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι·

Manu prehendens in mollem lectum inclinavi:
Et mox corpore corpus calefiebat, ora vero
Caliodora erant, quam prius, & mussitavimus una suaviter.
Ac ne tibi diu garriam, o cara Luna,
Res maxima peracta est, & voto uterque potiti sumus.
Neque post id tempus me ille culpavit vsque in hesternum diem,
Neque ipsum ego: sed venit ad me Philistæ
Mater meæ tibicinæ, atque eadem mater Melixus,
Hodie cum ad cœlum ascenderent *Solis* equi,
Roseam auroram ab Oceano subvehentes;

142. ΧΩΣ. Καὶ ὡς ἂν σοι μὴ ἐπὶ πολὺ παρατεινομένους λόγους λέγουσα ἐνοχλοίην, ὦ φίλη σελήνη, ἐπράχθη τὰ μέγιστα· ἤγουν τὰ τῆς μίξεως. καὶ εἰς πόθον, ἀλλήλων δηλονότι, ἤλθομεν ἀμφότεροι. καὶ οὐδὲν οὔτε ἐκεῖνος ἐμοὶ ἐμέμψατο, ἤγουν ἐνεκάλεσε, μέχρι ἐχθές. τὸ πλησίον δὲ διὰ τοῦ ἐχθὲς θέλει δηλοῦν. οὔτε ἐγὼ ἐκείνῳ ἐνεκάλεσα. ἀλλ' ἦλθεν εἰς ἐμὲ σήμερον, ἥτε τῆς Φιλίστας μήτηρ τῆς ἐμῆς γείτονος, καὶ ἡ τῆς Μελιξοῦς, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος τὰ δύο ἄρθρα. καὶ ἐν ἄλλοις τοῦτο γίνεται πολλοῖς.

147. ΣΑΜΕΡΟΝ. Σήμερον, ἡνίκα πρὸς τὸν οὐρανὸν ἔτρεχον αἱ ἵπποι τοῦ ἅρματος (δηλονότι τοῦ ἡλίου) φέρουσαι ἀπὸ τοῦ Ὠκεανοῦ τὴν ἡμέραν τὴν ῥοδόπηχυν· ἤγουν τὴν λαμπρὰν, τὴν τερπνὴν, τουτέστι κατὰ τὸν ὄρθρον· καὶ εἶπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ, καὶ ὅτι ἄρα ὁ Δέλφις ἔραται, ἀντὶ τοῦ ἐρᾷ· ἤγουν, ἔρωτί τινος κατέχεται. καὶ εἴτε γυναικὸς πόθος ἔχει αὐτὸν, εἴτε καὶ ἀνδρὸς, οὐκ ἔφη. ὥστε εἰδέναι ἐμὲ ἀτρεκὲς, ἀντὶ τοῦ ἀτρεκῶς, ἤγουν φανερῶς. τοσοῦτον δὲ ἔφη, ὅτι ἀεὶ, ἀντὶ τοῦ συνεχῶς, ἀκράτῳ ἔρωτος ἐπεχεῖτο· ἤγουν συνεχῶς ἔπινεν οἶνον ἔρωτος. οἶνος δὲ ἔρωτος, ὃν πίνει τις μεμνημένος τῆς ἐρωμένης ἢ τοῦ ἐρωμένου. εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρῶντες ὑπὲρ τῶν ἀγαπωμένων πλείονας κυάθους ἐπιχεῖσθαι. Καλλίμαχος. Ἔγχει, καὶ πάλιν εἶπε Διοκλέος, οὐδ' Ἀχελῶος τῶν ἱερῶν αἰσθάνεται κυάθων.

152. ΕΣ.

Κἦπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ, καὶ ὡς ἄρα Δέλφις ἔραται.
Κἤτε μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρὸς,
Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν, ἀτὰρ τόσον αἰὲν ἔρωτος
Ἀκράτω ἐπεχεῖτο, καὶ ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων,
Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδεν.
Ταῦτά μοι ἁ ξείνα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθής.
Ἦ γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,
Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν·
Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τέ νιν οὐδὲ ποκ' εἶδον.
Ἦ ῥ' οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλασται;
Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι. αἰ δ' ἔτι κἠμὲ
Λυπῇ, τὰν αΐδαο πύλαν (ναὶ μοίρας) ἀραξεῖ.

Ea inter alia multa narravit mihi, quod Delphis amet.
Utrum vero mulieris amore teneatur, an viri,
Non certum se scire ait: sed quod multum semper amoris
Mero infuderit, & tandem fugiens abierit.
Et dixit domum illi reerstam esse coronis.
Hæc mihi narravit hospita: est autem verax.
Nam ad me prius ter aut quater commeare solebat,
Et sæpe apud me deposuit Doricam pyxidem:
Nunc vero dies duodecimus, ex quo ipsum non vidi.
Num alias nunc habet delicias, & nostri oblitus est?
Quare ipsum veneficiis amatoriis aggrediar. Sin autem me
Magis offenderit, Orci fores (per Parcas) pulsabit.

152. ΕΣΤΕΛΟΣ. Ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ τελευταῖον. ᾤχετο φεύγων. ἀντὶ τοῦ τρέχων ἀπῆλθε.

153. ΦΑΤΟ. Καὶ ἔφη στεφάνοις κοσμεῖν αὐτῷ τῷ ἐρωμένῳ δηλονότι, ἤγουν χάριν αὐτοῦ, ἐκεῖνα τὰ δώματα. ταῦτά μοι ἡ φίλη εἶπε, καὶ ἔστιν ἀληθὴς κατὰ ταῦτα. ὄντως γὰρ πρὸς ἐμὲ καὶ τρὶς καὶ τετράκις τῆς ἡμέρας ἤρχετο, καὶ εἰς τὸν οἶκόν μου πολλάκις ἐτίθει τὴν Δωρίδα ὄλπαν· ἴσως τὴν λήκυθον, τὴν ἔχουσαν τὸ ἔλαιον, ᾧ ἐχρῶντο ἐν ταῖς παλαίστραις.

156. ΟΛΠΑΝ. Ὄλπη κυρίως ἡ δερματίνη λήκυθος, δι' ἧς ἐστὶν ὀπτήσασθαι τὸ ἔλαινον. νῦν δὲ ἴσως τὴν χαλκῆν φησὶ λήκυθον, διὰ τὸ Δωρίδα φάναι, ἀντὶ Κορινθίας. τὰ γὰρ Κορίνθια χαλκώματα διαβεβόηται.

158. ΗΡ. Ἠθικῶς ἐπαποροῦσα φησί. ἆρα οὐκ ἔχει τὶ ἄλλο τερπνὸν, καὶ ἡμῶν ἐπιλέλησται;

159. ΦΙΛΤΡΟΙΣ. Τοῖς φαρμάκοις τοῖς εἰς φιλίαν κινοῦσι, καταγοητεύσω. ἐὰν δέ με ἔτι λυπήσῃ, νὴ τὰς μοίρας, τὴν τοῦ ᾅδου κρούσει πύλην. τουτέστιν ἀποθανεῖται.

161. ΤΟΙ,

Τοῖά οἱ ἐν κίςᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
Ἀσσυρίω, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.
Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα, ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πώλυς,
Πότνι'· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέςαν.
Χαῖρε Σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ' ἄλλοι
Ἀςέρες, εὐκήλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

Talia ei in ciſtella venena me dico
ſervare,
Quæ, o domina, ab Aſſyrio hoſpite
conficere didici.
Verum tu vale, atque ad Oceanum
equos flecte,
Veneranda: ego vero dolorem
meum feram ſicut ſuſcepi.
Vale Luna nitido corpore: valete & alia
Sidera, quæ placidæ noctis currum
comitari ſoletis.

161. ΤΟΙΑ. Τοιαῦτα κακὰ φαρμακα φημὶ κατ' αὐτῦ φυλάσσειν ἐν κίςῃ, ἤγυν ἐν κιβωτίῳ, ὦ δέσποινα. πρὸς σελήνην τῦτο λέγει. παρὰ τῦ ἐμῦ φίλυ τῦ Ἀσσυρίυ τοιαῦτα μαθῦσα. Ἀσσύριοι δὲ ἔθνος Περσικὸν, ἀκριβὲς εἰς μαγείαν, μεταξὺ ὂν Τίγριδος καὶ Εὐφράτυ. μέχρι δὲ τύτων τῶν περάτων Σαρδανάπαλος ἐξέτεινε τὰ ὅρια.

163. ΑΛΛΑ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὦ σεβασμία σελήνη χαίρυσα πρὸς Ωκεανὸν τρέπε τὸ ἅρμα· ἤγυν πρὸς δύσιν. δοκεῖ γὰρ ἐπέχειν τὴν σελήνην διὰ τὰς μαγείας. ἐγὼ δὲ ὑπομενῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ἀνεδεξάμην αὐτόν. Χαῖρε σελήνη λαμπρά. χαίρετε ἄλλοι ἀςέρες εὐκήλοιο. τὸ ἑξῆς χαίρετε δὲ ἄλλοι ἀςέρες ἀκόλυθοι τῆς νυκτὸς τῆς εὐκήλυ, ἤγυν, τῆς ἡσύχυ, κατὰ τὴν ἄντυγα. ἀντὶ τῦ κατὰ τὸ ἅρμα αὐτῆς. ἀπὸ τῦ ἕκηλος κατὰ πλεονασμὸν τῦ υ, εὔκηλος, ὃ χωρὶς μὲν τῦ υ δασύνεται. ὅτε δὲ προσλάβῃ αὐτὸ, ψιλῦται.

166 ΝΥΚΤΟΣ. Οτι δὲ ἐπὶ ἅρματος ὀχεῖται ἡ νύξ· Εὐριπίδης, Ω νὺξ ἱερὰ, ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις ἀςροειδέα νῶτα διφρεύυσα. ἀςέρες δὲ, ὅτι ἐπιγενομένης τῆς νυκτὸς, φαίνονται οἱ ἀςέρες. ποιητικὸν δὲ τὸ τὴν νύκτα ἐπὶ ἅρματος ὀχεῖσθαι, καὶ παράγειν ἡνιοχῦσαν.

ΥΠΟ-

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θαψῷ,
Ἔῤῥευν δ' ἐκ κεφαλῆς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
Ὀστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα. καὶ ἐς τίνος ἐκ ἐπέρησα;
Ἢ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἅ τις ἐπᾷδεν;
Ἀλλ' ἦς ἐδὲν ἐλαφρόν, ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων,

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνια Σελάνα.
Χ' ὥτω τᾷ δώλᾳ τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα,
Εἰ δ' ἄγε, Θέστυλί, μοι χαλεπᾶς νόσω εὑρέ τι μᾶχος.
Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος. ἀλλὰ μολοῖσα

Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Et corpus meum admodum simile fiebat thapso:
Defluebant vero e capite omnes capilli, ipsaque sola reliqua
Ossa erant & cutis: ad cujus vero ædes non ivi?
Aut cujus aniculæ domum prætermisi, quæ incantaret?
Sed nihil erat leve, & tempus interea consumebatur fugiens.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Tandem ancillæ verum sermonem dixi;
Eia age, Thestyli, mihi gravis morbi aliquod remedium inveni:
Totam me cepit miseram Myndius ille. Sed profecta

86. ΚΕΙΜΑΝ. Καὶ ἐκείμην ἐν τῇ κλίνῃ ἐπὶ δέκα ἡμέρας καὶ νύκτας· καὶ τὸ σῶμά μυ ὅμοιον ἐγένετο καταπολὺ θάψῳ, τῷ κοινῶς λεγομένῳ χρυσοξύλῳ.

88. ΘΑΨΩ. Χλωρὸς, ξανθός. θάψος γάρ ἐςι ξύλον τι ὃ καλεῖται σκυθάριον, ἤγυν σκυθικὸν ξύλον, ὥς φησι καὶ Σαπφώ. τύτῳ δὲ τὰ ἔρια βάπτυσι, καὶ ποιῦσι μήλινα, καὶ τὰς τρίχας ξανθίζυσιν. ἐςι δὲ τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον χρυσόξυλον. Ἀσκληπιάδης δὲ, φυτόν τι χλωρὸν, ὅθεν καὶ τὴν θαψίαν πρὸς τὰ ἐπώπια· βαπτεσθαι δὲ ἐκ ταύτης τὰ κροκοειδῆ.

90. ΟΣΤΕ'. Ὀςᾶ ἀκμὴν ἦσαν ὑπόλοιπα, καὶ εἰς τίνος γραίας δόμον ὐκ ἀπῆλθον, ἥτις ἐπῳδαῖς ἠπίςατο χρῆσθαι. ἀλλ' ὐδεμία ἦν ἀνάπνευσις, ὐδ ἐκυφιζόμην τῦ ἔρωτος, καὶ ὁ χρόνος διήρχετο ἔέων.

94. Χ'ΩΤΩ. Καὶ τῦτον τὸν τρόπον τῦ πράγματος ἔχοντος δηλονότι, ἔλεξα τὴν ἀλήθειαν τῇ ἐμῇ δύλῃ, ὑτωσὶ εἰπῦσα. εἶα ἄγε, ὦ Θέςυλι, μοι ἐπινόησον τινὰ μηχανὴν ἢ ἔξευρε, ἕνεκα τῆς χαλεπῆς μυ καὶ βαρείας νόσου, ὅτι με ὁ ἔρως τῦ Μυνδίυ πολλὰ βαρύνει. ἀλλὰ ἀπελθῦσα πρὸς τὴν παλαίςραν τῦ Τιμαγήτυ, σκόπησον. ἐκεῖ γὰρ ἀναςρέφεται καὶ ἐκεῖ αὐτῷ ἡδὺ καθέζεσθαι.

99. ΦΡΑ.

Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν·
Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δέ οἱ ἁδὺ καθῆσθαι.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Κἤπεί κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἅσυχα νεῦσον,
Κἦφ'· ὅτι Σιμαίθα τὺ καλεῖ· καὶ ὑφάγεο τᾷδε.
Ὣς ἐφάμαν· ἁ δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν. ἐγὼ δέ νιν ὡς ἐνόησα
Ἄρτι θύρας ὑπὲρ ὠδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ,

(Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνια Σελάνα)
Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπω
Ἱδρώς μευ κοχύδεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις,
Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ

Observa circa Timageti palæstram:
Eo enim commeare solet, ibique ei gratum desidere.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Cumque ipsum senties esse solum, occulte innue,
Et dic: Simætha te vocat: atque huc ad me adducito.
Sic dixeram, ipsa vero abiit, & adduxit nitidum illum
Delphidem ad ædes nostras. at ego ut ipsum aspexi
Jam portæ limen superantem pede celeri,
(Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna)
Tota quidem obrigui, plus nive: ex fronte vero
Mea sudor abunde defluebat similis australibus pruinis,
Neque quicquam eloqui poteram, ne tantum quidem, quantum in somnis

99. ΦΡΑΖΕΟ. Συνεχῶς ἐπικαλεῖται τὴν σελήνην, ἢ ὡς συνεργὸν πρὸς τὰς μαγείας, ἢ ὡς καὶ αὐτὴν ἐρασθεῖσαν Ενδυμίωνος.

100. ΚΗΠΕΙ. Καὶ ἐπειδὰν αὐτὸν μόνον ὄντα ἴδῃς, κεχωρισμένον δηλονότι τῶν ἄλλων, ἥσυχα, ἤγουν ἡσύχως νεῦσον, καὶ εἰπὲ· ὅτι ἡ Σιμαίθα σε καλεῖ, καὶ ὁδήγησον αὐτὸν ὧδε. τὸ ἥσυχα Μὲν ατος παροξύνει, ἵνα ᾖ ἀντὶ τοῦ ἡσύχως. ἀγνοεῖ δὲ ὅτι τὰ εἰς α οὐδέτερα πληθυντικὰ ἀντὶ ἐπιῤῥημάτων πολλάκις λαμβάνεται. οἷον φίλα ἀντὶ τοῦ φίλως· καὶ ὅσια, ἀντὶ τοῦ ὁσίως.

102. ΩΣ. Οὕτως ἔφην, αὐτῇ, δηλονότι τῇ δούλῃ· ΑΔ. Αὐτὴ δ' ἀπῆλθε καὶ ἤγαγε τὸν εὐτραφῆ Δέλφιν δηλονότι εἰς τὸν ἐμὸν οἶκον.

103. ΕΓΩ. Εγὼ δὲ ὡς εἶδον αὐτὸν ἤδη τὴν φλιὰν τῆς θύρας ὑπεραμειβόμενον, ἤγουν ὑπερβαίνοντα ποδὶ ἐλαφρῷ, πλέον χιόνος ἅπασα ἐψυχράνθην.

107. ΙΔΡΩΣ κατέτρεχε, κατεφέρετο καὶ δαψιλῶς ἔῤῥει, ὁμοίως καὶ κατ' ἴσον ταῖς καθύγροις δρόσοις. κόχος γὰρ ὁ δαψιλὴς ῥοῦς. ὠνοματοπεποίηται δέ.

108. ΦΩΝΑΣΑΙ. Οὐδὲ φωνῆσαι

Κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἶσα.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνια Σελάνα.
Καί μ' ἐσιδὼν ὥϛοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας,
Ἕζετ' ἐπὶ κλιντῆρι· καὶ ἑζόμενος φάτο μῦθον·
Ἦ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγώ θην
Πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον,
Ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε ϛέγος, ἤ με παρῆμεν.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνια Σελάνα.
Ἦνθον γὰρ κἠγὼ, ναὶ τὸν γλυκὺν ἦνθον ἔρωτα,

Murmurant clamantes caram ad matrem pueri:
Sed obrigui toto corpore, ſicut monile riget.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Et crudelis ille me intuens, oculos in terram deſixit,
Aſſeditque in ſella, atque ſedens ſic ait:
Certe me Simætha tantum antevertiſti, quantum ego
Nuper currens formoſum anteverti Philinum,
Cum me ad tectum tuum vocaſti, ut adeſſem.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Veniſſem enim ego, per dulcem amorem, veniſſem

τι ἐδυνάμην, ὐδ' ὅσον ἐν ὕπνῳ κνυζῶνται τὰ τέκνα φωνῦντα πρὸς τὴν φίλην αὐτῶν μητέρα. τὸ κνυζᾶσθαι, ἐπὶ τῶν κυνῶν λέγεται κυρίως, ὅτε προσερχόμενοι τινὶ, φωνήν τινα ἀπὸ χαρᾶς ἀφιᾶσιν. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τῶν βρεφῶν τῦτο τίθησι μεταφορικῶς. ὁμοίως τὸ φωνεῦντα, ἀντὶ τῦ φωνῦντα, κυρίως ἐπὶ τῶν ὀρνέων λέγεται, καταχρηϛικῶς δὲ ἐπὶ τῆς ἡσύχυ καὶ ἀσήμυ ὑλακῆς τῶν κυνῶν.

110. ΑΛΛ'. Ἀντὶ τῦ ἀφώνος γέγονα, ὁμοία δαγῦδι, ᾧ αἱ παρθένοι κοσμῦνται. δαγὺς δέ ἐϛι κοροκόσμιόν τι. καλῦσι δὲ αὐτὸ καὶ νύμφην. οἱ δὲ πλαγγόνα, ὡς Ἀττικοὶ, ἀπὸ τῦ πεπλάσθαι ἐκ κηρῦ. Ἄλλως. Δαγὺς, κόσμος ἐγκάρδιός ἐϛι γυναικῶν, καὶ ϛέφανος περισφίγγων τὴν κεφαλὴν, καὶ πεπηγὼς ἐπ' αὐτήν.

112. ΚΑΙ. Καὶ εἰσιδών με ὁ σκληρὸς καὶ ἐπὶ φιλίᾳ ἀβέβαιος, τὰς ἀκτῖνας τῶν ὀφθαλμῶν ἐρείσας, ἐκάθισεν ἐπὶ τῇ ϛρωμνῇ, καὶ καθεζόμενος ἔφη.

114. ΗΡΑ. Ὄντως, ὦ Σιμαίθα, τοσῦτον προέλαβες εἰς τὸ σὸν τῦτο οἴκημα καλέσασα, ὅπυ με παρῆναι ἐκάλεσας· δηλονότι ἀπὸ κοινῦ, ὅσον ἐγὼ πρώην ποτὲ τρέχων προέλαβον τὸν Φιλῖνον τὸν χαρίεντα.

118. ΗΝΘΟΝ. Ἦλθον γὰρ ἂν ἐγὼ, νὴ τὸν γλυκὺν ἔρωτα, ἦλθον φίλος ὢν, ἢ μετὰ δύο ἄλλυς, ἢ μετὰ τρεῖς, αὐτίκα ἐπὶ τῆς νυκτὸς, ἤγυν κατὰ τὴν παρῦ-

Ἢ τρίτος, ἠὲ τέταρτος, ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτός,
Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
Κρατὶ δ᾽ ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος,
Πάντοτε πορφυρέῃσι περιζώστρῃσιν ἑλικτάν.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ᾽ εἰ μέν κ᾽ ἐδέχεσθε, τάδ᾽ ἦς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαφρὸς

Vel duobus, vel tribus comitatus, de nocte amans:
Mala quidem in sinu Bacchi habens,
In capite autem habens populum, Herculi sacram plantam,
Undique purpureis lemniscis involutam.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Et si me admisissetis, id gratum fuisset: nam celer

παροῦσαν νύκτα. Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισιν] μῆλα ἔχων ἐν κόλποις τὰ ἐράσμια καὶ ἔρωτος ποιητικά. λέγοι δ᾽ ἂν τοῦτο καθὸ ὑπὸ Ἀφροδίτης διδόμενα τῷ Ἱππομένει μῆλα ἐκ Διονύσου, οἷς στεφανοῦνται. ταῦτα δὲ εἰς ἔρωτα τὴν Ἀταλάντην ἐκίνησεν, ὥς φησι Φιλητᾶς, τά οἱ ποτὲ Κύπρις ἑλοῖσα Μῆλα Διονύσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων. Ἄλλως. Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισιν] ἐν τῷ κόλπῳ μὲν φυλάσσων μῆλα τοῦ Διονύσου, ἴσως ἀπὸ τόπου τινὸς ἀφιερωμένου τῷ Διονύσῳ.

121. ΚΡΑΤΙ. Ὀλυμπιόνικός φησι τὸν Ἡρακλέα κατελθόντα εἰς ᾅδου, εὑρεῖν παρὰ τῷ Ἀχέροντι φυομένην τὴν λεύκην, καὶ εἰς ἀνθρώπους κομίσαι, ἣν Ὅμηρος ἀχερωίδα καλεῖ, ὡς ἐν τῇ κεφαλῇ δὲ ἔχων τὸν στέφανον ἀπὸ τῆς λεύκης τοῦ φυτοῦ τοῦ Ἡρακλέος, πανταχόθεν περιειλημμένον περιζώστραις πορφυραῖς. ἐστεφανωμένος δέ, φησι, λεύκῃ ἐληλύθει ὁ Δέλφις, ὅτι ἀθλητικός ἐστιν, ὡς καὶ Ἡρακλῆς· οἱ γὰρ ἀθλητικοὶ τούτῳ ἐστεφανοῦντο ὡς ἱερῷ· ἱερὸν δὲ ἦν τοῦτο Ἡρακλέος τοῦ πολλοὺς ἄθλους διενεγκόντος, ἐπεὶ αὐτὸν ἔλεγον ἀπὸ τοῦ Ἀχέροντος τοῦτο εἰς ἀνθρώπους κομίσαι. Ἀνδρός ἐστι τεχνικοῦ καὶ συνετοῦ τὰ ἐρωτικά, ἐρασθεῖσαν γυναῖκα μὴ παντελῶς ἀποστρέφεσθαι. ἡ γὰρ ἀμφὶ τούτων ἄγνοια, μῖσος ἀπεργάζεται. μεταδιδόναι δὲ καὶ λόγου μᾶλλον ἐνίοτε χρή, καί πως ὑποφαίνειν αὐτὸν ἐρῶντα. ἐκ μὲν γὰρ τοῦ παντελῶς ἀποστρέφεσθαι, κατάλυσίς ἐστι τοῦ ἔρωτος, ἐκ δὲ τοῦ δοκεῖν πως ἀντιφιλεῖν καὶ παρέχειν ἐλπίδα μίξεως καὶ ἔρωτος, αὔξησις μᾶλλον τοῦ πόθου. τοιοῦτον δή τινα καὶ τὸν Δέλφιν δείκνυσιν ὁ ποιητικὸς ἡμῖν λόγος.

124. ΚΑΙ. Καὶ ἐὰν μὲν ἐδέχεσθέ με, ἦν ἂν τοῦτο προσφιλές. καὶ γὰρ εὔστροφος καὶ ἐυειδὴς παρὰ πᾶσι τοῖς νέοις καλοῦμαι· ἀνεπαυόμην, ἐὰν καὶ μόνον τὸ καλόν σου στόμα ἐφίλησα. εἰ δὲ ἀλλαχόσε ἀπωθεῖσθε, καὶ ἡ θύρα ἠσφαλισμένη ἦν τῷ μοχλῷ, τῷ κοινῶς λεγομένῳ κατωπηγίῳ, ἐκ παντὸς καὶ πελέκεις καθ᾽ ὑμῶν, καὶ λαμπάδες ἦλθον᾽ ἦγον, κατὰ τοῦ οἴκου ὑμῶν.

Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι.
Εὗδόν τ', εἴκε μόνον τὸ καλὸν ςόμα τεῦ ἐφίλασα·
Εἰ δ' ἄλλα μ' ὠθεῖτε, καὶ ἁ θύρα εἴχετο μοχλῷ,
Πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἤνθον ἐφ' ὑμέας.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν.
Καὶ μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἵλευ,
Ὦ γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,
Αὔτως ἡμίφλεκτον. Ἔρως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίω
Πολλάκις Ἀφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα,
Σὺν δὲ κακαῖς Μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο
Καὶ νύμφαν ἐφόβησ' ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
Ἀνέρος. ὣς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἁ ταχυπειθὴς

Et formosus inter omnes juvenes vocor.
Quievissem vero si tantum os tuum pulcrum osculatus fuissem:
Sin alio repulissetis me, & fores pessulo occlusæ fuissent,
Omnino & secures & faces ad vos venissent.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Nunc vero affirmo, me hanc gratiam primum Veneri debere:
Et post Venerem, secunda tu ex flamma me eripuisti,
O mulier, quæ me huc ad ædes tuas vocasti
Prorsus semustum: nam amor sæpe Liparæo
Vulcano ardentiorem flammam incendere solet.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Ille enim objecto furore malo, virginem ex thalamo,
Et sponsam expulit ex thoro tepido adhuc relicto
Viri. Sic ille dixit, ego vero illi facile credula,

133. ΕΡΩΣ. Ὁ ἔρως γὰρ φλόγα ἀνάπτει, καταπολὺ καυςικωτέραν τοῦ πυρὸς τοῦ Λιπαραίου. ἤγουν, τοῦ ἐν τῇ Λιπάρᾳ τῇ νήσῳ

136 ΠΑΡΘΕΝΟΝ. Καὶ παρθένον δ' ἐκ τοῦ δωματίου ἐφόβησεν, ἀντὶ τοῦ φυγὴν ἐποίησε. σὺν κακαῖς μανίαις, ἤγουν κακῶς μαινομένην. καὶ νύμφην, ἤγουν γυναῖκα ἄνδρα ἔχουσαν, ἐκ τοῦ θαλάμου φυγὴν ἐποίησεν, ἔτι θερμὴν λιποῦσαν τὴν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς κοίτην.

138. ΩΣ. Οὕτως ἐκεῖνος εἶπεν. ἐγὼ δὲ ἡ ταχεῖα εἰς τὸ πείθεσθαι, τῆς χειρὸς αὐτοῦ ἁψαμένη (τὸ γὰρ οἱ ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ λαμβάνεται) ἔκλινα αὐτὸν ἐπὶ τῆς μαλακῆς ςρωμνῆς, καὶ ταχέως ἐμαλακίζετο, καὶ ἡσύχως διελεγόμεθα μετὰ ἡδονῆς.

142. ΧΩΣ.

Χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἔκλιν᾽ ἐπὶ λέκτρων·
Καὶ ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο, καὶ τὰ πρόσωπα
Θερμότερ᾽ ἦς ἢ πρόσθε· καὶ ἐψιθυρίσδομες ἁδύ.
Χὼς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα,
Ἐπράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἤνθομες ἄμφω.
Κοὔτε τι τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθές,
Οὔτ᾽ ἐγὼ αὖ τήνῳ. ἀλλ᾽ ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίστας
Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελιξοῦς
Σάμερον, ἀνίκα πέρ τε ποτ᾽ οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι,
Ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ᾽ Ὠκεανοῖο φέροισαι·

Manu prehendens in mollem lectum inclinavi:
Et mox corpore corpus calefiebat, ora vero
Caliodora erant, quam prius, & mussitavimus una suaviter.
Ac ne tibi diu garriam, o cara Luna,
Res maxima peracta est, & voto uterque potiti sumus.
Neque post id tempus me ille culpavit usque in hesternum diem,
Neque ipsum ego: sed venit ad me Philistæ
Mater meæ tibicinæ, atque eadem mater Melixus,
Hodie cum ad cœlum ascenderent *Solis* equi,
Roseam auroram ab Oceano subvehentes;

142. ΧΩΣ. Καὶ ὡς ἂν σοι μὴ ἐπὶ πολὺ παρατεινομένους λόγους λέγουσα ἐνοχλοίην, ὦ φίλη σελήνη, ἐπράχθη τὰ μέγιστα· ἤγουν τὰ τῆς μίξεως. καὶ εἰς πόθον, ἀλλήλων δηλονότι, ἤλθομεν ἀμφότεροι. καὶ οὐδὲν οὔτε ἐκεῖνος ἐμοὶ ἐμέμψατο, ἤγουν ἐνεκάλεσε, μέχρι ἐχθές. τὸ πλησίον δὲ διὰ τοῦ ἐχθὲς θέλει δηλοῦν. οὔτε ἐγὼ ἐκείνῳ ἐνεκάλεσα. ἀλλ᾽ ἦλθεν εἰς ἐμὲ σήμερον, ἥτε τῆς Φιλίστας μήτηρ τῆς ἐμῆς γείτονος, καὶ ἡ τῆς Μελιξοῦς, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος τὰ δύο ἄρθρα. καὶ ἐν ἄλλοις τοῦτο γίνεται πολλοῖς.

147. ΣΑΜΕΡΟΝ. Σήμερον, ἡνίκα πρὸς τὸν οὐρανὸν ἔτρεχον αἱ ἵπποι τοῦ ἅρματος (δηλονότι τοῦ ἡλίου) φέρουσαι ἀπὸ τοῦ Ὠκεανοῦ τὴν ἡμέραν τὴν ῥοδόπηχυν· ἤγουν τὴν λαμπρὰν, τὴν τερπνὴν, τουτέστι κατὰ τὸν ὄρθρον· καὶ εἶπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ, καὶ ὅτι ἄρα ὁ Δέλφις ἔραται, ἀντὶ τοῦ ἐρᾷ· ἤγουν, ἔρωτί τινος κατέχεται. καὶ εἴτε γυναικὸς πόθος ἔχει αὐτὸν, εἴτε καὶ ἀνδρὸς, οὐκ ἔφη. ὥστε εἰδέναι ἐμὲ ἀτρεκὲς, ἀντὶ τοῦ ἀτρεκῶς, ἤγουν φανερῶς. τοσοῦτον δὲ ἔφη, ὅτι αἰεὶ, ἀντὶ τοῦ συνεχῶς, ἀκράτῳ ἔρωτος ἐπεχεῖτο· ἤγουν συνεχῶς ἔπινεν οἶνον ἔρωτος. οἶνος δὲ ἔρωτος, ὃν πίνει τις μεμνημένος τῆς ἐρωμένης ἢ τοῦ ἐρωμένου. εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρῶντες ὑπὲρ τῶν ἀγαπωμένων πλείονας κυάθους ἐπιχεῖσθαι. Καλλίμαχος. ΕΓΧΕΙ, καὶ πάλιν εἶπε Διοκλέος, οὐδ᾽ Ἀχελῷος τῶν ἱερῶν αἰσθάνεται κυάθων.

Κῆπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ, καὶ ὡς ἄρα Δέλφις ἔραται.
Κἤτε μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρὸς,
Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν, ἀτὰρ τόσον αἰὲν ἔρωτος
Ἀκράτω ἐπεχεῖτο, καὶ ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων,
Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδεν.
Ταῦτά μοι ἁ ξείνα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθής.
Ἦ γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,
Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν·
Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τέ νιν οὐδὲ ποκ' εἶδον.
Ἦ ῥ' οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλασται;
Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι. αἰ δ' ἔτι κἠμὲ
Λυπῇ, τὰν Ἀΐδαο πύλαν (ναὶ μοίρας) ἀραξεῖ.

Ea inter alia multa narravit mihi, quod Delphis amet.
Utrum vero mulieris amore teneatur, an viri,
Non certum se scire ait: sed quod multum semper amoris
Mero infuderit, & tandem fugiens abierit.
Et dixit domum illi reerstam esse coronis.
Hæc mihi narravit hospita: est autem verax.
Nam ad me prius ter aut quater commeare solebat,
Et sæpe apud me deposuit Doricam pyxidem:
Nunc vero dies duodecimus, ex quo ipsum non vidi.
Num alias nunc habet delicias, & nostri oblitus est?
Quare ipsum veneficiis amatoriis aggrediar. Sin autem me
Magis offenderit, Orci fores (per Parcas) pulsabit.

152. ΕΣ ΤΕΛΟΣ. Ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ τελευταῖον. ᾤχετο φεύγων. ἀντὶ τοῦ τρέχων ἀπῆλθε.

153. ΦΑΤΟ. Καὶ ἔφη στεφάνοις κοσμεῖν αὐτῷ τῷ ἐρωμένῳ δηλονότι, ἤγουν χάριν αὐτοῦ, ἐκεῖνα τὰ δώματα. ταῦτά μοι ἡ φίλη εἶπε, καὶ ἔστιν ἀληθὴς κατὰ ταῦτα. ὄντως γὰρ πρὸς ἐμὲ καὶ τρὶς καὶ τετράκις τῆς ἡμέρας ἤρχετο, καὶ εἰς τὸν οἶκόν μου πολλάκις ἐτίθει τὴν Δωρίδα ὄλπαν· ἴσως τὴν λήκυθον, τὴν ἔχουσαν τὸ ἔλαιον, ᾧ ἐχρῶντο ἐν ταῖς παλαίστραις.

156. ΟΛΠΑΝ. Ὄλπη κυρίως ἡ δερματίνη λήκυθος, δι' ἧς ἐστὶν ὀπτήσασθαι τὸ ἔλαινον. νῦν δὲ ἴσως τὴν χαλκῆν φησὶ λήκυθον, διὰ τὸ Δωρίδα φάναι, ἀντὶ Κορινθίας. τὰ γὰρ Κορίνθια χαλκώματα διαβεβόηται.

158. ΗΡ. Ἠθικῶς ἐπαποροῦσα φησί. ἆρα οὐκ ἔχει τι ἄλλο τερπνὸν, καὶ ἡμῶν ἐπιλέλησται;

159. ΦΙΛΤΡΟΙΣ. Τοῖς φαρμάκοις τοῖς εἰς φιλίαν κινοῦσι, καταγοητεύσω. ἐὰν δέ με ἔτι λυπήσῃ, νὴ τὰς μοίρας, τὴν τοῦ ᾅδου κρούσει πύλην. τουτέστιν ἀποθανεῖται.

Τοῖά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
Ἀσσυρίω, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.
Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα, ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πώλους,
Πότνι'· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσταν.
Χαῖρε Σεληναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ' ἄλλοι
Ἀστέρες, εὐκήλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

Talia ei in ciſtella venena me dico ſervare,
Quæ, o domina, ab Aſſyrio hoſpite conficere didici.
Verum tu vale, atque ad Oceanum equos flecte,
Veneranda: ego vero dolorem meum feram ſicut ſuſcepi.
Vale Luna nitido corpore: valete & alia
Sidera, quæ placidæ noctis currum comitati ſoletis.

161. ΤΟΙΑ. Τοιαῦτα κακὰ φάρμακα φημὶ κατ' αὐτοῦ φυλάσσειν ἐν κίστῃ, ἤγουν ἐν κιβωτίῳ, ὦ δέσποινα. πρὸς σελήνην τοῦτο λέγει. παρὰ τοῦ ἐμοῦ φίλου τοῦ Ἀσσυρίου τοιαῦτα μαθοῦσα. Ἀσσύριοι δὲ ἔθνος Περσικὸν, ἀκριβὲς εἰς μαγείαν, μεταξὺ ὂν Τίγριδος καὶ Εὐφράτου. μέχρι δὲ τούτων τῶν περάτων Σαρδανάπαλος ἐξέτεινε τὰ ὅρια.

163. ΑΛΛΑ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὦ σεβασμία σελήνη χαίρουσα πρὸς Ὠκεανὸν τρέπε τὸ ἅρμα· ἤγουν πρὸς δύσιν. δοκεῖ γὰρ ἐπέχειν τὴν σελήνην διὰ τὰς μαγείας. ἐγὼ δὲ ὑπομενῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ἀνεδεξάμην αὐτόν. Χαῖρε σελήνη λαμπρά. χαίρετε ἄλλοι ἀστέρες εὐκήλοιο. τὸ ἑξῆς χαίρετε δὲ ἄλλοι ἀστέρες ἀκόλουθοι τῆς νυκτὸς τῆς εὐκήλου, ἤγουν, τῆς ἡσύχου, κατὰ τὴν ἄντυγα. ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ ἅρμα αὐτῆς. ἀπὸ τοῦ ἕκηλος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ υ, εὔκηλος, ὃ χωρὶς μὲν τοῦ υ δασύνεται. ὅτε δὲ προσλάβῃ αὐτὸ, ψιλοῦται.

166 ΝΥΚΤΟΣ. Ὅτι δὲ ἐπὶ ἅρματος ὀχεῖται ἡ νύξ· Εὐριπίδης, Ὦ νὺξ ἱερὰ, ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις ἀστροειδέα νῶτα διφρεύουσα. ἀστέρες δὲ, ὅτι ἐπιγενομένης τῆς νυκτὸς, φαίνονται οἱ ἀστέρες. ποιητικὸν δὲ τὸ τὴν νύκτα ἐπὶ ἅρματος ὀχεῖσθαι, καὶ παράγειν ἡνιοχοῦσαν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Τρίτου Εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ Εἰδύλλιον τοῦτο Αἰπόλος, ἀπὸ τοῦ ἐρῶντος· ἢ Ἀμαρυλλίς, ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης· ἢ Κωμαστής, ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ πράγματος· ἐπικωμάζει γάρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τοῦ ὀνόματος μὴ δηλουμένου, εἰκάσειε δ' ἄν τις Βάττον εἶναι. τοῦτον γὰρ αἰπόλον ὄντα, δι' ἑτέρου ποιεῖ ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τινὲς δὲ τὸν Θεόκριτον εἶναι νομίζουσι, ἐκ τοῦ, Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι; Σιμιχίδην αὐτὸν καλοῦντες. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύριον, οἱ δὲ σάτυρον εἶναί φασι. Τὰ δὲ πράγματα εἴη ἂν ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότωνα.

ARGUMENTUM

Idyllii III.

Inscribitur hoc Idyllion Caprarius, a persona amatoris: vel Amaryllis, a nomine puellæ, quæ amatur: vel Comastes, ab actione ipsa. Cantu enim quidam blanditur amicæ Amaryllidi, non expresso nomine; Posset autem quis conjicere Battum esse: eum enim pastorem caprarium fingit Theocritus alibi Corydoni colloquentem, & suum erga Amaryllida amorem declarantem. Quidam vero Theocritum esse putant, ex eo quod dicitur, Num tibi simus videor? *Simichidem eum vocantes. Tityrum alii proprium nomen, alii Satyrum significare dicunt. Res autem transacta videtur in Italia juxta Crotonem.*

ΑΙΠΟΛΟΣ, ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ, Εἰδύλλιον γ'.

Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.

CAPRARIUS, vel AMARYLLIS, vel COMASTES, Idyllion III.

Vado ad Amaryllida: capræ autem mihi
In monte pascuntur, & Tityrus eas agit.

ΚΩΜΑΣΔΩ. Τὸ πρόσωπον οὐκ ἔστι φανερὸν τὸ προλογίζον. οἱ μὲν φασὶν αὐτὸν Θεόκριτον εἶναι, διὰ τὸ σιμὸν αὐτὸν καταφαίνεσθαι· οἱ δὲ Βάττον, αἰπόλον τινὰ, ὃν ἐν ἑτέρῳ εἰσάγει τῆς Ἀμαρυλλίδος ἐρῶντα. ἀπρεπὲς γὰρ τὸν Θεόκριτον τῆς ἀγροίκας ἐρᾷν, ὥστε καὶ ἐν ἀγρῷ διάγειν.

2. ΤΙΤΥΡΟΣ. Τοὺς ἀργοὺς, τιτύρους λέγουσι,

Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας,
Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύψῃ.
Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλὶ, τί μ' οὐκέτι τοῦτο κατ' ἄντρον
Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
Ἦ ῥά γε τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν,

O Tityre, mihi bene care, paſce capellas,
Et ad fontem duc, o Tityre: & illum coleatum hircum
Libycum Cnaconem caveto, ne te cornu feriat.
O dulcis Amarylli, quare me non amplius prope hoc antrum
Procumbens vocas amotorculum tuum? num me odiſti?
Num tibi ſimus videor, cum prope adſum,

λέγουσι, νῦν δὲ ὄνομά ἐστιν αἰπόλου, κατὰ ἐμφέρειαν τοῦ χαρακτῆρος. Ἄλλως. ὄνομα κύριον ὁ Τίτυρος. τινὲς δὲ φασιν ὅτι Σιληνός τις, οὐ Σικελιώτης. ἄλλοι δὲ τοὺς τράγους, ἕτεροι τοὺς σατύρους. ἔνιοι ὄνομα πόλεως Κρήτης. ἄλλοι δὲ τοὺς προπόλους τῶν θεῶν, τινὲς δὲ καὶ κάλαμον. οὐκ ἔστι δὲ ἄλλο ἢ ὄνομα αἰπόλου τινός. Ἄλλως. Κωμάσδω] τὸ κωμάζειν λέγεται ἐπὶ τῶν κατὰ νύκτα εἰς τὰς ἐρωμένας ἀπερχομένων. ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· Ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν. Ἀπέρχομαι πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἀποπειρασόμενος αὐτῆς, διὰ ᾠδῶν καὶ λόγων τῶν ἐπὶ τοῦτο συντεινόντων. Τίτυρος δὲ, ὁ πίθηκος ὁ μακρὰν ἔχων οὐράν. ἐνταῦθα δὲ ὄνομα κύριον.

3. ΚΑΛΟΝ ΠΕΦΙΛΑΜΕΝΕ. Ἤγουν διὰ τὸ κάλλος ἐμοὶ πεφιλημένε. ἢ τὸ καλὸν, ἀντὶ τοῦ καλῶς, ἢ διὰ τὸ καλόν. ἤγουν, διὰ τὸ καλὸς εἶναι· ἢ διὰ τὸ καλόν σε εἶναι πεφιλαμένε. ἢ καλῶς ἀγαπώμενε, ὅ ἐστιν, ἄξιε ἀγαπᾶσθαι· ἢ τὸ καλὸν, ἀντὶ τοῦ λίαν· ἢ κατὰ τὴν ἀδιάβλητον φιλίαν.

4. ΚΡΑΝΑΝ. Οὐκ ἔλαττον τῆς τροφῆς ὀνίνησι τὰ θρέμματα τὸ πιεῖν· Ὅμηρος πίομεν ἐκ βοτανῶν· ΕΝΟΡΧΑΝ. Τὸν ὄρχεις μεγάλους ἔχοντα, τὸν τέλειον, ἢ ἡμιτομίαν. καὶ Ὅμηρος, Πεντήκοντα δ' ἐνόρχα παρ' αὐτόθι.

5. ΚΝΑΚΩΝΑ. Τὸν κνήκου χροιὰν ἔχοντα ἔκφυγε, ἵνα μή σε κερατίσῃ. Ἄλλως. Κνάκωνα, τὸν λευκὸν τράγον. ἀπὸ τῆς κνήκης, τοῦ σπέρματος, λευκοῦ ὄντος, ἢ λάγνον. ΜΗ ΤΥ ΚΟΡΥΨΗ. μή σε κερατίσῃ. τὸ γὰρ κερατίζειν κορύττειν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ὡς συντρεχόντων ἀλλήλοις τῶν κριῶν, καὶ τὰς κορυφὰς πληττόντων καὶ ῥηγνυομένων. τὸ δὲ κορύψῃ οὐ περισπᾶται. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ ὁμοίως ἡμῖν οἱ Δωριεῖς προφέρουσι.

7. ΕΡΩΤΥΛΟΝ. Τὸν ἐραστὴν, τὸν ἐρωτικὸν, ὑποκοριστικῶς, οὐχ ὥς τινες κύριον, παροξύνονται δὲ τὰ τοιαῦτα πλὴν τοῦ ὀξύνος, καὶ τοῦ ἴτυλος. Παῖδ' ὀλοφυρομένην Ἴτυλον. οἷον ἐρωτύλος, Αἰσχύλος, Ἑρμύλος, Σιμύλος.

8. ΣΙΜΟΣ. Τινὲς διὰ τοῦ σιμοῦ τὸν Θεόκριτον φασὶν, ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖς Θαλυσίοις Σιμιχίδας ὀνόμαται·

Νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
Ἠνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
Ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ· καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.
Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. αἴθε γενοίμαν
Ἁ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν,
Τὸν κισσὸν διαδὺς, καὶ τὰν πτέριν ᾇ τυ πυκάσδη.

O Nympha, & barbatus? efficies ut me suspendam.
Ecce mala decem affero tibi, ex eo loco decerpta
Unde me jussisti decerpere; cras alia afferam.
Respice quæso acerbum dolorem meum: utinam fierem
Susurrans apicula, atque in tuum antrum venirem,
Penetrans per hederam & filicem, quæ te circumdant.

πλὴν οὐκ αἰπόλος ὁ Θεόκριτος, οὐδὲ Σιμιχίδας ἀπὸ τοῦ σιμοῦ, ἀλλ' ἀπὸ Σιμίχου πατρωνυμικόν.

10. ΗΝΙ. Ἀντὶ τοῦ ἰδού. δασύνεται δὲ, καὶ ὀξύνεται τὸ ἠνὶ, καὶ παρ' Ἀττικοῖς οὕτω προφέρεται. ΤΗΝΩΘΕ. Ἐξ ἐκείνου τοῦ τόπου· ἐκεῖνος γὰρ ἦν, οἱ δὲ Δωριεῖς τὸ ἐκεῖνος τῆνος φασίν.

11. ΕΚΕΛΕΥ. Ἐκέλευσας ἦν καὶ κατὰ ἀποκοπὴν Δωρικῶς, ἐκέλευ. ἢ κέλω λέγεται τὸ προστάττω. ὁ παρατατικὸς, ἐκελόμην, ἐκέλου, καὶ Αἰολικῶς, ἐκέλευ. οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὴν ου εἰς ευ τρέπουσιν. Ἄλλως. Ἦ ῥά γέ τοι] ἦ ῥά σοι ὦ νύμφη σιμὸς φαίνομαι εἶναι ἀπὸ τοῦ πλησίον; ἤγουν συνιζηκυῖαν ἔχων τὴν ῥῖνα καὶ προγένειος; ἤγουν, προμήκης τὴν γενειάδα; νύμφην δὲ λέγει αὐτὴν, ὡς περικαλλῆ, καὶ νύμφαις ἐοικυῖαν. νύμφαι δὲ εἰσὶ, τὰ ἐν γυναικείῳ σχήματι ἐν τοῖς ὄρεσι φαινόμενα δαιμόνια. Ὦ μ' ἐκέλευ] ἤγουν ἐφ' οὗ τόπου ἐκέλευσας. κέλομαι γὰρ ποιητικῶς τὸ κελεύω καὶ προστάττω. ἀφ' οὗ τὸ ἐκέλου, καὶ ἐκέλευ.

12. ΘΑΣΑΙ. Θέασαι δὴ τὴν λύπην, ἥτις τὴν ψυχήν μου ἀλγεῖν ποιεῖ. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρατῶν ἐπὶ τὰ νοούμενα. Ὅμηρος. Ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλόν.

13. ΜΕΛΙΣΣΑ. Εὔχεται γενέσθαι μέλισσα. ἢ ἵνα κεντήσας αὐτοδυνήσῃ, ἢ ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν εἰσελθών. μέλισσα δὲ, πρέπον ἐπὶ τῶν μήλων ἱζάνει. μῆλα δὲ πάντα τὰ ἄκρα τῶν δένδρων. Ὅμηρος· Αὐτῇσιν ῥίζῃσι, καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων. Ἄλλως. Ἱστορία· Ῥοῖκός τις Κνίδιος τὸ γένος ἐν Νίνῳ τῇ Ἀσσυρίων, ἰδὼν εὐφυές τι δένδρον κεκλιμένον, καὶ ἀπὸ τοῦ χρόνου καταπίπτειν μέλλον, κάμακξιν ἐνστηρίξας, ἐπὶ πλέον μένειν ἐποίησεν. ἡ δὲ νύμφη θεασαμένη, χάριν αὐτῷ ὡμολόγησεν. ἡλικιῶτις γὰρ ἔφη εἶναι τοῦ φυτοῦ, καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν εἴ τι ἂν ἐθέλῃ, αἰτῆσθαι. ὁ δὲ τὴν συνουσίαν αὐτῆς ᾐτήσατο. ἡ δὲ ἔφη αὐτῷ· ὅτι τὸν καιρὸν τῆς μίξεως ἀφικνουμένη σοι μέλισσα ἐρεῖ. μήποτε οὖν τῆς ἱστορίας ταύτης μέμνηται ὁ Θεόκριτος, διὰ τὸ τὴν μέλισσαν διακονῆσαι πρὸς τοὺς ἔρωτας; ΠΤΕΡΙΣ δὲ, εἶδος βοτάνης ἐμφερὲς πτερῷ στρουθοκαμήλου, ἀφ' ἧς καὶ στιβάδες ἐπὶ κλίνης ἐγένοντο τῶν ἀγροίκων, διὰ τὴν μαλακότητα, καὶ διὰ τὸ ἀπο-

Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα. βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλαξε, δρυμῷ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ·
Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.
Ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος· ὦ κυάνοφρυ
Νύμφα, πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω·
Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.
Τὸν στέφανον τιλαί με καταυτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
Τόν τοι ἐγὼν, Ἀμαρυλλὶ φίλα, κισσοῖο φυλάσσω

Nunc scio quid sit amor. sævus est Deus: certe leænæ
Mammam suxit, & in saltibus ipsum educavit mater:
Qui me penitus urens, usque ad ossa conficit.
O puella dulci aspectu, tota saxea, o nigris decora superciliis
Nympha, amplectere me caprarium, ut te deosculer.
Inest & in osculis inanibus dulcis voluptas.
Facies ut statim coronam hanc in minutas partes discerpam,
Quam tua causa, o cara Amarylli, ex hedera nexam gero,

ἀποδιώκειν τῇ ὀσμῇ τῆς ὄψεως. καλεῖται δὲ καὶ βληχρόν.

15. ΛΕΑΙΝΑΣ. Οὐκ ἀφ' ἱστορίας, ἀλλὰ διὰ τὸ ἄγριον. καὶ γὰρ Ἀχιλλεὺς, Θέτιδος καὶ Πηλέως· ἀλλὰ διὰ τὸ ἄγριόν φησιν Ὅμηρος· γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα. Ἄλλως. Οὕτως λεαίνης μαζὸν ἐθήλαζε, καὶ ἐν τῷ δρυμῷ ἀνέτρεφεν αὐτὸν ἡ μήτηρ αὐτοῦ. τὸ ἄγριον αὐτοῦ καὶ θερατήριον διὰ τούτων θέλει δηλοῦν. ἄγριος δὲ λέγεται ὁ ἔρως καὶ ἀνήμερος, ἐπεὶ οὓς ἂν κατάσχῃ, ἀγρίους ποιεῖ καὶ ἀνημέρους.

17. ΚΑΤΑΣΜΥΧΩΝ Σμύχω τὸ καίω, υ ψιλόν. Σμήχω δὲ τὸ καθαίρω, η, ἐξ οὗ σμῆγμα τὸ σαπώνιον.

18 ΠΟΘΟΡΩΣΑ. Ἤγουν, ὦ ἡ τὸ καλὸν ὁρῶσα, τουτέστιν ὦ ἡ καλοὺς ἔχουσα ὀφθαλμούς. ΛΙΘΟΣ. Ἤγουν, σκληρὰ καὶ ἄτεγκτος ἢ μονονουχὶ τοὺς ὁρῶντας ἀπολιθοῦσα τῷ κάλλει, οἷον περὶ Γοργόνος λέγουσιν. ἢ λευκὴ ὅλη οἷον ἄγαλμα μαρμάρινον. ἐὰν δὲ γράφεται ΛΙΠΟΣ διὰ τοῦ π, ἔσται οὕτως· εἰς ὃν ἐλιπάνθησι πολλοὶ διὰ τὸν ἔρωτα. ὀλισθηρὰ γὰρ τὰ λιπαρά. ἢ ἡ βλέπουσα λιπαρόν τι καὶ λευκόν. ὡς Ὅμηρος. λευκοὶ, ἀποστίλβοντες ἀλοιφῇ. ἢ σκληρὰ καὶ ἀδαμαντίνη, διὰ τὸ ἀνηλεὲς καὶ ἀνένδοτον. Ἄλλως. τὸ πᾶν λίθος] ἐπιρρηματικῶς, ἀντὶ τοῦ δι' ὅλου. τουτέστι, σκληρὰ σφόδρα καὶ ἀμείλικτος.

21. ΤΙΛΑΙ. Τὸ ἑξῆς. ἤτοι κατατῖλαι, καὶ κατακόψαι με ποιήσεις εἰς λεπτὰ τὸν στέφανον. στεφάνοις ἐχρῶντο ἐν τοῖς συμποσίοις, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης, ἐυετηρίαν καὶ ἀφθονίαν αἰνιττόμενοι τροφῶν. στέψαι γὰρ τὸ πληρῶσαι παρ' Ὁμήρῳ, Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο. Ἄλλως. ὁ νοῦς. ποιήσεις με αὐτίκα τῖλαι εἰς λεπτὰ, ἤγουν διασπαράξαι, καὶ τεμεῖν τὸν στέφανον ὃν χάριν σοῦ, ὦ Ἀμαρυλλὶ φίλη, φυλάσσω· ἐμπλέξας αὐτὸν κάλυξι κισσοῦ· ἀντὶ τοῦ κορύμβοις, καὶ εὐώδεσι σελίνοις.

Ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδμοισι σελίνοις.
Ὤ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;
Τὰν βαίταν ἀποδὺς, εἰς κύματα τῆνα ἁλεῦμαι,
Ὧπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γριπεύς·
Κἢ κα μὴ 'ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἁδὺ τέτυκται.
Ἔγνων πρᾶν ὅκα μευ μεμναμένω εἰ φιλέεις με,
Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν,

Implexis folliculis, & odorato apio.
Hei mihi, de me quid fiet? mihi infelici quid accidit? non exaudis?
Exuto pelliceo in hos fluctus me conjiciam,
Ubi thynnis insidiatur Olpis piscator.
Et quamvis non fuero mortuus, tu tamen voluptatem capies.
Intellexi nuper, cum quærerem an me amares,
Telephilon allisum non edidit sonum,

24. ΔΥΣΣΟΟΣ. Ὁ δυσκόλως σωζόμενος, ἢ ὁ δυσχερῶς διωκόμενος. λαοσσόος γὰρ ἡ Ἀθῆνα, ἡ λαὸν διώκουσα, ἢ σώζουσα. δύσσοον γὰρ οἱ μὲν τὸν κακοδαίμονα, οἱ δὲ τὸν δυσχερῶς σωζόμενον, παρὰ τὸ σόος. καὶ Ὅμηρος· Ὅππως οἱ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχέοιντο Ἀχαιοί.

25. ΒΑΙΤΑΝ. Τὴν μηλωτὴν, ἢ τὴν διφθέραν, φησὶν, ἀποῤῥίψας καὶ ἐκδυσάμενος, εἰς τὴν θάλασσαν ἁλοῦμαι, ὅ ἐστι, πηδήσω, ἢ ἐμαυτὸν ῥίψω, ὅθεν ὁ ΟΛΠΙΣ ὁ ἁλιεὺς ΣΚΟΠΙΑΖΕΤΑΙ, ἤγουν ἀπὸ μετεώρου τόπου σκοπεύει, ἢ ἀγρεύει τοὺς θύννους, τοὺς ἰχθύας. τὸ δὲ ὄλπις, ἀπὸ τοῦ λέπω, λοπὶς, καὶ ἐν ὑπερθέσει τοῦ ο ὄλπις, ὁ τοὺς λεπιδωτοὺς ἰχθύας ἀγρεύων, ἢ τοὺς ἔλλοπας. ἔστι δὲ πεποιημένον ὄνομα, ἢ κύριον τοῦ ἁλιέως. Ἄλλως. Ὄλπις, τὸ ὄνομα τοῦ ἁλιέως, παρὰ τὴν λεπίδα τῶν ἰχθύων, ἢ παρὰ τὴν τοῦ σώματος σχέσιν. ὄλπιν γάρ φασι τὴν λήκυθον. ὡς εἶναι παρὰ τὴν σμικρότητα τὸ ὄνομα. ἢ ὄλπις ὁ τοὺς ἔλλοπας ἀγρεύων, κατὰ διαφορὰν τῶν ἄλλων ἁλιέων. εἰσὶ γὰρ καὶ ἕτεροι, οἱ περὶ τὰ ὄστρεα ἀσχολούμενοι.

27. ΚΗ ΚΑ. Καὶ ἐὰν μὴ ἀποθάνω, φησὶν, ὅμως εὐφρανθήσῃ ὅτι ἔῤῥιψα ἐμαυτόν. ἢ τέως τὸ πρᾶγμα, ὅ σε τέρπει, γεγένηται.

28. ΕΓΝΩΝ. Ὁ νοῦς. πρὸ ὀλίγου, ὅτε σημεῖον θέλοντός μου λαβεῖν εἰ φιλεῖς, τὸ φύλλον, δι' οὗ ἡ φιλία δηλοῦται, ὑπὸ τῶν χειρῶν πληττόμενον, οὐκ ἀφῆκε τὸν ψόφον.

29. ΟΥΔΕ ΤΟ ΤΗΛΕΦΙΛΟΝ ΠΟΤΕΜΑΞΑΤΟ ΤΟ ΠΛΑΤΑΓΗΜΑ. Ἐν ἄλλοις γράφεται καὶ οὕτω· Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν. τηλέφιλον δέ ἐστι τὸ φύλλον τῆς μήκωνος. ἄλλοι δὲ βοτάνην ἑτέραν λέγουσιν εἶναι αὐτό. εἴτε δὲ τοῦτο, εἴτε ἐκεῖνό ἐστιν, ἀναλαμβάνεται παρὰ τῶν ἐρώντων τὸ τηλέφιλον, καὶ πληττόμενον εἰ ψόφον ἀπετέλει, ἐδίδου αὐτοῖς σημειοῦσθαι, ὅτι ἀντερῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων. εἰ δ' οὐκ ἀπετέλει, ὅτι μισοῦνται. εἴρηται δὲ τηλέφιλον, κατὰ κοινωνίαν τοῦ τ πρὸς τὸ δ, οἱονεὶ δηλέφιλόν τι ὄν, τὸ δηλοῦν τὸν

Ἀλλ' αὔτως ἁπαλῷ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη.
Εἶπε καὶ Ἀγροιὼ τἀλαθέα, κοσκινόμαντις,
Ἁ πρᾶν ποιολογεῦσα παραιβάτις, οὕνεκ' ἐγὼ μὲν
Τὶν ὅλος ἔγκειμαι, τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ.
Ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
Τάν με καὶ ἁ Μέρμνωνος Ἐριθακὶς ἁ μελανόχρως

Sed frustra in tenero cubito exaruit.
Dixit & Agrœo verum, cribellaris vates,
Quæ nuper spicas legebat, mercede conducta, quod ego quidem
Tibi totus incumberem, tu vero me nihili faceres.
Certe tibi servo capram albam geminorum matrem:
Eam à me filia Mermnonis nigella Erithacis

τὸν φίλον. Ἄλλως· τὸ τηλέφιλον, ῥιζίον τι θαμνῶδες. κάτωθεν δὲ ἀναβαίνει τρίκλωνον. τοὺς δὲ κλῶνας ἔχει δραχμῆς μείζονας σπιθαμιαίας· τὰ δὲ φύλλα ἔοικε τῷ σπειρομένῳ λωτῷ· λοβὸν δὲ ἀφίησιν ἐλαιοειδῆ· ἐν ᾧ τὸ σπέρμα, οὗ ἐπιχειρουμένου, ὁ χρὼς ἐξαιμάττεται, καὶ τύπους τινὰς λαμβάνει· οὐ μόνον δὲ ἐπὶ τὰς χεῖρας τὸ τηλέφιλον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὸν ὦμον τιθέντες, ἔσθ' ὅτε καὶ ἐπὶ τὸν πῆχυν, ἀπεπειρῶντο τοῦ ψόφου. Ἄλλως. τινὲς τῶν ἐρωτικῶν τὸ τηλέφιλον ἐπὶ τὸν ὦμον τιθέντες, ἢ τὸν καρπὸν, ἐπικρούουσι. καὶ ἐὰν μὲν ἐρυθρὸν γένηται, καλοῦντες αὐτὸ ῥόδιον, νομίζουσιν ἀγαπᾶσθαι ὑπὸ τῶν ἐρωμένων. τοῦ χρωτὸς δ' ἐμπρησθέντος, ἢ ἑλκωθέντος, μισεῖσθαι. πλατάγημα δὲ τὸ πλαταγώνιον. ποτεμάξατο δὲ, ἤγουν, προσήψατο ἐξ αὐτοῦ τυπτόμενον ψόφον.

30. ΠΑΧΕΙ. Τοὺς δακτύλους καλεῖ μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος, καί φησι πρὸς τὸν πῆχυν ἐξεμαράνθη ψόφον μὴ ποιῆσαν· ἢ τὸ ΑΥ̓ΤΩΣ οὕτως μηδὲν ἀνύσαν παρὰ τῷ ἁπαλῷ πήχει· ἀντὶ τοῦ τοῖς ἁπαλοῖς δακτύλοις.

31. ΑΓΡΟΙΩ. Ἀγροιὼ, ὄνομα κύριον. οὐδέπω γὰρ τὴν γραῖαν οὕτω φασίν. ἢ τὴν ἀγροικικὴν, τὴν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν τρεφομένην. ΚΟΣΚΙΝΟΜΑΝΤΙΣ Ἤγουν ἡ διὰ κοσκίνου μαντευομένη.

32. ΠΟΙΟΛΟΓΕΥΣΑ. Η πρώην σταχυολογοῦσα, ἤγουν τοὺς στάχυας ἀναλεγομένη. ποιὰν δὲ ἴσως τὸν πυρὸν, κατ' ἐξοχὴν, ἀφ' οὗ καὶ τὸν ἐνιαυτὸν ποιὰν ἐκάλεσαν. ποιὸς γὰρ κυρίως ὁ πυρός. ἢ ἀπὸ τοῦ ποία ἡ βοτάνη. ἢ ἡ πρὶν καλάμην συλλέγουσα, καὶ σταχυολογοῦσα. ΠΑΡΑΙΒΑΤΙΣ. Η ὄνομα κύριον, ἢ ἡ ἑπομένη καὶ παρακολουθοῦσα τοῖς θερισταῖς, ἢ ἀκόλουθος.

35. ΕΡΙΘΑΚΙΣ. Ἤγουν μισθώτρια, ἀπὸ τοῦ ἔριθος ὑποκοριστικῶς· ἢ ὄνομα κύριον· ἐστὶ δὲ καὶ ὄρνεον, ἀφ' οὗ τὸ ὄνομα.

36. ΕΝΔ·

Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
Ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ᾽ ἰδησῶ
Αὐτάν; ἀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ᾽ ἀποκλινθείς.
Καί κε μ᾽ ἴσως ποτίδῃ, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα ἐντί.
Ἱππομένης ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
Μᾶλ᾽ ἐνὶ χερσὶν ἑλὼν, δρόμον ἄνυεν· ἁ δ᾽ Ἀταλάντα

Petit: & dabo ei, quoniam tu me ludificaris.
Saltat mihi oculus dexter. Num nam videbo
Ipsam? cantabo ad pinum hic reclinatus.
Et forte me aspiciet, quoniam non adamantina est.
Hippomenes cum virginem cuperet ducere,
Poma in manus accipiens, cursum perfecit: verum Atalanta

36. ΕΝΔΙΑΘΡΥΠΤΗ. Ἀπονοεῖ καὶ ἐμβλακεύῃ, σπαταλᾷς, τρυφᾷς.

37 ΑΛΛΕΤΑΙ. Δοκοῦσιν οἱ ὀφθαλμοί μου ὄψεσθαί τινα τῶν οἰκείων, ἂν ἄλλωνται. ὁ δεξιός μου ὀφθαλμὸς ἄλλεται καὶ πηδᾷ. ἆρά γε θεάσομαι αὐτήν.

38. ΑΣΕΥΜΑΙ. Ἐκνεύσας, τραπεὶς ὧδε πρὸς τὴν πίτυν. ἀσεῦμαι Δωρικῶς, ἤγουν ᾄσομαι. τὸ κοινῶς, τραγῳδήσω. ΠΟΤΙΔΗ Καί με ἴσως ἂν προσίδῃ. ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἀδαμαντίνη, ἤγουν, ἀπὸ λίθου ἀδάμαντος κατεσκευασμένη· ἀλλ᾽ ἄνθρωπός ἐστι δηλονότι, συμπαθεῖν δέξασθαι δυναμένη.

40 ΙΠΠΟΜΕΝΗΣ. Ἱστορία ὁ Ἄρεος Ἱππομένης τῆς Σχοινέως Ἀταλάντης τῆς δρομαίας ἐρασθεὶς, Ἀφροδίτης συνεργούσης ἦλθεν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα. ἡ γὰρ εἶχε τὸν ἀγωνιζόμενον τῷ δρόμῳ ἡττηθέντα θνήσκειν. ὁ περιγενόμενον δρόμῳ, λαμβάνειν τὴν κόρην. ἔχων οὖν παρὰ τῆς θεᾶς μῆλα χρυσᾶ τοῦ τῶν Ἑσπερίδων κήπου, τῷ δρόμῳ ἐῤῥίπτεν ἕκαστον αὐτῶν· οὕτω δὲ ἀσχολουμένης τῆς κόρης ἐπὶ τῇ τῶν μήλων συλλογῇ, ἐλήφθη. λαβὼν δὲ αὐτὴν γυναῖκα μετεμορφώθη εἰς λέοντα, ἐν ἱερῷ τόπῳ συνελθὼν αὐτῇ. Ἄλλως Α δ᾽ Ἀταλάντα] Δύο Ἀταλάνται εἰσίν. ἡ μὲν ἐν Ἀρκαδίᾳ. ἡ δὲ ἐν Βοιωτίᾳ, ἡ Σχοινέως θυγάτηρ. ἡ μὲν οὖν Ἀρκαδικὴ Ἀταλάντη, τοξότις ἦν δηλονότι. ἡ δὲ Βοιωτικὴ δρομαία οὖσα, προέθετο τὸν γάμον αὐτῆς, εἴ τις νικήσει αὐτὴν δρόμῳ, λαβεῖν αὐτήν· καὶ πολλοὺς θελήσαντας νικήσασα ἀνῄρει. Ἱππομένης οὖν συνεργὸν ἔχων τὴν Ἀφροδίτην, καὶ λαβὼν παρ᾽ αὐτῆς μῆλα χρυσᾶ, καὶ περιγενόμενος τῷ δρόμῳ, ἐῤῥίπτεν ἕκαστον αὐτῶν εἰς τοὔπισω. ἡ δὲ εὐθέως περὶ τὸν ἵμερον τῶν μήλων ἐγένετο, καὶ ἐλήφθη. ὁ δὲ δι᾽ αὐτῶν ἐνίκησε, καὶ γυναῖκα αὐτὴν ἔλαβε.

Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἅλλετ' ἔρωτα.
Τὰν ἀγέλαν χ' ὡ μάντις ἀπ' Ὄθρυος ἆγε Μελάμπους
Ἐς Πύλον· ἁ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη
Μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας.

Ut vidit, ut insaniit, ut in profundum incidit amorem!
Egit & vates Melampus armentum ab Othry monte
In Pylum, in amplexu vero Biantis jacuit
Pulcherrima *Pero*, mater sapientis Alphesibœæ.

42. ΩΣ. Τὸ ὡς, ἀντὶ τοῦ εὐθέως. καὶ Ὅμηρος· Ὡς ἴδεν, ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος. οἱ δὲ οὕτως· ὄντως ὡς ἤδε τὰ μῆλα, λίαν ἐμάνη· ἐπίτασιν γὰρ ἔχει τὸ ὡς ἐπ' αὐτοῖς. ΩΣ ΕΙΣ ΒΑΘΥΝ ΕΡΩΤΑ αὐτῶν. δηλονότι τῶν μήλων, ΑΛΛΕΤΟ, ἀντὶ τοῦ ἥλατο, τουτέστιν, ἐνέπεσε. ΒΑΘΥΝ δὲ λέγει τὸν ἔρωτα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαθείας ὕλης, ἤτοι δασείας.

43. ΜΕΛΑΜΠΟΥΣ. Ἱστορία. Νηλεὺς ὁ Τυροῦς ἔχων θυγατέρα, οὐκ ἐδίδου αὐτήν τινι γυναῖκα, εἰ μὴ τῷ συντιθεμένῳ ἀγαγεῖν αὐτῷ τὰς Ἰφίκλου βοῦς ἐκ Φυλάκης. Βίας δὲ ὁ Μελάμποδος ἀδελφὸς, ἤρα αὐτῆς σφόδρα. Μελάμπους δὲ θέλων τῷ οἰκείῳ ἀδελφῷ Βίαντι τὴν κόρην δοῦναι, τὸν κίνδυνον ὑπέστη. συλληφθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν βουκόλων τοῦ Ἰφίκλου, ἐδεσμεύθη, ἤτοι ἐν φυλακῇ ἐβλήθη. μέλλοντος δὲ τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ ἦν πίπτειν, μαντιζόμενος προεμήνυσεν. ἐν ᾧ καταπλαγεὶς ὁ Ἴφικλος ἔλυσε, καὶ ἤρετο αὐτὸν ὡς μάντιν, πῶς ἂν παῖδας ποιήσῃ. ἄτεκνος γὰρ ἦν, ἐκ τοιαύτης αἰτίας. ἐκτέμνοντί ποτε τῷ πατρὶ Φυλάκῳ δένδρον, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα Φυλάκη ἐκαλεῖτο, ὁ Ἴφικλος παῖς ὢν παρειστήκει· ὃν ἐκπλῆξαι θέλων ὁ πατὴρ, ἣν εἶχε μάχαιραν εἰς τὸ πλησίον δένδρον ἐμπῆξαι ὥρμησε, καὶ συνέβη ἐπενεγκεῖν αὐτὴν τοῖς μορίοις τοῦ παιδός. ἐπεὶ δὲ ἄγονος ἐκ τοιαύτης αἰτίας ἦν ὁ Ἴφικλος, ὁ Μελάμπους ἀνερευνήσας εὗρε τὴν μάχαιραν. καὶ ἐκέλευσε τὸν Ἴφικλον, ἀποξέσαντα τὸν ἰὸν αὐτῆς πίνειν, καὶ οὕτως αὐτὸν πατέρα παίδων ποιήσας, ἔλαβε τὰς βοῦς, καὶ τῷ Νηλεῖ ταύτας δίδωσι, καὶ διὰ τούτων τῷ ἀδελφῷ Βίαντι τὸν τῆς Πηροῦς γάμον περιεποιήσατο. Μελάμπους δὲ ἐκλήθη, ὅτι γεννηθεὶς ἐξετέθη παρὰ τῆς μητρὸς Ῥοδόπης ἐν ὑψηλῷ τόπῳ· παντὸς δὲ τοῦ σώματος σκεπομένου, μόνους ἦν γυμνοὺς τοὺς πόδας, καὶ ἐξεκαύθη ὑπὸ τοῦ ἡλίου. ὅθεν καὶ Μελάμπους ἐκλήθη.

45. ΑΛΦΕΣΙΒΟΙΑΣ. Αἰόλου, τοῦ Ἕλληνος, Σαλμωνεὺς, ἐξ οὗ Τυρώ· ἐξ ἧς καὶ Κρηθέως, Νηλεύς. ἐξ οὗ Πηρώ. ἐξ ἧς Ἀλφεσίβοια. Ἄλλως. ΤΑΝ ΑΓΕΛΑΝ Χ' Ω ΜΑΝΤΙΣ] Ὁ νοῦς· καὶ ὁ μάντις ὁ Μελάμπους, τὴν ἀγέλην τῶν βοῶν τοῦ Ἰφίκλου ἦγεν, ἀντὶ τοῦ ἤγαγεν, ἀπὸ τοῦ Ὄθρυος εἰς τὴν Πύλον. ἔστι δὲ Ὄθρυς ὄρος Θεσσαλίας, ἐν ᾧ πόλις ἡ Φυλάκη. ἧς ἦρχεν ὁ Ἴφικλος, οὗ ἦσαν οἱ βόες. ἡ δὲ Πηρὼ ἡ χαρίτων πλήρης, ἡ μήτηρ τῆς περιττῆς τὴν φρόνησιν Ἀλφεσιβοίας ἐκλίνθη, ἤγουν, ἀνεπαύσατο, ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ Βίαντος τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Μελάμποδος.

46. ΤΑΝ.

Ταὶν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὤρεσι μᾶλα νομεύων
Οὐχ οὕτως Ὤδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
Ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδεῖο τίθητι;
Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων. ζαλῶ δὲ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα,
Ὃς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι.

Formosam vero Venerem, cum in montibus pecora pasceret,
Nonne Adonis ita graviter insanire fecit,
Ut ne mortuum quidem ab amplexu suo dimittat?
Beatus meo judicio est, qui æterno somno sopitus jacet,
Endymion. Beatum etiam judico, o cara mulier, Jasionem,
Qui ea consecutus est, quæ non audietis prophani.

46. ΤΑΝ. Ὁ νοῦς· τὴν δὲ περικαλλῆ Ἀφροδίτην ὁ Ἄδωνις πρόβατα βόσκων ἐν τοῖς ὄρεσιν, οὐχ οὕτως ἐπιπολὺ ἤγαγε μανίας ἐρωτικῆς, ὥστε οὐδὲ ἀποθανόντα αὐτὸν χωρὶς τοῦ μαζοῦ αὐτῆς τίθησιν.

48. ΦΘΙΜΕΝΟΝ. Ὡς οὐδὲ τελευτήσαντα τὸν Ἄδωνιν τοῦ ἰδίου ἑαυτῆς μαστοῦ χωρίζει, ἀλλ' ἀεὶ αὐτῷ καὶ τελευτήσαντι συμπάρεστι. δοκεῖ δὲ ὁ Ἄδωνις μῆνας ἓξ παρὰ Περσεφόνῃ ποιεῖν, ὡς καὶ παρ' Ἀφροδίτῃ ἄνευ τοῦ συγκαθεύδειν καὶ προσεγγίζεσθαι. λέγουσι δὲ περὶ τοῦ Ἀδώνιδος, ὅτι καὶ ἀποθανὼν ἓξ μῆνας ἐποίησεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Ἀφροδίτης, ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Περσεφόνης. τοῦτο δὲ τὸ λεγόμενον, τοιοῦτόν ἐστιν ἀληθῶς· ὅτι ὁ Ἄδωνις, ἤγουν ὁ σῖτος ὁ σπειρόμενος, ἓξ μῆνας ἐν τῇ γῇ ποιεῖ ἀπὸ τῆς σπορᾶς, καὶ ἓξ μῆνας ἔχει αὐτὸν ἡ Ἀφροδίτη, τουτέστιν, ἡ εὐκρασία τοῦ ἀέρος. καὶ ἐκ τότε λαμβάνουσιν αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι.

49. ΑΤΡΟΠΟΝ. ἀμετακίνητον, αἰώνιον καθεύδων ὕπνον. Ἱστορία. φασὶ γὰρ ὡς τοῦ Ἐνδυμίωνος ἠράσθη ἡ σελήνη· καὶ κατὰ τὸ ὄρος τὸ Λάτμιον τῆς Καρίας κυνηγετοῦντι ἐμίγη. καὶ ἀλληγοροῦσιν, ὡς φιλοκύνηγος ὢν, τῇ σελήνῃ συνεθήρα νυκτὸς, ἡμέρας δὲ ὕπνωττεν. Ἄλλως. Τοῦ Ἐνδυμίωνος ἠράσθη ἡ σελήνη, ἦν δὲ οὗτος κατὰ τὸ Λάτμιον ὄρος τῆς Καρίας. φιλοκύνηγος δὲ ὤν, ἡμέρας ὕπνωττε, κατὰ δὲ τὰς νύκτας, λαμπούσης τῆς σελήνης, ἐξῄει πρὸς θήρας, ἤγουν ἐθήρευε. διὰ τὸ τὰ θηρία κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ἐξιέναι. μακαρίζω, φησὶ, διὰ τὸ ἐκεῖνον μὲν φιλεῖσθαι ὑπὸ σελήνης, ἐμὲ δὲ μισεῖσθαι. Ἄλλως. Ἐνδυμίων φασὶ παρὰ τοῖς θεοῖς διατρίβων, ἠράσθη Ἥρας· ἐφ' ᾧ χαλεπήνας ὁ Ζεὺς, ἐποίησε καθεύδειν διὰ παντὸς ἀθάνατα. τὸ δὲ ἄντρον, ἐν ᾧ ἐκάθευδεν, ἐν Λάτμῳ τῆς Καρίας ἦν.

50. ΙΑΣΙΩΝΑ. Ἱστορία. Ἰασίων ὁ Κρὴς, Κρήτης βασιλεὺς, υἱὸς ἦν Μίνωος, καὶ Φρονίας νύμφης. τούτῳ ἐν λειμῶνι κοιμωμένῳ, ἡ Δημήτηρ συνῆλθε, καὶ ἔτεκε τὸν Πλοῦτωνα.

51. ΒΕΒΑΛΟΙ. τουτέστιν ἀνάξιοι τῶν μυστηρίων τοῦ ἔρωτος, δηλονότι ἀμύητοι, ἀμυστηρίαστοι, μυστήρια μὴ ἔχοντες. παρεμφαίνει δὲ μυστικὸν τὸν ἔρωτα Ἰασίωνος καὶ Δημήτερος.

52. ΤΙΝ.

Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τὶν δ' ȣ̓ μέλει. ȣ̓κέτ' ἀείδω.
Κεισεῦμαι δὲ πεσών, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδοιτι·
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τȣ̃το κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

Doleo caput: tu vero non curas. non amplius canam.
Jacebo hic ſtratus, & lupi hic me comedent:
Ut iſtud tibi *quaſi* mel dulce ſit in gutture.

52. ΤΙΝ. Σοὶ δὲ ȣ̓ φροντίς ἐςι, τȣ́τȣ δηλονότι. μέλει μοι τȣ̃δε, καὶ μέλει μοι τόδε ποιητικῶς, ἀφ' ȣ̃ σημαινομένȣ καὶ πρῶτον ἔχει πρόσωπον, καὶ δεύτερον, ὡς ἐν τȣ́τοις· Οὐ γὰρ Πιερίδεσσι τόσον μέλω, ὅσσον ἔρωτι. ἐπὶ δὲ τȣ̃ προτέρȣ σημαινομένȣ, ȣ̓́τε πρῶτον ἔχει πρόσωπον, ȣ̓́τε δεύτερον. ὡς τὸ δεῖ, τὸ σημαῖνον, τὸ πρέπει. τὸ γὰρ σημαῖνον τὸ λείπεται, ȣ̓́χει πρῶτον πρόσωπον, τὸ δέω.

54 ΒΡΟΧΘΟΙΟ. βρόχθος λέγεται, τὸ ἐπίλακκον μέρος, τὸ μετὰ τὸν τράχηλον ποιὸν ἦχον ἀποτελȣ̃ν. ἤγȣν, ὅπως τȣ̃τό σοι γλυκὺ, ὡς κατὰ βρόχθȣ μέλι γένηται, τȣτέςι τȣ̃ φάρυγγος.

Η ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Τετάρτου Εἰδυλλίου.

Τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον βουκολικόν ἐστι. Βάττος μὲν οὖν, αἰπόλος, Κορύδων δὲ, βουκόλος, πρὸς ἀλλήλους διαλέγονται ἀμοιβαίως. ὑποτίθεται δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύδωνα βοῦς νέμοντα βουκόλου τινὸς Αἴγωνος, ὃν φησιν εἰς Ὀλυμπίαν ὑπὸ Μίλωνος παλαιστοῦ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίσηται· τὸν δὲ Βάττον ταῦτα πυνθανόμενον, καὶ λέγοντα ὅτι κακοῦ αἱ βόες ἔτυχον βουκόλου, καὶ εἰσὶ λεπταί. Τὰ δὲ πράγματα διάκειται ἐν Κρότωνι τῆς Ἰταλίας.

ARGUMENTUM

Idyllii IV.

Hoc Idyllion Bucolicum est. Porro Battus pastor caprarius & Corydon bubulcus alternis versibus inter se colloquuntur. Inducit autem Theocritus Corydonem pascentem vaccas bubulci cujusdam Aegonis, quem dicit robustum existentem a luctatore Milone Olympiam abductum esse certandi causa: Battum vero hac interrogantem, & dicentem, vaccas malum pastorem nactas, atque propterea macilentas esse. Res autem transacta est in Crotone Italiae.

ΝΟΜΕΙΣ,

ΒΑΤΤΟΣ καὶ ΚΟΡΥΔΩΝ.

Εἰδύλλιον δ'.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἢ ῥα Φιλώνδα;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὔκ, ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκεν δέ μοι αὐτὸς ἔδωκεν.

PASTORES, Battus & Corydon.

Idyllion IV.

BATTUS.

DIC mihi, o Corydon, cujus sunt hæ vaccæ? an Philondæ?

CORYDON.

Non, verum Ægonis: mihi vero ut pascam eas mandavit.

3. Ἦ πα. Ἦπου ὄντως αὐτὰς λάθρα κατὰ τὰ πρὸς ἑσπέραν ἀμέλγεις; τῷ γὰρ ψε οἱ Δωριεῖς ἀντὶ τοῦ σφε χρῶνται. εἰώθασι γὰρ οἱ νομεῖς μετὰ τὸ τοὺς δεσπότας ἀμέλξαι τὸ γάλα, ὕστερον καὶ αὐτοὶ λάθρα ἀμέλγειν.

4. ΑΛΛ.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἦ πᾶ ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμέλγες;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοχία, κἠμὲ φυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ᾤχετο χώραν;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ᾤχετο Μίλων.

ΒΑΤΤΟΣ.

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδεν.

BATTUS.

Num alicubi eas clam vespere omnes mulges?

CORYDON.

Atqui senex submittit vitulos, meque observat.

BATTUS.

Ipse vero bubulcus absens quo tandem abiit?

CORYDON.

An non audisti? Milo ipsum ad Alpheum secum abduxit.

BATTUS.

Et quando ille unquam oleum oculis suis vidit?

CORYDON.

Aiunt eum vel cum Hercule viribus & robore certare posse.

4. ΑΛΛ'. Οὐδαμῶς δηλονότι. ὅτι ὁ γέρων ὑποβάλλει τὰ μοχία. οὗτος δὲ τάχα ἂν εἴη πατὴρ τοῦ Αἴγωνος. πῶς, φησὶ, δύναμαι λάθρα ἀμέλγειν, ὅπου γε ὁ πατὴρ τοῦ Αἴγωνος ὑποβάλλει τὰ ἴδια;

5. ΑΥΤΟΣ. Ο δὲ βουκόλος, φησὶν, Αἴγων, εἰς ποίαν χώραν ᾤχετο, ἀφανὴς γενόμενος ἤδη.

6. ΑΛΦΕΟΝ. Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὴν Ὀλυμπίαν· παραῤῥεῖ γὰρ ἐκεῖσε ὁ Αλφειός. οὐκ ἀναγέγραπται δὲ ὁ Αἴγων νενικηκὼς Ολύμπια. ΜΙΛ. Τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνά φησιν, ὃν καὶ Ἀριστοτέλης πολυφάγον φησί· λέγει δὲ αὐτὸν εἶναι καὶ ἀνδρεῖον· κατεβρώθη δὲ οὗτος ὑπὸ θηρίων, ἢ κυνῶν· ἐλθὼν γὰρ εἰς ὄρος, καὶ εὑρὼν τινας δένδρον σχίζοντας, σφῆνα δὲ βαλόντας ἐν μέσῳ τοῦ ξύλου, θέλων αὐτὸς ἐκβαλεῖν τὸν σφῆνα, ἐκρατήθη ἐκεῖ, καὶ οὕτως ἐτελεύτησε.

7. ΠΟΚΑ. Καὶ πότε ἐκεῖνος ἔλαιον ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ εἶδεν; ἀπὸ τοῦ ἐλαίου τὸν ἀγῶνα θέλει δηλοῦν. ἢ ἔλαιον, ᾧ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἀλείφονται. ἢ ἔλαιον τὸ ἀγριέλαιον, ὅ ἐστι κότινον, ᾧ οἱ νικήσαντες στεφανοῦνται. Ἄλλως. καὶ πότε ἐκεῖνος ἐλαίῳ ἐχρήσατο, ᾧ κατὰ τὰ γυμνάσια ἀλείφονται. ἥκιστα γὰρ οἱ ἄγροικοι ἐλαίῳ χρῶνται. οὐχ ὥς τινες ἀναγινώσκουσιν, ἐλαιόν, ὡς ἀραιόν. ἵνα σημαίνῃ τὸ ἀγριέλαιον, ἐξ οὗ ὀλυμπιακὸς στέφανος σύγκειται· ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι οὗτος ἐκ τῆς καλλιστοῦς ἢ καλλιστεφάνου ἐλαίας γενόμενος δίδοται, ἥτις ἀπέχει σταδίων ὀκτὼ, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης.

8. ΒΙΗΝ. Κατὰ τὴν βίαν καὶ τὸ

ΒΑΤΤΟΣ.

Κἤμ' ἔφαθ' ἁ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Κὤχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τουτόθε μᾶλα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.

BATTUS.

Et me mater dixit Polluce præstantiorem esse.

CORYDON.

Et abiit hinc ligonem secum ferens, atque viginti oves.

BATTUS.

Persuaserit credo Milo lupis, ut statim rabiosi fiant.

CORYDON.

Juvencæ vero ipsum hic mugientes desiderant.

κράτος, ἤγουν τὴν ἰσχὺν, ἐκ παραλλήλου. ΕΡΙΣΔΕΝ καὶ ἰσοῦσθαι. Αλλως. βίην καὶ κάλλος, ὃ καὶ κάλλιον. ἵνα μὴ δισσολογήσῃ, βίην καὶ κράτος λέγων.

9. ΚΗΜ'. Καὶ ἐμὲ ἔφη ἡ μήτηρ μου, τοῦ Πολυδεύκεος εἶναι ἀμείνονα κατὰ τὴν ἰσχύν. Αλλως. τοῦτο ἀμφίβολον, ἢ τὸν Αἴγωνα ἔφη κρείττονα τοῦ Πολυδεύκεος, ἢ ἐμέ. τὸ γὰρ, κἤμ' ἔφαθ', δύναται εἶναι, καὶ ἐμοὶ ἔφη.

10. ΣΚΑΠΑΝΑΝ. Σκαπάνη ἐστὶ δίκελλα, σκαφίον τὸ κοινῶς λεγόμενον τζαπίον, ὃ οἱ Αττικοὶ ἄμην. χρῶνται δὲ αὐτῷ πάντες μὲν οἱ ἀθληταὶ, μάλιστα δὲ οἱ πύκται. Αλλως. Σκαπάναν, ἤγουν δίκελλαν, ἢ λισγάριον, ἢ σκαφίον, ὃ οἱ Αττικοὶ ἄμην λέγουσιν. οἱ γὰρ γυμνασταὶ τούτοις ἐχρῶντο ὑπὲρ γυμνασίας, τῇ σκαπάνῃ σκάπτοντες καὶ τὰ ἄνω μέρη ἀναῤῥωννύντες. ΜΑΛΑ. Μῆλα, τὰ πρόβατα, τὰ θρέμματα· ἐκ δὲ τούτου, τὰ κρέατα τούτων φησὶν, ἵνα ἔχῃ κρεοφαγεῖν. ἢ μᾶλα ἐνταῦθα τὸν καρπὸν τῶν μήλων λέγει· καθὰ καὶ Μίλων ῥοιὰν ἔχων ἠγωνίζετο. μῆλα δὲ τὰ θρέμματα λέγονται, καὶ τὰ τούτων κρέατα. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι βοείοις ἐχρῶντο κρέασιν. ὅτι δὲ μῆλα οὐ μόνον τὰ πρόβατα, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ θρέμματα, λέγει Ομηρος· Ανθρώπους δὲ ἔπαυσεν ἐπὶ χθονὶ μῆλα δὲ κνύζη. τὸ δὲ ΤΟΥΤΩΘΕ ἀντὶ τοῦ ἐντεῦθεν.

11. ΠΕΙΣΑΙ. Διεγείρει ἂν ὁ Μίλων καὶ τοὺς λύκους τάχιστα μαίνεσθαι. τὸ λυσσᾷν ἴδιον τῶν κυνῶν· ἀλλ' ἴσως λέγει. ὅτι πείσειεν ἂν καὶ τοὺς λύκους τὸ παρὰ τὴν συνήθειαν ὑπομεῖναι. ἢ ὅτι καὶ τοὺς λύκους ἐκμήνῃ ἂν ὁ Μίλων, ὅπου καὶ τὸν Αἴγωνα τὸν ἀγροῖκον ἐπὶ τὸν ἀγῶνα ἀποδύσασθαι ἠνάγκασε.

12. ΔΑΜΑΛΑΙ. Αἱ δαμάλαι δὲ αὐτὸν ἐνταῦθα βοῶσαι ζητοῦσι. δαμάλαι, αἱ νέαι βόες, αἱ εἰς τὸ δαμασθῆναι ἐπιτήδειαι.

14. ΟΥΚ.

ΒΑΤΤΟΣ.

Δειλαῖαί γ' αὗται, τὸν βωκόλον ὡς κακὸν εὗρον.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἦ μὰν δειλαῖαί γε, καὶ οὐκέτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τήνας μὲν δή τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
Τὠστέα. μὴ πρώκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ Δᾶν. ἄλλοκα μέν μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω,
Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι·
Ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

BATTUS.

Miseræ illæ, pastorem quam malum nactæ sunt!

CORYDON.

Sane miseræ, & non amplius volunt pasci.

BATTUS.

Huic quidem vitulæ ipsa tantum reliqua sunt
Offa: numquid hæc rore victitat, sicut cicada?

CORYDON.

Non per terram. nam aliquando ipsam ad Æsarum pasco,
Et mollis fœni pulcrum fasciculum præbeo:
Aliquando vero saltat circa umbrosum Latymnum.

14. ΟΥΚΕΤΙ. Οὐδαμῶς θέλουσι βόσκεσθαι, δηλονότι ζητοῦσαι τὸν Αἴγωνα.

15. ΠΟΡΤΙΟΣ. Πόρτιας τὰς ἀκμαζούσας βοῦς, ἐφ' ἃς οἷόν τε τοὺς ταύρους στείχεσθαι, ἤγουν πορεύεσθαι· ἢ τὰς ἐν τῷ πόρσω, τουτέστιν ἐν τῇ ὁδῷ ἰούσας.

16. ΠΡΩΚΑΣ. Τὴν σταγόνα τῆς δρόσου πρῶκα λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ πρωῒ πέμπεσθαι. καὶ Καλλίμαχος. Ὡσκεν ἐκεῖναι πρῶκες ἔραζε πεσοῦσαι, προίκιον* ἐνδυκέως ὕδωρ ἐῶν.

17. ΔΑΝ. Μὰ τὴν γῆν· ἄλλοτε μὲν αὐτὴν περὶ τὸν Αἴσαρον βόσκω. ΑΙΣΑΡΟΣ ποταμὸς διὰ μέσης τῆς πόλεως τῶν Κροτωνιατῶν ῥέων εἰς τὴν θάλασσαν. ἔστι δὲ καὶ ἄλλος ποταμὸς Σικελίας Αἴσαρος.

* Ven. ἐκδηκέως.

18. ΚΩΜΥΘΑ. Κώμυς, ἡ δέσμη, ἤτοι τὸ δεσμάτιον. Κρατῖνος. Ὁ δὲ μετ' εὐδήμου τρέχων κώμυθος τὴν λοιπὴν ἔχει τοῦ στεφάνου. ἢ κώμυς, δέσμη χόρτου ἱκανὴ εἰς τροφήν. κώμυς κώμυθος, ὡς κόρυς κόρυθος.

19. ΣΚΑΙΡΕΙ. Σκαίρειν κυρίως τὸ σκιρτᾷν. ἀφ' οὗ καὶ σκάρος· νῦν δὲ τὸ νέμεσθαι· ἔνθα καὶ σκαρθμὸς παρὰ Ἀράτῳ. ΛΑΤΥΜΝΟΝ. Ὄρος Κρότωνος. ΒΑΘΥΣΚΙΟΝ δὲ τὸ ἄγαν σύνδενδρον. Ἄλλως. Σκαίρει σκιρτᾷ. ἀναστρέφεται. ἀπὸ τῆς ἀναστροφῆς δὲ τὴν νομὴν θέλει δηλοῦν. περὶ τὸ Λάτυμνον τὸ ὑπὸ συνεχῶν δένδρων συσκιαζόμενον. τοῦτο γὰρ τὸ βαθύσκιον. τὸ δὲ Λάτυμνόν τινες ὄρος τῆς Λακωνικῆς φασί.

20. ΠΥΡ.

ΒΑΤΤΟΣ.

Λεπτὸς μὰν χὠ ταῦρος ὁ πύῤῥιχος· εἴθε λάχοιεν
Τοὶ τῶ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται, ὄκκα θύοντι
Τᾷ Ἥρᾳ, τοιόνδε. κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Καὶ μὰν ἐς τὸ Μάλιμνον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ Φύσκω,
Καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον· ὅπα καλὰ πάντα φύοντι.

BATTUS.

Macilentus quidem & iste rufus taurus est. utinam sortiantur
Lampriadæ populares, quando sacrificant
Junoni, talem: improbus enim est populus.

CORYDON.

Et is quidem ad paludis ostium agitur, inque loca circa Physcum,
Et ad Neæthum, ubi omnia præclara nascuntur,

20. ΠΥΡΡΙΧΟΣ. Ἀπὸ τοῦ πυῤῥὸς, πύῤῥιχος κατὰ παραγωγήν. τινὲς παροξυτόνως λέγουσι πυῤῥίχος. ἔστιν οὖν ὑποκοριστικὸν αἰολικῶς. τὸ γὰρ καθ' ἡμᾶς πύῤῥιχος, ὀσκάριος. τινὲς δὲ τὸν πύῤῥιχον, ἠπειρωτικὸν ἤκουσαν ἀπὸ Πύῤῥου τοῦ ἐκεῖ βασιλεύσαντος. δοκοῦσι δὲ οἱ βόες ἐκεῖνοι λείψανον εἶναι τῶν Γηρυονείων. ἦν δὲ καὶ Πύῤῥος ποιητὴς Ἐρυθραῖος, ὥς φησι Λυγγεύς. ἢ πύῤῥιχος κατά τινας, ὁ εὐκίνητος. ἀπὸ τοῦ πυρὸς εὐκινήτου ὄντος. ἢ τὸν πυῤῥὸν κατὰ τὴν χροιάν.

21. ΛΑΜΠΡΙΑΔΑ. Ὁ τῶν Λαμπριαδῶν δῆμος, ἀπό τινος Λαμπρίου. ὡς δυσμενῶς ἔχων ὁ Βάττος πρὸς τοὺς φυλέτας τοῦ Λαμπριάδου φησὶν, εἴθε ὅταν θύωσι τῇ Ἥρᾳ καὶ κρέα νέμωνται οἱ δημόται τοῦ Λαμπριάδου, τοιοῦτον λαχόντες θύσαιεν, ἵνα μὴ προσδεχθῇ αὐτῶν ἡ θυσία ὑπὸ τῆς θεοῦ δηλονότι, καὶ ζημιωθῇ ὁ δῆμος.

22. ΔΑΜΟΣ. Ἡ ὁ ταῦρος, ὁ τοῦ Λαμπριάδου δηλονότι· ὡς κακοῦ ὄντος τούτου τοῦ δήμου. ἢ ὁ Λάμπριος ἐξ οὗ ὠνομάσθη ὁ δῆμος. Ἄλλως. Κακοχράσμων γὰρ ὁ ταῦρος] ἢ ὁ δῆμος. ἀντὶ τοῦ κακὸς εἰς τὸ χρῆσθαι αὐτῷ τινά. ἦν γὰρ τάχα κεράστης. ἢ διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν λεπτὸν, δηλονότι τὸν ταῦρον· ἢ λεπτόσαρκος καὶ ὁ ταῦρος ὁ πυῤῥός· εἴθε τοιόνδε λάχοιεν οἱ δημόται τοῦ Λαμπριάδου. ἤγουν, οἱ ἀπὸ τοῦ Λαμπριάδου καταγόμενοι, ὅτε θύουσι τῇ Ἥρᾳ· ἵνα δηλονότι μὴ προσδεχθῇ αὐτῶν ἡ θυσία ὑπὸ τῶν φυλετῶν, καὶ ζημιωθῶσιν.

23. ΕΣ ΤΟ ΜΑΛΙΜΝΟΝ. Τὰς εἰς θάλασσαν ἐστομωμένας λίμνας οὕτω φασί. τοῦτο δὲ ἦν στόμα λίμνης περὶ τὴν Κρότωνα. καὶ τὸ ἐν Τροίᾳ δὲ στόμα λίμνης, πιθανῶς δὲ τοῦτο ὠνόμασται. ΦΥΣΚΩ. Μέρη δηλονότι. ὄνομα δὲ ὄρους ὁ φύσκος. τοῦτο δὲ λέγει, ὡς τοῦ φύσκου ὄρους νομὰς ἐπιτηδείας τοῖς βουσὶν ἔχοντος.

24. ΝΗΑΙΘΟΣ ποταμὸς Κρότωνος. Ὠνόμασται δὲ, παρόσον ἐν αὐτῷ νῆας ποτὲ συνέβη κατακαῆναι Ἑλληνικάς.

Αἰγίπυρος, καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια.

ΒΑΤΤΟΣ.

Φεῦ, φεῦ. βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὦ τάλαν Αἴγων,
Εἰς ἀίδαν, ὅκα καὶ τὺ κακᾶς ἠράσσαο νίκας.
Χὰ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἄν ποτ' ἐπάξα.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ τήνα γ', οὐ νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων,
Δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτάς,

Ægipyrus, & cnyza, & odorifera melitea.

BATTUS.

Heu, heu, ibunt & boves, o miser Ægon,
Ad Orcum, interea dum tu appetis infelicem victoriam.
Et fistula situ fœdatur, quam olim compegisti.

CORYDON.

Non illa, non per Nymphas: nam cum ad Pisam proficisceretur,
Dono mihi eam reliquit, nam & ego quidam cantor sum,

25. ΑΙΓΙΠΥΡΟΣ. Ἐστὶν ἀκανθῶδες φυτὸν, ἢ εἶδος βοτάνης. τὸ δὲ φύλλον ἔχει πλατὺ ὥσπερ φακός. ἔστι δὲ γλαυκίζουσα, εἰς ἕλκη φλεγμαίνοντα ἀγαθή. ΚΝΥΖΑ. Φυτὸν χορτῶδες, ὃ αἱ θεσμοφοριάζουσαι διὰ τὴν ἁγνείαν στιβαδοποιοῦνται. δοκεῖ γὰρ ἡ βοτάνη ψυχρὰ οὖσα ἐπέχειν τὰς πρὸς συνουσίαν ὀρέξεις. νόμος γὰρ ἦν Ἀθηναίοις κατ' ἔτος τελεῖν τὰ θεσμοφόρια ταῦτα, παρθένοι γυναῖκες, καὶ τὸν βίον σεμναὶ, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελετῆς τὰς νομίμους βίβλους καὶ ἱερὰς ὑπὲρ τῶν κορυφῶν αὐτῶν ἀνετίθεσαν, καὶ ὡσανεὶ λιτανεύουσαι ἀπήρχοντο εἰς Ἐλευσῖνα. ἡ δὲ Ἐλευσὶν ἐστὶ λιμὴν τῆς Ἀττικῆς. ΜΕΛΙΤΕΙΑ. Εἶδος καὶ αὕτη βοτάνης, τὸ κοινῶς λεγόμενον μελισσοβότανον. τὸ δὲ φύλλον ἔχει πλατύ.

26. ΦΕΥ. Προείρηται ὅτι κωμικὴ ἡ διασκευή. οὐκοῦν ἀληθῶς εἴρηται, καὶ κωμικοῖς ἁρμόζουσα, καὶ τραγικοῖς.

28. ΕΥΡΩΤΙ. Εὐρὼς κυρίως ἡ πρασινώδης ὁμίχλη· ΠΑΛΥΝΕΤΑΙ δὲ, λεπτύνεται ὑπὸ εὐρῶτος. πάλον γὰρ ἔλεγον τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου, παρὸ καὶ φάλιον λέγεται τὸ λευκόν. Ἡδὺ ἂν φάλιον ἀλεύροις ἐν τῷ ἐσθίεσθαι. ΕΠΑΞΑ. Τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ πρώτου μέσου ἀορίστου, οἱ Συρακούσιοι διὰ τοῦ α προφέρονται. ἐνοήσω, ἐνοήσα, ἐγράψω, ἐγράψα. οὕτω καὶ τὸ ἐπάξα, ἀντὶ τοῦ ἐπήξω. δηλοῦ· Φεῦ, ὦ Αἴγων, πορεύσονται καὶ αἱ βόες εἰς ὄλεθρον, ἐπεὶ ἐπεθύμησας νίκης εἰς κακὸν ἀποβαινούσης· καὶ ἡ σύριγξ, ἣν ποτε ἐπήξω καὶ κατεσκεύασας, καλάμοις δηλονότι, ὑπὸ εὐρῶτος παλύνεται, ἤγουν λεπτύνεται καὶ φθάρεται.

29. ΤΗΝΑ. Ἐκείνη, φησὶν, ἡ σύριγξ, οὐκ ἐφθάρη, οὐδὲ μεμόλυνται, μὰ τὰς νύμφας· ἐπεὶ ὁ Αἴγων ἀπιὼν εἰς τὴν Ὀλυμπιάδα, ἐμοὶ δῶρον αὐτὴν κατέλιπεν· ἐγὼ γὰρ δυνατός εἰμι μελῳδεῖν.

Κῆυ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὖ δὲ τὰ Πύῤῥω.
Αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἁ Ζάκυνθος·
Καὶ τὸ ποταῷον τὸ Λακίνιον, ᾇπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας·

Et pulchre accino carmina Glaucæ,
pulchre etiam Pyrrhi.
Laudo & Crotonem: pulchra
urbs est Zacynthus.
Et orientale promontorium Lacini-
um, ubi pugil
Ægon octoginta solus voravit pla-
centas.

λωδῆν. ΠΙΣΑΝ. Η νῦν Ολυμπία. ἢ ἀπὸ Πίσου τοῦ Ἀφαρέως, ἢ ἀπὸ Πίσης τῆς Ενδυμίωνος θυγατρός. ἔνθα καὶ Πισαίου Διὸς ἱερὸν ἦν. ΜΕΛΙΚΤΑΣ δὲ ὁ μέλη ᾠδαῖς ἐργάζεσθαι, τραγῳδητής. μελίζω γὰρ τὸ τραγῳδῶ.

31. ΓΛΑΥΚΑΣ. Η Γλαύκα, Χία τὸ γένος, κρουματοποιός. γέγονε δὲ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου· ἥν φησιν ὁ Θεόφραστος ἐρασθῆναι κριοῦ. ὁ δὲ Πύῤῥος Ερυθραῖος, ἢ Λέσβιος, μελῶν ποιητής.

32. ΚΡΟΤΩΝΑ. Αλκιμος καὶ Κρότων Αἰακοῦ υἱοί. καὶ ὁ μὲν ἐβασίλευσε τῶν Κερκυραίων, ὁ δὲ ἐν Σικελίᾳ ἔκτισε Κρότωνα.

33. ΠΟΤΑΩΟΝ. Τὸ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κροτωνιάδος. τὸ δὲ Λακίνιον, ἀκρωρειά τίς ἐστιν, ἔχουσα ἱερὸν Ηρας. Αλλως. ΤΟ ΛΑΚΙΝΙΟΝ. ἀκρωτήριόν ἐστι τοῦτο, ἀπό τινος Λακίνου Κερκυραίου τοῦ ὑποδεξαμένου Κρότωνα φεύγοντα. Αλλως, τὸ πᾶν. καὶ εὖ μὲν τὰ τῆς Γλαύκης ἀνακρούομαι, εὖ δὲ τὰ τοῦ Πύῤῥου. ἐπὶ τῶν κρουστῶν ὀργάνων λέγεται τὸ ἀνακρούεσθαι. ἐνταῦθα δὲ ἀνακρούομαι, ἀντὶ τοῦ μέλπω ἁπλῶς. Κρότων καὶ Ζάκυνθος ἡ αὐτή. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως· ἐπαινῶ τήν τε Κρότωνα, καὶ τὸ ποταῷον τὸ Λακίνιον. τὸ δὲ καλὴ πόλις ἡ Ζάκυνθος, διὰ μέσου λέγεται μετὰ ἐπικρίσεως. τὸ ποταῷον ποιητικῶς οὕτω λέγεται. δεῖ γὰρ ἢ τὸ πρὸς ἕω λέγεσθαι· ἵν' ᾖ τὸ πρὸς ἀνατολὰς τετραμμένον. ἢ τὸ ἑῷον χωρὶς τῆς προθέσεως. τὸ δὲ Λακίνιον, ἀκρωτήριόν ἐστιν, ἀπό τινος Λακίνου ὠνομασμένον. διέφερε δὲ ἡ Κρότων τῶν ἐπὶ Ιταλίᾳ πόλεων εὐανδρίᾳ καὶ τῇ λοιπῇ εὐδαιμονίᾳ ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν, Μάταια τ' ἄλλα πρὸς Κρότωνα ἄστεα

34 ΑΙΓΩΝ. Ταῦτα οὐκ ἐπὶ Αἴγωνι ἱστόρηται, ἀλλ' ἐπὶ Αστυάνακτι τῷ Μιλησίῳ. ὁ δὲ Θεόκριτος τὰ περὶ τοῦ Μιλησίου αὐτοῦ Αστυάνακτος ἱστορούμενα εἰς Αἴγωνα μετήνεγκε. φασὶ γὰρ τοῦτον Ισθμια νικήσαντα, καὶ οἴκοι παραγενόμενον, ἐκ τῆς ἰδίας ἀγέλης τοῦ μεγίστου λαβέσθαι βοὸς, καὶ μὴ ἀνεῖναι, ἕως ὁ ταῦρος ἐλευθερῶν τὸ σῶμα, τῇ βίᾳ κατέλιπε τὴν ὁπλὴν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ. ὁπλὴν δὲ λέγει τὴν χηλήν. καὶ Ησίοδος· Μήτ' ἂρ ὑπερβάλλων βοὸς ὁπλὴν, μήτ' ἀπολήπων. Τὸ δὲ ΚΑΤΕΔΑΙΣΑΤΟ ἀντὶ τοῦ κατέφαγε. ὡς ἔοικε, διὰ τὴν ἀδδηφαγίαν ὁ Μίλων τὸν Αἴγωνα ἐπὶ ἄθλησιν προτέτραπται. ΜΑΖΑ δὲ τὸ νεομάλακτον, καὶ νεοφύρατον ψώμιον.

35. ΤΗΝ.

Τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἄγε πιάξας
Τᾶς ὁπλᾶς, κἤδωκ' Ἀμαρυλλίδι· ταὶ δὲ γυναῖκες
Μακρὸν ἀνάϋσαν, χὠ βωκόλος ἐξεγέλασσεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
Λασεύμεθ'. ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσβας.
Αἲ αἲ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελόγχει.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Θαρσεῖν χρή, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον.
Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.

Illic & taurum a monte duxit, prehensum
Ungula, & Amaryllidi donavit: mulieres vero
Procul acclamaverunt; pastor autem risit.

BATTUS.

O dulcis Amarylli, tui ne mortuæ quidem
Obliviscemur: quam mihi capræ caræ, tam tu cara interiisti.
Heu, heu, durum valde fatum, quod mihi sortito obvenit.

CORYDON.

Fidere decet, care Batte: forsan cras melius erit.
Spes sunt inter vivos, expertes autem spei sunt mortui.

35. ΤΗΝΕΙ. Ἐκεῖ φησιν ὁ Αἴγων ἐπὶ τοῦ Λακινίου, καὶ τὸν ταῦρον ἔδωκε τῇ Ἀμαρυλλίδι, ἐνεγκὼν ἀπό τινος ὄρους, καὶ παρασπάσας τῆς ὁπλῆς· καὶ αἱ παροῦσαι γυναῖκες μεγάλως ἐβόησαν, καὶ ὁ βουκόλος ἐγέλασεν.

38. ΑΜΑΡΥΛΛΙ. Ἐπεὶ ὁ Κορύδων ἐμνήσθη τῆς Ἀμαρυλλίδος, ἀνεμνήσθη καὶ ὁ Βάττος αὐτῆς· ἦν γὰρ ἐρωμένη αὐτῷ πρὸ τοῦ θανεῖν. ΜΟΝΑΣ. Ἐλλειπτικῶς. ἔδει εἰπεῖν, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἀποθανούσῃ διετέλεσα ἂν ἐν λύπῃ εἶναι, ἢ εἰ παντός μου τοῦ ποιμνίου ἀπολωλότος.

39. ΟΣΟΝ. Ἐνταῦθα σαφῶς αἰπόλος ἦν Βάττος, ὃν εἰκὸς ἦν ἐρᾷν τῆς Ἀμαρυλλίδος, καὶ οὐ Θεόκριτον. Φησὶ δὲ ὑπερβολικῶς· ὅσον αἱ αἶγες φίλαι μοι, τοσοῦτον ἡμᾶς ἐλύπησας ὦ Ἀμαρυλλὶ τελευτήσασα, ἢ τοσοῦτον ἡμῖν οὖσα προσφιλὴς ΑΠΕΣΒΑΣ, ἤγουν ἀπέθανες. οὕτως ἂν νοηθείη καὶ ὁ κωμάζων πρὸς αὐτήν· ὅτι φησὶν ὁ Θεόκριτος, Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα. Ἄλλως. Ὅσσον ἀπέσβας] τὸ ὅσσον ἀντὶ τοῦ τόσσον, ἤγουν τοσοῦτον. τὸ δὲ πᾶν οὕτως. ὅσον αἱ αἶγες ἐμοὶ προσφιλεῖς, τοσοῦτον σὺ, φίλη οὖσα δηλονότι, ἀπέσβας, ἤγουν, ἐξέλιπες, ἀπέθανες.

41. ΘΑΡΣΕΙΝ. Τοῦτο ὁ Κορύδων φησὶ παραμυθούμενος τὸν Βάττον, ἵνα μὴ ἀθυμῇ ἐπὶ τῇ τελευτῇ τῆς Ἀμαρυλλίδος.

42 ΑΝΕΛΠΙΣΤΟΙ. Ἀνέλπιστον, ὃ οὐκ ἐλπίζει τις λαβεῖν, ἢ κατορθῶσαι, ἢ τοιοῦτό τι. ἀνέλπιστον καὶ τὸ ἐλπίδος ἐστερημένον· καθὸ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ἀνέλπιστοι.

Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θαρσέω· βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία. τᾶς γὰρ ἐλαίας
Τὸν θαλλὸν τρώγοντι, τὰ δύσσοα. σίτθ' ὁ λέπαργος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Σίτθ' ἁ Κυμαίθα, ποτὶ τὸν λόφον. οὐκ ἐσακούεις;
Ἡξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
Εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. ἴδ' αὖ πάλιν, ἅδε ποθέρπει.
Εἴθ' ἦν μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θᾶσαί μ' ὦ Κορύδων ποτὶ τῶ Διός· ἁ γὰρ ἄκανθα

Et Jupiter interdum serenus est, interdum vero pluit.

BATTUS.

Animum recipio: pelle deorsum vitulos: nam oleæ
Ramos rodunt infelices. Heus, abi hinc tu albe.

CORYDON.

Heus, abi Cymætha ad tumulum: an non audis?
Veniam, per Pana, malam rem tibi daturus,
Nisi abis isthinc. ecce iterum huc accedit,
Utinam mihi esset curvum pedum, ut te verberarem!

BATTUS.

Aspice me, o Corydon, per Jovem: nam spina

43. ΖΕΥΣ. Τὸν Δία λέγει τὸν αἴτιον τῶν ὑετῶν ἀντὶ τοῦ ἀέρος, ἐν ᾧ συνάγονται αἱ νεφέλαι.

45. ΘΑΛΛΟΝ. Θαλλὸς ἁπλῶς λέγεται, πᾶν τὸ τεθηλός. κυρίως δὲ ὁ τῆς ἐλαίας βλαστός. ΔΥΣΣΟΑ. Τὰ δυσδίωκτα, ἀπὸ τοῦ δυσκόλως σεύεσθαι καὶ ὁρμᾶν, διὰ τὸ εἶναι πτωχά. ΣΙΤΤΑ. Ἐπίφθεγμα βουκολικὸν, ὅπερ λέγουσιν οἱ βουκόλοι· ὁμοίως καὶ τὸ ψίττα. ΛΕΠΑΡΓΟΣ δὲ ὁ λευκὸς, ἢ ὁ λευκοποίκιλος, ἢ ὁ λευκόπλευρος· ἀλλ' ὁ μὲν ἀπὸ τοῦ λέπας ἔχειν καὶ τοῦ ἀργὸν, ὅ ἐστι λευκὸν ἔχειν τὸ δέρμα. ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ λευκὸν εἶναι κατὰ τὴν λαπάραν. ἢ λέπαργος, ὁ λευκὸς παρὰ τὸ ἔχειν λέπας ἀργὸν, ἤγουν δέρμα λευκὸν, η λευκὸν κατὰ τὴν λαπάραν.

46. ΚΥΜΑΙΘΑ. Ονομα βοὸς, καὶ αἰγὸς, παρὰ τὴν κώμυθα. ἢ παρὰ τὸ αἴθη, καὶ τὸ κόμη, ἡ τὰς κόμας αἴθας ἔχουσα, τουτέστι ξανθάς. ἢ ἐγκύμων.

48. ΙΔ'. Ἰδοὺ πάλιν πρόσεισι τοῖς φυτοῖς.

49. ΡΟΙΚΟΝ. Τὸ καμπύλον. Αρχίλοχος. Αλλά μοι ῥοικός τις εἴη κατὰ κνήμην ἰδεῖν. ΛΑΓΩΒΟΛΟΝ δὲ ξύλον, ᾧ διαφεύγοντες οἱ λαγωοὶ βάλλονται. ἢ ὅτι ῥάβδον οὖσαν ὀρθὴν ἐπεύχεται γενέσθαι καμπύλην, ἵνα μὴ ἔγκυον οὖσαν βλάψῃ τὴν βοῦν.

50. ΘΑΣΑΙ. Αποστροφὴ τὸ σχῆμα. κατὰ γὰρ τὸ σιωπώμενον ἀπερχόμενος ὁ Βάτττος ἀπελάσαι τὴν δάμαλιν, ὑπὸ

Ἄρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν· ὡς δὲ βαθεῖαι
Ταὶ ἀτρακτυλίδες ἐντί· κακῶς ἁ πόρτις ὄλοιτο·
Εἰς ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενος. ἦ ῥά γε λεύσσεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ναὶ ναὶ, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τέ νιν, ἅδε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὁσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει!

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Εἰς ὄρος ὄκχ' ἕρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε·
Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

Modo hic me sauciavit sub malleolo: quam vero altæ
Atractylides sunt! male pereat vitula.
In hanc enim inhians sauciatus sum: numquid cernis?

CORYDON.

Certe certe, & unguibus eam teneo: atque hæc ipsa est.

BATTUS.

Quam exigua plaga est: & quantum virum superat!

CORYDON.

In monte cum ambulas, ne discalceatus eas, Batte:
In montibus enim rubi & tribuli vireant.

ὑπὸ ἀκάνθης ἐτύπη, καὶ δεῖται τοῦ Κορύδωνος ἐξελεῖν αὐτήν· διὸ καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπέστρεψε τὸν λόγον, καί φησι· θέασαί με πρὸς τοῦ Διός· ἄρτι γάρ με ἄκανθα ἐπάταξε παρὰ τὸ σφυρόν.

51. ΑΡΜΟΙ. Εἰ μὲν ψιλοῦται, τὸ ἀρτίως καὶ νεωστὶ σημαίνει· εἰ δὲ δασύνεται, τὸ ἡρμοσμένως. τὸ δὲ ΒΑΘΕΙΑΙ ἀντὶ τοῦ ὑπερμεγέθεις, καὶ μετέωροι.

52. ΑΤΡΑΚΤΥΛΙΣ εἶδος βοτάνης, ἢ ἀκάνθης· εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ τὰς ἀγροίκων γυναῖκας ἀτράκτους ποιεῖν ἐξ αὐτῶν. ἔνιοι δὲ ἀτρακτυλίδας τὰ ἀγριολάχανα φασίν.

54. ΕΧΩ. Κρατῶ αὐτὴν, τὴν ἄκανθαν δηλονότι. τὸ δὲ ΑΔΕ ταυτὸ δύναται τῷ ἴδε. ὁ ΚΑΙ περισσὸς, ὥσπερ καὶ παρ' Ὁμήρῳ· Τῶν ἀμόθεν γε θεὰ θύγατερ Διὸς εἰπὲ καὶ ἡμῖν. ἐκβαλὼν γὰρ τὴν ἄκανθαν, δείκνυσι τῷ Βάττῳ, καί φησιν, ἅδε καὶ αὐτή.

55. ΟΣΣΟΝ. Βαβαὶ, ὅσον ἐστὶ τὸ τὴν πληγὴν ποιοῦν. δεικτικῶς ἐμφαίνει τό τε μέγεθος τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τὴν σμικρότητα τῆς ἀκάνθης. τὸ ἡλίκον πρὸς τὸν ἄνδρα, ἵν' ᾖ μικρὸν ὂν τὸ τύμμα, ἡλίκον ἄνδρα, τουτέστι μέγαν ἢ ἀνδρεῖον, δαμάζει. ἢ τὸ ἡλίκον ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ ὁποίως δαμάζει τὸν ἄνδρα.

56. ΑΝΑΛΙΠΟΣ. Ἤγουν ἀνυπόδητος, ἐξ οὗ καὶ πέδιλον, τὸ ὑπόδημα. ἦλιψ γὰρ τὸ ὑπόδημα, παρὰ τὸ ἑλίσσειν τὸν πόδα. ἀνήλιπος δὲ οἱονεὶ ὁ μὴ ἑλίσσων τὸν πόδα.

57. ΚΟΜΟΩΝΤΙ ἀντὶ τοῦ κομῶσιν, ἀκάνθας ἔχουσι. κόμαι γὰρ ῥάμνου καὶ ἀσπαλάθου αἱ ἄκανθαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἶπ' ἄγε μοι Κορύδων, τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει
Τῆναν τὰν κυάνοφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποτ' ἐκνίσθη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀκμάν γ' ὦ δειλαῖε· πρᾶν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθὼν,
Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν κατελάμβανον, ἆμος ἐνάργη.

BATTUS.

Dic age mihi Corydon, fenecio ille num adhuc molit
Illud nigro fupercilio fcortillum, quod olim deperibat?

CORYDON.

Admodum quidem, o mifer, nuper ipfe interveniens
Juxta fpeluncam deprendi in ipfo opere.

θαι. ΑΣΠΑΛΑΘΟΣ δὲ εἶδος ἀκάνθης, ᾗ πληγέντες οἱ ἔλαφοι ἀποθνήσκουσιν. ἀσπάλαθος εἴρηται, διὰ τὸ μὴ ῥαδίως ὑπὸ τῶν πληγέντων ἀποσπᾶσθαι, ἤτοι ἀφαιρεῖσθαι.

58 ΕΙΠ'. Αγε εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΙΟΝ (τὸν πατέρα λέγει τοῦ Αἴγωνος) ἄρα ἔτι ἐλαύνει, ἤγουν φιλεῖ ἐκείνην τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ, τὴν μελαίνας ὀφρῦς ἔχουσαν, ἧς ἕνεκά ποτε ἐρωτικὸν πάθος ἐδέξατο; ΜΥΛΛΕΙ δὲ ἐλαύνει, ὠθεῖ, περαίνει, ἀπὸ τῶν ἀλούντων, καὶ τῇ κώπῃ τοὺς μύλους ὠθούντων.

60 ΩΔΕΙΛΑΙΕ. Οὐχ ὡς λοιδορῶν, ἀλλ' ὑποκοριζόμενος, καὶ ἀποκρινόμενος τοῦτο λέγει. πρὸ ὀλίγου γὰρ αὐτὸν ἐπελθὼν, καὶ πρὸς τὴν ΜΑΝΔΡΑΝ ἢ μάκτραν, ἢ βάκτραν (τριχῶς γὰρ φέρεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις) κατελάμβανον ὁπηνίκα ΕΝΗΡΓΕΙ, τὴν μετ' αὐτῆς δηλονότι μῖξιν·

61. ΜΑΝΔΡΑΝ. Τὴν τῶν προβάτων ὀρκάμην, ἢ μάκτραν, ἢ βάκτραν, ἥ ἐστι σκεῦος ξύλινον ἀβακοειδὲς, οὗ φυρᾶν εἰώθασιν. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ μάττειν καὶ φυρᾶν ἐν αὐταῖς τὰς μάζας.

62. ΦΙΛΟΙΦΑ. Ἤγουν ὁ φιλῶν τὸ συνουσιάζειν, φιλοσυνουσιαστά. οἰφεῖν γὰρ τὸ συνουσιάζειν. οὕτω καὶ παρὰ Ἀλεξανδρεῦσιν κόροιφος λέγεται, ὁ κόρην οἰφώμενος. ἢ οἰφεῖν τὸ συνουσιάζειν, ἀπὸ τοῦ ὀπιπεύειν. ἔνθα καὶ οἴφολις γυνή. ὅθεν καὶ παροιμία· ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ· ἥν φασι διαδοθῆναι, ἐπεὶ οἱ χωλοὶ ἐν οἴκῳ καθεζόμενοι συνεχῶς ἀφροδισιάζουσιν. οἱ δὲ φασὶ τὴν παροιμίαν ἐντεῦθεν ῥυῆναι, ἤτοι διαδοθῆναι. αἱ Ἀμαζόνες ἐπὰν ἄῤῥεν γεννήσωσι, χωλὸν αὐτὸ ποιοῦσιν, ἵνα μὴ ἀνδρειότερον αὐτῶν γένηται, καὶ τούτοις ἀνθρώποις συνίασι· Σκυθῶν οὖν λεγέντων

ΒΑΤΤΟΣ.

Εὖγ' ὤνθρωπε φιλοῖφα· τό τοι γένος ἢ σατυρίσκοις
Ἐγγύθεν, ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει.

BATTUS.

Euge, o homo lascive: natura quidem tua aut cum Satyris Proxime, aut cum Panibus, quibus exilia crura sunt, certat.

των καλὸν συνῆναι αὐτὰς ἑαυτοῖς, ἐκεῖναι ἔφασαν, ἄριστα χωλοὶ οἰφῦσιν. ΣΑΤΥΡΙΣΚΟΙΣ. Τοὺς Σατύρους οἱ πλείονές φασιν ὡς καὶ τοὺς Σιληνοὺς, καὶ Πᾶνας, ὡς Αἰσχύλος μὲν ἐν Γλαύκῳ, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀνδρομέδᾳ. οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Πᾶνες εὐεπίφοροι πρὸς τὰς συνουσίας. ὅτι δὲ οἱ Σάτυροι τοιοῦτοι, δῆλον ἀπὸ τοῦ ὀνόματος. ἀπὸ γὰρ τῆς σάθης πεποίηται ὁ Σάτυρος. σάθη δὲ ἡ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ἐκπύρωσις. Ἄλλως. ἢ Σατυρίσκοις] ἀκρατεῖς οἱ Σάτυροι ἐρώτων. λέγεται δὲ παρὰ τὸ σάθη. σάθη δὲ τὸ μόριον τοῦ ἀνδρὸς, ὅπερ καὶ πέος λέγεται.

63. ΚΑΚΟΚΝΑΜΟΙΣΙ. Ἐπειδὴ αἱ αἶγες ἔχουσι λασίους πόδας· ἢ ἀπὸ τῶν ὀρῶν τῶν κρημνῶν, κακοδέρμοις.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ Πέμπτου Εἰδυλλίου.

Τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον δραματικώτερόν ἐστι. προσδιαλέγονται δὲ ἀλλήλοις ἐπὶ Ἰταλίας, καὶ περὶ εὐμουσίας ἐρίζουσιν, ὅ τε αἰπόλος Κομάτας, ὃς Εὐμάρα τοῦ Συβαρίτα νέμει τὰς αἶγας, καὶ ὁ ποιμὴν Λάκων, ὃς Θουρίου τοῦ Συβαρίτα νέμει τὰ θρέμματα. Ἔχει δὲ ὁ μὲν Κομάτας κόρην ἐρωμένην Ἀλκίππην τοὔνομα· ὁ δὲ Λάκων ἐρώμενον Εὐμήδην. καὶ ἔπαθλον τῆς νίκης τίθενται, ὁ μὲν αἰπόλος τράγον, ὁ δὲ ποιμὴν ἀμνόν· Μόρσωνα δὲ τῶν ᾠδῶν κριτὴν αἱροῦνται. Τελεσάντων δὲ τὴν ἅμιλλαν, ὁ κριτὴς Μόρσων τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπονέμει. Ἐπιγράφεται μὲν οὖν τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον, Ὁδοιπόροι μὲν, διὰ τὸ ἐν ὁδῷ φιλονεικεῖν· Βουκολιασταὶ δὲ, διὰ τὸ βουκολιάζεσθαι, ἤγουν βουκολικῶς ᾄδειν αὐτούς.

ARGUMENTUM

Idyllii V.

Hoc Idyllion magis Dramaticum est. Colloquuntur autem inter se in Italia, & de præstantia in arte Musica certant, caprarius Comates, qui Eumaræ Sybaritæ capras pascit; & pastor Lacon, qui Thurii Sybaritæ pecora pascit. Habet autem Comatus puellam amasiam Alcippen nomine: Lacon vero amasium Eumedem. Et præmium certaminis constituunt, caprarius hircum, pastor autem agnum. Morsonem vero cantionum judicem deligunt. Finito autem certamine, judex Morson caprario victoriam tribuit. Inscribitur igitur hoc Idyllion Viatores, quod in via rixentur: Bucoliastæ vero, quod carmen Bucolicum canant.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ ἢ ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,

Εἰδύλλιον έ.

ΚΟΜΑΤΑΣ καὶ ΛΑΚΩΝ.

Αἶγες ἐμαὶ, τῆνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίταν
Φεύγετε τὸν Λάκωνα· τό μευ νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν.

VIATORES seu BUCOLIASTÆ,

Idyllion V.

Comates & Lacon.

Capræ meæ, pastorem illum Sybaritam
Fugite Laconem: is enim meam pellem heri furatus est.

Αἶγες. Ἰστέον ὅτι τοῦ μὲν αἰπόλου τὸ ὄνομά ἐστι Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμάρου τοῦ Συβαρίτου νέμει αἶγας, τοῦ δὲ ποιμένος, Λάκων, ὃς Θουρίου Συβαρίτου νέμει θρέμματα. ΣΥΒΑΡΙΤΑΝ. Σύβαρις, πόλις Ἰταλίας. ἢ ἀπὸ οἰκιστοῦ

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίττ' ἀμνίδες; οὐκ ἐσορῆτε
Τὸν μευ τὰν σύριγγα πρώαν κλέψαντα Κομάταν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὰν ποίαν σύριγγα; τὺ γάρ ποκα, δῶλε Συβάρτα,
Ἐκτάσω σύριγγα; τί δ'; οὐκέτι σὺν Κορύδωνι

LACON.

An non a fonte fugitis agnæ? non videtis
Comatem, qui mihi nuper fistulam furatus est?

COMATAS.

Quam fistulam? tu enim, serve Sybarita,
Quando possedisti fistulam? Quid? an non cum Corydone

οἰκιστοῦ τινος, ἢ ἀπὸ Συβάρεως ποταμοῦ. νῦν δὲ καλεῖται Θούριον, τουτέστιν Θούριον καὶ Σύβαρις. λέγουσι γὰρ ὅτι ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν καθῃρέθη ἡ Σύβαρις. ἐλθόντες δὲ οἱ Ἀθηναῖοι, αὐτὴν ᾤκισαν, καὶ τῇ πόλει μετήμειψαν τὸ ὄνομα, καλέσαντες αὐτήν. Θούριον, ἀπὸ Θουρίου ποταμοῦ ἐκεῖσε ῥέοντος. καὶ Θούρις, ὄνομα κύριον, καὶ ὁ ὁρμητικός.

2. ΛΑΚΩΝΑ Λάκων ὄνομα κύριον. ἐκτείνει δὲ τὸ α διὰ τὸ μέτρον. εἰώθασι δὲ οἱ παλαιοὶ τοῖς δούλοις ὀνόματα τιθέναι ἀπὸ τῶν ἐθνῶν, Σύρον, Καρίωνα· οὕτω καὶ τὸν Λάκωνα· Δωριεὺς γὰρ ἦν. ΝΑΚΟΣ. Ος μου τὸ νάκος. Ζηνόδοτος, τὸ κώδιον, τὸ μαρσύπιον. καὶ νάκος τὸ τῆς αἰγὸς δέρμα. Ομηρος. Νάκος ἕλετ' αἰγὸς ὀρειτρόφου. καὶ Θεόκριτος ἐν τοῖς ἑξῆς, αἰγὸς φησίν.

3 ΣΙΤΤ' Σίττα, ψίττα ποιμενικὰ, αἰπολικὰ καὶ βουκολικὰ ἐπιφθέγματα. εἰσὶ δὲ ἐπιῤῥήματα. ἔλεγον δὲ ταῦτα διώκοντες, ἀποστήσεσθε ἄφηλεν εἰπεῖν, ἢ φεύξεσθε, ἤ τι τοιοῦτον. ὁ δὲ ταῦτα ἀφεὶς τῇ συνήθει φωνῇ τοῖς ἀμνοῖς τῷ σίττα χρῆται· ἔστι δὲ τοῦτο παρακέλευσις. ἈΜΝΙΔΕΣ, τὰ μικρὰ προβάτια, οἱονεὶ ἀμνηνιά.

4. ΣΥΡΙΓΓΑ. Τὸν τὴν σύριγγά μου πρὸ ὀλίγου κλέψαντα Κομάταν.

5. ΣΥΒΑΡΤΑ. Δωρικῶς κατὰ τὴν γενικὴν, ἀντὶ τοῦ Συβάρτου. ΔΩΛΕ δὲ ἀντὶ τοῦ δοῦλε. δοῦλος δὲ καὶ οἰκέτης διαφέρει, ὥς φησι Χρύσιππος· οἰκέτης μὲν ὁ ἔτι ὑπὸ κτῆσιν ὤν· δοῦλος δὲ, ὁ ἀπελεύθερος. Συβάρτας δὲ ὡς Περδίκκας, Ἀγρίππας. ἔστι δὲ κατὰ μὲν τὸ ἀνάλογον, Συβαρίτης· κατὰ δὲ Δωριεῖς, Συβάρτης.

6. ΚΟΡΥΔΩΝΙ. Ὁ Κορύδων βουκόλος, οὗ πρόσθεν μέμνηται. ὁ δὲ νοῦς· οὐκ ἀρκεῖ σοι, φησὶ, σὺν Κορύδωνι ἐν τῷ καλάμῳ φυσᾷν καὶ συναυλεῖν αὐτῷ. τοῦτο δὲ χλευαστικὸν, ὅτι οὐδὲ αὐλεῖν οἶδεν, εἰ μὴ ποππύσδειν καὶ μόνον. ΚΑΛΑΜΗ δὲ ἐστι, τὸ καταλειπόμενον ἢ περιλειπόμενον. ἐκ τοῦ θεριζομένου σίτου καλαμῶδες καὶ τῆς κριθῆς. ταύτην δὲ νεαρὰν οὖσαν, ὑποτεμνόμενοι φυσῶσιν ἐν αὐτῇ καὶ αὐλίζουσι. ΠΟΠΠΥΖΕΙΝ δὲ τὸ λεπτοτάτως φωνεῖν τινὰ φυσῶντα τὸν ἐκ τῆς καλάμης αὐλόν. Ἄλλως. τί δὲ, οὐδαμῶς ἀρκεῖ σοι, ἤγουν ἱκανόν ἐστί σοι, αὐλὸν ἔχοντι ἀπὸ καλάμης, ἤτοι ἀπὸ καλαμαίας, ἐμπνεῖν αὐτῷ; τοῦτο γὰρ τὸ ποππύζειν ΣΥΝ ΚΟΡΥΔΩΝΙ, τουτέστιν ὁμοίως τῷ Κορύδωνι.

Ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι;

ΛΑΚΩΝ.

Τάν μοι ἔδωκε Λύκων, ὦ 'λεύθερε. τὶν δὲ τὸ ποῖον
Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος; εἰπὲ Κομάτα·
Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρᾳ τῷ δεσπότῃ ἦς τοὶ ἐνεῦδεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸ Κροκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἁνίκ' ἔθυσε
Ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα· τὺ δ' ὢ κακὲ καὶ τότ' ἐτάκευ
Βασκαίνων, καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας.

ΛΑΚΩΝ.

Οὔ, μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον, ὠ σέ γε Λάκων
Τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαίθιδος· ἢ κατὰ τήνας

Tibi satis fuit sibilare, arundinis cannulam tenenti?

LACON.

Quam mihi dedit Lycon, o ingenue. tibi vero quam tandem Lacon furatus pellem quondam abiit? dic Comata. Neque enim Eumaræ hero tuo fuit *pellis* in qua dormiret.

COMATAS.

Quam Crocylus mihi dedit, discolorem, tunc cum sacrificaret Nymphis capram: tu vero improbe & tunc contabescebas Invidens, & nunc postremo nudum me fecisti.

LACON.

Non, per ipsum Pana littoralem, non tibi Lacon Pelliceum exuit filius Calaethidis: aut *si fallo*, *utinam* de hac

8. ΤΑΝ. Πρὸς τὸ ποίαν ἀποτένει ἡ ἀπάντησις. τὸ δὲ, Ω 'ΛΕΥΘΕΡΕ, κατ' εἰρωνείαν εἴρηται.

10. ΟΥΔΕ. Πρὸς ὑπερβολὴν τοῦτο ἔφη. λέγει δὲ μηδὲ αὐτὸν τὸν δεσπότην ΕΥΜΑΡΑ ἐπικεκοιμῆσθαι, ἤγουν δέρματι. Αλλως. τὸ εὐμάρα δέρμα ι φασὶν εἶναι, καὶ οὐ κύριον ὄνομα, ὥς τινες, ἵν' ᾖ, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τῷ δεσπότῃ τῷ σῷ εὐμάρα καὶ δέρμα τι ἦν, ὥς τε ἐνεύδειν.

13. ΒΑΣΚΑΙΝΩΝ. Αντὶ τοῦ φθονῶν λυπούμενος. Κυρίως δὲ βάσκανος, ὁ τοῖς ὀφθαλμοῖς καίνων, καὶ φθείρων τὸ ὁραθὲν ὑπ' αὐτοῦ, ἢ ὑπ' αὐτῶν.

14. ΑΚΤΙΟΝ. Αντὶ τοῦ τὸν κυνηγόν. ἐπακτῆρες γὰρ οἱ κυνηγοὶ, ὥς φησιν Οππιανός. ἢ ὥς φησι Φιλοστέφανος, ἐστὶ Πανὸς ἱερὸν πλησίον Κράθιδος ποταμοῦ. τινὲς δὲ τὸν Απόλλωνα φασὶ τὸν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἱδρυμένον. φησὶ δὲ καὶ Πίνδαρος τῶν ἁλιέων αὐτὸν φροντίζειν. ἢ τὸν περὶ τοὺς πετρώδεις αἰγιαλοὺς διάγοντα, ἤγουν, τὸν κυνηγόν. ἢ ἄκτιον, κατά τινας, τὸν Αττικόν.

15. ΒΑΙΤΑΝ. Τὴν διφθέραν, τὴν σισύραν. βαίτας γὰρ λέγουσι τὰ ἐκ κωδίων συνεῤῥαμμένα περιβόλαια. Αττικοὶ δὲ ταύτην καὶ σισύραν φασί.

καὶ

Τας πέτρας, ὤνθρωπε, μανεὶς ἐς Κρᾶθιν ἁλοίμαν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ μὰν οὐτ' αὐτὰς τὰς λιμνάδας, ὦ γαθὲ, νύμφας,
Αἵ τ' ἐμὶν ἵλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν,
Οὔ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.

ΛΑΚΩΝ.

Αἴ τοι πιστεύσαιμι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀροίμαν.
Ἀλλ' ὦν αἴκα λῇς ἔριφον θέμεν, ἐντὶ μὲν οὐδὲν

Rupe, o amice, furore correptus, in Crathin saliam.

COMATAS.

Non certe, non, per ipsas nymphas palustres, o bone, (Quæ mihi placatæ & benevolæ sint)

Non tuam fistulam furtim sustulit Comatas

LACON.

Si tibi credam, dolores Daphnidis perferam.
Sed enim, si vis hædum deponere, nihil enim est

καὶ Ἀριστοφάνης. Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος. ἡμεῖς δ' αὐτὰ σισυρίνια φαμέν. ΚΑΛΛΑΙΘΙΔΟΣ. Οἰκέτης δηλονότι, ἢ υἱός. πότερον γὰρ οἰκέτης, ἢ υἱὸς, οὐ λέγει· διὸ οἱ μὲν δοῦλον, οἱ δὲ υἱὸν φασίν. ΚΑΤΑ. Η εἰ τοῦτο ἐποίησα, ἢ εἰ ἐπιορκοίην, ἄνωθεν ἀπὸ τῆς πέτρας ἐκείνης, ὦ ἄνθρωπε, εἰς μανίαν ἐμπεσὼν, εἰς Κρᾶθιν τὸν ποταμὸν πηδήσαιμι, ἢ φθαροίμην. (γράφεται καὶ ἀλοίμην, καὶ ὀλοίμην.) εἰώθασι γὰρ ἐκ πτοίας τινὲς ἢ μανίας, κατακρημνίζειν ἑαυτούς. ΚΡΑΘΙΣ δὲ ποταμὸς περὶ Σύβαριν τῆς Σικελίας. ἡ δὲ ΚΑΤΑ ἀντὶ τῆς ἀπό. Νυμφόδωρος δὲ καὶ Θεόφραστος φασὶ, τοῦ Κράθιδος τὸ ὕδωρ ξανθίζειν. Ἄλλως τὸ Η κατὰ τήνας] τὴν κατὰ τῷ ἁλοίμαν δεῖ συνάπτειν. ποιητικῶς γὰρ διαιρεῖται τοῦ ῥήματος, ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ, ὡς παρ' Ὁμήρῳ· Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων χωόμενος κῆρ. παρὰ δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ, συνημμένη ἐστὶν ἀεὶ ἐν τοῖς τοιούτοις τῷ ῥήματι, ὡς παρὰ Φιλοστράτῳ· Ὁ δ' ὑπεκδὺς τῶν σπαργάνων ἤδη βαδίζει καὶ τοῦ Ὀλύμπου κάτεισιν.

17. ΟΥ. Οὐδαμῶς μὰ τὰς λιμνάδας αὐτὰς Νύμφας· ἤγουν, τὰς ἀναστρεφομένας ἐν ταῖς λίμναις, αἵτινες ἐμοὶ προσηνεῖς εἶεν, οὐκ ἔκλεψεν ὁ Κομάτας τὴν σύριγγά σου λαθών.

21. ΘΕΜΕΝ. Ἀντὶ τοῦ θεῖναι, ἤγουν καταθεῖν. τὸ ΑΙΚΑ Δωρικῶς αἰεὶ ἀντὶ τοῦ ἐὰν κέχρηται, διὸ καὶ ὑποτάσσει. ΕΝΤΙ. Παροιμία ἐστὶ ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων· Φησὶ δὲ Κλέανδρος ἐν δευτέρῳ τῶν παροιμιῶν, ὅτι Ἡρακλῆς ἰδὼν ἱδρυμένον τὸν Ἄδωνιν, ἔφη οὐδὲν ἱερόν. οὐ γὰρ αὐτὸν ἄξιον τιμῆς καὶ ἱδρύσεως ἔκρινεν. Διονυσόδωρος δὲ μεταφορὰν εἶναι φησὶν, ἀπὸ τῶν ἱερῶν τῶν τιμωμένων, μηδὲν ἐχόντων ἱεροῦ καὶ σεβασμοῦ ἄξιον. ἢ οὐδὲν ἱερὸν, οὐκ ἔστιν ἄξιος ἱδρύσεως καὶ τιμῆς ὁ τοιοῦτος. Ἄλλως. Ἡρακλῆς ἐλθὼν εἰς Δῖον πόλιν τῆς Μακεδονίας, εἶδεν ἔκ τινος ἱεροῦ πολλοὺς ἐξιόντας.

Ἱερόν, ἀλλά γέ τοι διαείσομαι, ἔστε κ' ἀπείπῃς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὗς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισεν· ἠνίδε κεῖται
Ὥριφος· ἀλλ' ἄγε καὶ τὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πῶς, ὦ κίναδε, τάδ' γ' ἔσσεται ἐξ ἴσω ἄμμιν;
Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο; τίς δὲ παρεύσας
Αἰγὸς πρατοτόκοιο κακὰν κύνα δήλετ' ἀμέλγειν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὅστις νικασεῖν τὸν πλατίον, ὡς τὺ, πεποίθεις,

Sacrum, cantu quidem tecum certabo, donec ipse recuses.

COMATAS.

Sus contra Minervam certamen suscipit: ecce depositus est
Hædus: age, tu quoque pinguem agnum depone.

LACON.

Quomodo, o astute, recte hæc erunt ex æquo nobis?
Quis pilos pro lana detondeat? quis, cum adsit
Capra, quæ primum peperit, malam canem velit mulgere?

COMATAS.

Iste, inquam, qui, sicut tu, propinquum te superaturum confidit.

θέλων δὲ καὶ αὐτὸς εἰσελθὼν καὶ προσκυνήσαι ἀνέκρινεν ἥγουν ἠρώτησε τίνος εἴη τὸ ἱερόν. μαθὼν δὲ Αδώνιδος εἶναι, ἔφη ἱερὸν ἀντὶ τοῦ οὐδενὸς ἄξιον· οὐδεὶς γὰρ θεῶν ὑπάρχει.

22. ΔΙΑΕΙΣΟΜΑΙ. Ἀλλά σοι ᾄδων ἐρίσω, διακριθῶ ἕως ἂν ἀπαγορεύσῃς, τὴν ἧτταν ὁμολογήσῃς.

23. ΥΣ. Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν τοῖς κρείττοσιν ἀντεριζόντων.

24. ΕΥΒΟΤΟΝ. Τὸν εὐτραφῆ. βόσις γὰρ ἡ τροφὴ, ὅθεν καὶ τὸ αἰγίβοτον. καὶ ἱππόβοτον. ΕΡΕΙΔΕ ἤγουν φέρων κατάθου. ἐρίζω ἐπὶ λόγων, ἐρείδω δὲ ἐπὶ πράγματος.

25. ΚΙΝΑΔΕΥ. Καὶ πῶς, ὦ πανοῦργε καλῶς ταῦτα ἔσται ἐξ ἴσου μέτρου ἡμῖν; οἱ Σικελιῶται γὰρ τὴν ἀλώπεκα κίναδον προσαγορεύουσι. τοιοῦτον γὰρ τὸ ζῶον πανοῦργον. κίναδος δὲ παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν αἰδοῖ, ἢ ἀναιδῶς ἢ παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν δόλῳ.

26. ΕΠΟΚΙΞΑΤΟ. Ἀντὶ τοῦ ἔκειρε, πόκους ἐποιήσατο. τίς γάρ ποτε ἔκειρε ἀντὶ ἐρίων τρίχας; τρίχες γὰρ αἱ παχεῖαι καὶ τεταμέναι, ὡς αἱ τῆς αἰγός· ἔρια δὲ τὰ λεπτὰ καὶ οὖλα· ὡς τὰ τῶν προβάτων. ἢ τοῦτό φησιν, ὅτι α τὸς μὲν ἄρνα κατατίθεται, ἐκεῖνος δὲ ἔριφον, ὅστις οὐ ποκίζεται.

27. ΒΟΥΛΕΤ' ΑΜΕΛΓΕΝ. Ἤθελεν ἀμέλγειν. Γράφεται γὰρ καὶ οὕτω Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ βούλεται, κατά τινας.

28. ΟΣΤΙΣ. Ἤγουν, ἐκεῖνος ταῦτα ποιεῖ, ὅστις πέποιθε νικῆσαι τὸν πλησίον, καθὰ σὺ πέποιθας. ἀπὸ τοῦ πέποιθα, πεποίθω ἐνεστὼς, ὡς ἀπὸ τοῦ δέδοικα, δεδοίκω. Ἄλλως. ὅστις νικῆσαι τὸν πλησίον διαφερόντως ἐπαγγέλλεται. ἢ ὅστις θελήσει ποιεῖν

Σφὰξ βομβῶν τέττιγος ἐναντίον. ἀλλὰ γὰρ οὔ τοι
Ὤριφος ἰσοπαλής; τοὶ δ' ὁ τράγος οὗτος. ἔρισδε.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ σπεῦδ'. οὐ γάρ τοι πυρὶ θάλπεαι· ἅδιον ᾀσῇ
Τᾷδ' ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τἄλσεα ταῦτα καθίξας.
Ψυχρὸν ὕδωρ τηνεὶ καταλείβεται. ὧδε πεφύκει
Ποία, χὰ στιβὰς ἅδε, καὶ ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ' οὔ τι σπεύδω. μέγα δ' ἄχθομαι εἰ τύ με τολμῇς
Ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν, ὅν ποκ' ἐόντα

Vespa strepens contra cicadam. Sed non *fit fane*
Hædus par: tu vero ecce hircus iste certa.

LACON.

Ne festina: neque enim igni ureris. Suavius cantabis
Hic sub oleastro, & ad sylvam hanc assidens.
Gelida unda illic fluit; hic enata est
Herba, & thorus hic, & locustæ hic murmurant.

COMATAS.

Atqui non festino: sed moleste admodum fero, quod tu me audes
Oculis rectis aspicere: quem olim, cum esses

ποιεῖν ἢ εἰπεῖν τοῦτο, ὡς ἀντὶ αἰγὸς κύνα ἀμέλγει, οἷον καὶ σὺ νικήσειν φῂς, τὸν τοσοῦτον ἐν ἡδυφωνίᾳ σου διαφέροντα, ὅσον τέττιγες σφηκῶν.

29. ΣΦΑΞ. Ὁ σφήξ, φησὶ, σὺ ἐμοῦ κατ' ἐναντίον, τοῦ τέττιγος, τολμᾷς βομβεῖν. ΑΛΛΑ οὐδαμῶς ἔριφος, ὁ ἔριφος οὗτος, ἐν ἴσῃ μοίρᾳ· οὐκ ἀξιοῦται τῷ ἀμνῷ, ἀλλὰ ἰδοὺ τίθημι τράγον. τὸ γὰρ ΙΣΟΠΑΛΗΣ, ἴσος ἐν κλήρῳ· πάλος γὰρ ὁ κλῆρος. ἢ ἐκ τοῦ πάλη.

31. ΜΗ. Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν διά τι σπευδομένων. μὴ σπούδαζε, οὐ γὰρ ἐπὶ πυρὸς βέβηκας. σπεύδω ἐγὼ ἀμεταβάτως, ἐπισπεύδω δὲ ἕτερον. ΑΔΙΟΝ. Ἥγουν ἡδέως μᾶλλον ᾄσῃ.

32. ΤΑΔ'. Ὧδε ἐλθὼν καὶ καθίσας ὑπὸ τὴν ἀγριελαίαν, καὶ τὰ δένδρα ταῦτα. τὸ τᾷδε ἐν ἄλλοις ἀντιγράφοις γράφεται τῆνδε, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα, Δωρικῶς.

33. ΨΥΧΡΟΝ. Ἀντὶ τοῦ, αὐτοῦ καταῤῥεῖ ψυχρὸν ὕδωρ. ἐνταῦθα ἐκπεφυκυῖά ἐστι βοτάνη, καὶ ἥδε ἡ στιβὰς, ἥ ἐστιν εἶδος βοτάνης. τὸ τηνεὶ ἐν ἄλλοις γράφεται ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. καὶ ἀκρίδες ἐνταῦθα λαλοῦσιν.

35. ΣΠΕΥΔΩ. Οὐδαμῶς σπουδάζω. μεγάλως δὲ ἀλγῶ, εἰ σύ με τολμᾷς ἀτρέπτοις τοῖς ὄμμασι προσβλέπειν, ὅντινά ποτε ἐδίδασκον ἐγὼ, ᾄδειν δηλονότι, ἔτι παῖδα ὄντα.

36. ΟΝ. Ταῦτα φησὶν, ἐπὶ τῷ τὴν χάριν εἰς ἅμιλλαν αὐτῷ συνεληλυθέναι παρ' αὐτοῦ διδαχθέντι, ὡς καὶ προκαλεῖσθαι αὐτὸν εἰς ἅμιλλαν.

Παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον. ἴδ' ἁ χάρις ἐς τί ποθέρπει!
Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πόκ' ἐγὼ παρὰ τεῦ τι μάθον καλὸν ἢ καὶ ἄκουσα;
Μέμνα μ', ὦ φθονερὲν τὺ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὔτως;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀνίκ' ἐπύγιζόν τυ, τὺ δ' ἄλγεες. αἱ δὲ χίμαιραι
Αἵδε κατεβλήχωντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος, ὕβδε, ταφείης·

Puer adhuc, ego docui. en gratia
quo recidit.
Nutri catulos lupinos, nutri canes,
ut te devorent.

LACON.

Quando unquam a te boni aliquid
didici, vel audivi,
Quod meminerim, o tu invide, &
prorsus inepte homuncio?

COMATAS.

Tunc cum pædicabam te, & tu
dolebas. capellæ autem
Istæ balabant: caper vero eas
premebat.

LACOO.

Ne profundius illa pædicatione,
o gibbole, sepeliaris:

37. ΠΟΘΕΡΠΕΙ. Θέλουσα εἰς τί προσέρπει καὶ τελευτᾷ ἡ χάρις ἡ ὀφειλομένη μοι δηλονότι.

38. ΘΡΕΨΑΙ. Ἐκθρέψειεν ἄν τις καὶ λύκων ἐκγόνους, καὶ κύνας, ἐπὶ τῇ λύμῃ τῇ αὐτοῦ, ὡς κἀγὼ τοῦτον ἐδίδαξα ἐπὶ ἀχαριστίᾳ. ἔστι δὲ τοῦτο Σωκράτους· κακοὺς ποιῶν εὖ ΘΡΕΨΑΙ ΚΥΝΑΣ. παροιμία ἐπὶ τῶν καθ' αὑτῶν ποιούντων τί. ἀπὸ Ἀκταίωνος, τοῦ ὑπὸ ἰδίων κυνῶν βρωθέντος. τάσσεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων τοῖς εὐεργέταις, ἤτοι, τῶν μὴ ὁμολογούντων χάριν τοῖς εὐεργέταις.

40 ΑΝΔΡΙΟΝ Ἀνδράριον, ὑποκοριστικῶς ἀνθρωπάριον, ἢ δυσγενὲς καὶ ἀνελεύθερον. ΑΥΤΩΣ δὲ οὕτως. ἐν οὐδεμίᾳ χρείᾳ, μάτην.

41. ΕΠΥΓΙΖΟΝ. Πυγμαῖς ἔτυπτον, ἔκρουον. ἄτοπον δὲ τοῦτο φανερῶς εἰπεῖν. ἢ ἐπέραινον, ἐβάτευον. σὺ δὲ ἤλγεις, αἱ δὲ αἶγες ἐβληχῶντο, ἤγουν ἐμηκῶντο βιαζόμεναι ὑπὸ τῶν τράγων. τὸ βληχᾶσθαι γὰρ ἐπὶ προβάτων λέγεται. καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ὤχευεν.

43. ΒΑΘΙΟΝ Μὴ βαθυτέρου τύχοις τάφου τοῦ πυγίσματος, οὗ φὴς με εἰργάσθαι. τὸ δὲ ταφείης, ὡς ἐγὼ πεπύγισμαι. Ἄλλως. Ταφείης, ἀντὶ τοῦ γαμηθείης βαθύτερον σὺ τοῦ πρὸς ἐμὲ ἐκ σοῦ πυγίσματος, ὡς σὺ λέγεις. ἀρνεῖται δὲ διὰ τούτου. καὶ Ἀριστοφάνης δὲ βατράχοις φησὶ περὶ τοῦ Κλέωνος πρὸς τὸ κρυπτόμενον, καὶ ἔνδον νοούμενον, ἐν ταῖς ταφαῖς τίλλεσθαι. ἤγουν, ἐν καιρῷ συνουσιασμοῦ, τὰς τρίχας ἐκτίλλειν τῆς πυγῆς. Ἄλλως. Εἴθε μὴ ἐν βαθυτέρῳ τάφῳ

Ἀλλὰ γὰρ ἕρφ' ὧδ', ἕρπε, καὶ ὕστατα βωκολιαξεῖς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐχ ἑρψῶ τηνεί· τουτῷ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι,
Ἐνθ' ὕδατος ψυχρῶ κρᾶναι δύο· ταὶ δ' ἐπὶ δένδρων
Ὄρνιχες λαλαγεῦντι. καὶ ἁ σκιὰ οὐδὲν ὁμοία
Τᾷ παρὰ τίν· βάλλει δὲ καὶ ἁ πίτυς ὑψόθε κώνως.

ΛΑΚΩΝ.

Ἦ μὰν ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τᾷδε πατησεῖς,
Αἴκ' ἔνθῃς, ὕπνω μαλακώτερα· ταὶ δὲ τραγεῖαι
Ταὶ παρὰ τὶν ὄσδοντι κακώτερον, ἤ τύ περ ὄσδεις.
Στασῶ δὲ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος

Sed huc adsis, veni, & postremo cantabis.

COMATAS.

Non ibo illuc: hic quercus, hic cyperus est,
Hic suaviter susurrant apes circum alvearia:
Hic & aquæ gelidæ fontes duo sunt, ipsæque super arborem
Volucres garriunt, & umbra nihil similis est
Illi, quæ apud te est. Dejicit vero & pinus superne nuces.

LACON.

Atqui pelles agninas, & lanam hic calcabis,
Si veneris, somno molliorem: pelles vero hircinæ,
Quæ apud te sunt, pejus olent, quam tu oles.
Statuam vero cratera magnum albi lactis

τάφῳ ταφήνς ἐκείνου τοῦ πυγίσματος, ΤΒΕ, ἤγουν συγκεκαμμένου τὸν τράχηλον, κυρτέ. τὸ δὲ ὑβὸς, ἀπὸ τοῦ κυφὸς, ἀποβολῇ τοῦ κ, καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β. ὕβωσις καὶ λόρδωσις πάθη· λόρδωσις γάρ ἐστι τὸ ἔμπροσθεν ὕβωσις τὸ μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸ τῆς ῥάχεως πάθος. κύρτωσις δὲ, τὸ μέσον τῆς ῥάχεως.

44 ΤΣΤΕΡΑ. Καὶ τελευταῖον τῇ βουκολικῇ ᾠδῇ χρήσῃ ἐρίζων.

45. ΕΡΨΩ. Οὐκ ἐλεύσομαι εἰς αὐτὸ τὸ μέρος. ΤΟΥΤΙ ΔΡΥΕΣ. Ἐνταῦθα δρύες. ὧδε κύπηρος. ὧδε καλῶς βομβοῦσιν ἐν τοῖς σίμβλοις μέλισσαι. ἐνθάδε εἰσὶ δύο πηγαὶ ὕδωρ ψυχρὸν βλύζουσαι, αἱ δὲ ὄρνιθες ἐπὶ τῶν δένδρων λιγυρὸν ᾄδουσι, καὶ ἡ σκιὰ οὐδαμῶς ὁμοία τῇ ὑπαρχούσῃ παρὰ σοὶ, καὶ ἡ πίτυς δὲ ἀπὸ τοῦ ὕψους στροβίλους ἀφίησιν.

51 ΜΑΛΑΚΩΤΕΡΑ. Μαλακὸν τὸ χαῦνον καὶ ὑπεῖκον, ᾧ ἐναντίον τὸ σκληρόν· λέγεται δὲ μαλακὰ ἔρια, καὶ κηρὸς, καὶ τὰ τοιαῦτα. ὁ δὲ ὕπνος, οὐ κατὰ ταυτὰ λέγεται μαλακὸς, ἀλλ' ὡς μαλακοποιός

53. ΣΤΑΣΩ. Παρόσον ἔλαιον ἐκτίθησι ταῖς Νύμφαις· αὗται γὰρ ἐκθρέψασαι τὸν Ἀρισταῖον, ἐδίδαξαν τὴν

τοῦ

Ταῖς νύμφαις· στασῶ δὲ καὶ ἁδέος ἄλλον ἐλαίω.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἰ δέ κε καὶ τὺ μόλῃς, ἁπαλὰν πτέριν ὧδε πατησεῖς
Καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν. ὑπεσσεῖται δὲ χιμαιρᾶν
Δέρματα, τῶν παρὰ τὶν μαλακώτερα τετράκις ἀρνῶν.
Στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος,
Ὀκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχοίσας.

ΛΑΚΩΝ.

Αὐτόθε μοι ποτέρισδε, καὶ αὐτόθι βωκολιάσδευ.
Τὰν σαυτῶ πατέων, ἔχε τὰς δρύας. ἀλλὰ τὶς ἄμμε,
Τίς κρινεῖ; αἴθ' ἔνθοι ποθ' ὁ βωκόλος ὧδε Λυκώπας.

ΚΩΜΑΤΑΣ.

Οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδεύομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρα,
Αἰ λῇς, τὸν δρυτόμον βωστρήσομες, ὃς τὰς ἐρείκας

Nymphis, ſtatuam & alium dulcis olei.

COMATAS.

Si autem tu veneris, teneram filicem hic calcabis,
Et pulegium florens? ſubſternentur vero caprarum
Pelles molliores quadruplo, quam quæ apud te ſunt agninæ.
Statuam vero octo quidem alveos lactis Pani,
Et octo cymbia mellis plenos favos habentia.

LACON.

Iſtinc mecum certa, & iſthic Bucolicum carmen cane:
Proprium locum calcans, tene quercus: verum quis nos,
Quis judicabit? utinam jam huc veniat boum paſtor Lycopas.

COMATAS.

Nihil ego illo opus habeo. Sed virum,
Si vis, lignorum ſectorem vocemus, qui ericas

τῦ ἐλαίυ ἐργασίαν καὶ μέλιτος, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. ἵστημι ὁ μέλλων στήσω, καὶ Δωρικῶς στασῶ. οἱ γὰρ Δωριεῖς τοὺς μέλλοντας περισπῶσιν· ἱστᾶν δὲ, τὸ ζυγοστατεῖν, καὶ τὸ ὀρθὸν τιθέναι. ἐνταῦθα τὸ δεύτερον.

56 ΓΛΑΧΩΝ'. Βλήχων, εἶδος βοτάνης, τὸ κοινῶς βληχώνιον·

58. ΓΑΥΛΩΣ Γαυλοὶ ἀγγεῖα χυτροειδῆ γαλακτοδόχα, ἐν οἷς πήσσουσι τὸ γάλα. παρὸ καὶ εἴρηται πλεονασμῷ τῦ υ. ἅτινα καὶ ἀμολγέας καλῦσιν. στήσω τῷ Πανὶ ὀκτὼ μὲν γαυλὺς, γάλακτος πεπληρωμένυς δηλονότι.

59. ΣΚΑΦΙΔΑΣ. Σκαφίδες, ἀγγεῖα εἰς ἃ κατετίθεσαν τὰς μελικηρίδας, τὸ δὲ πλέα ἀντὶ τῦ πλήρη, ἐν ᾧ εἰσι μελικηρίδες.

61. ΤΑΝ. Γῆν δηλονότι, ἢ χώραν. τῦτο ἐκ τῆς παροιμίας, Σπάρταν ἔλαχες. Σπάρταν κόσμει.

64. ΒΩΣΤΡΗΣΟΜΕΣ. Ἀντὶ τῦ καλέσομεν.

Τήνας τὰς παρὰ τὶν ξυλοχίσδεται. ἐντὶ δὲ Μόρσων.

ΛΑΚΩΝ.

Βωστρέομες. Κ. Τὺ κάλει νιν. Λ Ἴθ', ὦ ξένε, μικκὸν ἄκουσον
Τᾷδ' ἐνθών. ἄμμες γὰρ ἐρίσδομες ὅστις ἀρείων
Βουκολιαστὰς ἐστι. τὺ δ', ὦ φίλε, μήτ' ἐμὲ, Μόρσων,
Ἐν χάριτι κρίνῃς, μήτ' ὦν τύ γα τοῦτον ὀνάσῃς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ναὶ ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, ναὶ Μόρσων, μήτε Κομάτᾳ
Τὸ πλέον ἰθύνῃς, μήτ' ὦν τύ γα τῷδε χαρίξῃ.
Ἁ δέ τοι ἁ ποίμνα τῶ Θουρίω ἐστὶ Συβάρτα.
Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῇς φίλε τῶ Συβαρίτα.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ τύ τις ἠρώτα, ποτ τῶ Διὸς, αἴτε Συβάρτα,

Illas apud te findit. Est vero Morson.

LACON.

Vocemus. *C.* Tu accerse eum. *L.* Age hospes paulisper audi,
Huc accedens. Nos enim certamus, uter melior
Bucolicus cantor fit. Tu vero care Morson, neque me
Per gratiam judices, neque porro istum juves.

COMATAS.

Ita per Nymphas, ita Morson, neque Comatæ
Plus juris tribuas, nec etiam Laconi huic gratificeris.
Istud vero ovile Thurii est Sybaritæ.
Eumaræ vero Sybaritæ caprarum gregem ami e hic vides.

LACON.

Num te rogabat aliquis, per Jovem, an Sybaritæ,

65 ΞΥΛΟΧΙΣΔΕΤΑΙ. ξυλεύεται, ξύλα τέμνων συνάγει. ἔστι δὲ καὶ παροιμία, Δρυὸς πεσούσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται.

66. ΒΩΣΤΡΕΟΜΕΣ. Ὁριστικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ· καὶ γράφεται διὰ τοῦ ο μικροῦ· τοῦτο δὲ διὰ τὸ μέτρον.

67. ΑΜΜΕΣ. Ἤγουν, ἡμῖν δὲ ἔρις γέγονεν, ὁπότερος ἦν κρείττων τὴν ᾠδὴν βουκολικήν. ἢ ἐρίζοντες πειρώμεθα γνῶναι, ὅστις ἐστὶ κρείττων βουκολικῶν μελῶν ἐργάτης.

68. ΤΥ Δ'. Σὺ δὲ, ὦ φίλε Μόρσων, μήτε πρὸς χάριν ἐμὲ κρίνῃς ὁμιλήσας καὶ παρὰ τὸ δίκαιον τὴν νίκην χαρίσῃ· μήτ' οὖν σύ γε τούτῳ βοηθήσῃς κατὰ χάριν. ἢ μήτε μὴν παρίδῃς ἀδικούμενον.

72 ΤΟΙ. Περισσὸς ὁ τοί.

74. ΜΗ Τοῦτο ὁ Λάκων φησὶν, ἀγανακτῶν τῷ προπετεῖ καὶ περιέργῳ τῆς γλώττης.

77. ΦΙΛ.

Αἴτ' ἐμόν ἐστι, κάκιστε, τὸ ποίμνιον; ὡς λάλος ἐσσί.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βέντιστ' οὗτος, ἐγὼ μὲν ἀλαθέα πάντ' ἀγορεύω,
Κοὐδὲν καυχέομαι· τὺ δ' ἄγαν φιλοκέρτομος ἐσσί.

ΛΑΚΩΝ.

Εἶα λέγ', εἴ τι λέγεις καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις
Ζῶντ' ἄφες. ὦ παιὰν, ἦ στωμύλος ἦσθα, Κομάτα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ μῶσαί με φιλεῦντι πολὺ πλέον, ἢ τὸν ἀοιδὸν
Δάφνιν· ἐγὼ δ' αὐταῖς χιμάρως δύο πρᾶν ποκ' ἔθυσα.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἔμ' ὡπόλλων φιλέει μέγα καὶ καλὸν αὐτῷ

An meus grex sit, improbissime? quam garrulus es!

COMATAS.

Heus bone vir, ego quæ vera sunt dico,
Neque arroganter glorior: tu vero nimium mordax es.

LACON.

Dic age, si quid dicendum habes, & hospitem in urbem rursum
Vivum dimitte. o Apollo, sane dicax es, Comata.

COMATAS.

Musæ me multo magis amant, quam cantorem
Daphnidem. ego vero ipsis nuper capras duas mactavi.

LACON.

Etenim me Apollo valde amat. & pulchrum ipsi

77. ΦΙΛΟΚΕΡΤΟΜΟΣ. Λοιδοριῶν φίλος.

78. ΕΙΑ. Ἔτι καὶ νῦν τοῖς δὲ ὄχλου τινὸς γινομένοις εἰώθαμεν τοῦτο λέγειν, ἄνες ποτὲ τὸν ἄνθρωπον. λέγει δὲ τοῦτον τὸν ξένον τὸν παρακληθέντα κρῖναι. Ἄλλως. ἄγε λέγε εἴ τι λέγεις, καὶ τὸν ξένον ἄφες ζῶντα αὖθις ἀπελθεῖν· δηλονότι δῆμου, ἀντὶ τοῦ ἐπαναστρέψαι εἰς τὴν ἑαυτοῦ πόλιν. ΖΩΝΤ' ΑΦΕΣ. Τουτέστιν ἵνα μὴ ὑπὸ τοῦ μέλους, ὥσπερ ὑπὸ τῶν Σειρήνων κρατηθεὶς, ἀπόλλυται. τοῦτο δὲ εἰρωνικῶς φησίν. Ἄλλως. τοῦτό φησι θέλων σκῶψαι αὐτὸν τὸν αἰπόλον ὡς ἀηδές τι μέλος ἔλεξεν. καὶ ἴσως ἂν ἐκ τῆς ἀηδίας καὶ ὁ Μόρσων ἡμιθνὴς γενήσεται, ἢ καὶ τέλος θάνῃ. ἢ ΖΩΝΤ' ΑΦΕΣ, ἀντὶ τοῦ ταχὺν, ἀπὸ τοῦ ζέω· τοὺς γὰρ ταχεῖς ζέοντας καὶ θερμοὺς λέγουσι. ταῦτα δὲ φησιν ὁ Λάκων, ὡς διαλεγομένου τοῦ αἰπόλου τῷ Μόρσωνι.

79 Ω ΠΑΙΑΝ. Ἐπὶ ἀγανακτήσεως ἐνταῦθα ἡ ἐπίκλησις.

80. ΜΩΣΑΙ. Ἄρχεται τῆς ᾠδῆς ὁ Κομάτας, καί φησιν αὐτὸν μᾶλλον ἢ τὸν Δάφνιν ὑπὸ τῶν Μουσῶν φιλεῖσθαι. εἶτα ὁ Λάκων, καὶ γὰρ ἐμὲ ὁ Ἀπόλλων ΦΙΛΕΙ ΜΕΓΑ, ἀντὶ τοῦ μεγάλως καὶ κατὰ πολύ.

Κριὸν ἐγὼ βόσκω. τὰ δὲ Κάρνεα καὶ δὴ ἐφέρπει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πλὰν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκος αἶγας ἀμέλγω·
Κἠμ' ἁ παῖς ποθορεῦσα, Τάλαν, λέγει, αὐτὸς ἀμέλγες;

ΛΑΚΩΝ.

Φεῦ, φεῦ, Λάκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ

Arietem ego pasco: nam Carnea *festa* jam imminent.

COMATAS.

Præter duas, reliquas capras geminiparas mulgeo.

Et puella me aspiciens, Ah miser, inquit, tu ipse mulges?

LACON.

Ah, ah, Lacon viginti ferme calathos implet

83. ΕΦΕΡΠΕΙ. Ἐπέρχεται, παραγίνεται. ΚΑΡΝΕΑ δὲ ἑορτὴ Ἀπόλλωνος Καρνείου, ἀπό τινος Κάρνου. οὗτος δὲ ὁ Κάρνος μάντις ὤν, εἵπετο τοῖς Ἡρακλείδαις, ἄσημα τούτοις μαντευόμενος. ὃν τινα ἐκτραπεὶς εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, Ἱππότης τοὔνομα, λόγχῃ βαλὼν ἀπέκτεινε. δι' ὃν λοιμὸς ἐγένετο ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. καὶ ἀπελθόντες ἔλαβον χρησμὸν ἐξ Ἀπόλλωνος, Κάρνειον τιμῆσαι Ἀπόλλωνα. καὶ τοῦτο ποιήσαντες, ἐπαύσαντο τοῦ λοιμοῦ. ταύτην οὖν τὴν ἑορτὴν καὶ οὗτοι οἱ μετοικήσαντες ἐκ Πελοποννήσου εἰς ἑτέρας πόλεις, διὰ τὸν λοιμὸν ἐπετέλουν. Ἄλλως. Κάρνεα ἑορτὴ Δωρική, τελουμένη Καρνείῳ Ἀπόλλωνι κατὰ τὴν Πελοπόννησον, ἀπὸ Κάρνου μάντεως, ὃς ἔχρησε τοῖς Ἡρακλείδαις. ἀπ' αὐτοῦ δὲ Κάρνειον Ἀπόλλωνα προσαγορεύουσιν. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Θεοπόμπῳ· ὅτι τὸν αὐτὸν καὶ Δία καὶ Ἡγήτορα καλοῦσιν Ἀργεῖοι, διὰ τὸ Κάρνον ἡγήσασθαι τοῦ στρατοῦ· ὃν οἱ Ἡρακλεῖδαι ἀπέκτειναν ἀπερχόμενον εἰς Πελοπόννησον, ὑπολαβόντες κατάσκοπον εἶναι τοῦ στρατεύματος. ὃν ὕστερον ἐτίμησαν ὑπὸ λοιμοῦ φθειρόμενοι. Ἄλλως. Πραξιλᾶς μὲν ἀπὸ Καρνείου φησὶν ὠνομάσθαι, τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης υἱοῦ, ὃς ἦν ἐρώμενος τῷ Ἀπόλλωνι. Ἀλκμὰν δὲ ἀπὸ Καρνέου τινὸς Τρωικοῦ. Δημήτριος δὲ ἀπὸ τοῦ κραίνειν, ὅ ἐστι τελέσαι. φησὶ γὰρ ὡς ὁ Μενέλαος στρατεύσας εἰς Ἴλιον, ηὔξατο τιμῆσαι αὐτόν, ἐὰν κραίνῃ. Ἄλλως. Κάρνεα ἑορτή ἐστι Διὸς Καρνεία ὀνομαζομένη. παρ' Ἕλλησι δὲ τελεῖται, διὰ τὸ τὸν Δούρειον ἵππον ἐκ κρανείας εἶναι ξύλου.

84 ΔΙΔΥΜΑΤΟΚΟΣ. Τὰ ἀπὸ τοῦ τίκτειν συγκείμενα, εἰ μὲν προπαροξύνεται, πάθος δηλοῖ. εἰ δὲ παροξύνεται, ἐνέργειαν. ὡς καὶ τὰ παρὰ τὸ τρέφειν. οἷον, πρωτότοκος, ὁ πρῶτος τεχθείς. διδυματόκος αἴξ, ἡ δίδυμα τετοκυῖα. δοκεῖ δὲ τὸ διδυματόκος, ἀπὸ τοῦ διδυμοτόκος γίνεσθαι, τροπῇ τοῦ ο εἰς η, εἶτα τοῦ η εἰς α. διὸ καὶ μακρὸν ἔχει τὸ α.

85. Καί με ἡ παῖς ὁρῶσα. τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ Ἀλκίππην λέγει. τὸ δὲ ΟΡΕΥΣΑ, Αἰολικόν.

86. Τὸ ΦΕΥ, ἐπὶ θαύματος. τὸ δὲ ΤΟΙ περισσόν. ΤΑΛΑΡΩΣ. τοὺς καλαθίσκους, ἐν οἷς τυροῦσι τὸ γάλα.

Τυρῶ, καὶ τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα,
Τὰς αἶγας παρελῶντα, καὶ ἁδύ τι ποππυλιάσδει.

ΛΑΚΩΝ.

Κἠμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν
Ἐκμαίνει· λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείετ' ἔθειρα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ' οὐ σύμβλητ' ἐστὶ κυνόσβατος οὐδ' ἀνεμώνα

Caseo, & puerum impuberem in deliciis habet.

COMATAS.

Petit & malis caprarium Clearista
Capras prætcragentem, & suave aliquid admurmurat.

LACON.

Et me pastorem Cratidas imberbis occurrens
Furiat: nam splendida ei circa collum quatitur coma.

COMATAS.

Sed non conferenda sunt rubus caninus & anemone

87. ΑΝΘΕΣΙ. Ἐν τῷ ἄνθει τῆς ἡλικίας χαίρει. τοῦτο δὲ εἶπεν ὡς ὄντος αὐτοῦ παιδεραστοῦ. Ἄλλως. Τὸ μὲν ἔξω, τοῖς ἄνθεσι τοῦ τυροῦ τὸν παῖδα τοῖς χείλεσι παραχρίει· τὸ δὲ ἔσω, ἐν τοῖς ἀνθώδεσι τόποις τὸν ἄνηβον, τὸν μικρὸν ἔτι καὶ ἀτελῆ παῖδα τὸν Κρατίδαν δηλονότι. μολύνει, βινεῖ.

88. ΒΑΛΛΕΙ. Πειράζει τε εἰς ἔρωτα ὑπαγάγεσθαι. τὸ γὰρ μήλοις βάλλειν ἐπὶ τούτοις ἔτασσον. ΚΛΕΑΡΙΣΤΑ Η τοῦ Κλεαρίστου θυγάτηρ Αλκίππη, ἡ ἐρωμένη αὐτῷ.

89. ΠΑΡΕΛΩΝΤΑ. Ἤγουν παρήλατε καὶ παρέδραμεν ἤγουν ἐνίκησεν ἐμὲ ἡ Ἀλκίππη. τὸ δὲ παρελῶντα ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ παρακολουθεῖν καὶ ἐλαύνειν λέγεται. ΑΔΥ. Καὶ ἡδύν τινα συρισμὸν συρίζει.

90. ΚΗΜ'. Καὶ ἐμὲ δὲ ὁ Κρατίδας τὸν πρόβατα νέμοντα ἀγένειος ὑπαντῶν, εἰς μανίαν ἔρωτος ἐμβάλλει.

92. ΣΥΜΒΛΗΤ'. Ἤγουν συγκρίνεσθαι δυνάμενά εἰσιν. ἢ συγκρίσεως ἄξια λέγει δὲ τὴν διαφορὰν τῆς θηλείας ἀπὸ τοῦ ἄῤῥενος. φυτάριον δὲ ὁ κυνόσβατός ἐστιν ὅμοιον ῥόδῳ ἔχον τὸν καρπόν. ἔστι δὲ μεταξὺ θάμνου καὶ δένδρων, παρόμοιον ταῖς ῥοιαῖς ἢ ταῖς ῥοδέαις, ἀκανθώδες, ὥς φησι Θεόφραστος· ἔστι δὲ ὁ κυνάκανθος. ΑΝΕΜΩΝΗ ἄνθος ἄοσμον, ὅ φασιν ἀναδοθῆναι ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ἀδώνιδος. Ἄλλως. Τὴν ἀνεμώνην Νίκανδρος φησὶν ἐκ τοῦ Ἀδώνιδος αἵματος φῦναι. Κρατεύας δὲ ἡ Κρατίδης κατά τινας, δύο φησὶν εἶναι τὰς ἀνεμώνας, την μὲν ἄνθος ἔχουσαν μέλαν, τὴν δὲ φοινίκεον. Σωσίβιος δὲ τὰς ἀνεμώνας παρὰ Λάκωσι φαινίδας καλεῖσθαι φησί. ῥοδον δὲ, παρὰ τὸ θᾶττον ἀποῤῥεῖν· ῥοώδες γάρ ἐστιν, ἤτοι φθειρόμενον.

93. ΑΙΜ.

Πρὸς ῥόδα, τῶν ἄνθηρα παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκει.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις ὀριμαλίδες· αἱ μὲν ἔχοντι
Λεπρὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον· αἱ δὲ μελιχραί.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Κἠγὼ μὲν δωσῶ τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν,
Ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καθελών. τηνεὶ γὰρ ἐφίσδει.

Cum rosis, quarum flores circa sepe nascuntur.

LACON.

Neque enim etiam cum glandibus montana poma: nam illa quidem habent
Tenuem ab ilice corticulam, hæc vero mellita sunt.

COMATAS.

Et ego quidem mox puellæ dabo palumbum,
Ex junipero abreptam: ibi enim incubat.

93. ΑΙΜΑΣΙΑΙΣΙ. Ὧν τινῶν, δηλονότι τῶν κυνοσβάτων, καὶ τῶν ἀνεμωνῶν, ἄνθηρα, ἤγουν ἄνθη, ἐν ταῖς αἱμασιαῖς εἰσίν. ἄνθηρα νῦν τὰ ἄνθη, ἢ τὰ ἄκρα· κυρίως δὲ ἄνθηρα, τὰ ἐπάνω τῶν ὀχετῶν τῶν ὑγρῶν. ἤτοι τὰ χείλη τοῦ ποταμοῦ, παρὰ τὸ ἄνω διερὸν εἶναι. τῶν γὰρ ῥόδων τὰ ἄκρα, καὶ πρωτεύοντα, φύονται ταῖς αἱμασιαῖς· ἢ κυρίως ἄνθηρα τὸν ἔνυγρον τόπον, καὶ τὰ τῶν ποταμῶν ἀναχωρήματα γίνωσκε.

94. ΑΚΥΛΟΙΣ. Ταῖς τοῦ πρίνου βαλάνοις· ἄκυλος γὰρ ὁ τοῦ πρίνου καρπός. αἱ μὲν γὰρ ἄκυλοι λεπτόσαρκοι, φησὶ, καὶ σκληραὶ, ἢ ξηραί· αἱ δὲ, ὀριμαλίδες δηλονότι, ἡδεῖαι. φησὶν οὖν ὅτι ὁ μὲν Κρατίδας, μελίχρους. ἡ δὲ Κλεαρίστη, ἀηδής. ὀριμαλίδες δὲ, τὰ ὄρεια μῆλα, ἢ τὰ ἐν ὄρει μῆλα. Ἀσκληπιάδης δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφει. ἔτι δὲ τὰ συνακμάζοντα τοῖς σύκοις μῆλα.

95. ΜΕΛΙΧΡΑΙ. Τινὲς οὕτως ἑρμηνεύουσιν. αἱ μὲν ἔχουσι λεπτὸν λέπυρον· αἱ δὲ μελιχραὶ, ἤγουν, χροιὰν ἔχουσι μέλιτος, κιτρινοειδῆς. ὁ δὲ καρπὸς τοῦ πρίνου, κροκοειδής ἐστι. ποιεῖ οὖν ὁ Λάκων τὴν μὲν Κλεαρίστην, κιτρινοειδῆ καὶ οἱονεὶ ἄμορφον, τὸν δὲ Κρατίδαν, κροκοειδῆ, καὶ οἷον εὔμορφον.

96. Καὶ ἐγώ, φησι, δώσω τῇ παρθένῳ Ἀλκίππῃ αὐτίκα φάσσαν. τὴν ταχυτῆτα θέλει δηλοῦν τὸ ΑΥΤΙΚΑ. ἐπεὶ ἄλλως, πῶς αὐτίκα δώσει, ἣν οὔπω ἀπὸ τῆς ἀρκεύθου καθεῖλεν. ΦΑΣΣΑ δὲ ὄνομα ὀρνέου. Ἀλέξανδρος δέ φησιν ὁ Μύνδιος, ὅτι ἡ μὲν φάσσα ὑποκυάνεον ἔχει τὴν κεφαλὴν, καὶ μᾶλλόν γε ἐμπόρφυρον, τῶν τε ὀφθαλμῶν λευκῶν ὄντων, τὸ ἐν αὐτοῖς μέλαν στρογγύλον ἔχει.

97. Ἄρκευθος ὄνομα δένδρου ἀκάρπου. φησὶ γὰρ ὁ Θεόφραστος, ὅτι τῶν ἀγρίων ἐστὶν ἐλάτη, πεύκη, ἄρκευθος, μελία, οἴη, καὶ ἀνδράχνη, ἣν καλοῦσι φελλόδρυν.

ΛΑΚΩΝ.

Ἀλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὁππόκα πέξω
Τὰν οἶν τὰν πέλλαν, Κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτός.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες· ὧδε νέμεσθε,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, αἵ τε μυρῖκαι.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς οὗτος ὁ Κώναρος, ἅ τε Κιναίθα;
Τουτεὶ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολάς, ὡς ὁ Φάλαρος;

LACON.

Ego vero ad vestem mollem lanam, cum tondebo
Ovem nigram, Cratidæ donabo ipse.

COMATAS.

Heus *discedite* ab oleastro capellæ: hic pascimini,
Ad declivem hunc tumulum, ubi sunt myricæ.

LACON.

Non a quercu tu Conare, tuque Cynætha,
Hic pascemini versus ortum, quemadmodum Phalarus?

98 ΠΕΞΩ. Πέκειν κυρίως τὸ ξαίνειν. ἐνταῦθα δὲ τὸ κείρειν. ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ· Ἡ μὲν δὶς πέκειν, ἠδ' εὔφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι. τὸ δὲ ΕΣ ΧΛΑΙΝΑΝ ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ἐργάζεσθαι χλαῖναν.

99. ΠΕΛΛΑΝ Τὴν μέλαιναν. τὴν γὰρ τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν ὅτε ὑφ' αἵματος μελανθῇ πελίδνωμα καλοῦμεν. ἢ τὰν πέλλαν σκοτεινήν, μέλαιναν, πορφυράν. τὴν γοῦν τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν ἡνίκα οἱ ὑποδρομὴν αἵματος μελαίνηται, πέλλωμα, ἢ πελίδνωμα καλοῦσιν. ὃ τῇ Ἀφροδίτῃ συμβεβηκέναι φησὶν Ὅμηρος· Μελαίνετο δὲ χρόα καλόν.

100. ΣΙΤΤ' Τοῦτο μεταξὺ τῆς ᾠδῆς ἐπεφώνησε πρὸς τὰς αἶγας. ἀναχωρεῖτε ἀπὸ τῆς ἀγριελαίας. ΩΔΕ. Ἐνταῦθα ἐλθοῦσαι βόσκεσθε, εἰς τὸν ἀνεστηκότα τοῦτον λόφον καὶ κατάντη, ἤγουν ὀξύν, ΑΤΕ καὶ ὅπου αἱ μυρῖκαι.

102. ΑΠΟ. Ἀπέστητε, φησίν, ἀπὸ τῆς δρυός, καὶ κατὰ τοῦτο τὸ μέρος βόσκεσθε τῆς Ἰταλίας, ἔνθα τὸ ὄρος ὁ Φάλαρος, πρὸς ἀνατολὰς κείμενον καὶ Ἀσκληπιάδης χωρίον τοῦτό φησι τὸ νῦν καλούμενον Φάλαρον. ἔστι δὲ ὄνομα ὄρους, εἰς ἀνατολὰς κείμενον. ἄλλοι δὲ Φάλαρον λέγουσι τὸν λευκὸν κριόν. φαλὸν γὰρ τὸ λευκόν. καὶ Ὅμηρος κύματα φαληριόωντα λέγει τὰ λευκαινόμενα. τὸ δὲ τουτεὶ, ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. ΚΩΝΑΡΟΣ διὰ τὸ κέρατα περιφερῆ, καὶ τραχέα ἔχειν, ὡς κώνους ἤγουν στροβίλους. ΚΙΝΑΙΘΑ Ἡ πρὸς τὸ κινεῖσθαι διάπυρος ἤγουν ταχεῖα διὰ παρὰ τὸ κινῶ, καὶ τὸ αἴθω τὸ καίω. Ἄλλως. Κιναίθα] Τοῦτο τῆς αἰγὸς ἐστὶν ὄνομα. τινὲς δὲ τὴν εὐκίνητον ἀκούουσιν· αἶθον γὰρ τὸ πυρῶδες. δαίει γὰρ ἐν κινήσει τὸ πῦρ. ὅθεν Ὅμηρος τοὺς λέοντας αἴθωνάς φησιν.

105. ΠΡΑ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἔστι δέ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος, ἔστι δὲ κρατὴρ
Ἔργον Πραξιτέλευς. τᾷ παιδὶ δὲ ταῦτα φυλάσσω.

ΛΑΚΩΝ.

Χ' ἁμῖν ἐστι κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει·
Ὃν τῷ παιδὶ δίδωμι τὰ θηρία πάντα διώκειν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀκρίδες, αἳ τὸν φραγμὸν ὑπερπαδῆτε τὸν ἁμὸν,
Μή μευ λωβάσηθε τὰς ἀμπέλος· ἐντὶ γὰρ ἇβαι.

ΛΑΚΩΝ.

Τοὶ τέττιγες ὁρῆτε τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω·
Οὕτω κ' ὔμμες θὴν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτάς.

COMATAS.

Eſt mihi ſinus e cupreſſo, eſt & crater,
Opus Praxitelis: puellæ vero hæc adſervo.

LACON.

Et nobis canis eſt cuſtos gregis, qui lupos ſtrangulat:
Hunc puero donabo, ut omnes feras perſequatur.

COMATAS.

Vos locuſtæ, quæ ſepem noſtram tranſilire ſoletis,
Ne meas lædatis vites: ſunt enim teneræ.

LACON.

Cicadæ videte ut ego caprarium irrito:
Sic & vos ſcilicet irritatis meſſores.

105. ΠΡΑΞΙΤΕΛΕΥΣ. Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν θαυμάσιον, λέγει τὸ ὄνομα τοῦ τεχνίτου. ὡς ἐξάκουστον. δύο δέ φασι Πραξιτέλεις· τὸν μὲν ἀρχαιότερον ἀνδριαντοποιόν· τὸν δὲ νεώτερον, ἀγαλματοποιόν. οὗτος δὲ ἦν ἐπὶ Δημητρίου τοῦ βασιλέως, περὶ οὗ φησιν ὁ Θεόκριτος.

106. ΚΥΩΝΦΙΛΟΠΟΙΜΝΙΟΣ. Ἐν τῇ ποίμνῃ φιλῶν ἀναστρέφεσθαι. ὃς λύκον πνίγει, ὃν δίδωμι τῷ παιδὶ, ὥστε ἐλαύνειν πάντα τὰ θηρία. λέγεται τὸ ΔΙΩΚΕΙΝ, ἐπὶ τοῦ ἀγρεύειν καὶ αἱρεῖν.

109. ΑΒΑΙ. Τετραχῶς καὶ τοῦτο γράφεται ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀντιγράφοις· οἷον ἇβαι, ἀντὶ τοῦ ἡβῶσαι καὶ ἀκμάζουσαι. καὶ αὖαι, ἤγουν ξηραί. καὶ ἄζαι· ἐν τοῖς ἀγγείοις γὰρ ἐπειδάν τι καταληφθῇ, ξηρανθὲν ἐξάλλεται· ἢ τὸ καταληφθὲν ἐν τοῖς ἀγγείοις ἄζα λέγεται· γράφεται καὶ, ἐντὶ γὰρ αὐταί. καὶ λέγει ἀντὶ τοῦ μόναι.

110. ΑΙΠΟΛΟΝ. Οὕτω φησὶν ὡς ὁρᾶτε τὸν αἰπόλον παρερεθίζοντά με εἰς ἅμιλλαν, οὕτω καὶ ὑμεῖς ἐρεθίζετε, ἤγουν διεγείρετε τοὺς καλαμευτὰς ἀντὶ τοῦ τοὺς θεριστὰς. εἰς ἐργασίαν, ᾄδοντες δηλονότι. τὸ δὲ θὴν, ἀντὶ τοῦ ἐπιπολὺ, ἢ ἀντὶ τοῦ δή.

112. ΔΑΣ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἳ τὰ Μίκωνος,
Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα, ῥαγίζοντι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρος, οἳ τὰ Φιλώνδα
Σῦκα κατατρώγοντες, ὑπηνέμιοι φορέονται.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἦ οὐ μέμνασ' ὅτ' ἐγών τυ κατήλασα, καὶ τὺ σεσαρὼς
Εὖ ποτεκιγκλίζευ, καὶ τᾶς δρυὸς εἴχεο τήνας;

COMATAS.

Odi denſicaudes vulpes, quæ *vites* Miconis
Semper frequentantes, veſperi *ex illis* uvas comedunt.

LACON.

Etenim & ego odi ſcarabeos, qui Philondæ
Ficus abſumentes, ſublimes feruntur.

COMATAS.

An non meminiſti, quando ego te percuſſi, tuque dentes ſtringens
Pulchre movebas *te* & quercui hærebas illi?

112. ΔΑΣΥΚΕΡΚΟΣ. τὰς ἐχούσας δασείας τὰς οὐράς· τὰς ἐχούσας οὐρὰς πολυτρίχους, πλήρεις τριχῶν· κέρκος γὰρ ἡ οὐρά· αἵ τινες παραγενόμεναι κατὰ τὰ πρὸς ἑσπέραν ΡΑΓΙΖΟΝΤΙ. ἀντὶ τοῦ, τὰς ῥάγας ἀναλέγουσι. ῥαγολογοῦσιν αὐτάς· διὰ ἀλληγορίας ὁ Κομάτας φησὶν, ὅτι ὁ Λάκων ἐν ταῖς Μίκωνος, ἀμπέλοις δηλονότι, ἀεὶ παραγενόμενος κατὰ τὰ πρὸς ἑσπέραν, ἢ καὶ κατὰ πᾶσαν ἑσπέραν, ῥαγολογεῖ αὐτάς. ἀντὶ τοῦ πορνεύει, ἢ πορνεύεται. Ἄλλως. Τινὲς οὕτω κατὰ τὸ ἔσω νοούμενον λέγουσι. μισῶ τοὺς ἄνδρας τοὺς ἐνήλικας, καὶ δασυπύγους, οἳ φοιτῶντες διὰ τῆς νυκτὸς, τὰ τοῦ Μίκωνος ῥαγίζοντι· ἤγουν ῥαγολογοῦσιν, ἐσθίουσι, δηλονότι ὑπ' αὐτοῦ βινούμενοι. ἀλώπηξι δὲ ᾔκασε τούτους, ὡς πανούργους καὶ δολερούς.

114. ΚΑΙ ΓΑΡ. Καὶ ὁ ἕτερος ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀλληγορεῖ, ἐμφαίνων τοὺς περαίνοντας, καὶ πορνεύοντας τὸν Κομάταν αὐτὸν κατὰ τὴν συκώδη φύσιν.

116. ΜΕΜΝΑΣ'. Οὐ μέμνησαι ὅτι ἐγώ σε ἐπέραινον, καὶ σὺ γελῶν ἐκινοῦ προσερχόμενος καὶ οὐκ ἀποφεύγων (τοῦτο γὰρ δύναται ἡ πρὸς) σὺ δὲ ἐλάμβανε, καὶ ἥπτου ἐκείνης τῆς δρυός. Ἄλλως. τὰς προειρημένας ἐμφάσεις διὰ τούτου βεβαιοῖ λέγων. οὐ μέμνησαι ὅτε σε ἐπέραινον κατ' ἐκείνην τὴν δρῦν, σὺ δὲ ΣΕΣΑΡΩΣ καὶ γελῶν κατεκινοῦ καὶ ἐσαλεύου; γράφεται τὸ σεσαρὼς, ἔν τισι, καὶ σιγηρῶς.

117. Κιγκλίζειν λέγεται τὸ σαλεύεσθαι, καὶ κινεῖσθαι. εἴρηται δὲ μεταφορικῶς, ἀπὸ τῆς ἐν τῇ θύρᾳ κιγκλίδος. ἔστι δὲ κόραξ σιδηροῦς, ἐμπίπτων εἰς τὸ μέσον καὶ ὑποκρατῶν τὴν θύραν. Ἄλλως. ποτεκιγκλίζευ.

ΛΑΚΩΝ.

Τοῦτο μὲν οὐ μέμναμ'. ὄκκα μὰν τῆδε τὺ δήσας
Εὐμάρας ἐκάθηρε, καλῶς μάλα τοῦτό γ' ἴσαμι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἤδη τις, Μόρσων, πικραίνεται· οὐχὶ παρῄσθευ;
Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις.

ΛΑΚΩΝ.

Κἠγὼ μὲν κνίσδω, Μόρσων, τινά· καὶ τὺ δὲ λεύσσεις.
Ἐνθὼν τὰν κυκλάμινον, ὄρυσσέ νιν ἐς τὸν Ἄλεντα.

LACON.

Illud quidem non memini, verum quando te hic vinctum
Eumaras valde cecidit loris, id equidem probe novi.

COMATAS.

Jam quispiam irritatur, o Morson: nonne sensisti?
Vade cito; & scillas veteres e sepulchro evelle.

LACON.

Et ego quempiam pungo, Morson, tuque *id* vides.
Profectus ad Halenta, inde cyclaminum effodias.

κιγκλίζευ. προσεκινοῦ. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κίγκλου οὕτω καλουμένου, ἔνιοι σεισοπυγίδα καλοῦσιν, ἀφ' οὗ ἡ λέξις μετήνεκται. κιγκλίζειν δὲ, τὸ τὴν ὀσφὺν κινεῖν φασιν. ὥσπερ δὲ παρὰ τὸ γνῶ γίγνω, οὕτω καὶ παρὰ τὸ κλῶ, κίκλω, καὶ κίγκλος.

118. Γράφεται καὶ, τῆν δέ τυ. Τοῦτο μὲν οὐ μέμνημαι· ὅτε δὲ ὁ Εὐμάρας ὁ σὸς δεσπότης δεσμεύσας ἐμαστίγωσεν, ἀκριβῶς ἐπίσταμαι. ἢ περὶ οὗ μοι εἶπας, οὐ μέμνημαι· τοῦτο δὲ γινώσκω, ὅτι ὁ δεσπότης σου δήσας σε ἐπύγιζεν, ἐμόλυνεν. ὅπερ δηλοῖ τὸ ἐκάθηρεν, ἀντὶ τοῦ ἔτυπτε καὶ ἐξέδειρε. καὶ Ἀριστοφάνης· πέδει τὰς πλευρὰς καὶ ἐκάθηρεν.

120. Ω Μόρσων, ἀπὸ τοῦ νῦν. τις δάκνεται· λυπεῖται. πικρίαν ἔχει, νικώμενος ὑφ' ἡμῶν. ΟΥΧΙ ΠΑΡΗΣΘΕΥ;] οὐκ ἐνόησας, οὐ κατά τι ᾐσθάνθης;

121. Σκίλλα εἶδος βοτάνης πάντη ἀχρήστου. γραίας δὲ, τὰς γεγηρακυίας, καὶ ξηράς. ὁ λόγος πάλιν πρὸς τὸν Λάκωνα. ἄξιος εἶ, φησι, μᾶλλον ἀπελθεῖν εἰς τὰ μνημεῖα, καὶ τὰς γεγραιωμένας καὶ παλαιὰς καὶ ξηρὰς σκίλλας τίλλειν, ἤπερ ἐμοὶ ἐρίζειν. αὗται γὰρ παντελῶς ἄχρηστοί εἰσι. καλοῦνται δὲ σκιλλοκρόμμυα. ἢ τοῦτό φησι κατὰ τὸ ἔσω νοούμενον. ἀπελθὼν τίλλε, φησὶ, τὰς παλαιὰς τρίχας τοῦ τάφου σοῦ, ἤγουν τῆς πυγῆς σοῦ. τὸ τίλλοις γράφεται καὶ τίλλειν, ἀντὶ τοῦ τίλλε, καὶ κόπτε.

123. Η κυκλάμινος βοτάνιόν ἐστι ποιῶδες, λεπτόῤῥιζον, ὅπερ χλιαρὸν ποιεῖ πρὸς χίμετλα. ΑΛΕΝΤΑ. Ποταμὸς οὗτος ἐν Ἰταλίᾳ· ἐλέγετο οὕτω καὶ τόπος τις ἐν Κῷ.

124. ΙΜΕ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἱμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα· καὶ τὺ δὲ, Κρᾶθι,
Οἴνῳ πορφύροις· τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνείκαι.

ΛΑΚΩΝ.

Ῥείτω χἀ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι· καὶ τὸ πότορθρον
Ἁ παῖς ἀνθ' ὕδατος τᾷ κάλπιδι κηρία βάψαι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι,
Καὶ σχῖνον πατέοντι, καὶ ἐν κομάροισι κέονται.

ΛΑΚΩΝ.

Ταῖσι δ' ἐμαῖς ὀίεσσι παρέστι μὲν ἁ μελίτεια

COMATAS.

Himera pro aqua lacte fluat, tuque o Crathi,
Vino rubescas, & junci fructum ferant.

LACON.

Fluat mihi & fons Sybaritis melle: atque mane
Puella pro aqua urnam favis intingat.

COMATAS.

Meæ quidem capræ cytisum & ægilon comedunt,
Atque juncum calcant, & inter arbuteas frondes cubant.

LACON.

Ovibus vero meis adest apiastrum

124. ΙΜΕΡΑ. Πόλις ἐν Σικελίᾳ, καὶ πηγὴ ἀφ' ἧς ῥεῖ ποταμὸς, ὁμωνύμως τῇ πηγῇ καλούμενος, ἐνταῦθα δὲ, τὸν ποταμὸν λέγει. ΚΡΑΘΙ. Ποταμὸς καὶ οὗτος περὶ Σύβαριν.

125. ΠΟΡΦΥΡΟΙΣ. Βλύζοις, ὑπὸ οἴνου. εἴθε πορφυροῦς εἴης· τουτέστιν εἰς οἶνον μεταβληθείης. ΣΙΑ. Βοτάνη τίς ἐστιν, ἢ ἀνθύλλια ὅμοια σελίνῳ, ἐν τοῖς ποταμοῖς τρεφόμενα. κατὰ δέ τινας τὰ πρὸς τοῖς ποταμοῖς φυόμενα βροῦλα.

126. ΣΥΒΑΡΙΤΙΣ. Πηγὴ ἐν Σικελίᾳ. τὸ δὲ ΕΜΙΝ, ἀντὶ τοῦ χάριν ἐμοῦ. ΟΡΘΡΟΝ. Καὶ κατὰ τὸ πρὸς ὄρθρον. μετὰ τῆς πρὸς προθέσεως λέγεται, τὴν διὰ τοῦ χρόνου κίνησιν.

127. ΤΑΝΚΑΛΠΙΔΑ. Γράφεται καὶ, τᾷ κάλπιδι, ἤγουν, τὴν ὑδρίαν εἰς κηρόμελι καταδῦσαι. ἢ ἀντὶ τοῦ τὴν ξύλινον ὑδρίαν ἐν τοῖς κηρίοις βάψαι. καὶ ἡ ἐμὴ, φησιν, ἐρωμένη τῇ ὑδρίᾳ τὸ ῥέον ἀπὸ τῆς κρήνης μέλι ἀντλήσοι.

128. Κύτισος, αἴγιλος, καὶ σχῖνος, θάμνοι εἰσὶν, οὓς ἐπινέμονται αἱ αἶγες.

129. Κόμαρος εἶδος δένδρου. ΚΕΟΝΤΑΙ δὲ, ἀντὶ τοῦ κεῖνται, καθέζονται.

130. ΜΕΛΙΤΕΙΑ. Εἶδος βοτάνης γλυκιζούσης.

131. ΚΙΣ-

Φέρβεσθαι, πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥοδόκισσος ἐπανθεῖ,

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με πρᾶν οὐκ ἐφίλασε
Τῶν ὤτων καθελοῖσ', ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα.

ΛΑΚΩΝ.

Ἀλλ' ἐγὼ Εὐμήδευς ἔραμαι μέγα· καὶ γὰρ, ὄκ' αὐτῷ
Τὰν σύριγγ' ὤρεξα, καλόν τί με κάρτ' ἐφίλασεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ θεμιτὸν, Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν,
Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι· τὺ δ', ὦ τάλαν, ἐσσὶ φιλεχθής.

ΜΟΡΣΩΝ.

Παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα· τὶν δὲ, Κομάτα,

Ad pascendum, & sicut rosæ copiosa hedera effloret.

COMATAS.

Non amo Alcippen, quia me nuper non osculata est
Aures prehendens, cum ipsi palumbum donarem.

LACON.

Sed ego Eumeden vehementer amo. nam, cum ipsi
Fistulam porrexi, admodum belle me osculatus est.

COMATAS.

Non fas est, o Lacon, picas certare cum luscinus,
Neque upupas cum cycnis: tu vero, o miser, odiosus es.

MORSON.

Jubeo ovium pastorem desinere. tibi vero, Comata,

131. Κισσός ἐστιν εἶδος βοτάνης ἀκανθώδους ἐοικυίας ῥόδοις. ἐν ἑτέροις δὲ, ῥοδάκισσος γράφεται ἓν μέρος λόγου. ἔστι δὲ καὶ αὕτη τῶν θάμνων, γλυκώδες ἄνθος προϊεμένη· περὶ τὰ γόνατα δὲ τῶν τράγων καὶ τὸν πώγωνα πήσσεται.

134. ΕΥΜΗΔΕΥΣ. Ἀντὶ τοῦ Εὐμήδους· ἕτερος οὗτος, ὡς ἔοικεν, ἐρώμενος αὐτοῦ.

135. ΩΡΕΞΑ. Ορέγω τὸ ἐκτείνω. ἐπεὶ δὲ, ὃ δίδωσί τις, ὀρέγων τὴν χεῖρα δίδωσιν, ὤρεξα λέγει, ἀντὶ τοῦ ἔδωκα.

136. ΚΙΣΣΑΣ. Κίσσα, εἶδος ὀρνέου ἀμούσου, ἐπιθυμητικοῦ, μιμηλοῦ. ὅθεν ἐπὶ γυναικῶν τὸ κισσᾷν παραλαμβάνου, παρόσον μὴ γεννῶσαι, ἀηδίζονται πρὸς τὸ ποιεῖν. ὁ νοῦς, ὥσπερ ἀπρεπές ἐστι κίσσαν πρὸς ἀηδόνας φιλονεικεῖν, καὶ ἔποπας πρὸς κύκνους, οὕτω καὶ σὲ πρὸς ἐμέ. σὺ δὲ ταλαίπωρε ἔοικας φιλόνεικός τις, καὶ δύσερις εἶναι.

137. ΦΙΛΕΧΘΗΣ. Εἰς ἔχθος καὶ μῖσος τοὺς φίλους ἄγων ἢ φιλόνεικος.

138. Σοὶ δὲ Κομάτα τῷ νικήσαντι δίδωμι τὸ ἔπαθλον, καὶ σὺ δὲ θύσας αὐτὴν, δηλονότι τὴν ἀμνάδα, ταῖς νύμφαις, καλὸν κρέας ἐμοὶ, τῷ Μόρσωνι, εὐθὺς πέμψον-

Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· καὶ τὺ δὲ θύσας
Ταῖς νύμφαις, Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πεμψῶ ναὶ τὸν Πᾶνα· φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων
Νῦν ἀγέλα. κἠγὼ γὰρ ἴδ᾽ ὡς μέγα τοῦτο καχαξῶ
Καττῶ Λάκωνος τῶ ποιμένος, ὅττι ποκ᾽ ἤδη
Ἀνυσάμαν τὸν ἀμνόν· ἐς ὠρανὸν ὔμμιν ἁλεῦμαι.
Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες· αὔριον ὔμμε
Πάσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας.
Οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορυττίλος, εἴ τιν᾽ ὀχεύσεις

Donat Morſon agnam: tu ergo ſacrificans
Nymphis, Morſoni mox bellam carnem mittas.

COMATAS.

Mittam per Pana: præ gaudio fremat totus hircorum
Jam grex: & ego vide quam magnum hunc cachinnum nunc edam,
Contra paſtorem Laconem, quod tandem jam
Agnum acquiſivi: nunc vobis in cœlum ſaliam.
Vos meæ cornigeræ capellæ bonum animum habete: cras enim vos
Omnes ego in Sybaritide fonte lavabo.
Heus tu albe, qui cornu petis, ſi quam aggredieris

141. ΦΡΙΜΑΣΣΕΟ. Τουτέστι μεθ᾽ ἡδονῆς σκίρτα, φυσῶσα τοῖς μυκτῆρσι, καὶ ἐπαίρου πᾶσα ἀγέλη τῶν τράγων. τὸ δὲ φριμάσσεο, ἀπὸ τοῦ ἤχου τῶν αἰγῶν ὠνοματοπεποίηται. λέγεται δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν ἵππων· καλεῖται δὲ ὁ τρόπος ὀνοματοποιΐα. ἢ φριμάσσεο, φριμαγμὸν ἀπόδιδου μετὰ ἡδονῆς· τουτέστι, βρενθύου καὶ ἐναβρύνου ὦ πᾶσα ἀγέλη· πεποιημένη δὲ ἡ λέξις· τοιοῦτος γὰρ δοκεῖ εἶναι ὁ ἦχος τοῦ πταρμοῦ τῶν αἰγῶν. οὐ κυρίως δὲ τῇ λέξει κέχρηται. φριμαγμὸς μὲν γάρ ἐστι κυρίως ἡ τῶν ἵππων. βληχὴ δὲ ἡ τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων.

142. ΚΗΓΩ. Ἀντὶ τοῦ καὶ ἐγὼ σὺν ὑμῖν καταγελάσω τοῦ Λάκωνος. τὸ δὲ ΚΑΧΑΞΩ, ἐκβολῇ τοῦ γ εἴρηται, διὰ τὸ μέτρον.

144 ΑΝΥΣΑΜΑΝ. Τὴν νίκην ἔλαβον, ΕΣ ΟΥΡΑΝΟΝ ΥΜΜΙΝ ΑΛΕΥΜΑΙ. Ἐκ περιχαρίας. φησίν, ὦ αἶγες κερουχίδες, ἤγουν κερασφόροι, εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβήσομαι.

145. ΚΕΡΟΥΧΙΔΕΣ. Αἳ κέρατα ἔχουσαι. ἢ κεκερατημέναι τοῖς κέρασιν, ἢ κερουλίδες αἱ οὐλα κέρατα ἔχουσαι. κερουλκίδες δὲ, αἱ ὑπὸ τῶν κεράτων ἑλκόμεναι.

147. ΛΕΥΚΙΤΑΣ. Ὁ λευκός. πεποίηται τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς λευκότητος τοῦ τράγου· ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ μέσος μεσίτης, καὶ ὁδὸς ὁδίτης· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ λευκὸς λευκίτης.

ΚΟ-

Τᾶν αἰγᾶν, Φλασῶ τυ, πρὶν ἤ γ' ἐμὲ καλλιερῆσαι
Ταῖς νύμφαις τὸν ἀμνόν· ὁ δ' αὖ πάλιν· ἀλλὰ γενοίμαν,
Αἴ μή τυ Φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.

Ex capellis, percutiam te, priusquam sacrificem
Nymphis agnum: sed ecce hic rursus *incipit*. Atqui fiam *ego*,
Nisi te percutiam, Melanthius pro Comata.

ΚΟΡΥΠΤΙΛΟΣ. Ο τοῖς κέρασι πλήττων, ἀπὸ τῦ κορίπτω τὸ κερατίζω. πρὸς τὸν τράγον δὲ τῦτό φησιν, ἐπιτρέχοντα ταῖς αἰξὶ καὶ τοῖς κέρασι τύπτοντα. φησὶν ῦν, εἴ τινα ἀπὸ τῶν αἰγῶν ὀχεύσῃς, πρὶν ἢ ἐμὲ καλλιερῆσαι ταῖς νύμφαις τὸν ἀμνὸν, ὃν ἐνίκησα τῷ Λάκωνι, ΘΛΑΣΩ σε, ἀντὶ τῦ θλάσω συ τὰ αἰδοῖα.

149. ΠΑΛΙΝ. Επιχειρεῖ ὀχεύειν δηλονότι. ΓΕΝΟΙΜΑΝ. Αλλ' ἐὰν μή σε θλάσω, γενοίμην ἀντὶ Κομάτα Μελάνθιος, καὶ κολασθείην ὥσπερ ἐκεῖνος ὑπὸ Εὐμαίυ, καὶ φιλοιτίυ ἐν τοῖς Οδυσσέως οἴκοις.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ Ἕκτου Εἰδυλλίου.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις θέρους ὄντος μεσημβρίας εἰς ἓν τὰ θρέμματα συνελαύνουσι. καὶ ἀμοιβαίως τὴν περὶ Κύκλωπος καὶ Γαλατείας νύμφης ὑπόθεσιν ᾄδουσιν. ἄρχεται μὲν οὖν τῆς ᾠδῆς ὁ Δάφνις, ὡς πρὸς τὸν Κύκλωπα τὴν ἀπόδοσιν ποιούμενος· ὁ δὲ Δαμοίτας ἀποκρίνεται ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου δῆθεν. τὰ πράγματα ἐν Σικελίᾳ. προσδιαλέγεται δὲ ὁ ποιητὴς Ἀράτῳ, οὗ καὶ μέμνηται ἐν τοῖς Θαλυσίοις, καὶ ἀλλαχοῦ. Δύναται δὲ οὗτος εἶναι ὁ τῶν φαινομένων ποιητής.

ARGUMENTUM

IDYLLII VI.

Damœtas & Daphnis æstate sub meridiem greges in unum locum compellunt: & alternis de Cyclope & Galatea nympha canunt. Incipit itaque cantilenam Daphnis, sermonem tanquam ad Cyclopem dirigens. Damœtas vero respondet quasi sub persona Polyphemi. Res ipsa in Sicilia gesta fingitur. Alloquitur Poeta Aratum, cujus etiam meminit in Thalysiis, & alibi. Potest autem is esse, qui Phænomena scripsit.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,

Εἰδύλλιον ϛʹ.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ καὶ ΔΑΦΝΙΣ.

Δαμοίτας χὠ Δάφνις ὁ βωκόλος εἰς ἕνα χῶρον
Τὰν ἀγέλαν ποκ᾽, Ἄρατε, συνάγαγον· ἧς δ᾽ ὁ μὲν αὐτῶν

BUCOLICI CANTORES,

IDYLLION VI.

DAMOETAS & DAPHNIS.

DAmœtas & Daphnis bubulcus in unum locum
Gregem olim, o Arate, compulerunt. erat vero alter eorum

ΑΡΑΤΕ. Πρὸς τὸν Ἄρατον τὸν ποιητὴν τὸν τὰ Φαινόμενα γράψαντα φίλον ὄντα διαλέγεται ὁ Θεόκριτος. ἰσόχρονος γὰρ ἦν αὐτῷ, οὗ καὶ ἀλλαχόθεν μνημονεύει, ἔνθα πρὸς Ἀγέανακτα τὸν Μιτυληναῖον ὁμιλεῖ. Ἄλλως, εἰκὸς τὸν ἀστρονόμον Ἄρατον εἶναι, ᾧ συγκεχρονίκει ὁ Θεόκριτος, οὗ μέμνηται καὶ ἐν τοῖς Θαλυσίοις. Ἄρατος δ᾽ ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ. κεῖνται δὲ δύο ἀνέρες ᾄδοντες ἐν Σικελίᾳ. Δαμοίτας καὶ Δάφνις, ᾄδουσι δ᾽ ἀμφότεροι τοῦ Πολυφήμου κύκλωπος τὸν ἔρωτα τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ. ὁ δὲ Δαμοίτας, οὓς ἂν Πολύφημος ἀποκρινόμενος λόγους ἔφη, πρὸς τοὺς ὑπ᾽ ἐκείνου εἰρημένους.

2. ΗΣ. Ἦν δὲ τῶν ᾀδόντων ὁ μὲν, ἄρτι

Πυῤῥὸς, ὁ δ' ἡμιγένειος· ἐπὶ κράναν δέ τιν' ἄμφω
Ἑσδόμενοι θέρεος μέσῳ ἄματι τοιάδ' ἄειδον,
Πρᾶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρᾶτος ἐρίσδεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια
Μάλοισι, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα·
Καὶ τύ νιν οὐ ποθόρησθα, τάλαν, τάλαν, ἀλλὰ κάθησαι
Ἁδέα συρίσδων. πάλιν ἅδ' (ἴδε) τὰν κύνα βάλλει,
Ἅ τοι τᾶν οἴων ἕπεται σκοπός· ἁ δὲ βαΰσδει

Rufus, alter semiberbis: ad fontem autem quendam ambo
Sedentes, medio die æstivo, talia canebant.
Prior porro cœpit Daphnis, quoniam & prior provocaverat.

DAPHNIS.

Petit tibi, Polypheme, gregem ovium Galatea
Pomis, amatorem difficilem caprarium virum vocans.
Tu vero ipsam non aspicis, miser, miser, sed sedes
Suaviter fistula cantans. ecce illa iterum canem petit,
Quæ te sequitur custos ovium, ipsa vero latrat,

ἄρτι χνοάζων τὸ γένειον· ὁ δὲ πληρώσας αὐτὸ ταῖς θριξίν. ἢ πυῤῥὸς ὁ ἀρτίχνους, ὁ ἤδη πωγωνίτης. ὡς Εὐριπίδης· Πυῤῥὸς γενύεσσιν. ἡμιγένειος δὲ, ὁ οὔπω πᾶσαν γένυν πεπληρωμένην ἔχων γενείων·

4. Μεσούσης ἡμέρας, ἢ ἐν μεσαιτάτῳ τοῦ θέρους, ἢ ἐν μέσῳ ἡμέρας τοῦ θέρους.

6. Ὡς πρὸς παρόντα τὸν κύκλωπα διαλέγεται. μήλοισι βάλλει, μηλοβολεῖ, εἰς ἔρωτα ὑπάγεσθαι βουλομένη.

7. Δυσέρωτα δὲ εἶπεν αὐτὸν, ἤγουν μὴ εἰδότα ἐρᾶν, παρόσον οὐκ ἐπέτυχεν αὐτῆς. Θοῦρίς φησι, διὰ τὴν εὐβοσίαν τῶν θρεμμάτων καὶ τοῦ γάλακτος πολυπλήθειαν, τὸν Πολύφημον ἱδρύσασθαι ἱερὸν παρὰ τῇ Αἴτνῃ Γαλατείας. Φιλόξενον δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα, καὶ μὴ δυνάμενον νοῆσαι τὴν αἰτίαν, ἀναπλάσαι ὅτι Πολύφημος ἤρα τῆς Γαλατείας. ΑΙΠΟΛΟΝ. Τὸν ἄνδρα τὸν ποιμένα. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν ποιμένα, καταχρηστικῶς εἶπεν αἰπόλον. ἐπεὶ καὶ ὁ κύκλωψ ποιμὴν ἦν, ἢ ἐπεὶ καὶ αἶγας ἔνεμεν ὁ κύκλωψ. καὶ Ὅμηρος, Μῆλ' οἶές τε καὶ αἶγες. τέως γοῦν τὸ, αἰπόλον ἀντὶ τοῦ ποιμένα εἴρηται.

8 ΠΟΘΟΡΗΣΘΑ. Καὶ σὺ αὐτὴν οὐ προσβλέπεις.

9. ΠΑΛΙΝ. Καὶ πάλιν αὕτη τὴν κύνα βάλλει τοῖς μήλοις. τὸ γὰρ ἴδε, ἀντὶ τοῦ καί. γράφεται καὶ ἅδε. καὶ λέγει τὸ σχόλιον οὕτω. τινὲς χωρὶς τοῦ δὲ γράφουσιν, ἐκτείνουσι δὲ τὸ ι, ἵνα ἀντωνυμία τυγχάνῃ δεικτική. τὸ δὲ ἑξῆς, τὴν κύνα βάλλει, ἥ σοι ΤΩΝ ΟΙΩΝ ΕΠΕΤΑΙ ΣΚΟΠΟΣ, ἤγουν φύλαξ.

10. ΒΑΥΣΔΕΙ. Αὐτὴ δὲ ἡ κύων ὑλακτεῖ εἰς τὴν θάλασσαν βλέπουσα. τὸ βαΰζειν, ἐπὶ τῶν σκυλακίων λέγεται

ται

Εἰς ἅλα δερκομένα· τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει
Ἅσυχα καχλάζοντα, ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.
Φράσδεο μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρούσῃ
Ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας, κατὰ δὲ χρόα καλὸν ἀμύξῃ.
Ἁ δὲ καὶ αὐτόθι τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας
Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἁνίκα φρύττει.
Καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει·
Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον. ἦ γὰρ ἔρωτι

In mare prospectans, illamque pulchri fluctus ostendunt,
Placide frementes, in littore currentem.
Vide ne *canis* puellæ in crura irruat,
Cum e mari egredietur, neve pulchrum corpus laniet.
Illa vero ibi deliciatur, sicut ab acantho
Arida folia, quando pulchra æstas torret.
Et fugit amantem, & non amantem sectatur.
Et a linea *sacra* movet calculum. certe enim amori

ται κυρίως, ἐπὶ δὲ τῶν τελείων κυνῶν, τὸ ὑλακτεῖν λέγουσιν· ὥστε τὸ βαΰσδει ἐνταῦθα, ἀντὶ τοῦ ὑλακτεῖ λέγεται.

12. Τὰ δὲ καλὰ κύματα ἡσύχως ἀναβραττόμενα, δεικνύει αὐτὴν τὴν Γαλάτειαν ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ τρέχουσαν. ἢ αὐτὴν τὴν Γαλάτειάν φησιν ἐπιτρέχουσαν ἡσύχως κινουμένου τοῦ αἰγιαλοῦ εἰς τὴν θάλασσαν ἐμφανίζειν, καὶ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ δεικνύειν αὐτῆς τὴν μορφὴν τὴν θάλασσαν. τὸ ΚΑΧΛΑΖΟΝΤΑ, ἀντὶ τοῦ ἠχοῦντα, ὁ τρόπος ὀνοματοποιΐα. ἢ καχλάζειν, τὸ ψοφεῖν τὸ κῦμα φερόμενον ἐπὶ τοὺς κάχληκας· τὸ δὲ, ΕΠ' ΑΙΓΙΑΛΟΙΟ ΘΕΟΙΣΑΝ, μετωνυμικῶς ἀπὸ τῆς γαλήνης τῆς θαλάσσης, πρὸς Γαλάτειαν τρέπεται, καὶ λέγει ἐπάνω αὐτὴν τῶν κυμάτων βαίνειν.

13. Σκόπει ἵνα μὴ ἐπὶ ταῖς κνήμαις τῆς παιδὸς, ἤγουν τῆς Γαλατείας, ὁρμήσῃ, ἐπιπηδήσῃ ἐκ τῆς θαλάσσης ἐρχομένης, καὶ καταμύξῃ τὸ εὐειδὲς αὐτῆς σῶμα· ἤγουν, καταξάνῃ, κατασπαράξῃ.

15. Οἴκοθεν, ἀπὸ τῆς οἰκείας φύσεως, διαῤῥεῖται ὑπὸ τρυφερότητος. Ὡς ἀπὸ τῆς κινάρας οἱ πάπποι. χαῖται γὰρ οἱ πάπποι τῆς κινάρας. λέγονται δὲ οἶμαι χαῖται, διὰ τὸ κόμαις ἐοικέναι. καπυραὶ δὲ, αἱ κεκαυμέναι ὑπὸ τοῦ ἡλίου διὰ τὴν θερμότητα, ἢ λευκότητα ὡς ἐν ἄλλοις.

17. Καὶ φεύγει σε δηλονότι φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει, ἤγουν ζητεῖ. ἐνταῦθα τὸ ἐρεθιστικὸν αὐτῆς, καὶ πανοῦργον σημαίνει. τὸ γὰρ φιλοῦντα φεύγειν, οὐ φιλοῦντα δὲ διώκειν, κακοήθους. ὁ νοῦς· καὶ ἐπειδὰν αἴσθηταί σε, ὦ Πολύφημε, φιλοῦντα, φεύγει καὶ οὐ προσδέχεται, μισοῦντα δὲ διώκει, ἤγουν εἰς πόθον ἄγειν πειρᾶται.

18. Παροιμία· καὶ πάντα τρόπον ποιεῖ, ἢ κινεῖ τυχεῖν σου. Ἄλλως.

Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.
Τῷ δ' ἔπι Δαμοίτας ἀνεβάλλετο, καὶ τάδ' ἄειδεν.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ.

Εἶδον, ναὶ τὸν Πᾶνα, τὸ ποίμνιον ἁνίκ' ἔβαλλε,
Κοὔ μ' ἔλαθ', οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκὺν, ᾧ ποθόρημι
Ἐς τέλος. αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων,
Ἐχθρὰ φέροι ποτὶ οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.

Sæpe, o Polypheme, quæ non pulchra sunt, ea pulchra videntur.
Post hunc Damœtas incepit, & hæc cecinit;

DAMOETAS.

Vidi per Pana ovium gregem cum peteret,
Nec me latuit, neque hunc meum unicum dulcem *oculum*, quo utinam videam
Usque ad finem. Sed vates Telemus hostilia prædicens,
Hostilia ferat domum, ut suis liberis adservet.

Ἄλλως. καὶ ὅταν προσποιῇ σὺ μὴ φιλεῖν αὐτὴν, πάντα κάλων κινεῖ, καθελκύσαι σε πρὸς τὸν ἑαυτῆς ἔρωτα. ἡ δὲ λέξις μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν παιζόντων τὸ κοινολέκτως λεγόμενον ζατρίκιον. ἐκεῖνοι γὰρ ὅταν πολλὰ ποιήσαντες οὐ δύνανται ἑτέρως νικῆσαι τὸν ὅμοιον παίκτορα, κινοῦσι καὶ τὸν ἀπὸ γραμμῆς λίθον, τὸν οὕτω βασιλέα καλούμενον. Ἄλλως. Γράψαι τὸ ξέσαι, οἱ παλαιοὶ ἔλεγον. ἀπὸ γοῦν τοῦ γράφειν, τοῦ δηλοῦντος τὸ ξέειν, γίνεται γραμμὴ ἡ λάξευσις. λίθον οὖν ἀπὸ γραμμῆς ἐνταῦθα λέγει, τὸ λίθινον ἄγαλμα. ὁ δὲ νοῦς· δύναται ἡ Γαλάτεια καὶ τὸ λίθινον ἄγαλμα, εἰς τὸν αὐτῆς ἔρωτα ἐπισπάσασθαι διὰ ὑπερβολὴν κάλλους. Η ΓΑΡ Οὕτως πολλάκις ὦ Πολύφημε ὑπ' ἔρωτος, τὰ μὴ εὔμορφα, εὔμορφα φαίνονται. διὸ μὴ θαύμαζε εἰ ἐρᾷ σου ἡ Γαλάτεια ἀμόρφου ὄντος. τοιοῦτος γὰρ ὁ ἔρως, ἀποβιάζει τὴν διάνοιαν τῶν ἐρώντων.

20. Ἐπὶ τῷ Δάφνιδι δὲ, ἤγουν μετὰ τὸν Δάφνιν, ὁ Δαμοίτας ἀνεβάλλετο, ἀντὶ τοῦ ἤρξατο, ἐπροοιμιάζετο. ὁ γὰρ Δαμοίτας ᾄδει, ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου τὴν ἀπόκρισιν τοῦ λόγου ποιούμενος. τὸ δὲ ἀναβάλλω, σημαίνει τέσσαρα. τὸ προοιμιάζω· ὡς τὸ, ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν· τὸ ἀνακρούω καὶ ἀναπέμπω, ὡς τὸ, καὶ οἱ μὲν τέττιγες μουσικὴν ἀνεβάλλοντο σύντονον. τὸ ἐνδύομαι, ὡς τὸ, ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον· καὶ τὸ ἀπαρνοῦμαι, ὡς τὸ, ἀναβάλλομαι τοῦδε τοῦ πράγματος.

21. Καὶ γὰρ εἶδον ὡς λέγεις τὴν Γαλάτειαν, νὴ τὸν Πᾶνα, ἡνίκα τὸ ποίμνιον ἐμηλοβόλει, καὶ οὐκ ἔλαθε, μὰ τὸν ἐμὸν ἕνα καὶ γλυκὺν ὀφθαλμὸν, δι' οὗ νῦν βλέπω καὶ βλέψω δι' ὅλης μου τῆς ζωῆς· τοῦτο γὰρ τὸ ἐς τέλος.

23. ΤΗΛΕΜΟΣ. Οὗτός ἐστιν ὁ Τήλεμος, ὁ παρ' Ὁμήρῳ Εὐρυμέδης, ἢ Εὐρύμαχος καλούμενος, ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο. ὃς ἐμαντεύσατο αὐτῷ, ὑπὸ τῶν χειρῶν Ὀδυσσέως τυφλωθῆναι. ὁ νοῦς. ὁ δὲ μάντις ὁ Τήλεμος,

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν, ὠ ποθόρημι,
Ἀλλ' ἄλλαν τινὰ φαμὶ γυναῖκ' ἔχεν· ἁ δ' αἰοισα
Ζαλοῖ μ', ὦ Παιὰν, καὶ τάκεται· ἐκ δὲ θαλάσσας
Οἰςρεῖ παπταίνοισα ποτ' ἄντρα τε καὶ ποτὶ ποίμνας.
Σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί· καὶ γὰρ ὅκ' ἤρων
Αὐτᾶς, ἐκνυζᾶτο ποτ' ἰχία ῥύγχος ἔχοισα·

Sed & ipse ego pungens rursus *eam* non aspicio,
Sed dico me aliam quandam mulierem habere: ipsa vero audiens
Invidet mihi, o Apollo, & tabescit, atque e mari
Furiosa prosilit, circumspectans ad antra & greges.
Jussi autem canem illi placide allatrare: etenim cum amarem
Ipsam, canis ganniebat, ad femora rostrum admovens.

Τήλεμος, ὁ τὰ ἀπευκτά μοι μαντευόμενος, ἀπευκταίαν συμφορὰν ἀντ' ἄλλυ κλήρυ τοῖς ἑαυτῦ παισὶ καταλίποι. Ἄλλως. ὁ μάντις δὲ ὁ Τήλεμος ἐχθρὰ ἀγορεύων, ἤγυν μαντευόμενος, ΕΧΘΡΑ ἤθε ΦΕΡΟΙΤΟ· ἀντὶ τῦ, ἐνέγκαι πρὸς τὸν ἑαυτῦ οἶκον, ὅπως τοῖς ἑαυτῦ ἐκγόνοις φυλάξῃ αὐτά· ἐμαντεύσατο γὰρ αὐτῷ, τῷ Πολυφήμῳ δηλονότι, κύκλωπι, ἐκ τῶν Ὀδυσσέως χειρῶν ἁμαρτήσασθαι ὀπωπῆς. ὥσπερ τὸ, φίλος ἐνίοτε μὲν λέγεται ἐπὶ τῦ φιλῦντος, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τῦ φιλυμένυ· ὅτω καὶ τὸ ἐχθρὸς, τὸ ἐναντίον αὐτῷ, ἐνίοτε μὲν λέγεται ἐπὶ τῦ ἐχθαίροντος, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τῦ ἀπηχθημένυ. καθὸ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ἐχθρά.

25. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ εἰς ἔρωτα διεγείρων αὐτὴν ὐ προσβλέπω ἐξεπίτηδες, καὶ ἄλλην τινὰ φημὶ γυναῖκα ἔχειν· ἡ δὲ ἀκύσασα, ζηλοτυπεῖ με, ὦ Παιὰν, καὶ διαῤῥήγνυται· ἐπὶ θαύματος καὶ χαρᾶς ἐνταῦθα ἡ ἐπίκλησις.

28. Τὸν οἶςρον τῦ μύωπος σώςρατος διαςέλλει. οἶςρος δὲ ἐςι πολέμιος τοῖς βυσίν· ὅταν γὰρ δάκνωσιν αὐτὺς, οἰςρεῖν ποιῦσι, καὶ τρέχειν πολλὴν ὁδὸν μετὰ βοῆς ἐν τοῖς πεδίοις καταλιπόντας τὸν νομόν. μεταφορικῶς ὖν φησὶν ὁ Θεόκριτος τὴν Γαλάτειαν οἰςρεῖν, καὶ δρομαίαν ἔρχεσθαι πρὸς τὰ ἄντρα καὶ τὰς ποίμνας τῦ Κύκλωπος.

29. ΣΙΓΑ. Λείπει τὸ ἐπέταξα, ἤγυν ἐπέταξα τῇ κυνὶ σιγᾷν, καὶ μὴ ὑλακτεῖν.

30. ΡΥΓΧΟΣ ΕΧΟΙΣΑ. Ἡ κύων δηλονότι. ΕΚΝΥΖΑΤΟ ἔσαινε, καὶ κατεθώπευε, τὸ ςόμα ἔχυσα ἀνάμεσον τῶν ἰσχίων, αὐτῆς. κνυζηθμὸς λέγεται ἡ τῶν κυνῶν ἄσημος ὑλακή. ΙΣΧΙΑ δὲ, τὰ ὑπὸ τὴν ὀσφὺν ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ὀςᾶ, ἐν οἷς ἔγκειται τὸ ἱερὸν ὀςῦν. ἔχυσι δὲ τὰ τοιαῦτα ὀςᾶ τὰ λεγόμενα ἰσχία, κοιλότητας τινὰς, εἰς ἃς αἱ κεφαλαὶ τῶν μηρῶν ἁρμόζονται. αἱ δὲ κοιλότητες αὗται καὶ γλυτὰ λέγονται, καὶ κοτύλαι, παρὰ τὴν κοιλότητα. τὸ δὲ ΡΥΓΧΟΣ καταχρηστικῶς ἐπὶ τῆς κυνὸς νῦν λέγεται. κυρίως γὰρ ἐπὶ ὀρνέων. Ἄλλως, ῥὶς λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων, ῥύγχος ἐπὶ κυνῶν, ῥάμφος ἐπὶ ὀρνέων.

31. ΠΕΜ

Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορῶσα ποιεῦντά με πολλάκι, πεμψεῖ
Ἄγγελον. αὐτὰρ ἐγὼ κλαξῶ θύρας, ἔστε κ' ὀμόσῃ
Αὐτά μοι στορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω.
Καὶ γάρ θην οὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν, ὥς με λέγοντι·
Ἦ γὰρ πρᾶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον (ἦς δὲ γαλάνα)
Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὶν ἁ μία κώρα,
(Ὡς παρ' ἐμὶν κέκριται) κατεφαίνετο· τῶν δέ τ' ὀδόντων
Λευκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.

Cumque me sæpius id facere videbit, forte mittet
Nuncium: verum ego fores occludam, donec juraverit,
Quod ipsa mihi velit sternere pulchrum lectum in hac insula.
Neque enim deformis sum, ut de me dicunt:
Certe nuper in mare inspexi: erat autem tranquillitas:
Et pulchra quidem mihi barba, pulchra vero hæc una pupula
(Ut a me judicabatur) videbatur: dentium porro
Nitorem candidiorem, quam Parius lapis est, *mare* ostendebat.

32. ΑΓΓΕΛΟΝ. Μηνύειν ἐστὶ, τὸ κλέπτοντά τινα δεικνύειν, ἢ φεύγοντα, ἢ τοιοῦτό τι ποιοῦντα, καὶ μηνυτὴς ἐπὶ τούτων. μηνύειν καὶ τὸ σημαίνειν ἁπλῶς, καὶ δηλοῦν. οἷον, ὁ τῆς κορώνης κρωγμὸς χειμῶνα μηνύει. ἀγγέλλει δέ τις λόγους τινὸς πρός τινα, ἤγουν διακομίζει. καὶ ἀγγέλλειν, τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ τινὰ λέγειν περί τινος, καὶ ἄγγελος ἐπὶ τούτων. λέγει δὲ, ἴσως δὲ αὐτὴ ὁρῶσά με ταῦτα ποιοῦντα, πέμψει ἄγγελον τὸν ἀπαγγελοῦντά μοι πρέπον τι περὶ αὐτῆς.

32. ΚΛΑΞΩ. Κλείω, ὁ μέλλων κλείσω, παρὰ τοῖς κοινοῖς ἐν χρήσει. οἱ ποιηταὶ δὲ κληΐσω λέγουσι, διαλύσει τῆς διφθόγγου, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, εἶτα τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ προσγραφομένου τοῦ ἰῶτα, κλᾳσω, καὶ κλᾳσῶ Δωρικῶς. δοκεῖ δὲ καὶ κληΐζω εἶναι παρ' αὐτοῖς, ἐπὶ τούτου τοῦ σημαινομένου· ἀφ' οὗ μέλλων Δωρικῶς, κληΐξω. καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ προσγραφομένου τοῦ ἰῶτα, κλᾳξῶ. ἀφ' οὗ καὶ κλὰξ ἡ κλείς.

33. ΝΑΣΩ. Τῆς Σικελίας δηλονότι. καὶ γὰρ οὐκ ἔχω ὡς λέγουσιν εἶδος αἰσχρὸν, ἤγουν ἄσχημον· οὕτως γὰρ πρὸ ὀλίγου γαλήνης οὔσης, εἰς τὴν θάλασσαν ἔβλεπον, καὶ εὔμορφα μὲν ἐμοὶ τὰ γένεια. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐμοί. εὔμορφος δὲ ὁ εἷς ὀφθαλμός.

37. ΚΕΚΡΙΤΑΙ. Οἱ γὰρ μονόφθαλμοι κατὰ φύσιν τοῖς οὐ μονοφθάλμοις ἄμορφοι δοκοῦσιν· οὐχ ὁμοίως γὰρ κρίνουσιν ἀμφότεροι τοὺς ἀνομοίους τὴν φύσιν. ΟΔΟΝΤΩΝ. Τῶν δὲ ὀδόντων ἡ λευκότης λευκοτέρα ἐδείκνυτο Παρίας λίθου. Παρία γάρ ἐστι λίθος λευκή.

Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον.
Ταῦτα γὰρ ἁ γραία με Κοτυτταρὶς ἐξεδίδαξεν,
Ἃ πρὰν ἀμώντεσσι παρ᾽ Ἱπποκόωντι ποταύλει.

Τόσσ᾽ εἰπὼν τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε.
Χὼ μὲν τῷ σύριγγ᾽· ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
Αὔλει Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάφνις ὁ βώτας·
Ὠρχεῦντ᾽ ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ.
Νίκη μὰν ὠδ᾽ ἄλλος, ἀνάσσατοι δ᾽ ἐγένοντο.

Ne vero fascino læderer, ter ipse in gremium meum inspui.
Nam id me anus Cotyttaris docuit,
Quæ nuper messoribus apud Hippocoontem accinebat.
Hæc cum dixisset, Daphnin Damœtas exosculatus est.
Et ille quidem huic fistulam, hic vero illi pulchram tibiam dedit.
Tibia canebat Damœtas, fistula vero canebat Daphnis bubulcus:
Et vitulæ statim saltabant in molli gramine.
Vicit tamen neuter, sed erant invicti.

39. ἵνα δὲ μὴ βασκανθῶ, τρὶς εἰς τὸν ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. ποιοῦσι γὰρ καὶ μέχρι τοῦ νῦν μάλιστα τοῦτο αἱ γυναῖκες, τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπόμεναι. Καλλίμαχος· Δαίμων, τοὶ κόλποισιν ἐπιπτύουσι γυναῖκες.

40. ΤΑΥΤΑ. Ηγουν, τὸ πτύειν ἐπὶ κόλπον ἐδίδαξε ποιεῖν με ἐπὶ τῷ μὴ βασκαίνεσθαι. Κοτυτταρὶς δὲ ὄνομα κύριον· ἢ παρὰ τὸν κότον ἴσως πεποίηται, καὶ γὰρ οἱ γέροντες ὀξύθυμοί εἰσιν· ἢ ἀπὸ τῆς παρὰ Δωριεῦσι τιμωμένης Κοττοῦς. ἦσαν δὲ Τιμανδρέως θυγατέρες Κοττὼ, καὶ Εὐρύθεμις, ἃς ἐτίμησαν Ἡρακλεῖδαι, διὰ τὸ συναγωνίσασθαι αὐτοῖς, κατὰ τὴν εἰς Πελοπόννησον ἄφιξιν, ὡς οἱ περὶ Ἱππόστρατον ἀποφαίνουσι.

41. ΙΠΠΟΚ. Ονομα κύριον, ἢ ὄνομα τόπου.

46. ΝΙΚΗ. Ενίκα μὲν οὐδ᾽ ἕτερος, ἔξω δὲ ἥττης ἀμφότεροι ἐγένοντο.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τῦ Επτῦ Εἰδυλλίῦ.

Επιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῷ, ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Αλεξάνδρειαν ἀπήει, φίλος κατέστη Φρασιδάμῳ καὶ Αντιγένει, Λυκωπέως υἱοῖς. καὶ κληθεὶς ὑπ᾽ αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ἐπὶ θαλύσια Δήμητρος, ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτῳ καὶ Αμύντῳ. Εντυγχάνει δὲ καθ᾽ ὁδὸν Λυκίδᾳ τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες διεξέρχονται τοὺς ἑαυτῶν ἔρωτας. Εστι μὲν οὖν τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον ὅλως διηγηματικόν.

ARGUMENTUM
IDYLLII VII.

Peregre agens Theocritus in insula Co, cum ad Ptolemæum in Alexandriam proficisceretur, amicus factus est Phrasidamo & Antigeni Lycopei filiis: vocatusque ab illis rus ad Thalysia sacra Cereris, abit eo cum Eucrito & Amynta. Incidit autem in itinere in Lycidam Cydoniatem ex Creta, & mutuo sermone suos ipsorum amores inter se recensent. Continet igitur hoc Idyllion meram rei gestæ narrationem.

ΘΑΛΥΣΙΑ, ἢ ΕΑΡΙΝΗ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ,
Εἰδύλλιον ζ΄.

Ης χρόνος ἁνίκ᾽ ἐγώ τε καὶ Εὔκριτος ἐς τὸν Αλεντα
Εἵρπομες ἐκ πόλιος· σὺν καὶ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας·
Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια ὁ Φρασίδαμος

THALYSIA, seu VERNUM ITER,
IDYLLION VII.

Tempus erat, cum ego & Eucritus ad Halenta
Ibamus ex urbe, & tertius nobiscum erat Amyntas.
Nam Cereri faciebant Thalysia Phrasidamus

ΧΡΟΝΟΣ τὸ συμπαρεκτεινόμενον τῇ συστάσει τοῦ κόσμου διάστημα. λέγεται δὲ ἐνίοτε μὲν καθόλου, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ μέρους, ὡς ἐνταῦθα. καιρὸς δέ ἐστι χρόνος δέων. λέγονται καιροὶ καὶ αἱ τοῦ ἐνιαυτοῦ ὧραι. ἦν χρόνος, ὁπότε ἐγὼ καὶ Εὔκριτος, καὶ τρίτος σὺν ἡμῖν Αμύντας ΕΙΡΠΟΜΕΣ, ἀντὶ τοῦ ἀπερχόμεθα. τὸ ἕρπειν κυρίως ἐπὶ ὄφεως, καὶ σκωλήκων, καὶ ἑτέρων ἀπόδων ζώων λέγεται. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν νωθέστερον καὶ ἀσπουδὴ πορευομένων· νῦν δὲ ἐπὶ τοῦ βαδίζειν λέγεται. ΑΛΕΝΤΑ. Αλεῦς ἡ δῆμος τῆς Κῶ, οὕτω καλούμενος ἀπό τινος Αλέντος, ἢ τόπος ἐν Κῷ οὕτως ὀνομαζόμενος ἀπὸ Αλεντίου τινὸς βασιλέως· ἔστι δὲ Αλεῦς καὶ ποταμὸς Σικελίας.

3. ΘΑΛΥΣΙΑ, ἑορτὴ ἣν ἐτέλουν τῇ Δήμητρι μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν. Ομηρος. Θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς. ΚΑΙ ΦΡΑΣΙΔΑΜΟΣ. οὗτος ὁ ΚΑΙ περισσός. Τὸ δὲ ἑξῆς. τῇ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια ὁ Φρασίδαμος κ᾽ Αντιγένης, δύο τέκνα Λυκωπέος.

4. ΑΤΚ.

Κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκωπέος· εἴ τι περ ἐσθλὸν
Χαῶν τῶν ἐπάνωθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῶ
Χάλκωνος, Βούριναν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν,

Et Antigenes, duo filii Lycopei:
si quid boni restat
Adhuc ex antiquis illis *nobilibus*, inde a Clytia atque ipso
Chalcone, qui Buream fontem ab
imo confecit

4. ΛΥΚΩΠΕΟΣ. Γράφεται καὶ Λυκώπεως, διὰ τῦ ω μεγάλυ, ὅπερ Αἰολικῶς προπαροξύνεται. ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς Ἀχίλλευς, καὶ Πήλευς, καὶ βασίλευς βαρυτόνως λέγυσιν· ὁμοίως καὶ τὸ λυκώπευς. διὰ τῦτο [illegible] ὡς γενικὴ παρ' αὐτοῖς προπαροξύνεται.

5. ΧΑΩΝ Χαὸν λέγεται τὸ ἀγαθὸν παρὰ Λακεδαιμονίοις. χαὸν δὲ καὶ τὸ εὐγενὲς ἢ τὸ ἀρχαῖον. ὁ δὲ νῦς τοιῦτος. εἴ τί ἐστιν ἀγαθὸν ἀπὸ τῶν ἔτι ὄντων ἀρχαίων ἀγαθῶν τῶν ἀπὸ τῆς Κλυτίας τε, καὶ αὐτῦ τῦ Χάλκωνος, ὗτοί εἰσι τὸ ἀγαθὸν ἐκεῖνο· ἤγυν ὁ Φρασίδαμος, καὶ ὁ Ἀντιγένης. καὶ σαφέστερον φάναι, τῦτο βύλεται εἰπεῖν ὁ Θεόκριτος, ὅτι ἀπὸ τῦ ἀρχαίυ ἀγαθῦ γένυς τῆς Κλυτίας τῆς βασιλίσσης τῶν Κώων, καὶ τῦ παιδὸς αὐτῆς τῦ Χάλκωνος, κατάγονται ὁ Φρασίδαμος καὶ ὁ Ἀντιγένης. ὗτοι μόνοι ἀπὸ πάντων τῶν καταγομένων ἐξ αὐτῶν εἰσὶν ἀγαθοὶ, καὶ οἱ πρόγονοι αὐτῶν. ἦν δὲ ἡ Κλυτία, θυγάτηρ Μέροπος, γαμηθεῖσα δὲ Εὐρυπύλῳ τῷ βασιλεῖ τῶν Κώων, ἐγέννησε τὸν Χάλκωνα, τὸν τὴν βασιλείαν τῶν Κώων διαδεξάμενον. περὶ Εὐρυπύλυ δὲ καὶ Κλυτίας ἱστορεῖται, ὅτι ὗτοί εἰσιν οἱ ἐπὶ τῆς Ἡρακλέυς πολιορκίας, τὴν Κῶ κατοικήσαντες, καὶ ὑποδεδεγμένοι τὴν Δήμητραν, καθ' ὃν καιρὸν περιῄει ζητῦσα τὴν κόρην· ᾗ νήσῳ ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος, ἐφιλιώθη Φρασιδάμῳ. Ἄλλως. Εἴ τι περ ἐσθλὸν] εἴτι ἀγαθὸν ὄντες ἀπὸ ἀγαθῶν, ἤτοι, εὐγενῶν τῶν ἀρχαιοτάτω. (τῦτο γὰρ δύναται τὸ, τῶν ἐπ' ἄνωθεν) καταγόμενοι· ἀπό τε τῆς Κλυτίας λέγω, καὶ αὐτῦ τῦ Χάλκωνος, ὃς τὴν πηγὴν τὴν Βύρριναν, ἢ Βύριναν (γράφεται γὰρ καὶ ὕτως) ἥ τις, φασὶν, ὕτως ὠνομάσθη, διὰ τὸ παραπλήσιον εἶναι τὸν πόρον ὅθεν ῥεῖ, μυκτῆρι βοός. ΕΚ ΠΟΔΟΣ ΑΝΥΕΝ· ἀντὶ τῦ ἀναδίδοσθαι ἐποίει. καλῶς ἐρεισάμενος τῇ πέτρᾳ τὸ γόνυ. αὐτὸς γάρ, φασιν, ἐπιδημήσας τῷ τόπῳ τὴν ἔκρηξιν τῆς πηγῆς ταύτης εἰργάσατο. εἶτα χαλκῦν ἀνδριάντα εἰς τύπον ἑαυτῦ κατασκευάσας ἤρεισεν αὐτὸν τῇ πέτρᾳ, ὅθεν ἡ πηγὴ ῥεῖ, καὶ ἀπὸ τῦ ποδὸς αὐτῦ ἐποίησεν αὐτὴν ἀναδίδοσθαι.

6 Ὅτε ὁ Χάλκων ἐβασίλευσε τῶν Κώων, εὑρέθη ἔν τινι τόπῳ τῆς Κῶ ἡ πηγὴ μὴ πρότερον ὖσα, ἧς νῦν ὁ Θεόκριτος μέμνηται. εὑρέθη δὲ ὕτως. ἀνηγγέλθη τῷ βασιλεῖ παρά τινος τῶν περὶ ταῦτα δεινῶν, ὅτι ὕδατος ὁ τόπος ἐκεῖνος ἐνδομυχεῖ. καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτεπιστατήσας τῷ τόπῳ, ἐνήργησεν ὅσα συνέτεινε πρὸς τὴν τῦ ὕδατος ἔκρηξιν. τῦτο ἦν δηλοῖ τὸ. ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν. ὅτι ὁ Χάλκων, διὰ τῶν οἰκείων ποδῶν καὶ δι' αὐτεπιστασίας ἤνυσεν, ἤγυν κατηργάσατο καὶ κατώρθωσε

τὴν

Εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ· ταὶ δὲ παρ' αὐτὰν

Bene adnixus ad petram genu. *natæ* vero circa eum *fontem*

τὴν κρήνην. τὸ δὲ, εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ, τοῦτό ἐστιν. ὅτι αὐτὸς ὁ Χάλκων, οὐχὶ ὀρθοστάδην ἱστάμενος, ἀλλὰ, οὕτω δεήσαν, κάμψας τὸ γόνυ καὶ καλῶς ἑδράσας καὶ στηρίξας τοῦτο τῇ πέτρᾳ τῇ πρὸς τῇ κρήνῃ, αὐτοχειρὶ κατεσκεύαξατο τὴν τοῦ ὕδατος ἔκρηξιν. Βούρειαν δὲ, ὅτι ἀπὸ κεφαλῆς βοὸς ἐκ λίθου πεποιημένης ἐδόκει τὸ ὕδωρ ἐκρεῖν, οὕτω τοῦ Χάλκωνος μηχανησαμένου τε καὶ κατασκευάσαντος. ἡ Βούρεια ἡ πολύῤῥους, ἀπὸ τοῦ βοῦ ἐπιτατικοῦ μορίου, καὶ τοῦ ῥέω. βάπαις γὰρ καὶ βουγάϊος, ὁ μέγας παῖς· Ὅμηρος, δὴ νῦν βουγάιε. Νικάνωρ δὲ ὁ Κῷος ὑπομνηματίζων Βούῤῥιν τὴν κρήνην καλεῖ. συμβῆναι γάρ φησιν ἐξ αὐτομάτου καὶ αὐτοφυῶς, βοὸς ῥινὶ παραπλήσιον εἶναι τὸν τόπον, ἐξ οὗ τὴν κρήνην ἐκραγῆναι ὁ Χάλκων ἐποίησεν. ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι ὁ Χάλκων ἀνδριάντα ἔστησεν εἰς τὸν τόπον, ἐν ᾧ τὸ ὕδωρ εὑρέθη, καὶ ἐκ τοῦ ποδὸς τοῦ ἀνδριάντος τὸ ὕδωρ ἐξήρχετο. καὶ νοοῦσι τὸ ὡς ἐκ ποδὸς ἄνυεν, ἢ ἄνυσε κράναν, εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ, ὅτι ὁ Χάλκων ἐκ τοῦ ποδὸς τοῦ ἀνδριάντος ἤνυσε τὴν κρήνην Βούρειαν, εὖ καὶ καλῶς καὶ ἐπιστημόνως ἐνερεισάμενος τὸ γόνυ τοῦ ἀνδριάντος ἐν τῇ πέτρᾳ τῇ πρὸς τῇ κρήνῃ· εἰ δὲ τοῦτο οὕτω νόησεις, νοῆσαι ὀφείλεις καὶ Βούρειαν κρήνην, τὴν πολύῤῥουν, καὶ πολυχεύμονα. εἰσὶ δέ τινες οἱ τὸ ἐκ ποδὸς ἐνόησαν, τὸ ἔξω τῆς πεπατημένης ὁδοῦ, λέγοντες ὅτι ἡ πηγὴ, περὶ ἧς ὁ λόγος, οὐκ ἦν κατὰ τὴν δημοσίαν ὁδὸν, ἀλλ' ἐκτός. Βούῤῥειαν] γράφεται γὰρ καὶ οὕτως, κρήνη ἡ Βούῤῥεια τῆς Κῶ. καὶ Φιλητᾶς. Νάσσατο δ' ἐν προχοῇσι μελαμπέτροιο Βορίνης. Νικάνωρ δὲ ὁ Κῷος ὑπομνηματίζων φησὶ, Βούῤῥινα πηγὴ ἐν τῇ νήσῳ ἐστὶν, ἢ τὸ ἀφ' ὕψους καὶ τέλεε βοὸς ῥινὶ παραπλήσιος, ἢ ἐστι ῥέουσα ἐκ πέτρας διὰ βοὸς κεφαλῆς. ΕΚΠΟΔΟΣ. Ἤτοι ταχέως, ἢ ἔξω τῆς πεπατημένης ὁδοῦ. οἱ δέ φασιν ἐκεῖσε ἐφιστάναι ἀνδριάντα, καὶ ἐκ τοῦ ποδὸς ἐκχυθῆναι τὸ ὕδωρ. διὸ καὶ ἔφη, εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ, ἢ σπουδαίως κατηρτισε τὴν κρήνην. καὶ ἡμεῖς φαμὲν ἐκ ποδὸς οἷον εὐθέως. εἰ μὴ μεταφορικῶς ἔταξε τὸ ἐκ ποδὸς, ἤγουν, ἐξ ἐδάφους, καὶ τῆς πρώτης ὑποστάσεως. καὶ γὰρ Ὅμηρος τὰ κατώτατα τῶν ὀρῶν μέρη, νείατον φησὶ πόδα. τὸ δὲ εὖ γ' ἐνερεισάμενος, συνεκδοχικόν· παντὶ τῷ σώματι τῇ πέτρᾳ ἐνερειδόμενος ὅθεν χεῖται. Ἄλλως. Ἐκ ποδὸς ἄνυεν· ἤγουν, ἐκ βάθους ἢ ἀφ' ὑψηλοῦ. πόδες γὰρ τὰ πλησιάζοντα τῇ γῇ τῶν ὀρῶν· ἢ γενναίως προσκαθίσας τῇ πέτρᾳ. τινὲς δέ φασιν, ὅτι οἱ στενωποὺς ὀρύσσοντες, τὸ μὲν γόνυ ἐρείδουσι τῇ γῇ, τῷ δὲ ἑτέρῳ ποδὶ τὸ σκαπτόμενον ἐκλαμβάνουσι χῶμα, καὶ ὀπίσω αὐτῶν διωθοῦνται. οὕτως οὖν καὶ οὗτος ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ τῇ συνεργίᾳ τοῦ ἑτέρου ποδὸς, τὴν κρήνην ἐποίησε.

7. ΤΑΙ. Αἱ δὲ παρ' αὐτὴν τὴν

πη-

Αἴγειροι πτελέαι τε εὔσκιον ἄλσος ἔφαινον,
Χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι.
Κοὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, οὐδὲ τὸ σᾶμα
Ἁμῖν τὸ Βρασίλα κατεφαίνετο· καί τιν' ὁδίταν
Ἐσθλὸν σὺν μοίσαισι Κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα,
Οὔνεμα μὲν Λυκίδαν, ἦς δ' αἰπόλος· οὐδέ κέ τίς μιν
Ἠγνοίησεν ἰδὼν, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐῴκει.
Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο
Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον·

Populi ulmique umbrosum nemus efficiebant,
Viridibus foliis tectæ frondentes.
Necdum vero mediam viam emensi eramus, & nondum sepulcrum
Brasilæ nobis apparebat, cum in quendam viatorem
Cydonicum, virum bonum, & Musis dilectum, incidimus:
Nomen erat Lycidas, pastor vero caprarius erat: neque aliquis ipsum
Ignorasset aspiciens: nam caprario admodum similis erat.
Ex hirsuto enim & villoso exuvio hirci habebat
Fulvam pellem humeris indutam, recens coagulum adhuc redolentem.

πηγὴν αἴγειροι καὶ πτελέαι εὔσκιον ἄλσος ἐποίουν, κομῶσαι καὶ θάλλουσαι φύλλοις, ἤγουν δασεῖαι οὖσαι. κλίνεται δὲ ἐπὶ θηλυκοῦ. αἴγειρος δὲ ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀρσενικοῦ, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ θηλυκοῦ λαμβάνεται. ἡ δὲ ΠΑΡΑ ἐνταῦθα πλησιότητα δηλοῖ. ΚΑΤΗΡΕΦΕΕΣ δὲ, σκιώδεις.

10. Καὶ οὔπω τὴν μέσην ἠνύομεν, ἀντὶ τοῦ, τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ. μέση γὰρ κοινόν· μεσάτη, παρὰ ποιηταῖς. ΒΡΑΣΙΛΑ. Οἱ γράφοντες διὰ τοῦ δ, ἁμαρτάνουσιν. ἐγένετο γὰρ Βρασίδας Λάκων τὸ γένος, ὁ δὲ Βρασίλας Κῷος. ὁ Λακεδαιμόνιος δὲ Βρασίδας οὐ θάπτεται ἐν Κῷ, ἀλλ' ἐν Ἀμφιπόλει.

11. Καί τινα συνοδίτην ΕΥΡΟΜΕΣ, ἀντὶ τοῦ εὕρομεν, ἄνδρα μουσικὸν ἀγαθὸν, ΚΥΔΩΝΙΚΟΝ. τουτέστι Κρητικόν. Κύδων γὰρ πόλις τῆς Κρήτης, ἀπὸ Κύδωνος Ἑρμοῦ, καὶ Ἀκαλλίδος. καὶ Ὅμηρος. Ἐν δὲ Κρῆτες μεγαλήτορες, ἐν δὲ, Κύδωνες.

13. ΑΙΠΟΛΟΣ. Ἦν δὲ, τὸ ἐπιτήδευμα δηλονότι, αἰπόλος, οὐκ ἂν δέ τις αὐτὸν ἠγνόησεν ἰδὼν, ἐπεὶ ἐξόχως καὶ ὑπερβαλλόντως αἰπόλῳ ὡμοιωμένος ἦν.

15. ΛΑΣΙΟΙΟ. Ἀντὶ τοῦ τετριχωμένου ἐνταῦθα, οὐκ ἀντὶ τοῦ δασέος. καὶ ἀεὶ ἐπὶ τούτου τοῦ σημαινομένου ὀφείλει τὸ λάσιον λαμβάνεσθαι.

16. ΚΝΑΚΟΝ, ἤγουν ξανθὸν, ἢ λευκόν. λευκὸν μὲν ἀπὸ τοῦ καρποῦ,

ξανθὸν

Ἀμφὶ δέ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος
Ζωστῆρι πλακερῷ· ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίω
Δεξιτερᾷ κορύναν· καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρώς
Ὄμματι μειδιόωντι, (γέλως δέ οἱ εἴχετο χείλευς·)
Σιμιχίδα, πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδα ἕλκεις;

Circa pectus vero vetustum pallium illi adstrictum erat
Cingulo textili, curvumque ferebat ex oleastro
Dextra manu pedum: & placide ridens me appellavit
Oculo arridenti (nam risus illi hærebat in labris:)
Simichida, quo tu nunc in meridie pedes trahis?

ξανθὸν δὲ, ἀπὸ τοῦ ἄνθους. Ἄλλως. ἢ ὅτι ὁ μὲν κύκλος αὐτοῦ μέλας τὸ δὲ σ.. έρμα λευκὸν τῆς κνίδης. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ τοῦ κνίκου ἄνθος. ἢ ψαρὸν, ἢ πυῤῥόν. ΝΕΑΣ. Ἀντὶ τοῦ, προσφάτου πιτύας πνέων. εἰώθασι γὰρ οἱ τυροποιοῦντες ἀπορίᾳ χειρομάκτρων, ἀποσπογγίζειν τὰς χεῖρας αὐτῶν, ἐν οἷς δερματίνοις ἥμασι περιβέβληνται. ΤΑΜΙΣΟΣ δὲ ἡ πιτύα εἴρηται, παρὰ τὸ θαμίζειν, ὅ ἐστι πυκνοῦν τὸ γάλα περὶ αὐτὸ στρεφόμενον. ἢ παρὰ τὸ ταμιεῖον ἀξιοῦσθαι διὰ τὴν χρῆσιν.

17. Περιεσφίγγετο δὲ τοῖς στήθεσιν αὐτοῦ παλαιὸς πέπλος, ΓΕΡΩΝ. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἡλικιῶν. γέρων, τριβαλὸν ἱμάτιον, ὅ ἐστι παλαιόν.

18. ΠΛΑΚΕΡΩ. Πλατεῖ. πλακοῦν γὰρ τὸ πλατύ γράφεται δὲ καὶ πλοκερῷ, ἀντὶ τοῦ πεπλεγμένῳ· παρὰ τὴν πλοκὴν, καὶ τὴν ὑφήν. ΡΟΙΚΑΝ. Καμπύλην δὲ εἶχεν ἀπὸ ἀγριελαίου ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ ῥάβδον, ἢ ῥόπαλον. ΚΟΡΥΝΗ δὲ καὶ ῥόπαλον τὸ αὐτό.

19. ΑΤΡΕΜΑΣ. Καὶ ἠσύχως μοι εἶπε γελῶν. ἢ ΣΕΣΑΡΩΣ. ἀντὶ τοῦ ἠρέμα ἐγέλα διεστηκὼς τὰ χείλη, καὶ μειδιῶν. οὐκέτι δὲ κέχρηται τῇ λέξει.

20. ΓΕΛΩΣ δὲ ἥπτετο τοῦ χείλους αὐτοῦ.

21. ΣΙΜΙΧΙΔΑ. Οἱ μὲν αὐτόν φασι Θεόκριτον, καθὸ Σιμιχίδου ἦν υἱὸς, ἢ καθὸ σιμὸς ἦν. οἱ δὲ ἕτερόν τινα τῶν σὺν αὐτῷ, καὶ οὐ Θεόκριτον, διὰ τὸ, Σιμιχίδᾳ μὲν ἔρωτες ἐπέπταρον. φασὶ δὲ τὸν τοιοῦτον ἀπὸ πατρίου κληθῆναι Σιμιχίδου τοῦ Περικλέους, τῶν Ὀρχομενίων, οἵ τινες πολιτείας παρὰ Κῴοις τετυχήκασιν. Ἄλλως. Σιμιχίδα εἰσὶ δὲ καὶ πατρωνυμικὰ οὕτως ἀπαραλλάκτως λεγόμενα καὶ ἐπὶ τῶν υἱῶν, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν πατέρων. ὥσπερ ὁ Θεόκριτος Σιμιχίδα υἱὸς ὢν, Σιμιχίδαν ἑαυτὸν ὀνομάζει πατρωνυμικῶς. καὶ Ἀσκληπιάδην τὸν Σάμιον ποιητὴν, Σικελίδαν καὶ αὐτὸν καλεῖ παῖδα τινὸς Σικελίδα λεγομένου τυγχάνοντα. ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ εἰδυλλίῳ τῷ οὕτως λεγομένῳ, αἰπολικῷ καὶ ποιμενικῷ, καὶ τὸν Εὐμήδην υἱὸν ὄντα τοῦ Κρατίδα, Κρατίδαν καλεῖ καὶ αὐτόν. οἱ δὲ λέγοντες Σιμιχίδαν λέγεσθαι τὸν Θεόκριτον διὰ τὸ εἶναι σιμὸν, κακῶς λέγουσι. ΜΕΣΑΜΕΡΙΟΝ. Κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ἕλκεις τοὺς πόδας, ἀντὶ τοῦ πορεύῃ. οἱ γὰρ βαδίζοντες, ἕλκοντες τοὺς πόδας βαδίζουσιν.

22. ΑΝΙ-

Ἁνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει,
Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἠλαίνονται.
Ἦ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι; ἤ τινος ἀστῶν
Λανὸν ἐπιθρώσκεις; ὥς τευ ποσὶ νισσομένοιο
Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει.
Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην· Λυκίδα φίλε, φαντί τυ πάντες

Quum & lacertus sub sepibus dormit,
Neque cristatæ cassitæ vagantur.

An vocatus ad cœnam festinas? an in alicujus ex civibus

Torcular insilis? nam te pedibus concitato,
Omnes calculi, offensi ad soleas tinniunt.
Illi ego respondi: care Lycida, omnes te dicunt

22. ΑΝΙΚΑ. Ὁπότε καὶ ὁ σαῦρος, ἡ κοινῶς λεγομένη χλωροσαῦρα, ἐπὶ τοῖς φραγμοῖς ἠρεμεῖ. ἀρσενικῶς δ σαῦρος. λέγεται καὶ θηλυκῶς ἡ σαῦρα. φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης περὶ τοῦ ζώου τούτου, ὅτι ξηραινόμενον εἰς ἔχιν μεταβάλλεται.

23. ΕΠΙΤΥΜΒΙΔΙΟΙ. Αἱ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τὸν τύμβον φέρουσαι τοῦ πατρὸς αὐτῶν. ΚΟΡΥΔΑΛΙΔΕΣ ἐνταῦθα εἶδος ὀρνέου· λέγονται δὲ ἐπιτυμβίδιοι, ὅτι τάφοις ὡς ἐπιπολὺ ἐνδιατρίβουσιν. αἱ δὲ κορυδαλίδας τὰ στρουθία νοήσης, κορυδαλλίδες μὲν λέγονται, διὰ τὸ κόρυσιν ἐοικέναι τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ἀνάστημα· ἐπιτυμβίδιοι δὲ, ὅτι ὡσεὶ τύμβον τὸ τοιοῦτον ἀνάστημα ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουσι. φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ τούτων ἱστορία τοιαύτη· ὅτι πρὸ τοῦ γενέσθαι τὴν γῆν γεγόνασιν αὗται. συνέβη δέ ποτε αὐτῶν τὸν πατέρα θανεῖν, καὶ γῆς μὴ οὔσης, ἐτάφη ὑπὲρ τῆς κορυφῆς τοῦ ἰδίου γόνου· διὸ καὶ ἐπιτυμβίδιοι ἐπεκλήθησαν. Ἄλλως. Ἐπιτυμβίδιοι, ἢ ὅτι τοῖς τάφοις ἐνδιατρίβουσιν, ἢ ὡσεὶ τύμβον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν· ἢ παρὰ τὸ τύφω· φλογοειδεῖς γάρ εἰσι. ΗΛΑΙΝΟΝΤΑΙ. Ῥέμβονται, πλανώμεναι στρέφονται, ὅμως καὶ αὗται ἠρεμοῦσιν.

24. Ἢ ἐπὶ εὐωχίαν κεκλημένος σπεύδεις, ἢ ἐπὶ ληνόν τινος ἀπὸ τῶν πολιτῶν ἀπέρχῃ· οἱ γὰρ κεκλημένοι σπεύδουσιν. ἐπὶ δὲ τῶν βραδυνόντων παροιμία· ὅς τις ἐπὶ δεῖπνον κληθεὶς ὀψὲ ἔρχεται, ἢ χωλός ἐστιν, ἢ οὐ δίδωσι συμβολάς.

25. Οὕτως πορευομένου σου τοῖς ποσὶ πᾶσα λίθος ΠΡΟΣΠΤΑΙΟΥΣΑ, ἤγουν προσκρούουσα ταῖς ἀρβυλίσιν, ἐμμελῶς ἠχεῖ. ΑΡΒΥΛΗ δὲ εἶδος ὑποδήματος ἀπὸ τοῦ ἁρμόζεσθαι. θηλυκῶς ἡ ΛΙΘΟΣ, ὡς καὶ Ὅμηρος· Λίθοι ποτῶντο θαμειαί. καὶ Δῆμον ξεστῆς αἰθούσῃσι τετυγμένον· λίθοις δηλονότι ξεστοῖς.

27. Πρὸς τοῦτον ἐγὼ ἀπεκρίθην· Λυκίδα φίλε, πάντες λέγουσί σε εἶναι συρικτὴν κατὰ πολὺ ὑπερέχοντα, καὶ ἐν τοῖς νομεῦσι, καὶ ἐν τοῖς θερισταῖς.

28. ΣΤΡ.

Ἔμμεν συρικτὰν μεγ' ὑπείροχον ἔν τε νομεῦσιν,
Ἔν τ' ἀμητήρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
Ἀμέτερον· καί τοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδεν
Ἔλπομαι· ἁ δ' ὁδὸς ἅδε Θαλυσιάς· ἦ γὰρ ἑταῖροι
Ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι,
Ὄλβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πίονι μέτρῳ
Ἁ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.
Ἀλλ' ἄγε δὴ, (ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ἀώς)

Esse eximium fistulatorem, inter pastores
Et messores: quod magna lætitia animum afficit
Nostrum; etsi, ut mea fert sententia, te æquiparare
Spero. Iter vero hoc nobis est ad Thalysia: Sane enim amici
Viri epulum parant pulchræ Cereri,
Opum primitias offerentes. nam ipsis valde pingui mensura
Dea frumento complevit horreum.
Sed age (quoniam communis hæc via est, communis & dies)

28. ΣΥΡΙΚΤΑΝ. Συρίζειν, τὸ διὰ σύριγγος μέλπειν. καὶ συρικτὴς ἐπὶ τούτου. ἐνταῦθα δὲ, συρικτὴν λέγει, τὸν κοινῶς τραγῳδητήν.

29. ΤΟ ΔΗ. Ὅπερ δὴ, τὸ ᾄδειν, ἢ τὸ εἶναι τινὰ συρικτὴν, λίαν εὐφραίνει τὸν ἡμέτερον θυμόν. ἀντὶ τοῦ, τὴν ἐμὴν ψυχήν. ἐκ τοῦ ποιητοῦ δὲ ὁ λόγος· ἀντὶ τοῦ, ἐφ' ᾧ δὴ μάλιστα καὶ αὐτὸς τέρπομαι.

30. Κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν. ἐλπίζω, φησὶν, ὅτι οὐ παρευδοκιμήσεις ἡμᾶς· καὶ Ὅμηρος, οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον.

31. Α Δ' ΟΔΟΣ. Ἐπὶ Θαλύσια ἀνυομένη. ἡ ἐπὶ Θαλύσια ἄγουσα ἡμᾶς. Η ΓΑΡ. Ὄντως γὰρ φίλοι ἀνέρες, τῇ Δήμητρι τῇ εὐπέπλῳ, εὐωχίαν τελοῦσι, τῶν καρπῶν ἀπαρχὴν διδόντες.

33. ΜΑΛΑ Εὔκαρπον γὰρ ἐποίησεν ἡ δαίμων τὴν ἀλωὴν αὐτῶν· ἤγουν, εὖ ἔχουσιν. ἕνεκα τῆς πληθύος τῶν καρπῶν μέτρῳ κατὰ πολὺ πλουσίῳ.

34. ΕΥΚΡΙΘΟΝ Ἀπὸ μέρους, τῆς κριθῆς, τὴν εὔκαρπον παρεδήλωσεν. εὔκριθον δὲ, καὶ οὐχὶ εὔσιτον ἀλωὰν προσηγόρευσε, διὰ τὸ δοκεῖν πρῶτον εὑρεθῆναι τὸν τῆς κριθῆς καρπόν. κριθὴ δὲ ὠνομάσθη, ὅτι μετὰ τὸν σῖτον προεκρίθη τῶν ἄλλων καρπῶν ἢ παρὰ τὸ τοὺς στάχυας τῆς κριθῆς κεκριμένους καὶ διακεχωρισμένους ἔχειν τοὺς κόκκους. ΑΛΩΑΝ δὲ τὴν ἅλωνα, παρὰ τὸ ἅλως. ἅλως δὲ, ἀπὸ τοῦ ἀλίζω, τὸ συναθροίζω. ἐκεῖ γὰρ ἀθροίζουσι τοὺς στάχυας. καὶ Καλλίμαχος· Ἐς τὸ πρὸ τείχους ἱερὸν ἀλέες δεῦτε· καὶ ἅλς, ἡ θάλασσα ἐντεῦθεν, καὶ τὸ ἀλὴς, ἀντὶ τοῦ συνεραφής.

O 36. ΒΩΚ.

Βωκολιασδώμεσθα. τάχ' ὥτερος ἄλλον ὀνασεῖ.
Καὶ γὰρ ἐγὼ μοισᾶν καπυρὸν στόμα· κἠμὲ λέγοντι
Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής·
Οὐ δᾶν· οὐ γάρ πω, κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἐσθλὸν
Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω, οὔτε Φιλητᾶν,
Ἀείδων· βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω.
Ὣς ἐφάμαν ἐπίταδες· ὁ δ' αἰπόλος, ἁδὺ γελάξας,
Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρήσομαι, οὕνεκεν ἐσσὶ

Canamus carmen Bucolicum: forte alter alterum juverit.
Nam & ego Musarum facundum os *sum*; meque dicunt
Omnes cantorem optimum esse: sed ego non facile illis credo:
Non per terram. Nondum enim, meo judicio, neque præstantem
Sicelidam Samium vinco, neque Philetam,
Cantando: sed velut rana quædam contra cicadas, contendo.
Sic dixi dedita opera. Caprarius autem cum suaviter arrisisset,
Hoc, inquit, tibi pedum donabo, namque es

36. Βουκολικὴν ᾠδὴν ᾄδωμεν. ἴσως ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον ὠφελήσει. τοῦ Χ' ΩΤΕΡΟΣ Δωρικὴ ἡ συναλοιφή. τὸ γὰρ ὁ ἕτερος, οὕτερος διὰ τοῦ υ· ὡς καὶ παρ' Ἡροδότῳ· ἡμαρτημένως δὲ ἐξενήνοχε τὸ, ὥτερος. ἕτερος γὰρ ἄλλος ἐκ πλειόνων.

39. ΟΥ ΔΑΝ. Μὰ τὴν γῆν ὤμνυον γὰρ κατὰ τῶν στοιχείων. ὡς Ὅμηρος. χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρᾳ μὲν ἕλε χθόνα πουλυβότειραν. τὸ δὲ ΚΑΤ' ΕΜΟΝ ΝΟΟΝ, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν ἐμὴν κρίσιν, ὡς ἄνωθεν.

40. ΣΙΚΕΛΙΔΑΝ. Ἀσκληπιάδην φησὶ τὸν ἐπιγραμματογράφον. ὥσπερ γὰρ Σιμιχίδαν ἑαυτὸν καλεῖ ὁ Θεόκριτος πατρωνυμικῶς, ὡς υἱὸν Σιμιχίδα· καὶ τὸν Εὐμήδην Κρατίδαν, υἱὸν ὄντα Κρατίδα, οὕτω καὶ νῦν Σικελίδαν ὀνομάζει, τὸν Ἀσκληπιάδην τὸν Σάμιον, ὡς υἱὸν Σικελίδα, οὐ δοκεῖ ἀκουστῆς γεγονέναι. ὁ δὲ Φιλητᾶς, Κῷος τὸ γένος· ἢ ὥς ἔνιοι, ῥόδιος, υἱὸς Τηλέφου. ποιητὴς δὲ ἦν καὶ οὗτος.

41. ΒΑΤΡΑΧΟΣ. Ἤγουν, πρὸς τοὺς εἰρημένους σοφοὺς οὐδαμινός εἰμι καὶ ὥσπερ βάτραχος ἐρίζει πρὸς τὰς ἀκρίδας, οὕτω κἀγὼ πρὸς αὐτούς. ἤγουν, τοιαύτην δὲ ἔχω σύγκρισιν πρὸς αὐτοὺς, οἵαν ἔχει βάτραχος πρὸς ἀκρίδας. ὁ γὰρ βάτραχος τραχύφωνός ἐστιν. ὅθεν καὶ ὠνόμασται, βοατραχός τις ὢν, ὁ τῇ βοῇ τραχύς. τῶν δὲ ἀκρίδων εἰσί τινες, αἳ συρίζουσιν ἐναρμόνιον.

43. Ταύτην σοι, ἔφη, τὴν ῥάβδον χαρίσομαι, διότι εἶ φυτὸν ἐπ' ἀληθείᾳ ὅλον ἐκ Διὸς εἰργασμένον. τὸ ΕΦΑ, μόνον Θεοκρίτου· ὁ δὲ λοιπὸς στίχος τοῦ Λυκίδα.

Πᾶν ἐπ᾽ ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.
Ὥς μοι καὶ τέκτων μέγ᾽ ἀπέχθεται, ὅστις ἐρευνῇ
Ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος,
Καὶ μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν
Ἀντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι.

Totus revera germen divinitus factum.
Nam & fabrum valde odi, qui conatur
Extruere domum tam altam, quam est vertex montis Oromedontis:
Et Musarum aves, quæcunque contra Chium vatem
Ex adverso stridentes, incassum laborant.

44. ΠΑΝ. Ὅτι φιλαλήθης πέφυκας. τὸ δὲ ἐκ Διὸς, ὅτι ἀψευδής ἐστιν ὁ Ζεύς. ὡς καὶ Ὅμηρος. Οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ᾽ ἀπατηλὸν, ὅ τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

45. ΤΕΚΤΩΝ Πλεῖστον ἐμοὶ μισεῖται καὶ ὁ τέκτων ἐκεῖνος, ὅστις ΕΡΕΥΝΑ, ἀντὶ τοῦ ζητεῖ, ἐργάσασθαι οἶκον, ἴσον τῇ κορυφῇ τοῦ ὄρους τοῦ Ὠρομέδοντος. ἐν τῇ Κῷ φασιν εἶναι τοῦτο τὸ ὄρος. Ἄλλως. Ὥς μοι καὶ τέκτων] οἷον, ὁ τέκτων ὁ καυχώμενος καὶ ἐπαγγελλόμενος οἶκον ποιεῖν Ὠρομέδοντος ὑψηλότερον ὄρους κεφαλῆς, παντελῶς ἀδυνάτου τῆς πράξεως ὑπαρχούσης. ἢ Ὠρομέδοντα τὸν Πᾶνα, συνθέτως, ὅ ἐστι βασιλέα τῶν ὀρῶν, ἢ τοῦ οὐρανοῦ. ὁ δὲ νοῦς, μισῶ καὶ τέκτονα, ὃς ἐρευνᾷ οἶκον τελέσαι μέγεθος ἔχοντα τῆς τοῦ ὄρους κορυφῆς. ἢ ὄρος ἐν Κῷ, ἀπὸ Ὠρομέδοντος τοῦ τῆς νήσου βασιλεύσαντος. καὶ Διονύσιος τὸν Πᾶνά φησι παρὰ τὸ μέδειν τῶν ὀρῶν, ἄλλοι τὸν οὐρανὸν, ἄλλοι τὸν ἥλιον, ἄλλοι μοιχὸν Ἥρας εἶναι τοιοῦτον. ἢ Ὠρομέδοντος, τοῦ ὄρους τοῦ ὑψηλοτάτου τοῦ τῶν ὀρῶν μέδοντος ὕψει. ἢ Ὠρομέδοντα τὸν Πᾶνα· ἀγροικικὸς γὰρ ὁ θεός. ὄρος δὲ αὐτοῦ οὗ κατοικεῖ, τὸ τῆς Θετταλίας, ὡς προϊὼν οὗτος λέξει. Ἄλλως. Ὠρομέδοντα, οἱ μὲν τὸν Πᾶνά φασιν, ὡς τῶν ὀρέων μέδοντα, κατ᾽ ἔκτασιν τοῦ ο. οἱ δὲ τὸν ἥλιον ὡς βασιλεύοντα τῶν τεσσάρων ὡρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ. τὸ δὲ ἀληθὲς, Ὠρομέδων ἐστὶν ὄρος ἐν Κῷ, ὑψηλότερον τῶν ἐν τῇ Κῷ ἑτέρων ὀρέων. κατ᾽ ἔκτασιν καὶ τοῦτο τοῦ ο. ὁ δὲ νοῦς. μισῶ τέκτονας τοὺς καυχωμένους καὶ ποιεῖν ἐπαγγελλομένους οἶκον ἴσον τῇ κορυφῇ τοῦ ὄρους τοῦ Ὠρομέδοντος. τοῦτο γὰρ ἀδύνατον.

47. Μουσῶν ὄρνιθες λέγονται πάντα τὰ εὔφωνα τῶν ὀρνέων. ἐνταῦθα δὲ τοὺς ποιητὰς λέγει μουσῶν ὄρνιθας, μεταφορικῶς, διὰ τὰ μέτρα καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐμμέλειαν. Καὶ μοισᾶν ὄρνιχες.] τὰ ἀνωτέρω συνυπακούεται ἀπὸ κοινοῦ, κατ᾽ ἀναλογίαν τοῦ προσρηθέντος. ἤγουν, ἀπέχθονται πλεῖστον ἐμοὶ καὶ οἱ ὄρνιθες τῶν μουσῶν πάντες, τουτέστιν οἱ ποιηταὶ, ὅσοι πρὸς τὸν ποιητὴν τὸν Χῖον, ἤτοι τὸν Ὅμηρον, ἀπεναντίας ᾄδοντες ὁμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐρίζοντες, μάταια μοχθοῦσι, τουτέστι, ματαιοπονοῦσιν.

Ἀλλ' ἄγε, βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς,
Σιμιχίδα· κἠγὼ μὲν, ὅρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει
Τοῦθ' ὅ, τι πρᾶν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα·
„Ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
Χὤταν ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκῃ
Κύματα, χ' Ὠρίων ὅτ' ἐπ' Ὠκεανῷ πόδας ἴσχῃ,
Αἴκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτευμενον ἐξ Ἀφροδίτας
Ῥύσηται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῶ με καταίθει.

Sed age, quamprimum incipiamus canere Bucolicum carmen,
Simichida! atque ego quidem *canam* (vide quæso num tibi placeat)
Hoc quod nuper in monte breve carmen meditatus sum:
„Utinam sit Ageanacti felix navigatio in Mitylenen:
Etiam tunc cum sub occiduis hædis Notus humidos urget
Fluctus, cumque Orion in Oceano pedes sistit,
Si Lycidam tostum ab amore
Liberaverit: nam ardens illius amor me urit,

50. ΣΙΜΙΧΙΔΑ. Ἄλλως ἀρξάμενος ἄλλως ἀποδίδωσιν, ὥσπερ ἀπὸ μεταμελείας. εἰ γὰρ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῆς ἀρχῆς ἀπεδίδου, εἶχεν ἂν ὁ λόγος οὕτως· ὦ Σιμιχίδα καὶ ἐγὼ μὲν ᾄσω τὸ μελύδριον, ὃ πρὸ ὀλίγου ἐν τῷ ὄρει πονήσας εἰργασάμην. σὺ δὲ ὅρα εἴ σοι τοῦτο ἀρέσκει.

52. ἜΣΣΕΤΑΙ. Ἑαυτὸν παρεισάγει Λυκίδας Μιτυληναίου τινὸς ἐρῶντα, καὶ τούτῳ εὐχόμενον. ᾄδει οὖν ταῦτα εἰς τὸν Ἀγεάνακτα, εὐχόμενος αὐτὸν ὑγιᾶ ἀπελθεῖν εἰς Μιτυλήνην. καὶ ὅταν δύνωσιν οἱ ἔριφοι, καὶ καταφέρηται ὁ Ὠρίων εἰς Ὠκεανὸν, καὶ ὁ νότος πνέων ἐλαύνῃ τὰ κύματα, ἐὰν ἐμὲ, τὸν Λυκίδαν, τοῦ ἐρᾷν παύσῃ.

53. Καὶ ὅταν ὁ νότος τὰ ὑγρὰ ἐλαύνῃ κύματα, ἐπὶ τοῖς ἐρίφοις δύνουσι· τοῦτο γὰρ δύναται τὸ, ἑσπερίοις. τουτέστι, κατὰ τὸν καιρὸν, ὅτε οἱ ἔριφοι ἑσπέριοι γίγνονται, τουτέστι δύνουσι τὴν ἑῴαν δύσιν· ἤγουν κατὰ τὸν δυτικὸν ὁρίζοντα. καὶ ὅτε ὁ Ὠρίων δύνει τὴν ἑῴαν δύσιν. δύνει δὲ οὗτος τὴν ἑῴαν δύσιν, μετὰ τὰς Πλειάδας εὐθύς. Ἄλλως. ἘΦ' ἑσπερίοις ἐρίφοις.] δυνόντων γὰρ τῶν δύο ἐρίφων ἑσπέρας, νότος ταράσσει. ἢ σφοδροὶ κατὰ τὴν θάλασσαν γίνονται χειμῶνες. καὶ ὅταν ὁ Ὠρίων εἰς τὸν Ὠκεανὸν καταφέρηται. ΜΙΤ. Ἐπειδὴ Μιτυληναῖος ὢν, ὁ Ἀγεάναξ μέλλει χωρίζεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, φησὶν ὅτι αὐτῷ καλὸς πλοῦς ἔσται, κᾂν χειμῶνος πλέῃ· ὥστε τοὺς μὲν ἐρίφους ἑσπέρας δύνειν, καὶ τὸν Ὠρίωνα καταφέρεσθαι, τὸν δὲ νότον ταράσσειν τὸ πέλαγος· καταστaθήσεται δὲ, φησιν, ὁ χειμὼν, καὶ εὐπλοήσει ὁ Ἀγεάναξ, ἂν αὐτὸν τοῦ ἐρᾷν παύσῃ χαρισάμενος τῆς ὥρας. ἔριφοι δὲ εἰσιν ἀστέρες. ὅταν δὲ ἀνατέλλωσιν οὗτοι, ἀγριαίνεται ἡ θάλασσα.

Χ' ἀλκυόνες στορεσεῦντι τὰ κύματα, τάν τε θάλασσαν,
Τόν τε νότον, τόν τ' εὖρον, ὃς ἔσχατα φυκία κινεῖ·
Ἀλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηΐσι ταὶ τὰ μάλιστα
Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα.
Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλάναν
Ὥρια πάντα γένοιτο, καὶ εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο.

Et Halcyones sternent fluctus & mare,
Atque Notum, atque Eurum, qui extremas algas movet;
Halcyones, quæ a glaucis Nereïdibus maxime
Inter aves diliguntur, quæcunque e mari victitant.
Utinam Ageanacti naviganti in Mitylenam
Omnia tranquilla sint, ut in commodum portum perveniat,

57. Χ' ΑΛΚΥΟΝΕΣ. Ἀλκυὼν θυγάτηρ μὲν Αἰόλου καὶ Κανώβης, γυνὴ δὲ Κήϋκος. Ἀλέξανδρος δέ φησιν ὁ Μύνδιος, ὅτι αὕτη θεῶν λέλογχε Νηρηΐδων Λευκοθέην, Παλαίμονα, Ἀφροδίτην. ἀλκυόνες οὖν ἐκλήθησαν παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ κύειν. Ἀντίγονος δέ φησιν, ὅταν γηράσκουσιν αἱ ἀλκυόνες, κήρυλοι καλοῦνται. Ἀριστοτέλης δὲ διήρησεν, ἀλκυόνα καὶ κήρυλον. καὶ κορώνην, οἱ δέ φασιν, ὅτι τὰ ἄῤῥενα τούτων, κήρυλοι καλοῦνται. ὅπερ ἀληθές ἐστι. θρηνητικὸν δὲ τὸ ζῶον, καὶ παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς νεοττεῦον. τὸ κῦμα ἀφαιρεῖται τοὺς νεοσσοὺς αὐτοῦ. δεκατέσσαρας δὲ ἡμέρας φασὶν, ὅταν γεννᾷ περὶ τὰς χημερινὰς τροπὰς εὐδιάζειν, ἃς καλοῦσιν ἀλκυονίδας. ἑπτὰ πρὸ τῆς γεννήσεως, καὶ ἑπτὰ μετὰ τὴν γέννησιν. ΣΤΟΡΕΣΕΥΝΤΙ. Καταστορέσουσι τὰ κύματα, γαληναῖα ποιήσουσιν, ἐάν με τοῦ ἔρωτος ἐξέληται, τὸν Λυκίδαν.

58. ΦΥΚΙΑ. Τὸ φυκίον εἶδος βοτάνης. ἢ φῦκος ἐστὶ, τὸ χορτῶδες τῆς θαλάσσης ἀπόβλημα. οἱ δὲ φυκίον φασὶ βοτάνην τὴν ἐν τῷ βυθῷ γενομένην, παρὰ τὸ φύεσθαι. ἕτεροι δὲ φυκία φασὶ τὰ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς βρύα κοκκινοειδῆ.

59. ΑΛΚ. Ἐπανάληψις τοῦτο. εἰσὶ δὲ ὄρνιθες θαλάσσιαι, ὧν τικτουσῶν, στορέννυται ἡ θάλασσα. ΓΛΑΥΚΑΙΣ. Γλαυκὰς τὰς Νηρηΐδας φησὶ, διὰ τὸ ἐν θαλάσσῃ διάγειν, οὐ γάρ εἰσι γλαυκαὶ τὸν χρῶτα. λέγει δὲ, Λευκοθέαν, Παλαίμονα, καὶ Ἀφροδίτην.

60. ΕΦΙΛΑΘΕΝ. Ἐφιλήθησαν ἢ φιλοῦνται ἔστι δὲ Αἰολικὸν, ὡς καὶ τὸ ἐκόσμηθεν. Καλλίμαχος δὲ τοῦτο παροξύνει.

62. Ὥρια, ἔγκαιρα, ἐπιτήδεια· ἢ ὥρια τῷ Ἀγεάνακτι ἀποπλέοντι εἰς Μιτυλήνην γένοιτο πάντα, ἤγουν τὰ διὰ φροντίδος αὐτῷ· ἢ ὥρια πάντα γένοιτο, ἀντὶ τοῦ φυλακτικά· ἀπὸ τοῦ ὠρῶ, τὸ φυλάσσω.

Κἠγὼ τῆνο κατ' ἆμαρ, ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα,
Ἢ καὶ λευκοΐων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων,
Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ,
Πὰρ πυρὶ κεκλιμένος. κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεῖ,
Χὰ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν
Κνύζᾳ τ' ἀσφοδέλῳ τε πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ.
Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμνημένος Ἀγεάνακτος,

Ego illo die anethinam vel rosaceam,
Aut ex albis violis coronam in capite gestans,
Vinum in Ptelea natum e cratere hauriam,
Ad ignem recubans, interea in igne aliquis fabas torrebit,
Et thorus densatus erit ad cubitum usque
Cnyza, asphodelo, & flexibili apio:
Et bibam suaviter, memor Ageanactis,

63. ΑΝΗΘΙΝΟΝ. Εἶδος ἄνθους τὸ ἀνήτινον. ἀνηθίνοις δὲ ἐχρῶντο στεφάνοις, ὡς Ἀλκαῖος, καὶ Σαπφώ. φασὶ δέ τινες καὶ πᾶν ἄνθος ἀνήτινον, παρὰ τὸ ἄνω τίνεσθαι, ἤγουν ἵεσθαι. ἄνηθον τὸ μάλαθρον, ἡ ἄνισον δὲ, τὸ γλυκάνισον, ι.

65. ΠΤΕΛΕΑΤΙΚΟΝ. Πτελέα τόπος ἐν Κῷ, ἢ ἐν Ἀρκαδίᾳ· ἡ Θεοσσαλικὸν οἶνον, ἢ τὸν ὑγείας καὶ ῥώμης παρασκευαστικόν. ἢ τὴν ἐν ἀναδενδράσι δρόσον, παρ' ὅσον ταῖς παρακειμέναις Πτελέαις ἐμπλέκονται. ἢ Ἐφέσιον. Πτελέα γὰρ ἡ Ἔφεσος ἐκαλεῖτο. ἢ τόπος ἐν αὐτῇ ἢ ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ὅμηρος· Πτελεὸν καὶ ἕλος. ἢ τὸν ἐξ ἀναδενδράδων, αἳ ταῖς πτελέαις ἐπιχέονται. ἢ ἀπὸ τόπου. ἔστι δὲ τόπος, μέσον Ἐφέσου καὶ Μιλήτου.

66. ΚΥΑΜΟΝ. Οὐ μάτην τοῦτό φησιν. ὁ γὰρ κύαμος διψοποιός. πόσεως δὲ χάριν τοῦτό φησιν.

67. ΣΤΙΒΑΣ Ὑποστρώσομεν καὶ στιβάδα μέχρι πήχεως. ἡ καὶ ἡ στρωμνὴ ἔσται ἐστιβασμένη ἔς τ' ἐπὶ πῆχυν, τουτέστι, μέχρι πήχεως. διὰ κνύζης, καὶ ἀσφοδέλου, καὶ σελίνου πολυγνάμπτου, ἤγουν, πολυελίκτου, πολυκαμποῦς. ΣΤΙΒΑΣ δέ ἐστι στρωμνὴ ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ φύλλων.

68. ΚΝΥΖΑ. Τὴν κόνυζαν, κνύζαν εἶπεν. ἔστι δὲ φυτὸν ψυκτικώτατον. ἔνθεν καὶ ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις ὑποστρωννύουσι τὸ φυτὸν, τὴν θερμότητα τὴν κατὰ τὰ ἀφροδίσια ἐκκόπτοντες. ΑΣΦΟΔΕΛΟΣ δὲ βοτάνη πλατύφυλλος, ἧς ὁ καυλὸς καλεῖται ἀνθέρικος. καὶ Ἡσίοδος. Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ. Καὶ ἀσφοδελὸς, ὁ τόπος ὁ ἔχων ἀσφοδέλους. καὶ Ὅμηρος. Βῆ δὲ κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα. ΠΟΛΥΓΝΑΜΠΤΩ ΤΕ ΣΕΛΙΝΩ. Πολύγναμπτον λέγεται, ὅτι οὖλόν ἐστιν, ὡς καὶ καμπάς τινας ἔχειν.

69. ΜΑΛΑΚΩΣ. Ἤγουν ἡδέως, ἐν ἀναπαύσει, καὶ ἀθρόως, οὐ διαιρῶν εἰς τὰ μικρότατα τῶν ἐκπωμάτων.

Αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.
Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μὲν, Ἀχαρνεύς·
Εἷς δὲ, Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ᾀσεῖ,
Ὥς πόκα τᾶς Ξενέας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βώτας,
Χὠς ὄρος ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν,
Ἱμέρα αἵ τε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο·
Εὖτε χιὼν ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἷμον,

Ipsis calicibus usque ad fæces labrum infigens.
Tibiis vero cantabunt mihi duo pastores, alter Acharnensis,
Alter vero Lycopitas: & Tityrus prope accinet,
Quomodo olim Xeneam amavit Daphnis bubulcus:
Et quomodo per montem oberravit, & quomodo quercus ipsum luxerunt,
Quæ nascuntur circa ripas fluvii Himeræ,
Quum ille velut nix contabescebat in excelso Hæmo,

70. ΕΣ ΤΡΥΓΑ. Ἤγουν μέχρι τρυγὸς τῆς ἐν τῷ πυθμένι τῆς κύλικος τοῦ οἴνου. τρὺξ δὲ κυρίως, ὁ νέος οἶνος λέγεται. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ὁ παλαιός. νῦν δὲ τὴν τρυγίαν λέγει.

71. ΑΥΛΗΣΕΥΝΤΙ. Ἀντὶ τοῦ αὐλήσουσι. αὐλεῖν τὸ διὰ αὐλοῦ μέλπειν. ἐνταῦθα δὲ τὸ αὐλησεῦντι, ἀντὶ τοῦ, ᾄσουσιν. ΑΧΑΡΝΕΥΣ. Ἀττικός. Ἀχάρναι γὰρ δῆμος τῆς Ἀττικῆς.

72. ΛΥΚΩΠΙΤΑΣ. Ἤγουν, Αἰτωλός. Λυκωπίτας γὰρ, ὁ ἀπὸ Λυκώπης. ἡ δὲ Λυκώπη πόλις Αἰτωλίας. ἢ ἀπὸ δήμου. Λύκωπος γὰρ δῆμος ἀποίκων. ἢ Λυκαπίτας, ἐκ Λυκωπέως ἔχων τὴν κλῆσιν. ΤΙΤΥΡΟΣ. Ὄνομα κύριον αἰπόλου. τινὲς δὲ παρὰ Δωριεῦσι τοὺς σατύρους ἀποδεδώκασι λέγεσθαι.

73. ΞΕΝΕΑΣ. Ὄνομα κύριον ὡς τὸ, Κινέας. ἀπέδοσαν δέ τινες τῆς ἐκ Κρήτης ξένης. ἢ γράφεται, τῆς ξανθᾶς, ὡς ἔν τισιν. Ἄλλως. μία τῶν νυμφῶν ἡ Ξενέα, ἢ ὄνομα κύριον.

74. ΧΩΣ. Τὸ πᾶν· καὶ ὅπως περιήρχετο τὸ ὄρος ζητῶν αὐτήν. καὶ ὅπως αἱ δρύες αὐτὸν ἐθρήνουν, αἵτινες ἐκπεφυκυῖαί εἰσι παρὰ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἱμέρα· ὁπηνίκα ὡς χιὼν διερρεῖτο ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπὸ τὸν Αἷμον τὸν ἐπιπολὺ διήκοντα. ἢ ὑπὸ τὸν Ἄθων, ἢ ὑπὸ τὴν Ῥοδόπην, ἢ ὑπὸ τὸν Καύκασον τὸν περὶ τὰ ἔσχατα τῆς γῆς ὄντα.

75. ἹΜΕΡΑ γενικῇ πτώσει. ἔστι δὲ πόλις Σικελίας, καὶ πηγὴ, καὶ ποταμὸς ἀπὸ ταύτης ἔχων τὴν ἀρχήν· ἢ ποταμὸς Σικελίας, καὶ πόλις ὁμώνυμος.

76. ΑΙΜΟΣ, ὄρος Θρᾴκης ἀπὸ Αἵμου τοῦ Βορέου καὶ Ὠρειθυίας. καὶ ἡ Ῥοδόπη ὁμοίως ὄρος τῆς Θρᾴκης, καὶ ἔτι ὁ Ἄθως. ὡς παρὰ Ἀπολλωνίῳ τῷ Ῥοδίῳ· Ἄθως ἀνέτελλε κολώνη Θρηϊκίη. καὶ Σοφοκλῆς· Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας ἁλός. ὠνόμασται δὲ ἀπό τινος γίγαντος Ἄθου, ὃς ἦν Ποσειδῶνος καὶ Ῥοδόπης τῆς Στρυμόνος. ἀπὸ τῆς μητρὸς οὖν, τῆς Θρᾴκης τὸ ὄρος· ἀπὸ δὲ τοῦ υἱοῦ, τὸ πέλαγος ἐπωνόμασται.

Ἢ Ἄθω, ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Καύκασον ἐσχατόεντα.
Ἀισεῖ δ' ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
Ζωὸν ἐόντα, κακῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ἄνακτος·
Ὥς τέ νιν αἱ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
Κέδρον ἐς ἁδεῖαν μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι·

Vel in Atho, vel Rhodope, vel in extremo Caucaso.
Cantabitque quomodo olim *inclusum* exceperit pastorem ampla arca
Vivum, ob malam impietatem heri:
Et quomodo ipsum simæ aluerunt ex pratis venientes
In cedrum dulcem, mollibus floribus, apes;

77. ΕΣΧΑΤΟΕΝΤΑ. Τὸν ἐν ἐσχάτοις μέρεσι τῆς γῆς ὄντα. Ἄλλως. Λεσὸν φασιν εἶναι ποταμόν, περὶ δὲ τοὺς τόπους τοῦ Καυκάσου ὄρους λάβρως φερόμενον, τὴν χώραν Προμηθέως λυμαινόμενον, ὃν ἀπέστρεψεν Ἡρακλῆς. ἐξ οὗ φασιν ὁ μῦθος.

78. ΑΙΠΟΛΟΝ. Τὶς αἰπόλος καλούμενος Κομάτας, ταυτὸν δέ ἐστιν εἰπεῖν Μενάλκας, τοῦ οἰκείου δεσπότου θρέμματα νέμων ἐν Σικελίᾳ ἐν τῷ ὄρει τῆς Θουρίας ἔθυε συχνάκις ταῖς Μούσαις. ὁ δὲ δεσπότης αὐτοῦ δυσχεράνας, κατέκλεισεν αὐτὸν εἰς λάρνακα ξυλίνην, πειράζων εἰ σώσειαν αὐτὸν αἱ Μοῦσαι. δύο δὲ μηνῶν διελθόντων, παραγενόμενος καὶ ἀνοίξας, ζῶντα μὲν αὐτὸν εὗρε, πλήρη δὲ καὶ λάρνακα κηρίων. Ἄλλως. Εὐρέα λάρναξ.] Λύκιος φησὶ τῆς Θουρίας ὄρος Θαλαμὸν, ὑφ' ὃ ἄντρον τῶν νυμφῶν. καλοῦσι δὲ αὐτὸ Αλουσίας οἱ ἐπιχώριοι, ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος Αλουσίου ποταμοῦ. ἐν τούτῳ ποιμὴν ἐπιχώριος δεσπότου θρέμματα βόσκων, ἔθυε συχνῶς ταῖς Μούσαις. οὗ χάριν δυσχεράνας ὁ δεσπότης, εἰς λάρνακα κατακλείσας αὐτὸν ἀπέθετο. ἐν τούτῳ ἐδίσταξεν ὁ δεσπότης, βουλευόμενος εἰ σώσειαν αὐτὸν αἱ Μοῦσαι. παραδραμόντος δὲ διμηνιαίου χρόνου, παραγενόμενος, καὶ τὰ ζύγατρα τῆς λάρνακος διανοίξας, ζῶντα κατείληφε, καὶ τὴν λάρνακα πεπληρωμένην κηρίων εὗρεν. ἄνακτα δὲ φησὶ τὸν δεσπότην.

79. ΚΑΚΗΣΙΝ. Διὰ τὰς κακοτρόπους δυσσεβείας τοῦ δεσπότου αὐτοῦ: φασὶν ὅτι ὁ Θεόκριτος τὰ τοῦ Δάφνιδος, εἰς τὸν Κομάταν τοῦτον ἐξέθηκε. τοῦτον γὰρ ἡ μήτηρ ἐξέθηκε, τὸν πατέρα ἄνακτα εὐλαβουμένη, εἰ ὥια ὅτι οὐ πίσει ὑπὸ τοῦ χρυσοῦ διακορηθῆναι λέγουσα.

80. ΩΣ. Ὅπως τε αὐτὸν αἱ σιμαὶ μέλισσαι ἔτρεφον ἀπὸ τοῦ λειμῶνος, δι' ἀνθέων ἁπαλῶν ἐρχόμεναι εἰς τὴν ΚΕΔΡΟΝ, τὴν λάρνακα, ἥ τις ἦν ἀπὸ κέδρου κατεσκευασμένη. τὴν ΗΔΕΙΑΝ διὰ τὴν ἐπισκοπὴν δηλονότι τῶν θεῶν. ΣΙΜΑΣ καλεῖν ἔθος τὰς μελίσσας. τὸ γοῦν πρὸς ὑποδοχὴν τῆς ἐργασίας αὐτῶν ἄγγος, σίμβλον καλοῦμεν, ὅπου τὸν κάματον τῶν σιμῶν βάλλομεν, σιμοβολόν τι ὄν.

82. ΟΥΝ.

Οὕνεκά οἱ γλυκὺ μοῖσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ.
Ὦ μακαριστὲ Κομάτα, τὺ θὴν τάδε τερπνὰ πεπόνθεις,
Καὶ τὺ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὺ μελισσᾶν
Κηρία φερβόμενος, ἔτος ὥριον ἐξετέλεσσας.
Αἴθ' ἐπ' ἐμεῖ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες ἦμες!
Ὡς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας,

Eo quod illi Musa dulce nectar in os infuderat.
O beate Comata, tibi hæc jucunda acciderunt:
Et tu in arcam inclusus fuisti, atque tu apum
Favis pastus totum annum exegisti.
Urinam meo tempore inter vivos fuisses numeratus!
Tibi enim pascerem in montibus pulchras capellas,

82. ΟΥΝΕΚΑ. Ἤγουν διότι ἔχεε κατὰ τοῦ στόματος αὐτοῦ ἡ μοῦσα γλυκὺ νέκταρ. ἤγουν, διότι ἦν ἄριστος μουσικός. αἱ Μοῦσαι γὰρ αὐτὸν ᾄδειν ἐποίησαν, ἢ αἱ Μοῦσαι αὐτὸν γλυκύτατον τραγῳδὸν ἐποίησαν. δηλοῖ δὲ διὰ τοῦ ΝΕΚΤΑΡΟΣ, ὑπερβολικήν τινα μελιχρότητα. ἢ τὴν γλυκυφωνίαν. συνεκδοχικῶς δὲ ἀπὸ μιᾶς τὰς πάσας δηλοῖ. τὸ δὲ ΧΕΕ ΝΕΚΤΑΡ, ἐπὶ ἀορίστου τὸ πρῶτον πρόσωπον ἔχεα. ΝΕΚΤΑΡ, τὸ τῶν θεῶν πόμα. ἀμβροσία δὲ ἡ τούτων τροφή.

83. ΜΑΚΑΡΙΣΤΕ. Τὸ πᾶν. ὦ μακαρισμοῦ ἄξιε Κομάτα, σὺ δὴ ταῦτα ἔπαθες· καὶ σὺ κατεκλείσθης εἰς λάρνακα, καὶ σὺ μελισσῶν κηρόμελι σιτούμενος, χρόνον μιᾶς ὥρας τοῦ χρόνου, ἤγουν τοῦ ἔαρος, ὅτε τὸ μέλι ἐργάζεται, ΕΞΕΠΟΝΑΣΑΣ, ἢ ΕΞΕΤΕΛΕΣΣΑΣ· γράφεται γὰρ καὶ οὕτως· ἤγουν, μετὰ πόνου διήνυσας. εἴθε ἀποκείμενον ἦν εἶναί σε ἐναρίθμιον τοῖς ζῶσιν ΕΠ' ΕΜΟΙ. ἤγουν, ἐπὶ τῇ ζωῇ τῇ ἐμῇ. πέπλασται τὰ περὶ τοῦ Κομάτα ὑπὸ τοῦ Θεοκρίτου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ παραλαμβανόμενα, ὑπὸ μελισσῶν τρεφόμενον τὸν Κομάταν, καθάπερ ὁ Δάφνις ἱστορεῖται. οὐχὶ κεράσταν, ὅν ποτε θρέψατο ταυροπάτωρ.

84. ΚΑΤΕΚΛΑΣΘΗΣ. Ἡ κλεὶς παρὰ Δωριεῦσι κλὰξ λέγεται. ἀφ' οὗ τὸ κατεκλάσθης.

85. ΕΞΕΤΕΛΕΣΣΑΣ. Γράφεται καὶ ἐξεπόνασας. τινὲς τὸν ὅλον ἐνιαυτόν. δύναται οὕτως οὐ πάντως τὸ δωδεκάμηνον λέγειν, ἀλλὰ τὴν τῶν ὡρῶν μεταβολήν. διαιρεῖται δὲ εἰς δ'. τὸ γοῦν ἔαρ ὁ Θεόκριτος ΩΡΙΟΝ ἀπεσιώπησε τὸν τριμηνιαῖον καιρόν. διὰ τοῦ γὰρ τριμηνιαίου καιροῦ πληροῦνται αἱ τέσσαρες ὧραι τοῦ χρόνου. ἢ εἰς ὥρας παραγένου, ἢ εἰς δύο μῆνας τοῦ ἔαρος.

86. ΑΙΘ' Δωρικὸν τὸ αἴθε, Ἰωνικὸν τὸ εἴθε, ἔστι δὲ ἐπίῤῥημα εὐκτικόν. τὸ δὲ ΗΜΕΣ, ἀντὶ τοῦ εἶναι, Δωρικῶς.

87. ΩΣ. Τὸ πᾶν. ἵνα ἐγὼ τὰς καλάς σου αἶγας κατὰ τὰ ὄρη ἔβοσκον, τῆς σῆς φωνῆς ἀκούων. σὺ δὲ ὑπὸ δρυσὶν, ἢ ὑπὸ πεύκαις ἡδέα μελίζων, ἤγουν ᾄδων, κατέκεισο, θεῖε Κομάτα· καὶ οὗτος μὲν τόσα εἰπὼν ἐπαύσατο. μεθ' ὃν αὖθις καὶ ἐγὼ τοιαῦτα ἐφάμαν· ἀντὶ τοῦ, οὕτως ἔφην.

Φωνᾶς εἰσαΐων· τὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
Ἁδὺ μελισδόμενος κατακέκλισο, θεῖε Κομάτα„

Χὼ μὲν τόσσ' εἰπών, ἀπεπαύσατο· τὸν δὲ μέτ' αὖθις
Κἠγὼν τοῖ' ἐφάμαν· Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
Νύμφαι κἠμὲ δίδαξαν ἀν' ὤρεα βουκολέοντα,
Ἐσθλά, τά που καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα.
Ἀλλὰ τό γ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον, ᾧ τυ γεραίρειν
Ἀρξεῦμ'. ἀλλ' ὑπάκουσον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο μοίσαις·

„Σιμιχίδᾳ μὲν Ἔρωτες ἐπέπταρον· ἦ γὰρ ὁ δειλὸς
Τόσσον ἐρῇ Μυρτοῦς, ὅσον εἴαρος αἶγες ἔρανται.

Vocem tuam audiens: tu vero sub quercu vel pinu arbore
Suaviter canens recubares, divine Comata.„
Ille hæc locutus desiit. Post quem vicissim
Ego talia dixi: Care Lycida, multa quidem alia
Nymphæ me quoque docuerunt, cum in montibus boves pascerem,
Bona, quæ forte ad Jovis thronum fama pertulit.
Hoc vero ex omnibus maxime eximium est, quod tui honoris causa
Cantabo. sed ausculta, quandoquidem Musis carus es:
„Simichidæ Amores sternutaverunt; nam miser
Tam amat Myrtonem, quam capræ ver amant.

92. ΝΥΜΦΑΙ. Ἐν εἰρωνείᾳ, ὡς πρὸς αἰπόλον. ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν, αἱ Μοῦσαι. εἰ μή τις παρέργως τὰς Νύμφας ἀκούει Μούσας. οὕτω γὰρ αὐτὰς οἱ Λυδοὶ καλοῦσιν.

93. ΖΗΝΟΣ. Ἐπὶ τὴν τοῦ Διὸς βασιλείαν. λέγει δὲ τὸν οὐρανόν.

94. Ἀλλὰ ἐκ πάντων τοῦτό ἐστι κατὰ πολὺ ὑπερέχον, ὅπερ ᾄδειν ἄρξομαι. ἀλλ' ἐπάκουσον. ΟΤΤΙ Κ' ΑΕΙΔΕΙΝ. τὸ ὅ, τι κ' ἀείδειν, γράφεται καί, ᾧ τυ γεραίρειν ἔν τισιν ἀντιγράφοις. καὶ λέγει, ᾧ τινί σε τιμήσω, ἡ δὲ οὗ, ἐν ᾗ γενική. τὸ δὲ ΕΚ ΠΑΝΤΩΝ, ἀντὶ τοῦ, ὅ μέλλω λέγειν, παρὰ τὰ ἄλλα διενήνοχε.

95. ΕΠΕΙ. Ἐπεὶ φίλη ὑπὸ τῶν Μουσῶν. τουτέστιν, ἐπεὶ μουσικὸς εἶ. ἄρχεται τῆς ᾠδῆς ὁ Θεόκριτος.

96. ΕΠΕΠΤΑΡΟΝ. Καθὸ τῶν πταρμῶν οἱ μὲν εἰσιν ὠφέλιμοι. οἱ δὲ βλαβεροί. καὶ γάρ, φησιν, αὐτὸς σφόδρα Μυρτοῦς ἐρᾷ. ὁ δὲ Ὅμηρος, ἐπ' ἀγαθῷ τὸν πταρμὸν φησίν. Οὐχ ὁρᾷας ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρεν. ἢ γὰρ περὶ ἑαυτοῦ ὁ ποιητὴς φησί. τῷ Σιμιχίδῃ οἱ Ἔρωτες ἐπέπταρον. τῆς γὰρ Μυρτοῦς τοσοῦτον ἐρᾷ, ὅσον αἱ αἶγες ἔαρος. τὸν δὲ πταρμὸν ἐπὶ τῇ χείρονι μοίρᾳ.

98. ΩΡΑ.

῞Ωρατος δ' ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ,
Παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον. οἶδεν Ἄριϛις,
Ἐσθλὸς ἀνὴρ μέγ' ἄριϛος, ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς ἀείδεν
Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίροι,
῾Ως ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀϛέον αἴθετ' ἔρωτι.
Τόν μοι Πὰν, Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅϛε λέλογχας,

Aratus vero, qui illi viro omnino carissimus est,
Pueri sub visceribus desiderio tenetur. Novit Aristis,
Vir valde bonus Aristis: quem ne ipse quidem canentem
Phœbus cithara juxta tripodem aversetur:
Is novit, quam graviter pueri amore sub ossibus uritur Aratus.
Eum igitur, o Pan, qui Homoles amœnos campos tenes,

98. ΩΡΑΤΟΣ. Ὁ Ἄρατος δὲ ὁ κατὰ τὰ πάντα φίλτατος ἐκείνῳ τῷ ἀνδρὶ, ἤγουν τῷ Σιμιχίδῃ, ἔχει πόθον παιδὸς ἐντὸς τῶν σπλάγχνων· τουτέϛιν, ἐν τῇ καρδίᾳ. ὁ Ἄρατος δὲ τοῦ Σιμιχίδα φίλος ὢν ἤρα παιδός. ᾔδει δὲ καὶ ἠπίϛατο αὐτοῦ τὸν ἔρωτα Ἄριϛις ὁ κιθαρῳδός. ὄνομα δὲ τῷ ἐρωμένῳ παιδὶ Φιλῖνος.

99. Τὰ περὶ Ἀρίϛιδος διὰ μέσου κεῖται. τὸ δὲ ἑξῆς, οἶδεν ὁ Ἄριϛις, ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος. καὶ τὰ λοιπά. τοῦτον δέ, φησι, τὸν Ἄριϛιν οὐδὲ ὁ Ἀπόλλων ἐν Πυθῶνι παρὰ τοῖς ἰδίοις τρίποσι κιθαρῳδοῦντα ἰδὼν, ἀποϛραφήσεται, οὐδὲ φθονήσει αὐτῷ ᾄδειν ἐκεῖ. Ἄλλως. Οἶδεν ὁ Ἄριϛις ὁ κιθαρῳδὸς, ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ, ὁ μέγα ἄριϛος, ὃν ᾄδειν σὺν φόρμιγγι οὐδὲ αὐτὸς ἂν Φοῖβος παρὰ τῷ τρίποδι μεγαίροι, ἀντὶ τοῦ μέμψαιτο, ὅπως ἕνεκα παιδὸς ὁ Ἄρατος καίεται ὑπὸ ἔρωτος ὑπ' ὀϛέων· ἤγουν, μέχρι μυελῶν. ἡ ΥΠΟ τὸ ἐντὸς δηλοῖ ἐνταῦθα.

100. ΜΕΓ' ΑΡΙΣΤΟΣ. Ἀντὶ τοῦ κατὰ πολὺ ἄριϛος. ποιητῶν δὲ καὶ αὕτη ἐϛὶν ἐξουσία, τὸ ὑπερθετικοῖς χρῆσθαι μετὰ ἐπιτάσεως.

101. ΜΕΓΑΙΡΟΙ. Τὸ μεγαίρειν, τὸ φθονεῖν δηλοῖ. ἐνταῦθα δὲ τὸ μεγαίροι, ἀντὶ τοῦ μέμφοιτο λέγεται. σύνηθες δὲ τοῦτο τοῖς ποιηταῖς, τῷ φθονεῖν ἀντὶ τοῦ μέμφεσθαι χρῆσθαι, καὶ φθόνῳ ἀντὶ τῆς μέμψεως· ὡς παρ' Εὐριπίδῃ· Ὡς ἀποκτείνει φθόνος γυναῖκας, ἃς τὸ πρῶτον οὐκ ἐκτήνατε.

103. Ἐπικαλεῖται τὸν Πᾶνα, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς τοιοῦτός ἐϛιν. Ὅμολος δὲ Θετταλίας ὄρος, ὡς Ἔφορος, καὶ Ἀριϛόδημος ὁ Θηβαῖος, ἐν οἷς ἱϛορεῖ περὶ τῆς ἑορτῆς τῶν Ὁμόλων· καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς ὑπορχήμασιν. ἡ Ὅμολος ὄρος Θετταλίας, ἔνθα τιμᾶται ὁ Πάν. εὔχεται δὲ αὐτῷ ὡς παιδεραϛῇ. ὁ νοῦς· ὃν, παῖδα δηλονότι, δι' ἐμὴν χάριν, ὦ Πὰν, ὃς ἔλαχες τὸ ἐπέραϛον χωρίον τοῦ Ὁμόλου (ὄρος γὰρ Θετταλίας ὁ Ὅμολος) ἄκλητον, ἤγουν μὴ κεκλημένον, αὐθόρμητον, εἰς τὰς ἐκείνου τοῦ Ἀράτου χεῖρας ἄγων ἐμβάλοις· ἀντὶ τοῦ ἄγων ἔμβαλε. λέγω, εἴτέ ποτε Φιλῖνός ἐϛιν ὁ τρυφερὸς, εἴτε τις ἄλλος.

Ἄκλητον τήνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις,
Εἴτ' ἐστ' ἆρα Φιλῖνος ὁ μαλθακὸς, εἴτε τις ἄλλος.
Κἢν μὲν ταῦθ' ἔρδοις, ὦ Πὰν φίλε, μή τύ τι παῖδες
Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμως
Τανίκα μαστίσδοιεν, ὅτε κρέα τυτθὰ παρείη.
Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χρόα πάντ' ὀνύχεσσι
Δακνόμενος κνάσαιο, καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις·

Non vocatum in illius caras manus sistas:
Sive is tener Philinus est, seu quispiam alius.
Et si id facias, o care Pan, non te pueri
Arcadici scillis sub latera & humeros
Tunc flagellent, cum parum carnium adfuerit.
Sin vero aliter annueris, tunc per totum corpus unguibus
Laceratus pungaris, atque in urticis dormias:

105. ΜΑΛΘΑΚΟΣ ὁ τρυφερὸς, ἐκ τῆς μάλθης. αὕτη δέ ἐστι κηρὸς ἀμόργῃ συνεψημένος. χρίουσι δὲ αὐτῇ τὰς τῶν σανίδων γομφώσεις. ἀφ' οὗ διὰ τὴν ἔκλυσιν καὶ τὸ τρυφερὸν, καὶ ἐν τῷ βίῳ λοιδόρημα λέγεται.

106. ΚΗΝ. Καὶ ἐὰν μὲν τοῦτο ποιήσαις, ὦ Πὰν φίλε, μηδαμῶς σε οἱ παῖδες οἱ Ἀρκαδικοὶ μαστίζοιεν ὑπὸ τὰς πλευρὰς καὶ τοὺς ὤμους, τηνικαῦτα, ὅτε ὀλίγα κρέα παρείη. ἑορτή, φασιν, ἐτελεῖτο ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, ἐν ᾗ οἱ παῖδες τὸν Πᾶνα σκίλλαις ἔτυπτον, ὅτε οἱ χορηγοὶ λεπτὸν ἱερεῖον ἔθυον, καὶ μὴ ἱκανὸν τοῖς ἐσθίουσιν. Ἄλλως. Οἱ Ἀρκάδες ἐπὶ θήραν ἐξιόντες, εἰ μὲν εὐθηρίας ἔτυχον, ἐτίμων τὸν Πᾶνα. εἰ δὲ τοὐναντίον, σκίλλαις εἰς αὐτὸν παρῴνουν, παρόσον ὡρίων τῆς θήρας ἐπιστατεῖ. Μόνατος δέ φησιν ἑορτὴν Ἀρκαδικὴν εἶναι, ἐν ᾗ οἱ Παίονες τὸν Πᾶνα σκίλλαις βάλλουσι. Χῖοι δὲ, ὅταν οἱ χορηγοὶ λεπτὸν ἱερεῖον θύσωσι, καὶ μὴ ἱκανὸν ᾖ τοῖς ἐσθίουσι. Διό φησι· κρέα τυτθὰ παρείη. τῶν ἐφήβων ἐν Σικελίᾳ γίνεται ἀγὼν ἐν σκίλλαις· καὶ οἱ νικήσαντες ταῦρον ὑπὸ τῶν γυμνασιαρχῶν τιθέμενον λαμβάνουσιν ἔπαθλον.

109. Εἰ δ' ἄλλως, ὦ Πὰν, τὰ κατὰ τὸν Φιλῖνον τελέσαις, καὶ μὴ βούλει συνελθεῖν αὐτὸν τῷ Ἀράτῳ. ἐπὶ κνιδῶν κοιμηθείης. τὸν δὲ Πᾶνά φασι γεννηθῆναι ἐκ τῆς Πηνελόπης, συλλαβούσης ἐκ τῶν μνηστήρων, διὸ καὶ Πὰν καλεῖται, ὅτι ἐκ πάντων ἐστὶ. ἕτεροι δὲ λέγουσι τὸν Ἑρμῆν εἰς τράγον μεταβληθέντα· τούτου ἐρασθεῖσα ἡ Πηνελόπη, καὶ ἐξ αὐτοῦ ὀχευθεῖσα, ἔτεκε τὸν Πᾶνα. ἔστι δὲ ὁ Πὰν τραγόπους.

110. Κνίδη ὑφ' ἡμῶν, ἀκαλήφη δὲ ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν. ἔστι δὲ ἀγρία κνίδη, ἧς τὸν καρπὸν συλλέγουσιν, ὅταν τὸν πυρὸν ἀλοῶσιν. ἔστι δὲ καὶ ἄγριον λάχανον.

III. ΗΔΩ

Εἴης δ' Ἠδωνῶν μὲν ἐν ὤρεσι χείματι μέσσω,
Ἕβρον πὰρ ποταμὸν πεπραμένος, ἐγγύθεν ἄρκτω·
Ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιόπεσσι νομεύοις,
Πέτρᾳ ὑπὸ Βλεμύων, ὅθεν οὐκέτι Νεῖλος ὁρατός.
Υ̓́μμες δ' Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος ἁδὺ λιπόντες
Νᾶμα, καὶ οἰκεῦντες ξανθᾶς ἕδος αἰπὺ Διώνας,
Ὦ μάλοισιν Ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὅμοιοι,

Degas vero Edonorum in montibus media hyeme,
Ad Hebrum fluvium conversus prope Arcton:
In æstate vero apud extremos Æthiopas pascas
Sub scopulo Blemyarum, unde Nilus non amplius videri potest.
Vosque dulci relicta Hyetidos & Byblidis
Unda, qui habitatis in excelsa sede flavæ Diones,
O Cupidines pomis rubentibus similes,

111. ΗΔΩΝΩΝ. Ἔθνος Θρᾴκης· οὕτω δὲ ψυχροτάτη ἐστὶν ἡ Θρᾴκη ὡς τρόπον τινὰ ἐργαστήριον ἀνέμων κληθῆναι. Ὅμηρος· Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώ τε Θρῄκηθεν ἄητον. Ἄλλως· Οἱ Ἠδωνοὶ ἔθνος Θρᾳκικόν. ἔνθα ψῦχος πολὺ γίνεται. δυσχείμερον γάρ ἐστι· παρὸ καὶ τοὺς ἀνέμους ἐν αὐτῷ κατοικεῖν ἐμυθεύσαντο.

112. ΕΥΡΟΝ. Ἀλκαῖος· Ἕβρος κάλλιστος ποταμῶν. Διοκλῆς δὲ καταφέρεσθαι αὐτὸν ἀπὸ Ῥοδόπης, καὶ ἐξερεύγεσθαι κατὰ πόλιν Αἶνον.

114. ΒΛΕΜΥΩΝ. Λέγω ὑπὸ τῇ πέτρᾳ, ἤγουν τῷ ὄρει τῶν Βλεμύων, ἀφ' οὗ ὁ Νεῖλος οὐδαμῶς ἐστιν ὁρατὸς, ἤγουν βλέπεσθαι δυνάμενος. ἔθνος Αἰθιοπικὸν οἱ Βλέμυες, ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῆς Αἰθιοπίας ᾠκισμένον. Ἄλλως· Βλέμυες, ἔθνος Αἰθιοπικὸν μελανόχροον· οἱ αὐτοὶ δὲ τοῖς Τρωγλοδύταις. Οὐ πάνυ δὲ ἐπαληθεύει τὸν Νεῖλον ἀθέατον εἰπὼν εἰς τοὺς Βλέμυας. οὐκέτι γινώσκεται ὁ Νεῖλος πόθεν ἔχει τὰς πηγάς. Νεῖλος δὲ ἀπὸ Νηλέως· ὃς μετὰ μάχην ἔκτισε Ναυκράτιν· ἢ ἀπὸ τοῦ νέαν ἰλύος, ὅ ἐστι κατὰ συστροφήν. ἢ παρόσον νέαν ἰλὺν φέρει. ἢ ὅτι κατ' ἔτος πλημμυρῶν, ὡρισμένον χρόνον νεάζειν δοκεῖ.

115. Ποιησάμενος τὸν λόγον πρὸς τὸν Πᾶνα, πρὸς τοὺς Ἔρωτας τὸν λόγον ἀπέστρεψεν ἐπικαλούμενος αὐτοὺς, καί φησιν. ὦ μήλοις ὅμοιοι Ἔρωτες· τουτέστιν, ἐρυθροὶ, Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος νᾶμα λιπόντες, καὶ τὰ ἑξῆς, ἐρασθῆναι ποιήσατε τὸν φιλῖνον. Ὑετὶς δὲ καὶ Βυβλὶς, ὄρη Μιλήτου, καὶ κρῆναι. Μιλήτου γάρ φασι καὶ Ἀρείας ἐγένοντο παῖδες Καῦνος καὶ Βυβλὶς, ἧς ἐρασθεὶς ὁ Καῦνος, ἀπέλιπε Μίλητον. ἐκείνη δὲ μὴ φέρουσα ἀπήγξατο. ταύτης ἡ κρήνη ἐπώνυμος.

116. Καὶ οἰκοῦντες τὸν ὑψηλὸν χῶρον τῆς ξανθῆς Διώνης· ἤγουν, τὸν ἀφιερωμένον τῇ ξανθῇ Διώνῃ, τῇ μητρὶ τῆς Ἀφροδίτης.

118. ΒΑΛ-

Βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα Φιλῖνον,
Βάλλετ'· ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δύσμορος ἐκ ἐλεεῖ μευ.
Καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαίτερος· αἱ δὲ γυναῖκες
Αἲ αἴ, φαντὶ, Φιλῖνε, τό τοι καλὸν ἄνθος ἀποῤῥεῖ.
Μηκέτι τοι φρουρῶμες ἐπὶ προθύροισιν, Ἄρατε,
Μηδὲ πόδας τρίβωμες. ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
Κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηρῇσι διδοίη·
Εἷς δ' ὑπὸ τᾶσδε, φέριστε, Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας.

Jacite mihi arcu amabilem Philinum,
Jacite: quando ille improbus non miseretur mei hospitis,
Quamvis piro ille mollior est: mulieres autem,
Heu heu, Philine, dicunt, hic pulcher formæ flos tibi defluit.
Jam ergo tibi non amplius in foribus vigilemus, o Arate,
Nec pedes *ambulando* fatigemus; sed matutinus gallus alium
Cucuriens torporibus molestis tradat:
Solusque Molon in hac palæstra, o optime, strangulctur.

118. Βάλλετε τοῖς ὑμετέροις τόξοις, ἢ τοξεύετε δι' ἐμὴν χάριν τὸν ἐπέραστον φιλῖνον· ἐπεὶ τὸν ἐμὸν φίλον ἐκ ἐλεεῖ ὁ ΔΥΣΜΟΡΟΣ· ἤγουν, ὁ κακῶς ἀποθανούμενος, ὁ κακῶς ἀπολούμενος.

120. Απίου χαυνότερος, ἀσθενέστερος, γένοιτο δηλονότι ὁ φιλῖνος.

121. Τὸ καλὸν ἄνθος συ. ἤγουν, ἡ ἀνθηρὰ καὶ εὔμορφος ὄψις σου διαῤῥεῖται, φθείρεται.

122. Απέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἄρατον, καί φησι, μηδαμῶς εἰς τὸ ἑξῆς, Ἄρατε, ἐπὶ τοῖς προθύροις τῶν ἐρωμένων σκοπῶμεν.

123. Μηδὲ τοὺς πόδας ἡμῶν κατατρίβωμεν, ἤγουν καταπονῶμεν, ἐπὶ τὴν ζήτησιν αὐτῶν δηλονότι κινοῦντες αὐτούς. Ἄλλως. ἀπεστρέφη τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἄρατον, καί φησι, μηκέτι αὐτὸν φυλάσσωμεν, ἐπὶ τῶν προθύρων τοὺς πόδας κατατρίβοντες, καὶ ὁ ἀλέκτωρ λυπεῖ ἡμᾶς, ἅμα τῇ ᾠδῇ τῶν ἀλεκτρυόνων ἐγειρομένων καὶ φρουρούντων τὸν φιλῖνον. ὁ δὲ ἀλέκτωρ κοκκύζων ὄρθριος, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν ὄρθρον, ἄλλον διδότω ἀπραξίαις ἀλεγειναῖς. τοῦτο δέ φησιν, ἐπεὶ μετὰ τὰς φωνὰς τῶν ἀλεκτόρων διεγειρομένων ἤδη τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τὰ ἔργα, ἐν ἀπραξίᾳ γίνονται οἱ τὰς κρυφίους ζητοῦντες ὁμιλίας.

125. Αλλὰ εἷς ἐξ ἡμῶν ὁ Μόλων, ἢ μολὼν, ἐπὶ ταύτης τῆς παλαίστρας τῇ φυλακῇ κακοπαθείτω. πάλην δὲ εἶπε τὴν προσκαρτέρησιν, ἤτοι τὴν πρὸς τὸν ἔρωτα πάλην. Ἄλλως. ἡμῶν φησιν εἷς καὶ μόνος ὁ Μόλων ἐπὶ ταύτης τῆς παλαίστρας ἀπαγχέσθω, μεταδιώκων αὐτὴν δηλονότι. λέγει δὲ ἢ τὴν παλαίστραν κυρίως, ἐν ᾗ ἐγυμνάζετο φιλῖνος προσλιπαρούντων αὐτόν. ἢ μεταφορικῶς, ὡς καὶ ἡμεῖς φαμεν, ὀρθίαν τὴν παλαίστραν. Μόλων καὶ Σίμων,

Αράτυ

Ἄμμιν δ' ἁσυχία τε μέλοι, γραία τε παρείη,
Ἅτις ἐπιφθύσδοισα, τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.„
Τόσσ' ἐφάμαν. ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον, ἁδὺ γελάξας,
Ὡς πάρος, ἐκ μοισᾶν ξεινήϊον ὤπασεν ἦμεν.
Χὡ μὲν ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερὰ, τὰν ἐπὶ Πύξας
Εἷρφ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγών τε καὶ Εὔκριτος ἐς Φρασιδάμω
Στραφθέντες, χὡ καλὸς Ἀμύντιχος, ἔν τε βαθείαις
Ἁδείας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες,

Nobis autem quies curæ sit, anusque adsit,
Quæ despuens mala procul arceat.„
Hæc dixeram: ipse vero pedum mihi, suaviter ridens,
Sicut & antea, dedit, ut Musarum munus hospitale esset.
Atque ipse deflectens ad sinistram, qua itur ad Pyxam,
Via pergebat: sed ego & Eucritus ad Phrasidami domum
Conversi, simulque pulcher Amyntichus, in profundis
Amœnissimi junci thoris recubuimus,

Ἀρέτυ ἀντεραστοῦ παλαίστραν δὲ λέγει τὸν ἔρωτα τοῦ παιδὸς καὶ τὴν κακοπάθειαν ὁ Μόλων ὀνομαστικῶς εἴρηται. δύναται δὲ μολὼν μετοχὴ εἶναι, ἀντὶ τοῦ μετερχόμενος.

126. Ἡμῖν δὲ ἡσυχία μελέτω, καὶ γραία, ἥ τις ἐπᾴδουσα τὰ μὴ δεξιῶς ἡμῖν προχωροῦντα, χωρὶς ἡμῶν ἀποπέμπουσα κατέχοι.

127. Ἥ τις δι' ἐπαοιδῶν τὰ καθ' ἡμῶν ἀποδιοπομπήσαιτο. ΦΘΥΖΕΙΝ δὲ τὸ πτύειν. εἰώθασι δὲ αἱ γραῖαι ὅταν ἐπᾴδωσιν ἐπιπτύειν, τινὲς δὲ ὀλίγῳ χρόνῳ συμπαρᾶσαι.

128. ΤΟΣΣ' ΕΦΑΜΑΝ. Τόσα ἔφην. Ο ΔΕ Αὐτὸς δέ, φησιν, ἡδὺ γελάσας, ὡς πρότερον ἐπηγγείλατο, διὰ τὴν μουσικὴν ᾠδὴν, ἣν ᾖσα, δῶρόν μοι ἔδωκε τὸ ΛΑΓΩΒΟΛΟΝ εἶναι, ὅπερ ἄνωθεν κορύνην εἶπε. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ βάλλειν τοὺς λαγωούς. ΑΔΥ. Ἡδέως γελάσας, καθάπερ πρότερον ἐγέλασεν, ἕνεκα τῶν μουσῶν, τουτέστι τῆς ἐμῆς ᾠδῆς, δῶρον φιλικὸν ἔδωκεν εἶναι, τὸ λαγωβόλον δηλονότι

130 ΠΥΞΑΣ. Πύξα δῆμος τῆς Κῶ, ἢ τόπος οὕτως ὀνομαζόμενος, παρὰ τὴν φύξιν τοῦ Ἡρακλέους τὴν ὑπὸ τῶν Κώων γενομένην. Ἄλλως. οἱ μὲν τὸν ἐν Κῷ δῆμον· οἱ δὲ τόπον, ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ἀφ' οὗ Πύξιος λέγεται. ἤγουν τὴν ἐπὶ Πύξαν φέρουσαν ὁδὸν ἐβάδιζεν. ἡ Πύξα ὄνομα πόλεως, ἀφ' οὗ καὶ Πύξιος Ἀπόλλων, καὶ Πάν. ἤγουν, φύξα τις ὤν. ἐκεῖθεν γὰρ ἔφυγεν Ἡρακλῆς αἴφνης ἐπιθεμένων αὐτῷ τῶν Κώων.

133. Ἔξωθεν δεῖ παραλαμβάνειν τὸ παραγενόμενοι κατεκλίθημεν. σχίνοιο, ἤγουν ἀπὸ σχίνου γεγενημένης, καὶ ἀπὸ φύλλων ἀμπέλου.

Ἔν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισι.
Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
Αἴγειροι πτελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδεν.
Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες
Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἁ δ' ὀλολυγὼν
Τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.

Inque recens abscissis laeti pampinis:
Multae autem nobis supra caput quatiebantur
Populique ulmique, & prope sacer rivus
Nympharum ex antro defluens murmurabat.
Ad opacos vero frutices ardenticulae
Cicadae garrientes laborabant: & acredula
Procul in densis ruborum stridebat spinis.

134. ΟΙΝΑΡΕΟΙΣΙ. Κυρίως τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου. φανίας δέ φησιν οἰναρίζειν, τὸ περιαιρεῖν τῶν οἰναρέων καὶ τρυγᾷν. δεῖ γὰρ καὶ οἰναρίζειν τὰς ἀμπέλους, ἐπειδὰν πεπαίνωσιν οἱ βότρυες.

135. Πολλαὶ δὲ αἴγειροι καὶ πτελέαι ἐπάνω κατὰ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν, ΕΔΟΝΟΥΝΤΟ, ἤγουν, ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἐκλονοῦντο, ἐκινοῦντο.

138. ΣΚΙΕΡΑΙΣ. Σκιὰν ποιούσαις, πολυφύλλοις. ΟΡΟΔΑΜΝΙΔΑΣ δὲ παντὸς δένδρου τοὺς κλάδους λέγει. Μένατος δὲ ἐτυμολογεῖ, οἷον ἐν ὄρεσι θάμνοι. Ἄλλως ὀροδάμνους λέγουσι κυρίως καὶ ὀροδαμνίδας, τοὺς ἐν ὄρει θάμνους. ἀπὸ τούτου δὲ λέγονται ἁπλῶς οὕτω καὶ οἱ κλάδοι τῶν δένδρων. ὡς ἐν τούτοις. πάντας δ' ἀκρεμόνας τε καὶ εὐθαλέας ὀροδάμνους κέκλασμαι. ΑΙΘΑΛΙΩΝΕΣ οἱ τέττιγες, παρὰ τὸ αἴθεσθαι ὑπὸ καύματος. ὅταν γάρ ἐστι νότος καὶ καῦμα, μᾶλλον φθέγγονται. ἢ αἰθαλίωνες, οἱ αἰθαλώδεις, διὰ τὸ αἴθεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. οἱ δὲ τέττιγες οἱ αἰθαλίωνες, ἤγουν οἱ τῇ θέρμῃ τοῦ ἡλίου χαίροντες, ΠΟΝΟΝ ΕΙΧΟΝ, ἤγουν ἐπόνουν ᾄδοντες ἐπὶ τοῖς κλάδοις τοῖς σκιεροῖς, δασέσι, τοῖς σκιὰν ἐμποιοῦσι, τῇ συνεχείᾳ τῶν φύλλων.

139 Α' Δ' ΟΛΟΛΥΓΩΝ. Η χελιδὼν, ἡ τὸν Ἴτυν ὀλοφυρομένη, ἡ ὀλολυγὼν, εἶδος ὀρνέου. οἱ δὲ ζῶόν τι ἐν βορβορώδεσι τόποις μάλιστα διάγον, ἢ ἀηδών. ὀλολυγὼν δὲ, ἀπὸ τοῦ ὀλολύζειν. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης φησὶ, πάνυ ὀλολύζειν τὸ ζῶον ἐν τοῖς ἑλώδεσι τόποις, καὶ κατὰ τὴν νύκτα ἔχειν πόνον. πολλὰ τῶν ζώων ἀπὸ φωνῆς ἔχει τὴν κλῆσιν· ὀλολύζω, ὀλολυγών. τάζω, ταγών· ἀείδω, ἀηδών· τρύζω, τρυγών. πλάσσω, πλαγών. κοκκύζω, κόκκυξ.

Αειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγών·
Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
Πάντ' ὦσδεν θέρεος μάλα πίονος, ὦσδε δ' ὀπώρης.
Ὄχναι μὲν πὰρ ποσσὶ, παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα
Δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκέχυντο
Ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔραζε·
Τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
Νύμφαι Κασαλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι,

Cantabant caſſitæ & cardules, gemebat turtur.
Volitabant flavæ undique circum fonticulos apes.
Omnia redolebant æſtatem uberrimam, redolebant & autumnum.
Nam pira circa pedes, circa latera vero poma
Largiter nobis volvebantur & & curvati erant
Rami prunis gravati in terram:
Quadrima vero a doliorum orificio relinebatur litura.
O Nymphæ Caſtalides, quæ Parnaſſi juga tenetis,

141. ΑΚΑΝΘΙΣ δὲ ὄρνεόν ἐστι ποικίλον καὶ λιγυρόν. καλεῖται δὲ καὶ ποικιλὶς, διὰ τὴν χροιάν. Ἀριστοτέλης δὲ καὶ Ἀλέξανδρός φασι διατρίβειν ἐπ' ἀκανθῶν. τοῦτο νῦν Θεόκριτος ἀκανθίδα εἶπεν. ἢ ἀκανθίδες ὄρνεα νεμόμενα ἐπ' ἀκανθῶν. λέγονται δὲ καὶ ἀκανθυλλίδες. εἰσὶ ποικίλοι τὴν χροιάν. ὅθεν καὶ ποικιλίδες. λέγονται. φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης τὸ αἷμα αἰγίθου καὶ ἀκανθίδος μὴ μίγνυσθαι.

143. ΠΙΟΝΟΣ. Κατὰ πολὺ πλουσίου· ἤγουν, εὐκάρπου. ἢ πίονος, λιπαροῦ, λαμπροῦ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν εἰς αἴσθησιν πιπτόντων ὀσφραντικῶν. ἢ πίονα εἶπε τὸν καιρὸν τοῦ θέρους, διὰ τὸ ἐν αὐτῷ συλλέγεσθαι τοὺς καρπούς.

144. ΟΧΝΑΙ. Ἄπια μὲν παρὰ τοῖς ποσὶν ἡμῶν πλουσίως ἐκυλίετο. οἱ δὲ κλάδοι ἐκλίνοντο εἰς τὴν γῆν βραβύλοις καταβαρούμενοι. ΒΡΑΒΥΛΑ τὰ κοινῶς κοκκύμηλα, ἤγουν, δαμασκηνά. καλῶς δὲ ἔφη τὰ μῆλα ταῖς πλευραῖς περικρεμάννυσθαι. τὸ γὰρ μῆλον τῆς Ἀφροδίτης, καὶ τὸ ἐπιθυμητικὸν περὶ τὰ σπλάγχνα ἐστὶ, τὰ δὲ σπλάγχνα περὶ ταῖς πλευραῖς.

147. ΤΕΤΡΑΕΝΕΣ. Ἤγουν τετραετὲς Ἀττικῶς· ἢ τὸ ἓν ἔτος κατά τινας.

148. ΝΥΜ. Θαυμάσας τὴν πόσιν τοῦ οἴνου. ἔστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὰς Νύμφας, καὶ πυνθάνεται αὐτῶν, ἐπεὶ αὗται τὴν κρᾶσιν τοῦ οἴνου ἔχουσι. Κασαλίδας δὲ εἶπεν αὐτὰς, ἀπὸ Κασαλίας τῆς ἐν Δελφοῖς κρήνης, ἔνθα καὶ διατρίβουσι. ΕΧΟΙΣΑΙ. Αἱ οἰκοῦσαι τὸ ὕψος τοῦ Παρνασσοῦ. ὄρος ἐν τοῖς Δελφοῖς ὁ Παρνασσὸς, ἐν ᾧ ἦν τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἀρά γέ πα τοιόνδε Φόλω κατὰ λάϊνον ἄντρον
Κρητῆῤ Ἡρακλῆϊ γέρων ἐςάσατο Χείρων;
Ἀρά γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποτ' Ἀνάπω,
Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, ὃς ὤρεσι λᾶας ἔβαλλε,
Τοῖον νέκταρ ἔπειτε κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι;
Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε, Νύμφαι,
Βωμῷ πὰρ Δάματρος ἀλωάδος; ἇς ἐπὶ σωρῷ

Num talem in Pholi lapideo antro
Cratera Herculi senex statuit Chiron?
Num pastorem illum olim ad Anapum,
Fortem illum Polyphemum, qui in montibus saxa torquebat,
Tale nectar movit, ut per stabula pedibus saltaret?
Quale tunc poculum miscuistis Nymphæ,
Apud aram Cereris arealis? in cujus acervo

149. ΦΟΛΩ Κατὰ τὸ λίθινον σπήλαιον τῦ φόλυ. Ἱπποκένταυροι ἦσαν ὁ Χείρων καὶ ὁ φόλος. ἀδολεσχίαν δὲ ἔχει τὸ λίθινον σπήλαιον. Ἄλλως. φόλος ὄνομα Κενταύρυ, ᾧ ἐπιξενωθεὶς Ἡρακλῆς οἶνον ἔπιε καλὸν ἐκ Διονύσυ δοθέντα. συνῆν δὲ αὐτῷ καὶ Χείρων. Ἄλλως. οἱ μὲν τὸ Πήλιον, οἱ δὲ τὴν ἐν Αρκαδίᾳ φολόην. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ ᾤκησε Χείρων, καὶ φόλος, ὑφ' ὗ ξενισθέντα τὸν Ἡρακλέα φασὶ πολλοί. ὁ μέντοι οἶνος ὁ δοθεὶς ὑπὸ Διονύσυ χαριςήριον, ἀνθ' ὧν Νάξον προσένειμεν ὁ φόλος, κρινομένου παρ' αὐτῷ εἰς τὸν Ηφαιςον. Φόλω δὲ ἀντὶ τῦ φόλυ. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν υ δίφθογγον εἰς ω μέγα τρέπυσι. ποιεῖ δὲ τὸν Χείρωνα συνυποδεχόμενον τῷ φόλῳ τὸν Ἡρακλέα. ΝΕΚΤΑΡ δὲ διὰ τὴν ἡδονὴν τὸν οἶνον εἶπε τῦ Ὀδυσσέως. τὸ δὲ ΧΟΡΕΥΣΑΙ τὸν Κύκλωπα, ἐξ Εὐριπίδυ μετήνεγκε.

151. ΑΝΑΠΟΣ ποταμὸς ἐν Συρακύσαις τῆς Σικελίας. οἱονεὶ ἄνευ πόσεως ὤν, καὶ ἀβληχρὸν ἔχων ὕδωρ. ποιμένα δὲ τὸν Πολύφημον τὸν Κύκλωπα λέγει, ὃς ἀντὶ λίθων ὄρη ἔβαλλεν. ἢ τὺς ἐν τοῖς ὄρεσι λίθυς, ὡς Δημήτριός φησι, τὺς πεπτωκότας ὐκ οἶδ' ὅπῃ φιλότης.

154. ΔΙΕΚΡΑΝΩΣΑΤΕ. Κατὰ ἀντίφρασιν, ἀντὶ τῦ διεκεράσατε. μᾶλλον ἐμεθύσατε, καὶ ἀποκαλυφθῆναι ἐποιήσατε. ἢ ἐπηγάσατε. ὤϊξεν ταμίη, ἀπὸ δὲ κρήδεμνον ἔλυσε, καθ' Ὅμηρον.

155. ΔΑΜΑΤΡΟΣ ΑΛΩΑΔΟΣ. Η Δημήτηρ παρὰ τὴν ἅλωαν, ἁλωὶς, καὶ ἁλωὰς λέγεται. ΣΩΡΩ. Ὅταν δὲ λικμῶνται καὶ σωρεύωσι τὸν πυρὸν, κατὰ μέσον πηγνύυσι τὸ πτύον καὶ τὴν θρινάκην κατέθεντο. τὴν δὲ αἰτίαν εἶπεν ἐκ Τριπτολέμυ.

Αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον, ἁ δὲ γελάσαι,
Δράγματα καὶ μάκωνας ἐπ᾽ ἀμφοτέρῃσιν ἔχοισα.

Utinam iterum magnum ventilabrum figam; & ipsa rideat,

Manipulos & papavera utraque manu tenens.

156. ΠΑΞΑΙΜΙ. Εἰώθασι γὰρ ἐκτρίψαντες τοὺς καρποὺς καὶ σωροὺς ποιήσαντες, τὸ πτύον πήσσειν. ΑΥΤΗΣ δὲ λέγει τὸν σωρὸν, ὅτι αὐτὴ δίδωσιν αὐτόν. ΓΕΛΑΣΑΙ. Ἱλαρὰ γένοιτο, γελάσειεν, εὐφορίαν δηλονότι καρπῶν διδοῦσα.

157. ΔΡΑΓΜΑΤΑ, τὰ πλέκωματά φησι, τοὺς σωροὺς, ἢ τοὺς θημῶνας. τὴν Δήμητραν φησὶ μὴ μόνον ἄσταχυς, ἀλλὰ καὶ μήκωνας ἔχειν· διὰ τοῦ ΑΜΦΟΤΕΡΑΙΣ δὲ τὸ δαψιλὲς ἐμφαίνει. λείπει τὸ, χερσί· μὴ γὰρ τῇ μιᾷ χειρί.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ Ογδόου Εἰδυλλίου.

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. εἰσὶ δ' ἐρίζοντες ἀλλήλοις Μενάλκας ποιμὴν καὶ Δάφνις βουκόλος, εἰληφότες κριτὴν αἰπόλον, οὗ τὸ ὄνομα σεσιώπηται. ἔπαθλον δὲ τιθοῦσι τὰς ἰδίας σύριγγας. τελεσάντων δὲ τὴν ἅμιλλαν, ὁ αἰπόλος τῷ Δάφνιδι τὴν νίκην ἀπονέμει. Ἔστι μὲν οὖν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον μικτὸν ἔκ τε τοῦ διηγηματικοῦ καὶ τοῦ μιμητικοῦ.

ARGUMENTUM

IDYLLII VIII.

Res quidem tranſacta in Sicilia: oratio vero ſub ipſius Poëtæ perſona fingitur. Contendunt autem inter ſe Menalcas paſtor & Daphnis bubulcus, judice delecto caprario, cujus nomen ſiletur. Præmium autem victoriæ deponunt proprias fiſtulas. Finito vero certamine caprarius Daphnidi victoriam adjudicat. Eſt autem hoc Idyllion mixtum, partim ex rei geſtæ narratione, partim ex perſonarum colloquio.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,

Εἰδύλλιον η'.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βουκολέοντι
Μᾶλα νέμων, ὥς φαντὶ, κατ' ὤρεα μακρὰ Μενάλκας.

BUCOLICI CARMINIS CANTORES,

IDYLLION VIII.

DAPHNIS, MENALCAS, & CAPRARIUS.

Daphnidi formoſo occurrit boves paſcenti
Paſcens, ut aiunt, in montibus altis oves Menalcas.

2\. Ο Μενάλκας, ὥς φασι, πρόβατα βόσκων κατὰ τὰ ὄρη τὰ ἐπιμήκη, συνήντησε Δάφνιδι τῷ χαρίεντι βοῦς νέμοντι.

3\. ΑΜΦ.

Ἄμφω τώ γ' ἤτην πυῤῥοτρίχω, ἄμφω ἀνάβω.
Ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω, ἄμφω ἀεῖδεν.
Πρᾶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι ἀεῖσαι;
Φαμὶ τὺ νικασεῖν, ὅσσον θέλω αὐτὸς, ἀείδων.
Τὸν δ' ἄρα χὠ Δάφνις τοιᾶδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·

ΔΑΦΝΙΣ.

Ποιμὰν εἰροπόκων οἴων, συρικτὰ Μενάλκα,
Οὔποτε νικασεῖς μ', ὐδ' εἴτι πάθοις τύ γ' ἀείδων.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρήσδεις δ' ὦν ἐσιδεῖν; χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

Ambobus erat flava coma, ambo puberes,
Ambo fistulam inflare, & ambo cantare periti.
Primus ergo Menalcas Daphnidem intuitus ait:

MENALCAS.

Daphni, custos boum mugientium, visne mecum cantu certare?
Affirmo enim, me victurum esse cantu te, quantum ipse volo.
Huic Daphnis tali sermone respondit:

DAPHNIS.

Pastor lanigerarum ovium, fistulator Menalca,
Nunquam me vinces cantu, ne si quidem cantando moriaris?

MENALCAS.

Visne igitur videre? visne deponere præmium victoriæ?

3. ΑΜΦΩ. Ἀμφότεροι ὗτοι ἦσαν πυῤῥότριχες ἀμφότεροι δὲ ἄνηβοι, ἤγυν ἀτελεῖς ἔτι τὴν ἡλικίαν. ἔνηβοι γὰρ οἱ πεντεκαιδεκαετεῖς καὶ ποῤῥωτέρω. ἄνηβοι δὲ οἱ δωδεκαετεῖς καὶ κατωτέρω ἀμφότεροι δὲ διὰ σύριγγος μέλπειν. δεδιδαγμένοι. ᾄδειν δέ ἐςι τὸ κοινῶς τραγῳδεῖν.

6. ΜΥΚΗΤΑΝ. Ἀντὶ τῦ μυκητῶν. ΕΠΙΟΥΡΕ δὲ ἀντὶ τῦ ἐπίσκοπε, φύλαξ. καὶ Ὅμηρος. Ὅς τοι ὑῶν ἐπίυρος. καὶ, Ὅς πρῶτον Μίνωα τέκε Κρήτῃ ἐπίυρον. γίνεται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῦ ὠρῶ, τὸ φυλάσσω. ΛΗΣ. Θέλεις ἐρίσαι πρὸς ἐμὲ ᾄδων. διατείνομαί σε νικήσειν ἐγὼ ᾄδων κατὰ τοσῦτον, καθόσον ἐθέλω.

8. ΤΟΝ. Πρὸς τῦτον καὶ ὁ Δάφνις ἠμείψατο, ἀπεκρίνατο, διὰ τῦτυ τῦ λόγυ· ὦ Μενάλκα συρικτὰ, ἤγυν, σύριγγι μέλπειν εἰδὼς, ἢ μεγάλως συρίζειν δυνάμενος, ποιμὴν προβάτων, ἐξ ὧν τὰ ἔρια τὰ εἰς πόκυς ἐπιτήδεια. ὐδέποτέ με σὺ νικήσεις, ὐδὲ ὅπως διατεθῇς. ἢ ὐδ' εἰ διαῤῥαγείης ᾄδων. ἢ παρὰ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ὐδὲ ἐὰν ἀποθάνῃς, ἢ ἐὰν ἀπάγξῃ.

11. ΧΡΗΣΔΕΙΣ. Θέλεις ὖν ἰδεῖν καὶ γνῶναι καὶ ἔργοις μαθεῖν, ὅτι σῦ καλλίων εἰμὶ δηλονότι. Θέλεις καταθεῖναι ἄθλον; ΑΕΘΛΟΝ τὸ διδόμενον τῷ νικήσαντι τὸν ἀγῶνα· ἐνταῦθα δὲ ἄθλον τὸ κοινῶς λεγόμενον σοίχημα, ὃ λήψεται ὁ νικήσας κατὰ τὴν ᾠδήν.

Χρήσ-

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἀλλὰ τί θησεύμεσθ', ὅ κεν ἁμῖν ἄρκιον εἴη;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ, τὺ δὲ θὲς ἰσομάτερα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Οὐ θησῶ πόκα ἀμνόν· ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μευ,
Χ' ἁ μάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἕξει ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Σύριγγ', ἃν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν·
Ταύτην κατθείην· τὰ δὲ τῶ πατρὸς οὐ καταθησῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἦ μάν τοι κἠγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν.
Πρώαν νιν συνέπαξ', ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
Τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός γ' ὁ διασχισθεὶς διέτμαξεν.

DAPHNIS.

Volo hoc videre, & volo deponere præmium.

MENALCAS.

Verum quid deponemus, quod nobis fatis dignum fit?

DAPHNIS.

Vitulum ego deponam, tu vero depone agnum æqualem matri.

MENALCAS.

Nunquam deponam agnum: nam pater meus difficilis eft,
Et mater: numerant vero vefpere femper oves omnes.

DAPHNIS.

Sed quid igitur depones? quid lucrabitur, qui vincet?

MENALCAS.

Fiftulam, quam feci, pulchram, novem vocibus,
Alba cera compactam, æqualiter infra, & æqualiter fupra:
Hanc deponam: quæ vero patris funt, ea non deponam.

DAPHNIS.

Atqui & ego fiftulam habeo novem vocibus,
Alba cera compactam, æqualiter infra, & æqualiter fupra.
Nuper eam compegi, & adhuc digitus dolet
Ifte: illum enim calamus fciffus fauciavit.

Ἀλλὰ

Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἁμῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Τῆνον πῶς ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμες;
Ὧι ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ.
Χὡ μὲν παῖδες ἄϋσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακοῦσαι.
Χὡ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.
Πρᾶτος δ' ὦν ἄειδε λαχὼν ἰϋκτὰ Μενάλκας.
Εἶτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν
Βωκολικάν. οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἄγκεα καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
Πήποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ἆσε μέλος,

Verum quis judex inter nos? quis noster auditor erit?

MENALCAS.

Quid si caprarium illum vocemus,
Cui apud hædos canis albus latrat?
Et pueri vocarunt, & caprarius auditum venit:
Et pueri canebant, caprarius vero judex esse volebat.
Prior igitur cecinit sortitus fistulator Menalcas:
Deinde alternis excepit Daphnis cantilenam
Bucolicam. Sic vero Menalcas incepit prior:

MENALCAS.

Saltus & fluvii, divinum genus, si quod Menalcas,
Fistula canens, unquam gratum carmen cecinit;

26. ΤΗΝΟΝ. Ἀντὶ τοῦ, ἄγε δή πως ἐκεῖνον ἐφ' ἡμᾶς καλέσωμεν. ἢ, ἐκεῖνον τὸν αἰπόλον. οὗ παρὰ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὑλακτεῖ ὁ λευκὸς, ἔκρινεν ἂν ἡμᾶς. Ἄλλως. Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον] λείπει τὸ σκόπει. ἵν' ᾖ, σκόπει, ἐὰν καλέσωμέν πως, ἤγουν τινὶ τρόπῳ. τὸν αἰπόλον ἐκεῖνον. ΦΑΛΑΡΟΣ δὲ ὁ λευκός. καὶ Ὅμηρος κύματα φαληριόωντα λέγει, τὰ λευκαινόμενα. τὸ φάλιον δὲ καὶ βάλιον, λέγουσιν ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὸ λευκὸν ἐν τῷ μετώπῳ.

30. Πρῶτος δ' οὖν ᾖδεν ὁ Μενάλκας ὁ συρικτὴς ὁ λιγύφθογγος. τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ΙΥΚΤΗΣ. Καλλίμαχος. ἰύζων δ' ἀν' ὄρος. ΛΑΧΩΝ καὶ κληρωθείς· ἀφ' οὗ λαχμὸς ὁ κλῆρος, ποιητικῶς. ἰϋκτὴς δὲ, παρὰ τὸ ἰύζω ἰύξω. Δωρικὴ δέ ἐστιν ἡ κλίσις. ἤγουν, ἰϋκτὰ ἀντὶ τοῦ ἰϋκτής· ὡς τὸ, νεφεληγερέτα Ζεύς. ἰύζειν δὲ τὸ λιγυφωνεῖν. κυρίως δὲ ἐπὶ γυναικῶν.

31. ΕΙΤΑ δὲ ἀμοιβαίαν ᾠδὴν βουκόλοις ἁρμόζουσαν ὁ Δάφνις διαδεχόμενος ᾖδεν. ἄρχεται τῆς ᾠδῆς. τὸ δὲ μέτρον ἡρωϊκὸν καὶ ἡρωελεγεῖον.

33. ΑΓΚΕΑ. Ὡς πρὸς ἔμψυχον ὁ λόγος, ποιητικὸν δέ ἐστι τὸ ἔθος. ἄλλως

Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνάδας· ἢν δέ ποκ' ἔλθῃ
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἴπερ ὁμοῖον
Μουσίσδει Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,
Τοῦτο τὸ βουκόλιον πιαίνετε· κὴν τι Μενάλκας
Τῇδ' ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Παντᾷ ἔαρ, παντᾷ δὲ νομοὶ, παντᾷ δὲ γάλακτος
Οὔθατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,

Pascite has ex animo agnas: si vero venerit
Daphnis agens vitulas, nihilo minus & ille habeat.

DAPHNIS.

Fontes & herbæ, jucunda germina: siquidem eodem modo
Canat Daphnis sicut luscinix,
Hoc armentum saginate: & si Menalcas
Huc appulerit, lætus omnia copiosa pascat.

MENALCAS.

Ubique ver est, & ubique pascua, & ubique lacte
Ubera turgent, & teneræ *pecudes* saginantur,

γλυκύτης τὸ σχῆμα. ὅτι τοῖς ἀψύχοις ὡς ἐμψύχοις προσδιαλέγεται. ἄγκη δὲ τὰ κοῖλα τῶν ὀρῶν. οἱ δὲ τὰ μετέωρα, διὰ τὸ ἄνω κεῖσθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄγω τὸ κλῶ, τὰ συγκεκλασμένα εἶον. ΘΕΙΟΝ δὲ ΓΕΝΟΣ τὸ τῶν ποταμῶν λέγει, καθὸ ἐκ Τηθύος καὶ Ὠκεανοῦ, ἢ ἐκ Διὸς, ὡς Ὅμηρος. πρὸς τὰ ἄγκεα καὶ τοὺς ποταμοὺς λέγει ὡς σωματοειδεῖς θεοὺς, ὅπως τὰ θρέμματα αὐτοῦ μένωσιν ὅλα. ἢ θεῖον, ὅτι ἀκίνητοι τυγχάνουσι. παρὰ τὸ θέω, θεῖον. ΑΙΤΙ. Εἴτι που μέλος προσφιλὲς ὑμῖν ᾖσε ποτὲ ὁ Μενάλκας ὁ διὰ σύριγγος μέλπειν ἐπιστάμενος.

35. ΕΚ ΨΥΧΑΣ ἤγουν ἐξ ὅλης τῆς προθυμίας. ἐκ ψυχῆς ποιεῖ τις τόδε, ἤγουν, ἑκὼν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος. οὐκ ἐκ ψυχῆς δὲ ποιεῖ, ἤγουν, ἄκων καὶ σὺν βίᾳ τινὶ, καὶ οὐχ ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος. ἐπὶ τῶν ποταμῶν δὲ λέγει καὶ τῶν ὀρῶν τὸ ἐκ ψυχῆς νῦν κατὰ μεταφορὰν, τὴν ἀπὸ τῶν ἐμψύχων ἐπὶ τὰ ἄψυχα.

36. ΕΛΑΣΣΟΝ. Εμοῦ δηλονότι. ΕΧΟΙ, ἀντὶ τοῦ ἐχέτω.

37. ΓΛΥΚΕΡΟΝ. Γλυκύτητος μετέχον. γλυκερὸν φυτὸν λέγει τὰς βοτάνας, διὰ τὸ τρέφειν τὰ ὑπ' αὐτοῦ νεμόμενα ζῶα. τὸ δὲ, ΑΙΠΕΡ ΟΜΟΙΟΝ, ἀντὶ τοῦ εἴπερ ὁμοίως.

39. ΚΗΝ. Καὶ ἐὰν ὁ Μενάλκας ἀγάγῃ τι ὧδε, χαίρων βοσκέτω πάντα ἀφθόνως. πληθυντικὸν ἀποδίδωσιν. ἐπεὶ τὸ ΤΙ ἀορίστως λεγόμενον πληθυντικοῦ δυνάμιν ἔχει.

41. Πανταχοῦ ἐστιν ἔαρ, ἔνθα ἡ καλὴ παῖς ἐνδιατρίβει. τὸ ΕΝΘΑ, τόπου

Ἔνθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται, αἱ δ' ἂν ἀφέρπῃ,
Χὠ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι, χαἱ βοτάναι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἔνθ' ὄϊς, ἔνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι 46
Σμάνεα πληρεῦσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι·
Ἔνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἱ δ' ἂν ἀφέρπῃ,
Χὠ τὰς βῶς βόσκων, χαἱ βόες αὐότεραι.

Quo pulchra puella advenit. Si vero discesserit,
Tunc & pastor aret illic, & herbæ.
DAPHNIS.
Ibi oves sunt, ibi capræ geminorum matres, ibi & apes
Alvearia replent, & quercus altiores sunt,
Ibi pulcher Milo incedit pedibus. Si vero discesserit,
Tunc & qui vaccas pascit, & vaccæ ipsæ sunt aridiores.

που ἕνα δηλοῖ τινά. ἀορίστως δὲ λεγόμενον πληθυντικοῦ δύναμιν ἔχει· διὸ πρὸς τὸ πανταχοῦ νῦν ἀποδίδοται, καὶ ποιεῖ τὸν λόγον ὅμοιον τῷ ἀνωτέρῳ. κἤν τι Μενάλκας τῇδ' ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι. ὃ γὰρ δύναται ἐκεῖ τὸ τὶ, τοῦτο ἐνταῦθα τὸ ἔνθα· καὶ ὃ ἐκεῖ τὸ πάντα, τοῦτο ἐνταῦθα τὸ πανταχοῦ. πανταχοῦ δέ εἰσι νομαί. νομὸς, ποιητικὸν, νομὴ, κοινόν. λέγεται δὲ οὕτως ἡ ἐνέργεια, ἤγουν αὐτὸ τὸ βόσκεσθαι, καὶ ὁ χόρτος ὁ εἰς νομὴν ἐπιτήδειος, καὶ ὁ τόπος ὁ τὸν χόρτον ἔχων. ἐνταῦθα δὲ τὸ ΝΟΜΟΙ ἐπὶ τοῦ δευτέρου λέγεται σημαινομένου. Ἄλλως. παντᾷ ἔαρ, παντᾷ δὲ νομαί· ὅπου φησὶν, ἡ ἐρωμένη αὐτοῦ περιπατεῖ, ἐκεῖ παντᾷ ἔαρ, καὶ παντᾷ νομαί εἰσι, καὶ τὰ θρέμματα ἐκτρέφεται· ὅταν δὲ ἀπέλθῃ, ἀποξηραίνεται καὶ ὁ ποιμὴν, καὶ αἱ βοτάναι. τὸ δὲ ΠΑΝΤΗ Δωρικῶς παντᾷ περισπωμένως. τὸ δὲ ΟΥΘΑΤΑ ΠΗΔΩΣΙ, ἢ πλήθουσιν, ὅτι πλήθει διὰ τῶν θηλῶν τὸ γάλα· ΤΡΕΦΕΤΑΙ δὲ, ἢ τὰς ἀμνίδας καὶ τοὺς ἀμνοὺς ὑπὸ τῶν μαζῶν τρέφεσθαι, ἢ ΤΑ ΝΕΑ καὶ τὰ μικρὰ τῶν ποιμνίων τρέφονται καὶ αὔξονται. παντᾷ δὲ γάλακτος οὔθατα] πανταχοῦ δὲ οἱ μαζοὶ γάλακτος εἰσὶ πεπληρωμένοι, καὶ νεογνὰ τρέφεται ὑπ' αὐτοῦ.

45. ΕΝΘ. Ὁ Δάφνις πάλιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀντιπαραβάλλων λέγει· ὅτι ὅπου ἂν ὁ ἐρώμενός μοι Μίλων βαίνῃ, πάντα αὔξει, καὶ σμήνη, καὶ θρέμματα. ὅταν δὲ ἀπέλθῃ, ἀποξηραίνεται καὶ ὁ βουκόλος, καὶ αἱ βόες.

48. ΧΩ. Καὶ ὁ τὰς βοῦς βόσκων αὐότερος, ἀπὸ κοινοῦ, ἀντὶ τοῦ αὗος ἤγουν ξηρός. καὶ αἱ βόες αὖαι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
Μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·
Ἐν τήνῳ γὰρ τῆνος. ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλων',
Ὡς Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὤν, ἔνεμε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσει' Ἀταλάντας
Εἴη ἔχειν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων.

MENALCAS.

O hirce marite albarum caprarum, o altitudo silvæ
Immensa, o simi hædi huc ad undam venite:
In eo enim loco ille est. Abi tu cornibus mutilate, dic Miloni,
Quod Proteus, quamvis deus esset, tamen phocas pavit.

DAPHNIS.

Non mihi regnum Pelopis, non mihi auri talenta
Contingat habere, neque cursu superare ventos:

49. ΑΝΕΡ. Καταχρηστικῶς ἄνδρα τῶν αἰγῶν τὸν τράγον φησίν. ΩΒΑΘΟΣ. Ὅπου ἐστὶν ὑψηλὴ δασύτης. Ὅμηρος Ὡς δ' ὅτε κινήσει ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθών.

51. ΕΝ ΤΗΝΩ. Ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ἐστὶν ὁ Μίλων. ΙΘ'. Ὦ κολοβὲ τράγε ἄπελθε ἐκεῖ, ὅπου ἐστὶν ὁ Μίλων, καὶ λέγε αὐτῷ, ὅτι καὶ ὁ Πρωτεὺς θεὸς ὢν φώκας ἔνεμεν, οἷον μετὰ δυσόσμων ζώων ἀνεστρέφετο. καὶ σὺ οὖν μὴ ὑπερηφάνηθι διὰ τὴν τῶν τράγων ὀσμὴν ἐλθεῖν πρὸς ἡμᾶς· ἤτοι πρὸς ἐμὲ τὸν Μενάλκαν. Μίλω δὲ εἶπεν, ἀντὶ τοῦ Μίλωνι. καὶ γὰρ τὴν εὐθεῖαν, οὐχ ὁ Μίλος ἔφη, ἀλλ' ὁ Μίλων· Ἄλλως. Ὦ βάθος ὕλας] τὸ δὲ δεῦρο συνυπακούειν δεῖ ἀπὸ κοινοῦ, κατ' ἀναλογίαν τοῦ προσρηθέντος, ἵν' ᾖ τὸ πᾶν οὕτως· ὦ τράγε τῶν λευκῶν αἰγῶν ὀχευτά, δεῦρο ὧδε ὅπου ἐστὶν ἡ πλείστη δασύτης τῶν δένδρων, ὅπου εἰσὶν αἱ σιμαὶ μέλισσαι. δεῦτε ἔριφοι ἐπὶ τὸ ὕδωρ. ἐν ἐκείνῳ γάρ, τῷ ὕδατι δηλονότι, ἐστὶν ἐκεῖνος, ἤγουν ὁ Μίλων. ΙΘ' ὦ κόλε] ἄπιθι, ὦ κολοβέ. πρὸς τράγον τινὰ ἄκερων, ἢ μικρόν, τοῦτο λέγει. ΚΟΛΟΣ γὰρ λέγεται, ὁ μὴ ἔχων κέρατα. καὶ Ὅμηρος κόλον δόρυ λέγει. καὶ λέγε τῷ Μίλῳ, ἀντὶ τοῦ, τῷ Μίλωνι, ὅτι ὁ Πρωτεὺς φώκας ἔβοσκε, καίπερ ὢν θεός.

53. Μή μοι εἴη ἔχειν οὔτε τὴν Πελοπόννησον, μήτε χρυσοῦ τάλαντα, ἤγουν πλοῦτον. μηδὲ εἴη ἐμοὶ ἐν δρόμῳ τοὺς ἀνέμους παρατρέχειν. ἀλλὰ εἴη μοι τὸ ὑπὲρ τὴν πέτραν ταύτην τραγῳδεῖν, ἔχων σὲ τὸν Μίλωνα εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ὁρῶν τὰ ὁμοῦ βοσκόμενα πρόβατα καὶ τὸ Σικελικὸν πέλαγος, ἀντὶ τοῦ τὴν Σικελίαν. ΤΑΛΑΝΤΟΝ δέ, ὁ ζυγός· χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα. τάλαντα καὶ τὰ τῷ ζυγῷ σταθμιζόμενα. ἐνταῦθα δέ, τὸ δεύτερον.

55. ΑΛΛ.

'Αλλ' ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ᾄσομαι, ἀγκὰς ἔχων τὺ,
Σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακὸν, ὕδασι δ' αὐχμὸς,
Ὄρνισιν δ' ὕσπλαγξ· ἀγροτέροις δὲ λίνα·
'Ανδρὶ δὲ παρθενικᾶς ἀπαλᾶς πόθος. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὺ γυναικοφίλας.
Ταῦτα μὲν ὧν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν·
Τὰν πυμάταν δ' ᾠδὰν οὕτως ἐξᾶρχε Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Φείδευ τῶν ἐρίφων, φείδευ, λύκε, τᾶν τοκάδων μευ,

Verum sub hac rupe cantabo, te amplexu tenens,
Simul pascentes oves & in mare Siculum aspiciens.

MENALCAS.

Arboribus tempestas metuendum malum, undis vero siccitas,
Avibus laqueus, feris silvestribus retia:
Viro autem teneræ puellæ desiderium. O pater, o Jupiter.
Non solus amavi: nam & tu mulierum amator es.
Hæc quidem alternis pueri cecinerunt;
Ultimam vero cantionem sic cœpit Menalcas;

MENALCAS.

Parce meis hædis, lupe: parce fœto meo pecori,

55. Αὐτάρκης ὁ Δάφνις. ὅθεν καὶ λέγει, ἀλλὰ εὐφραίνομαί σε ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἔχων, ἐπὶ τῇδε τῇ πέτρᾳ ἀφορῶν τὴν Σικελίαν. οὐκ ἀνιστορήτως τοῦτο ὁ Θεόκριτός φησι· καὶ ὁ Ἑρμησιάναξ γὰρ λέγει τὸν Δάφνιν ἐρωτικῶς ἔχειν τοῦ Μενάλκα. ἀλλ' ὁ μὲν ἐπ' Εὐβοίας τὰ περὶ αὐτοῦ διατίθεται, οὗτος δὲ ἐπὶ Σικελίας.

57. Πρὸς τὰ δένδρα μὲν ἐστι κακὸν φόβον ἔχον ὁ χειμών. πρὸς τὰ ὕδατα δὲ ἡ ἀνομβρία, ὅτι ἀποξηραίνει καὶ ἀφανίζει αὐτά. πρὸς δὲ τοὺς ὄρνιθας ΥΣΠΛΑΓΞ, ὅ ἐστιν εἶδος παγίδος. κυρίως δὲ ὕσπληγξ ἡ τῶν δρομέων ἄφετηρία, ὃ κάγκελον ἡμῖς φαμέν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ, φοβερὸν κακόν.

58. ΑΓΡΟΤΕΡΟΙΣ. Τοῖς θηρίοις τοῖς ἐν τοῖς ἀγροῖς διατρίβουσι τὰ δίκτυα, αἱ ἄρκυς, ἀπὸ κοινοῦ φοβερὸν κακόν· τῷ ἀνθρώπῳ δὲ κακὸν φοβερὸν, παρθένου τρυφερᾶς πόθος.

59. Οὐ μόνος ἐγὼ ἔρωτα ἔχω, ἀλλὰ καὶ σὺ γυναικῶν ἐραστής.

61. Ταῦτα μὲν οὖν κατὰ ἀμοιβὴν (ἐπιῤῥηματικῶς γὰρ εἴρηται τὸ ΔΙ ΑΜΟΙΒΑΙΩΝ) οἱ παῖδες ἐτραγῴδησαν. τὴν ἐσχάτην δὲ ᾠδὴν προηγουμένως ᾖδεν ὁ Μενάλκας.

63. Ἐγκρατῶς ἔχε, ἄπεχε λύκε τῶν ἐρίφων μου, ἄπεχε τῶν ΤΟΚΑΔΩΝ, ἤγουν τῶν μητέρων αὐτῶν.

Μηδ᾽ ἀδίκει μ᾽, ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὁμαρτῶ.
Ὦ Λάμπουρε κύων, ὅυτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τύ;
Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.
Ταὶ δ᾽ ὄϊες, μηδ᾽ ὔμμες ὀκνεῖθ᾽ ἁπαλᾶς κορέσασθαι
Ποίας· ἔτι καμεῖσθ᾽ ὄκκα πάλιν ἅδε φύηται.
Σίττα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ᾽ οὔθατα πλήσατε πᾶσαι,
Ὡς τὸ μὲν ὥρνες ἔχωντι, τὸ δ᾽ ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι.
Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ᾽ ἀείδεν·

ΔΑΦΝΙΣ.

Κἠμ᾽ ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
Τὰς δαμάλας παρελᾶντα, καλὸν, καλὸν ἦμες ἔφασκεν.

Neque me lædas, quod cum parvus
sim, multas *pecudes* sequar.
O canis Lampure, siccine profundus somnus tenet te?
Non oportet profunde dormire, cum puerum pascentem comitaris.
O oves, neque vos vereamini tenera satiari
Herba, neque fatigemini, quando iterum illa recreścit.
Agite, pascimini, pascimini, omnesque ubera replete,
Ut partim agni habeant, partim in calathos reponam.
Deinde vicissim Daphnis suaviter canere cœpit:

DAPHNIS.

Et me ex antro nuper prospectans
junctis superciliis puella,
Cum præteragerem juvencas, pulchrum, pulchrum esse dixit.

65. ΛΑΜΠΟΥΡΕ. Ονομα κυνὸς, ἀπὸ τοῦ λαμπρὰν ἔχειν τὴν οὐρὰν, ἢ πυῤῥάν. ἢ ὁ ἐπιμελῶς φυλάσσων. ἀπὸ τοῦ λάμπειν καὶ τοῦ ὤρειν, ὅ ἐστι φυλάσσειν. ἢ παρὰ τὸ λαμπουρὶς ἴσως εἶναι. ἐπειδὴ κύνες εἰσὶν ἀλώπηξιν ὅμοιοι. λαμπουρὶς γὰρ ἡ ἀλώπηξ. ΒΑΘΥΣ ΥΠΝΟΣ. Τοῦτο ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαθείας ὕλης, ἤτοι δασείας.

66. ΧΡΗ. Σὲ δηλονότι. τοῦτο ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου ὁ Θεόκριτος ἔχει. φησὶ γὰρ ἐν τῷ β΄ τῆς Ιλιάδος. Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. ΣΥΝ ΠΑΙΔΙ. Οἱ γὰρ παῖδες εἰώθασι μὴ προσήκουσαν τῶν ποιμνίων ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, ἀλλ᾽ ἀμελεῖν, ἢ ῥᾳθυμοῦντες, ἢ παιγνίοις ἀσχολούμενοι. οἱ δὲ ἔνηβοι κρείττονα τὴν ἐπιμέλειαν ποιοῦσι, ὥστε, καὶ τοῖς κυσὶ κοιμωμένοις, οὐ φροντὶς αὐτοῖς.

67. ΑΠΑΛΑΣ. τρυφερᾶς, θαλερᾶς χορτασθῆναι βοτάνης. οὐδαμῶς κοπιάσετε ἐνεργοῦσαι δηλονότι τὴν ἔκφυσιν αὐτῆς. ὅταν αὐτὴ πάλιν μόνη ΦΥΗΤΑΙ, ἤγουν βλαστάνῃ. ἢ οὐ μὴ καταπονηθῆτε νεμόμεναι, ὅταν νέα βοτάνη πάλιν φυῇ.

72. Καὶ ἐμὲ ἐκ τοῦ σπηλαίου κόρη εἰς ταυτὸ συναπτούσας ἔχουσα τὰς ὀφρῦς, ἢ δασείας καὶ συγκεκολλημένας· τουτέστιν, εὐόφθαλμος ἢ συνετή. (λέγει δὲ τὴν ἐρασθεῖσαν αὐτοῦ νύμφην.) ἐχθὲς ἰδοῦσα τὰς δαμάλας ἐλαύνοντα, εὔμορφον εἶναι ἔλεγε,

Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾷ,
Ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἷρπον.
Ἁδεῖ᾽ ἁ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἁδὺ τὸ πνεῦμα·
Ἁδὺ δὲ χὠ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χἁ βῶς,
Ἁδὺ δὲ τῶ θέρεος παρ᾽ ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν.
Τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα,
Τᾷ βοῒ δ᾽ ὁ μόσχος, τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐταί.
Ὣς οἱ παῖδες ἄεισαν· ὁ δ᾽ αἰπόλος ὧδ᾽ ἀγόρευεν.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἁδύ τι τὸ στόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά.
Κρέσσον μελπομένω τεῦ ἀκουέμεν, ἢ μέλι λείχειν.
Λάσδεο τὰς σύριγγας. ἐνίκησας γὰρ ἀείδων.

Nec sane sermone respondi acerbo ipsi:
Sed in terram demissis oculis, iter meum persequebar.
Dulcis vox est vitulæ, dulcis spiritus:
Suaviter mugit & vitulus, & vacca suaviter:
Suave est etiam æstate ad undam fluentem sub dio cubare.
Quercui glandes decori sunt, malo sua poma;
Vaccis vituli, bubulco vero ipsæ boves.
Sic pueri cantabant: sic vero Caprarius inquit:

CAPRARIUS.

Quam tibi os dulce est, & vox amabilis, o Daphni:
Jucundius est te audire canentem, quam mel lingere.
Accipe fistulas: nam cantu vicisti,

ἔλεγε. οὐ περισσῶς δοκεῖ κεχρῆσθαι μετὰ τοῦ συνδέσμου τῷ λόγῳ· θέλει γὰρ δηλοῦν διὰ τούτου, ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπέραστός ἐστιν, ὥσπερ καὶ ἕτεροι δηλονότι, οὐ μόνον ἄλλους γυναῖκες ὁρῶσαι ἐπαινοῦσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν κόρη τις ἰδοῦσα ἐπῄνεσεν. ΚΑΛΟΝ δὲ τὸν εὐειδῆ λέγει. κάλλος γάρ ἐστι συμμετρία μελῶν καὶ μερῶν μετ᾽ εὐχροίας.

74. ΟΥ ΜΑΝ ΟΥΔΕ ΛΟΓΩΝ. Γράφεται καὶ, λόγον. οὐ μὲν ἀπεκρίθην αὐτῇ, ἀντὶ τοῦ ἀπεκρινάμην. τὸ ἀπεκρίθην γὰρ τὸ ἐχωρίσθην δηλοῖ. οὐ μόνον λόγον ἡδὺν, ἀλλ᾽ οὐδὲ λόγον τὸν πικρόν· ἤγουν, τὸν ἀπεχθῆ, τὸν ἀλγεινόν. Ἄλλως. οὐδὲ λόγον αὐτῇ ἀπεκρίθην. οἷον, οὐδὲ τὸ τυχόν. ἢ οὐδὲ λόγον ἀπεκρίθην ἄτοπον, πικρὸν αὐτῇ· τουτέστιν, οὐδὲ σκαιὸν λόγον. ἀπεκρινάμην αὐτῇ, οὔτε τῶν πρὸς τὸ λυπηρὸν, οὔτε τῶν πρὸς ἡδονήν.

84. Ἆθλον καὶ αὐτοῖς ἡ σύριγξ ἀπέκειτο, ἣν ἐπιδίδωσιν ὁ κριτὴς τῷ Δάφνιδι ὡς νικήσαντι.

Αἰ δ' ἔτι λῇς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
Τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
Ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληρεῖ.
Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνήλατο καὶ πλατάγησε
Νικήσας, οὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἅλοιτο·
Ὣς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ
Ὥτερος, ὡς καὶ νύμφα γαμηθεῖσα ἀκάχοιτο.

Κὴκ τούτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο,
Καὶ νύμφαν, ἀκρηβος ἐὼν ἔτι, Ναΐδα γᾶμεν.

Si vero me & ipsum una capras pascentem velis docere,
Hanc cornibus mutilatam capellam tibi dabo mercedem pro doctrina,
Quæ mulctram semper ad summum usque complet.
Sic quidem puer gavisus est, & exiliit, & plausum dedit,
Postquam vicit, sicut ad matrem hinnulus saltat.
Ita vero doluit, & animo dejectus est mœrore
Alter, quemadmodum sponsa nupta mœtore conficitur.
Ex illo tempore Daphnis inter pastores primus habitus est,
Et valde adolescens adhuc, Nympham Naïdem uxorem duxit.

85. ΑΙ ΔΕ. Εἰ δὲ θέλεις καὶ ἐμὲ αὐτὸν διδάξαι τι ἅμα σοι τὰς αἶγας βόσκοντα, δώσω σοι τὰ δίδακτρα· ἤγουν, τὸν μισθὸν τὸν ἕνεκα τῆς διδασκαλίας, ἐκείνην τὴν αἶγα τὴν μιτύλαν. ΜΙΤΥΛΑΝ αἶγα φησὶ τὴν ἄκερων. ΥΠΕΡ ΚΕΦΑΛΑΣ δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἐπέκεινα τῶν χειλέων· ἢ ἕως τῆς κεφαλῆς πληροῖ τὸν ἀμολγέα. ἀμολγεὺς δὲ ἀγγεῖον δεκτικὸν γάλακτος.

88. Οὕτως ὁ παῖς, ὁ Δάφνις, ἡσθεὶς ἐπὶ τῇ νίκῃ, ἥλατο, ἤγουν ἐπήδησεν.

90. ΚΑΤΕΣΜΥΧΘΗ. Κατεσβέσθη καὶ ἐν αὐτῷ κατεκάη καὶ ἐλυπήθη. ἐταπεινώθη τὸν λογισμὸν, ὥσπερ ἂν γυνὴ παρθένος, ἄρτι πρῶτον εἰς γάμον ἐλθοῦσα λυποῖτο.

91. ΝΥΜΦΑ. Οὕτως ἐλυπεῖτο ὁ Μενάλκας, καθὰ καὶ νύμφη ἡ ἄρτι πρῶτον γαμηθεῖσα ἀκάχοιτο· λυποῦνται γὰρ αἱ τοιαῦται, διὰ τὸ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον τιτρώσκεσθαι.

93. ΝΑΙΔΑ. Ἱστοροῦσι γὰρ αὐτὸν ἀγαπηθῆναι ὑπό τινος νύμφης, ἣν Σωσίθεος Θάλειαν καλεῖ. παρακελευσαμένης δὲ αὐτῷ ἄλλῃ γυναικὶ μὴ ὁμιλεῖν, μὴ τηρῆσαι τὴν παραίνεσιν αὐτῆς. ὅθεν ὁ μὲν Θεόκριτός φησι τὴν νύμφην ἀποστῆναι αὐτοῦ· αὐτὸν δὲ ἀντιμεταβαλόντα τὸν ἐκείνης ἔρωτα, ὑπὸ λύπης μεταλλάξαι τὸν βίον. ἐκτὸς εἰ μὴ αὐτὸν μὲν φησιν ἀπήπασθαι αὐτὴν, ἄλλης δὲ ἐρασθῆναι· ὡς πόκα τᾶς ξενέας ἠράσσατο Δάφνις. οἱ δὲ λοιποί φασιν αὐτὸν τυφλωθῆναι, καὶ ἀλώμενον κατακρημνισθῆναι.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Ἐννάτου Εἰδυλλίου.

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας κεῖνται. ἐκκαλοῦνται δὲ ὑπὸ συννομέως Δάφνις καὶ Μενάλκας, ὅπως ἀλλήλοις ἀντᾴσωσιν. οἱ μὲν οὖν ἀμοιβαίως ᾄδουσιν. γέρας δ' ἀπολαμβάνουσιν ἀμφότεροι. ὁ μὲν Δάφνις κορύναν· ὁ δὲ Μενάλκας στρόμβου ὄστρακον.

ARGUMENTUM

IDYLLII IX.

Res quidem in Sicilia gesta fingitur. Provocantur vero a socio pastore Daphnis & Menalcas ut cantu inter se certent. Illi igitur alternis canunt. Præmium vero refert uterque, Daphnis quidem clavam, Menalcas vero conchæ testam.

ΝΟΜΕΥΣ, ἢ ΒΟΥΚΟΛΟΙ,

Εἰδύλλιον θ'.

ΝΟΜΕΥΣ.

Βουκολιάσδεο, Δάφνι· τὺ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος·
Ὠιδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφαψάσθω δὲ Μενάλκας,
Μόσχως βωσὶν ὑφέντες, ἐπὶ στείραισι δὲ ταύρως·
Χ' οἱ μὲν ἁμᾶ βόσκοιντο, καὶ ἐν φύλλοισι πλανῶντο,

PASTOR, sive BUBULCI,

IDYLLION IX.

PASTOR.

Carmen Bucolicum cane Daphni,
tuque cantilenam incipe prior:
Cantilenam incipe prior, deinde
sequatur Menalcas,
Vitulos vaccis submittentes, &
non fœtis tauros,
Hique simul pascantur, & in frondibus errent,

2. ΩΙΔΑΣ ΑΡΧΕΟ. Τὸ σχῆμα ἐπαναφορά. γίνεται δὲ ἡ ἐπαναφορὰ, ἢ κατὰ κῶλον, ἢ κατὰ λέξιν. καὶ κατὰ κῶλον μὲν ἐνταῦθα, ὡς καὶ Ὅμηρος Τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ. λέγει δὲ, ὦ Δάφνι βουκολικῶς ᾄδε. σὺ μὲν πρῶτος ἀρχὴν ποίει· ὁ δὲ Μενάλκας ἐπακολουθησάτω.

3. ΥΠΟ ΣΤΕΙΡΑΙΣΙ. Η ὑπὸ, ἀντὶ τῆς ἐπὶ, ἵν' ᾖ ἐπὶ στείραισι τοὺς ταύρους ἀφέντες, ἵνα τέκωσιν, ὥς τινες. ΣΤΕΙΡΑΣ δὲ εἶπε τὰς οὔπω τετοκυίας. οὐ γὰρ εἰς ἅπαν ἄτοκοι, στεῖραι καλοῦνται,

διὰ

Μηδὲν ἀτιμαγελεῦντες· ἐμὶν δὲ τὺ βωκολιάσδευ
Ἔμποθεν· ἄλλωθεν δέ γ' ὑποκρίνοιτο Μενάλκας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀδὺ μὲν ὁ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χἀ βῶς,
Ἀδὺ δὲ χἀ σύριγξ, χὠ βωκόλος· ἀδὺ δὲ κἠγών.
Ἐντὶ δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς· ἐν δὲ νένασται
Λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἁπάσας
Λὶψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
Τῶ δὲ θέρευς φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
Ὅσσον ἐρῶν τυ πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούειν.

ΝΟΜΕΥΣ.

Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμίν· οὕτω δὲ Μενάλκας·

Non relinquentes gregem: tu vero mihi cane Bucolicum carmen
Hic, illinc vero respondeat Menalcas.

DAPHNIS.

Suaviter vitulus mugit, suaviter vero & vacca:
Suaviter canit & fistula & bubulcus: suaviter vero & ego.
Est vero mihi ad undam gelidam torus: in eo stratæ sunt
Albarum vaccarum pulchræ pelles, quas mihi omnes
Africus arbutum rodentes scopulo dejecit.
Æstatem autem torrentem ego tantum curo,
Quantum amans [*curat*] sermones patris aut matris audire.

PASTOR.

Sic Daphnis mihi cecinit: sic vero Menalcas:

διὰ τὸ στερεὸν εἶναι τὸ σῶμα, ὡσανεὶ ὑπὸ τόκων μὴ ἐκλυομένων. ἢ παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι γόνου.

5. ΜΗΔΕΝ ΑΤΙΜΑΓΕΛΕΥΝΤΕΣ. Ατιμα καὶ ἄτακτα ἐν τῇ ἀγέλῃ ποιοῦντες, ἢ μηδαμῶς καταλιπόντες τὴν ἀγέλην. τοὺς γὰρ καταλιποντας τὸ κοινὸν τῆς ἀγέλης, καὶ καθ' ἑαυτοὺς νεμομένους, οὕτω καλοῦσιν. ἔστι δὲ Δωρικῆς διαλέκτου. ἀτιμαγελέοντες γὰρ ἦν· καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ ο Δωρικῶς εἰς τὴν ευ δίφθογγον, ἀτιμαγελεῦντες.

7. ΑΔΥ. Ἡδὺ καὶ ὁ μόσχος, καὶ ἡ βοῦς, καὶ ἡ σύριγξ, καὶ ὁ βουκόλος βοῶσι. καὶ ἐγὼ ἡδὺ, μελουργῶ δηλονότι.

9. ΕΝΤΙ. Ἐστι δέ μοι, πλησίον τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, (ἡ γὰρ ΠΑΡΑ ἐνταῦθα πλησιότητα σημαίνει) κοίτη ἐστοιβασμένη ἀπὸ βοτανῶν. ἐν αὐτῇ δὲ, τῇ κοίτῃ δηλονότι, ΝΕΝΑΣΤΑΙ, ἤγουν ὑπέστρωται, σεσώρευται δέρματα καλὰ δαμάλων λευκῶν. ἀπὸ τοῦ νάω ἢ νῶ, τὸ σωρεύω, ἃς τινας, τὰς δαμάλας δηλονότι, τρωγούσας κόμαρον, ὁ λὶψ ἄνεμος ἀπέῤῥιψεν ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ τόπου· ΣΚΟΠΙΑ γὰρ ὁ ὑψηλὸς τόπος, ἐφ' οὗ ἔστι τινὰ ἱστάμενον τὰ κύκλῳ περισκέπτεσθαι.

13. ΑΚΟΥΕΙΝ. Λείπει τὸ παῖδας.

15. ΑΙΤ.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αἴτνα μᾶτερ ἐμὰ, κἠγὼ καλὸν ἄντρον ἐνοικῶ
Κοίλαις ἐν πέτρῃσιν· ἔχω δέ τοι ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ
Φαίνονται, πολλὰς μὲν ὄϊς, πολλὰς δὲ χιμαίρας,
Ὧν μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ πὰρ ποσὶ κώεα κεῖνται.
Ἐν πυρὶ δὲ δρυΐνῳ χορία ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' αὖαι
Φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὥραν
Χείματος, ἢ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρέντος.

MENALCAS.

Ætna mihi mater est, & ego pulchrum antrum inhabito
Concavo in saxo, & possideo quæcunque in somnio
Apparent, multas quidem oves, multasque capras,
Quarum mihi ad caput & pedes vellera jacent.
In igne vero ex lignis quernis accenso exta bulliunt, in igne & aridæ
Fagi tempore hiemis *cremantur*, & ne tantum quidem curo
Hiemem, quantum edentulus nuces apposita pulte ex amylo.

15. ΑΙΤΝΑ. Τὴν Αἴτναν φησὶ μητέρα ὁ Μενάλκας, καθόσον ἐν αὐτῇ διέτριβε. ὡς καὶ Ὅμηρος τὴν Ἴδην μητέρα θηρῶν. ἢ, ὦ Αἴτνη ἡ θρέψασά με. ταύτην γὰρ καὶ τροφὸν καὶ μητέρα καλεῖ. καὶ ἐγὼ λαμπρὰν οἰκίαν κατοικῶ. ἔστι γὰρ αὕτη σπήλαιον ἐν κοίλαις πέτραις.

16. ΟΣΣ' ΕΝ ΟΝΕΙΡΩ. Ἀπὸ τῆς παροιμίας, Ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ φέρειν. ὥστε ἔλεγε περιουσίαν ἄφθονον. τοιαῦται γὰρ αἱ ὀνειρωτικαὶ φαντασίαι. καὶ Ὅμηρος. Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψεύδονται ὄνειροι. ἢ ἔχω τόσα, ὅσα οἱ ὄνειροι πλάττουσι. τοῦτο δέ φησι, διὰ τὸ πολύ· τῶν γὰρ ὀνείρων ἡ φαντασία δαψιλής.

19. ΔΡΥΙΝΟΝ ΠΥΡ τὸ ἀπὸ δρυὸς γινόμενον. ΧΟΡΙΑ δὲ τὰ κυτάρια, ἐν οἷς εἰσι τὰ ἔμβρυα. ἐκ τούτου δὲ παρίσταται τὰ πρὸς τροφὴν ἄφθονα. Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἄνθραξι τοῖς ἀπὸ δρυός. χόρια δὲ τὰ τῶν ἐμβρύων ἀγγεῖα. εἰώθασι γὰρ ἔγκατα πλήσαντες, καὶ ξηραίνοντες ὀπτᾷν, εἶτα ἐσθίειν ταῦτα, ἃ καὶ χόρια προσαγορεύουσι Κρατὶ νεοτρόφοιο γένας. χόριά τ', ἐμβρύων τε πλήθη. ἔμβρυον γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ τὴν βορὰν ἔχειν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐμβρύειν καὶ αὔξεσθαι. χόρια δὲ καλοῦσι τοὺς ὑμένας, οὓς πληροῦσι τοῦ ἀμελχθέντος γάλακτος. ἐσθίουσι δὲ θέντες ὑπὸ τὸ πῦρ. ἢ χόρια, αἱ ἀπὸ τῶν ἐντέρων πλεκόμεναι χορδαί.

20. ΦΗΓΟΙ οἱ βάλανοι. εἴρηται δὲ, ὅτι πρὸ τῶν Δημητριακῶν καρπῶν τοὺς βαλάνους ἤσθιον· ἤγουν πηγούς τινας, παρὰ τὸ εὐπαγεῖς αὐτοὺς εἶναι. εἰσὶ δὲ δρυὸς γένη πέντε, φηγὸς, κιμερὶς, ἐτυμόδρυς, ἄλυφλος, καὶ ἄμυλος.

21. ΝΩΔΟΣ, ὁ ἐστερημένος ὀδόντων. λέγεται δὲ καὶ τὸ βρέφος ἐστερημένον ὀδόντων. οὐ μὴν

ΝΟΜΕΥΣ.

Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα.
Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρὸς ἔτρεφεν ἀγρὸς,
Αὐτοφυᾶ, τὰν οὐδ᾽ ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων.
Τήνῳ δὲ στρόμβω καλὸν ὄστρακον, οὗ κρέας αὐτὸς
Σιτάθην, πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας,
Πέντε ταμὼν πέντ᾽ οὖσιν. ὁ δ᾽ ἐγκαναχήσατο κόχλῳ.
Βωκολικαὶ μῶσαι μάλα χαίρετε· φαίνετε δ᾽ ᾠδὰν
Τάν ποκ᾽ ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι.

PASTOR.

His applausi, & statim donum dedi:
Daphnidi clavam, quam mihi patris ager peperit
Sponte natam, quam ne faber quidem reprehendere possit:
Alteri vero conchæ pulchram testam, cujus carnem ipse
Comedi: quam, in scopulis Icariis captaveram,
In quinque divisam quinque præsentibus. Ille vero insonuit concha.
Bucolicæ Musæ multum salvete, & ostendite carmen,
Quod ego quondam coram pastoribus illis cecini.

δὲ νωδὸν φαμὲν αὐτό. ἀλλ᾽ ἐκεῖνόν φαμεν νωδὸν, τὸν ὀδόντας κτησάμενον, εἶτα ἀσθενείᾳ τινὶ, ἢ γήρᾳ ἀποβεβληκότα. τὸ γὰρ βρέφος μὴ κτησάμενον ὀδόντας, πῶς ἐστέρηται; ΑΜΥΛΟΝ δὲ λέγεται, τὸ κοινῶς λεγόμενον καταστατόν· ὅπερ ἐστὶ τὸ γαλακτῶδες τοῦ σίτου, βεβρεγμένου καὶ σεσημμένου, καὶ ἀποπιεσμένου, εἶτα τῷ ἡλίῳ ξηραινόμενον. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· τουτέστι, τοσοῦτον φροντίζω τοῦ χειμῶνος, ὅσον ὁ ἐστερημένος ὀδόντων φροντίζει καρύων, μαλακῆς τροφῆς παρούσης. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἀμύλοιο. Ἄλλως. ἄμυλος, εἶδός τι ἄρτου ἐκ τῶν σατνίων πυρῶν γενόμενος. αἵμυλος δὲ ἄρτος ὁ ἄνευ μύλης γενόμενος. ἀποβρέχοντες γὰρ τὸν πυρὸν ἀποθλίβουσι.

22. ΤΟΙΣ. Ἤγουν ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις τὰς χεῖρας συνεκρότησα.

23. ΚΟΡΥΝΑΝ. Ῥάβδον ἐπὶ τὸ ἄκρον βάρος ἔχουσαν, ῥόπαλον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ κάρα, ἤγουν τὸ ἄκρον βαρὺ ἔχειν. βαρύτερον γάρ ἐστι περὶ τὸ ἄκρον, ῥόπαλον δέ ἐστιν ἀμυντήριον, καὶ ἑτεροῤῥεπὲς, ἐξ ἑνὸς μέρους ῥοπὴν ἔχον καὶ βάρος, ἥν τινα ἀγρὸς τοῦ πατρός μου ἀνέθρεψεν αὐτοῤῥίζον· ἥν τινα ἴσως οὐδὲ τέκτων μέμψαιτο.

25. ΣΤΡΟΜΒΩ. Στρόμβος κογχύλιον, ἀπὸ τοῦ συνεστράφθαι. ΕΚΕΙΝΩ δέ φησιν ἤγουν, τῷ Μενάλκα, ἐχαρισάμην ὄστρακον στρόμβου, οὗ τινος τὸ κρέας ἐγὼ ἔφαγον, ἀγρεύσας μετὰ σκέψεως, ἐν ταῖς πέτραις τοῦ Ἰκαρίου πελάγους. μέγας δὲ ἦν ὁ στρόμβος τοσοῦτον, ὅτι τὸ κρέας αὐτοῦ διέκοψα εἰς πέντε μερίδας, ἃς ἔλαβον ἄνθρωποι πέντε ὄντες. ὁ δὲ Μενάλκας τὸν κόχλον λαβὼν, ἐπὶ τούτῳ ἡδέως ἐγέλασεν.

28. ΒΩΚΟΛΙΚΑΙ. Ὁ λόγος ἐκ τοῦ συννομέως, ἢ ἐκ τοῦ Θεοκρίτου. ὦ μοῦσαι τὸ μέλος τῆς ᾠδῆς τῆς παρ᾽ ἡμῖν ἐκφάνατε, μήπως μου ἐπὶ γλῶσσαν φλύκταινα φύηται. ἐκείνοις γὰρ πω-

Μήκετ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσῃς.
Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
Ἴρηκες δ' ἴρηξιν· ἐμὶν δ' ἁ μῶσα καὶ ᾠδά·
Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος. οὔτε γὰρ ὕπνος,
Οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
Ἄνθεα, ὅσσον ἐμὶν μῶσαι φίλαι· οὓς γὰρ ὁρῶσαι
Γαθεῦσιν, τὼς δ' οὔ τι ποτῷ δαλήσατο Κίρκα.

Non amplius in summitate linguæ tuæ pustulam produxeris.
Cicada cicadæ amica est, formicæ formica,
Accipitres accipitribus: mihi vero Musæ & carmen:
Quo utinam mihi tota domus plena sit. Neque enim somnus,
Nec ver subitum dulcius est, neque tam apibus
Flores, quam mihi Musæ caræ sunt. Quos enim aspicientes
Illæ exhilarant, eos Circe potione sua non fascinaverit.

θε γίνεσθαι τοῖς μηδὲν πρᾶγμα εὔλογον κρίνουσι.

30. Ο λόγος πρὸς τὴν Μοῦσαν. ἰδίως δὲ, τὸν λόγον ποιησάμενος πρὸς πάσας, εἰς μίαν κατέκλινεν. ἢ ὁ λόγος πρὸς τὸν Δάφνιν, ὃ καὶ κρεῖττον. Ἄλλως. Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσης] Εἴθε ἡ σὴ γλῶττα μηκέτι ἐμποδισθείη· ἐμπόδιον δὲ τῆς γλώττης αἱ ὀλοφύγδονες· τουτέστιν, ὑπὸ φυμάτων μηκέτι ἐμποδισθείη ἡ σὴ γλῶττα. ΟΛΟΦΥΓΔΩΝ δὲ ἐστιν, ἡ φλυκτώδης φύσκα. λέγουσι δὲ αὐτὴν οἱ Ἀττικοὶ ὀλοφυκτίδα. ὅταν δὲ αὕτη γένηται ἐπὶ τῇ γλώττῃ, εἰώθασι λέγειν αἱ γυναῖκες ὡς ἀποτεθεῖσάν σοι μερίδα οὐκ ἀποδεδώκασιν. ἢ κατά τινας ὀλοφυγδόνες εἰσὶ φύματα, ἤγουν ἀναβλαστήματα ἐπὶ τῆς ῥινὸς γινόμενα.

33. ΤΑΣ. Ἧς τινος ᾠδῆς ὁ οἶκος ὅλος γένοιτο πλήρης. οὔτε γὰρ ὕπνος ἡμῖν γλυκερώτερος. οὔτε τὸ ἔαρ ἐξαίφνης ἐλθὸν, γλυκὺ, ὅσον ἡ μουσουργία.

35. ΩΣ ΜΕΝ ΟΡΗΤΕ. Γράφεται καὶ, οὓς γὰρ ὁρῶσαι, καὶ οὓς μὲν ὁρεῦντι· τουτέστιν, εἰς μὲν ἐπὶ φίλαι αἱ Μοῦσαι, χαίρουσιν. ἐκεῖνοι δὲ οὓς τινας οὐ βλέπετε δηλονότι, διὰ τοῦ ποτοῦ προσέβλαψεν ἡ Κίρκη. διὰ τὸν Ὀδυσσέα φησίν. ὃν τινα οὐ κατέθελξε τὰ τῆς Κίρκης φάρμακα. τοὺς δὲ ἑταίρους ἀγνώμονας ὄντας καὶ ἀπερισκέπτους, ἀπεθηρίωσεν ὁ κυκεών. συνῳδοὶ γὰρ ἦσαν, καὶ ἀμαθεῖς, καὶ ὑπὸ τῆς Κίρκης δυνάμενοι τῷ ποτῷ μεταμορφωθῆναι εἰς ἄλλα ζῶα.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ Δεκάτȣ Εἰδυλλίȣ.

Προσδιαλέγονται ἀλλήλοις ἐν τῷ θερίζειν Μίλων καὶ Βάττος. Ερῶν δ' ὁ Βάττος Βομβύκας αὐλητρίδος, Πολυβώτȣ τινὸς ἤτε θυγατρὸς, ἤτε θεραπαίνης, ὀκνηρῶς ἐργάζεται. καὶ διὰ τȣ̃το πυνθανομένȣ τȣ̃ Μίλωνος τὶ ȣ̃τω βραδέως θερίζει, ὁ Βάττος τὸν αὐτȣ̃ ἔρωτα δηλοῖ, καὶ ᾠδὴν εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτȣ̃ ἀπαγγέλλει. Παυσάμενον δὲ τῆς ᾠδῆς αἰνεῖ ὁ Μίλων, ὡς πρέπȣσαν ἐργάτῃ ᾠδὴν εἴρηκεν.

ARGUMENTUM

Idyllii X.

Colloquuntur inter metendum Milo & Battus. Battus autem Bombycæ tibicinæ amore captus, Polybutæ cujusdam sive filiæ sive ancillæ, segniter opus facit. Atque ob id interrogante Milone cur ita tarde metat, Battus amorem suum illi declarat, & cantilenam in amicam suam recitat. Quam ubi absolvit, laudat eum Milon, quod cantilenam operario bene convenientem cecinerit.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ, ἢ ΘΕΡΙΣΤΑΙ,

Εἰδύλλιον ί.

ΜΙΛΩΝ καὶ ΒΑΤΤΟΣ.

Ἐργατίνα Βȣκαῖε; τί νῦν ὦ ζυρὲ πεπόνθεις;
Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνα, ὡς τοπρὶν ἄγες·

OPERARII, sive MESSORES,

Idyllion X.

Milo & Battus.

Operarie messor, miser, quid tibi nunc accidit?
Neque sulcum rectum ducere potes sicut antea ducebas:

Ἐργατίνα. ἡ εὐθεῖα, ὁ ἐργατίνης, καὶ κλίνεται τȣ̃ ἐργατίνȣ. ὡς ὁ χρύσης, ὦ χρύση, καὶ ὦ χρύσα. Βȣκαῖον, οἱ μὲν τὸν θεριστὴν ἤκȣσαν, ἀπὸ τȣ̃ βȣ̃ ἐπιτατικȣ̃ μορίȣ, καὶ τȣ̃ καίνω, τὸ κόπτω καὶ θερίζω, ὁ μεγάλως καίων, ἢ σὺν βοῒ καὶ ᾠδῇ. βέλτιον δὲ τὸν ἀροτῆρα ἀκȣ́ειν, τὸν σὺν τοῖς βȣσὶ καίνοντα τὴν γῆν καὶ τέμνοντα. ὑποκορισικῶς

Οὔθ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον· ἀλλ' ὑπολείπῃ,
Ὥσπερ ὄϊς ποίμνας, τᾶς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν.
Ποῖός τις δείλαν τε καὶ ἐν μέσῳ ἄματος ἐσσῇ,
Ὃς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὔλακος οὐκ ἀποτρώγεις;

ΒΑΤΤΟΣ.

Μίλων ὀψαμάτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω,

Neque una metis cum propinquo; sed relinqueris,
Quemadmodum ovis a grege, cujus pedem spina sauciavit.
Qualis circa vesperum & in meridie futurus es,
Quum nunc incipiens sulcum non abscindis?

BATTUS.

Milo, vespertine messor, petræ duræ fragmentum,

ϛικῶς δὲ εἴρηται. Δίφιλος δὲ ἐν πρώτῳ τῶν Νικάνδρου Θηριακῶν, κύριον ὄνομα τὸν Βουκαῖον λέγει. ΟΙΖΥΡΟΣ δὲ ὁ ταλαίπωρος. καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ διζὺς, ἢ κακοπάθεια. τὸ δὲ ἑξῆς, ὦ ἐπίπονε καὶ ταλαίπωρε θεριϛὰ, τί δὴ πέπονθας; οὔτε τὴν εὐθεῖαν τάξιν ὡς πρότερον διατηρεῖς, οὐδ' ἅμα τῷ πλησίον λήϊον θερίζεις, ἀλλὰ καθυϛερεῖς· ἢ οὔτε ὁμοῦ τοῖς ἄλλοις θερίζεις, θεριϛαῖς δηλονότι, ἀλλ' ὕϛερος ἔρχῃ.

2. ΟΓΜΟΝ. Ὄγμος κυρίως ἡ ἀπὸ τοῦ ἀρότρου τομὴ ἤγουν, ἡ αὖλαξ, ἀπὸ τοῦ διοίγεσθαι τὴν γῆν ὑπὸ τοῦ ἀροτριῶντος. νῦν δὲ κεῖται ὁ λόγος, ἐπὶ τῆς κατ' εὐθὺ τάξεως τοῦ θερισμοῦ. Ἄλλως. ὄγμον τὴν αὔλακα παρὰ τὸ διοιχθῆναι τὴν γῆν. οἱ δὲ τάξιν, οἱ δὲ τὸν ὄρχον, οἱ δὲ τὸν χόρτον. κυρίως δὲ ἐπ' εὐθὺ τοῦ ἀρότρου τομή. καὶ ἔϛιν ὄγμος, οἷον ἀπὸ τοῦ διοίγεσθαι τὴν γῆν ὑπὸ τοῦ ἀροτριῶντος. νῦν δὲ κεῖται ἡ λέξις ἐπὶ τῆς εἰς εὐθὺ τάξεως τοῦ θερισμοῦ. ὡς καὶ Ὅμηρος· Ὄγμον ἐλαύνοντος ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν.

3. ΛΑΙΟΤΟΜΕΙΣ. Ἀντὶ τοῦ θερίζεις, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ λήϊον, τὸ χωράφιον, τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ συναιρέσει τοῦ ι, λαῖον, καὶ τοῦ τέμνω. καὶ γίνεται λαιοτομῶ. δηλονότι τὸ λήϊον τέμνω. ΚΑΚΤΟΣ δὲ εἶδος ἀκάνθης.

5. ΔΕΙΛΑΝ. Δείλη ἑῴα, ὅτε ἀνατέλλει ὁ ἥλιος· δείλη δὲ ὀψία, ὅτε πρὸς δυσμὰς κατέρχεται. ποταπὸς γενήσῃ κατὰ μεσημβρίαν καὶ δείλην, ὃς νῦν ἀρξάμενος οὐ μηνοῖς καὶ ἐλαττοῖς τὸν ϛίχον τοῦ θέρους; τὸ γὰρ ΑΠΟΤΡΩΓΕΙΣ τοῦτο δηλοῖ. Ἄλλως. πῶς φησιν οὐκ ἀργότερος ἔσῃ προϊούσης τῆς ἡμέρας, ὅτε νῦν ῥαθυμεῖς τῆς ἐργασίας ἀρχόμενος. καὶ οὐκ ἀποτέμνεις τῆς αὔλακος οὐδέν. ΑΥΛΑΚΑ δὲ, τὸν ὄγμον φησί· τὸ κοινῶς λεγόμενον ὀρδίνιον.

7. ΟΨΑΜΑΤΑ. Τουτέϛι μέχρις ὀψίας θερίζων καὶ κακοπαθῶν, καὶ μὴ ἐνδιδούς. ἢ ὁ ἀργὸς ὁ ὀψὲ, καὶ μόλις θερίζων, ἢ ὁ καρτερικὸς, ὁ μέχρις ὀψίας δείλης τὸ θέρος ὑπομένων. ἢ τοῦτο λέγει, ἐπεὶ ὁ Μίλων ἐν ἀρχῇ τὸν Βάττον ἔφη ἐκλελύσθαι, ὀψαμάτην τὸν Μίλωνα ὁ Βάττος καλεῖ,

τουτέϛι

Οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων;

ΜΙΛΩΝ.

Οὐδαμά· τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτᾳ ἀνδρί;

ΒΑΤΤΟΣ.

Οὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνῆσαι δι' ἔρωτα;

ΜΙΛΩΝ.

Μηδὲ ξυμβαίη· χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἀλλ' ἐγὼ, ὦ Μίλων, ἔραμαι σχεδὸν ἑνδεκαταῖος.

ΜΙΛΩΝ.

Ἐκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον. ἐγὼ δ' ἔχω ὐδ' ἅλις ὄξος.

Nunquamne tibi accidit, ut desiderares aliquem absentem?

MILO.

Nunquam: quo enim desiderio exterorum homo operarius teneri potest?

BATTUS.

Nunquamne tibi evenit ut vigilares propter amorem?

MILO.

Neque eveniat: periculosum est exta gustare canem.

BATTUS.

Verum ego, o Milo, amo jam pene undecim dies.

MILO.

E dolio tu scilicet hauris: ego vero ne aceti quidem satis habeo.

τυτέστι μέχρις ὀψίας θερίζοντα, καὶ μὴ ἀποκάμνοντα. ΠΕΤΡΑΣ ΑΠΟΚΟΜΜ'. Οἷον, πέτρινε, λίθινε, σκληρότατε· ΑΤΕΡΑΜΝΟΥΣ γὰρ τὺς σκληρὺς φασὶ, τὺς μὴ τέρενας· ἐπεὶ τέρεν τὸ ἁπαλόν. καὶ τὰς πέτρας τὰς μὴ τηρομένας, καὶ ἀτέραμνα ὄσπρια, τὰ ἀνέψητα.

11. ΧΑΛΕΠΟΝ ΧΟΡΙΩΝ ΚΥΝΑ ΓΕΥΣΑΙ. Παροιμία τῦτό ἐστιν, ἐπὶ τῶν γευσαμένων ἐφετῦ τινος, δυσαποσπάστως δὲ ἐχόντων τῆς συνηθείας, λεγομένη· ἤ τις καὶ ἑτέρως λέγεται. χαλεπὸν, φασι, μαθῦσαν κύνα σκυτοτραγεῖν. ὥσπερ, φησὶν, ὁ γευσάμενος χορίων κύων δυσαποδίωκτός ἐστιν, ὕτω καὶ ὁ ἀγροῖκος ἐρωτικῦ πάθυς γευσάμενος.

12. ΑΛΛ'. Σὺ μὲν, φησιν, ἀπήρατος ἔρωτος τυγχάνεις. ἐγὼ δὲ ἐρῶ ἕνδεκα ἡμέρας ἤδη.

13. ΕΚ ΠΙΘΩ ΑΝΤΛΗΣ. Τυτέστιν, ὕτως ἐν περιυσίᾳ ζῇς, ὥστε σε καὶ ἐρᾷν. ἢ εἰρωνευόμενός φησιν, ἐκ περιυσίας, ἀπὸ πλήρυς πίθυ ἀντλεῖς, καὶ ὐκ ἐκ λαγήνων. ἐγὼ δὲ ὔξος ἔχω. Ἄλλως. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν περιυσίᾳ ζώντων. ἀφθόνων, φησὶ, καὶ πλυσίων ἀπολαύεις τῶν πραγμάτων. ὁ γὰρ οἴνῳ κεραννύμενος, πρὸς ἀφροδίσια ἐκκαίεται, ἅτε ἀργίᾳ συζῶν, ὁ δὲ μηδ' ὄξος ἔχων πιεῖν, καὶ τῷ πόνῳ μαχόμενος, ὐκ ἐρᾷ.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τοιγάρτοι πρὸ θυρᾶν μευ ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα.

ΜΙΛΩΝ.

Τὶς δέ τοι τῶν παίδων λυμαίνεται; ΒΑ. Ἁ Πολυβώτα,

Ἃ πρὰν ἀμάντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει.

ΜΙΛΩΝ.

Εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν· ἔχεις πάλαι ὧν ἐπεθύμεις.

Μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐξεται ἁ καλαμαία.

BATTUS.

Itaque ante fores meas a femente omnia inculta funt.

MILO.

Quæ vero puella te cruciat? BAT. illa Polybutæ,

Quæ nuper metentibus apud Hippocoontem accinebat.

MILO.

Invenit deus maleficum: habes jam quod diu optafti.

Vates tibi de nocte accubabit in ftipulis habitans cicada.

14. Πάλαι, φησὶν, ἀπὸ τοῦ σπόρου πάντα μοι ἦν καλὰ, οὐ μόνον τὰ ἔνδον, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπὸ θυρῶν· νῦν δὲ διὰ τὸν ἔρωτα, οὐ μόνον τὰ πόῤῥω, ἀλλὰ οὐδὲ τὰ πρὸ θυρῶν μου εἰσὶν ἐσπαρμένα, ἀλλὰ ἄσπορα μένουσι διὰ τὸν ἔρωτα. Ἄλλως. ΑΣΚΑΛΑ τητᾶσιν ἅπερ ἔσπειρα μετὰ τὸν σπόρον ἠμελημένα ἐστὶν ἐς τοσοῦτον, ὅτι καὶ ἀσκάλευτά εἰσιν. σκαλεύω δὲ τὸ χωράφιον, ὅτε σκαλίσει καθαίρω αὐτό. σκαλὶς δὲ, σκαλίδες, ἐργαλεῖον γεωργικὸν, τὸ κοινῶς λεγόμενον σκαλιστήριον.

15 ΤΙΣ ΔΕ. Ταῦτα ὁ Μίλων ἐρωτᾷ. εἶτα ὁ Βάττος ἐπάγει. ἁ Πολυβώτα· ἄδηλον δὲ, πότερον θυγατέρα ἢ θεράπαιναν τοῦ Πολυβώτου λέγει. ἡ τοῦ Πολυβώτου, οὖν φησι, λυμαίνεταί με. ἥ τις πρώην θεριζόντων ἡμῶν παρ' ΙΠΠΟΚΟΩΝΤΙ, ἢ παρ' Ἱπποκίωνι (διχῶς γὰρ γράφεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις) προσηύλει. καὶ τὸ μὲν παρ' Ἱπποκόωντι γράφων, λέγει τῷ ποταμῷ· τὸ δὲ παρ' Ἱπποκίωνι, λέγει οὕτω καλουμένῳ.

17. ΕΥΡΕ. Παροιμία εἰσὶ, τὸ, εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν. καὶ τὸ, εὗρε θεὸς τὸν αἴτιον· καὶ τὸ, ἔχεις ἅπερ ἐπεθύμεις. τὸ δὲ εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρὸν, λέγεται ἐπὶ τῶν διδόντων δίκην τῆς ἁμαρτίας. ὁ δὲ νοῦς· ἁμαρτωλῷ σοι ὄντι, δικαίως περιῆλθε τὸ θεῖον, ὅθεν καὶ περιπέπτωκας, οἷς ἐπεθύμεις κακοῖς. Ἄλλως. παροιμία ἐστὶ, λεγομένη κατὰ τῶν καυχωμένων, ὅτε ἐμπέσωσιν εἰς ἃ ἐκφεύγουσι.

18. ΧΡΟ. Γράφεται καὶ, χροϊξεῖται, ἀντὶ τοῦ συγχρωτισθήσεται, καὶ συγκοιμηθήσεται. ἁ ΚΑΛΑΜΑΙΑ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἡ ἀρουραία. ἔστι δὲ ἀκρὶς ἐν τῇ καλάμῃ γινομένη, καὶ καλεῖται ΜΑΝΤΙΣ. ἴσως οὖν ὁ Θεόκριτος τὴν ἰσχνὴν εἰπεῖν θέλων, καὶ διεφθινηκυῖαν, τοῦτό φησιν. ἢ τὴν ἐπιβλαβῆ καὶ χαλεπὸν ὁρῶσαν· Ἀρίσταρχος γὰρ ἐν ὑπομνήματι Λυκούργου Αἰσχύλου, τὴν ἀκρίδα φησὶ ταύτην, εἰ προσβλέψει τινὶ τῶν ζώων, ἐκείνῳ κακὸν γίνεσθαι. ἔστι δὲ χλωρὰ καὶ περιμήκεις τοὺς ἔμπροσθε πόδας ἔχουσα καὶ λεπτούς,

ΒΑΤΤΟΣ.

Μωμᾶσθαί μ' ἄρχη τύ. τυφλὸς δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος,
Ἀλλὰ καὶ ὡ' Φρόντιστος Ἔρως· μηδὲν μέγα μυθεῦ.

ΜΙΛΩΝ.

Οὐ μέγα μυθεῦμαι. τὺ μόνον κατάβαλλε τὸ λαῖον,
Καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ· ἅδιον οὕτως

ΒΑΤΤUS.

Irridere me incipis tu: non vero solus Plutus cœcus est,
Verum etiam curarum autor Amor: ne magnifice loquaris.

MILO.

Non magnifice loquor. Tu modo dejice segetem,
Et aliquod de puella amatorium carmen incipe: jucundius ita

τοὺς, καὶ συνεχῶς αὐτοὺς κινοῦσα. λέγει δὲ, ἡ μάντις ἡ καλαμαία κατὰ τὴν νύκτα χροΐξεται, καὶ πλησιάσει τῷ χροΐ τοι, καὶ σοῦ. ἀντὶ τοῦ, ἡ ἐοικυῖα τῇ καλαμαίᾳ μάντις, συνευνασθήσεταί σοι. τινές φασιν εἰκάσαι τὴν Βομβύκην τῇ ἀκρίδι ταύτῃ, διὰ τὸ καὶ τὴν ἀκρίδα μέλαιναν εἶναι αὐτὴν, καὶ τὴν κόρην Σύραν. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὅτι ἀκρὶς συγκοιμηθήσεταί σοι, ἥ ἐστιν ἰσχνὴ, καὶ λεπτὴ, καὶ μέλαινα, λέγει ὅτι μάντις καλαμαία. τὴν ἀκρίδα οὖν φησι καλαμαίαν, ἢ ὅτι ἐν καιρῷ καλάμης ἐσθίει τὸν στάχυν. τὴν αὐτὴν δὲ καὶ μάντιν, ἢ ὅτι προμαντεύεται λιμὸν φαινομένη, ἢ ὅτι κακόχρους καὶ πρασίζουσα οὖσα, οἷς ἂν ἐντρανίσῃ ζώοις, κακὸν προμηνύει. ἢ ἡ σὴ ἐρωμένη, ἡ ἐοικυῖα τῇ ἀκρίδι τῇ καλαμαίᾳ ὀνομαζομένῃ, τῇ πρὸς μαντείας ἐπιτηδείᾳ, περιβαλεῖταί τὸν χρῶτά σου κατὰ τὴν νύκτα. τουτέστιν, ἡ ἰσχνὴ καὶ λεπτὴ καὶ μακρόσκελος, συγκοιμηθήσεταί σοι.

19. ΤΥΦΛΟΝ τὸν Πλοῦτόν φησιν, ἐπεὶ οἱ πλουτοῦντες πηροῦνται τὴν διάνοιαν. Δήμητρος δέ φασιν αὐτὸν εἶναι υἱὸν καὶ Ἰασίωνος, ἐπεὶ τῇ τῶν καρπῶν περιουσίᾳ, ἢ εὐφορίᾳ, ἡμῶν ἰᾶται τὴν ἔνδειαν. ὑπὸ Διὸς δὲ αὐτὸν πηρωθῆναί φασιν, ἵνα μὴ, βλέπων ἐπὶ τοὺς δικαίους μόνους ἔρχηται. οἱ δὲ τυφλὸν αὐτόν φασι, διὰ τὸ ἄκριτον. ἄλλως. Ὁ ἀφρόντιστος, ὡς πολυμέριμνος. τὸ γὰρ Ω ΦΡΟΝΤΙΣΤΟΣ ἀντὶ τοῦ ὁ ἀφρόντιστος. τὸ α ἐνταῦθα ἐπίτασιν σημαίνει. τοιοῦτόν ἐστι τὸ πάθος τῶν ἐρώντων· οἱ γὰρ ἐρῶντες, ἐκτήκονται ταῖς φροντίσι. Σημείωσαι ὅτι δύο οἱ παλαιοὶ τυφλά φασι, τὸν ἔρωτα, καὶ τὸν πλοῦτον. ὁ γὰρ ἐρῶν ἐστιν ὅτε ἐρᾷ γυναικὸς δυσειδοῦς, ἣ τις δοκεῖ αὐτῷ καλλίστη εἶναι. ὅπερ ἐστὶ τυφλότης, ὥστε ὁ ἔρως τυφλός· ἤγουν, τυφλοποιός. ποιεῖ γὰρ τοὺς ἐρῶντας τὰ μὴ καλὰ, καλὰ ἡγεῖσθαι. ὡσαύτως καὶ ὁ πλοῦτος τυφλός. παρέρχεται γὰρ τοὺς καλοὺς καὶ κοσμίους, καὶ δίδωσιν ἑαυτὸν τοῖς κακίστοις καὶ βδελυροῖς.

20. ΜΗΔΕΝ ΜΕΓΑ. Ὅρα ἵνα μηδὲν ἀλαζονικὸν εἴποις.

21. ΜΥΘΕΥΜΑΙ. Οὐκ ἀλαζονεύομαι. σὺ δὲ μόνον θέριζε τὸ λήϊον. καὶ ἕνεκα τῆς κόρης μελῴδει, τραγῴδει. οὕτω γὰρ ποιῶν ἥδιον ἐργάσῃ· ὅτι μουσικός ποτε ὑπῆρχες.

Ἐργαξῆ· καὶ μὰν πρότερόν ποκα μωσικὸς ἦσθα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μῶσαι Πιερίδες συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι
Παῖδ'. ὧν καὶ λαψῆσθε θεαί, καλὰ πάντα ποεῖτε.
Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντι τὺ πάντες,
Ἰσχνὰν, ἁλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.
Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐντὶ, καὶ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος·
Ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρῶτα λέγονται.

Opus facies. Etenim prius aliquando musicus fuisti.

BATTUS.

Musæ Pierides, una mecum canite gracilem Puellam: nam quæ vos deæ attingitis, omnia pulchra efficitis.

O Bombyce venusta, omnes te Syram vocant,
Tenuem, sole adustam: ego vero solus dico te flavam esse sicut mel.
Et viola nigra est, & notis inscriptus hyacinthus,
Nihilominus tamen in sertis præcipue nominantur.

24. Ω Μῶσαι Πιερίδες. ἤγουν, αἱ ἐν τῇ Πιερίᾳ ὖσαι· συνυμνήσατε σὺν ἐμοὶ τὴν λεπτὴν παῖδα. ὧν τινων γὰρ πραγμάτων ἅψεσθε θεαὶ, πάντα καλὰ ποιῆτε·

26. Συριάναν σε ὀνομάζωσι πάντες, λεπτὴν καὶ μέλαιναν ὑπὸ τῶ ἡλίω. ΑΛΙΟΚΑΥΣΤΟΝ, τὸ ὑπὸ ἡλίω κεκαυμένον. μελίχρων δὲ, ἤγων ἐοικυῖαν κατὰ τὸ χρῶμα μέλιτι, τυτέςι σιτόχρων· τοιῶτον γὰρ ἐςι καὶ τὸ χρῶμα τῶ σίτω, ὡς καὶ τῶ μέλιτος. ἢ οἱ μὲν ἄλλοι Σύραν σε καλῶσιν, ἐγὼ δὲ ΜΕΛΙΧΛΩΡΟΝ, οἷον, μελανοχρῶτα ἠρέμα, καὶ ὐ λίαν μέλαιναν.

28. Τὴν ὑάκινθόν φασιν ἀπὸ τῶ αἵματος τῶ Αἴαντος ἀναδοθῆναι, τῶ ἐν Τροίᾳ μανέντος, διά τοι τῶτο ἔχειν ἐγγεγραμμένον, αἶ, αἶ, τὴν ἀρχὴν τῶ ὀνόματος τῶ Αἴαντος. διὰ τῶτο ὖν καὶ γραπτὴν νῦν αὐτὴν εἶπεν. ἢ γραπτὴ ὑάκινθος, ἡ ἔχωσα ἐν ἑαυτῇ γεγραμμένα γράμματα θρηνώδη, δηλονότι τὸ, αἶ, αἶ, εἶναι δὲ σύμβολον τῶν ἐπὶ τῷ Αἴαντι μυθολογωμένων. φῦναι γὰρ ἐκ τῶ αἵματος αὐτῶ φασι τὴν ὑάκινθον, ὅτε ἐμάνη ἐπὶ Τροίας, περιπεσὼν τῷ ξίφει. ὅθεν καὶ τὸ πάθος τῶ Αἴαντος ὑποφαίνει. εἰς τὸν Εὐφορίωνα φείδων εἶπεν. [ἢ εἰς τὸν Εὐφορίωνα ἀπιδὼν εἶπε· διττῶς γὰρ ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν γράφεται] Πορφυρέη ὑάκινθε, σὲ μὲν μία φάτις ἀοιδῶν, Ῥοιτείης ἀμάθοισι δεδυπότος Αἰακίδαο, Εἴαρος ἀντελλομένω γεγραμμένα κωκύωσαν.

29. ΤΑ ΠΡΩΤΑ. Ηγων κατὰ τὴν πρώτην τάξιν ἀριθμῶνται, καταλέγονται.

Ἁ αἴξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει,
Ἁ γέρανος τὤροτρον· ἐγὼ δ᾽ ἐπὶ τὶν μεμάνημαι.
Αἴθε μοι ἦησαν ὅσα Κροῖσον φαντὶ πεπᾶσθαι,
Χρύσεοι ἀμφότεροί κ᾽ ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτᾳ·
Τὼς αὐλὼς μὲν ἔχοισα, καὶ ἢ ῥόδον, ἢ τύ γε μᾶλον·
Σχῆμα δ᾽ ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ᾽ ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.
Βομβύκα χαρίεσσ᾽, οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοι τεῦ,
Ἁ φωνὰ δὲ τρύχνα. τὸν δ᾽ αὖ τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΜΙΛΩΝ.

Η καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλελήθει Βῶκος ἀοιδάς·

Capra cytisum sequitur, lupus capram,
Grus aratrum: ego vero amore erga te insanio.
Utinam haberem tantas opes, quantas aiunt Crœsum olim possedisse:
Tunc aurei ambo Veneri consecrati staremus,
Tu tibias tenens, & aut rosam, aut pomum:
Ego vero habitu *ornatus* & novis in utroque pede *ad saltandum* calceis.
O Bombyce pulchra, pedes tui albi sunt tali:
Vox mollis est, mores vero tuos non possum exprimere.

MILO.

Quam bellas cantiones faciens nos me[illegible] fefellit:

30. Ὁ ΚΥΤΙΣΟΣ φυτὸν, οὗ νεμόμεναι αἱ αἶγες γάλακτος πλήθουσιν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ διώκει, ἤγουν ζητεῖ.

31. Ἀρχομένου γὰρ σπόρου, αἱ γέρανοι φαίνονται. ἐγὼ δὲ ἐπί σοι μανίαν ἔχω.

32. Εἴθε ἐκεκτήμην τὰ Κροίσου, ἀμφότεροι ἂν ἦμεν ὥσπερ χρυσοῖ τῇ Ἀφροδίτῃ. τὸ δὲ ΠΕΠΑΣΘΑΙ, ἀντὶ τοῦ κεκτῆσθαι.

35. ΣΧΟΙΜΙ Δ ΕΓΩ ΚΑΙ ΚΑΙΝΑΣ ΕΠ ΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣ ΑΜΥΚΛΑΣ. Ἀμύκλαι πόλις Λακωνική. ὅθεν καὶ Ἀμυκλαῖον παιδίον, τὸ ἐκ τῶν Ἀμυκλῶν. καὶ Ἀμύκλαι εἶδος ὑποδήματος, ὡς ἐνταῦθα ἀπὸ Ἀμυκλαίου τοῦ πρώτου ὑποδήματα εὑρόντος. γράφεται καὶ, σχῆμα δ᾽ ἐγώ. καὶ ἔστιν ὁ νοῦς τοιοῦτος. ὀρχούμενος δὲ ἐγὼ ἐν τῇ εἰκόνι, ἐποίουν ἐμαυτὸν ἔχοντα Λακωνικὰ ὑποδήματα. ἡ ἐμὴ στήλη ἐφαίνετο ἂν ἔχουσα σχῆμα ὀρχηστοῦ, καὶ ἐν ἀμφοτέροις ποσὶν ὑποδήματα.

36. Οἱ μὲν πόδες σου ἀστράγαλοι εἰσὶν, οἷον, εὔρυθμοι, καὶ ὀρθοί· ἢ λευκοὶ ὡς οἱ ἀστράγαλοι.

37. ΤΡΥΧΝΑ. Ἡ τρύχνος. τοῦτο ἐπὶ τρυφερότητος τάσσεται. ἤγουν, ἡ φωνή σου δὲ μαλακὴ, ἐοικυῖα τρύχνῳ. τρύχνος δὲ καὶ τρύχνη, εἶδος λαχάνου, ἡ κοινῶς λεγομένη ἀγριομελιντζάνα, ἱκανῶς μαλακοῦ. καὶ λέγεται στρύχνος. ὁ δὲ Θεόκριτος ἐξέβαλε τὸ σ διὰ τὸ μέτρον, τρύχνον εἰπών. ΟΥΚ ΕΧΩ. Ἀντὶ τοῦ ἀγνοῶ, εἰ μὴ ἄρα ἀμίμητον αὐτὸν ἔχεις, ὡς μηδὲ εἰπεῖν τινὰ ἀξίως.

38. ΚΑΔΑΣ. Τοῦτο ὁ Μίλων εἰρωνευόμενος

Ὡς εὖ τὰν ἰδέαν τᾶς ἁρμονίας ἐμέτρησεν.
Ὤ μοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας·
Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῶ θείω Λυτιέρσα·

Δάματερ πολύκαρπε, πολύσταχυ, τοῦτο τὸ λᾶιον
Εὔεργόν τ' εἴη, καὶ κάρπιμον ἔττι μάλιστα.
Σφίγγετ' ἀμαλλοδέται τὰ δράγματα, μὴ παριών τις
Εἴποι· Σύκινοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ' οὗτος ὁ μισθός.

Quam apte vero speciem harmoniæ dimensus est?
Væ barbæ huic, quam frustra aluisti!
Vide & hæc, quæ sunt divini Lytiersæ:
Ceres frugifera, spicifera, *effice* ut seges
Pulchre elaborata sit, & fœcunda quam maxime:

Stringite collectores manipulos, ne quis præteriens
Dicat, O ficulnei homines, periit & hæc merces.

νευόμενος ἐν ἤθει φησί. συγκέκοφε δὲ τὸ ὄνομα· τὸν βουκαῖον, βοῦκον καὶ βῶκον εἰπὼν ὑποκοριστικῶς.

39. Καὶ τοῦτο κατ' εἰρωνείαν. ὡς εὖ τὸ τῆς ἁρμονίας εἶδος ἐρύθμησεν ὁ βουκαῖος.

40. ΠΩΓΩΝΑ, τὰ γένεια φησίν. ὁ δὲ λόγος ὑβριστικὸς, ὅτι τὰ γένειά σου μαραίνουσιν. ἠλιθίως γὰρ αὐτὰ ἀνέφυσας.

41. ΘΑΣΑΙ. Τὸ τῆς εἰρωνείας ἐξέφηνεν ὁ Μίλων, καταγελῶν αὐτοῦ, ὅτι ἐργάτης ὢν ἐρωτικὰ ᾄδει. δυνατὸν δὲ ταῦτα λέγειν καὶ τὸν βουκαῖον. θέασαι δέ, φησι, καὶ ταύτην τὴν τραγῳδίαν τοῦ Λυτιέρσου, ἣν μέλλω ᾄσαι. Ἱστορία. Οὗτος δὲ ὁ Λυτιέρσης ᾤκει Κελαινὰς τῆς Φρυγίας, υἱὸς τυγχάνων νόθος τοῦ Μίδου. γεωργὸς δὲ ὢν, τοὺς παριόντας τῶν ξένων ἐνωχῶν, ἠνάγκαζε θερίζειν μετ' αὐτοῦ. εἶτα ἑσπέρας ἀποτέμνων αὐτῶν τὰς κεφαλὰς, τὸ λοιπὸν σῶμα ἐν τοῖς δράγμασι συνειλῶν ᾖδεν. Ἡρακλῆς δὲ ὕστερον τοῦτον ἀποκτείνας, ἔῤῥιψεν εἰς τὸν Μαίανδρον ποταμόν. ὅθεν καὶ νῦν οἱ θερισταὶ κατὰ Φρυγίαν, ᾄδουσιν αὐτὸν ἐγκωμιάζοντες, ὡς ἄριστον θεριστήν. τοῦτον δέ φησιν Απολλόδωρος ᾠδὴν εἶναι θεριστῶν, λέγων οὕτω· καθάπερ ἐν μὲν θρήνοις Ἰάλεμος, ἐν δὲ ὕμνοις Ἴουλος, ἀφ' ὧν καὶ τὰς ᾠδὰς αὐτὰς καλοῦσιν, οὕτω καὶ τῶν θεριστῶν ᾠδὴ Λυτιέρσας. εἶτα ἑξῆς ᾄδων ὁ Βάττος τὴν τοῦ Λυτιέρσου ᾠδὴν, φησί.

42. Αὕτη ἐστὶν ἡ τοῦ Λυτιέρσου ᾠδή.

44. Απέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τοὺς ἑπομένους, καὶ τὰ θεριζόμενα συνδεσμοῦντας· ΔΡΑΓΜΑΤΑ δὲ τὰ πληροῦντα τῶν σταχύων τὴν ἀριστερὰν, παρὰ τὸ δράττειν. ὅθεν καὶ δραχμὴ, ἡ πληροῦσα τὴν χεῖρα τῷ κέρματι. ΑΜΑΛΗ δὲ συνέστηκεν ἐκ δραγμάτων ἑκατὸν, ἢ καὶ διακοσίων.

45. ΣΥΚΙΝΟΙ. Ἤγουν ἀσθενεῖς, καὶ ἀχρεῖοι, ὅτι τὸ τῆς συκῆς ξύλον εὔθραυστον, ἀσθενὲς, καὶ ἀδύνατον. ὅθεν καὶ παροιμία, συκίνη ἐπικουρία, ἡ μηδὲν ὠφελοῦσα· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς συκῆς.

Ἐς βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἁ τομὰ ὔμμιν
Ἢ ζέφυρον βλεπέτω· πιαίνεται ὁ στάχυς οὕτως.
Σῖτον ἀλοιῶντες φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον·
Ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει τημόσδε μάλιστα.
Ἄρχεσθαι δ' ἀμῶντας ἐγειρομένω κορυδαλλῶ,
Καὶ λήγειν εὕδοντος· ἐλινῦσαι δὲ τὸ καῦμα.
Εὐκτὸς ὁ τῶ βατράχω, παῖδες, βίος· οὐ μελεδαίνει
Τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα· πάρεστι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ.

Ad boream ventum acervi sectio vobis
Vel zephyrum spectet: sic enim aristæ pinguescunt.
Qui trituratis frumentum, fugite somnum meridianum:
Ex culmo tunc paleæ quam maxime exeunt.
Messores incipere *oportet*, cum galerita excitatur:
Et desinere, cum illa dormit: & sine sensu tolerare æstum.
O pueri, ranæ vita optanda est, quæ non curat
Eum qui potum ministrat: abunde enim ille suppetit.

46. Παρατετηρημένον λέγει, τοὺς τὰς ἀμάλλας θημονοθετοῦντας, οὕτω τιθέναι, ὥστε τοὺς στάχυας ἐμπνεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ζεφύρου, ἢ βορέου. τὸν γὰρ κόκκον ἐνδοτέρω ὄντα οὕτω συμβαίνει πιαίνεσθαι ἐμπνεόμενον. ΚΟΡΘΥΟΣ δὲ, τοῦ ἐκ τῶν ἀμαλλῶν συγκειμένου θημῶνος. Ἄλλως. Κόρθυν τὸν σωρὸν λέγει. ὅταν δὲ τὰ δράγματα δεθῇ, τοὺς στάχυας σωρεύουσι πρὸς ἀλλήλους νενευκότας ἔσωθεν. τὰ δὲ κῶλα αὐτῶν, ἅ τινες αὐλοὺς καλοῦσιν, ἔξω ἐστραμμένα ἐῶσιν, ὅπως διὰ τῶν αὐλῶν ὁ σῖτος ῥιπιζόμενος πιαίνηται, καὶ ἄβροχος καὶ ἄσηπτος διαμένῃ· ἡ κόρθυς δὲ κλίνεται τῆς κόρθυος· ὡς ἡ πίτυς, τῆς πίτυος.

48. Ἑτέρα παραίνεσις. Δεῖ τοὺς ἀλοῶντας μεσημβρίας ἀλοᾷν. ἐπιτηδειότατος γάρ ἐστιν ὁ μεσημβρινὸς καιρὸς πρὸς τὸ ἀλοᾷν. φλέγοντος γὰρ τοῦ ἡλίου τηνικαῦτα τὴν καλάμην, τὸ ἄχυρον συμβαίνει λεπτότερον γίνεσθαι. ΚΑΛΑΜΗ δὲ τὸ κατωτέρω τοῦ στάχυος, ὅσον τε σὺν τῷ στάχυϊ τέμνεται, καὶ ὅσον ἐν τῇ γῇ ἄτμητον ὑπολιμπάνεται.

50. Δεῖ, φησι, τοὺς ἀλοῶντας μεσημβρίας ἀλοᾷν. τοὺς δὲ ἀμῶντας, ἄρτι λευκαινομένης τῆς ἠοῦς ἄρχεσθαι τοῦ ἀμητοῦ· λήγειν δὲ ἐπισκιαζομένης ἤδη τῆς γῆς.

51. ΕΛΙΝΥΣΑΙ ΔΕ ΤΟ ΚΑΥΜΑ. Ἤτοι τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ἠρεμεῖν, βραδύνειν. τὸ θέμα, ἐλιννύω τὸ βραδύνω· οὐκ ἀσκέπτως δὲ τοῦτο λέγει. ὁ γὰρ κορυδαλλὸς τῶν ὀρνέων πρῶτος περὶ τὸ λυκόφως ἐπὶ τὰς νομὰς ἀφικνεῖται, καὶ τελευταῖος ὑποστρέφει.

52. ΕΥΚΤΑΙΟΣ. Μακάριος. ἐπισκώπτει δὲ τὸν ἐργοδότην, ὡς μὴ αὐταρκες ποτὸν παρεχόμενον. εὐκτὸς δὲ ὁ εὐχῆς ἄξιος, καὶ εὐκταῖος. ἀπευκτὸς δὲ καὶ ἀπευκταῖος, ὁ μισητός.

54·ΚΑΛ.

Κάλλιον, ὦ 'πιμελητὰ φιλάργυρε, τὼς φακὸς ἕψειν,
Μὴ 'πιτάμῃς τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον.

Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἁλίῳ ἄνδρας ἀείδεν.
Τὸν δὲ τεὸν, βουκαῖε, πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα
Μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευοίσᾳ.

Pulchrius tibi est, o procurator avare, lentes coquere,
Vide ne manum vulneres dum cyminum dividis.
Hæc decet viros in æstu solis laborantes cantare.
Tuum vero, o messor, noxium amorem oportet
Narrari matri in lecto mane vigilanti.

54. Ὁ λόγος πρὸς τὸν ἐπιστάτην τῶν θεριστῶν, ὀλίγην τροφὴν αὐτῷ παρεχόμενον. Ἄλλως τὸ ΕΠΙΜΕΛΗΤΑ ἀντὶ τοῦ ὦ ἐργοδότα· ὃν δὴ ἐργοδότην φιλάργυρόν φησι. τὸ δὲ τὸν ΦΑΚΟΝ ΕΨΕΙΝ παρ' ὑπόνοιαν. ἔδει γὰρ εἰπεῖν τὸ κρέας. ἢ, κάλλιον ὦ ἐπιστάτα ἕψειν σε τὸν φακὸν ὁλόκληρον. καὶ ὅρα ἵνα μὴ ΕΠΙΤΑΜΗΣ, ἤγουν σχίσῃς τὴν χεῖρα καταπρίων αὐτὸν δηλονότι, ὡς οἱ τὸ κύμινον. καθὰ εἰώθαμεν τοὺς ἄγαν φειδωλοὺς, κυμινοπρίστας καλεῖν. σκώπτει δὲ αὐτὸν ὁ λόγος ὡς φειδωλόν.

56. Τινὲς ἐκ τοῦ Μίλωνος λέγουσιν εἶναι τὸν λόγον, ἀπὸ τοῦ, ἢ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλελήθει βῶκος ἀοιδὰς, μέχρι τέλους τοῦ εἰδυλλίου. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐκ τοῦ Μίλωνός ἐστιν ὁ λόγος τὸ, ἢ καλὰς ἄμμε ποῶν, μέχρις, ὤμοι τοῦ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας. τὸ δὲ μετὰ ταῦτα, ἤγουν τὸ, θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τοῦ θείου Λυτιέρσα, λέγουσι τὸν Βάττον λέγειν μέχρι τοῦ, μὴ ἐπιτάμῃς τὴν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον, τὸ δὲ ἑξῆς ὡς ἀπὸ τοῦ Μίλωνος, ἤτοι τὸ, ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας, καὶ τοὺς μετὰ ταῦτα δύο στίχους. Ἄλλως. Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας] Ταῦτα, τὰ μέλη τὰ προειρημένα δηλονότι, χρὴ τοὺς θερίζοντας ᾄδειν, καὶ οὐχὶ ἐρωτικὰ, ὥσπερ σὺ ποιεῖς βουκαῖε δηλονότι. ἢ ἐνδέχεται τοὺς θερίζοντας τοῦ θερισμοῦ φροντίζειν, καὶ μὴ τοῦ ἔρωτος, ὁ λόγος ἐκ τοῦ Μίλωνος. οἱ δὲ καὶ τοῖς ἐπάνω ταῦτα συνάπτουσι.

57. Περὶ δὲ τοῦ ἔρωτός σου, ὦ Βάττε, τοῦ πτωχοῦ, προσῆκόν ἐστι τῇ μητρί σου λέγειν ἐν τῇ κοίτῃ κατὰ τὸν ὄρθρον κειμένῃ. ἢ ἀνισταμένῃ ὄρθρου, καὶ μὴ νῦν ἐμοί. τὸ δὲ ΛΙΜΗΡΟΝ ἀντὶ τοῦ πτωχόν· ἢ χρὴ δέ σε τὸν σαυτοῦ ἔρωτα πρὸς τὴν μητέρα λέγειν, ὅτε γρηγορεῖ ἐν τῇ κοίτῃ.

ΥΠΟ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Ενδεκάτου Εἰδυλλίου.

Υπόκειται ὁ Κύκλωψ παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι᾽ ᾠδῆς. Προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος. ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ερασιςράτου, ἰατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. φέρεται δὲ καί τι ποιημάτιον αὐτοῦ ἀντιγεγραμμένον ὑπὲρ Κύκλωπος πρὸς Θεόκριτον.

ARGUMENTUM

Idyllii XI.

Proponitur Cyclops qui amorem suum erga Galateam carmine solatur. Alloquitur autem Theocritus Niciam medicum, Milesium natione, qui condiscipulus fuit Erasistrati, etiam medici. Fertur vero & aliquod ab illo carmen rescriptum de Cyclope ad Theocritum.

ΚΥΚΛΩΨ,

Εἰδύλλιον ιά.

Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, οὔτ᾽ ἔγχριςον, (ἐμὶν δοκεῖ) οὔτ᾽ ἐπίπαςον,

CYCLOPS,

Idyllion XI.

NUllum contra amorem natum est remedium aliud,
O Nicia, neque quod vel inungi vel aspergi possit, ut opinor,

ΟΥΔΕΝ. Ο νοῦς· οὐδὲν ἔρωτός μοι δοκεῖ φάρμακον πεφυκέναι, ὦ Νικία, εἰ μὴ ἡ παιδεία, καὶ αἱ μοῦσαι. ταύταις γὰρ ὁ Κύκλωψ πρὸς διαγωγὴν τοῦ ἔρωτος τῆς Γαλατείας ἐχρῆτο. καὶ Φιλόξενος ποιεῖ τὸν Κύκλωπα παραμυθούμενον ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τῆς Γαλατείας ἔρωτι, καὶ ἐντελλόμενον τοῖς δελφῖσιν, ὅπως ἀγγείλωσιν αὐτῇ, ὅπως ταῖς μούσαις τὸν ἔρωτα ἀκεῖται. καὶ Καλλίμαχος. Ὡς ἀγαθὸς Πολύφαμος ἀνεύρατο τὰν ἀοιδὰν, Αἱ μοῦσαι τὸν ἔρωτα καταἰσχανον. Ἄλλως. Ὦ Νικία, οὐδεμία θεραπεία ἄλλη ἐςὶ πρὸς τὸν ἔρωτα, παρὸ αἱ μοῦσαι. αὗται γὰρ θεραπεύουσι τὸν ἔρωτα. τὸ δὲ τοιοῦτο φάρμακον κοῦφον καὶ χάριεν γίνεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους. δύσκολον δὲ κατὰ τὴν εὕρεσιν. γινώσκεις δὲ καὶ σὺ τοῦτο ἐπιςημόνως, ὡς ἰατρὸς καὶ φίλος ταῖς μούσαις. καὶ τούτου παράδειγμα ὁ Κύκλωψ. εὐκολώτατα γὰρ ἐκεῖνος ἐθεράπευε τὸν ἔρωτα μελουργῶν, καὶ ταῖς μούσαις προσέχων, ὅτε ἠράσθη τῆς Γαλατείας

Ἠ ταὶ Πιερίδες. κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἁδὺ
Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὑρῆν δ' οὐ ῥᾴδιόν ἐστι.
Γινώσκεν δ' οἶμαι τὺ καλῶς, ἰατρὸν ἐόντα, €
Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα μοίσαις.
Οὕτω γοῦν ῥᾴϊστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν,
Ὡρχαῖος Πολύφαμος, ὄκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας,
Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφως τε.
Ἤρατο δ' οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις,

Quam Musæ. Leve *hoc* & jucundum
Nascitur inter homines: quod tamen facile non est invenire.
Puto autem *ego* bene nosse te *hoc*, medicus cum sis,
Et novem Musis eximie carus.
Sic Cyclops apud nos commode vixit,
Antiquus ille Polyphemus, cum amaret Galateam,
Jam primum pubescens circa os & tempora.
Amavit vero non rosis, aut pomis, aut cincinnis,

λατείας νέος ὤν, καὶ ἄρτι τὴν ἔκφυσιν τῶν γενείων ἐν τῷ πώγωνι δεικνύων. ἐκινήθη δ' εἰς ἔρωτα, οὐχ ὑπὸ μήλων, ἢ ῥόδων, ἢ ὑπὸ φαύλων τινῶν λέγω ΚΙΚΙΝΩΝ, τουτέστι τριχῶν, ἀλλ' ὑπ' ὀλεθρῶν μανιῶν. ὥστε καὶ τὰ προσόντα αὐτῷ ἡγεῖσθαι πάρεργα. καὶ γὰρ αἱ ὄϊες αὐτοῦ ᾄδοντος ἐπὶ τῆς ἠϊόνος, ἐκ τῆς νομῆς μόναι ἐπανῆλθον εἰς τὸ ΑΥΛΙΟΝ. τουτέστιν εἰς τὴν μάνδραν· αὐτὸς δὲ καθήμενος ᾖδεν ἔχων ἐκ τῆς Ἀφροδίτης ἐγκάρδιον ἕλκος, ὅπερ ἐνέπηξε τῷ ἥπατι αὐτοῦ. Ἰστέον, ὅτι τῶν φαρμάκων τὰ μὲν εἰσι ΧΡΙΣΤΑ, ἤγουν, ἅπερ χριόμεθα εἰς θεραπείαν. τὰ δὲ ποτὰ, ἤγουν, ἅπερ πίνομεν. τὰ δὲ ΕΠΙΠΑΣΤΑ, ἤγουν, ἅπερ ἐπιπάττομεν.

3. Τὸ κατὰ φιλοσοφίαν ἐρᾷν, κουφότατον παρέχει τὸ πάθος· ἤγουν, συντόμως γίνεται ἡ σοφία. καὶ σύντομον τὸ μουσικὸν εἶναί τινα.

4. Τὴν φιλοσοφίαν λέγει, ἢ τὴν παιδείαν, ὅτι οὐκ ἔστιν εὐχερὲς περιγενέσθαι φιλοσοφίας, ἢ παιδείας.

7. Τοῦτον γὰρ τὸν τρόπον ῥᾴδιον διῆγε καὶ ὁ παρ' ἡμῖν Κύκλωψ διὰ τῶν ᾠδῶν. τὸ δὲ ΠΑΡ ΗΜΙΝ ἐπὶ τῆς Σικελίας φέρει. καθὸ καὶ Συῤῥακούσιός ἐστι. δοκεῖ δέ τισιν, ὅτι καὶ ἡ πλάνη τοῦ Ὀδυσσέως περὶ Σικελίαν που γέγονε.

10. ΗΡΑΤΟ. Εἰς ἔρωτα ἐκινήθη· ἠράσθη, οὐκ ἐλαφρῶς, ὥστε μῆλα διδόναι, ἢ ῥόδα, ἢ ἕτερόν τι εἰς τὸ καλλωπίζειν. ἢ ἠράσθη οὐκ ἐλαφρῶς, καὶ τῶν κατὰ μέρος αὐτῆς, οὔτε ῥόδων, οὔτε μήλων. ΜΗΛΩΝ μὲν ἐπὶ τῆς ὄψεως· ΡΟΔΩΝ δὲ, τῆς γυναικείας ἥβης, παρόσον καὶ ῥοδωνιὰν αὐτὴν ἔσθ' ὅτε λέγει. ὡς Κρατῖνος ἐν Νεμέσει· Ὡς τ' οὐν ἐσθίων τοῖς σιτίοις ἥδομαι. ἅπαντα δ' εἶναι δοκεῖ ῥοδωνιὰ, καὶ μῆλα, καὶ σέλινα, καὶ σισύμβρια. ΟΥΔΕ ΚΙΚΙΝΟΙΣ. Τοῖς μαλλίοις. τῇ κόμῃ. ὡς καὶ ὁ κωμικὸς κέχρηται. Ὥσπερ ἐγχέλεις χρυσοῦς ἔχων κικίννους.

12. ΑΤΤ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Ἑνδεκάτου Εἰδυλλίου.

Ὑπόκειται ὁ Κύκλωψ παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾠδῆς. Προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος. ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ἐρασιστράτου, ἰατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. φέρεται δὲ καί τι ποιημάτιον αὐτοῦ ἀντιγεγραμμένον ὑπὲρ Κύκλωπος πρὸς Θεόκριτον.

ARGUMENTUM

Idyllii XI.

Proponitur Cyclops qui amorem suum erga Galateam carmine solatur. Alloquitur autem Theocritus Niciam medicum, Milesium natione, qui condiscipulus fuit Erasistrati, etiam medici. Fertur vero & aliquod ab illo carmen rescriptum de Cyclope ad Theocritum.

ΚΥΚΛΩΨ,

Εἰδύλλιον ιά.

Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, οὔτ' ἔγχριστον, (ἐμὶν δοκεῖ) οὔτ' ἐπίπαστον,

CYCLOPS,

Idyllion XI.

Nullum contra amorem natum est remedium aliud,
O Nicia, neque quod vel inungi vel aspergi possit, ut opinor,

ΟΥΔΕΝ. Ὁ νοῦς· οὐδὲν ἔρωτός μοι δοκεῖ φάρμακον πεφυκέναι, ὦ Νικία, εἰ μὴ ἡ παιδεία, καὶ αἱ μοῦσαι. ταύταις γὰρ ὁ Κύκλωψ πρὸς διαγωγὴν τοῦ ἔρωτος τῆς Γαλατείας ἐχρῆτο. καὶ Φιλόξενος ποιεῖ τὸν Κύκλωπα παραμυθούμενον ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τῆς Γαλατείας ἔρωτι, καὶ ἐντελλόμενον τοῖς δελφῖσιν, ὅπως ἀγγείλωσιν αὐτῇ, ὅπως ταῖς μούσαις τὸν ἔρωτα ἀκεῖται. καὶ Καλλίμαχος. Ὡς ἀγαθὸς Πολύφαμος ἀνεύρατο τὰν ἐοιδὰν, Αἱ μοῦσαι τὸν ἔρωτα κατίσχανον. Ἄλλως. Ὦ Νικία, οὐδεμία θεραπεία ἄλλη ἐστὶ πρὸς τὸν ἔρωτα, παρὸ αἱ μοῦσαι. αὗται γὰρ θεραπεύουσι τὸν ἔρωτα. τὸ δὲ τοιοῦτο φάρμακον κοῦφον καὶ χάριεν γίνεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους. δύσκολον δὲ κατὰ τὴν εὕρεσιν. γινώσκεις δὲ καὶ σὺ τοῦτο ἐπιστημόνως, ὡς ἰατρὸς καὶ φίλος ταῖς μούσαις. καὶ τούτου παράδειγμα ὁ Κύκλωψ. εὐκολώτατα γὰρ ἐκεῖνος ἐθεράπευε τὸν ἔρωτα μελουργῶν, καὶ ταῖς μούσαις προσέχων, ὅτε ἠράσθη τῆς Γαλατείας

Η ταὶ Πιερίδες. κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἁδὺ
Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὑρῆν δ' οὐ ῥᾴδιόν ἐστι.
Γινώσκεν δ' οἶμαι τὺ καλῶς, ἰατρὸν ἐόντα,
Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα μοίσαις.
Οὕτω γοῦν ῥᾷστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν,
Ὡ' ρχαῖος Πολύφαμος, ὅκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας,
Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφως τε.
Ἤρατο δ' οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίνοις,

Quam Musæ. Leve *hoc* & jucundum
Nascitur inter homines: quod tamen facile non est invenire.
Puto autem *ego* bene nosse te *hoc*, medicus cum sis,
Et novem Musis eximie carus.
Sic Cyclops apud nos commode vixit,
Antiquus ille Polyphemus, cum amaret Galateam,
Jam primum pubescens circa os & tempora.
Amavit vero non rosis, aut pomis, aut cincinnis,

λαττείας νέος ὤν, καὶ ἄρτι τὴν ἔκφυσιν τῶν γενείων ἐν τῷ πώγωνι δεικνύων. ἐκινήθη δ' εἰς ἔρωτα, οὐχ ὑπὸ μήλων, ἢ ῥόδων, ἢ ὑπὸ φαύλων τινῶν λέγω ΚΙΚΙΝΩΝ, τουτέστι τριχῶν, ἀλλ' ὑπ' ὀλοῶν μανιῶν. ὥστε καὶ τὰ προσόντα αὐτῷ ἡγεῖσθαι πάρεργα. καὶ γὰρ αἱ ὄιες αὐτοῦ ᾄδοντος ἐπὶ τῆς ἠίονος, ἐκ τῆς νομῆς μόναι ἐπανῆλθον εἰς τὸ ΑΥΛΙΟΝ. τουτέστιν εἰς τὴν μάνδραν· αὐτὸς δὲ καθήμενος οὐδὲν ἔχων ἐκ τῆς Ἀφροδίτης ἐγκάρδιον ἕλκος, ὅπερ ἐνέπηξε τῷ ἥπατι αὐτοῦ. Ιστέον, ὅτι τῶν φαρμάκων τὰ μέν εἰσι ΧΡΙΣΤΑ, ἤγουν, ἅπερ χριόμεθα εἰς θεραπείαν. τὰ δὲ ποτὰ, ἤγουν, ἅπερ πίνομεν. τὰ δὲ ΕΠΙΠΑΣΤΑ, ἤγουν, ἅπερ ἐπιπάττομεν.

3. τὸ κατὰ φιλοσοφίαν ἐρᾷν, κουφότατον παρέχει τὸ πάθος· ἤγουν, συντόμως γίνεται ἡ σοφία. καὶ σύντομον τὸ μουσικὸν εἶναί τινα.

4. Τὴν φιλοσοφίαν λέγει, ἢ τὴν παιδείαν, ὅτι οὐκ ἔστιν εὐχερὲς περιγενέσθαι φιλοσοφίας, ἢ παιδείας.

7. Τοῦτον γὰρ τὸν τρόπον ῥᾴδιον διῆγε καὶ ὁ παρ' ἡμῖν Κύκλωψ διὰ τῶν ᾠδῶν. τὸ δὲ ΠΑΡ ΗΜΙΝ ἐπὶ τῆς Σικελίας φέρει. καθὸ καὶ Συῤῥακούσιός ἐστι. δοκεῖ δέ τισιν, ὅτι καὶ ἡ πλάνη τοῦ Οδυσσέως περὶ Σικελίαν που γέγονε.

10. ΗΡΑΤΟ. Εἰς ἔρωτα ἐκινήθη· ἠράσθη, οὐκ ἐλαφρῶς, ὥστε μῆλα διδόναι, ἢ ῥόδα, ἢ ἕτερόν τι εἰς τὸ καλλωπίζειν. ἢ ἠράσθη οὐκ ἐλαφρῶς, καὶ τῶν κατὰ μέρος αὐτῆς, οὔτε ῥόδων, οὔτε μήλων. ΜΗΛΩΝ μὲν ἐπὶ τῆς ὄψεως· ΡΟΔΩΝ δὲ, τῆς γυναικείας ἥβης, παρόσον καὶ ῥοδωνιὰν αὐτὴν ἔσθ' ὅτε λέγει. ὡς Κρατῖνος ἐν Νεμέσει· Ὡς τ' οὖν ἐσθίων τοῖς σιτίοις ἥδομαι. ἅπαντα δ' εἶναι δοκεῖ ῥοδωνιὰ, καὶ μῆλα, καὶ σέλινα, καὶ σισύμβρια. ΟΥΔΕ ΚΙΚΙΝΟΙΣ. Τοῖς μαλλίοις. τῇ κόμῃ. ὡς καὶ ὁ κωμικὸς κέχρηται. Ὥσπερ ἐγχέλεις χρυσοῦς ἔχων κικίνους.

12. ΑΥΤ·

Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις. ἁγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα.
Πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ τ' ωὔλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
Αὐτῶ ἐπ' ἀΐονος κατετάκετο φυκιοέσσας
Ἐξ ἀῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος,
Κύπριος ἐκ μεγάλας τό οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον.
Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν, ἄειδε τοιαῦτα·

Ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;
Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα δ' ἀρνὸς,
Μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς.

Sed perniciosis furiis: ducebat autem omnia posthabenda.
Sæpe oves ad ovile *sine duce* sua sponte redibant
Ex viridi gramine: ipse vero Galateam cantu celebrans
In ipso algoso litore consumebatur,
Inde usque ab aurora, infensissimum habens sub pectore vulnus
A Venere potenti, quod telum illi in hepate fixerat.
Sed hoc remedium ille invenit, sedensque in rupe
Præcelsa, in mare prospectans, talia canebat:
O candida Galatea, cur amantem respuis?
Candidior caseo, cum aspiceris: tenerior agno,
Vitulo lascivior, acerbior uva immatura.

12. ΑΥΤΑΙ ἀντὶ τῦ μόναι, Ὅμηρος· Τυδείδης δ' αὐτὸς πανέων. ἀντὶ τῦ αὐτόματος καὶ μόνος.

17. Ἀλλὰ τετραμμένος ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, εὗρε ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟΝ, τυτέστι τὴν θεραπείαν. Καθεζόμενος γὰρ ἐπάνω τινὸς πέτρας ὑψηλῆς, μέλη τινὰ συνετίθη ἐμμύσως, πρὸς τὴν θάλασσαν βλέπων.

19. ΑΠΟΒΑΛΛΗ. Μισεῖς, ἀποῤῥίπτεις. ἀποβάλλω γὰρ, τὸ ἀποῤῥίπτω. προσβάλλω, τὸ προσκρύω· ὡς τὸ, προσβάλλυσιν οἱ πολέμιοι τῷ τείχῃ τῆς πόλεως. περιβάλλω, τὸ ἐνδύω. ὅθεν καὶ περιβολὴ, τὸ ἔνδυμα.

20. ΠΑΚΤΑΣ. τυρῦ πεπηγότος. ὃ οἱ Ἀττικοὶ τροφαλίδα λαλῦσι.

21. ΓΑΥΡΟΤΕΡΑ. Αὐθαδεστέρα. γαῦρος γὰρ ὁ ἐπηρμένος. καὶ γαυριῷ ῥῆμα, ἀντὶ τῦ ἐπαίρεται. ἐκ τύτυ συγκριτικὸν, γαυρότερος, καὶ γαυροτέρα θηλυκόν. ΦΙΑΡΩΤΕΡΑ σκληροτέρα ἀώρυ ςαφυλῆς. ΟΜΦΑΞ γὰρ ἡ ἄωρος ςαφυλὴ, καὶ ἡ ἄωρος ἐλαία, ὅθεν καὶ ὀμφάκινον ἔλαιον, τὸ ἐξ ἀώρων ἐλαιῶν γενόμενον, ὃ δὴ πινόμενον τὰς ἐν τῇ κοιλίᾳ πλατέας ἕλμινθας ἀναιρεῖ.

24. ΑΥΚ-

Φοιτῆς δ' αὖθ' οὕτως, ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με.
Οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με·
Φεύγεις δ' ὥσπερ ὄϊς πολιὸν λύκον ἀθρήσασα.
Ἠράσθην μὲν ἔγωγε, κόρα, τεῦ, ἁνίκα πρᾶτον
Ἦνθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον.
Παύσασθαι δ' ἐσιδών τυ καὶ ὕστερον οὐδέτι πω νῦν
Ἐκ τήνω δύναμαι· τὶν δ' οὐ μέλει οὐ μὰ Δί' οὐδέν.
Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὕνεκα φεύγεις·
Οὕνεκα μοι λασία μὲν ὀφρῦς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
Ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θὤτερον ὡς μία μακρά,
Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι· πλατεῖα δὲ ῥὶς ἐπὶ χείλει.

Soles vero huc venire, cum me dulcis somnus tenet:
Recedis vero statim abiens cum dulcis somnus me reliquit,
Fugisque velut ovis canum lupum conspicata.
Amare te cœpi puella tunc, cum primum
Venisti cum mea matre, volens hyacinthina folia
Ex monte decerpere; ego vero viæ dux eram.
Neque, ubi te vidi, postea desinere, ne nunc quidem,
Ab eo inde tempore potui: tu vero prorsus nihil per Jovem curas.
Scio pulchra puella, quare me fugis:
Quia mihi hirsutum supercilium per totam frontem,
Ab aure altera ad alteram protensum est aurem, unum longum,
Unus vero oculus subest, & latus nasus supra labra.

24. ΠΟΛΙΟΝ. Ἀντὶ τοῦ λευκόν. οἱ γὰρ λύκοι αἰθαλώδεις τὴν χροιάν· ἐπεὶ οὖν ἐκ μέλανος καὶ λευκοῦ εἰσι τὰ τοιαῦτα, εἶπε καταχρηστικῶς τοὺς λύκους λευκούς· ἢ πολιοὺς, ἀντὶ τοῦ γεραιοὺς, καὶ παλαιούς.

27. ΤΟ ΔΡΕΨΑΣΘΑΙ, κυρίως ἐπὶ βοτανῶν, καὶ ἐπὶ φύλλων δένδρων· καὶ λέγεται ἀεὶ παθητικῶς. τὰ γὰρ ἐνεργητικὰ ἄχρηστα. σημαίνει δὲ τὸ τέμνω. ἐκ δὲ τούτου τοῦ δρέπω ἀχρήστου, καὶ δρεπάνη, δι' ἧς τοὺς ἀστάχυας δρέπομεν.

28. Οὐ δύναμαι παύσασθαι ἐξ ἐκείνου τοῦ καιροῦ, καθ' ὃν εἶδόν σε, οὔτε μετὰ τοῦτο, οὔτε μέχρι τοῦ νῦν.

33. Τουτέστιν εἰμὶ σιμός· σιμὸς δέ ἐστιν, ὁ συγκαθημένην ἔχων τὴν ῥῖνα, καὶ ἀνεστηκότας τοὺς ῥώθωνας. γρυπὸς δὲ, ὁ ἐπικαμπῆ ταύτην ἔχων, δίκην ἱέρακος.

Ἀλλ' ὠυτὸς τοιοῦτος ἐὼν, βοτὰ χίλια βόσκω,
Κἠκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ,
Οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεί.
Συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων,
Τὶν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἁμᾶ κἠμαυτὸν ἀείδων,
Πολλάκι νυκτὸς ἀωρί. τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρὼς,
Πάσας μαννοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.

Verum ego ille, qui talis sum, oves mille pasco;
Et lac optimum, quod ex illis mulgetur, bibo:
Nec caseus mihi desit in æstate, neque in autumno,
Neque summa etiam hyeme: fiscellæ enim sunt oneratæ semper.
Fistula vero melius canere novi quam ullus hic Cyclopum,
Tecum, o carum dulce pomum, me ipsum *quoque* cantu celebrans,
Idque sæpe nocte intempesta. Alo tibi undecim hinnulos,
Omnes fœtus; & catulos quatuor ursarum.

34. Ἀλλ' ἐγὼ αὐτὸς τοιοῦτος ὢν, ἀσχήμων δηλονότι καὶ δυσειδὴς, ποιμήν εἰμι προβάτων χιλίων, καὶ βόσκω αὐτά. καὶ τὸ γάλα τούτων τὸ κάλλιστον πίνω ἀμελγόμενος. ἰστέον, ὅτι τὸ ἀμέλγω κοινὸν, ὃ καὶ βδέλλω, τὸ ἐκπιέζω. ἐκ τούτου καὶ βδέλλα, ἡ ἐκμυζῶσα καὶ πίνουσα τὸ αἷμα. Ἀττικῶς δὲ, βδάλλω τὸ αὐτό.

37. ΤΑΡΣΟΙ τὰ κοινῶς λεγόμενα τυροβόλια, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ τείρω. τερῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, καὶ ἀναδόσει τοῦ τόνου. τέρσω. ἀφ' οὗ ταρσός. ἐν ᾧ τινι δηλονότι ὁ τυρὸς ξηραίνεται.

38 Γινώσκω δὲ διὰ σύριγγος μελουργεῖν, ὡς οὐδεὶς τῶν ἐνταῦθα ὄντων Κυκλώπων.

39. ΓΛΥΚΥΜΑΛΟΝ. τοῦτο πρόσφθεγμα ἐρωτικόν. εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρῶντες πρὸς τὰς ἐρωμένας λέγειν, γλυκύ μου μῆλον. ἐμαυτὸν καὶ σε παρὰ καιρὸν τῆς νυκτὸς ᾄδω· τουτέστι, διὰ μελιγρημάτων ἐγκωμιάζω. Ἄλλως. ναί, φησιν, οὕτω τὸ συρίζειν ἐπίσταμαι, ὡς οὐδεὶς τῶν Κυκλώπων, ὑμνῶν τὸ [illegible]φιλέστατόν μοι γλυκύμηλον. ἤγουν τὸ γλυκὺ μῆλον. μῆλον δέ ἐστιν ὡς μελίλωτον. ἔστι καὶ μήλου γένος. Σαπφώ· Γλυκύμαλον ἐρεύγεται, ὡς ἄκρῳ ἐπ' ὕδῳ.

40. Τοῦτο ἐρεθιστικὸν, ἤγουν παρακινητικὸν πρὸς ἔρωτα, ὅτι ἐκ περιουσίας ἔχω καὶ ἐλάφους, μετὰ τῶν γεννημάτων αὐτῶν. ΑΜΝΟΦΟΡΩΣ γὰρ, ἀμνίδας καὶ βρέφη φερούσας. ἢ ΜΑΝΝΟΦΟΡΩΣ. γράφεται γὰρ ἔν τισι καὶ οὕτω. ΜΑΝΝΟΣ δέ ἐστιν ὁ περιτραχήλιος κόσμος, τὸ λεγόμενον μαννάκιον.

41. Καὶ σκύμνους ἄρκτων τέσσαρας.

42. ΑΛΛ.

Ἀλλ' ἀφίκευ τὺ ποτ' ἄμμε, καὶ ἑξεῖς ὐδὲν ἔλασσον·
Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν.
Ἅδιον ἐν τὤντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς·
Ἐντὶ δάφναι τηνεὶ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι·
Ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἔντ' ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος·
Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα
Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι.
Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;
Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμεν,

Sed veni tu ad me, habebis nihil minus.
Glaucum vero mare sine litus ferire.
Jucundius in antro apud me noctem transiges:
Ibi sunt lauri, sunt proceræ cupressi:
Est & nigra hedera: est vitis dulcissimos fructus ferens:
Est & gelida unda, quam mihi nemorosa Ætna
Ex candida nive, potum divinum, ministrat.
Quis *præ* his in mari & fluctibus vivere malit?
Si vero ego videor tibi esse hirsutior,

42. Ἀλλ' ἐλθὲ πρὸς ἐμέ. καὶ ὐχ ἧττον ἐμῦ ἕξῃς. δηλονότι, ὁμοίως ἐμοὶ ἀπολαύσῃς τῶν ἐμῶν.

45. ῬΑΔΙΝΟΝ τὸ ἐπίμηκες καὶ λεπτόν. τὸ ῥᾷα, ἤγουν εὐκόλως δονύμενον.

46 ΜΕΛΑΣ ΚΙΣΣΟΣ. Οὐκ ἀσκέπως τῦτό φησι. παραδίδωσι δὲ ὁ Κρατῖνος, καὶ ἄλλον λευκὸν κισσὸν, ὗ τὸν καρπὸν μετὰ τὸ τριβῆναι πινόμενον, πρὸς παιδοποιΐαν φασὶ συντελεῖν.

47. Ἰςέον, ὅτι ἡ Αἴτνη τὸ ὄρος τῆς Σικελίας, ἐξ ἑνὸς μέρυς πῦρ ἀναπέμπει, ὃ καὶ Αἰτναῖον λέγεται· ἐκ δὲ τῦ ἑτέρυ μέρυς ἐςὶ δενδροφόρον, ἐν ᾧ καὶ χιὼν δι' ἔτυς τηρῦται, ἐξ ὗ φησιν ὁ Θεόκριτος, τῆς χιόνος τηκομένης, ῥεῖν τὸ ὕδωρ καὶ μάλα ψυχρόν.

48. ΠΟΤΟΝ. ΑΜΒΡΟΣΙΟΝ. Νέκταρ, θεῶν πόμα. ἀμβροσία τροφὴ θεῶν, ὥς φασιν Ἕλληνες. ἐκ δὲ τῆς ἀμβροσίας καὶ ἀμβρόσιον πόμα, τὸ θεῖον, τυτέςι τὸ γλυκύτατον.

49. Ἤγυν, τίς τοσαῦτα ἔχων, ὅσα ἐγὼ ἔχω δηλονότι, ἀφεὶς ταῦτα προέλοιτο, ἤγυν προκρίνοι οἰκεῖν θάλασσαν καὶ κύματα.

50. Εἰ δὲ ἐγὼ παρά σοι νομίζομαι λάσιος εἶναι, δηλονότι σύνοφρυς, καὶ διὰ τῦτο μεμίσημαι, ἐςί μοι ξύλα δρύϊνα· καὶ καιόμενος καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν, ὗ γλυκερώτερον ὐδὲν ἐμοὶ, ὑπὸ σῦ, ὑπομείναιμι ἂν ἡδέως. τῦτό φησιν, ὅτι οἱ ἐρῶντες πάσχοντες ὑπὸ τῶν ἐρωμένων τὰ ἔσχατα τῶν δεινῶν, ἡδέως φέρυσιν.

 54. ἈΠΟ-

Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ·
Καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦ καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,
Καὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμὸν, τῶ μοι γλυκερώτερον οὐδέν·
Ὤ μοι ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα,
Ὡς κατέδυν ἐπὶ τὶν, καὶ τὰν χέρα τεῦ ἐφίλασα,
Αἰ μὴ τὸ στόμα λῇς· ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκὰ,
Ἢ μάκων' ἁπαλὰν, ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν.
Ἀλλὰ, τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι·
Ὥστ' οὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
Νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι,

Sunt mihi querna ligna, & sub cinere ignis inextinctus:
Et perferre possum, ut etiam anima mea a te combur[a]tur,
Et unicus ille oculus, quo mihi nihil dulcius est.
Hei mihi quod mater non peperit me habentem branchia,
Ut ad te per undas irem, ac manum tuam oscularer,
Si quidem os non velles: afferrem vero tibi vel alba lilia,
Vel papaver tenerum, quod rubra crepitacula habet.
Atqui hæc quidem in æstate, alia vero gignuntur hyeme,
Ut omnia hæc simul tibi afferre non possim.
Nunc profecto hic, o puella, natare discam,

54. Ἀπορῶν ὁ Κύκλωψ καὶ ἀποτυγχάνων ὡς ἐρῶν Νηρηίδος τῆς Γαλατείας, φησὶ δυσοπαθῶν. φεῦ μοι ὅτι οὐκ ἐγέννησέ με ἡ μήτηρ μου ἰχθύν. οὕτω γὰρ ἂν κατεφίλησα τὴν χεῖρά σου, ἐὰν μὴ τὸ στόμα ἤθελες.

56. Ἔφερον δέ σοι καὶ ἐρωτικὰ σύμβολα, κρίνα δηλονότι λευκὰ καὶ μήκωνος φύλλα. ἀλλ' οὐκ ἂν δυνηθείην φέρειν σοι ἀμφότερα ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ· τὰ γὰρ κρίνα τοῦ θέρους εἰσί· τὰ δὲ τῆς μήκωνος φύλλα τοῦ χειμῶνος. ΜΗΚΩΝ δὲ λέγεται ἡ κεφαλὴ, καὶ ἀνθηφόρος βοτάνη, ἡ κοινῶς λεγομένη κώδεια.

57. ΠΛΑΤΑΓΩΝΙΑ. τὰ τῆς μήκωνος φύλλα φησὶ, καὶ τὰ τῆς ἀνεμώνης, ἀπὸ τοῦ πλάσσειν, ὅ ἐστι ψοφεῖν. τιθέντες γὰρ αὐτὰ κατὰ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν λιχανὸν δάκτυλον, τύπτουσι τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ, καὶ οὕτω σημειοῦνται, εἰ ἀγαπῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων. ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ τῆς πλαταγῶνος ψόφου, εἰ ἀψόφως ἐπικρουσθείη.

60. Λείπεται τοίνυν, ὦ κόρη, ἐπεὶ οὐ βραγχία ἔχω, τουτέστιν οὐκ ἰχθὺς ἐγενόμην, μαθεῖν ἐμὲ τὸ νεῖν, τουτέστι τὸ πλέειν, καὶ κολυμβᾷν, ἐάν περ ἀφίκηταί τις ξένος ἐνταῦθα μετὰ νηός· οὗτος γὰρ ἐμὲ διδάξεται δηλονότι πλέειν, ἵνα μάθω, τί γλυκύ ἐστιν ὑμῖν, ταῖς Νηρηίσι δηλονότι, τὸ κατοικεῖν τὸν βυθόν.

63. Τὸ

Αἴκα τις σὺν ναῒ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται·
Ὡς κεν ἴδω τί ποθ' ἁδὺ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὔμμιν.
Ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
(Ὥσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπενθεῖν·
Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γάλ' ἀμέλγειν,
Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.
Ἁ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾷ·
Οὐδὲν πᾳ ποχ' ὅλως ποτί τιν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μευ,
Καὶ ταῦτ', ἆμαρ ἐπ' ἆμαρ ὁρεῦσά με λεπτὸν ἐόντα.
Φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ
Σφύσδειν, ὡς ἀνιαθῇ· ἐπεὶ κἠγὼν ἀνιῶμαι.
Ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;

Si quis hospes navigans cum nave huc advenerit,
Ut sciam quænam voluptas vobis sit habitare in profundo.
Egredere o Galatea, & egressa obliviscaris
(Sicut ego nunc hic sedens) domum redire.
Pascere vero una mecum velis, & lac mulgere,
Et caseum premere, acre coagulum immittens.
Mater me sola injuria afficit, & eam accuso:
Nihil prorsus illa unquam amabile tibi dixit de me,
Idque indies videns me tenuem *magis* fieri.
Dicam mihi caput & ambos pedes meos
Dolere, ut crucietur: quoniam & ego crucior.
O Cyclops, Cyclops, quo tibi mens avolavit?

63. τὸ πᾶν· εἴθε ἐξέλθοις ὦ Γαλάτεια, καὶ ἐξελθοῦσα, εἴθε λήθην λάβοις, ὥσπερ ἐγὼ νῦν ἐνταῦθα καθήμενος εἰς τὸν οἶκον ἀπελθεῖν. καὶ εἴθε βουληθείης σὺν ἐμοὶ ποιμαίνειν, καὶ ὁμοῦ γάλα ἀμέλγειν καὶ εἴθε βουληθείης, ἀπὸ κοινοῦ τὸ σχῆμα, τυρὸν πῆξαι, πιτύαν δραστικωτάτην ἐμβαλοῦσα.

66. Α ΜΑΤΗΡ ΑΔΙΚΕΙ ΜΕ. Ὅτι οὐ μαστρωπεύει μοι. αὕτη ἂν εἴη Φόρκυνος θυγάτηρ ἡ Θόωσα, καθὼς φησιν ὁ ποιητής. Ἄλλως. τοῦτο ἀγροικικὸν, καὶ ἀφελὲς τὸ ἦθος. ὅτι ἡ μήτηρ μου ἀδικεῖ με, μὴ προαγωγεύουσα τὴν ἐμὴν ἐρωμένην πρὸς ἐμέ. καὶ ταῦτα ὁρῶσά με ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἰσχναινόμενον, καὶ λεπτυνόμενον καθ' ἑκάστην ἡμέραν. διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ ἀντιλυπήσω αὐτὴν, προφασιζόμενος, ὅτι τὴν κεφαλὴν μου ὀδυνῶμαι, καὶ τοὺς πόδας μου ἀμφοτέρους, ἐπεὶ τοῦ ἔρωτός μου οὐ φροντίζει.

72. Ὥσπερ συστραφεὶς, καὶ ἀλγήσας τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς ἐκστάσεως, πρὸς ἑαυτὸν διαλέγεται· ποῦ τὰς φρένας ὦ Κύκλωψ ἐκπεπετασμένας καὶ πεπλανημένας ἔχεις, ἐὰν ἀπελ-

Αἴκ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
Ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχες νῶν.
Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;
Εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
Πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
Κιχλίσδοντι δὲ πᾶσαι, ἐπήν κ' αὐταῖς ὑπακούσω·
Δηλονότ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγών τις φαίνομαι ἦμες.

Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα,
Μωσίσδων· ῥᾷον δὲ διᾶγ' ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

Si tu profectus calathos texeres, & teneras virgas metens
Agnis adferres, fortasse multo rectius saperes.
Mulge præsentem: quid enim fugientem sectaris?
Forte aliam invenies Galateam, & quidem pulchriorem.
Multæ puellæ mecum de nocte colludere volunt:
Suaviter vero rident omnes, cum ipsis ausculto:
Nimirum & ego in terra aliquis videor esse.
Sic Polyphemus pascebat amorem,
Cantans: suavius autem agebat, quam si aurum dedisset.

κπελθὼν καλαθίσκως συμπλέκῃς, καὶ πόαν θερίσας τοῖς ἀρνίοις φέροις, ἴσως γένοιο φρονιμώτερος.

75. Ο νῶς· τί πρὸς ἀμηχανίαν τρέπῃ; Ἡσίοδος· Νήπιος, ὃς τὰ ἕτοιμα λιπὼν, τ' ἀνέτοιμα διώκῃ. κατὰ τὴν παροιμίαν τῶτο λέγῃ. τὸν θέλοντα βῶν ἔλαυνε· ἦγων, τὴν ἀγαπῶσαν φίλῃ.

80. Πρὸς τὸν Νικίαν ὁ λόγος ἀπὸ τῶ ποιητῶ. ὅτως ὁ Πολύφημος, φησι, μετεχειρίζετο τὸν ἔρωτα, ἐθεράπευε μελῳδῶν.

81. Εὐχερέστερον δὲ διέζῃ, παρὰ μισθὸν δῶναι, εἰς θεραπείαν τῶ ἔρωτος δηλονότι. ἢ εἰ χρυσίον ἤχε δῶναι, ὅπως πείσῃ τὴν Γαλάτειαν.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τῦ Δωδεκάτυ Εἰδυλλίυ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ Εἰδύλλιον Αἴτης, γέγραπται δὲ Ἰάδι διαλέκτῳ. Αἴτας δὲ οἱ μὲν Θετταλοὶ καλῦσι τὺς ἐρωμένυς. οἱ δὲ, Αἴτας, τὺς ἑταίρους. φασὶ δέ τινες λέγεσθαι τὺς ἀγαθὺς, οἷον μὴ ἴτας, ἀντὶ τῦ μὴ ἰταμύς. ἢ Αἴτης, ὁ συναίτης καὶ συμπολίτης. Προσδιαλέγεται δὲ ὁ ἐρῶν τῷ ἐρωμένῳ, καὶ εὔχεται δύο ψυχῶν ἁρμογὴν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ φιλίας ἀσφάλειαν μέχρι τέλυς παραμένυσαν· ἵνα καὶ μετὰ θάνατον οἱ μετ' αὐτὺς φημίσωσιν τὴν ἐν ἀμφοτέροις ὁμόνοιαν. Καὶ τὺς Μεγαρεῖς ἐπαινεῖ, ἐπὶ τῷ τετιμηκέναι Διοκλέα ὑπερασπίσαντα τῦ ἰδίυ ἐρωμένυ.

ARGUMENTUM

Idyllii XII.

Inscribitur quidem hoc Idyllion Aites: scriptum vero est Ionica dialecto. Aitas autem Thessali vocant amatos. Alii ἀΐτας *socios appellant, nonnulli vero probos & modestos ita vocari dicunt, quasi non protervos, sive impudentes. Aut Aites significat cohabitatorem & concivem. Alloquitur autem amator eum quem amat, optatque sibi duorum animorum conjunctionem, & amicitiæ solidam firmitatem, quæ usque in finem vitæ permaneat: adeo ut etiam post ipsorum mortem posteri prædicent concordiam quæ inter eos intercessit. Et Megarenses laudat, eo quod summo honore affecerint Dioclem, qui semetipsum pro amico suo defendendo morti exposuit.*

ΑΙΤΗΣ,

Εἰδύλλιον ιβ'.

Ἤλυθες, ὦ φίλε κῦρε, τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἠοῖ;
Ἤλυθες; οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκυσιν.

AITES,

Idyllion XII.

Venisti care puer, post tertiam jam noctem & auroram,
Venisti: qui vero desiderio conficiuntur, uno die fiunt senes.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ιβ'.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Αἴτης γέγραπται δὲ Ἰάδι διαλέκτῳ. ἔστι δὲ τὸ εἶδος ἀφηγηματικόν. ἀφ' ἑνὸς γὰρ προσώπυ προάγεται ὁ λόγος, τυτέστι, τῦ Θεοκρίτυ. διαλέγεται γὰρ ὡς ἐραστὴς πρός τινα ἐρώμενον, ὑ πλέον τριῶν ἡμερῶν ἀποδεδημηκότα. ὅθεν φησιν, ἤλυθες μετὰ τρεῖς ἡμέρας· ἐγὼ δὲ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ γεγήρακα, ὡς ποθῶν. ἔστι δὲ Εἴσπνηλος ὁ ἐραστὴς, κατὰ τὴν τῶν Ἀμυκλαίων διάλεκτον. Αἴτης δὲ, ὁ ἐρώμενος, ὡς Θετ-

Ὅσσον ἔαρ χειμῶνος, ὅσον μῆλον βραβίλοιο
Ἥδιον, ὅσσον ὄϊς σφετέρης λασιωτέρη ἀρνὸς,
Ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικὸς,
Ὅσσον ἐλαφροτέρη μόσχου νεβρὸς, ὅσσον ἀηδὼν
Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν·
Τόσσον ἔμ' εὔφρηνας σὺ φανείς· σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγὸν
Ἠελίου φρύγοντος ὁδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις.
Εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες

Quanto ver hyeme, & quanto pomum pruno
Suavius, quantoque mater ovis agno villosior est,
Quanto virgo præstantior est muliere ter nupta,
Quanto vitulo celerior hinnulus, quantum luscinia
Canora cantu omnes volucres superat:
Tantum tu me exhilarasti adveniens. Sub umbrosam vero fagum
Sicut viator aliquis sole torrente properabam.
Utinam concors adspiret utrisque amor

Θετταλοὶ φασιν. εὔχεται δὲ ἵνα μετὰ θάνατον γένοιντο ἀοίδιμοι. ἐπαινεῖ δὲ καὶ τοὺς Μεγαρεῖς ὡς τετιμηκότας τὸν Διοκλῆν παιδεραστὴν ὄντα ἐπιταφίῳ ἀγῶνι, ἐν ᾧ οἱ νέοι ἠγωνίζοντο φιλήμασι, καὶ ὁ μᾶλλον φιλήσας ἐστεφανοῦτο βαρεῖ στεφάνῳ, καὶ ἀπήρχετο πρὸς τὴν ἑαυτοῦ μητέρα.

1. Ὦ φίλε μοι νέε, ἦλθες μετὰ τρεῖς νύκτας τε καὶ ἡμέρας. εἶτα ἐπαναφέρων εἴρηκεν, ὅτι βραδέως ἦλθες.

2. Οἱ δὲ ἐρῶντες ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀποδυρόμενοι γηρῶσιν. ἔστι δὲ παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν. ἢ οἱ δὲ ποθοῦντες ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ γηρῶσι τῶν ἐρωμένων ἀποτυγχάνοντες. Ἄλλως. οἱ ἐρῶντες εἰ μίαν μόνην ἡμέραν τοῦ ἐρωμένου ἀπολειφθῶσιν, τὴν πᾶσαν ζωὴν ἐστερῆσθαι τῆς αὐτῶν παρουσίας νομίζουσιν.

3. Ὅσσον δὲ ἡδύτερον τὸ ἔαρ τοῦ χειμῶνος, ὅσον ἡ ὄϊς τῆς ἰδίας ἀρνὸς δασυτέρα, ὅσον ἡ παρθένος προτιμωτέρα τῆς πολυγάμου γυναικὸς, ὅσον ταχυτέρα ἡ ἔλαφος τοῦ μόσχου, ὅσον ἡ ἀηδὼν γλυκυτάτη, εἰς τὸ ᾄδειν δηλονότι, τῶν πετεινῶν πάντων· τόσον φανεὶς σὺ εὔφρανας ἐμέ. κατέφυγον δὲ ὑπὸ σὲ, ἀναψυχὴν ληψόμενος δηλονότι, ὥσπερ καὶ ὁδοιπόρος, τῷ ἡλίῳ φλεγόμενος, ὑπὸ σκιὰν δένδρου κατέφυγε.

8. Ὡς ἄν τις, φησὶ, φλεγόμενος ὑπὸ ἡλίου εἰς σκιὰν φηγοῦ παρέλθῃ, οὕτω κἀγώ σοι προσανεπαυσάμην ἀσμένως.

10. Εἴθε, φησὶν, ἐνεχώρει ὅμοιον γενέσθαι τὸν εἰς ἀλλήλους ἔρωτα, ἵνα καὶ ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων περιβόητος ἡμῶν ἡ φιλία ᾖ. ἢ, εἴθε δὲ ἐφ' ἡμῖν ἀμφοτέροις εὐμενεῖς οἱ ἔρωτες γένοιντο, καὶ ἐπιπνεύσειαν ἀταράχως, γενοίμεθα δὲ καὶ τοῖς μεθ' ἡμᾶς ἐσομένοις λόγος ᾀδόμενος· ὅτι δύο τινὲς ἐν ἀλλήλοις ἐγένοντο συντακέντες τῷ ἔρωτι.

Νῶϊν, ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδή.

Δοιὼ δή τινε τῶδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
Φῶθ'· ὁ μὲν, ἦν εἴσπνιλος, φαίη χ' ὡ' μυκλαΐσδων·
Τὸν δ' ἕτερον πάλιν ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι ἀΐταν.
Ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. ἦ ῥα τότ' ἦσαν
Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς.
Εἰ γὰρ τοῦτο πάτερ Κρονίδη πέλοι, εἰ γὰρ ἀγήρῳ
Ἀθάνατοι, γενεαῖς δὲ διηκοσίῃσιν ἔπειτα

Nobis, ita ut posteri de nobis cantent!
Duo quidam inter se juncti fuerunt
Viri: alter erat amicus, dicat quis Amyclæa lingua loquens,
Alterum vero Thessalice loquens amatum vocet.
Mutuo illi sese amabant æqua lege: certe tunc fuerunt
Aurei olim homines, quum vicissim amaret qui amabatur.
Utinam hoc, o pater Jupiter, fiat: atq; utinam nunquam senescentes
Immortales simus: atque post secula ducenta

11. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τοῖς ἐσομένοις καὶ μέλλουσιν ἔσεσθαι. ἤτοι τοῖς μεταγενεστέροις γενοίμεθα ἀοιδή· ἤτοι ἄκουσμα, λέγουσι δηλονότι.

12. ΔΟΙΩ ΔΗ ΤΙΝΕ. Τοῦτο ὡς τοὺς προγενεστέρους. ἵνα οἱ μεταγενέστεροι τῆς φιλίας ἡμῶν μνησθέντες λέγωσιν ὅτι δύο πρὸ ἡμῶν ἐγένοντο ἄνθρωποι· ἕτερος μὲν ὑπὸ Λακώνων λεγόμενος ΕΙΣΠΝΙΛΟΣ, τουτέστιν ἐραστής· ἕτερος δὲ ὑπὸ Θεσσαλῶν ΑΙΤΑΣ, τουτέστιν ἐρώμενος. οὗτοι δ' ἀλλήλους ἐξ ἴσου ἐφίλησαν, τοῦ χρυσοῦ γένους, ὡς ἔοικεν, ὄντες.

13. Ὁ μὲν κατὰ τοὺς Ἀμυκλαίους Εἴσπνιλος ὀνομαζόμενος. οὗτοι γὰρ τὸν ἐραστὴν εἴσπνιλόν φασιν, ὁ δὲ ἕτερος κατὰ τοὺς Θετταλοὺς Αἴτης, τουτέστιν ἐρώμενος. τὴν ἀλλήλων δὲ φιλίαν ἰσόῤῥοπον εἶχον. ὡς ἐπὶ ζυγοῦ ἰσοστάθμου. ὡς ἔοικε δὲ τότε ἦσαν πάλαι ἄνδρες ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους, ὅτε ὁ φιλῶν ἀντεφιλεῖτο· ΑΜΥΚΛΑΙ δὲ πόλις Λακωνική.

17. Εἴθε γὰρ τοῦτο ὦ Ζεῦ γένοιτο υἱὲ τοῦ Κρόνου. ΑΓΗΡΩ. Ἤγουν, ὦ Ζεῦ καὶ ὦ ἕτεροι θεοὶ εἰ μὴ γηράσκοντες, καὶ ἀθάνατοι. Ἄλλως. εἰ γὰρ ἀγήρῳ ἀθάνατοι] νοητέον ἔξωθεν, ἡμεῖς. τοῦτο δὲ οὐχ ὡς θεοὺς αὐτοὺς εἶναί φησιν, ἀλλ' ὡς καὶ τοῖς μεταγενεστέροις διὰ μνήμης εἶναι καὶ ᾄδεσθαι, καὶ μὴ ἐπιλησθῆναι. ἤ, εἰ γὰρ ἀγήρῳ ἡμεῖς, ὦ ἀθάνατοι, ἤγουν διὰ μνήμης ὑπάρχοιμεν. ὁ νοῦς. τὸ πᾶν· εἴθε ἀθάνατοι γενοίμεθα, μηδ' ὅλως γήρως γεγευμένοι, εἰ δὲ συμβαίη ἡμᾶς θανεῖν δηλονότι, εἴθε τις ἀγγείλειεν ἡμῖν εἰς τὸν ἀνέκβατον τόπον τοῦ ᾅδου, μετὰ διακοσίας γενεὰς, ὅτι ἡ σὴ νῦν φιλία καὶ τοῦ ἐρωμένου τοῖς πάντων ἔγκειται στόμασι, μάλιστα δὲ τοῖς τῶν ἠϊθέων, στόμασι δηλονότι.

Ἀγγείλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα·
„Ἡ σὴ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος ἀΐτεω„
„Πᾶσι διὰ στόματος; μετὰ δ' ἠϊθέοισι μάλιστα.„
Ἀλλ' ἤτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι οὐρανίωνες
Ἔσσονθ' ὡς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δέ σε τὸν καλὸν αἰνῶν,
Ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιῆς ἐκ ἀναφύσω.
Ἢν γὰρ καί τι δάκης, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθὺς ἔθηκας,
Διπλάσιον δ' ὤνησας· ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆνθες.
Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς,

Nunciet mihi aliquis apud Acherontem irremeabilem:
Dicens, Amor tuus nunc, & amabilis amici tui,
Omnibus eſt in ore, præcipue vero juvenibus.
Verum horum omnium ſuperi cœlicolæ
Diſpenſatores erunt ſicut volent: ego vero te formoſum laudibus celebrans
Non edam mendacia ſuper naſum rarum: *i. nihil falſi dicam.*
Nam etſi *me* in aliquo læſeris, & ſtatim reddidiſti id innoxium,
Et duplo juviſti, & habens auctuarium diſcedo.
Niſæi Megarenſes, remis præſtantes,

22. Ἀλλ' οἱ θεοὶ μὲν ἔσονται οἱ οὐρανίωνες ὑπέρτεροι τούτων· τουτέστιν ἰσχυρότατοι βοηθοὶ, ὡς ἐθέλουσιν. ἐγὼ δὲ ἐπαινῶν σε τὸν καλὸν, οὐ ψεύσομαι, οὐδὲ ἐπὶ τῆς ῥινὸς τῆς ἐμῆς ἀναβλαστήσουσι τὰ τοῦ ψεύδους σύμβολα. Ἄλλως. ἐγὼ δέ σε ἐγκωμιάζων, λέγει δὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον, οὐ ψεύσομαι περὶ σοῦ. οὐδὲ ἐπάνω τῆς ῥινὸς ψεῦσμα γεννήσω, ἢ μᾶλλον φύσω. εἰώθασι γὰρ ἔνιοι τὰ ἐπάνω τῆς ῥινὸς φυόμενα ψυδράκια, ψεύματα καλεῖν, καὶ εἶναι ταῦτα σημεῖον ψευδολογίας.

24. φύσκαι ἐπὶ τῆς ῥινὸς λευκαὶ αἱ λεγόμεναι ἴονθοι, ἢ ὄνθιοι, ὡς κατὰ τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας γενόμεναι, ἃς ψυδράκια ἐκάλουν. καὶ οἱ Σικελιῶται τὸν ταῦτα φύσαντα ψευδηγόρον ἐσημαίνοντο εἶναι. ἴονθος δὲ λέγεται, παρὰ τὸ ὄνθος, οἱονεὶ μολυσμὸς τῆς ὄψεως.

25. Ἐὰν γὰρ καὶ λυπηρόν τι ἢ δηκτικὸν δράσῃς, ὁ λόγος ὁ τρώσας ἰάσεται. ἢ ἐὰν γὰρ καὶ δηχθῶ ὑπὸ σοῦ, τὸ μὲν δῆγμα τεθεράπευκας, καὶ ἀβλαβὲς ἐποίησας. μᾶλλον δὲ καὶ εἰς τὸ διπλάσιον ὠφέλησας. καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὸν οἶκον, ἔχων τὸ ἴσον μέτρον τῆς φιλίας.

27. Νισαίους τοὺς πρὸ τῆς Ἀττικῆς. ἐπίνειον γὰρ Μεγαρέων ἡ Νίσα. ἀφ' οὗ ΝΙΣΑΙΟΙ καλοῦνται οἱ Μεγαρεῖς· ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ Νίσου τοῦ Πανδίονος, συνοικήσαντες αὐτῷ. ΑΡΙΣΤΕΥΟΝΤΕΣ. καὶ Σιμωνίδης ἐπαινεῖ τοὺς Μεγαρεῖς.

28. ΟΛΒ.

Ὄλβιοι οἰκοίητε, τὸν Ἀττικὸν ὡς πέρι ἄλλων
Ξείνων τιμήσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.
Αἰεί οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἴαρι πρώτῳ
Κῦροι ἐριδμαίνυσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι·
Ὃς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη,
Βριθόμενος στεφάνοισιν ἑὴν πρὸς μητέρ᾽ ἀπῆνθεν.
Ὄλβιος ὅστις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαιτᾷ.
Ἦ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ᾽ ἐπιβωστρεῖ,
Λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποίῃ
Πεύθονται μὴ φαῦλοι ἐτήτυμον ἀργυραμοιβοί.

Felices habitetis, quoniam præ aliis hospitibus Atticum
Dioclea puerorum amatorem honore affecistis.
Semper primo vere ad ipsius tumulum congregati
Pueri certant osculi victoriam reportare.
Quique labra labris dulcius applicaverit,
Is coronis oneratus ad suam matrem revertitur.
Beatus ille quisquis inter pueros de osculis illis judicat.
Is scilicet pulcrum Ganymedem diligenter invocat,
Ut Lydio lapidi similia labra habeat, quo aurum
Purum explorant argentarii, ne sit vitiatum.

28. Μακαριωθείητε, ὅτι ὑπερβαλλόντως τὸν Διοκλέα ἐτιμήσατε. οὗτος γὰρ Ἀθήνηθεν φεύγων εἰς Μέγαρα φιλόπαις ὑπερφυῶς ὢν, ἔν τινι μάχῃ ἠρίστευσε. καὶ ὑπερασπίζων τινὸς ἐρωμένου, ἐκεῖνον μὲν ἔσωσεν, αὐτὸς δ᾽ ἐτελεύτησεν· ὅθεν τοὺς Μεγαρεῖς θάψαι αὐτὸν, καὶ τιμᾷν ὡς ἥρωα, ἀγῶνά τε αὐτῷ ποιεῖν, ἐν ᾧ τοὺς καλοὺς περὶ φιλημάτων ἀγωνίζεσθαι· τὸν δὲ καταφιλήσαντα αὐτῶν ἥδιστα, τοῦτον ὑπ᾽ αὐτῶν, ὡς κρείττω στεφανοῦσθαι. Ἄλλως. ὦ Μεγαρεῖς οἱ τὴν Νίσαν κατοικοῦντες, καὶ τὰ ναυτικὰ ἀριστεύοντες, εὐτυχέοιτε ὀλβίως, τὴν ἑαυτῶν κατοικοῦντες πατρίδα, ἐπεὶ τὸν Ἀθηναῖον Διοκλῆν περισσότερον τῶν ἄλλων τετιμήκατε, ἐραστὴν παιδὸς γεγονότα, καὶ ἐπ᾽ αὐτῷ ἀγῶνα φιλημάτων τεθήκατε, ἐν ᾧ ὁ γλυκύτατα φιλήσας, καὶ τὰ ἑαυτοῦ χείλη τοῖς τοῦ ἀντιφιλοῦντος χείλεσι προσκολλήσας, βαρεῖ στεφάνῳ στεφανωθεὶς χαίρων ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ μητέρα.

35. Οὕτως ὁ κριτής, φησιν, εὔχεται τῷ Γανυμήδει, ἵνα ἐπιτήδειον ἔχῃ τὸ στόμα, πρὸς τὸ δικάζειν τὰ φιλήματα, οὕτως, ὡς ἡ Λυδία λίθος δοκιμάζει τὸν χρυσὸν, εἴτε καλὸς, εἴτε καὶ μὴ, ἡ λεγομένη χρυσῖτις. ὡς τοὺς λίθους τούτους παρὰ Λυδοῖς εὑρισκομένους. τὸ δὲ ἑξῆς, οὕτως. εὔχεται τῇ Λυδίᾳ πέτρᾳ ἶσον ἔχειν τὸ στόμα, ᾗ τινι οἱ ἀργυραμοιβοὶ τὸν χρυσὸν δοκιμάζουσιν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Τρισκαιδεκάτου Εἰδυλλίου.

Τοῦτο μὲν τὸ Εἰδύλλιον ὅλως διηγηματικόν ἐστιν· ἐκτίθεται γὰρ ὁ ποιητὴς τοῦ μὲν Ὕλα τὴν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἁρπαγὴν, ὅταν ἐς τὴν κρήνην ἐπιδόρπιον ὕδωρ τῷ Ἡρακλεῖ κομίσων ἀπῴχετο· τοῦ δὲ Ἡρακλέος τὴν πλάνην, καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ Ὕλα βάσανον. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ Ὕλας παῖς ὑπῆρχε Θεοδάμαντος τοῦ δρυτόμου, οὗ ἤρα Ἡρακλῆς.

ARGUMENTUM

IDYLLII XIII.

Hoc Idyllion meram rei gestæ narrationem continet. Recenset enim Poëta Hylæ pueri raptum a Nymphis, quum ad fontem, aquam ad cœnam pro Hercule petiturus abiisset: & Herculis errationem, ac gravem ob amissum Hylam dolorem. Sciendum autem Hylam fuisse Theodamantis lignorum sectoris filium, quem amavit Hercules.

ΥΛΑΣ,

Εἰδύλλιον ιγ΄.

ΟΥΧ ἁμῖν τὸν ἔρωτα μόνοις ἔτεχ᾽, ὡς ἐδοκεῦμες,
Νικία, ᾧ τινι τοῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο·
Οὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἦμες,
Οἳ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ᾽ αὔριον οὐκ ἐσορῶμες·
Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱὸς,

HYLAS,

IDYLLION XIII.

NON nobis solis amorem peperit, ut arbitrabamur,
O Nicia, cuicunque tandem Deorum puer hic natus sit:
Neque nobis primis ea, quæ pulchra sunt, pulchra videntur,
Qui mortales sumus, & crastinum non cernimus:
Quin & Amphitryonis filius, cui ferreum pectus erat,

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ιγ΄.

Επιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ὕλας. πάλιν δὲ τῷ Νικίᾳ προσδιαλέγεται, ὡς καὶ ἐν τῷ Κύκλωπι. ἐκτίθεται δὲ τὰ πρὸς τὸν Ὕλαν καὶ Ἡρακλέα. τοῦ μὲν Ὕλα ὑπὸ τῶν νυμφῶν ἁρπαγὴν, τοῦ δὲ Ἡρακλέους τὴν πλάνην, καὶ τὴν περὶ τοῦ Ὕλα βάσανον. Θεοκρίτου Ὕλας. Δωρίδι.

Ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἤρατο παιδὸς
Τῶ χαρίεντος Ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος,
Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα,
Ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο·
Χωρὶς δ' οὐδέποκ' ἦς, οὐδ' εἰ μέσον ἆμαρ ὄροιτο,
Οὐδ' ὅκχ' ἁ λεύκιππος ἀνατρέχει ἐς Διὸς Ἀώς,
Οὐδ' ὁπότ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν,
Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ·

Qui sævum leonem sustinuit, is amavit puerum
Formosum Hylam, cæsariem ferentem:
Ipsumque omnia edocuit, sicut pater carum filium:
Quibus præceptis ipse vir præstans & celebris effectus erat,
Et nunquam ab eo discedebat neque tempore meridiano,
Nec cum in domum Jovis excurreret albis quadrigis aurora,
Neque cum pulli avium queruli ad nidum respicerent,
Matre quatiente alas in fuliginosa trabe:

6. ΛΙΝ. Τὸν λέοντα, ἀπὸ συνηθείας τῆς λίς. καὶ Ὅμηρος· Ἐπί τε λῖν ἤγαγε δαίμων. καὶ λῖς ἠϋγένειος. ἱστορεῖται γὰρ λέοντας ὑφ' Ἡρακλέους διαφθαρῆναι, τὸν Ἑλικώνιον, τὸν Λέσβιον, τὸν Νεμεαῖον.

7. ΥΛΑ. Τὸν Ὕλαν Σωκράτης υἱὸν Ἡρακλέους φησίν. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος, Φιλοδάμου καὶ Κύηκος. Εὐφορίων δὲ, Εὐφήμου τοῦ Ποσειδῶνος ἐρώμενον. καὶ ἄλλοι ἄλλων. ΠΛΑΚΑΜΙΔΑ ΦΟΡΕΥΝΤΟΣ. Τοῦ ἔχοντος τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς πεπλεγμένας, ἵν' ᾖ τὸ φορεῦντος ἀντὶ τοῦ φέροντος καὶ ἔχοντος.

9. ΟΣΣΑ. Ἀριστοτέλης φησὶν, ὑπὸ Ῥαδαμάνθυος παιδευθῆναι τὸν Ἡρακλέα· Ἡρόδοτος δὲ ὑπὸ τῶν βουκόλων Ἀμφιτρύωνος, τινὲς δὲ ὑπὸ Χείρωνος καὶ Θεστιάδους.

10. Οὐδέποτε φησιν, ὁ Ἡρακλῆς αὐτοῦ ἐχωρίζετο, οὐδὲ μεσούσης τῆς ἡμέρας, οὐδὲ ταῖς ἑωθιναῖς ὥραις.

12. Οὔτε τὸν καιρὸν, καθ' ὃν οἱ νεοσσοὶ ἐν οἰκήματί τινι ὄντες ἀποβλέποιεν εἰς τὴν κοίτην, πτερυσσομένης τῆς μητρὸς καὶ λοιπὸν ἀναχωρούσης, τὴν τελευταίαν ἐκδεχόμενοι τροφήν. ΟΡΤΑΛΙΧΟΙ δὲ νεοσσοὶ μικροὶ, μηδέποτε πετόμενοι. ΜΙΝΥΡΟΙ δὲ ἀντὶ τοῦ μινυρίζοντες, καὶ λεπτῇ φωνῇ θρηνοῦντες μητρὸς περιπτυσσομένης, ὅπως ὑπὸ τὰς πτέρυγας λάβῃ τοὺς νεοσσούς.

13. ΠΕΤΕΥΡΟΝ δὲ σανίδιον λεπτὸν καὶ τεταμένον, ᾧ καὶ εἰς τοὺς ὀρόφους ἀντὶ κεραμίων πολλοὶ χρῶνται. οἱ δὲ αἰθαλόεν πέτευρον τὴν δοκὸν λέγουσιν. ὡς καὶ Ὅμηρος· Αὐτοὶ δ' αἰθαλόεντας ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο. τινὲς δέ φασιν ΑΙΘΑΛΟΕΝ εἰπεῖν τὸ πέτευρον, διὰ τὸ αἴτιον εἶναι αἰθάλης. ἢ ἀπὸ τοῦ αἴθεσθαι λίαν. οὕτως αὐτὸ ἔφη. τὸ δὲ πᾶν ἔχει οὕτω, μέχρι τοῦ αὐτῶ δ' εὖ ἕλκων. Πάλιν ὁ λόγος πρὸς τὸν Νικίαν, φίλον ὄντα τοῦ

Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεπονημένος εἴη,
Αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη.
Ἀλλ' ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων
Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο,
Πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι·
Ἵκετο χὠ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν

Ut ipsi puer ex sententia elaboratus esset,
Unaque recte trahens in verum virum evaderet.
Sed cum ad *petendum* aureum vellus navigaret Jason
Æsonides, & principes ipsum sequerentur
Omnibus ex urbibus delecti, quorum usus aliquis esse poterat:
Advenit & laborum patiens in divitem Jaolcum

Θεοκρίτου. φησὶ γὰρ ὁ Θεόκριτος πρὸς αὐτόν· ὅτι, ὡς ἐδοκοῦμεν, ὦ Νικία, οὐχ ἕνεκα ἡμῶν μόνον ἐγέννησε τὸν ἔρωτα ὁ Θεός, ᾧ τινι ἐγένετο τέκνον, οὐχ ἡμῖν μόνοις τὸ καλὸν φαίνεται καλὸν εἶναι, οἵ τινες θνητοὶ ἐσμεν, καὶ σήμερον ὁρῶμεν, αὔριον δ' οὐχ ὁρῶμεν· τουτέστι, σήμερον ζῶμεν, αὔριον δὲ τεθνηξόμεθα· ἀλλὰ καὶ ὁ Ἡρακλῆς ὁ χαλκεοκάρδιος, τουτέστιν ὁ στερρὸς υἱὸς τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ὅς τις ὁ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε τὸν ἐν Νεμέᾳ λέοντα, δεδούλωτο τῷ ἔρωτι. ἠράσθη γὰρ παιδὸς τοῦ χαρίεντος Ὕλα, τοῦ φέροντος πλόκαμον· τουτέστι τοῦ ἔχοντος τὰς τρίχας πεπλεγμένας, καὶ ἐδίδαξεν αὐτόν, τὸν Ὕλαν ὁ Ἡρακλῆς, πάντα τὰ πρὸς ὠφέλειαν, ὡς καὶ πατὴρ διδάξειεν ἂν τὸν ἑαυτοῦ παῖδα. ἐκεῖνα δηλονότι ἐδίδαξεν αὐτόν, ὅσα αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς μαθών, ἀγαθὸς ἐγένετο. τουτέστιν, ἐπαινετός. ἐς τοσοῦτον δὲ δεδούλωτο ὁ Ἡρακλῆς τῷ ἔρωτι τοῦ παιδός, ὥστε οὐδέποτε ἦν χωρὶς αὐτοῦ· τουτέστι κεχωρισμένος· ἀλλὰ διαπαντὸς συνῆν καὶ ὡμίλει αὐτῷ· τοῦτο γὰρ δίδωσιν ὁ λόγος, μηδέποτε ἀφίστασθαι τοῦ παιδὸς μήτε τῷ μέσῳ τοῦ ἤματος, τουτέστι, τῇ μεσημβρίᾳ· μήτε ὁπότε ἀνατέλλει ὁ ἥλιος. τοῦτο γὰρ σημαίνει, τὸ ἀνατρέχει ἡ ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ ἠὼς ἐς τὸ δῶμα τοῦ Διός· τουτέστιν, ἡ ἐπὶ λευκῶν ἵππων ὀχουμένη· μήτε ὁπότε ὄρνις τις νεοσσοὺς ἔχουσα, καὶ ὄντας πρὸς τὴν κοίτην, τοῦ ἡλίου δύνοντος, ἐπὶ ξύλου καθημένη, καὶ τὰ πτερὰ αὐτῆς περιβάλλουσα, σκέπει καὶ περιθάλπει. οὕτω πεπαίδευτο ὁ παῖς αὐτῷ κατὰ θυμόν· τουτέστι, κατὰ τὴν οἰκείαν ἀρέσκειαν.

15. ΑΥΤΩ. Ἀντὶ τοῦ αὐτόθι. ὥσπερ αὐτόθεν ἐκ νεότητος καλῶς ἕλκων, καὶ κατὰ μηδὲν ἐλαττούμενος, μηδὲ ἐλλείπων, ἀνὴρ γένοιτο. εἴρηται δὲ μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν βοῶν τῶν ἐκ νέου εἰθισμένων καλῶς ἕλκειν. V. ad versum 34.

Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρωΐνας·
Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινεν Ὕλας εὔεδρον ἐς Ἀργώ,
Ἅ τις Κυανεᾶν οὐχ ἥψατο συνδρομάδων ναῦς,
Ἀλλὰ διεξάϊξε, βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν,
Αἰετὸς ὡς μεγάλαιγχμος· ἀφ' οὗ τότε χοιράδες ἔσταν.
Ἆμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες, ἐσχατιαὶ δὲ
Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένου εἴαρος ἤδη,
Τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος

Alcmenæ filius Mideatidis heroïnæ:
Unaque cum ipso descendit Hylas in firmam Argo,
Quæ navis Cyaneas *insulas* concurrentes non attigit,
Sed velociter perrupit, in profundum autem ingressa est Phasidem
Sicut aquila, magnos fluctus: ex quo tempore petræ illæ constiterunt.
Cum vero Pleiades orirentur, & extremæ agrorum partes
Agnos juvenculos pascerent, vere ad finem jam converso;
Tunc navigationis meminit divinus flos

20. ΜΙΔΕΑΤΙΔΟΣ. Μίδεα πόλις Ἄργους. οἱ δὲ κώμην αὐτήν φασιν. Ἀργεῖα δὲ καὶ ἡ Ἀλκμήνη.

22. ΚΥΑΝΕΩΝ. Καρύστιος ὁ Περγαμηνός φησι. Κυανέας μὲν ὑπὸ ἀνθρώπων, ὑπὸ δὲ θεῶν, ὄρκου πύλας κεκλῆσθαι. Τιμοσθένης δέ φησιν, ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ὡσεὶ στάδιον, εἶναι νησίδιον σκοπελῶδες. καλεῖσθαι δὲ τὰς τούτου ἄκρας Κυανέας. ΣΥΝΔΡΟΜΑΔΩΝ. διὰ τὸ συντρέχειν ἀλλήλαις, καὶ συνέρχεσθαι, καὶ συνθραύειν τὰς διαπερώσας ναῦς. μόνην δὲ τὴν Ἀργὼ φασι προνοίᾳ τῆς Ἀθηνᾶς διαβεβηκέναι. ἦν δὲ πεπρωμένον ταῖς συμπληγάσι πέτραις, ὡς εἰ διαβαίη τις ἅπαξ ναῦς αὐτὰς ἀβλαβῶς, καὶ τὰς μετὰ ταῦτα μηδέν τι πάσχειν δεινόν. ἐξ ἐκείνου οὖν τοῦ χρόνου, ἀφ' οὗ ἡ Ἀργὼ διέβη, ἔστησαν τῆς συνδρομῆς.

23. ΦΑΣΙΣ ποταμὸς καὶ πόλις ὁμώνυμος ἐν Κόλχοις, παρ' ἣν Ἕλληνες, Μιλησίων ἄποικοι.

25. Περὶ ἀνατολήν, φησι, τῶν Πελειάδων ἤρξαντο στέλλεσθαι τὸν πλοῦν, καὶ ἀνάγεσθαι οἱ ἥρωες εἰς Κόλχους. ἔστι δὲ ὁ καιρὸς ἀρχομένου τοῦ θέρους. διὸ καὶ ἐπήγαγε, τετραμμένου ἤαρος· τουτέστι, λήξαντος. Ἄλλως. αἱ Πελειάδες, φησὶ Καλλίμαχος, τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων ἦσαν θυγατέρες, αἳ Πελειάδες προσηγορεύθησαν. πρῶτον δ' αὗται χορείαν καὶ παννυχίδα συνεστήσαντο παρθενεύουσαι. ὁ δὲ νοῦς. καθ' ὃν, φησι, καιρὸν ἀνατέλλουσιν αἱ Πλειάδες, θάλλει τε πᾶσα γῆ ταῖς βοτάναις τοῦ ἔαρος, τηνικαῦτα τοῦ ἀπόπλου ἐφρόντιζον. τὰ δὲ ὀνόματα τῶν Πλειάδων εἰσὶ ταῦτα, Κοκκυμώ, Πλαυκία, Πρῶτις, Παρθενία, Μαία, Στονυχία, Λαμπαδώ.

27. ΑΩΤΟΣ τὸ ἀπάνθισμα τῶν ἀνθῶν. οἷον, οἱ πρῶτοι τῶν ἡρώων· τὸ θεῖον ἀπάνθισμα τῶν ἡρώων. εἴρηται δὲ ἄωτος, ἀπὸ τοῦ ἄειν, ἤγουν, πνεῖν καὶ ὀδωδέναι.

Ἡρώων· κοίλαν δὲ καθιδρυνθέντες ἐς Ἀργὼ,
Ἑλλάσποντον ἵκοντο, νότῳ τρίτον ἆμαρ ἀέντι·
Εἴσω δ᾽ ὅρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν
Αὔλακας εὐρύνοντι βόες τρίβοντες ἄροτρον.
Ἐκβάντες δ᾽ ἐπὶ θῖνα, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
Δειελινοί· πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμεύναν.
Λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο μέγας, στιβάδεσσιν ὄνειαρ·
Ἔνθεν βούτομον ὀξὺ, βαθύν τ᾽ ἐτάμοντο κύπειρον.

Heroum, cavaque sedentes in Argo,
In Hellespontum veniunt, austro jam tertiam diem spirante.
Appuleruntque ad portum Propontidis, ubi Cianorum
Sulcos dilatant boves ducentes aratrum,
Egressi vero in littus, juxta juga cœnam instruxerunt
Vespere: multi vero simul unum torum sternebant.
Pratum enim aderat, magnum toris auxilium.
Hinc butomum acutum, densumque secuerunt cyperum.

30. ΟΡΜΟΝ ΕΘΕΝΤΟ. Καθωρμίσθησαν ἐν τῇ Προποντίδι, κατὰ τὴν Κίον τὴν νῦν καλουμένην Προῦσαν. ἔνθα τὰ κατὰ τὸν Ὕλαν. ἢ ἔνθα καὶ Ἡρακλῆς ἀπὸ τῶν ἡρώων κατελείφθη. ΕΝΘΑ ΚΙΑΝΩΝ. Εἰς τὸν τόπον τῶν Κιανῶν. Κιανοὶ γὰρ οἱ τὴν Κίον οἰκοῦντες· ἥτις νῦν καλεῖται Προῦσα, ἀπὸ τοῦ τῶν Ἀθηνῶν βασιλέως Προυσίου. Κίος δὲ ἀπὸ Κίου τοῦ υἱοῦ Ὀλύμπου, ἀφ᾽ οὗ τὸ ὄρος ὁ Ὄλυμπος.

34. ΣΤΙΒΑΔΕΣΣΙΝ. Ἤγουν ταῖς κοίταις ὠφέλεια. παρ᾽ ὅσον ἐποίουν τὰς στιβάδας ἐκ τῆς ἐν τῷ λειμῶνι φυομένης ὕλης. ΣΤΙΒΑΔΑ δὲ καλοῦσι, τὴν ἐξ ὕλης χορτώδη κατάστρωσιν. Αὐτοῦ δ᾽ εὖ ἕλκων] Τὸ πᾶν μέχρι τοῦ, ἔνθεν βούτομον ὀξὺ, βαθὺν δ᾽ ἐτάμοντο κύπειρον, ἔχει οὕτως. ἀγόμενος δὲ ὁ παῖς αὐτῷ τῷ Ἡρακλεῖ, ἵνα ἀποβαίη εἰς ἀληθινὸν ἄνδρα, τουτέστιν ἀνδρεῖος ἀναφανείη· μὴ ψευδόμενος τὴν ἑαυτοῦ φύσιν δηλονότι. ἀλλ᾽ ὅτε ὁ Ἰάσων ἔπλει εἰς τὸ χρύσεον δέρμα, ὁ υἱὸς τοῦ Αἴσωνος, συνέπλεον δὲ μετ᾽ αὐτοῦ καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων, ἐκλελεγμένοι ἐκ πασῶν τῶν πόλεων, οἵτινες ἦσαν ὠφέλιμοι (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, ΩΝ ΟΦΕΛΟΣ ΤΙ) ἀφίκετο καὶ ὁ Ἡρακλῆς ὁ υἱὸς τῆς Ἀλκμήνης τῆς Μιδεάτιδος τῆς ἡρωΐνης, ὁ ΤΑΛΑΕΡΓΟΣ, τουτέστιν, ὁ καρτερικὸς, ἐς τὴν πόλιν τὴν Ἰαολκὸν τὴν ΑΦΝΕΙΑΝ· τουτέστι τὴν πλουσίαν. σὺν αὐτῷ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ καὶ ὁ Ὕλας εἰσέβαινεν εἰς τὴν νῆα τὴν Ἀργὼ τὴν ΕΥΕΔΡΟΝ, καὶ εὐκάθεδρον, ἥτις, ἡ Ἀργὼ ναῦς δηλονότι, οὐχ ἥψατο τῶν πετρῶν τῶν μελαινῶν τῶν ΣΥΝΔΡΟΜΑΔΩΝ· τουτέστι, τῶν συγκροτουμένων πρὸς ἀλλήλας. ἀλλὰ διέδραμεν αὐτὰς, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν Φᾶσιν ποταμὸν τὸν βαθὺν, ὥσπερ ἀετὸς διαπερᾷ τὴν θάλατταν. ἐξ ἐκείνου δὲ τοῦ καιροῦ, ἔμειναν αἱ χοιράδες πέτραι ἀκίνητοι. Τότε δὲ ἐμνήσθησαν οἱ Ἀργο-

Κὤχεθ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν
Αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι,
Οἳ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν,
Χάλκεον ἄγγος ἔχων. τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
Ἡμένῳ ἐν χώρῳ· περὶ δὲ θρία πολλὰ πεφύκει,

Et abiit flavus Hylas, aquam ad cœnam allaturus,
Ipsique Herculi, atque forti Telamoni,
(Qui focii existentes ambo, una semper instruebant mensam)
Æreum vas ferens. Statim vero fontem animadvertit,
In loco declivi, ubi multæ herbæ nascebantur,

ναῦται πλεύσεως. λέγω τὸ θεῖον ἀπάνθισμα τῶν ἡρώων (τοῦτο γάρ ἐστιν Ο ΘΕΙΟΣ ΑΩΤΟΣ) ὅτε αἱ Πλειάδες ἀνατέλλουσι. ἀνατέλλουσι δὲ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἔαρος, ὅτε καὶ τὰ ζῶα εἰσιν ἀπολελυμένα πρὸς νομάς. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΕΣΧΑΤΙΑΙ ΑΡΝΑ ΝΕΟΝ ΒΟΣΚΟΝΤΙ. καὶ δὴ ἐπιβάντες τῆς Ἀργοῦς (τοῦτο γὰρ ἡ ναῦς ὠνομάζετο) νότου λαμπροῦ πνέοντος μέχρι τρίτης ἡμέρας, εἰς τὴν Ἑλλήσποντον ἵκοντο. ἐντὸς δὲ τῆς Προποντίδος ὥρμησαν εἰς τὸν τόπον τῶν Κιανῶν, ἐν ᾧ οἱ βόες ἀροτριοῦντες εὐρεῖαν τὴν αὔλακα ποιοῦσι, καὶ κατατρίβουσι τὴν γῆν τῷ ἀρότρῳ. ἔστι δὲ τὸ ὅλον περίφρασις. Κίος δὲ πόλις τῆς Προποντίδος· ἤ, Κίος δὲ πόλις πρὸς τὴν ἕω κειμένη. οἱ δὲ τὴν Κίον οἰκοῦντες Κιανοί. ἐκβάντες δὲ, τῆς νηὸς δηλονότι, σύνδυο δεῖπνον ἐποιοῦντο ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς δείλης. κοίτην δὲ ἐποιήσαντο μίαν πολλοί. προέκειτο γὰρ αὐτοῖς λειμὼν, ὅστις ἦν ὠφέλεια τῶν στρωμνῶν. ἐξ οὗ τινος λειμῶνος ἔκοψαν βούτομον ὀξὺ, καὶ κύπειρον.

36. Ο νοῦς. καὶ ὁ Ὕλας ὁ ξανθὸς ἐπορεύθη κομίσων ὕδωρ ἐπιδείπνιον, ἕνεκεν τοῦ Ἡρακλέους καὶ τοῦ στερροῦ Τελαμῶνος, καὶ ἐμβριθοῦς τὴν ψυχὴν ἢ ἀκαμποῦς καὶ σκληροῦ. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΑΣΤΕΜΦΕΙ, οἱονεὶ ἀστρεφεῖ· οἵτινες κοινὴν ἐποιοῦντο τράπεζαν. ᾤχετο δὲ ὁ Ὕλας κρατῶν ξίφος σιδηροῦν. ταχέως δὲ κρήνην εἶδεν ἔν τινι χώρῳ κοίλῳ καὶ οἱονεὶ καθημένῳ· παραπεφύκασι δὲ ταύτῃ βοτάναι πολλαί· λέγω, θρία, χελιδόνιον μέλαν, καὶ ἀδίαντον χλωρὸν, καὶ σέλινα θαλερὰ, καὶ ἄγρωστις, ἡ τεινομένη ἅμα καὶ ἑλισσομένη. μέσον δὲ τῆς κρήνης, αἱ Νύμφαι ἐχόρευον. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΧΟΡΟΝ ΑΡΤΙΖΟΝΤΟ. λέγω, αἱ νύμφαι αἱ μηδέπω τῷ ὕπνῳ δουλεύουσαι, αἱ φοβεραὶ τοῖς ἀγροίκοις θεαί.

40. ΘΡΙΟΝ κυρίως τὸ τῆς συκῆς φύλλον παρὰ τὸ εἰς τρία διεσχισμένον εἶναι, τρίον καὶ θρίον. ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ θρίαμβος ὠνόμασται. οἱ γὰρ παλαιοὶ προπομπὴν ποιοῦντες φύλλα συκῆς ἐκρέμων τῇ προπομπῇ καὶ ἔβαινον.

Κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλοερόν τ' ἀδίαντον,
Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις·
Ὕδατι δ' ἐν μέσσῳ νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
Εὐνίκα καὶ Μαλὶς, ἔαρ θ' ὁρόωσα Νυχεία.
Ἤτοι ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν,

Cæruleum chelidonium & viride adiantum,
Et apium virens, & crispa agrostis.
In media vero unda Nymphæ choream ducebant,
Nymphæ pervigiles, metuenda rusticis numina,
Eunica, & Malis, & *instar* veris *suaviter* aspiciens Nychea.
Jamque puer admoverat urnam multæ capacem aquæ,

41. ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ. Φυτάριόν ἐστι πλατύφυλλον, μέλαν, ὥσπερ χελιδὼν, ὃ ἅμα τῷ φανῆναι τὴν χελιδόνα ἀνθεῖ. ΑΔΙΑΝΤΟΝ βοτάνη ἐστὶν, ἀεὶ καὶ διαπαντὸς ἄβροχον. ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ διαίνω, τὸ βρέχω. ἤγουν τὸ μηδ' ὅλως βρεχόμενον. διὰ τὸ εἶναι ὀρθόν τε καὶ ὀξὺ, καὶ γλισχρόν. ἔστι δὲ ὅμοιον πηγάνῳ τὰ φύλλα ἔχον μικρότατα καὶ μέλανα. καυλὸν δὲ οὐκ ἔχει, οὐδὲ ἄνθος, οὐδὲ καρπὸν, ῥίζαν δὲ μόνην ἄχρηστον, καὶ λεπτήν. καλεῖται δὲ οὕτω, παρὰ τὸ μὴ δεύεσθαι ὕδατι. ἐπεὶ ἐὰν ἐπιχέηται ὕδωρ ἐπὶ τῶν φύλλων, οὐ μένει, ἀλλ' ὀλισθαίνει. ΔΕΥΣΑΙ γὰρ τὸ βρέξαι.

42 ΕΙΛΙΤΕΝΗΣ. Ἡ συνεστραμμένη. καθὸ εἰλεῖται ἐπὶ μῆκος, καὶ περιπλέκεται τοῖς φυτοῖς κισσοειδῶς· ἥτις παρὰ τοῖς γεωργοῖς καλεῖται ἀγρία. ἄλλοι δὲ τὴν ἄγρωστίν φασιν εἶναι βοτάνην πρασοειδῆ, ἣν ἰδιωτικῶς φασι κολλητζίδαν.

43. ΑΡΤΙΖΟΝΤΟ. Ἡτοίμαζον, εὐτρέπιζον. συνέβη, φησὶ, καθ' ὃν καιρὸν ὁ Ὕλας ἦλθεν ἀντλῆσαι, τὰς νύμφας αὐτόθι χορείαν στήσασθαι.

44. ΔΕΙΝΑΙ. Παρόσον φόβον ἐσθ' ὅτε αὐτοῖς ἐγγενῶσί τε καὶ ἐπάγουσιν. ὅθεν καὶ νυμφολήπτους τινὰς φαμέν.

45. ΕΑΡ. Ἱλαρὸν καὶ ἡδὺ βλέπουσα. ἀπὸ τῆς περὶ τὸ ἔαρ τερπνότητος.

46. Ὁ μὲν δὴ νέος Ὕλας ἐπὶ τῷ ὕδατι τὸν ΚΡΩΣΣΟΝ, ἤγουν τὸ ὑδροφόρον ἀγγεῖον εἶχε, τὸ πολυχώρητον, ἐπειγόμενος πληρῶσαι αὐτὸ ὕδατος. αἱ δὲ νύμφαι ἐνεπλάκησαν τῇ χειρὶ αὐτοῦ· τὰς γὰρ φρένας αὐτῶν τὰς ἁπαλὰς ἁπασῶν ὁ ἔρως περιέσχεν, ἕνεκεν τοῦ παιδὸς τοῦ Αργείου. κατέπεσε δὲ εἰς τὸ βαθὺ ὕδωρ δίκην ἀστέρος, ὅστις πυρώδης ὢν εἰς τὴν θάλατταν κατέπεσεν ἐξαίφνης. ὅστις σύμβολον εὐπλοίας ἐστί. συμφωνεῖ δὲ τῇ ἁρπαγῇ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος καὶ Νίκανδρος. ὁ δὲ Ὀνατος ἐν τοῖς Ἀμαζονικοῖς φησιν αὐτὸν εἰς τὴν κρήνην πεσεῖν καὶ ἀποθανεῖν. κρωσσὸς δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὑδροδόχον ἀγγεῖόν ἐστι. διὰ δὲ τοῦ ο μικροῦ, εἶδος ἱματίου καὶ πύργου.

Βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ' ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν.
Πασᾶν γὰρ ἔρως ἁπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν
Ἀργείῳ ἐπὶ παιδί· κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
Ἀθρόος, ὡς ὅτε πυῤῥὸς ἀπ' ὠρανῶ ἤριπεν ἀστὴρ
Ἀθρόος ἐς πόντον. ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταῖρος·
Κωφότερ', ὦ παῖδες, ποιεῖσθ' ὅπλα· πλευστικὸς ὧρος.
Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κῶρον ἔχοισαι
Δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψυχῶντ' ἐπέεσσιν·
Ἀμφιτρυωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδὶ,
Ὤιχετο, Μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα,
Καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὴ χείρ·

Eam immergere cupiens. Illæ vero omnes manibus ejus inhæserunt:
Omnium enim mentes teneras amor occupaverat,
Erga puerum Argivum: cecidit vero in undas nigrantes
Confertus, *i. e. subito*; ſicut quando rutilans ſtella de cœlo cadit
Præceps in mare: & nautis quiſpiam ſocius ait:
Leviora o pueri armamenta facite: *nam* ſecundus ventus *ſpirabit*.
Nymphæ ſuo in gremio puerum tenentes,
Lacrymantem blandis conſolabantur ſermonibus.
Hercules vero *animo* perturbatus ob puerum,
Ibat incurvo arcu accepto Mæotice, *i. more Scytharum*,
Et clava, quam ſemper dextera manus ipſius capiebat.

51. Ἰδὼν γάρ τις αὐτὸν καταπεσόντα λέγει πρὸς τοὺς συμπλέοντας· ὦ παῖδες, μετεωρίσατε τὰ ἱστία· ὁ γὰρ ἄνεμος φορὸς καὶ πρὸς πλεῦσιν ἐπιτηδειότατος. Ἄλλως. Εὔλυτα καὶ εὐτρεπῆ ποιεῖτε τὰ ἱστία. οὔριον γὰρ ἐπιγενήσεται τὸ πνεῦμα ὡς τοιούτου ὄντος σημείου, ἐπὰν πέσῃ ἀστήρ.

53. Αἱ μὲν δὴ νύμφαι τὸν Ὕλαν ἐπὶ τῶν γονάτων ἀνέχουσαι παρεψύχοντο καὶ παρεμυθοῦντο ἱλαροῖς τισι λόγοις κλαίοντα, βουκολικῶς δὲ τὸ παρεψύχοντο ὡς ἐπὶ τῶν πηγῶν.

55. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὁ τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ἕνεκεν τοῦ παιδὸς ταρασσόμενος, ἐπορεύθη, κατὰ τοὺς Σκύθας λαβὼν τὰ τόξα τὰ κυκλοτερῆ.

56. ΜΑΙΩΤΙΣΤΙ. Ἤτοι Σκυθιστί. Μαιῶται οἱ Σκύθαι περιοικοῦντες τὴν Μαιῶτιν λίμνην. ἐχρῆτο δὲ Ἡρακλῆς τοῖς Σκυθικοῖς τόξοις, διδαχθεὶς παρά τινος Σκύθου Τευτάρου, ὡς ἱστορεῖ [illegible]όδοτος, καὶ Καλλίμαχος.

57 ΕΧΑΝΔΑΝΕ. Ἀντὶ τοῦ ἐχώρει. ἀπὸ τοῦ χάω, τὸ χωρῶ, χάδω· καὶ ἀπὸ τοῦ χάδω, χανδάνω, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἥδω, τὸ εὐφραίνομαι, ἁνδάνω.

Τρὶς μὲν Ὕλαν ἄυσεν ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμὸς,
Τρὶς δ᾽ ἄρ᾽ ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ᾽ ἵκετο φωνὰ
Ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα σχεδὸν, εἴδε τὸ πόῤῥω.
Ὡς δ᾽ ὁπότ᾽ ἠϋγένειος ἀπόπροθι λὶς ἐσακούσας
Νεβρῶ φθεγξαμένας, τὶς ἐν ὤρεσιν ὠμοφάγος λὶς,
Ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάτην ἐπὶ δαῖτα·
Ἡρακλέης τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
Παῖδα ποθῶν δεδόνατο, πολὺν δ᾽ ἐπελάμβανε χῶρον.
Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες! ἀλώμενος ὅσσ᾽ ἐμόγησεν
Ὤρεα καὶ δρυμώς! τὰ δ᾽ Ἰάσονος ὕστερα πάντ᾽ ἦς.
Ναῦς μὲν ἄρμεν᾽ ἔχοισα μετάρσια τῶν παρεόντων·

Ter Hylam inclamavit, quantum profundo gutture clamare valebat,
Ter puer exaudivit, & exilis vox pervenit
Ex undis: cumque valde prope adesset, procul abesse videbatur.
Ac veluti comatus leo, cum procul exaudivit
Hinnulum clamantem, aliquis *inquam* leo crudivorus, in montibus,
E cubili suo properat ad paratissimam cœnam:
Ita Hercules in inviis sentibus
Pueri desiderio errabat, spatiosam vero cursu corripiebat regionem.
Miseri sunt amantes. Errabundus quantum laboravit
Per montes & saltus! res vero Jasonis posteriores illi erant.
Navis stabat habens antennas suspensas ab illis qui aderant:

58. Ἐκ τρίτου μὲν ἐφώνησε τὸν Ὕλαν, ὅσον ΗΡΥΓΕΝ, ἤγουν ἐχώρει ὁ λαιμὸς αὐτοῦ· τουτέστιν, ὅσον ἠδύνατο. ἐκ τρίτου δὲ καὶ ὁ παῖς ἤκουσεν αὐτοῦ βοῶντος.

59. Οὐχ ὡς κατὰ φύσιν ἀσθενῆ φωνὴν τοῦ Ὕλα ἔχοντος, ἀλλ᾽ ὡς ἐν βάθει ὄντος, καὶ ὑπὸ τῶν νυμφῶν κατεχομένου. ἡ λεπτὴ δὲ καὶ ἀμυδρὰ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἐγένετο, ἅτε ἐν τῷ ὕδατι ὄντος, καὶ ἐγγὺς ὄντος αὐτοῦ, διὰ τὸ λεπτότατον τῆς φωνῆς.

60. ΕΙΔΕΤΟ. Ἤγουν ἐῴκει πόῤῥω εἶναι.

61. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς τῆς φωνῆς τοῦ παιδὸς ἀκούων, ἐκινήθη κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, καθ᾽ ὃν ἂν καὶ λέων χαροπὸς ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ κοίτης ὢν, καὶ πεινῶν, ἀκούσας νεβροῦ φθεγξαμένης, ἐπήδησεν εἰς τροφὴν ἑτοιμοτάτην. ἐκινήθη δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας τὰς ἀδιοδεύτους, καὶ τετάρακτο ποθῶν τὸν παῖδα. ἐπῆλθε δὲ πολύν τινα χῶρον.

66. ΣΧΕΤΛΙΟΙ. Ἐλεεινοὶ οἱ φιλοῦντες. καὶ γὰρ ὁ Ἡρακλῆς πολλὰ ἐκακοπάθησε πλανώμενος εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τοὺς δρυμούς. τὰ δὲ τοῦ Ἰάσονος ἐν δευτέρῳ λόγῳ ἦν αὐτῷ, τουτέστι τὸ ἀκολουθεῖν αὐτῷ οὐδὲν ἡγεῖτο.

68. Ἡ μὲν ναῦς τὰ ἄρμενα εἶχε μετέωρα, διὰ τῶν παρόντων. οἱ δὲ νέοι ἐκάθηραν τὰ ἱστία

κατὰ

Ἴσια δ᾽ ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,
Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ᾽ ᾇ πόδες ἆγον ἐχώρει
Μαινόμενος· χαλεπὰ γὰρ ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν.
Οὕτω μὲν κάλλιστος Ὕλας μακάρων ἀριθμεῖται.
Ἡρακλέην δ᾽ ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν,
Οὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργώ.
Πεζᾷ δ᾽ ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.

Juvenes vero media nocte vela purgabant,
Herculem expectantes. At ille ruebat quo pedes ducebant,
Furibundus: nam sævus deus intus illi jecur laniabat.
Sic pulcherrimus Hylas inter immortales numeratur.

Herculem vero heroes criminabantur, ut desertorem navis,
Quod deseruisset Argo habentem triginta remigum transtra.
Pedes vero venit ad Colchos, & inhospitalem Phasidem.

κατὰ τὸ μεσονύκτιον περιμένοντες τὸν Ἡρακλῆν. ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὡς μαινόμενος ἐχώρει, ὅπου οἱ πόδες αὐτὸν ἔφερον· ὁ γὰρ ΘΕΟΣ, τουτέστιν ὁ ἔρως, τὸ ἧπαρ αὐτοῦ ἔκοπτε. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΑΜΥΣΣΕΝ. ἀμύσσω γὰρ τὸ διὰ ξυροῦ τὴν σάρκα τέμνω. ὅθεν καὶ ἀμυχαὶ, αἱ τοῦ δέρματος τομαί.

72. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ὁ κάλλιστος Ὕλας ἐναρίθμιος τοῖς θεοῖς ἐγεγόνει. τὸν δὲ Ἡρακλῆν οἱ συμπλέοντες ἥρωες ἐλοιδόρουν, λέγοντες δηλονότι λιποναύτην, διότι κατέλιπε τὴν Ἀργὼ τὴν ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΖΥΓΟΝ· τουτέστι τὴν πολυκάθεδρον, ἢ τὴν τριάκοντα ἔχουσαν καθέδρας ἐρετῶν, ὡς ἑξήκοντα εἶναι τοὺς πλέοντας. τὸ δὲ ΗΡΩΗΣΕΝ ἀντὶ τοῦ κατέλιπεν, ἐξέφυγεν, ἀπὸ τοῦ ἐρωησαι.

75. Ἰδίως ΠΕΖΟΝ φησὶν ὁ Θεόκριτος τὸν Ἡρακλέα εἰς Κόλχους ἐλθεῖν· ἡ γὰρ πολλὴ κατέχει δόξα, ὅτι βουλῇ Ἥρας ὑστέρησεν Ἡρακλῆς, ὑπὲρ τοῦ τὸν Ἰάσονα κατορθῶσαι μόνον δοκεῖν τὸν εἰς Κόλχους πλοῦν, καὶ μὴ ἐξιδιοποιήσασθαι τὸν ἆθλον αὐτοῦ. Ἄλλως. πεζᾷ δ᾽ ἐς Κόλχως. ὁ δὲ Ἡρακλῆς τῶν Ἀργοναυτῶν ἀποπλευσάντων δηλονότι, πεζῇ ἀπῆλθεν εἰς τοὺς Κόλχους, καὶ εἰς τὸν Φᾶσιν τὸν ΑΞΕΝΟΝ, τουτέστι τὸν κακόξενον. Μνασέας δὲ Κόλχους φησὶ κληθῆναι, ἀπὸ Κόλχου τοῦ Φάσιδος.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τȣ̃ Τεσσαρεσκαιδεκάτȣ Εἰδυλλίȣ.

Ἐπιγράφεται τȣ̃το τὸ εἰδύλλιον Κυνίσκας ἔρως. ἡ γὰρ γυνὴ Αἰσχίνȣ μᾶλλον προσέκειτο Λύκῳ τινὶ γείτονος υἱῷ, καταφρονȣ̃σα τȣ̃ Αἰσχίνȣ, Θυωνίχȣ δὲ τινος ἑταίρȣ προσιόντος αὐτῷ διὰ χρόνȣ, διηγεῖται αὐτῷ τὰ περὶ Κυνίσκας. κατὰ δὲ τὸ τέλος λέγει καὶ ὁ Θυώνιχος βραχὺ μὲν, ἀλλὰ λαμπρὸν Πτολεμαίȣ τȣ̃ φιλαδέλφȣ ἐγκώμιον.

ARGUMENTUM

IDYLLII XIV.

Inscribitur hoc Idyllion Cynisca amor. Uxor enim Æschinis magis addicta erat Lyco cuidam vicini filio, contempto Æschine. Thyonicho autem quodam ejus amico illum accedente, quem longo tempore non viderat, narrat illi quæ sibi a Cynisca acciderant. In fine vero Thyonichus recitat breve quidem, sed illustre Ptolemæi Philadelphi encomium.

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ, ἢ ΘΥΩΝΙΧΟΣ,

Εἰδύλλιον ιδʹ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ καὶ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Χαίρειν πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον. ΘΥ-Ἄλλα τυ αὐτὸν,
Αἰσχίνα. ΑΙΣΧ-Ὡς χρόνιος! ΘΥ. Χρόνιος; τί δέ τοι τὸ
μέλημα;

CYNISCÆ AMOR, vel THYONICHUS,

IDYLLION XIV.

ÆSCHINES & THYONICHUS.

Multum salvere Thyonichum *jubeo.* THYON. Imo tibi ipsi *salutem opto*, Æschine. ÆSCH. Quam serus, *i. longo tempore non visus, ades.* TH. Serus? quæ vero cura tibi *est*?

Χαιρ. Προλέγει ὁ Αἰσχίνης λέγων, χαίρειν πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον. λείπει δὲ τῷ λόγῳ, τὸ γένοιτο, ἢ τὸ λέγω. Τί δέ τοι τὸ μέλημα;] ὁ Θυώνιχος, οἶδα κἀγὼ ὅτι βραδέως ἥκω. τί δέ σοι ἡ φροντίς; ὁ ἐρώμενος φησι. πράσσομες ȣ̓χ ὡς λῷστα·] ἤγȣν, ȣ̓ κατὰ γνώμην.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Πράττομες οὐχ ὡς λῷστα, Θυώνιχε. ΘΥ. Ταῦτ' ἄρα λεπτὸς,
Χὠ μύσταξ πολὺς οὗτος ἄϋ, αὐαλέοι δὲ κίκιννοι·
Τοιοῦτος πρώαν τις ἀφίκετο Πυθαγορικτὰς,
Ὠχρὸς, κἀνυπόδατος, Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἦμες.
Ἤρατο μὰν καὶ τῆνος (ἐμὶν δοκεῖ) ὀπτῶ ἀλεύρω.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Παίσδεις, ὦ 'γαθ', ἔχων· ἐμὲ δ' ἁ χαρίεσσα Κυνίσκα

ÆSCHINES.

Non optime nobiscum agitur, Thyoniche. TH. Propterea sane macer es,
Et hæc barba inculta est, squalidique capilli.
Talis nuper *huc* advenit quidam Pythagoricus,
Pallens, discalceatus; Atheniensem vero se esse dicebat:
Appetebat ille (ut opinor) farinam assatam.

ÆSCHINES.

Jocaris tu quidem, o bone: me vero formosa Cynisca

3. Διὰ τοῦτο λεπτὸς ἐγένου, ὦ Αἰσχίνα, καὶ ὁ μύσταξ οὗτος πολὺς ὢν, ἐκ τῶν φροντίδων οὐκ ἔτυχεν ἐπιμελείας.

4. Ἀντὶ τοῦ κομῶντί σοι τὸ γένειον, καὶ οἱ κικίνοι κατάξηροί εἰσιν, ὡς διὰ τὴν λύπην, καὶ τὸ κείρεσθαι παραιτουμένου.

5. Τοιοῦτός τις ἧκεν Ἀθήνηθεν εἰς Σικελίαν πρὸ τούτου ἐπαγγελλόμενος Πυθαγορικὸν δόγμα. τινὲς δέ φασι τοῦτο λέγειν εἰς Πλάτωνα τὸν φιλόσοφον, ἀκούσαντες αὐτὸν ἐν Ἰταλίᾳ διαβῆναι εἰς Σικελίαν, συντάξόμενον Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ. διαφέρουσι δὲ Πυθαγορικοὶ τῶν Πυθαγοριστῶν. ὅτι οἱ μὲν Πυθαγορικοὶ πᾶσαν φροντίδα ποιοῦνται τοῦ σώματος, οἱ δὲ Πυθαγορισταὶ περιεσταλμένῃ καὶ αὐχμηρᾷ διαίτῃ χρῶνται. τινὲς δὲ Πυθαγοριστὰς λέγουσι, τοὺς ἀποδεχομένους τὰ Πυθαγόρου, μὴ ὄντας δὲ τῆς ἐκείνου δόξης. Πυθαγορικοὺς δὲ, τοὺς οὕτω φρονοῦντας ὡς ἐκεῖνος, καὶ κατὰ Πυθαγόραν διαιτωμένους. ἐλέγετο δὲ ὁ Πλάτων τὸν Πυθαγόραν οὕτως ἀποδέχεσθαι, ὡς καί τινα νομίζεσθαι λέγειν ἐξ αὐτοῦ, ὥστε Πυθαγοριστὴν τὸν Πλάτωνα εἰρῆσθαι. τῶν δὲ Πυθαγόρου, οἱ μὲν ἦσαν περὶ θεωρίαν καταγινόμενοι· οἵπερ ἐκαλοῦντο σεβαστικοί· οἱ δὲ περὶ τὰ ἀνθρώπινα, οἵπερ ἐκαλοῦντο πολιτικοί· οἱ δὲ περὶ τὰ μαθήματα τὰ γεωμετρικὰ καὶ ἀστρονομικά· οἵπερ ἐκαλοῦντο μαθηματικοί τούτων οὖν οἱ μὲν αὐτῷ συγγενόμενοι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐκαλοῦντο Πυθαγορικοί· οἱ δὲ τούτων μαθηταὶ, Πυθαγόρειοι· οἱ δὲ ἄλλως ἔξω ζητηταὶ, Πυθαγορισταί.

7. Ἐμοί, φησι, δοκεῖ, ὅτι λιμώττων ΗΡΑΤΟ καὶ ἐκεῖνος, ἤγουν ἐπεθύμει, ὀπτοῦ ἀλεύρου. ὅθεν ὠχρὸς τις ἦν.

8. Ἀττικῶς τὸ ΕΧΩΝ παρέλκει. ἤγουν, σὺ μὲν παίζεις· ἐμὲ δὲ ἡ χαρίεσσα Κυνίσκα ἐκμαίνει.

9. ΛΑΣ.

Ὑβριόδες· λασῶ δὲ μανείς ποκα· θρὶξ ἀνὰ μέσσον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Τοιῦτος μὲν ἀεὶ τὺ φίλ' Αἰχίνα, ἄσυχος, ὀξὺς,
Πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρόν· ὅμως δ' εἶπὲν τὶ τὸ καινόν.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὠ ̓ργεῖος, κἠγὼν, καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἱπποδιώκτας
Ἄπις καὶ Κλεύνικος ἐπίνομες ὁ στρατιώτας
Ἐν χώρῳ παρ' ἐμὶν· δύο μὲν κατέκοψα νεοσσὼς,
Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνῶξα δὲ Βύβλινον αὐτοῖς
Εὐώδη, τετόρων ἐτέων, σχεδὸν ὡς ἀπὸ λανῶ.
Βολβὸς κοχλίας ἐξηρέθη· ἦς πότος ἁδύς.
Ἤδη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον,

Contumelia afficit: infaniam, priusquam quis fentiat: vix pili intervallo a furore abfum.

THYONICHUS.

Talis tu femper es, care Æfchine, *nunc* lenis, *mox* afper,
Omnia requirens opportune: at tamen dic quid novi eft?

ÆSCHINES.

Argivus, & ego, & Theffalus eques
Apis, & Cleonicus miles, *una* potabamus
In loco apud me: duos quidem pullos mactaveram,
Et lactentem porcellum: & aperui illis *vinum* Byblinum
Odoriferum, quatuor annorum, prope ficut a prelo.
Bulbus e cochlea promebatur; erat potus dulcis.
Jam vero procedente *tempore* vifum eft infundere merum

9 Λανθάνω, φησὶν, ἐμαυτὸν εἰς μανίαν ἐμπεσών. εἶτα διὰ μέσου τὸ ΘΡΙΞ, ἤγουν ὀλίγου δέεται τὸ μεταξὺ, τοῦ πάντη με μανῆναι.

10. ΑΣΥΧΟΣ ΟΞΥΣ. Ἐκ τοῦ παραχρῆμα καὶ τοῦ σιωπᾷν ὀξυνόμενος. ἢ ὅτι μανιώδης εἶ ἠρέμα, οἷον ἔχεις τι καὶ ὀξύτητος. οὐ γὰρ πάντη σιωπηλὸς ὑπάρχεις.

11. Ἀλλ' ὅμως εἰπέ μοι τί τὸ νεώτερον, ἢ τὸ πρᾶγμα τὸ λυποῦν σε.

12. Διηγεῖται τὴν τῆς μανίας ὑπόθεσιν

15. ΒΥΒΛΙΝΟΝ. Οἶνον δηλονότι Θρακικόν. ἢ οὕτω καλουμένης τῆς ἀμπέλου ἀπὸ τῆς Θρᾴκης, παλαιὸν μὲν ὄντα καὶ τεσσάρων ἐτῶν. ἀνίσχυρον δὲ πρὸς τὸ μὴ διοχλῆσαι τῷ πίνοντι. σχεδὸν γὰρ τότε ἐδόκει ἀντλῆσθαι ἀπὸ τῆς ληνοῦ.

17. ΒΟΛΒΟΣ εἶδος βοτάνης, ὁμοίας κρομμύῳ Κολχικῷ.

18. ΗΔΗ. Ἤγουν, ἤδη δὲ προκόπτοντος τοῦ ποτοῦ ἔδοξεν ἡμῖν ΕΠΙΧΕΙΣΘΑΙ ἄκρατον· ἤτοι, λαμβάνειν καὶ ἐπισπένδειν· οὕτω γὰρ εἰώθασι ποιεῖν ἐν τοῖς συμποσίοις. ἄκρατον λαμβάνειν καὶ ὀνομάζειν τινὰς ἐρωμένους ἢ φίλους,

Ὤτινος ἤθελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ὤτινος εἰπεῖν.
Ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες ὡς ἐδέδοκτο·
Ἁ δ' οὐδὲν, παρεόντος ἐμεῦ. τίν' ἔχεν με δοκεῖς νοῦν;
Οὐ φθεγξῇ; λύκον εἶδες, (ἔπαιξέ τις,) ὡς σοφὸς εἶπεν·
Κῆρα ἐύμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἅψαις.
Ἐντὶ Λύκος, Λύκος ἐντὶ, Λάβα τῶ γείτονος υἱὸς,
Εὐμάκης, χ' ἀπαλὸς, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἦμες.
Τούτω τὸν κλύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα·
Χἀμὶν τοῦτο δι' ὠτὸς ἔγεντό ποθ' ἥσυχα οὕτως·
Οὐ μὰν ἐξήταξα, μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν.
Ἤδη δ' οὖν πόσιος τοι τέτταρες ἐν βάθει ἦμες,

Cujuscunque nomen quisque vellet: tantum oportebat dicere cujus.
Nos quidem clamantes bibebamus sicut placebat.
Illa vero nihil me præsente. Quid mihi animi fuisse censes?
Non loqueris? lupum vidisti? jocatus est perinde ac solers quispiam ait.
Et incensa est: facile ab ea lucernam incendere potuisses.
Lycus est, certe Lycus est, filius Labæ vicini,
Procerus, & tener, qui multis pulcher esse videtur.
Hujus insigni illo amore tabescebat:
Idque mihi aliquando clam indicatum fuit.
Neque tamen rem exploravi, frustra hanc barbam virilem alens.
Nos quatuor jam probe poti eramus,

φίλας, καὶ ἐπιχεῖν τῇ γῇ, καὶ φθέγγεσθαι τῶν φιλτάτων τὰ ὀνόματα.

19. Ἔδει δέ φησι μόνον εἰπεῖν, οὗ χάριν ὁ οἶνος ἐχεῖτο.

20. Ἡμεῖς μὲν ὀνομάζοντες ἕνα ἕκαστον ἐπίνομεν.

21. Αὕτη δὲ, ἡ Κυνίσκα δηλονότι, οὐκ ἔπιε παρόντος ἐμοῦ· οὐδὲ ἀποκρίσεώς με ἠξίωσεν ἐν τῷ ἐπιχεῖσθαι αὐτῇ κυάθους. τίνα οὖν με ἔχειν δοκεῖς διάθεσιν τοιαῦτα πάσχοντα;

22. ΛΥΚΟΝ ΕΙΔΕΣ. Τοῦτο ἀμφιβόλως εἴρηται. ἢ ὅτι Λύκου ἐρᾷ ἡ Κυνίσκα· ἢ ὅτι καθὸ οἱ ὀφθέντες ἄφνω ὑπὸ λύκου δοκοῦσιν ἄφωνοι γίνεσθαι. οὗτος δὲ ἐναντίως εἶπεν. οὐχὶ, μήποτε ὑπὸ λύκου ὤφθης; ἀλλὰ, μήτι λύκον εἶδες. ΕΠΑΙΞΕ ΤΙΣ. Ἡ Κυνίσκα φησὶ πρὸς τὸν εἰς αὐτὴν παίξαντα, ὡς σοφός τις, καὶ ἅμα ταῦτα εἰποῦσα, καὶ μνησθεῖσα τοῦ Λύκου, οὕτως ἐφλέγετο ὡς καὶ λύχνον εὐκόλως ἀπ' αὐτῆς ἅψαι.

28. ΜΑΤΑΝ. Τουτέστιν ματαιοπώγων ὑπάρχων, οἷον, μάτην ἀνδρὸς πώγωνα ἔχων, διὰ τὸ μὴ χρῆσθαι τῇ ἀνδρὸς ῥώμῃ.

Χὠ Λαρισσαῖος τὸν ἐμὸν Λύκον ᾆδεν ἀπ' ἀρχῆς,
Θεσσαλικόν τι μέλισμα, κακαὶ φρένες· ἁ δὲ Κυνίσκα
Ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον, ἢ περὶ ματρὶ
Παρθένος ἑξαέτις κόλπω ἐπιθυμήσασα.
Τᾶμος ἐγὼν, τὸν ἴσης τὺ, Θυώνιχε, πὺξ ἐπὶ κόρρας
Ἤλασα, κἄλλαν αὖθις· ἀνείρυσα δ' αὖ τὼς πέπλως.
Ἔξω ἀποίχεο θᾶσσον. Ἐμὸν κακὸν, ὔ τοι ἀρέσκω;
Ἄλλός τοι γλυκίων ὑποκόλπιος; ἄλλον ἰοῖσα
Θάλπε φίλον· τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι.
Μάστακα δ' οἵα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν
Ἄψορρον ταχινὰ πέτεται βίον ἄλλον ἀγείρειν,
Ὠκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τήνα
Ἰθὺ δι' ἀμφιθύρω καὶ δικλίδος, ᾇ πόδες ἆγον.

Et Larissæus cœpit de Lyco meo ab initio canere
Thessalicum quoddam carmen, mala mens: Cynisca vero
Mox flevit vehementius, quam circa matrem
Puella sex annorum gremium *matris* appetens.
Tunc ego, quem tu nosti, Thyoniche, pugnum in faciem
Impegi, *moxque* rursus alium: at *illa* contrahens vestes,
Foras abiit celeriter: Mea pestis, *inquam*, non tibi placeo?
Alius tibi jucundior in sinu est: alium abiens
Calefac amatorem: illi tuæ lacrymæ pro pomis fluunt.
Quemadmodum autem hirundo, *quæ* cibum pullis sub tectum tulit,
Mox cito revolat ut alium cibum adferat:
Sic illa celerior e molli culcitra cucurrit,
Recta per portam foresque geminas, qua pedes ducebant.

34. ΤΑΜΟΣ. Τότε ἐγὼ ἰδὼν αὐτὴν κλαίουσαν, οἷόν με σὺ Θυώνιχε γινώσκεις ὀργίλον, πυγμῇ τὴν σιαγόνα αὐτῇ ἔπαισα. ΚΟΡΡΗΝ γὰρ τὴν γνάθον καὶ σιαγόνα οἱ Αττικοί.

38. ΤΗΝΩ. Ἐκείνῳ φησὶ, τῷ Λύκῳ, τὰ ῥέοντά σου δάκρυα μῆλα πίπτει· τουτέστιν ἔρως, καὶ ἐπιθυμία. μήλοις γὰρ εἰκαστέον τοὺς ἔρωτας διὰ τὸ περὶ αὐτοὺς κάλλος.

39. Οὐχ οὕτω τις χελιδὼν τροφὴν δοῦσα τοῖς νεοσσοῖς ταχέως πάλιν ὑπέστρεφεν ἐπὶ τῷ ἕτερα κομίσαι, ὡς ἐκείνη λιποῦσα τὸν ΔΙΦΡΟΝ, ἤγουν τὴν καθέδραν, ᾤχετο. ΜΑΛΑΚΑΣ δὲ, παρόσον αἱ γυναῖκες μαλακαῖς κάθηνται καθέδραις, ὡς ἐν Συρακουσίαις.

42. ΙΘΥ. Ἤγουν εὐθύ. ἀντικρὺ τοῦ οἴκου τοῦ διθύρου. ΑΜΦΙΘΥΡΟΝ γὰρ καὶ δίπτυχον, ταυτόν ἐστι. δηλοῖ δὲ τὸ δίθυρον. Α ΠΟΔΕΣ. Ὅπου οἱ πόδες ἦγον.

43. ΕΒΑ.

Αἶνος θὴν λέγεταί τις· Ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.
Εἴκατι ταίδ', ὀκτὼ ταίδ', ἐννέα ταίδε, δέκ' ἄλλαι,
Σάμερον ἐνδέκατος. ποτίθει δύο, καὶ δύο μᾶνες,
Ἐξ ὦ ἀπ' ἀλλάλων οὐδὲ Θρακιστὶ κέκαρμαι.
Ἁ δὲ Λύκω νῦν πάντα, Λύκω καὶ νυκτὸς ἀνᾶκται·
Ἄμμες δ' οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθμητοί,
Δύστανοι Μεγαρῆες, ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ.
Κεἰ μὲν ἀποστέρξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἕρποι·

Proverbio quidem dicitur, Abiit taurus in silvam.
Viginti jam, octo jam, novem jam, decem alii dies *praeterierunt*,
Hodie undecimus est, adde duos; duo menses erunt
Ex quo fuimus separati, neque more Thracum tonsus sum.
Illa nunc Lyci tota est; Lyco etiam nocte patet:
Nos vero neque ratione aut numero ullo digni censemur,
Miseri Megarenses, in contemptissima sorte.
Et si modo durarem, omnia recte essent:

43. ΕΒΑ. Παροιμία ἐστὶν, ἐπὶ τῶν μὴ ἀναστρεφόντων. διὰ τὸ τοὺς ταύρους ὕλης ἐπιλαμβανομένους ἀλήπτους εἶναι.

44. ΤΑΙ. Ψηφίζει τὰς ἡμέρας, ἀφ' οὗ ἀπ' ἀλλήλων κεχωρισμένοι εἰσὶ, καὶ ἀφ' οὗ οὐκ ἐκάρη κατὰ Κᾶρας τὰς τρίχας.

47. Ἁ ΔΕ. Αὐτὴ δὲ κατὰ τὰ πάντα τῷ Λύκῳ ἐστίν. ὥστε καὶ νυκτὸς αὐτῷ τὴν θύραν ἀνεῷχθαι.

48. Ἡμεῖς δὲ παρ' αὐτῇ οὐδ' ἐν ἀριθμῷ ἐσμεν. ὥσπερ οὐδὲ οἱ Μεγαρεῖς ὑπὸ τῆς Πυθίας ἐλέχθησαν εἶναι τινὸς ἄξιοι λόγου. Ἱστορεῖ γὰρ Δεινίας, ὅτι οἱ Μεγαρεῖς φρονηματισθέντες ποτὲ, ὅτι κράτιστοι τῶν Ἑλλήνων εἰσὶν, ἐπύθοντο τοῦ θεοῦ, τίνος κρείττονες τυγχάνοιεν. ὁ δὲ ἔφη·

Γαίης μὲν πάσης τὸ Πελασγικὸν
Ἄργος ἄμεινον,
Ἵπποι Θρηΐκιαι, Λακεδαιμόνιαι
δὲ γυναῖκες,
Ἄνδρες δ', οἳ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς
Ἀρεθούσης.
Ἀλλ' ἔτι καὶ τῶνδ' εἰσὶν ἀμείνονες,
οἵτε μεσηγὺ
Τίρυνθος ναίουσι, καὶ Ἀρκαδίης
πολυμήλου
Ἀργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα πτολέμοιο.
Ὑμεῖς δ' ὦ Μεγαρεῖς, οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι,
Οὔτε δυωδέκατοι, οὔτ' ἐν λόγῳ
οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.

50. Καὶ εἰ μὲν καταφρονήσαιμι αὐτῆς, δεόντως ἂν μοι τὰ πάντα προχωροίη.

Νῦν δὲ ποθῶ. μῦς, φαντὶ, Θυώνιχε, γεύετο πίσσας.
Χὤ τι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοντος ἔρωτος,
Οὐκ οἶδα· πλὰν Σίμος ὁ τᾶς Ἐπιχάλκω ἐρασθεὶς,
Ἐκπλεύσας ὑγιὴς ἐπανῆλθ᾽, ἐμὸς ἡλικιώτας.
Πλευσεῦμαι κἠγὼ διαπόντιος· οὔτε κάκιστος,
Οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὁμαλὸς δέ τις ὁ στρατιώτας.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ὤφελε μὰν χωρεῖν κατὰ νοῦν τεὸν ὧν ἐπεθύμεις,
Αἰσχίνα· εἰ δ᾽ οὕτως ἄρα σοι δοκεῖ ὥστ᾽ ἀποδημεῖν,
Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Τἄλλα δ᾽ ἀνὴρ ποῖός τις; ΘΥ. Ἐλευθέρῳ ὅστις ἄριστος,
Εὐγνώμων, φιλόμωσος, ἐρωτικὸς, εἰς ἄκρον ἁδύς·
Εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ᾽ ἔτι μᾶλλον·
Πολλοῖς πολλὰ διδούς· αἰτεύμενος, οὐκ ἀνανεύων,
Οἷα χρὴ βασιλῆ᾽· αἰτεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντὶ,

Nunc vero o Thyoniche, tanquam mus, ut aiunt, picem gustavimus:
Quodque pharmacum sit contra perplexum amorem,
Non scio. Verum Simus, qui Epichalci filiam amabat,
Meus æqualis, cum aliquo navigasset, sanus rediit.
Navigabo & ego per mare, neque ex postremis *ero*,
Neque ex primis fortasse, sed mediocris quidam miles.

THYONICHUS.

Utinam tibi ex animo succedant quæ cupis,
Æschine. Si vero omnino decretum tibi est peregre proficisci,
Ptolemæus præber stipendia: homini libero vir quam optimus.

ÆSCHINES.

Cætera vero qualis vir est? TH. Homini libero quam optimus,
Benignus, Musarum studiosus, amabilis, summe jucundus,
Qui novit amicum, inimicum vero etiam magis:
Multis multa largiens, rogatus non abnuens,
Qualia regem *tribuere* convenit: neque vero de omni re petere oportet,

51. ΜΥΣ. Παροιμία ἐστὶ τὸ, Μῦς γευόμενος πίσσης. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν εἰς ἀηδὲς πρᾶγμα ἐμπεσόντων, καὶ δυσεξηλήτως ἀπαλλασσομένων. ὥσπερ γάρ, φησιν, ὁ πίσσης γευόμενος μῦς ἐνειληθεὶς κρατεῖται, καὶ ζῶν τιμωρεῖται, οὕτω κἀγώ.

Αἰσχίνα· ὥστ' εἴτοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
Λῶπον ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέρας δὲ βεβακὼς
Τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν,
Ἆ τάχος εἰς Αἴγυπτον. ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα
Πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερὼ ἐς γένυν ἕρπει
Λευκαίνων ὁ χρόνος· ποιεῖν τι δεῖ οἷς γόνυ χλωρόν.

Æſchine. Quapropter, ſi tibi in dextro humero placet Sagulum ſummum fibula connectere, utroque vero *pede* innixus Audebis irruentem ferocem *hoſtem* ſcutatum ſuſtinere, Quamprimum in Ægyptum *eas*: a temporibus fieri incipimus Omnes ſenes, atque inde ordine in genas ſerpit Ætas, quæ canos facit: gerere aliquid oportet *eos*, quibus eſt genu viride: *h. qui florent ætate.*

68. ἎΑ ΤΑΧΟΣ. κατὰ τάχος, ἔρχυ δηλονότι εἰς Αἴγυπτον. Ἀπὸ τῶν μηνίγγων γινόμεθα πάντες γέροντες. καὶ ἐφεξῆς κατὰ τάξιν ἐς τὴν παρειὰν ἔρχοιτο λευκαίνων ὁ χρόνος.

70. Διὸ δεῖ τι ποιεῖν ΟΙΣ ΓΟΝΥ ΧΛΩΡΟΝ, ἀντὶ τοῦ ἕως ἀκμάζομεν.

ΥΠΟ·

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τῦ Πεντεκαιδεκάτυ Εἰδυλλίυ.

Επιγράφεται μὲν τῦτο τὸ εἰδύλλιον Συρακύσιαι ἢ Αδωνιάζυσαι. ὑποτίθεται δέ τινας Συρακυσίας τὸ γένος, παρεπιδημύσας ἐν Αλεξανδρεία, καὶ ἐπὶ θέαν ἐξιύσας τῆς πομπῆς τῦ κομισθέντος Αδώνιδος ὑπὸ Αρσινόης τῆς τῦ Πτολεμαίυ τῦ φιλαδέλφυ γυναικός. ἔθος δὲ εἶχον οἱ ἐν Αλεξανδρεία τοῖς Αδωνίοις διακομίσαντας τὰ εἴδωλα τῦ Αδώνιδος μετὰ τῶν νομιζομένων ἐπὶ τὴν θάλασσαν κομίζειν. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος, χαριζόμενος τῇ βασιλίδι, ᾄδυσάν τινα, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Αρσινόης δι᾽ ᾠδῆς ἀπαγγέλλυσαν.

ARGUMENTUM

Idyllii XV.

Inscribitur hoc Idyllion Syracusiæ sive Adonidis festum celebrantes. Tractat autem de Syracusanis quibusdam genere, quæ Alexandriæ peregrinantur, & exeunt ad spectaculum pompæ, qua Adonis ab Arsinoe uxore Ptolemæi Philadelphi gestabatur. Morem autem habebant Alexandrini in Adoniis festis, eos, qui Adonidis simulacra gestabant, una cum solemnibus ad mare ferre. Describit autem Theocritus, ut reginæ gratificetur, cantricem quandam, sumptuosum Arsinoes apparatum carmine recensentem.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ, ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ,

Εἰδύλλιον ιέ.

ΓΟΡΓΩ, ΕΥΝΟΗ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ.

Ἐνδοῖ Πραξινόα; ΕΥ. Γοργὼ φίλα, ὡς χρόνῳ; ἔνδοῖ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θαῦμ᾽ ὅτι καὶ νῦν ἦνθες. ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτῇ·

SYRACUSIÆ, sive ADONIDIS FESTUM celebrantes, Idyllion XV.

Gorgo, Eunoe, Praxinoe, Anus, Hospes,

Est ne intus Praxinoë? Eun. Cara Gorgo, ut sero? est intus.

Praxinoe.

Mirum quod & nunc ades! Eunoë dispice illi sellam.

Ενδοι. Αντὶ τῦ ἔνδον ἐςί; τοπικὸν ἐπίῤῥημα, ὡς τὸ Μεγαροῖ, Πυθοῖ. ἀντιπίπτει δὲ τύτοις τὸ οἴκοι. Ἡ Γοργὼ δέ φησι πρὸς

Ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον. ΓΟΡ. Ἔχει κάλλιστα. ΠΡ. Καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ.

Ὦ τᾶς ἀδεμάτω ψυχᾶς· μόλις ὔμμιν ἐσώθην,
Πραξινόα, πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων.
Παντᾶ κρηπῖδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες.
Ἁ δ' ὁδὸς ἄτρυτος. τὺ δ' ἑκαστοτέρω ἐμ' ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γῆς ἔλαβ' ἐνθὼν
Ἰλεὸν, ἐκ οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
Ἀλλάλαις. ποτ' ἔραν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἐμεῖο.

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα φίλα τοιαῦτα Δίωνα,
Τῶ μικκῶ παρεόντος· ὅρη γύναι ὡς ποθορῇ τύ.

Injice & pulvinum. GORG. Habet optime. PRAX. Sede.

GORGO.

O incorpoream animam: vix vobis salva evasi,
Praxinoe, a multa turba, & multis curribus.
Ubique sunt crepidæ, ubique chlamydati viri.
Et via immensa est: tu vero longius a me habitas.

PRAXINOE.

Hæc demens ille (*maritus meus*) extrema terræ occupavit veniens,
Specum, non domum, ne vicinæ essemus
Inter nos, ut mihi adversaretur, invida pestis mihi semper.

GORGO.

Ne dic de tuo marito talia, cara Dione,
Parvulo præsente: vides, mulier, ut te aspicit.

πρὸς τὴν θεράπαιναν· ἔνδόν ἐστιν ἡ Πραξινόα; πρὸς ἣν ἡ δούλη ὡς χρονίαν λέγει· Γοργὼ φίλα ΩΣ ΧΡΟΝΩ, ἀντὶ τοῦ ὡς διὰ χρόνου. εἶτα μικρὸν διαστήσασα ἐπάγει, ΕΝΔΟΙ· ἀντὶ τοῦ ἔνδον ἐστί.

4. Ἤδη ἐπιπόνως, μόλις πρὸς ὑμᾶς ἐσώθην, ἀπὸ τοῦ ὄχλου καὶ τῶν ἁρμάτων.

6. ΚΡΗΠΙΔΕΣ. Ἤγουν, πανταχοῦ κεκρηπιδωμένοι ἄνδρες. λέγει δὲ τοὺς ἐν τῇ πόλει στρατιώτας.

7. Ἡ δὲ ὁδὸς πολλή. σὺ δὲ ΕΚΑΣΤΟΤΕΡΩ, ἀντὶ τοῦ, πόῤῥω μοι οἰκεῖς.

8. Ἡ Πραξινόα ταῦτά φησι περὶ τοῦ ἰδίου ἀνδρὸς· ὅτι μακρὰν ἐμισθώσατο τὴν οἰκίαν. ΠΑΡΑΡΟΣ δὲ, ὁ παρηρτημένος τὴν γνώμην, ὁ ἀνάρμοστος, ὁ ἀχρήσιμος καὶ μάταιος. ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρήρων ἵππων, οἵ τινες τῷ ζυγῷ οὐ χρησιμεύουσιν. ΙΛΕΟΝ δὲ λέγουσι τὸν φωλεὸν, ἀπὸ τοῦ τὰ ἑρπετὰ ἐν αὐτῷ εἰλεῖσθαι. ΦΘΟΝΕΡΟΝ δὲ ἀντὶ τοῦ φιλόνεικον.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος, οὐ λέγω ἀπφῦν.

ΓΟΡΓΩ.

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος. ναὶ τὰν πότνιαν, καλὸς ἀπφύς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀπφῦς μὰν τῆνος πρώαν (λέγομες πρώαν θὴν
Πάντα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
Κῆνθε φέρων ἅλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυς.

ΓΟΡΓΩ.

Χὠμὸς ταὐτά γ᾽ ἔχει, φθόρος ἀργυρίου, Διοκλείδας·
Ἑπταδράχμως κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
Πέντε πόκως ἔλαβ᾽ ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπος, ἔργον ἐπ᾽ ἔργῳ.
Ἀλλ᾽ ἴθι, τὠμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάζευ.

PRAXINOE.

Bono animo sis, Zopyrion, care fili, non dico de patre.

GORGO.

Puer intelligit, per Proserpinam: Pulcher est pater.

PRAXINOE.

Pater quidem ille nuper (nam nuper dicamus scilicet Omnia) nitrum & fucum cum ex taberna empturus esset, Rediit salem adferens nobis, homo tredecim cubitorum.

GORGO.

Eodem modo meus *maritus* Dioclides agit, pernicies argenti: Septem drachmis pilos caninos, veterum avulsiones perarum; Quinque vellera emit heri, nil nisi sordes, laborem super laborem. Verum age, cape amiculum, & peplum fibulatum.

13. ΑΠΦΥΝ. Οὕτω τὸν πατέρα καλοῦσιν ἀφ᾽ οὗ τις πέφυκεν. λέγεται δὲ ὑποκοριστικῶς. ἤδη δὲ ἀπὸ τούτου καὶ τὸν πρεσβύτην.

14. Ναὶ μὰ τὴν θεόν. ναὶ μὰ τὴν κόρην. εὖ δὲ τὸ τὰς Συρακουσίας ταύτην ὀμνύναι. φασὶ γὰρ τὸν Δία τῇ Περσεφόνῃ τὴν Σικελίαν δωρήσασθαι. ἡ Πραξινόα δὲ φησὶ ταῦτα τὸν ἄνδρα μεμφομένη. ὁ ἀπφῦς οὖν φησιν ἐκεῖνος, ὡς λόγος εἰπεῖν, τρισκαιδεκάπηχυς ὑπάρχων ἀνὴρ, πρώην ἐν τῇ πανηγύρει νίτρον θέλων ἀγοράσαι, ἅλας ἡμῖν ἀντὶ νίτρου ἤνεγκεν, ὡς τοῦ πωλοῦντος ἅλας ἀντὶ νίτρου δεδωκότος.

18. Ἡ Γοργὼ ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις μεμφομένη τὸν οἰκεῖον ἄνδρα φησί. καὶ ὁ ἐμὸς ἀνὴρ Διοκλείδας, ἑπτὰ δραχμῶν ἠγόρασε πokάρια γεγηρακότων προβάτων.

20. Οὐκ ἔρια, ἀλλ᾽ ΕΡΓΟΝ ΕΠΙ ΕΡΓΩ, διὰ τὸ δὶς αὐτὰ πλύνεσθαι. ΚΥΝΑΔΑΣ δὲ οἷον, κύνεια, τραχέα.

21. ΤΑΜΠΕΧΟΝΟΝ. τὸ περιβόλαιον, τὸ ἱμάτιον. ΚΑΙ ΤΑΝ ΠΕΡΟΝΑΤΡΙΔΑ. τὸ πέπλον καὶ ἔνδυμα, ὅπερ πρῶτον ὑπεζώννυντο. εἴρηται δὲ, ἀπὸ

Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω,
Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν. ἀκϐω χρῆμα καλόν τι
Κοσμῆν τὰν βασίλισσαν. ΠΡ. Ἐν ὀλβίω ὄλβια πάντα.
Ὧν εἶδες, χὤν εἶπας ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

ΓΟΡΓΩ.

Ἕρπην ὥρα κ' εἴη· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε
Θὲς πάλιν. αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήζοντι καθεύδην.
Κινεῦ δὴ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.
Α δ' ὡς νᾶμα φέρει! δὸς ὅμως· μὴ πϐλὺ, ἄπληστε.
Ἔγχει ὕδωρ. δύστανε, τί μευ τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
Παῦσαι· ὁκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
Ἁ κλᾷξ τᾶς μεγάλας πᾷ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

Eamus ad *aulam* divitis regis Ptolemæi,
Spectaturæ Adonidem: audio pulchrum aliquid
Instruere reginam. Pr. Apud opulentos omnia sunt opulenta:
Verum tu *narra* illi qui non vidit ea quæ dicis, quæque vidisti.

GORGO.

Ire nobis tempus fuerit: otiosis semper feriæ.

PRAXINOE.

Eunoa fer aquam: & in medium,
tu quam deliciæ non decent,
Repone. Feles molliter cubare volunt.
Move te, affer propere aquam: nam aqua primum opus est.
Ecce ut fert aquam: da tamen: non multam tu o profusa
Infunde aquam: infelix cur meam tunicam commadefacis?
Desine: sicut diis visum est, ita lota sum.
Ubi clavis magnæ cistæ *est*? huc affer ipsam.

ἀπὸ τῦ περονᾶσθαι, καὶ τῆς ἐπωμίδος ἐπιλαμβάνεσθαι, ὡς αἱ Μακεδονίτιδες.

22. Εἰς τὰ βασίλεια πορευθῶμεν τῦ ἀφνειῦ καὶ πλυσίυ Πτολεμαίυ, θεασόμεναι τὸν Ἄδωνιν.

25. Ἀντὶ τῦ ἐξ ὧν εἶπες, καὶ ἐξ ὧν ἐθεάσω, ἐκ τύτων διηγήσαιο ἂν τῷ μὴ θεασαμένῳ.

27. Ἡ Πραξινόα φησὶ πρὸς τὴν δύλην ἐν ἤθει· ὦ Εὐνόα, ἆρασα τὸ νᾶμα, εἰς μέσον θὲς αὐτό. θέλει εἰπεῖν, μὴ ἀμελῶς εἰς τὸ μέσον αὐτὸ θήσῃς.

32. ΟΚΟΙΑ ΘΕΟΙΣ ΕΔΟΚΕΙ. Ἀντὶ τῦ, εἴτε καλῶς, εἴτε κακῶς. ΚΛΑΞ δὲ, ἡ κλεῖς Δωρικῶς.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
Τοῦτο πρέπει. λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ, πλέον· ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν
Ἢ δύο, τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι. ΠΡ. Ναὶ καλὸν εἶπας.
Τὠμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν κατὰ κόσμον
Ἀμφίθες. οὐκ ἀξῶ τὺ, τέκνον· μορμὼ, δάκνει ἵππος·
Δάκρυε ὅσσα θέλεις· χωλὸν δ' οὐ δεῖ τὺ γενέσθαι.
Ἕρπωμες· Φρυγία τὸν μικκὸν παῖσδε λαβοῖσα·
Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.

GORGO.

Praxinoë, valde te sinuosa vestis
fibulata
Hæc decet. Dic mihi, quanti
constitit tibi a jugo telæ?

PRAXINOE.

Ne memores Gorgo, pluris quam
argenti puri mina *una*,
Vel duabus: operi insuper etiam
animam affixam habui.

GORGO.

Atque sane ex sententia processit.

PRAX. Certe bene dixisti.
Affer mihi amiculum, & umbellam: decenter
Impone. Non te una ducam fili;
larva *foris est*, mordet equus.
Plora quantum voles, non oportet te claudum fieri.
Eamus. Heus Phrygia, parvulum
accipe, cumque eo lude.
Canem intro voca, claude portam
vestibuli.

34. ΚΑΤΑΠΤΥΧΕΣ. τὸ δίπτυχον ἐμπερόνημα καὶ διπλοῦν. λέγει δὲ τὴν διπλοΐδα, ἣν Ὅμηρος φησὶ δίπλακα μαρμαρέην.

35. ΠΟΣΣΩ. Ἤγουν, διὰ πόσης ἐξόδου σοι κέκοπται ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ· ἢ διὰ πόσου σοι ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ καθῃρέθη, καὶ ἐξυφάνθη.

36. Πλέον ἠνάλωσα, φησιν, ἢ δυοῖν μνᾶν καθαροῦ ἀργυρίου.

38. ΚΑΛΟΝ. Τοῦτο ἀληθὲς εἶπας, λέγει ἡ Πραξινόα, ὅτι κατὰ γνώμην μοι ἐξυφάνθη. εἶτα ἀντιστρέφει τὸν λόγον πρὸς τὴν θεράπαιναν, καί φησι· φέρε μοι τὸ ἀμπέχονον καὶ τὴν ΘΟΛΙΑΝ, ἤγουν τὸ σκιάδιον, τὸν πέτασον, εὐκόσμως ἐπίθες. εἴρηται δὲ, ἀπὸ τοῦ θόλῳ ἐοικέναι. εἰ δὲ Αττικοὶ τὸ σκιάδιον, σκίῤῥον καλοῦσι.

40. ΤΕΚΝΟΝ. Απέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὸ παιδίον τὸ κλαῖον· καί φησιν, οὐκ ἄξω σε τέκνον μετ' ἐμοῦ, ὅτι ἡ μορμὼ ἵππος δάκνει· εἰς κατάπληξιν τοῦτο ἔλεγον, ὅθεν καὶ τὰ προσωπεῖα, μορμολύκεια ἔλεγον.

Ὦ θεοὶ, ὅσσος ὄχλος, πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνήριθμοι καὶ ἄμετροι.
Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα.
Ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκὼν, οὐδεὶς κακοεργὸς
Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτιστί·
Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
Ἀλλάλοις ὁμαλοὶ, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί.
Ἁδίστα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα; τοὶ πτολεμισταὶ
Ἵπποι τῶ βασιλῆος! ἄνερ φίλε, μή με πατήσῃς.
Ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυῤῥός! ἴδ' ὡς ἄγριος! κυνοθαρσὴς
Εὐνόα, οὐ φευξῇ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
Ὤνάθην μεγάλως ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον.

Dii boni, quanta turba! quomodo & quando tandem pertransire
Oportet hoc malum! *sunt ut* formicæ innumeræ & infinitæ.
Multa præclara facinora a te facta sunt, o Ptolemæe,
Postquam ad superos pater migravit. Nemo maleficus
Lædit amplius viatorem, dolose subiens more Ægyptio:
Quemadmodum antea astu exercitati homines ludebant,
Inter se similes, malos lusus, omnes contentiosi.
Dulcissima Gorgo, quid de nobis fiet? bellatores
Equi regis *adsunt*. Amice, ne me proculces:
Erectus constitit hic rufus: ecce quam sævus & ferox.
Eunoë non fugies? perimet hic suum sessorem.
Bene mecum actum est, quod puer meus manet intus.

46. Πολλά τοι ὦ Πτολεμαῖε (τὸν φιλάδελφον λέγει) ἐποιήθησαν καλὰ ἔργα.

47. Ἐξ οὗ ὁ πατήρ σου ἀπεθεώθη, ὁ Σωτὴρ Πτολεμαῖος, ὃς ἦν πατὴρ τοῦ φιλαδέλφου.

48. ΔΑΛΕΙΤΑΙ ἀντὶ τοῦ βλάπτει. ΠΑΡΕΡΠΩΝ. Παρασυρόμενος Αἰγυπτιστί. τὸ πᾶν· σὺν τοῖς ἄλλοις σου καλοῖς ἔργοις, καὶ τοῦτο. οὐκέτι γὰρ κακοῦργος λυμαίνεται τὸν παριόντα, ἐξαπατήσας Αἰγυπτιστί. ἠπάτων γὰρ πολυπλόκως παίζοντες κακὰ παίγνια παραλογισμοῖς Αἰγυπτιακοῖς. ἀπατηλοὶ γὰρ καὶ Αἰγύπτιοι. ΚΕΚΡΟΤΗΜΕΝΟΙ δὲ, διεῤῥαπισμένοι, ἐθάδες πανούργων ἔργων. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κεκεντρωμένων χαλκῶν.

51. Ὦ γλυκυτάτη μοι Γοργοῖ, τί ἄρα ἡμῖν ἔσται; εὐλαβοῦνται γὰρ θεασάμεναι τοὺς πολεμικοὺς ἵππους πομπεύοντας.

54. ΔΙΑΧΡΗΣΕΙΤΑΙ ΤΟΝ ΑΓΟΝΤΑ. Διαφθερεῖ τὸν ἱπποκόμον, ἢ τὸν ἡνίοχον.

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὄπιθεν.
Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν. ΠΡ. Κἠυτὰ συναγείρομαι ἤδη.
Ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δέδοικα
Ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ!

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ; ΓΡ. Ἐγὼν, ὦ τέκνα. ΓΟ. Παρενθεῖν
Εὐμαρές; ΓΡ. Ἐς Τροίην πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί,
Καλλίστα παίδων. πείρᾳ θὴν πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμὼς ἁ πρεσβῦτις ἀπῴχετο θεσπίξασα.
Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥρην.

GORGO.

Animum recipe, Praxinoe: jam
sumus post eos.
Illi processerunt in campum. PR.
Et ego jam me colligo.
Equum enim & frigidum anguem,
hæc duo semper timui
Inde usque a pueritia. Festinemus:
ingens multitudo nobis affluit.

GORGO.

Ex aulane venis o mater? AN.
Ego, o filiæ. GOR. An intrare
Facile est? AN. Conando Græci
Trojam pervenerunt:
Optima filia, conando omnia
perficiuntur.

GORGO.

Anus abiit, nobis mera oracula
respondens.
Omnia norunt mulieres, etiam
quomodo Jupiter Junonem
duxerit.

57. Οἱ δὲ ἵπποι κεχωρήκασιν εἰς ὃν ᾔδει τόπον. τὸ δὲ ΚΑΥΤΑ ΣΥΝΑΓΕΙΡΟΜΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἀνακτῶμαι ἐμαυτὴν ἀπὸ τῆς ταραχῆς.

58. ΨΥΧΡΟΝ. Ἤγουν τὸν ψυχροποιόν.

60. ΕΞΑΥΛΑΣ. Ἔν τισι γράφεται καὶ ἐξ αὐλᾶς ὦ μᾶτερ. ἡ Γοργὼ φησὶ πρὸς γραῦν τινα, λέγε ἡμῖν ὦ μῆτερ, εὐμαρὲς εἰσελθεῖν; ἡ δέ φησι, πειράθητε καὶ εἰσελεύσεσθε εἰς τὴν τῶν βασιλείων αὐλήν.

62. Ἡ Γοργὼ φησὶν ὅτι χρησμοὺς ἀποφοιβάσασα ἡ γραῦς ἀπῆλθε.

64. φησὶν ὅτι τὰ πάντα αἱ γυναῖκες γινώσκουσι, καὶ ὅτι ὁ Ζεὺς λάθρα τῇ Ἥρᾳ συνῆλθε. καὶ Ὅμηρος· Εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντο τοκῆας. Ἀριστοτέλης δὲ ἱστορεῖ, ἐν τῷ περὶ Ἑρμιόνης ἱερῷ, ἰδιώτερον περὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας γάμου. τὸν γὰρ Δία μυθολογεῖ ἐπιβουλεύειν τῇ Ἥρᾳ μιγνῦναι, ὅτε αὐτὴν ἴδοι χωρισθεῖσαν ἀπὸ τῶν ἄλλων θεῶν. βουλόμενος δὲ ἀφανὴς γενέσθαι, καὶ μὴ ὀφθῆναι ὑπ' αὐτῆς, τὴν ὄψιν μεταβάλλει εἰς κόκκυγα, καὶ καθέζεται εἰς ὄρος, ὃ πρῶτον μὲν Θρόναξ ἐκαλεῖτο, νῦν δὲ κόκκυξ. τὸν δὲ

Δία

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι. λαβὲ καὶ τὺ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ᾽ αὐτᾷ, μή τυ πλανηθῇς.
Πᾶσαι ἅμ᾽ εἰσένθωμες. ἀπρὶξ ἔχευ, Εὐνόα, ἁμῶν.
Ὢ μοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη
Ἔσχισται, Γοργοῖ. πὸτ τῶ Διὸς, εἴ τι γένοιο
Εὐδαίμων, ὤνθρωπε, φυλάσσεο τὠμπέχονόν μευ.

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ᾽ ἐμὶν μὲν, ὅμως δὲ φυλαξεῦμαι. ΠΡ. Ἀθρόος ὄχλος·
Ὠθεῦνθ᾽ ὥστε ὕες. ΞΕ. Θάρσει γύναι. ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κεὶς ὥρας κἤπειτα, φίλ᾽ ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,

Vide Praxinoe quanta ante portam turba est.

PRAXINOE.

Immensa. Gorgo manum porrige mihi, tuque apprehende
Eunoe manum Eutychidos: adhæreto illi, ne a nobis aberres.
Omnes una confertim intremus: adhæreto nobis Eunoe.
Me miseram, dupliciter vestis mea jam
Scissa est, o Gorgo: per Jovem utinam sis
Felix, o homo, conserva quæso mihi amiculum.

HOSPES.

Non penes me est: tamen conservabo. PR. Conferta turba est,
Trudunt ut sues. HOSP. Bono animo sis mulier, in tuto sumus.

PRAXINOE.

Et in annum tibi, care vir, & in posterum bene sit,

Δία χειμῶνα ποιῆσαι δεινὸν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. τὴν δὲ Ἥραν πορευομένην μόνην, ἀφικέσθαι πρὸς τὸ ὄρος· καὶ καθέζεσθαι ἐπ᾽ αὐτὸ ὅπου νῦν ἐστὶν ἱερὸν Ἥρας τελείας. τὸν δὲ κόκκυγα ῥιγῶντα καὶ πεφρικότα διὰ τὸν χειμῶνα, καταπετασθῆναι καὶ καθεσθῆναι ἐπὶ γόνατα αὐτῆς. τὴν δὲ Ἥραν ἰδοῦσαν αὐτὸν, οἰκτεῖραι καὶ περιβαλεῖν τῇ ἀμπεχόνῃ. τὸν δὲ Δία εὐθέως μεταβαλεῖν τὴν ὄψιν καὶ ἐπιλαβέσθαι τῆς Ἥρας. τῆς δὲ τὴν μῖξιν παραιτουμένης διὰ τὴν μητέρα, αὐτὸν ὑποσχέσθαι γυναῖκα ταύτην ποιήσασθαι. καὶ παρ᾽ Ἀργείοις δὲ οἱ μέγιστοι τῶν Ἑλλήνων τιμῶσι τὴν θεόν. τὸ δὲ ἄγαλμα τῆς Ἥρας ἐν τῷ ναῷ καθήμενον ἐν θρόνῳ, τῇ χειρὶ ἔχει σκῆπτρον, καὶ ἐπ᾽ αὐτῷ τῷ σκήπτρῳ κόκκυξ.

67. Εἰκὸς τὴν Εὐτυχίδα Γοργοῦς εἶναι θεράπαιναν.

68. ΑΠΡΙΞ. Ἀντὶ τοῦ ἐμπεφυκότως, ὥστε μὴ διαπρῆσαι τὴν συμφυΐαν.

74. Ἀντὶ τοῦ, καὶ εἰς ὥρας καὶ ἐσχεὶ καλῶς εἴης περιστέλλων καὶ τημελούμενος ἡμῶν.

Ἄμμε περιστέλλων· χρηστῶ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός.
Θλίβεται Εὐνόα ἄμμιν. ἄγ', ὦ δειλὰ τὺ, βιάζευ.
Κάλλιστ'. ἔνδοι πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ' ὧδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον,
Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πότνι' Ἀθηναία, ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι;
Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
Ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι,
Ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. σοφόν τι χρῆμ' ὤνθρωπος.
Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται·
Κλισμῶ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων
Ὁ τριφίλατος Ἄδωνις, ὃ κ' ἠν Ἀχέροντι φιλεῖται.

Qui nos curas. Virum probum & misericordem!
Premitur Eunoë nobis! age o misera, vi perrumpe.
Optime: jam omnes intus sunt, ait qui sponsam inclusit.

GORGO.

Praxinoë huc ades, hæc textilia primum specta,
Quam ex tenui filo sunt, & venusta; deorum opera esse dixeris.

PRAXINOE.

Veneranda Minerva, quales lanificæ illa elaborarunt?
Quales pictores tam exactas picturas pinxerunt?
Quam evidenter adstant, quamque evidenter moventur?
Animata *sunt*, non textilia: sapiens quædam res est homo.
Ipse vero quam admirandus in argenteo jacet
Toro, primam lanuginem circa tempora spargens,
Multipliciter amabilis Adonis, qui etiam apud inferos amatur.

76. Ἄγε ὦ δειλαία, βιάζου, καὶ σὺ ὤθει, ὥστε σὲ εἰσελθεῖν. ἔπειτα εἰσελθούσης αὐτῆς φησι. κάλλιστα· ἔνδοι πᾶσαι.

77. Ο ΤΑΝ. Ὡς παροιμίας οὔσης, ἀποκλήσας τὴν νύμφην τις, καλῶς τά γε ἔνδον ἡμῖν ἔχει, φησὶ, διὸ καὶ ἡ Γοργὼ οὕτως ἐφρόνησεν.

80. ΕΡΙΘΟΙ δὲ οἱ ὑπουργοὶ ἦγουν, ἱερουργοί.

82. ΩΣ ΕΤΥΜ'. Ἀντὶ τοῦ, ὡς ἀληθῶς ἑστήκασι, καὶ ὡς ζῶντα ἀληθῶς συστρέφονται, καὶ οὐκ ἐνυφαντά εἰσιν.

86. ΤΡΙΦΙΛΑΤΟΣ. Ο πολύφίλητος. ὡς καὶ παρ' Ομήρῳ Ἀσπασίη τριφίλητος. ἢ ὅτι ὑπὸ τριῶν ἐφιλήθη, Διὸς, Ἀφροδίτης, καὶ Περσεφόνης ἐν ᾅδῃ.

87. ΠΑΤ.

ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ', ω δύςανοι, ανάνυτα κωτίλλοισαι

Τρυγόνες. εκκναισεῦντι πλατυάσδοισαι ἅπαντα.

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ, πόθεν ὤνθρωπος; τί δὲ τὶν εἰ κωτίλαι εἰμές;

Πασσάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις.

Ὡς εἰδῇς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,

Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες.

Δωρίσδεν δ' ἔξεστι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσσι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ φυῇ μελιτῶδες, ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη,

HOSPES.

Desinite, o miseræ, inutiliter garrientes:

Ut turtures odiose stridunt, ore diducto omnia pronuntiantes.

GORGO.

Per terram, unde tu homo? quid ad te si garrulæ sumus?

Ancillis quas possides impera: imperas Syracusiis?

Atque ut & hoc scias, Corinthiæ sumus ab origine,

Sicut & Bellerophon: Peloponnesiace loquimur.

Dorice autem loqui licet (opinor) Doriensibus.

PRAXINOE.

Non oriatur, o dulcis *Proserpina*, qui nobis imperet,

87. Παύσασθέ, φησιν, ὦ ἐπίπονοι ἀνήνυτα καὶ ἄπειρα ΚΩΤΙΛΛΟΙΣΑΙ, ἤγουν πολυλογοῦσαι. κωτίλην γὰρ λέγουσι τὴν χελιδόνα. τοῦτο δέ φησί τις παρεπόμενος καὶ ἀγανακτῶν ἐπὶ τῇ ἄγαν αὐτῶν ἀδολεσχίᾳ. διὸ καὶ ἐπιτιμᾷ αὐταῖς, ὡς τὰ κατὰ μέρος τῶν εἰκόνων ἀνερευνώσαις. εἶτα πρὸς ἑαυτὸν ἐπιστρέφων.

88. ΤΡΥΓΟΝΕΣ ΕΚΚΝΑΙΣΕΥΝΤΙ ΠΛΑΤΟΙΑΣΔΟΙΣΑΙ. Ἤγουν Δωρίζουσαι πάντα. τὸ γὰρ πλατυάσδοισαι, τοιοῦτόν ἐστιν. οἱ γὰρ Δωριεῖς πλατυστομοῦσι τὸ α πλεονάζοντες. ΕΚΚΝΑΙΣΕΥΝΤΙ δὲ, ἀντὶ τοῦ διαφθείρουσιν.

91. ΚΟΡΙΝΘΙΑΙ. Κορινθίων γὰρ ἄποικοι οἱ Συρακούσιοι, ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν. Κορίνθιος δὲ καὶ ὁ Βελλεροφόντης.

92. Αντὶ τοῦ κατὰ τοὺς Πελοποννησίους. τὴν γὰρ Πελοπόννησον ᾤκησαν οἱ Δωριεῖς οἱ σὺν Ἡρακλείδαις.

94. Αντὶ τοῦ, μηδεὶς γένοιτο, ὦ Περσεφόνη, ἄλλος ἡμῶν κύριος. ΜΕΛΙΤΩΔΕΣ δὲ τὴν Περσεφόνην φησὶ κατ' ἀντίφρασιν, ὡς καὶ κόρην· διὰ τὸ τὰς ἑταίρας αὐτῆς καὶ τῆς Δήμητρος, μελίσσας λέγεσθαι·

95. ΑΠΟ-

Πλὰν ἑνός· οὐκ ἀλέγω μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα Πραξινόα, μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν
Ἁ τῆς Ἀργείας θυγάτηρ πολυΐδρις ἀοιδὸς,
Ἅ τις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠρίστευσε.
Φθεγξεῖταί τι (σάφ' οἶδα) καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.
„Δέσποιν', ἃ Γολγόν τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας,
Αἰπεινάν τ' Ἔρυκα, χρυσῷ παίσδοισ' Ἀφροδίτα,
Οἷόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὧραι.
Βάρδισται μακάρων Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
Ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖσιν, αἰεί τι φεροῖσαι.
Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατῶν
Ἀνθρώπων (ὡς μῦθος) ἐποίησας Βερενίκαν,

Uno excepto: non curo te, ne mihi alapam impingas.

GORGO.

Tace Praxinoe, jam de Adonide cantabit
Argivæ filia sapiens poëtria,
Quæ & Sperchin lugubre carmen canendo superavit.
Cantabit aliquid, sat scio: pulchris jam præludiis ad cantandum se parat.
Domina, quæ Golgon & Idalium diligis,
Sublimemque Erycem, auro ludens Venus,
Qualem tibi Adonidem e perenni Acheronte
Mense duodecimo reduxerunt mollipedes Horæ:
Tardissimæ ex diis Horæ caræ, tamen exoptatæ
Veniunt, omnibus hominibus semper aliquid ferentes.
Venus Cypria, filia Diones, tu immortalem ex mortalibus
Hominibus (ut sermo est) fecisti Berenicen,

95. Μή μοι κενὸν τὸ μέτρον ἀποψήσῃς.

97. ΑΡΓΕΙΑΣ. Ἄδηλον τίς ἡ ποιήτρια αὕτη· ἔνιοι δὲ Ἀργείας αὐτὴν φασιν εἶναι θυγατέρα, ὁμώνυμον τῇ μητρί· εἶναι δὲ ἐκείνην Σικυωνίαν.

100. ΓΟΛΓΟΣ πόλις Κύπρου, ὠνομασμένη ἀπὸ Γόλγου τινὸς Ἀδώνιδος καὶ Ἀφροδίτης. ἸΔΑΛΙΟΝ δὲ, πόλις καὶ αὐτὴ Κύπρου.

101. ἜΡΥΞ, πόλις Σικελίας, ἀπὸ Ἔρυκος τοῦ Βοιωτοῦ καὶ Ἀφροδίτης. ΧΡΥΣΩ. Διὰ τούτου δηλοῖ, ὅτι οἱ ἐρῶντες χρυσῷ πείθουσι τοὺς ἐρωμένους.

103. ΜΗΝΙ ΔΥΩΔΕΚΑΤΩ. Τινὲς δὲ ἑξαμήνου φασὶν ἀνέρχεσθαι τὸν Ἄδωνιν.

107. ΒΕΡΕΝΙΚΗΝ δὲ λέγει, τὴν τοῦ Σωτῆρος γυναῖκα, μητέρα δὲ τοῦ Φιλαδέλφου καὶ Ἀρσινόης. μαλακῶς

Ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός.
Τὶν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε καὶ πολύναε,
Ἁ Βερενικεία θυγάτηρ, Ἑλένᾳ εἰκυῖα,
Ἀρσινόα, πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.
Πὰρ μέν οἱ ὥρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
Πὰρ δ' ἁπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
Ἀργυρέοις· Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα·
Εἴδατά θ', ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῃ ποιεῦνται,
Ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ·
Ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ·
Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἑρπετὰ τᾷδε πάρεστι.
Χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῷ βρίθοισαι ἀνήθῳ

Ambroſiam inſtillans in pectus mulieris.
Quare tibi gratiſicans, o celeberrima, & multis delubris celebrata,
Berenices filia, Helenæ ſimilis,
Arſinoë, multifariis bonis ornat Adonidem.
Juxta eum enim matura jacent quæcunque ferunt arborum apices:
Adſunt & molles hortuli, incluſi calathis
Argenteis, & aurea alabaſtra *plena* Syrio unguento,
Et ciborum quicquid mulieres in ſartagine parant,
Miſcentes varios flores una cum alba farina:
Quæque *fiunt* ex dulci melle, quæque ex liquido oleo:
Omnia illi volatilia & reptilia adſunt.
Viridia quoque umbracula molli tecta anetho

λακοὺς δὲ ἔχειν πόδας ἔφη τὰς ὥρας, ἐπεὶ τὸ ἔαρ μαλακόν.

109. ΤΙΝ. Ἀντὶ τοῦ, σοί φησὶ χαριζομένη ἡ τῆς Βερενίκης θυγάτηρ.

111. ΑΡΣΙΝΟΗ πᾶσι καλοῖς ΑΤΙΤΑΛΛΕΙ καὶ δεξιοῦται τὸν Ἄδωνιν. ἀτιτάλλω γὰρ ἐκ τοῦ α στερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ ταλάσσω, τὸ κοπιῶ. σημαίνει δὲ τὸ ἀναπαύω, καὶ μὴ διὰ κόπου ταλαίνω. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄττω, τὸ ὁρμῶ, καὶ τοῦ ἄλλω, τὸ πηδῶ. καὶ σημαίνει τὸ αὐξάνω.

112. Πάντα, φησὶ, τὰ ἀκρόδρυα περιτίθενται τῷ Ἀδώνιδι, ἀπὸ παντοίας ἰδέας ὀπωρῶν. εἰώθασι γὰρ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις, πυροὺς καὶ κριθὰς σπείρειν ἔν τισι προαστείοις, καὶ τοὺς φυτευθέντας κήπους Ἀδωνίους προσαγορεύειν.

114. ΑΛΑΒΑΣΤΡΑ, σκεύη μύρων δεκτικά. ΠΛΑΘΑΝΑΙ δὲ ἐν αἷς διαπλάττουσι τοὺς ἄρτους. ΑΝΘΕΑ δὲ τὰ ἐπιπάσματα τῶν ἄρτων. λέγει δὲ τὰ σήσαμα.

117. ΓΛΥΚΕΡΩ ΜΕΛΙΤΟΣ. Ἀντὶ τοῦ, πλακοῦντες διάφοροι.

119. ΣΚΙΑΔΕΣ. Ἀντὶ τοῦ χλωραὶ σκηναὶ καὶ καλύβαι ἀνήθων σὺν

Δέδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἔρωτες,
Οἷοι ἀηδονιῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων,
Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζω.
Ὦ ἔβενος, ὦ χρυσὸς, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
Αἰετῶ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διῒ παῖδα φέροντες.
Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω,
Ἁ Μίλατος ἐρεῖ, χὠ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
Ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις·
Ὀκτωκαίδεκα τῆς ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.
Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ'. ἔτι οἱ πέρι χείλεα πυῤῥά.
Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτῆς χαιρέτω ἄνδρα.

Extructa sunt, & pueri supervolitantes Amores,
Veluti lusciniæ pulli sedentes in arbustis
Volitant, alarum periculum facientes, de ramo ad ramum.
O ebenum, o aurum, o ex albo ebore
Aquilæ, Jovi Saturnidæ puerum pocillatorem advehentes.
Et purpurea tapeta in superiore parte, somno molliora:
Sic Miletus dixerit, quique incolit Samum.
Stratus est alius torus Adonidi pulchro:
Alterum tenet Venus, alterum formosus Adonis,
Decem & octo, aut decem & novem annorum sponsus:
Non pungit osculum: labra illi adhuc circum rufa sunt.
Nunc Venus maritum suum habens gaudeat.

αὐτῷ τῷ καρπῷ καταβριθόμενα γεγένασιν.

120. Τὰς καλύβας, φησὶν, ὑπερπέτονται οἱ ἔρωτες, ὡς οἱ νεοσσοὶ τῶν ἀηδόνων.

123. Ω ΕΒΕΝΟΣ. Τὴν λοιπὴν κόσμησιν τὴν βασιλικὴν θαυμάζει.

124. ΑΙΕΤΩ. Ὡς πεποικιλμένων ἀετῶν ἐλεφαντίνων, καὶ βασταζόντων τὸν Γανυμήδην.

125. Ὡς μαλακῶν ταπήτων ὑπεστρωμένων τῇ κλίνῃ τῆς Ἀφροδίτης. ὥς φησιν ὑπὸ τῆς Μιλήτου καὶ Σάμου ῥηθήσεσθαι μαλακωτέρους ὕπνου, διὰ τὸ παρ' αὐτοῖς εἰς κάλλος τὰ στρώματα γίνεσθαι.

130. ΤΟ ΦΙΛΑΜ'. Τὸ τοῦ Ἀδώνιδος δηλαδή. οὐδέπω γὰρ κέκαρται τὰ γένεια ὡς κεντᾶσιν, ἀλλ' ἐπιχνοάζει.

132. ΑΜΑ

Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα·
Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι
Στήθεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς.

"Ερπεις, ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε κ' εἰς Ἀχέροντα,
Ἡμιθέων (ὡς φαντὶ) μονώτατος· οὔτ' Ἀγαμέμνων
Τοῦτ' ἔπαθ', οὔτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως,
Οὔθ' Ἕκτωρ, Ἑκάβας ὁ γεραίτερος εἴκατι παίδων,
Οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύῤῥος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθών,
Οὔθ' οἱ ἔτι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
Οὐ Πελοπηϊάδαι τε καὶ, Ἄργεος ἄκρα, Πελασγοί.
Ἵλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις.
Καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ, ὄκκ' ἀφίκῃ, φίλος ἡξεῖς."

Sub auroram vero nos illum, dum ros est, frequentes foras
Efferemus ad fluctus in litore spumantes,
Solutisque crinibus, & veste ad talos demissa,
Pectoribus apertis, sonoram incipiemus cantionem:
Commeas o care Adoni, & huc & ad inferos,
Solus ex heroibus, ut fertur. Neque Agamemnoni
Hoc accidit, neque Ajaci magno graviter furenti heroi:
Neque Hectori honoratiori inter viginti liberos Hecubæ,
Neque Patroclo, aut Pyrrho a Troia reverso,
Neque illis qui superiores fuerunt, Lapithis, aut Deucalionibus,
Neque porro Pelopidis, aut Argivorum principibus Pelasgis.
Sis jam placatus Adoni, & in futurum annum lætitiam afferas.
Et nunc *amicus* venisti Adoni: & cum redieris, amicus venias.

132. ΑΜΑ ΔΡΟΣΩ. Ἀντὶ τοῦ ἅμα ἡμέρᾳ. τότε γὰρ πίπτει ἡ δρόσος ἐν τῇ γῇ.

133. ΟΙΣΕΥΜΕΣ. Ἐπὶ γὰρ τὴν θάλασσαν ἐκφέροντες τὸν Ἄδωνιν, ἐῤῥίπτον ἐπ' αὐτήν.

139. ΕΙΚΟΤΙ. Εἴκοσι παίδων. τῷ γὰρ ἀρτίῳ ἀριθμῷ ἀποκέχρηται, ὡς καὶ Σιμωνίδης. Ὅμηρος δὲ, ἐννεακαίδεκα λέγει.

141. ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΕΣ. Ἀντὶ τοῦ Δευκαλίδαι. ἀπὸ Δευκαλίωνος Θεσσαλοῦ· τούτων γὰρ ἐβασίλευσεν ὁ Δευκαλίων. ἢ οἱ Λοκροί· Δευκαλίων γὰρ ἐν Κύδνῳ τῆς Λοκρίδος ᾤκησεν.

143. ΙΛΑΘΙ. Ἀντὶ τοῦ ἱλάσθητι, κατὰ ἀποκοπὴν Δωρικῶς.

Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον ἁ θήλεια.
Ὀλβία, ὅσσα ἴσατι! πανολβία! ὡς γλυκύφωνος!
Ὥρα ὅμως κ' εἰς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας.
Χὠ 'νὴρ ὄξος ἄγαν· πεινᾶντί γε μηδὲ ποτένθῃς.
Χαῖρε Ἄδων ἀγαπητὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.

GORGO.

Praxinoë, quam elegans hæc res est! hæc mulier
Felix est: quam multa scit, prorsus sum felix! quam suaviter canit!
Tamen tempus est domum redire: impransus adhuc est Dioclidas.
Estque vir iracundus admodum: esurienti quidem ne unquam occurras.
Vale Adoni dilecte, atque ad gaudentes venias.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Ἑκκαιδεκάτου Εἰδυλλίου.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον γέγραπται εἰς Ἱέρωνα τὸν Ἱεροκλέους, τὸν ἔσχατον Σικελίας τύραννον· κατέσχε δὲ τὴν ἀρχὴν, στρατηγὸς ὑποδειχθεὶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ φθείρας τὰς δυνάμεις, ὥστε τύραννον αὐτὸν ἀγορευθῆναι. μετὰ δὲ τοῦτον ἦρξεν Ἱέρων ὁ Γέλωνος. μηδὲν οὖν εἰληφὼς παρὰ τοῦ Ἱέρωνος Θεόκριτος, διὰ τοῦτο τὸ εἰδύλλιον τοῦτο πεποίηκε, καὶ Χάριτας αὐτὸ ἐπέγραψεν, ἐν ᾧ καὶ τὰ τοῦ Σιμωνίδου ἐμφαίνει κιβώτια. λέγουσι γὰρ αὐτὸν ἔχειν δύο κιβώτια· τὸ μὲν, χαρίτων· τὸ δὲ, διδόντων. ὅτε οὖν τις πρὸς αὐτὸν παρεγίνετο χάριν αἰτούμενος, ἐκέλευε φέρειν τὰ κιβώτια. εὑρίσκετο οὖν τὸ μὲν τῶν χαρίτων, κενόν· τὸ δὲ τῶν διδόντων, πλῆρες. καὶ οὕτως ὁ τὴν δωρεὰν αἰτούμενος ἀνεκόπτετο.

ARGUMENTUM

Idyllii XVI.

Hoc Idyllion scriptum est ad Hieronem Hieroclis filium, extremum Siciliæ tyrannum. Cum enim Theocritus eum carmine celebrasset, nec quicquam ab eo accepisset, propterea hoc Idyllion composuit, quod Charites inscripsit: in quo de regum & principum erga literas humaniores ingratitudine conqueritur.

ΧΑΡΙΤΕΣ, ἢ ΙΕΡΩΝ,

Εἰδύλλιον ιϛ΄.

Αἰεὶ τοῦτο Διὸς κούραις μέλει, αἰὲν ἀοιδαῖς
Ὑμνεῖν ἀθανάτους, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν·
Μοῦσαι μὲν, θεαὶ ἐντί. θεοὺς θεαὶ ἀείδοντι.
Ἄμμες δὲ βροτοί. οἱ δὲ βροτοὺς βροτοὶ ἀείδοντι.

CHARITES, sive HIERON,

Idyllion XVI.

Semper hoc Jovis filiabus (*i. Musis*) curæ est, semper Poëtis, Cantu celebrare Deos immortales, celebrare gloriam præstantium virorum.

Nam Musæ deæ sunt, deæ Deos cantu celebrant:

Nos vero mortales *sumus*, homines celebremus mortales.

5. ΗΜΕ-

Τὶς γὰρ τῶν, ὁπόσσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ᾽ ἀῶ,
Ἡμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ
Ἀσπασίως, οὐδ᾽ αὖθις ἀδωρήτους ἀποπεμψεῖ;
Αἱ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ᾽ ἴασι,
Πολλά με τωθάσδοισαι ὅτ᾽ ἀλητείην ἦνθον·
Ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλοῦ
Ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῖσαι·
Ἔνθ᾽ αὔη σφίσιν ἕδρη, ἐπὰν ἄπρακτοι ἵκωντι.
Τὶς τῶν νῦν τοιόσδε; τὶς εὖ εἰπόντα φιλασεῖ;
Οὐκ οἶδ᾽· οὐ γὰρ ἔτ᾽ ἄνδρες ἐπ᾽ ἔργοις, ὡς πάρος, ἐσθλοῖς
Αἰνεῖσθαι σπεύδοντι· νενίκηνται δ᾽ ὑπὸ κερδέων.
Πᾶς δ᾽ ὑπὸ κόλπου χεῖρας ἔχων, πόθεν αὔξεται ἀθρεῖ
Ἄργυρος· οὐδέ κεν ἰὸν ἀποτρίψας τινὶ δοίη.
Ἀλλ᾽ εὐθὺς μυθεῖται ἀποτέρω, ἢ γόνυ κνήμας·

Quis autem ex hominibus, qui habitant ſub glauca aurora,
Noſtras Gratias fores pandens domo recipit
Cupide, & non eaſdem rurſus indonatas remittit?
Illæ vero indignantes nudo pede domum revertuntur,
Multum me incuſantes, quod fruſtra viam confecere:
Tædioque affectæ, rurſum in fundo vacui loculi
In frigidis genibus capite poſito manent:
Ubi ipſis ſqualida ſedes eſt: quoniam re imperfecta redierunt.
Quis hominum, qui nunc ſunt talis eſt? quis benedicentem amat?
Neſcio: non enim amplius homines propter præſtantia facta, ut ante,
Laudari cupiunt, verum a lucro victi ſunt:
Quilibet vero ſub ſinu manum tenens circumſpectat unde ipſe auferat
Argentum, neque deterſam ærugínem aliis dederit:
Sed ſtatim hoc dicit, Remotius abeſt tibia quam genu.

5. ΗΜΕΤΕΡΑΣ ΧΑΡΙΤΑΣ. Τὰ οἰκεῖα ποιήματα.

8. ΣΚΥΖΟΜΕΝΑΙ. Λοιδορούσαι. τὸ σκύζειν κυρίως ἐπὶ λέοντος, ὅταν τὸ ἐπισκύνιον χαλάσῃ ὀργιζόμενος. λέγεται δὲ ἡ τῶν ὀφρύων κάθεσις, ἐπισκύνιον. τοῦτο δὲ ποιεῖ ὁ λέων, ὅταν κυσὶ κυκλωθῇ, καὶ μέλλει πολεμεῖν αὐτοῖς.

9. ΑΛΙΘΙΗΝ. Ἤγουν ματαίαν ὁδὸν, ἀλλοτρίαν, πεπλανημένην. ἀπὸ τοῦ ἀλῶ, τὸ πλανῶ.

18. ΑΠΩΤΕΡΩ Η ΓΟΝΥ ΚΝΑΜΑ. Παροιμία ἐστὶ τὸ, πορρώτερω ἡ κνήμη τοῦ γόνατος. τίθεται δὲ αὕτη, ἐπὶ τῶν ἀγαπώντων ἑαυτοὺς, καὶ λεγόντων προτιματέρους εἶναι αὐτοὺς τῶν ξένων· οἱ γὰρ πορρώτερω οὐδὲν

Αὐτῷ μοί τι γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδούς.
Τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ἅλις πάντεσσιν Ὅμηρος·
Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν.
Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μύριος ἔνδοθι χρυσὸς
Κείμενος; οὐχ ἅδε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις·
Ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾷ, τὸ δὲ καί τινι δοῦναι ἀοιδῶν·
Πολλοὺς δ' εὖ ἔρξαι παῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων
Ἀνθρώπων· αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν.
Μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζῃ
Μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὰν ἐθέλητι νέεσθαι.
Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱεροὺς ὑποφήτας·
Ὄφρα κε, κ' εἰν Ἀΐδαο κεκρυμμένος, ἐσθλὰ ἀκούσῃς,
Μηδ' ἀκλεὴς μύρηαι ἐπὶ ψυχροῦ Ἀχέροντος,
Ὡσεί τις μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας,
Ἀχὴν, ἐκ πατέρων πενίην ἀκτήμονα κλαίων.
Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεύα

Mihi modo fit quod habeam, Dii benefaciant Poëtis.
Quis enim alium audiat? fatis est omnibus Homerus:
Ille poëtarum optimus est, qui quidem a me nihil feret.
Infani, quid lucri est, fi immenfum intus aurum
Reconditum fit? Non hic pecuniæ ufus est fapientibus:
Sed inde pars aliqua proprio ufui debetur, aliquid poëtis dandum est,
Et multis affinibus benefaciendum: multis item aliis
Hominibus: ac femper diis facra facias.
Neque hofpes malignus fis: fed ubi menfa
Benigne exceperis hofpites, cum velint redire dimittas.
Mufarum vero in primis venerare facros interpretes,
Ut etiam apud inferos occultatus, bene audias,
Neque inglorius lugeas apud frigidum Acherontem,
Ut aliquis foffor, cui manus a ligone callis intus duræ funt,
Qui gravem paupertatem a majoribus *atque vitam* inopem deplorat.
Multi in Antiochi domo & regis Aleuæ.

οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς εἰσιν. ἐνήλλακται δὲ ἡ παροιμία, εἰ λεχθήσεται χωρὶς ὑποδιαστολῆς. ἔδει γὰρ οὕτως εἰπεῖν. πορρωτέρω κνήμη γόνυος. εἰ δὲ μετὰ ὑποδιαστολῆς οὐκ ἐνήλλακται.

34. ΑΝΤΙΟΧΟΙΟ. Αντὶ τοῦ ἄγαν πλούσιος, ὥς τε πολλοῖς παρέχειν τροφήν. ἀλλ' οὐδὲν ὁ πλοῦτος αὐτῶν πρὸς τὴν νῦν δόξαν, εἰ μὴ ὑπὸ Σιμωνίδου ἐμνήσθησαν. Αντίοχος δὲ βασιλεὺς Συ-

Ἁρμαλιὴν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσαι·
Πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὸν
Μόσχοι σὺν κεραοῖσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
Μυρία δ' ἀμπεδίον Κραννώνιον ἐνδιάασκον
Ποιμένες ἔκκριτα μῆλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
Ἀλλ' οὔ σφιν τῶν ἦδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν
Θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῦ Ἀχέροντος·
Ἄμναστοι δὲ, τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες,
Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο,
Εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήϊος, αἰόλα φωνέων
Βάρβιτον ἐς πολύχορδον, ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστοὺς
Ὁπλοτέροις, τιμᾶς δὲ καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι,

Cibum menstruum distribuebant ministri:
Multi ad stabula Scopadarum acti
Vituli una cum bobus cornutis mugiebant,
Et infinita per campos Cranonios æstiva agebant
Pastores eximia pecora hospitalibus Creondis:
Sed nulla ex his voluptas ipsis esset, postquam dulcem evacuarunt
Animam in latam cymbam tristis inferni:
Inglorii vero relictis multis illis & amplissimis opibus
Inter miseros mortuos per longa secula jacerent,
Nisi magnus vates Ceius *Simonides* varie cantans,
Super barbitum multis fidibus constantem fecisset claros inter homines
Posteros. Honorem vero & celeres sortiti sunt equi,

Συρίας. τὰ δὲ περὶ Ἀλεύαν τὸν Σιμίου πάντα ἀνήλεκτο Εὐφορίων. ὁ δὲ Ἀντίοχος, Ἐχεκράτιδος καὶ Συρίσκας υἱὸς ἦν, ὥς φησι Σιμωνίδης.

35. ΠΕΝΕΣΤΑΙ. Θεόπομπός φησι τοὺς δουλεύοντας τῶν ἐλευθέρων, πενέστας καλεῖσθαι παρὰ Θεσσαλοῖς, ὡς παρὰ Λακεδαιμονίοις εἵλωτας.

36. ΣΚΟΠΑΔΑΙΣΙΝ. Ἐκ τούτου πολὺν πλοῦτον δηλοῖ. οἱ δὲ Σκοπάδαι, Κραννώνιοι τὸ γένος. ΚΡΑΝΩΝ δὲ πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν Σκόπας ὁ Κραννώνιος Κρέοντος καὶ Ἐχεκρατίας υἱός. καὶ Σιμωνίδης ἐν Θρήνοις. Σκοπάδαι οὖν οἱ Θεσσαλοί.

39. Κρεώνδας δὲ ὁ Σκόπας.

44. ΑΙΟΛΑ ΦΩΝΕΩΝ. Τὸν Σιμωνίδην φησί. παρέσον ἐκεῖνος τοῖς προειρημένοις ἐνδόξοις ἀνδράσι τῶν Θεσσαλῶν ἐπινίκια ἔγραψε, καὶ θρήνους.

49. ΚΥΚ.

Οἵ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἤνθον ἀγώνων.
Τὶς δ' ἂν ἀριστῆας Λυκίων ποτὲ, τὶς κομόωντας
Πριαμίδας, ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς Κύκνον ἔγνω,
Εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί;
Οὐδ' Ὀδυσεύς, ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθεὶς
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἀΐδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐλθὼν
Ζωὸς, καὶ σπήλυγγα φυγὼν ὀλοοῖο Κύκλωπος,
Δηναιὸν κλέος ἔσχεν. ἐσιγάθη δ' ἂν ὑφορβὸς
Εὔμαιος, καὶ βουσὶ Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίαις
Ἔργον ἔχων, αὐτός τε περίσπλαγχνος Λαέρτης·
Εἰ μὴ σφᾶς ὤνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί.
Ἐκ μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι·
Χρήματα δὲ ζώοντες ἀμαλδύνουσι θανόντων.
Ἀλλ' ἶσος γὰρ ὁ μόχθος, ἐπ' ἀόνι κύματα μετρεῖν,
Ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκᾶς ἁλὸς ὠθεῖ,
Ἢ ὕδατι νίζειν θολερὰν ἰκαδεῖ πλίνθον,

Qui ipsis ex sacris certaminibus coronati redierunt.
Quis vero unquam principes Lyciorum, quis comaros
Priamidas, aut colore muliebri Cycnum nosset,
Si non bella veterum cecinissent Poëtæ?
Neque Ulysses, qui centum & viginti menses vagatus est
Per omnium gentium homines, quique tandem ad extremum orcum descendit
Vivus adhuc, & ex antro sævi Cyclopis evasit,
Diuturnam famam obtinuisset. Silentio etiam obrutus esset subulcus
Eumæus, & Philœtius circa boves armentales
Opus *suum* habens, ipseque magnanimus Laërtes;
Nisi eos juvissent carmina viri Ionici *i. Homeri.*
A Musis illustris fama venit hominibus:
Pecuniam vero mortuorum consumunt viventes.
Sed similis labor est, in litore fluctus metiri,
Quam multos ventus in terram cum cæruleo mari impellat:
Aut unda perspicua lavare impurum laterem:

49. ΚΥΚΝΟΝ λέγει τὸν Ποσειδῶνος καὶ Κήϋκος, τὸν ἀνῃρημένον ὑπὸ Ἀχιλλέως. λευκὸς γὰρ ἦν τὴν χροιὰν ἐκ γενετῆς, ὥς φησιν Ἑλλάνικος. διὸ καὶ θῆλυν αὐτὸν εἶπεν ὁ Θεόκριτος διὰ τὴν χροιάν. Ἡσίοδος δέ φησιν αὐτὸν τὴν κεφαλὴν ἔχειν λευκὴν, διὸ καὶ ταύτης τῆς κλήσεως ἔτυχεν.

Καὶ φιλοκερδείῃ βεβλημένον ἄνδρα παρελθεῖν.
Χαιρέτω ὅστις τοῖος· ἀνήριθμος δέ οἱ εἴη
Ἄργυρος· αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἵμερος αὐτόν·
Αὐτὰρ ἐγὼ τιμήν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
Πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἑλοίμαν.
Δίζημαι δὲ τίνι θνατῶν κεχαρισμένος ἔλθω
Σὺν μοίσαις. χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθουσιν ἀοιδᾶν,
Μουσάων ἀπάνευθε Διὸς μέγα βουλεύοντος.
Οὔπω μῆνας ἄγων ἔκαμ' οὐρανός, οὐδ' ἐνιαυτούς·
Πολλοὶ κινήσουσιν ἔτι τροχὸν ἅρματος ἵπποι.
Ἔσσεται οὗτος ἀνήρ, ὃς ἐμοῦ κεχρήσετ' ἀοιδοῦ,
Ῥέξας ἢ Ἀχιλεὺς ὅσσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας,
Ἐν πεδίῳ Σιμόεντος, ὅθι Φρυγὸς ἠρίον Ἴλου.
Ἤδη νῦν Φοίνικες, ὑπ' ἠελίῳ δύνοντι
Οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρόν, ἐῤῥίγασιν·

Atque hominem oppressum avaritia flectere.
Valeat igitur quicunque talis est: immensum illi sit
Argentum, semperque desiderio plus habendi teneatur:
Verum ego honorem & hominum benevolentiam
Multis mulis atque equis præferam.
Quæro autem, cuinam mortalium gratus veniam
Una cum Musis: difficiles enim sunt viæ cantatricum
Musarum, absque Jove magno consultore.
Nondum cœlum motu suo menses efficere desiit, nec annos:
Et multi equi adhuc movebunt curruum rotas.
Exorietur vir ille qui me cantore indigebit,
Gerens res tantas, quantas aut magnus Achilles, aut gravis Ajax
In campo Simoentis, ubi sepulchrum est Phrygii Ili.
Jam nunc Phœnices, *i. Carthaginenses*, sub sole occiduo
Habitantes in extremo calce Libyæ, horrescunt:

71. Οὔπω, φησίν, ὁ πᾶς διῆλθεν αἰών, ἔτι ἔσονται πολλοὶ νικηφόροι, ποιητῶν χρείαν ἔχοντες. ἐκ γὰρ τῶν ἵππων καὶ τῶν τροχῶν, τοὺς ἱερονίκας δηλοῖ. ἢ τροχὸν ἅρματος τὸν τοῦδε λέγει, ἀντὶ τοῦ πολλαὶ ἔσονται μεταβολαί.

76. Τοὺς Καρχηδονίαν οἰκοῦντας φησὶ ΦΟΙΝΙΚΑΣ. οὗτοι γὰρ συνεχῶς ἐστράτευσαν Συρακουσίοις, ὡς λέγεται καὶ παρὰ Πινδάρῳ. οἱ γὰρ φοίνικες ἄποικοι Τυρίων.

Ἤδη βαστάζουσι Συρακόσιοι μέσα δοῦρα,
Ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτείνοισιν·
Ἐν δ' αὐτοῖς Ἱέρων, προτέροις ἴσος ἡρώεσσι,
Ζώννυται· ἱππεῖαι δὲ κόρυν σκεπάουσιν ἔθειραι.
Αἲ γὰρ Ζεῦ, κύδιστε πάτερ, καὶ πότνι' Ἀθάνα,
Κώρη θ', ἃ σὺν ματρὶ πολυκλήρων Ἐφυραίων
Εἴλαχας μέγα ἄστυ παρ' ὕδασι Λυσιμελείας,
Ἐχθροὺς ἐκ νάσοιο κακὰ πέμψαιεν ἀνάγκα
Σαρδόνιον κατὰ κῦμα, φίλων μόρον ἀγγελέοντας
Τέκνοις, ἠδ' ἀλόχοισιν, ἀριθματοὺς ἀπὸ πολλῶν.
Ἄστεά τε προτέροισι πάλιν ναίοιντο πολίταις,
Δυσμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωβήσαντο κατ' ἄκρας.
Ἀγροὺς δ' ἐργάζοιντο τεθαλότας· αἱ τ' ἀνάριθμοι
Μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι,
Ἀμπεδίον βλήχοιντο· βόες δ' ἀγεληδὸν ἐς αὖλιν

Jamque Syracusii gestant medias hastas,
Et illis brachia onusta sunt salignis scutis:
Interque eos Hiero, superioribus par heroibus,
Armatur, & equinæ jubæ galeam inumbrant.
Utinam o Jupiter pater inclyte, & veneranda Minerva,
Et tu Proserpina, quæ una cum matre opibus affluentium Ephyrensium
Sortita es magnam urbem ad undas Lysimeliæ,
Hostes ex insula ejiciat malum fatum,
Per mare Sardonium, ut amicorum stragem nuncient
Liberis & uxoribus, jam numerabiles (*i. pauci*) a multis:
Et oppida a prioribus habitatoribus rursum teneantur,
Quotquot hostium manus corruperunt funditus:
Et agros colant virentes: atque innumera
Ovium millia, herbis saginata,
Per campos balent: & boves gregatim ad stabula

83. ΜΑΤΡΙ. Τὴν Δήμητραν λέγει καὶ τὴν Περσεφόνην εἰληχέναι τὸ τῶν Συρακουσίων ἄστυ. οἷον, τὰς Συρακούσας. παρόσον Κορινθίων ἄποικοι οἱ Συρακούσιοι.

84. Ὡς Θουκυδίδης φησὶ, ΛΥΣΙΜΕΛΕΙΑΣ λιμὴν ἐν Συρακούσαις.

85. ΕΧΘΡΟΥΣ ΕΚ ΝΑΣΟΙΟ. Τοὺς Καρχηδονίους ἐκ τῆς Σικελίας.

86. ΣΑΡΔΟΝΙΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΜΑ. Διὰ τούτου γάρ ἐστιν ὁ εἰς Καρχηδόνας πλοῦς ὁ κατὰ τὴν νῆσον Σαρδώ. ὃ καλεῖται Σαρδῷον.

Ἐρχόμεναι σκιπναῖον ἐπισπεύδοιεν ὁδίταν·
Νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον, ἁνίκα τέττιξ
Ποιμένας ἐνδίυς πεφυλαγμένος, ἔνδοθι δένδρων
Ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν. ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναι
Λεπτὰ διαστήσαιντο, βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη.
Ὑψηλὸν δ' Ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοὶ
Καὶ πόντυ Σκυθικοῖο πέραν, καὶ ὅπῃ πλατὺ τεῖχος
Ἀσφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.
Εἷς μὲν ἐγώ, πολλὺς δὲ Διὸς φιλέοντι καὶ ἄλλυς
Θυγατέρες· τοῖς πᾶσιν ἴκοι Σικελὴν Ἀρέθοισαν
Ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχμηταν Ἱέρωνα.
Ω Ἐτεόκλειοι Χάριτες θεαὶ, αἱ Μινύειον

Euntes, tardum urgeant viatorem:
Novalia excolantur ad fementem, cum cicada
Paftores fub dio agentes obfervans intus arborum
Refonat in fummis ramis: ac telas in armis araneæ
Tenues expandant, clamorifque *bellici* amplius ne nomen quidem exaudiatur.
Excelfam vero Hieroni gloriam ferant poëtæ
Et ultra Scythicum pontum, & ea loca ubi latos muros
Bitumine colligans Semiramis regnavit.
Ex quibus ego quidem unus ero, multos vero & alios Jovis amant
Filiæ: quibus omnibus ftudium erit Siculam Arethufam
Celebrare una cum populis, & bellicofum Hieronem.
O Gratiæ Eteocleæ deæ, quæ Minyeum

93. ΣΚΙΠΝΑΙΟΝ δὲ ἑσπερινὸν, ἢ παρὰ τὴν σκίπαν, ἢ παρὰ τὸ κνέφας πεποίηται· κνὼψ γὰρ ζῶόν ἐστι βραδυκίνητον.

94. ΝΕΙΟΙ. Τυτέστιν αἱ κεχερσωμέναι χῶραι νεάζοιντο πρὸς τὸν σπόρον· τυτέστιν, ἀροτριοῖντο. Ἡνίκα ὁ τέττιξ ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν κλάδων ἠχεῖ κατὰ τὴν μεσημβρίαν, τὺς ποιμένας φυλασσόμενος. ἐλάσαντες γὰρ ὗτοι ὑπὸ τὴν σκιὰν τὰ θρέμματα ἐν τῇ μεσημβρίᾳ, θηρῶσι τὺς τέττιγας. τὸ δὲ ΔΙΑΣΤΗΣΑΙΝΤΟ, ἀντὶ τῦ διυφήνειαν.

99. ΣΚΥΘΙΚΟΙΟ. Τῦ λεγομένυ Εὐξείνυ.

100. ΑΣΦΑΛΤΩ. Ἡρόδοτος ἱστορεῖ, ὅτι ἀσφάλτῳ ἔδησεν ἡ Σεμίραμις τὸ τεῖχος ἀντὶ πηλῦ.

101. ΕΓΩ. Ὁ ἐγκωμιάζων δηλονότι.

104. ΕΤΕΟΚΛΕΙΟΙ θυγατέρες. Ετεοκλέυς θυγατέρας ἔφη τὰς Χάριτας, διὰ τὸ Ετεοκλέα τὸν Κηφισῦ πρῶτον ἀποθῦσαι Χάρισιν ἐν Ορχομενῷ τῷ Μινυείῳ.

105. ΘΗ.

Ὀρχομενὸν φιλέοισαι, ἀπεχθόμενόν ποτε Θήβαις,
Ἄκλητος μὲν ἐγὼ μίμνοιμί κεν· ἐς δὲ καλεύντων
Θαρσήσας Μοίσασι σὺν ἁμετέρῃσιν ἱκοίμαν·
Καλλείψω δ' ὐδ' ὔμμε. τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν
Ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; ἀεὶ Χαρίτεσσιν ἅμ' εἴην.

Orchomenum amatis, invisum olim Thebanis,

Invocatus ego quidem manserim: in *domum* vero eorum qui me vocarint,

Confidenter una cum nostris Musis veniam:
Nec vos relinquam. Quid enim amabile hominibus, Gratiis
Sine, esse potest? Utinam semper Gratiæ mecum sint.

105. ΘΗΒΑΙΣ. Ἀπεχθόμενον δὲ αὐτὸν ἔφη ταῖς Θήβαις, διὰ τὰ τεθρυλλημένα ἐπὶ Ὀργίλῳ τῷ Ὀρχομενίῳ. ὗτος γὰρ ἀναιρεθέντος τῦ πατρὸς αὐτῦ Κλυμένυ ὑπὸ Θηβαίων ἦλε τὰς Θήβας, καὶ φόρυς ἔταξεν, ἕως ὖ Ἡρακλῆς τῦ δασμῦ τὺς Θηβαίυς ἀπέλυσε, μάχῃ νικήσας τὺς Ὀρχομενίυς.

106. ΑΚΛΗΤΟΣ ΜΙΜΝΟΙΜΙ. Οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι. καλύμενος δὲ, μεθ' ὑμῶν, ὦ χάριτες, καὶ τῶν μυσῶν, πορεύσομαι θαῤῥῶν.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
Τῦ Επτακαιδεκάτυ Ειδυλλίυ.

Τῦτο τὸ εἰδύλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν φιλάδελφον γέγραπται. Αρατήα δὲ κέχρηται εἰσβολῇ· ὁ δὲ φιλάδελφος Πτολεμαῖος, Πτολεμαίυ τῦ Λάγυ καὶ Βερενίκης ἦν παῖς. διὸ καὶ ἁμαρτάνει ὁ Μύνατος, τὺς χρόνυς τῦ Θεοκρίτυ ἀναβιβάζων εἰς τὸν φιλοπάτορα, τοσύτυ χρόνυ μακρόμενος διαςήματι.

ARGUMENTUM
Idyllii XVII.

Ptolemai Philadelphi Ægyptiorum regis paternum genus celebrans, ab Hercule ipso deducit, & matrem Berenicen laudat. Urbes 33339 imperio ejus subditas numerat. Inde & bellicos apparatus, auri & argenti, aliarumque rerum pretiosarum immensam copiam, in primis vero studium pacis, & regiam munificentiam erga Musarum cultores commemorat.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ εἰς ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ,
Εἰδύλλιον ιζ΄.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ εἰς Δία λήγετε Μοῖσαι,
Ἀθανάτων τὸν ἄριςον ἐπὴν ᾄδωμεν ἀοιδαῖς.
Ἀνδρῶν δ᾽ αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω,
Καὶ πύματος, καὶ μέσσος· ὁ γὰρ προφερέςατος ἀνδρῶν·
Ἥρωες, τοὶ πρόσθεν ἀφ᾽ ἡμιθέων ἐγένοντο,
Ῥέξαντες καλὰ ἔργα, σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν·

LAUDATIO PTOLOMÆI,
Idyllion XVII.

A Jove principium faciamus, & in Jovem desinite Musæ,
Cum præstantissimum Deorum immortalium carmine celebramus.
Ex hominibus vero Ptolemæus inter primos commemoretur,
Et postremus & medius: nam is præstantissimus virorum est.
Heroes, qui olim ex semideis extiterunt,
Cum res magnas gessissent, præclaros *sui* cantores nacti sunt:

Ἐκ. Ὁ νῦς. πᾶν, φησι, ποίημα ὅταν γράφωμεν, ὑμνῦμεν τὸν Δία ἐν πρώτοις, καὶ πυμάτοις, καὶ μέσοις. καὶ Πτολεμαίυ ὧν μνησθῶμεν ἐν ἀρχῇ, καὶ μέσῳ, καὶ ἐν τέλει τῦ ποιήματος.

9. ΙΔΑΝ.

Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ἐπισάμενος καλὰ εἰπεῖν,
Ὑμνήσαιμ'. ὕμνοι δὲ καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν.
Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλητόμος ἐλθὼν,
Παπταίνει, παρέοντος ἄδην, πόθεν ἄρξεται ἔργου·
Τί πρᾶτον καταλεξῶ; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπῆν,
Οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμησαν βασιλήων.
Ἐκ πατέρων μὲν, οἷος ἔην τελέσαι μέγα ἔργον
Ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο
Βουλὰν, ἂν οὐκ ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι.
Τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
Ἀθανάτοις, καί οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
Δέδμηται, παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς
Ἑδριάει, Πέρσῃσι βαρὺς θεὸς αἰολομίτραις.
Ἀντία δ' Ἡρακλῆος ἕδρα σφιν ταυροφόνοιο

Verum ego Ptolemæum, bene dicendi peritus,
Cantu celebrabo: nam hymni ipsorum etiam immortalium ornamentum sunt.
Cum lignator in nemorosam Idam venit,
Circumspicit unde opus incipiat, cum ubique *materiæ* satis sit:
Sic ego, quid primum edisseram? nam innumerabilia dicenda sunt,
Quibus superi præstantissimum regem condecoraverunt,
Ab origine parentum. Qualis ad res magnas gerendas erat
Lagides Ptolemæus, cum animo conciperet
Consilium, quod non alii viro in mentem venire potuisset!
Illum & diis pater *Jupiter* æqualem fecit
Immortalibus, & illi domus aurea in Jovis domo, i. *cælo*,
Extructa est. Et prope eum Alexander amicus
Sedem habet, qui Persis gravis deus, & sapiens fuit.
E regione vero Herculis tauricidæ sedes illis

9. Ὡς περὶ τὴν Ἴδην τὴν πολύδενδρον ὑλοτόμος ἐλθὼν, ἔργου πολλοῦ προκειμένου σκοπεῖ πόθεν ἄρξεται· οὕτω δὴ κἀγὼ ἀπορῶ, πόθεν πρὸς ὕμνον εἰσβάλλω. Ἴδας δέ φασι πάντα τὰ ὑψηλὰ ὄρη, ἀπὸ τοῦ ἀπ' αὐτῶν δύνασθαι ἰδεῖν πάντα.

14. Τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Λαγοῦ φησιν, ὃς ἦν πατὴρ τοῦ Φιλαδέλφου. ΟΚΑ. Ἀντὶ τοῦ ὅταν βουλεύσηται.

16. Τὸν Σωτῆρά φησι Πτολεμαῖον τοῦ Λαγοῦ, καθὸ ἐξεθεώθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ.

23. Χαί-

Ἵδρυται, στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος,
Ἔνθα σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει οὐρανίδησι,
Χαίρων υἱωνῶν περιώσιον υἱωνοῖσιν·
Ὅττι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας·
Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται, θεοὶ νέποδες γεγαῶτες·
Ἀμφοῖν γὰρ πρόγονος σφιν ὁ καρτερὸς Ἡρακλείδας·
Ἀμφότεροι δ' ἀριθμεῦνται ἐς ἔσχατον Ἡρακλῆα.
Τῷ καὶ ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι κεκορημένος ἤδη
Νέκταρος εὐόδμοιο φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο,
Τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν ὑπωλένιόν τε φαρέτραν,
Τῷ δὲ σιδάρειον σκύταλον, κεχαραγμένον ὄζοις·
Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρου Ἥβας
Ὅπλα καὶ αὐτὸν ἄγουσιν γενήταν Διὸς υἱόν.
Οἵα δ' ἐν πινυταῖσι περικλειτὰ Βερενίκα

Posita est, fabricata ex duro adamante:
Ubi inter alios coelicolas convivia agitat,
Eximie gaudens nepotum nepotibus,
Quod eis Jupiter ex membris exemit senectam:
Immortales vero vocantur dii, sine pedum usu facti.
Ambobus enim ipsis generis autor est fortis Herculis filius *Hyllus*,
Et ambo numerantur ab ultimo Hercule.
Quare cum Hercules ex epulo rediret satiatus jam
Nectare odorato, ad domum caræ conjugis,
Tunc alteri arcum tradidit, & quæ sub axillis geritur pharetram;
Alteri ferratam clavam signatam nodis.
Illi vero in immortalem thalamum pulchræ Hebes
Arma *ferunt*, ipsumque ducunt progenitorem *suum* Jovis filium.
Qualis vero inter sapientes inclyta Berenice

23. Χαίρων ὁ Ἡρακλῆς, ἐπὶ τοῖς τῶν ἐγγόνων υἱοῖς καὶ ἀπογόνοις ἀπαθανατισθεῖσιν. ἀποτείνει δὲ τὸν λόγον εἴς τε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον, καὶ εἰς τὸν Πτολεμαῖον. ἀμφότεροι γὰρ ἦσαν ἀφ' Ἡρακλέους. τὸ δὲ ΑΜΦΟΙΝ ἀντὶ τοῦ τοῖς δυσὶ, τῷ Πτολεμαίῳ, καὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ. ΥΠΩΛΕΝΙΟΝ δὲ τὴν ὑπὸ μασχάλην οὖσαν.

34. Βερενίκην λέγει τὴν Λαγοῦ μὲν θυγατέρα, γυναῖκα δὲ Πτολεμαίου τοῦ Σωτῆρος. αὕτη ἐν ταῖς σώφροσι γυναιξὶν εὔδηλος ἦν.

Ἔπρεπε θηλυτέρης, ὄφελος μέγα γειναμένοισι·
Τῆς μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κέρα
Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐπεμάξατο χεῖρας·
Τῷ ὔπω τινὰ φαντὶ ἁδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναῖκα,
Ὅσσον περ Πτολεμαῖος ἑὴν ἐφίλασεν ἄκοιτιν·
Ἦ μὰν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλέον. ὧδέ κε παισὶ
Θαρσήσας σφετέροισιν ἐπιτρέπει οἶκον ἅπαντα,
Ὁππότε κεν φιλέων βαίνῃ λέχος ἐς φιλεύσης.
Ἀστόργω δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰέν·
Ῥηΐδιαι δὲ γοναὶ, τέκνα δ' ὔποτ' ἐοικότα πατρί.
Κάλλει ἀριστεύοισα θεάων πότν' Ἀφροδίτα,
Σοὶ τήνα μεμέλητο· σέθεν δ' ἕνεκεν Βερενίκα
Εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύστονον ὐκ ἐπέρασεν·
Ἀλλά μιν ἁρπάξασα, πάροιθ' ἐπὶ νᾶμα κατενθεῖν

Excellit fœminas, magna gloria parentibus!
Hujus, veneranda filia Diones, quæ Cyprum tenet,
In gremio odorato graciles attrectando immisit manus.
Itaque nullam unquam mulierem viro tantum placuisse ferunt,
Quantum Ptolemæus suam amavit conjugem.
Et quidem redamatus est multo plus. Sicque liberis
Confidens suis, committit domum totam,
Cum amans in amantis torum ascendit.
Impiæ vero mulieris animus semper est apud virum alienum:
Et faciles quidem partus sunt, sed liberi neutiquam similes suo patri.
Veneranda Venus, excellens forma præ cæteris deabus.
Tibi illa curæ fuit, & tua causa Berenice
Formosa ad Acherontem luctuosum non transivit:
Verum tu ipsam abreptam, priusquam ad rivum perveniret

36. Ἡ Ἀφροδίτη, φησὶν, αὐτῆς εἰς τὸν κόλπον ἀπεμάξατο τὰς χεῖρας, τυτέστιν ἐπαφρόδιτον ἐποίησεν αὐτὴν, διὸ καὶ ἠγαπᾶτο ὑπὸ τοῦ ἀνδρός.

41. Ζῶν γὰρ ἔτι ὁ Σωτὴρ ἐκοινοποίησε τῷ φιλαδέλφῳ τὴν βασιλείαν. τρεῖς δὲ ἐγένοντο Πτολεμαῖοι. ὁ Λαγωὸς, ἐγέννησε δὲ οὗτος τὸν Πτολεμαῖον τὸν Σωτῆρα, ὅς τις εἶχε τὴν Βερενίκην γυναῖκα. οὗτος δὲ πάλιν ἐγέννησε Πτολεμαῖον τὸν φιλάδελφον, ὅς τις εἶχε γυναῖκα τὴν Ἀρσινόην.

46. ΜΕΜΕΛΗΤΟ. Ἤγουν ἐν ἐπιμελείᾳ καὶ φροντίδι ἦν.

Κυάνεον, καὶ ϛυγνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων,
Ἐς ναὸν κατέθηκας, ἑᾶς δ᾽ ἀπεδάσσαο τιμᾶς,
Πᾶσιν δ᾽ ἤπιος ἥδε βροτοῖς, μαλακὼς μὲν ἔρωτας
Προσπνείει, κοῦφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας.
Ἀργεία κυάνοφρυ, σὺ λαοφόνον Διομήδεα,
Μισγομένα Τυδῆϊ, τέκες Καλυδώνιον ἄνδρα.
Ἀλλὰ Θέτις βαθύκολπος ἀκοντιϛὰν Ἀχιλῆα
Αἰακίδᾳ Πηλῆϊ· σὲ δ᾽, αἰχμητὰ Πτολεμαῖε,
Αἰχμητᾷ Πτολεμαίῳ ἀρίζηλος Βερενίκα.
Καί σε Κόως ἀτίταλλε, βρέφος νεογιλὸν ἐόντα,
Δεξαμένα παρὰ ματρὸς, ὅτε πρώταν ἴδες ἀῶ.
Ἔνθα γὰρ Εἰλείθυιαν ἐβώσατο λυσίζωνον
Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν.

Nigrum, & tristem semper portitorem defunctorum,
In templo collocasti, & proprii honoris participem fecisti.
Quare illa, omnibus propitia mortalibus, faciles quidem amores
Adspirat, petenti vero faciles curas tribuit.
Argiva nigris oculis (*i. pulchris*) tu bellicosum Diomedem,
Congressa cum Tydeo, peperisti Calydonium virum.
Sed Thetis sinuosa veste utens, peperit jaculatorem Achillem
Æacidæ Peleo: te vero, strenue Ptolemæe,
Bellicoso Ptolemæo eximia peperit Berenice.
Et te Cos insula eduxit infantem, nuper susceptum,
Excipiens a matre, cum primam vidisti auroram.
Ibi enim Lucinam invocavit, quæ parturientes liberat,
Filia Antigones gravata doloribus partus:

50. ΑΠΕΔΑΣΣΑΟ. Ἀπεμερίσω· τὰς σὰς τιμὰς ἀπένειμας αὐτῇ.

52. Τοῦτο δὲ ποιεῖ, φησιν, ἐπεὶ ἡ Ἀφροδίτη ἀπαθανατίσασα αὐτὴν, τῶν δυνάμεων καὶ τιμῶν ἐκοινώνησεν.

53. ΑΡΓΕΙΑΝ εἶπε τὴν τοῦ Διομήδους μητέρα Δηϊπύλην, καθὰ ἐξ Ἄργους ἦν, Ἀδράστου θυγάτηρ. ἦν δὲ ὀνομαστικῶς καὶ Ἀργεία καλουμένη.

54. ΚΑΛΥΔΩΝΙΟΝ φησι τὸν Διομήδην, ὅτι ὁ Τυδεὺς ἦν ἐκεῖθεν.

58. ΚΟΩΣ. Ὅτι ὁ Φιλάδελφος ἐν Κῷ τῇ νήσῳ ἐγεννήθη ὑπὸ Βερενίκης.

61. Ἡ γὰρ Βερενίκη θυγάτηρ Ἀντιγόνης τῆς Κασάνδρου τοῦ Ἀντιπάτρου ἀδελφοῦ ἐσπουδακότος τὴν ἐν τῷ Τριοπίῳ τῶν Δωριέων σύνοδον, καὶ τὴν αὐτόθι δρωμένην πανήγυριν, καὶ τὸν ἀγῶνα τὸν ἀγόμενον ἢ ἀγωνιζόμενον Ποσειδῶνι καὶ Νύμφαις.

Ἡ δέ οἱ εὐμενέοισα παρίστατο, κὰδ δ᾽ ἄρα πάντων
Νωδυνίαν κατέχευε μελῶν. ὁ δὲ πατρὶ ἐοικὼς
Παῖς ἀγαπητὸς ἔγεντο. Κόως δ᾽ ὀλόλυξεν ἰδοῖσα·
Φᾶ δὲ, καθαπτομένα βρέφεος χέρεσσι φίλῃσιν,
„Ὄλβιε κῶρε γένοιο· τίοις δέ με τόσσον, ὅσον περ
Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἐν δὲ μιᾷ τιμῇ Τρίοπον καταθεῖο κολώναν,
Ἶσον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγὺς ἐοῦσιν,
Ἶσον καὶ Ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων.„
Ὣς ἄρα νᾶσος ἔειπεν· ὁ δ᾽ ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ
Ἐς τρὶς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις.
Ζηνός που τόδε σῆμα. Διῒ Κρονίωνι μέλοντι
Αἰδοῖοι βασιλῆες. ὁ δ᾽ ἔξοχος, ὅν κε φιλάσῃ
Γεινόμενον τὰ πρῶτα· πολὺς δέ οἱ ὄλβος ὀπηδεῖ,

Illa vero ipsi benigne adfuit, & per omnia
Membra indolentiam perfudit. Tunc patri similis
Puer amabilis natus est. Cos vero conspicata exclamavit;
Et dixit, manibus caris puerum tenens,
„Nascere beate puer, meque tantum honore afficias, quantum
Delum honoravit cæruleam Phœbus Apollo:
Et eodem honore afficias montem Triopis,
Parem Doriensibus vicinis tribuens honorem,
Sicut & rex Apollo coluit Rhenæam.„
Sic insula dicebat: atque ex alto insonuit voce
Ter sub nubibus aquila propitia Jovis avis:
Jovis hoc scilicet signum erat: nam Jovi Saturnio curæ est
Venerandus rex: & hic excellens est, quem Deus diligit
Natum jam primum. Multa ipsum felicitas comitatur,

68. Τρίοψ γὰρ βασιλεὺς τῆς Κῶ, ἀφ᾽ οὗ τὸ ἀκρωτήριον ὠνόμασται τῆς Κνίδου.

69. Ἡ τῶν Δωριέων πεντάπολις, Λίνδος, Ἄλυσος, Κάμηρος, Κῶς, Κνίδος. ἄγεται δὲ κοινῇ ὑπὸ τῶν Δωριέων ἀγὼν ἐν Τριόπῳ Νύμφαις, Ἀπόλλωνι, Ποσειδῶνι. καλεῖται δὲ Δώριος ὁ ἀγών, ὡς Ἀριστείδης φησί. τὸ δὲ Τρίοπον ἀκρωτήριον τῆς Κνίδου, ἀπὸ Τριόπου τοῦ Ἄβαντος, ὡς ἐν τοῖς περὶ Κνίδου Ἰάσων φησίν.

70. ΡΗΝΑΙΑΝ. Νῆσος οὕτω λεγομένη, ἣν καὶ Δῆλον φασι. τὴν δὲ Ῥήναιαν προσῆψε τῇ Δήλῳ Πολυκράτης ὁ Σαμίων βασιλεύς.

Πολλᾶς δὲ κρατέει γαίης, πολλᾶς δὲ θαλάσσης.
Μυρίαι ἄπειροί τε, καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν
Λήϊον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ·
Ἀλλ' ἔτις τόσα φύει, ὅσα χθαμαλῆς Αἰγύπτου
Νεῖλος ἀναβλύζων διερὰν ὅτε βώλακα θρύπτει.
Οὐδέ τις ἄστεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων.
Τρεῖς μέν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται,
Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι,
Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δέ σφισιν ἐνδεκάδες τρεῖς·
Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβασιλεύει.
Καὶ μὴν Φοινίκας ἀποτέμνεται, Ἀῤῥαβίας τε,
Καὶ Συρίης, Λιβύης τε, κελαινῶν τ' Αἰθιοπήων·
Παμφυλίοισί τε πᾶσι καὶ αἰχμηταῖς Κιλίκεσσι
Σημαίνει, Λυκίοις τε, φιλοπτολέμοις τε Κάρεσσι,
Καὶ νάσοις Κυκλάδεσσιν. ἐπεί οἱ νᾶες ἄρισται
Πόντον ἐπιπλώοντι· θάλασσα δὲ πᾶσα καὶ αἶα
Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ.

Multam vero tenet terram, multumque mare.
Multæ enim & infinitæ regiones, & innumeræ gentes hominum
Segetes augent amplificatas Jovis imbribus:
Verum nulla terra tam multum gignit, quam humilis Ægyptus,
Cum Nilus exundans humidas glebas molliter comminuit.
Neque quisquam tam multas urbes hominum artificum tenet.
Tres enim illi urbium centuriæ extructæ sunt,
Tria insuper millia super triginta millia,
Duo item terniones, & præterea ter undecim:
In quibus omnibus magnanimus Ptolemæus regnum obtinet.
Et quidem Phœniciæ partem obtinet, atque Arabiæ,
Et Syriæ, Libyæque, nigrorumque Æthiopum.
Pamphyliis vero omnibus, & bellicosis Cilicibus
Imperat, Lyciis quoque & pugnacibus Caribus,
Atque insulis Cycladibus. Nam naves illi optimæ
Per mare navigant: mare enim totum, & terra,
Et fluvii sonori, regno Ptolemæi subjecti sunt.

81. Ὁμοῦ γὰρ πᾶσαι αἱ πόλεις τρισμύριαι τρισχίλιαι τριάκοντα τρεῖς.

105. ΚΤΕ.

Πολλοὶ δ' ἱππῆες, πολλοὶ δέ οἱ ἀσπιδιῶται
Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι.
Ολβῳ μὲν πάντας καταβεβρίθει βασιλῆας.
Τόσσον ἐπ' ἆμαρ ἕκαστον ἐς ἀφνεὸν ἔρχεται οἶκον
Πάντοθε. λαοὶ δ' ἔργα περιστέλλουσιν ἕκηλοι.
Οὐ γάρ τις δηΐων πολυκήτεα Νεῖλον ἐπεμβὰς,
Πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοὰν ἐστάσατο κώμαις.
Οὐδέ τις αἰγιαλόνδε θοᾶς ἐξάλατο ναὸς,
Θωρηχθεὶς ἐπὶ βουσὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτίῃσιν.
Τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι
Ξανθόκομος Πτολεμαῖος, ἐπιστάμενος δόρυ πάλλειν·
Ὧι ἐπὶ πάγχυ μέλει πατρώϊα πάντα φυλάσσειν,
Οἷ' ἀγαθῷ βασιλῆϊ· τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτός.
Οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσὸς,
Μυρμάκων ἅτε πλοῦτος ἀεὶ κέχυται μογεόντων·
Ἀλλὰ πολὺν μὲν ἔχοντι θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι,

Multi vero equites, multique milites scutati,
Ære lucenti stipati strepunt.
Opulentiâ quidem omnes superat reges:
Tantum quotidie opum in divitem congeritur domum
Undecunque. Populi vero curant opus suum tranquilli.
Nullus enim hostium piscosum Nilum invadens,
Pedestri exercitu in alienis villis tumultum bellicum ciet:
Neque quisquam ex navibus velocibus in litus exilit,
Armata manu invadens injuste boves Ægyptias.
Talis vir latis sedet in campis
Flavicomus Ptolemæus, qui hastam vibrare novit:
Cui omnino curæ est, ut paterna omnia tueatur,
Sicut regem præstantem decet: alia vero acquirit ipse.
Non tamen absque usu in domo opima aurum,
Ceu formicarum opes semper jacet laborantium:
Sed multum inde habent inclyta Deorum delubra,

105. ΚΤΕΑΤΙΖΕΤΑΙ. Καρποῦται ἀφόβως τὰ ἑαυτοῦ.

107. Περὶ τῶν μυρμήκων τῶν μεταλλευόντων χρυσὸν ἐν Ἰνδοῖς πολλοὶ ἱστορήκασι.

Αἰὲν ἀπαρχομένοιο, σὺν ἄλλοισιν γεραέσσι·
Πολλὸν δ' ἰφθίμασι δεδώρηται βασιλεῦσι,
Πολλὸν δὲ πτολίεσσι, πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἑταίροις.
Οὐδὲ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱεροὺς κατ' ἀγῶνας
Ἵκετ' ἐπιςάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδὰν,
ᾯ οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας.
Μουσάων δ' ὑποφῆται ἀείδοντι Πτολεμαῖον
Ἀντ' εὐεργεσίης. τί δὲ κάλλιον ἀνδρί κεν εἴη
Ὀλβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
Τοῦτο καὶ Ἀτρείδαισι μένει· τὰ δὲ μύρια τῆνα,
Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἑλόντες,
Ἀέρι πᾷ κεκρύπται, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόςος.
Μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων, ὧν θερμὰ κονίη
Στειβομένα καθύπερθε ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη,
Μητρὶ φίλᾳ καὶ πατρὶ θυώδεας εἵσατο νηούς·
Ἐν δ' αὐτοὺς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ' ἐλέφαντι
Ἵδρυσεν, πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγούς.

Semper eo primitias solvente, præter alia dona,
Multum inde & potentibus datur regibus,
Multum & civitatibus, multum bonis amicis.
Neque ullus vir sacris certaminibus Bacchi
Prodit, sciens dulcem cantilenam canere,
Cui non dignum arte præmium dederit.
Musarum vero interpretes cantu celebrant Ptolemæum,
Propter beneficentiam. Quid autem præclarius homini contingat
Diviti, quam ut gloriam illustrem inter homines consequatur?
Hoc & Atridis *integrum* manet: illæ autem infinitæ *opes*
Quas capta magna Priami domo acquisiverunt,
Caligine oppressæ alicubi jacent, unde non est amplius reditus.
Solus hic priorum parentum, adhuc calida in pulvere
Transcendens pedum detergit vestigia.
Matri caræ & patri odorata templa condidit.
Inque his ex auro atque ebore ipsos insignes
Statuit, ut omnibus mortalibus sint opitulatores.

121. Οὗτος δὲ μόνος τῶν ἐκπάλαι θανόντων καὶ πρὸ μικροῦ, τῇ μητρὶ καὶ τῷ πατρὶ ναοὺς ἔκτισεν.

Πολλὰ δὲ πιανθέντα βοῶν ἐπὶ μηρία καίει
Μησὶ περιπλομένοισιν, ἐρευθομένων ἐπὶ βωμῶν,
Αὐτός τ', ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τᾶς οὔτις ἀρείων
Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῷ,
Ἐκ θυμῶ στέργοισα κασίγνητόν τε πόσιν τε.
Ὧδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,
Οὓς τέκετο κρείοισα Ῥέα βασιλῆας Ὀλύμπω·
Ἓν δὲ λέχος στόρνυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἥρῃ,
Χεῖρας φοιβήσασα μύροις, ἔτι παρθένος Ἶρις.
Χαῖρε ἄναξ Πτολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἶσα καὶ ἄλλων
Μνάσομαι ἡμιθέων· δοκέω δ' ἔπος οὐκ ἀπόβλητον
Φθέγξομαι ἐσσομένοις. ἀρετήν γε μὲν ἐκ Διὸς αἰτεῦ.

Multa vero pinguia exta boum incendit,
Mensibus circumactis in aris rubentibus,
Et ipse & eximia conjux: qua nulla præstantiorem
Sponsum domi mulier ulnis amplectitur,
Ex animo diligens fratrem atque maritum.
Sic & Deorum sacra connubia contracta sunt,
Quos peperit Rhea regina reges cœli:
Unumque torum sternit Jovi & Junoni ut indormiant,
Iris adhuc virgo, manibus unguento nitentibus *v. purgatis*.
Salve rex Ptolemæe: te ego similiter, sicut alios,
Celebrabo heroas, atque (ut opinor) carmen non aspernandum
Posteris dicam: tu autem virtutem a Jove petito.

128. Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ συνῴκει πρότερον Ἀρσινόη ἡ Λυσιμάχου. ἀφ' ἧς καὶ τοὺς παῖδας ἐγέννησεν, Πτολεμαῖον, καὶ Λυσίμαχον, καὶ Βερενίκην· ἐπιβουλεύουσαν δὲ ταύτην εὑρὼν, καὶ σὺν αὐτῇ Ἀμύνταν καὶ Χρύσιππον τὸν Ῥόδιον ἰατρὸν, τούτους μὲν ἀνεῖλεν· αὐτὴν δὲ ἐξέπεμψεν εἰς Κοπτὸν, ἢ εἰς τόπον τῆς Θηβαΐδος, καὶ τὴν οἰκείαν ἀδελφὴν Ἀρσινόην ἔγημε· καὶ εἰσεποιήσατο αὐτῇ τοὺς ἐκ τῆς προτέρας Ἀρσινόης γεννηθέντας παῖδας. ἡ γὰρ ἀδελφὴ, καὶ γυνὴ αὐτοῦ ἄτεκνος ἀπέθανεν.

ARGU-

ARGUMENTUM
IDYLLII XVIII.

Inscribitur hoc Idyllion Epithalamion Helenæ, id est, carmen nuptiale. Introducuntur autem duodecim primariæ puellæ ex urbe Spartana, quæ in die nuptiarum vespere ante thalamum Menelai & Helenæ sponsæ hoc carmen canere finguntur. Primum autem jocis nuptialibus ludunt; deinde sponso gratulantur, quod solus inter tot principes procos nuptiis talis sponsæ potitus, & jam Jovis gener factus sit. Postea Helenam laudant: atque in eo loco nonnihil immoratur Poëta. In fine, sicut fieri solet, bene precantur sponso & sponsæ. Erant autem duo genera Epithalamiorum: alterum accinere solebant vespere, cum sponsa in thalamum duceretur: quod κατακοιμητικὸν *vocabant: alterum mane sub aurora canebatur; idque* διεγερτικὸν, *i.e. excitatorium, vocabatur.*

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ,
Εἰδύλλιον ιή.

Ἐν ποκ' ἄρα Σπάρτα, ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ θάλλονθ' ὑακίνθω κόσμον ἔχοισαι,
Πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο,
Δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,
Ἀνίκα Τυνδαρέω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν
Μναστήσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός.
Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι
Ποσσὶ περιπλέκτοις· περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ.

HELENAE EPITHALAMION,
IDYLLION XVIII.

IN Sparta olim, apud flavum Menelaum,
Virgines virentem hyacinthum comis *implicitum* habentes,
Ante recens depictum thalamum chorum instituerunt,
Duodecim primariæ urbis, magnum decus Lacænarum,
Quando Tyndari *filiam* amabilem *in thalamo* conclusit
Helenam, cum eam duxisset uxorem, minor natu filius Atrei.
Concinebant autem omnes carmen unum, applaudentes
Pedibus connexis: atque domus insonuit Hymenæo.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ἑλένης ἐπιθαλάμιος, καὶ ἐν αὐτῷ τινα εἴληπται ἐκ τοῦ πρώτου Στησιχόρου Ἑλένης ἐπιθαλαμίου. τῶν δ' ἐπιθαλαμίων τινὰ μὲν ᾄδεται ἑσπέρας, ἃ λέγεται κατακοιμητικά, ἅ τινα ἕως μέσης νυκτὸς ᾄδουσι. τινὰ δ' ὄρθρια, ἃ καὶ προσαγορεύεται διεγερτικά. τὸν δ' ἐπιθαλάμιον ᾄδουσιν αἱ παρθένοι πρὸ τοῦ θαλάμου, ἵνα τῆς παρθένου βιαζομένης ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἡ φωνὴ μὴ ἐξακούηται, λανθάνῃ δὲ κρυπτομένη διὰ τῆς τῶν παρθένων φωνῆς.

„Οὕτω δὴ πρώιζα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἤ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγούνατος; ἢ ῥα φίλυπνος;
Ἤ ῥα πολύν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ;
Εὕδειν μὲν χρήζοντα καθ' ὥραν χρῆν αὐτόν τυ,
Παῖδα δ' ἐᾶν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ ματρὶ
Παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον. ἐπεὶ καὶ ἔνας καὶ ἐς ἀῶ,
Κεἰς ἔτος ἐξ ἔτεος Μενέλαε τεὰ νυὸς ἥδε.
Ὄλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
Ἐς Σπάρταν, ὅποι ὧλλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο.
Μοῦνος ἐν ἀμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἑξεῖς.
Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο χλαῖναν,
Οἵα γαῖαν Ἀχαιΐδα οὐδεμία πατεῖ ἄλλα.
Ἦ μέγα τοι κε τέκοιτ', εἰ ματέρι τίκτεν ὁμοῖον.
Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, αἷς δρόμος ωὐτός,
Χρισαμέναις ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώταο λοετροῖς,
Τετράκις ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία·
Τᾶν οὐδ' ἄν τις ἄμωμος, ἐπεί χ' Ἑλένᾳ παρισωθῇ.
Ἀὼς ἀντέλλοισα τεὸν διέφαινε πρόσωπον,

„ Iamne crepusculo obdormivisti, o care sponse?
Nunquid nimis gravia tibi sunt membra? num somniculosus es?
An vero multum adbibisti, cum in lectum conjectus es?
Nam volentem dormire, tempestive oportebat te *dormire*;
Puellam autem sinere cum *ceteris* puellis apud caram matrem
Ludere usque ad altum diluculum: nam & vesperi, & mane,
Et de anno in annum, hæc tua Menelæe sponsa erit.
Fortunate sponse, bonus tibi quispiam adsternutavit proficiscenti
Ad Spartam, ubi & alii principes *erant*, ut hoc perficeres.

Solus inter semideos Jovem socerum babebis;
Nam filia Jovis tecum sub unum subit stragulum,
Qualis ex mulieribus Græciæ nulla terram calcat.
Certe præclarum quiddam tibi pariet, si matri pepererit simile.
Nos omnes enim æquales ætate, quibus idem vitæ cursus est,
Quæ ungimur more virorum ad Eurotæ fluenta,
Quater sexaginta puellæ de muliebri juventute?
Ex his nulla vitio caret, si cum Helena conferatur.
Sicut aurora exoriens decorum ostendit aspectum

9. ΠΡΩΙΖΑ ἤγουν πρωϊνῶς πρὸ τοῦ δέοντος.

24. ΝΕΟΛΑΙΑ ἐστὶ κυρίως ὁ ἐκ νέων λαός.

Πότνια νὺξ, ἅτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος·
Ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἡμῖν.
Πιείρα μεγάλη ἅτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρᾳ,
Ἢ κάπῳ, κυπάρισσος, ἢ ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος·
Ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος.
Οὔτε τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα,
Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἤτριον ἱστῷ
Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων.
Οὐ μὰν οὐ κιθάραν τις ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι,
Ἄρτεμιν ἀείδοισα καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν,
Ὡς Ἑλένα· τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντί.
Ὦ καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρη, τὺ μὲν οἰκέτις ἤδη·
Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
Ἐρψεῦμες, στεφάνως δρεψεύμεναι ἁδὺ πνέοντας,
Πολλὰ τεῦ, ὦ Ἑλένα, μεμναμέναι, ὡς γαλαθηναὶ
Ἄρνες γειναμένας οἶος μαστὸν ποθέοισαι·
Πρᾶται τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον·

Sacra cum nox *abit*, hyeme candidum ver laxante,
Sic & aurea Helena elucebat inter nos,
Valida, procera. Quemadmodum procurrit sulcus in arvo,
Aut in horto cupressus, aut in curru Thessalicus equus:
Sic & rosea Helena Lacedæmoni ornamento fuit.
Nulla in quasillo conglomerat talia opera,
Neque in tela picta majore arte stamen,
Radio intexum, e longis scindit furculis.
Neque sane ulla sic citharam pulsare novit,
Dianam cantu celebrans, & lato pectore Minervam,
Sicut Helena, cujus in oculis omnes amores insunt.
O pulchra, o amabilis puella, tu jam matrona facta es:
Nos autem ad cursum in vere (*vel mane*) & ad folia in pratis nascentia
Ibimus, ut colligamus serta suaviter redolentia,
Sæpe de te cogitantes, o Helena: sicut lactentes
Agnæ quæ matris oviculæ ubera desiderant.
Primæ tibi coronam ex humi nascente loto
Nectentes in umbrosa suspendemus platano:

Πρᾶται δ' ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
Λαζόμεναι ϛαξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιϛον.
Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὡς παριών τις
Ἀνγνοίη) Δωριϛί· Σέβε μ'· Ἑλένας φυτὸν εἰμί·
Χαίροις ὦ νύμφα, χαίροις εὐπένθερε γαμβρέ.
Λατὼ μὲν δοίη, Λατὼ κεροτρόφος, ὔμμιν
Εὐτεκνίην, Κύπρις δὲ, θεὰ Κύπρις, ἶσον ἔρασθαι
Ἀλλάλων· Ζεὺς δὲ, Κρονίδας Ζεὺς, ἄφθιτον ὄλβον,
Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθῃ.
Εὕδετ' ἐς ἀλλάλων ϛέρνον φιλότητα πνέοντες
Καὶ πόθον. ἔγρεσθαι δὲ πρὸς ἀῶ μὴ 'πιλάθησθε.
Νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς
Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὔτριχα δειρήν.
Ἦ μὰν, ὦ Ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης.

Et primæ tibi ex argentea pyxide liquidum unguentum
Accipientes, stillabimus sub umbrosam platanum.
Literæ vero in cortice scribentur (ut quis prætetiens
Legat) Dorice: Venerare me: nam Helenæ arbor sum.
Salve o sponsa: salve felix propter socerum sponse, *vel gener*.
Latona quidem, Latona juventutis sustentatrix, det vobis
Felicem sobolem. Venus autem, dea Venus det æqualem amorem
Inter vos mutuo: Jupiter vero, Saturnides Jupiter divitias durabiles,
Ut a *vobis* nobilibus ad generosos *liberos vestros* perveniant.
Dormite in pectora mutuo amorem inspirantes,
Et desiderium: expergiscamini vero sub auroram: neque obliviscamini.
Redibimus & nos mane, ubi primus cantor
E cubili suo insonuerit, sustollens pulchre pennatam cervicem.
Hymen, o Hymenææ, his nuptiis gaudeas.

45. ΕΞ ΟΛΠΙΔΟΣ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐκ ληκύθου. Μενελάου δὲ καὶ Ἑλένης ἀναγράφονται παῖδες Σωσιφάνης καὶ Ἴολμος. οἱ δὲ Θρόνιον. θυγατέρες δὲ Μελίτη καὶ Ἑρμιόνη.

ARGUMENTUM

IDYLLII XIX.

Cupido dum mel furatur, & alveare diripit, ab apicula pungitur: atque doloris ex vulnere impatiens, matri de crudelitate tam parvæ bestiolæ conqueritur. Quæ & ipsum parvulum esse respondet, & tamen magna vulnera infligere. Monet vero nos hæc imago, quod voluptati dolor & calamitas plerumque comes est: sicut dictum est,

Dulcia sic tristi semper sunt mixta dolore,
Tincta voluptatis gaudia felle nocent.

Et Horatius ait:

—— Nocet empta dolore voluptas.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ,

Εἰδύλλιον ιθʹ.

ΤΟΝ κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον. ἄκρα δὲ χειρῶν
Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν. ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χέρ' ἐφύσση·
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἅλατο. τᾷ δ' Ἀφροδίτᾳ
Δεῖξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο ὅττι γε τυτθὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἁλίκα τραύματα ποιεῖ!
Χὰ μάτηρ γελάσασα· Τὺ δ' οὐκ ἴσον ἐσσὶ μελίσσαις;
Χὼς τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἁλίκα ποιεῖς;

FAVORUM FUR,

IDYLLION XIX.

FUrem quondam Amorem infesta punxit apicula,
Favos ex alvearibus deprædantem: extremos vero manuum
Digitos omnes confixit. At ille dolebat, manusque inflabat:
Et terram pulsavit, & exiliit: atque Veneri
Ostendit dolorem: & questus est, quod tam exilis
Bestiola esset apis, & tanta vulnera faceret.
Mater autem ridens, Quid? *inquit,* an non tu similis es apibus?
Et cum parvus sis, tamen vulnera tanta facis.

ARGUMENTUM

IDYLLII XX.

Pastor quidam, qui inter ruricolas suos eximie pulcher sibi videbatur, in urbem venit. Ubi cum conspicatus fuisset puellam urbanam, inusitata forma perculsus ad eam accessit, & rustice cum ea ludere, eamque osculari voluit. Illa vero hominis habitum ac mores rusticos detestata, a se illum rejecit. Conqueritur ergo miser in hoc Idyllio, de insigni contumelia, qua affectus sit, deque fastu ac superbia urbanæ puellæ. Atque in fine commemorat etiam Dearum exempla, quæ pastorum amore arserint. Videtur Poëta perstringere hoc Idyllio aliquos Bucolici carminis contemptores, qui forte sua quadam protervia tumentes, hæc ut pueriles nugas deriserunt: ut sunt aliqui ingenio nimium fastidioso ac superbo, quibus nihil pulchrum est, nisi quod ipsi judicio suo comprobaverint.

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ,

Εἰδύλλιον κ΄.

Εὐνίκα μ᾽ ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι·
Καί μ᾽ ἐπικερτομέοισα τάδ᾽ ἔννεπεν· Ἔῤῥ᾽ ἀπ᾽ ἐμεῖο.
„ Βωκόλος ὢν ἐθέλεις με κύσαι; τάλαν, οὐ μεμάθηκα
Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ᾽ ἀστικὰ χείλεα θλίβειν.
Μὴ τύ γέ μευ κύσῃς τὸ καλὸν στόμα, μηδ᾽ ἐν ὀνείροις.
Οἷα βλέπεις, ὁπποῖα λαλεῖς, ὡς ἀγρικὰ παίσδεις·
Ὡς τρυφερὸν λαλέεις, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις·
Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἁδέα χαίταν.
Χείλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·

BUBULCUS,

IDYLLION XX.

Eunica me derisit, cum ipsam vellem suaviter osculari:
Et mihi convicians hæc dixit: Abi in malam rem a me.
„ Bubulcus quum sis, vis me osculari miser? non didici
More rustico osculari, verum urbana labra premere.
Non tu meum pulchrum os osculatus fueris, ne quidem per somnium.
Quali aspectu es! quomodo loqueris! quam rustice ludis!
Quam delicate loqueris! quam blanda verba profers!
Quam mollem habes barbulam! quam pulchram cæsariem!
Labra tibi sunt *velut* ægroto, manus sunt nigræ,

Καὶ κακὸν ἐξόσδεις. ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς.„
Τοιάδε μυθίζοισα, τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον,
Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς εἶδεν,
Χείλεσι μυχθίζοισα, καὶ ὄμμασι λοξοβλεποῖσα·
Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καί τι σεσαρὸς
Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,
Καὶ χρόα φοινίχθην ὑπὸ τὤλγεος, ὡς ῥόδον ἔρσας.
Χὰ μὲν ἔβα με λυποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὀργὰν
Ὅττι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταίρα.
Ποιμένες εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον· οὐ καλὸς ἐμμί;
Ἀρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε;
Καὶ γὰρ ἐμοὶ τοπάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος.
Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν·
Χαῖται δ' οἷα σέλινα περὶ κροτάφοισι κέχυντο·
Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις·
Ὄμματά μοι δ' ἆς ἦεν χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·
Τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δὲ
Ἔῤῥεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μέλι κηρῶ.

Et male oles. Fuge hinc a me, ne me contamines.„
Hæc locuta, ter in suum despuit sinum,
Et me a capite ad pedes usque continue aspexit,
Labris mussitans, & oculis oblique aspiciens.
Atque admodum propter formam lasciviebat, & ore diducto
Ac fastuose me derisit. Mihi autem statim exæstuavit sanguis,
Et corpore rubefactus sum præ dolore, sicut rosa a rore.
Atque illa quidem me relicto abiit; fero autem in pectore iram,
Quod me tam elegantem fœda meretrix irrisit.
Vos pastores verum mihi dicite: nonne sum pulcher?
Num quis me subito Deus alium hominem fecit?
Etenim mihi prius emicabat grata quædam forma
Sicut hedera circa arboris stirpem, meamque ornabat barbam:
Capilli autem velut apium circum tempora fusi erant:
Et frons alba splendebat supra nigra supercilia,
Oculi mihi erant multo venustiores quam Minervæ.
Os etiam lacte concreto dulcius: ex ore autem
Fluebat mihi vox dulcior quam favi,

Dulce

Ἁδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἢν σύριγγι μελίσδω,
Κἢν αὐλῷ λαλέω, κἢν δώνακι, κἢν πλαγιαύλῳ.
Καὶ πᾶσαι καλόν με κατ' ὤρεα φαντὶ γυναῖκες,
Καὶ πᾶσαί με φιλεῦντι· τὰ δ' ἀστυκά μ' οὐκ' ἐφίλασεν,
Ἀλλ', ὅτι βωκόλος ἐμμὶ, παρέδραμε· κ' οὐ ποτακούει.
Χὼ καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει·
Οὐκ ἔγνω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βούτᾳ,
Καὶ Φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσιν· αὐτὸν Ἄδωνιν
Ἐν δρυμοῖσι φίλασσε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; οὐ βωκόλος; ὄν τε Σελάνα
Βουκολέοντα φίλασεν, ἀπ' Οὐλύμπω τε μολοῖσα
Λάτμιον ἂν νάπος ἦλθε, καὶ εἰς ὁμὰ παιδὶ κάθευδε;
Καὶ τὺ, Ῥέα, κλαίεις τὸν βωκόλον· οὐχὶ δὲ καὶ τὺ,
Ὦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον αὐτὸς ἐπλάγχθης;
Εὐνίκα δὲ μόνον τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
Ἁ Κυβέλας κρέσσων καὶ Κύπριδος, ἁ δὲ Σελάνας.
Μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸν ἀδὺν μήτε κατ' ἄστυ,
Μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις, μώνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

Dulce meum carmen est, & cum fistula modulor,
Et tibia cano, cumque calamo & obliqua tibia *canto*.
Et omnes me pulchrum dicunt in montibus mulieres,
Omnesque me amant: urbanæ vero me non amarunt;
Verum propterea quod bubulcus sum, prætereunt, nec unquam audiunt.
Quomodo formosus Bacchus in vallibus vitulam pascit:
Neque sciunt quod Venus amore bubulci insanivit,
Et in montibus Phrygiæ una pavit: ipsumque Adonidem
In sylvis amavit, & in sylvis deploravit.
Endymion autem quis erat? an non bubulcus? quem tamen Luna
Boves pascentem amavit, deque cœlo descendens
In Latmium saltum venit, & una cum puero cubuit.
Et tu Rhea deploras bubulcum: nonne & tu
O Jupiter propter puerum boves pascentem ipse errasti?
Eunica vero sola bubulcum suo amore non est dignata,
Cybele *scilicet* melior, & Venere, & Luna.
Neque amplius tu Venus amabilem illum *Adonidem* in urbe,
Neque in monte ames, verum sola per noctem dormias.

ARGUMENTUM

IDYLLII XXI.

Monet hoc Idyllion ut sua quisque sorte contentus vivat: & sub imagine somnii de aureo pisce, vanas hominum spes ac cupiditates venustissime depingit. Nam quum piscatores duo sub noctem ad capturam piscium domo exissent, at in paupere tugurio ante mediam noctem una dormirent, alter eorum somniat se grandem aureum piscem cepisse. Ingenti gaudio affectus jurat in somnis, nunquam se amplius piscibus capiendis operam daturum, verum de aureo illo pisce in otio & luxu posthac suaviter victurum. Mane quum aureus ille piscis & spes ipsa avolasset, neque esset experrecto unde victitaret, nisi & ipse & uxor ac liberi fame perire vellent, vel invitus, & contra quam juraverat in somnis, ad consuetos labores redire cogitur. Apparet Theocritum Ægyptiis suis, apud quos fuit, hanc fabulam texuisse: qui quum plerique essent piscatores, atque homines otio dediti, ad laborem non facile nisi inopia & necessitate perpelli poterant: nec faciebant officium donec esset unde victitarent.

ἉΛΙΕΙΣ.

Εἰδύλλιον κά.

Ἁ Πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
Αὐτὰ τῶ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὕδειν
Ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
Κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσησι, τὸν ὕπνον
Αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐπιστάμεναι μελεδῶναι.
Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες,
Στρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι,
Κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ. ἐγγύθι δ' αὐτοῖν

PISCATORES,

IDYLLION XXI.

Paupertas, o Diophante, sola excitat artes,
Ipsa laboris magistra est: neque enim dormire
Viros operarios improbæ curæ sinunt.
Et cum brevi noctis tempore quis attigit somnum,
Subito obturbant instantes curæ.
Piscium venatores una duo cubabant senes,
Cum stravissent aridam algam sub textili tugurio,
Inclinati ad parietem foliaceum: prope vero apud ipsos

Posita

Κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
Τοὶ κάλαμοι, τἄγκιστρα, τὰ φυκιόεντά τε λῆδα,
Ὁρμειαὶ, κύρτοι, καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι,
Μήρινθοι, κῶά τε, γέρων δ᾽ ἐπ᾽ ἐρείσμασι λέμβος·
Νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βραχὺς, εἵματα, πῖλοι.
Οὗτος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
Οὐδεὶς δ᾽ οὐ χύτραν εἶχ᾽, οὐ κύνα· πάντα περισσὰ
Πάντ᾽ ἐδόκει τήνοις. ἁ γὰρ πενία σφιν ἑταίρα.
Οὐδεὶς δ᾽ ἐν μέσσῳ γείτων, παντᾷ δὲ παρ᾽ αὐτὴν
Θλιβομένα καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.
Οὔπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυεν ἅρμα σελάνας,
Τοὺς δ᾽ ἁλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δὲ
Ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδάν.
Α. Ψεύδοντο, φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
Τῶ θέρεος μινύθειν, ὅτε τἄματα μακρὰ φέρει Ζεύς·
Ἤδη μυρί᾽ ἐσεῖδον ὀνείρατα, κοὐδέπω ἀώς.
Μὴ λαθόμην; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ᾽ αἱ νύκτες ἔχοντι;
Β. Ἀσφάλιον μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος. οὐ γὰρ ὁ καιρὸς

Posita erant manuum exercitia, calathisci,
Arundines, hami, & algosa retia,
Funiculi *ex setis equinis*: sagenæ gibbosæ, & viminei labyrinthi, *i. nassa*,
Laquei, & pellis, & vetusta super phalangas cymba,
Sub capite storea brevis, vestes, pilea.
Hic erat piscatoribus omnis labor, hæ divitiæ:
Nullus ollam habebat, nec canem: omnia *hæc* eximia
Omnia ejus venationis videbantur: paupertas ipsis amica *erat*.
Neque ullus aderat vicinus: verum undecunque ad ipsam
Afflictam casulam suaviter adnatabat mare.
Nondum medium cursum confecerat currus Lunæ,
Cum piscatores excitabat amicus labor: e palpebris autem
Somnum excutiens, hoc animis suis incitabant carmen.
Asph. Mentiuntur, amice, omnes quicunque noctes dixerunt
Æstate breves esse, quando dies longos affert Jupiter.
Jam enim innumerabilia vidi somnia, necdum tamen aurora *est*.
Nunquid deceptus sum? quid hoc rei est? moram noctes trahunt?
Hosp. Asphalion, accusas pulchram æstatem: non enim tempus

Αὐτομάτως παρέβα τὸν ἑὸν δρόμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον
Ἁ φροντὶς κόπτοισα, μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τιν.
A. Ἆρ' ἔμαθες κρίνειν πόκ' ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
Οὔ σε θέλω τὠμῶ φαντάσματος ἦμεν ἄμοιρον·
Ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τὠνείρατα πάντα μερίζεν.
Οὐ γὰρ νικαξῇ κατὰ τὸν νόον. οὗτος ἄριστος
Ἐστὶν ὀνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς.
Ἄλλως καὶ χολή ἐστι. τί γὰρ ποιεῖν ἂν ἔχοι τις
Κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι, μηδὲ καθεύδων
Ἀΐονος ἐν ψάμμῳ; τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ·
Φαντὶ γὰρ ἀγρυπνίαν τόδ' ἔχειν. **B.** Λέγε μοι ποτὲ νυκτὸς
Ὄψιν, πάντα τεῷ δὲ λέγων μήνυσον ἑταίρῳ.
A. Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν,
(Οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος· ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ,
Εἰ μέμνῃ, τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεθ') εἶδον ἐμαυτὸν
Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθεζόμενος δὲ δόκευον
Ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
Καί τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο. καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις

Sponte transit cursum suum: sed somnum
Cura excutiens, longam tibi noctem efficit.
Asph. Nunquid interpretari didicisti somnia? nam bona vidi.
Non volo te meæ visionis esse expertem,
Ut sicut piscium prædam, ita & somnia omnia dividamus.
Non enim vinceris ingenio. Ille optimus
Est somniorum judex, in quo mens est, quæ doceat ipsum.
Nam alioqui & otium est. Quid enim faciat aliquis
Jacens in foliis ad mare, neque dormiens
Facile in frondibus? nam lychnum in Prytaneo
Semper prædam habere ferunt. *Hosp.* Dic mihi noctis
Visionem, & omnia narrans tuo indica amico.
Asph. Vespere ut obdormivi in marinis laboribus,
(Non eram multo cibo repletus: nam cum cœnaremus sero,
Si meministi, ventri parcebamus) videbam me ipsum
In rupe conantem *pisces capere.* Sedens autem observabam
Pisces: ex arundine vero *suspensam* fallacem quatiebam escam.
Et unus ex grandibus appetivit: nam & in somnis

Omnis

Πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται· ἰχθύα κἠγών.
Χὠ μὲν τὠγκίςρῳ ποτεφύετο, καὶ ῥέεν αἷμα·
Τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῶ κινήματος ἀγκύλον εἶχον.
Τὼ χέρε τεινόμεναι περικλώμενον εὗρον ἀγῶνα,
Πῶς μὲν ἕλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαυροτέροισι σιδάροις;
Εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῶ τραύματος, ἆρ' ἐμὲ νύξεις;
Καὶ νύξῃ χαλεπῶς. καὶ ꙋ φεύγοντος ἔτεινα.
Ἤνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον· ἀνήλκυσα χρύσεον ἰχθὺν,
Παντᾶ τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον. εἶχε δὲ σῆμα.
Μή τι Ποσειδάων πέλει ὁ πεφιλαμένος ἰχθὺς;
Ἢ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτης.
Ἠρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼ ἐκ τὠγκίςρω ἀπέλυσα,
Μή ποτε τῶ ςόματος τἀγκίςρια χρυσὸν ἔχοιεν.
Καὶ τὸν μὲν πεισῆρσι κατῆγον ἐπ' ἠπείροιο·
Ὤμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγευς πόδα θεῖναι,
Ἀλλὰ μένειν ἐπὶ γᾶς, καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύειν.
Ταῦτά με κἀξήγειρε· τὺ δ', ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε
Τὰν γνώμαν· ὅρκον γὰρ ἐγὼ, τὸν ἐπώμοσα, θαῤῥῶ.

Omnis canis offam auguratur: *sic* & ego pisces.
Et ille quidem hamo adhærescebat, & fluebat sanguis:
Et arundinem tenebam curvatam a motu
Manus extendens, circa hoc animal inveni certamen,
Quomodo magnum caperem piscem exiguo ferro.
Deinde & de vulnere cogitans, num me punges? *inquam.*
Et pungetis graviter. Et cum non fugeret, extendi *manum:*
Video me confecisse certamen: attraxi aureum piscem,
Undique ex auro compositum. Metus autem *me* tenebat,
Ne forte Neptuno dilectus esset piscis,
Aut forte cæruleæ thesaurus Amphitrites.
Placide vero ego ipsum ab hamo solvi,
Ne hamo ex ore aurum adhæreret;
Et illum funiculis traxi in terram,
Ac juravi me posthac in mari non amplius positurum esse pedem,
Sed in terra mansurum, & auro dominaturum.
Hæc me excitarunt: tu vero hospes ad id quod restat intende
Mentem: nam juramentum timeo, quod juravi.

Β. Καὶ σύ γε μὴ τρέσσῃς· οὐκ ὤμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθὺν
Χρύσεον, ὡς ἴδες, εὗρες· ἴσα δὲ ψεύδεσιν ὄψεις.
Εἰ μὲν γὰρ κνώσσων κατὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις,
Ἐλπιστῶν ὕπνων χάτει, τὸν σάρκινον ἰχθύν·
Μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ, καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείροις.

Hosp. At tu ne verearis: non enim jurasti: nam neque piscem Aureum vidisti, aut nactus es: *tales* autem visiones similes sunt mendaciis.

Nam si vigilans, nec dormiens, tu loca illa perquiras, Tum spes somniorum carneum piscem requiret: Ne tu moriaris fame, licet in aureis somniis, *h. e. aurum somnians.*

ARGV-

ARGUMENTUM

IDYLLII XXII.

Pugnam inter Pollucem & Amycum Bebryciorum principem commemorat. Amycus, cum robore corporis, & arte pugilum superaret omnes, crudelem tulit legem: Ne quis hospes, qui ea loca adiisset, inde discederet, quin prius secum cæstu decertaret. Ac cum ita multos hospites interfecisset, tandem & Pollucem, qui cum Argonautis eo venerat, secum decertare cogit; a quo & victus est.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ,

Εἰδύλλιον κβ′.

Υ῾Μνέομες Λήδας τε καὶ αἰγιόχω Διὸς υἱὼ,
Κάστορα καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα πὺξ ἐρεθίζεν,
Χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσας βοέοισιν ἱμᾶσιν.
῾Υμνέομες καὶ δὶς καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα
Κέρης Θεστιάδος, Λακεδαιμονίως δύ᾽ ἀδελφὼς,
᾽Ανθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυρῶ ἤδη ἐόντων,
῞Ιππων θ᾽ αἱματόεντα ταρασσομένων καθ᾽ ὅμιλον,
Ναῶν θ᾽ αἳ δύνοντα καὶ ὠρανῶ ἐξανιόντα
῎Αστρα βιαζόμεναι, χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις·
Οἱ δὲ, σφέων κατὰ πρύμναν ἀείραντες μέγα κῦμα,

GEMINI,

IDYLLION XXII.

Hymno celebramus Jovis ægiochi Ledæque filios,
Castorem & terribilem Pollucem in certamine pugilum,
Cum manus cinxit mediis bubulis loris, *i. cæstibus*.
Canimus bis terque masculos filios
Filiæ Thestii (*i. Ledæ*) Lacedæmonios geminos fratres,
Hominum servatores in *acie* novaculæ jam existentium,
Et equorum turbatorum in cruento *hominum* cœtu:
Et navium, quæ occidentia & cœlo orientia
Astra implorantes, in graves inciderunt ventorum flatus:
Qui a puppi ipsarum extollentes ingentem undam,

Aut

Ἠὲ καὶ ἐκ πρώραθεν, ἢ ὅππᾳ θυμὸς ἑκάστου,
Εἰς κοίλαν ἔρριψαν, ἀνέρρηξαν δ' ἄρα τοίχους
Ἀμφοτέρους· κρέμαται δὲ σὺν ἱστίῳ ἄρμενα πάντα,
Εἰκῆ ἀποκλασθέντα· πολὺς δ' ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος
Νυκτὸς ἐφερπύσας· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα,
Κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ ἀῤῥήκτοισι χαλάζαις.
Ἀλλ' ἔμπης ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθοῦ ἕλκετε νᾶας
Αὐτοῖσι ναύταισιν οἰομένοις θανέεσθαι.
Αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλάνα
Ἀμπέλαγος· νεφέλαι δὲ διέδραμον ἄλλυδις ἄλλαι·
Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὄνων τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ
Φάτνη, σημαίνοισα τὰ πρὸς πλόον εὔδια πάντα.
Ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι, ὦ φίλοι ἄμφω,
Ἱππῆες, κιθαρισταὶ, ἀεθλητῆρες, ἀοιδοί.
Κάστορος ἢ πρώτου Πολυδεύκεος ἄρξομ' ἀείδειν;
Ἀμφοτέρους ὑμνέων, Πολυδεύκεα πρῶτον ἀείσω.

Ἡ μὲν ἄρα προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιούσας
Ἀργὼ, καὶ νιφόεντος ἀταρτηρὸν στόμα Πόντου,

Aut etiam a prora, aut unde cuique libet *ventorum*,
In cavam *navem* infuderunt, ruperuntque latera
Utraque; pendent autem cum velo instrumenta omnia,
Temere disrupta: plurimus vero e cœlo imber
Sub noctem subsequens: cum fremitu resonat amplum mare
Pulsatum *ventorumque* flatibus & valida grandine.
Attamen vos etiam ex profundo retrahitis naves,
Una cum ipsis nautis, qui se morituros esse putabant:
Statim vero venti desinunt, & mitis tranquillitas *oritur*
Per mare, nebulæque diffugere aliæ alio:
Et rursum apparent ursæ, atque inter medios asinos obscurum
Præsepe, significans ad navigationem serena omnia.
O ambo mortalibus auxiliatores, o amici ambo,
Equites, citharistæ, pugiles, cantores.
Utrum de Castore prius, an de Polluce incipiam canere?
Utrosque hymno celebrans, de Polluce prius canam.
Ipsa quidem cum effugisset petras in unum concurrentes
Argo, & nivosi sævum os Ponti,

Ad

Βέβρυκας εἰσαφίκανε, θεῶν φίλα τέκνα φέροισα·
Ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐκ
Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός.
Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα βαθὺν, καὶ ὑπήνεμον ἀκτὴν
Εὐνάς τ' ἐστόρνυντο, πυρεῖά τε χερσὶν ἐνώμων.
Κάστωρ δ' αἰολόπωλος ὅ, τ' οἰνωπὸς Πολυδεύκης,
Ἄμφω ἐρημάζεσκον, ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων.
Παντοίην δ' ἐν ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλην,
Εὗρον ἀέναον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ
Ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ· αἱ δ' ὑπένερθεν
Ἄμμοι κρυστάλλῳ ἠδ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο
Ἐκ βυθοῦ. ὑψηλαὶ δὲ πεφύκεσαν ἀγχόθι πεῦκαι,
Λεῦκαί τε, πλάτανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι,
Ἄνθεά τ' εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις,
Ὅσσ' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε,
Δεινὸς ἰδεῖν, σκληραῖσι τεθλασμένος οὔατα πυγμαῖς·
Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον,

Ad Bebrycas pervenit, Deorum caros liberos vehens, *i. heroas*,
Ibi unam multi per scalam, ex utrisque
Navis parietibus viri descendebant ex nave Jasonia.
Egressi autem in litus profundum, & ventosam *maris* oram,
Toros sternebant: & vasa quæ ad ignem ponerent, manibus versabant.
Castor autem eques, & fuscus Pollux,
Ambo in solitudine vagabantur, deerrantes a sociis.
Copiosam autem & immensam in monte spectantes silvam,
Invenerunt fontem perennem sub ardua rupe,
Plenum pura aqua: atque infra
Alii fontes crystallo & argento similes erant
Ex imo fundo *scaturientes*. Sublimes autem prope natæ erant tædæ,
Populique, plantanique & frondosæ cupressi,
Floresque odoriferi, gratum opus hirtis apiculis,
Qui sub finem veris vigent in pratis.
Ibi vir immanis sedem habens, sub dio manebat,
Sævus aspectu, cui duris cæstibus aures erant fractæ:
Pectus eminebat rotundum instar globi, & latum dorsum,

Carne

Σαρκὶ σιδαρέῃ, σφυρήλατος οἷα κολοσσός·
Ἐν δὲ μύες στερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον
Ἕστασαν, ἤυτε πέτροι ὀλοότροχοι, οὓς τε κυλίνδων
Χειμάῤῥους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις.
Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ἠωρεῖτο
Ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων.
Τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης·
Π. Χαῖρε ξεῖν', ὅς' ἐσσί· τίνες βροτοὶ, ὧν ὅδε χῶρος;
Α. Χαίρω πῶς, ὅτε τ' ἄνδρας ὁρῶ τοὺς μήποτ' ὄπωπα;
Π. Θάρσει· μήτ' ἀδίκους, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάθι λεύσσειν.
Α. Θαρσέω· κοὐκ ἐκ σοῦ με διδάσκεσθαι τόδ' ἔοικεν.
Π. Ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκοτος, ἢ ὑπερόπτης.
Α. Τοιόσδ' οἷον ὁρᾷς· τῆς σῆς γέ μεν οὐκ ἐπιβαίνω.
Π. Ἔλθοις, καὶ ξενίων γε τυχὼν, πάλιν οἴκαδ' ἱκάνοις.
Α. Μήτε σύ με ξείνιζε· τά τ' ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐν ἑτοίμῳ.
Π. Δαιμόνι', οὐδ' ἂν τοῦ γε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης;
Α. Γνώσεαι, εἴ σε δίψος ἀνειμένα χείλεα τείρει.

Carne ferrea, quasi malleis fabricatus instar colossi.
In validis autem brachiis musculi sub summo humero
Extabant, seu scopuli rotundi, quos volvens
Torrens fluvius magnis circumpolivit gurgitibus.
A dorso vero & collo pendebat
Pellis leonis, ab extremis suspensa pedibus.
Eum Pollux in certamine pugilum victor prior alloquebatur:
Poll. Salve hospes, quicunque es: quinam sunt homines, quorum hic est locus?
Am. Quomodo salvus sim, cum videam homines, quos nunquam vidi?
Poll. Bono animo sis: neque injustos, neque ex injustis natos te videre existima.
Am. Bono sum animo: neque a te hoc me discere oportet.
Poll. Ferox es, & ad omnia iracundus, & superbus.
Am. Talis sum qualem *me* vides: attamen tuam non calco, *f. terram.*
Poll. Venias, & dona adeptus hospitalia rursum domum redeas.
Am. Neque tu me hospitio accipias: quæque a me accipienda, ea non sunt in promptu.
Poll. Age o bone, an non concedes de hac aqua bibere?
Am. Scies, cum tibi sitis remissa labra cruciabit.

Pollux.

Π. Ἄργυρος, ἢ τίς ὁ μισθὸς, ἐρεῖς, ᾧ κέν σε πίθοιμεν;
Α. Εἷς ἑνὶ χεῖρας ἄειρον ἐναντίος ἀνδρὶ καταστάς.
Π. Πυγμάχος, ἢ καὶ ποσσὶ θένων σκέλος, ὄμματα δ' ὀρθά;
Α. Πὺξ διατεινάμενος σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης.
Π. Τίς γὰρ ὅτῳ χεῖρας καὶ ἐμοὺς συνερείσω ἱμάντας;
Α. Ἐγγύς. ὁρᾷς οὐ σύ μ'; Ἄμυκος κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.
Π. Ἦ καὶ ἄεθλον ἑτοῖμον, ἐφ' ᾧ δηρισσόμεθ' ἄμφω;
Α. Σὸς μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, εἴ κε κρατήσω.
Π. Ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοί.
Α. Εἴτ' οὖν ὀρνίχεσσιν ἐοικότες, εἴτε λέουσι,
Γενόμεθ', οὐκ ἄλλῳ γε μαχεσσαίμεσθ' ἐπ' ἀέθλῳ.
Ἦ ῥ' Ἄμυκος, καὶ κόχλον ἑλὼν μυκάσατο κοῖλον.
Οἱ δὲ θοῶς συνάγερθεν ὑπὸ σκιερὰς πλατανίστους,
Κόχλω φυσαθέντος, ἀεὶ Βέβρυκες κομόωντες.
Ὣς δ' αὔτως ἥρωας ἰὼν ἐκαλέσσατο πάντας
Μαγνήσσης ἀπὸ ναὸς ὑπείροχος ἐν δαῒ Κάστωρ.
Οἱ δ', ἐπεὶ οὖν σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοείαις
Χεῖρας, καὶ περὶ γυῖα μακροὺς ἕλιξαν ἱμάντας,

Pollux. Argento, aut quæ fit merces, dicas, quia tibi persuadeamus.
Amyc. Unus contra unum manus attolle, adversus virum consistens
Pugil, aut etiam pedibus figens crus: oculos vero rectos
Pugilice intendens, vestræ ne parcito arti.
Poll. Quis ille est cum quo manibus & meis confligam cæstibus?
Am. Prope vides: non imbellis existens vocabitur pugil.
Poll. An & præmium adest pro quo decertabimus ambo?
Am. Tuus ego, tu vero meus vocabere, si prævaleam.
Poll. Avium rubri-cristium talia sunt prœlia.
Am. Sive avibus similes, sive leonibus
Simus, non aliud certabimus ob præmium.
Dixit sane Amycus, & cava concha accepta insonuit.
Tunc celeriter convenerunt sub umbrosam platanum,
Concha inflata, Bebryces semper comam alentes.
Sic & heroas abiens evocavit omnes
Magnesia e navi præstans in pugna Castor.
Illi igitur cum spiris munivissent bubulis
Manus, & circum membra innexuissent longa lora,

Ἐς μέσσον σύναγον, φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες.
Ἔνθα πολύς σφισι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη,
Ὁππότερος κατὰ νῶτα λάβῃ φάος ἠελίοιο.
Ἀλλ' ἰδρείῃ μέγαν ἄνδρα παρήλυθες, ὦ Πολύδευκες·
Βάλλετο δ' ἀκτίνεσσιν ἅπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἵετο πρόσσω
Χερσὶ τιτυσκόμενος· τοῦ δ' ἄκρον τύψε γένειον
Τυνδαρίδης ἐπιόντος. ὀρίνθη δὲ πλέον ἢ πρὶν,
Σὺν δὲ μάχαν ἐτίναξε, πολὺς δ' ἐπέκειτο νενευκὼς
Ἐς γαῖαν. Βέβρυκες δ' ἐπαΰτεον· ἐκ δ' ἑτέρωθεν
Ἥρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον,
Δειδιότες μή πως μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε
Χώρῳ ἐνὶ στεινῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ.
Ἦτοι ὅγ' ἔνθα καὶ ἔνθα παριστάμενος Διὸς υἱὸς
Ἀμφοτέρῃσιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδίς· ἔσχεθε δ' ὁρμῆς
Παῖδα Ποσειδάωνος, ὑπερφίαλόν περ ἐόντα.
Ἔστη δὲ πληγαῖς μεθύων· ἐκ δ' ἔπτυσεν αἷμα
Φοίνιον· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀριστῆες κελάδησαν,

In medium congressi sunt, cædem sibi muto spirantes.
Ibi magnus ipsis labor annitentibus fuit,
Uter post tergum acciperet lumen solis:
Sed solertia virum ingentem antevertisti, o Pollux:
Feriebatur vero *solis* radiis totus Amyci vultus.
At ipse animo iratus, pergebat ultra,
Manibus ictum dirigens: hujus autem summam percussit genam
Tyndarides irruentis. Commotus est autem magis quam antea,
Pugnamque concitavit: & multum incumbebat, inclinans se
In terram. Bebryces vero acclamabant; ex altera autem parte
Heroës fortem Pollucem confirmabant,
Metuentes ne quo modo ipsum obruens superaret
In loco angusto vir Tityo (*Terræ filio*) similis.
At ille hinc & inde instans Jovis filius,
Ambabus manibus laniabat alternis, & ab impetu cohibebat
Filium Neptuni, quamvis immanem existentem.
At ille stabat plagis ebrius, & expuebat sanguinem
Cruentum: principes vero omnes exclamaverunt,

Ὡς ἴδεν ἕλκεα λυγρὰ περὶ στόμα τε γναθμούς τε·
Ὄμματα δ' οἰδήσαντος ἀπεστείνωτο προσώπου.
Τὸν μὲν ἄναξ ἐτάραξεν, ἐτώσια χερσὶ προδεικνὺς
Πάντοθεν· ἀλλ' ὅτε δή μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε,
Μέσσας ῥινὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμὴν,
Πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον. αὐτὰρ ὁ πλαγεὶς,
Ὕπτιος ἐν φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξετανύσθη·
Ἔνθα μάχη δριμεῖα πάλιν γένετ' ὀρθωθέντος·
Ἀλλάλους δ' ὄλεκον στερεοῖς θείνοντες ἱμᾶσιν.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς στῆθός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα
Αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὁ δ' ἀεικέσι πλαγαῖς
Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης.
Σάρκες δ' αἱ μὲν ἱδρῶτι συνίζανον· ἐκ μεγάλου δὲ
Αἶψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρός· ὁ δ' αἰεὶ πάσσονα γυῖα
Ἱπτομένου φορέεσκε πόνου, χρῶς ἦδετ' ἀμείνων.
Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν;
Εἰπὲ θεά· σὺ γὰρ οἶσθα· ἐγὼ δ' ἑτέρων ὑποφήτης
Φθέγξομαι ὡς ἐθέλεις σὺ, καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτῇ.

Ut ulcera dira viderunt circa os & genas:
Oculi vero in tumido vultu arctiores fiebant.
Illum quidem princeps conturbabat frustra manus protendens
Undique: verum cum ipsum deficere sensit,
Supra medium nasum inter supercilia impegit ictum,
Totamque avulsit frontem usque ad os. At ille sauciatus,
Supinus in foliis virentibus extensus jacuit.
Ibi pugna aspera iterum excitata est, cum se iterum erexisset.
Nam mutuo se vulnerabant duris cædentes cæstibus.
At in pectus manus jactabat & extra
Cervicem princeps Bebrycum: sed indignis plagis
Totam faciem fœdabat invictus Pollux.
Caro autem sudore subsidebat; & e magno
Viro mox parvus factus est. At *s. Pollux*, firmiora membra
Laborem sustinens ferebat, & colore *fiebat* melior.
Quomodo tandem Jovis filius voracem virum dejecit,
Dic Dea: tu enim nosti: ego vero aliorum interpres,
Loquar sicut tu vis, & ut tibi gratum est.

Ἤτοι ὅγε ῥέξαι τι λιλαιόμενος μέγα ἔργον,
Σκαιῇ μὲν σκαιὴν Πολυδεύκεος ἔλλαβε χεῖρα,
Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς· ἑτέρᾳ δ᾽ ἐπιβαίνων,
Δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπαὶ λαγόνος πλατὺ γυῖον.
Καί κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα·
Ἀλλ᾽ ὅγ᾽ ὑπεξανέδυ κεφαλῇ· στιβαρᾷ δ᾽ ἄρα χειρὶ
Πλάξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον, καὶ ἐπέμπεσεν ὤμῳ·
Ἐκ δὲ χύθη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος.
Λαιῇ δὲ στόμα τύψε, πυκνοὶ δ᾽ ἀράβησαν ὀδόντες.
Αἰεὶ δ᾽ ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δαΐετο πρόσωπον,
Μέχρι συνηλοίησε παρήϊα· πᾶς δ᾽ ἐπὶ γαῖαν
Κεῖτ᾽ ἀλλοφρονέων, καὶ ἀνέσχεθε, νεῖκος ἀπαυδῶν,
Ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας, ἐπεὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν.
Τὸν μὲν ἄρα, κρατέων περ, ἀτάσθαλον οὐδὲν ἔρεξας,
Ὦ πύκτα Πολύδευκες· ὄμοσσε δέ τοι μέγαν ὅρκον,
Ὃν πατέρ᾽ ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
Μήποτ᾽ ἔτι ξείνοισιν ἑκὼν ἀνιηρὸς ἔσεσθαι.

Καὶ σὺ μὲν ὕμνησαί μοι, ἄναξ· σὲ δὲ, Κάστορ, ἀείσω.

Scilicet ille magnum aliquod opus facere cupiens,
Sinistra sinistram Pollucis apprehendit manum,
Obliquus ab ictu declinans; altera vero subiens
Dextro extulit a latere latam manum.
Et *forte* assecutus læsisset Amyclæorum regem:
Verum ille elabebatur capite: & insuper forti manu
Percussit sub lævum tempus, & invasit humerum:
Effusus autem est statim ater sanguis ex hianti tempore.
Sinistra vero percussit os, crebrique increpuerunt dentes:
Semper acriore pugnorum crebra ingeminatione lædebat faciem,
Donec contudit genas: totus vero *stratus* humi
Jacebat exanimis, & porrigebat, pugnæ renuntians,
Ambas simul manus, quoniam morti proximus erat.
Huic quidem, licet victor, indignum nihil fecisti,
O pugil Pollux: juravit autem tibi magnum jusjurandum,
Patrem suum Neptunum e mari invocans,
Quod nunquam amplius hospitibus volens molestus foret.
Et tu quidem o Princeps jam mihi hymno celebratus es: sed & te o Castor canam,

Tyndarida,

Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσόε, χαλκεοθώραξ.

Tyndarida, celerrime eques, bellator, æreo thorace *loricate.*

ALTERA PARS HUJUS IDYLLII.

Continet monomachiam Castoris & Lyncei: cujus certaminis hæc causa fuit. Castor & Pollux rapuerunt filias Leucippi, Phœben ac Talairam, Lynceo & Idæ fratribus desponsatas. Sponsi eas bello repetiverunt: in quo bello Castor a Lynceo occisus est, & Pollux Lynceum interemit: fuissetque & ipse ab Ida interfectus, nisi Jupiter id fulmine probibuisset. Sic referuntur hæc ab Ovidio, in fine quinti Fastorum. Theocritus hic aliter narrat. ait enim Lyncea a Castore occisum, & Idam fulmine a Jove interfectum.

Τῶ μὲν ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱὼ
Δοιὰς Λευκίπποιο κόρας· δοιὼ δ' ἄρα τώ γε
Ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεὼ, υἷ' Ἀφαρῆος,
Γαμβρὼ μελλογάμω, Λυγκεὺς καὶ ὁ καρτερὸς Ἴδας.
Ἀλλ' ὅτε τύμβον ἵκανον ἀποφθιμένω Ἀφαρῆος,
Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρουσαν,
Ἔγχεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι.
Λυγκεὺς δ' αὖ μετέειπεν ὑπ' ἐκ κόρυθος μέγ' αὔσας·

Δαιμόνιοι, τί μάχης ἱμείρετε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις
Ἀλλοτρίαις χαλεποὶ, γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι;
Ἦ ὑμῖν τοι Λεύκιππος ἑὰς ἔδωσε θύγατρας;
Ταῖσδε πολὺ προτέραις ἡμῶν γάμος οὗτος ἐν ὅρκῳ.

DUO Jovis filii raptas abducebant
Duas Leucippi filias: verum hoc duos
Celeriter persequebantur duo fratres, filii Apharei,
Sponsi futuri, Lynceus & robustus Idas.
Verum ut ad tumulum pervenerunt mortui Apharei,
E curribus simul omnes congressi sunt,
Hastis & cavis muniti scutis.
Lynceus autem dixit e galea alte succlamans:
Infelices, cur pugnam appetitis? Quid propter sponsas
Alienis molesti estis, & stricti sunt in manibus enses?
Nobis certe Leucippus suas despondit filias
Has longe prioribus: nobis hæ nuptiæ juramento confirmatæ sunt:

Vosque

Ὑμεῖς δ' οὐ κατὰ κόσμον, ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι,
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι, καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν,
Ἄνδρα παρετρέψαθε, γάμον δ' ἐκλέψατε δώροις.
Ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν
Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα, καὶ οὐ πολύμυθος ἐών περ·
Οὐχ οὕτω φίλοι ἄνδρες ἀριστήεσσιν ἔοικε
Μαστεύειν ἀλόχους, αἷς νυμφίοι ἤδη ἑτοῖμοι.
Πολλά τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἱππήλατος Ἆλις,
Ἀρκαδία τ' εὔμαλος, Ἀχαιῶν τε πτολίεθρα,
Μεσσάνα τε καὶ Ἄργος, ἅπασά τε Σισυφὶς ἀκτά·
Ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
Μυρίαι, οὔτε φυῆς ἐπιδευέες, οὔτε νόοιο·
Τάων εὐμαρὲς ὔμμιν ὀπυίειν ἅς κ' ἐθέλητε·
Ὡς ἀγαθοῖς πολέες βούλοντό γε πενθεροὶ εἶναι·
Υ̓́μμες δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἡρώεσσι,
Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν πατρώϊον αἷμα.
Ἀλλὰ φίλοι τοῦτον μὲν ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
Νῶϊ γάμον, σφῶν δ' ἄλλον ἐπιφραζώμεθα πάντες.

Vosque non decenter in alienos toros,
Bovesque & mulos & alienas opes *irruentes*,
Virum pervertistis, & nuptias furati estis muneribus.
Certe sæpe vobis coram ambobus
Ipse ego hæc dixi, etsi non verbosus sim:
Viri amici, non ita principes decet
Ducere uxores quibus sponsi jam sunt parati.
Lata est Sparta, lata equestris Elis,
Et Arcadia pecorosa, & civitates Achivorum,
Messeneque & Argos, & tota Sisyphia ora maritima;
Ubi puellæ sub parentum suorum *cura* aluntur
Multæ, neque decora forma carentes, neque ingenio.
Ex illis facile erit vobis ducere quascunque volueritis.
Nam bonis multi volent soceri esse:
Vos autem inter omnes excellentes heroës estis,
Et patres vestri, & a majoribus omne paternum genus.
Verum amici has finite ad finem procedere
Nobis nuptias: vobis alias excogitemus omnes.

Licebam

Ἴσκον τοιάδε πολλά· τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα
Πνοιὴ ἔχοισ' ἀνέμοιο· χάρις δ' οὐχ ἕσπετο μύθοις.
Σφὼ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνέες. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Πείθεσθ'· ἄμφω δ' ἄμμιν ἀνεψιὼ ἐκ πατρὸς ἐστόν.
Εἰ δ' ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ, αἵματι δὲ χρὴ
Νεῖκος ἀναρρήξαντας ὁμοίϊον ἔχθεα λῦσαι,
Ἴδας μὲν καὶ ὅμαιμος ὑμὸς, κρατερὸς Πολυδεύκης,
Χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀπεχθομένης ὑσμίνης·
Νῶϊ δ', ἐγὼ Κάστωρ τε, διακρινώμεθ' Ἄρηϊ,
Ὁπλοτέρω γεγαῶτε. γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
Ἁμετέροις λείπωμεν· ἅλις νέκυς ἐξ ἑνὸς οἴκου
Εἷς· ἀτὰρ ὧλλοι πάντες ἐϋφρανέουσιν ἑταίρους,
Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν, ὑμεναιώσουσι δὲ κούρας·
Τόσσ' ὀλίγῳ τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν.

Εἶπε· τὰ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θήσειν·
Τὰ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο,
Τοὶ γενεᾷ προφέρεσκον· ὁ δ' εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεὺς,
Σείων καρτερὸν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα πρώταν·

Dicebam talia multa: ea vero in humidos fluctus abiit
Flatus venti auferens, neque gratia fecuta est fermonem:
Vos enim immites & fævi. Sed etiam nunc
Obtemperate: ambo enim nobis fratres patrueles ex patre estis.
Sin autem vobis animus bellum cupit, & fanguine oportet,
Prœlio ancipiti conferto, odia dirimere;
Idas quidem, & confanguineus meus fortis Pollux,
Manus inimicas continebunt a pugna:
Nos duo vero, ego & Caftor, prœlio decertabimus,
Minores natu exiftentes: neque parentibus nimium luctum
Noftris relinquemus: fatis est mortuus una ex domo
Unus: verum cæteri omnes amicos lætitia afficient,
Sponfi pro mortuis; ducent autem virgines.
Hafce: modico malo par eft magnum diffidium dirimere.
Dixit: ea vero Deus non irrita facturus erat.
Ibi enim ab humeris in terram arma deponebant,
Qui ætate præftabant: verum Lynceus in medium proceffit,
Quatiens fortem haftam fub orbe fummo fcuti.

185 Eodem

Ὣς δ' αὔτως Κάστωρ ἐτινάξατο δόρατος ἀκμὰς
Καρτερός· ἀμφοτέροις δὲ λόφων ἐπένευον ἔθειραι.
Ἔγχεσι μὲν πράτιστα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον,
Ἀλλάλων εἴ πού τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν.
Ἀλλ' ἤτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάρος τινὰ δηλήσασθαι,
Δοῦρ' ἐάγη, σακέεσσιν ἐν ἰτείνοισι παγέντα.
Τὼ δ' ἄορ' ἐκ κολεοῖιν ἐρυσσαμένω, φόνον αὖτις
Τεῦχον ἐπ' ἀλλάλοισι· μάχης δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.
Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τρυφάλειαν
Κάστωρ, πολλὰ δ' ἔνυξεν ἀκριβὴς ὄμμασι Λυγκεὺς
Τοῖο σάκος, φοίνικα δ' ὅσον λόφον ἵκετ' ἀκωκή.
Τοῦ μὲν ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα
Φάσγανον ὀξὺ φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ
Σκαιῷ. ὁ δὲ πλαγεὶς ξίφος ἔκβαλεν· αἶψα δὲ φεύγειν
Ὡρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρὸς, τέθι καρτερὸς Ἴδας
Κεκλιμένος θαεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
Ἀλλὰ μεταΐξας πλατὺ φάσγανον ὦσε διαπρὸ
Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ· ἔγκατα δ' εἴσω

Eodem modo & Castor quatiebat hastæ cuspidem
Fortis: utrique vero cristæ in cono galeæ nutabant.
Hastas quidem primum dirigentes laborabant
Sicubi alter in alterius corpore partem aliquam nudam videret.
Verum extremitates, priusquam quenquam læsissent,
Hastarum frangebantur, cum in duris scutis fixæ essent.
Illi vero enses e vaginis stringentes, rursum cædem
Sibi mutuo struebant, neque ulla pugnæ remissio fiebat.
Multum in scutum latum & comantem galeam
Castor, multum etiam percussit acribus oculis Lynceus
Illius scutum, rubram vero ad cristam usque gladii acies pervenit.
Hujus quidem summam mutilavit manum in lævo genu
Acutum ensem ferentis cedens pede Castor
Sinistro: ille vero ictus abjecit ensem, & statim ad fugiendum
Incitabatur ad patris sepulchrum, ubi fortis Idas
Reclinatus spectabat pugnam intestinam virorum.
Sed irruens, latum ensem penitus adegit
Tyndarides, per ilia & umbilicum: intestina vero intus

Fatum

Χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν. ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νενευκὼς
Λυγκεὺς, κὰδ δ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος.
Οὐ μὰν ὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἑστίῃ εἶδε πατρῴῃ
Παίδων Λαοκόοσσα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα.
Η γὰρ ὅ γε στάλαν Ἀφαρηΐυ ἐξανέχυσαν
Τύμβῳ ἀναῤῥήξας ταχέως Μεσσάνιος Ἴδας
Μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα·
Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χερῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκτὰν
Μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέῳ συνέφλεξε κεραυνῷ.
Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν ὐκ ἐπ' ἐλαφρῷ.
Αὐτοί γ' ἐκρατεόν τε, καὶ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν.

Χαίρετε Λήδας τέκνα, καὶ ἁμετέροις κλέος ὕμνοις
Ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε· φίλοι δέ τε πάντες ἀοιδοὶ
Τυνδαρίδαις, Ἑλένᾳ τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν,
Ἴλιον οἳ διέπερσαν, ἀρήγοντες Μενελάῳ.
Ὑμῖν κῦδος, ἄνακτες, ἐμήσατο Χῖος ἀοιδὸς,
Ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλῆά τε πύργον αὐτῆς·

Ferrum ſtatim disjecit. Ille vero humi ſtratus jacebat
Lynceus, oculoſque illi gravis invaſit ſomnus.
Neque ſane alterum etiam in domo vidit paterna
Ex filiis Laocooſſa gratas nuptias perficientem.
Certe enim ille columnam, quæ in Apharei extabat
Sepulchro, erutam celeriter Meſſenius Idas
Jacere volebat in fratris ſui interfectorem:
Sed Jupiter opem tulit, manibusque illius excuſſit fabrefactum
Marmor, ipſumque flammeo combuſſit fulmine.
Sic cum Tyndaridis pugnare haud leve eſt.
Nam & ipſi fortes ſunt, & ex forti nati.
Salvete filii Ledæ, & noſtris famam hymnis
Bonam ſemper mittite. Amici enim ſunt omnes Poëtæ
Tyndaridis & Helenæ, & aliis heroibus,
Qui Trojam exciderunt, auxilium ferentes Menelao.
Vobis, o reges, gloriam peperit Chius vates, *id eſt, Homerus,*
Carmine celebrans urbem Priami, & naves Græcorum,
Et prœlia Iliaca, & Achillem turrim belli.

Ὑμῖν αὖ καὶ ἐγὼ λιγεᾶν μειλίγματα μωσᾶν,
Οἷ' αὐταὶ παρέχωσι, καὶ ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει,
Τοῖα φέρω. γεράων δὲ θεοῖς κάλλιστον ἀοιδή.

Vobis autem & ego suaviter canentium lenimina Musarum, Qualia ipsæ præbent, & ut domus nostræ facultas est, Talia fero. Carmen autem diis pulcherrimus honor est.

ARGUMENTUM

IDYLLII XXIII.

Narratio de quodam infelici amatore, qui durum & inhumanum adolescentem amabat; a quo cum contemptus esset, ipse sibi mortem conscivit. Et adolescens quoque paulo post interiit, statuæ cujusdam ruina oppressus. Simile argumentum est secundæ Eclogæ Virgilii, prӕterquam quod hoc magis tragicum est. Traditur vero hic doctrina, quod nemo debet superbire propter formam: quia id bonum fragile est, & fugacissimum, & juxta dictum Poëtæ,

Forma bonum fragile est: quantumque accedit ad annos,
Fit minor, & spatio carpitur ipsa suo.

ΕΡΑΣΤΗΣ, ἢ ΔΥΣΕΡΩΣ,

Εἰδύλλιον κγ'.

Ἀνήρ τις πολύφιλτρος ἀπηνέος ἤρατ' ἐφάβω,
Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ' ὁμοίω.
Μίσει τὸν φιλέοντα, καὶ οὐδὲ ἓν ἅμερον εἶχε,
Κοὐκ ᾔδει τὸν ἔρωτα τίς ἦν θεὸς, ἡλίκα τόξα
Χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει.
Πάντα δὲ κἀν μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτειρής.

AMATOR, vel INFELIX AMATOR,

IDYLLION XXIII.

VIR quidam valde amori deditus crudelem amabat adolescentem, Forma quidem bona, sed moribus nequaquam similibus *præditum*. Oderat amantem, nec quicquam mansuetudinis habebat: Nec norat Amorem qualis esset Deus, quales arcus Manibus tenet, quomodo acerba tela in adolescentes conjicit. Ubique vero & in verbis & in congressibus ferus,

Neque

Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, οὐκ ἀμάρυγμα
Χείλεος, οὐκ ὄσσων λιπαρὸν σέλας, οὐ ῥοδόμαλον,
Οὐ λόγος, οὐχὶ φίλαμα τὸ κουφίζον τὸν ἔρωτα.
Οἷα δὲ θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύῃσι κυναγὼς,
Οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν· ἄγρια δ' αὐτῷ
Χείλεα, καὶ κῶραι δεινὸν βλέπον. ἦ κεν ἀνάγκα,
Τᾶς δὲ χολᾶς τὸ πρόσωπον ἀμείβετο· φεῦγε δ' ἄπο χρώς,
Ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος. ἀλλὰ καὶ οὕτως
Ἦ καλός· ἐξ ὀργᾶς δ' ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς.
Λοίσθιον οὐκ ἤνεικε τὰ σύμφορα τᾶς Κυθερείας,
Ἀλλ' ἐλθὼν ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελάθροις,
Καὶ κύσε τὰν φλιάν. οὕτω δ' ἀνενείκατο φωνάν·

Ἄγριε παῖ καὶ στυγνὲ, κακᾶς ἀνάθρεμμα λεαίνας,
Λάϊνε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε, δῶρά τοι ἦλθον
Λοίσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον. οὐκ ἔτι πάρ σε,
Κῶρε, θέω λύπης τεθολωμένος· ἀλλὰ βαδίζω
Ἔνθα τύ μευ κατέκρινας, ὅπη λόγος ἦμεν ἀταρπὸν
Ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι, τὸ φάρμακον ἔνθα τὸ λᾶθος·

Neque ullum flammæ solatium erat, non nitor
Oris, non oculorum nitidum jubar, non roseæ genæ,
Non oratio, non osculum leniens amorem:
Sed veluti fera silvestris, *quæ* observat venatores,
Ita omnia faciebat erga hominem: sæva illi erant
Labra, & oculi torvum aspiciebant: inerat his truculentia,
Atque bili facies respondebat: fugiebat inde color,
Contumelia ex iracundia circumfusus erat. Attamen etiam sic,
Pulcher erat: ira magis incitabatur amator.
Tandem non continuit lacrymas Veneris,
Sed flevit accedens tristem domum,
Et osculatus est limen: ac sic extulit vocem:
Sæve puer, & tristis alumne malæ leænæ,
Saxee puer, & indigne amore, dona tibi veni
Ultima hæc ferens, nempe laqueum meum. Non enim amplius te,
Puer, volo molestia afficere iratum: sed abeo
Quo tu me adjudicasti; ubi fama est esse viam,
Commune amantibus remedium, ubi oblivio:

Ἀλλὰ καὶ ἣν ἔλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω,
Οὐδέ κε τὼς σβέσσω τὸν ἐμὸν πόθον. ἄρτι δὲ χαίρειν
Τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι. οἶδα τὸ μέλλον.
Καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστι, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει.
Καὶ τὸ ἴον καλόν ἐστιν ἐν εἴαρι, καὶ ταχὺ γηρᾷ·
Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαραίνεται δ' ἁνίκα πίπτη.
Ἁ δὲ χιὼν λευκὰ, καὶ τάκεται δ' ἁνίκα παχθῇ·
Καὶ κάλλος καλόν ἐστι τὸ παιδικὸν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ.
Ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος ὁπανίκα καὶ τὺ φιλάσεις,
Ἁνίκα τὰν κραδίαν ὀπτεύμενος ἁλμυρὰ κλαύσεις.
Ἀλλὰ τὺ παῖ κἂν τοῦτο πανύστατον ἁδύ τι ῥέξον·
Ὁππόταν ἐξενθὼν ἠρτημένον ἐν προθύροισι
Τοῖσι τεοῖσιν ἴδῃς, τὸν τλάμονα μή με παρένθῃς·
Στᾶθι δὲ, καὶ βραχὺ κλαῦσον· ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ,
Λῦσον τῶ σχοίνω με· καὶ ἀμφίθες ἐκ ῥεθέων σῶν
Εἵματα, καὶ κρύψον με· τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον.
Κἂν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χείλεα. μή με φοβαθῇς·
Οὐ δύναμαι ζῆν, εἴ σε διαλλάξας μ' ἐφίλασας.

Quam etiam si totam ori admovens exhauriam,
Nec sic q idem restinxero meum desiderium. Jam vero Vale
Tuis vestibulis denuncio. Scio quid futurum sit:
Et rosa pulchra est, & tempus eam contabefacit:
Et viola pulchra est in vere, & statim senescit.
Candidum est lilium, tabescit vero cum decidit;
Et nix candida est, & liquitur cum concreverit.
Et forma puerilis pulchra est, sed brevi tempore durat.
Veniet tempus illud, cum & tu amabis,
Cum corde tosto amare flebis.
Sed tu puer saltem hoc ultimum mihi gratum facito:
Quando egressus suspensum in foribus
Hisce tuis videris, ne me miserum prætereas:
Consiste autem & modicum lacrimare: libans vero lacrymam,
Solve a laqueo me, & circumda a membris tuis
Vestimenta, & tege me: & postremum me osculare:
Saltem & mortuo gratificare labris tuis. Ne me metuas:
Non possum reviviscere, etsi mutatus me obsculaberis.

Tumulum

Χῶμα δέ μευ κοίλου, τὸ δ' ἐμεῦ κρύψει τὸν ἔρωτα·
Κἂν ἀπίῃς τόδε μοι τρὶς ἐπάϋσον· Ὦ φίλε κεῖσαι·
Ἢν δὲ γε λῇς, καὶ τοῦτο· Καλός δέ μοι ὤλεθ' ἑταῖρος.
Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τό σοι σίχοισι χαράξω,
ΤΟΥΤΟΝ ΕΡΩΣ ΕΚΤΕΙΝΕΝ, ΟΔΟΙΠΟΡΕ· ΜΗ ΠΑΡΟΔΕΥΣΗΣ,
ἈΛΛΑ ΣΤΑΣ ΤΟΔΕ ΛΕΞΟΝ, ΑΠΗΝΕΑ ΕΙΧΕΝ ΕΤΑΙΡΟΝ.
Ὧδ' εἰπὼν, λίθον εἷλεν· ἐρεισάμενος δ' ἐπὶ τοίχῳ
Ἄχρι μέσων οὐδῶν φοβερὸν λίθον, ἧπτέ τ' ἀπ' αὐτῶν
Τὰν λεπτὰν χενίδα· βρόχον δ' ἐνέβαλλε τραχήλῳ·
Τὰν ἕδραν δ' ἐκύλισσεν ὑπὲκ ποδὸς, ἠδ' ἐκρεμάσθη
Νεκρός. ὁ δ' αὖτ' ὤϊξε θύρας, καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
Αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον· οὐδ' ἐτυλίχθη
Τὰν ψυχὰν, οὐ κλαῦσε νέον φόνον· ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ
Εἵματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαβικά. βαῖνε δ' ἐς ἄθλους
Γυμνασῶν, καὶ τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λουτρῶν.
Καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε, τὸν ὕβρισε· λαϊνέας δὲ
Εἵσατ' ἀπὸ κρηπῖδος ἐς ὕδατα. τῷ δ' ἐφύπερθεν
Ἅλατο καὶ τὤγαλμα, κακὸν δ' ἔκτεινεν ἔφαβον.

Tumulum vero mihi excavato, qui meum tegat amorem.
Cumque abieris, ter mihi istud acclama: O amice jaces.
Si voles, & hoc adde; Bonus mihi periit sodalis.
Scribe & hanc inscriptionem, quam tibi versibus exarabo:
HUNC AMOR OCCIDIT, VIATOR, NE TRANSEAS,
SED CONSISTENS HOC DICITO, CRUDELEM HABUIT SOCIUM.
Sic locutus, accedit lapidem: & erigens ad parietem,
Usque ad medium limen ingentem lapidem, alligavit ex illo, *f. limine*,
Exilem funiculum, laqueumque injecit collo,
Et sedem devolvit a pedibus, atque pependit
Mortuus. Ille autem aperuit fores, & mortuum vidit
Ex atrio suo suspensum: neque delenitus est
Animo, nec deflevit recentem interitum, sed in mortuo
Vestimenta omnia polluit puerilia: ivitque ad certamen
Athletarum, & procul grata requirebat lavacra.
Et ad deum venit quem læserat: nam lapidea
Stabat ex basi Cupido, *eminens* supra aquas,
Exiliit simulacrum, & improbum occidit adolescentem:

Fluxit

Νᾶμα δ' ἐφοινίχθη· παιδὸς δ' ἐπενάχετο φωνά·

Χαίρετε τοὶ φιλέοντες· ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη.

Στέργετε δ' ὕμμες, αἶτες· ὁ γὰρ θεὸς οἶδε δικάζειν.

Fluxit ſanguis purpureus: pueri autem emergebat vox:
Valete amantes: nam qui oderat interfectus eſt.
Vos vero amicos diligite: Deus enim novit judicare.

ARGUMENTUM
IDYLLII XXIV.

Hoc Idyllion totum eſt διηγηματικόν. Primum enim commemorat, quemodo Hercules puer decem tantum natus menſes, duos immani magnitudine dracones, nocturno tempore, ut ipſum interficerent, immiſſos a Junone, manibus eliſerit ac laceraverit. Deinde vaticinium Tireſiæ refertur. Sequitur poſtea pulchra diſtributio, quibus præceptoribus Hercules quæque in arte uſus fuerit. Ait Linum illi præceptorem in literarum ac doctrinæ ſtudiis fuiſſe: ab Eumolpo vero Muſicam ipſum didiciſſe: ab aliis porro belli artes, & rei militaris ſcientiam. Pars ultima, qua vitæ ac victus ratio exponitur, intercidit. Mancum itaque ſeu mutilum hoc Idyllion, fine præciſo, habemus: ſicut & ſequenti Idyllio caput ſeu initium deeſt. Eſt vero inprimis illuſtris ac venuſta in principio hujus Idyllii imago, quum Alcmena pueros, Herculem atque Iphiclum, in ſcuto æreo, quod hoſti occiſo maritus ademerat, ponit, ſcutumque ceu cunas movet: & precationem addit, ut pueri feliciter dormiant. Dulcis hic eſt ſcuti uſus, & jucundus poſt res bello geſtas finis, pacata educatio ſobolis. Eſt vero imago futurorum præſtantium virorum, & magnorum bellatorum, qui etiam infantes in armis cubuerunt, & inter arma prima vitæ exordia ſumpſerunt. Quod autem Hercules decem menſium puer dracones elidit, ſignificatur maturæ eminere eam, quæ futura ſit eximia virtus. Hoc Idyllion Moſcho aut Bioni tribuunt nonnulli.

ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ,
Εἰδύλλιον κδ'.

Ηρακλέα δεκάμηνον ἐόντα ποχ' ἁ Μιδεᾶτις
'Αλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,

HERCULISCUS,
IDYLLION XXIV.

Herculem, cum jam decem menſes natus eſſet, quondam Mideatis Alcmena, & nocte minorem Iphiclum,

Cum

Ἀμφοτέρως λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
Χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου
Ἀμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος·
Ἁπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων·
Εὕδετ' ἐμὰ βρέφεα γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον·
Εὕδετ' ἐμὰ ψυχὰ, δύ' ἀδελφεὼ, εὔσοα τέκνα·
Ὄλβιοι εὐνάζοισθε, καὶ ὄλβιοι ἀῶ ἵκοισθε.

Ὣς φαμένα δίνασε σάκος μέγα· τὼς δ' ἔλαβ' ὕπνος.
Ἆμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος,
Ὠρίωνα κατ' αὐτὸν, ὁ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον,
Τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη
Κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
Ὦρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων
Οἴκου· ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
Τὼ δ' ἐξειλυσθέντε ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
Αἱμοβόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
Ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυον ἰόν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦλθον,

Cum ambos lavisset, & lacte replevisset,
Posuit super scutum æreum, quod Pterelæ
Amphitryo pulchram armaturam ademerat interfecto.
Tangens vero mulier puerorum capita, sic dixit:
Dormite pueri mei dulcem & excitabilem somnum:
Dormite animi mei, fratres duo, incolumes liberi:
Felices dormiatis, & felices auroram consequamini.
Sic locuta, movit scutum grande: illos autem occupavit somnus.
Cum vero media nocte ursa ad occasum vertitur,
Juxta Orionem ipsum, ille autem latum ostendit humerum;
Tunc horrenda monstra duo insidiosa Juno,
Cæruleis horrentes spiris dracones,
Immisit ad latum limen, ubi sunt cavæ postes januæ
Domus; minis instigans ut devorarent infantem Herculem.
Illi vero provoluti in terra, ventres ambo
Cruorivoros volvebant: ab oculis mala flamma
Euntibus lucebat, noxiumque expuebant venenum.
Verum ubi jam prope pueros venerunt, ora lambentes,

Tunc

Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
Ἤτοι ὅγ' εὐθὺς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω
Κοίλου ὑπὲρ σάκεος, καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας,
Ἰφικλέης. οὖλαν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν,
Φευγέμεν ὁρμαίνων. ὁ δ' ἐναντίος εἴχετο χερσὶν
Ἡρακλέης· ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ,
Δραξάμενος φάρυγος, τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.
Τὼ δ' αὖτε σπείρῃσιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα
Ὀψίγονον, γαλαθηνὸν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυν.
Ἂψ δὲ πάλιν διέλυον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
Δεσμοῦ ἀναγκαίου πειρώμενοι ἔκλυσιν εὑρεῖν.
Ἀλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς, καὶ ἐπέγρετο πράτα.
Ἄνσταθ' Ἀμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν·
Ἄνστα, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης.
Οὐκ ἀΐεις παίδων ὁ νεώτερος ὅσσον ἀϋτεῖ;
Οὐ νοέεις ὅτι νυκτὸς ἀωρί που οἵδε τε τοῖχοι

Tunc illi experrecti sunt (Jove prospiciente omnia)
Alcmenæ cari pueri: lux autem domo extitit.
Et alter quidem statim exclamavit, ubi malas bestias sensit
Super cavum scutum, & obscœnos vidit dentes
Iphiclus, mollemque pedibus calcitrando disjecit lænam,
Fugere cupiens: alter autem adversus hærebat manibus
Hercules, ambosque gravi innexuit vinculo,
Comprimens jugulum, ubi mala venena sedem habent
Perniciosis serpentibus, quæ etiam dii oderunt.
Illi autem spiris volvebantur circum puerum
Tarde genitum, lactentem, nec sub nutrice unquam vagientem.
Mox vero rursus *spiras* solverunt, cum defatigati essent spinis *dorsi*,
Vinculi violenti conantes solutionem invenire.
Alcmena autem audivit clamorem, & prima expergefacta est;
Surge Amphitryo: me enim metus tenet formidolosus:
Surge, neque pedibus tuis sandalia subjicias.
Audisne filiorum minor natu quam clamat?
Non sentis quod nocte intempesta adhuc hi parietes

Omnes

Πάντες ἀριφραδέες, καθαρᾶς ἄτερ ἠριγενείας;
Ἔστι τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔστι, φίλ' ἀνδρῶν.
Ὣς φάθ'. ὁ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας·
Δαιδάλεον δ' ὥρμησε μετὰ ξίφος, ὅῤῥ' οἱ ὕπερθε
Κλιντῆρος κεδρίνω περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο.
Ἤτοι ὅγ' ὠριγνᾶτο νεοκλώστω τελαμῶνος,
Κουφίζων ἑτέρᾳ κολεὸν, μέγα λώτινον ἔργον.
Ἀμφιλαφὴς δ' ἄρα παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
Δμῶας δὴ τότ' ἄϋσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας·
Οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλόντες,
Δμῶες ἐμοὶ, στιβαρὼς δὲ θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας·
Ἄνστατε δμῶες ταλασίφρονες. αὐτὸς ἀϋτεῖ.
Οἱ δ' αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
Δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος σπεύδοντος ἑκάστου.
Ἤτοι ἄρ' ὡς εἴδοντ' ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἁπαλαῖσιν ἔχοντα,
Συμπλήγδην ἰάχησαν· ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα
Ἑρπετὰ δεικανάεσκεν· ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων

Omnes collucent, cum nondum sit clara aurora?
Aliquid mihi novi est in domo, est, care vir.
Sic ait: ille vero e lecto descendit, conjugi obtemperans,
Affabrefactum ad ensem properabat, qui illi ad caput
Lectuli cedrini a clavo semper suspensus erat.
Petebat recens contextum lorum,
Levans altera manu vaginam, magnum e loto opus.
Amplus autem thalamus rursum caligine repletus est.
Tunc famulos clamore vocavit, gravem somnum efflantes,
Afferte quam celerrime ignem e foco arreptum,
Famuli mei; & firma januarum removete repagula.
Surgite famuli operum patientes. *Sic* ipse clamabat:
Illi vero statim aderant una cum lychnis ardentibus
Famuli: & domus, cum pro se quisque festinaret, repleta est.
Sane ut viderunt Herculum parvulum
Belluas duas tenaciter manibus teneris prementem
Constrictim, exclamarunt: ille vero ad patrem Amphitryonem
Serpentes *comprehensos* porrigebat, & alte exiliebat gaudens

Κωροσύνᾳ· γελάσας δὲ, πάρος κατέθηκε ποδοῖιν
Πατρὸς ἑῶ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.
Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
Ξηρὸν ὑπαὶ δείους ἀκράχολον Ἰφικλῆα·
Ἀμφιτρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτω.

Ὄρνιθες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον,
Τειρεσίαν τέκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,
Ἀλκμήνα καλέσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμὸν,
Καί νιν ὑποκρίνεσθαι, ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν,
Ἠνώγει· Μηδ', εἴ τι θεοὶ νοέοντι πονηρὸν,
Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε. καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι
Ἀνθρώποις ὅ, τι μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει,
Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.

Τὼς ἔλεγεν βασίλεια· ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως·
Θάρσει ἀριστοτόκεια γύναι, Περσήϊον αἷμα.
Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων,
Πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νῆμα

Pueriliter: cumque risu ad pedes abjecit
Patris sui, morte sopita horrenda monstra.
Alcmena deinde in suum conjecit gremium,
Exanimatum metu biliosum Iphiclum.
Amphitryo vero alterum sub agninam posuit lænam
Puerum, & iterum ad lectum rediit ut dormiret.
Galli tertium jam ultimum diluculum cantu indicabant.
Tunc Tiresiam vatem vera omnia dicentem
Alcmena cum vocasset, portentum exposuit recens:
Et ipsum respondere, quid eventurum esset,
Jussit: Et ne si quid (*inquit*) Dii adversi cogitant,
Reveritus me celes: non enim effugere possunt
Homines, id quod Parca per fila sua urget,
Vates Eueride: admodum sapientem te doceo.
Sic locuta est regina: ille autem tali modo respondit:
Confide mulier optimæ prolis genitrix, nata ex sanguine Persei.
Per meum dulce lumen, quod olim ab oculis meis recessit,
Multæ Achaiades, mollia fila inter genua

Manibus

Χερσὶ κατατρίψοντι, ἀνέσπερον ἀείδοισαι
Ἀλκμήναν ὀνομαστί· σέβας δ' ἔσῃ Ἀργείαισι.
Τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρα φέροντα
Ἀμβαίνειν, τεὸς υἱὸς, ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἥρως·
Οὗ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσσονες ἄλλοι.
Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῆν
Μόχθους· θνητὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἑξεῖ.
Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἳ τάδ' ἐπῶρσαν
Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.
Ἔσται δὴ τοῦτ' ἆμαρ, ὁπηνίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ
Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει.
Ἀλλὰ, γύναι, πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκτον ἔστω,
Κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ' ἑτοιμάσατ', ἢ παλιούρω,
Ἢ βάτω, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχερδον·
Καῖε δὲ τώδ' ἀγρίῃσιν ἐπὶ σχίζῃσι δράκοντε
Νυκτὶ μέσᾳ, ὅκα παῖδα κανῆν τεὸν ἤθελον αὐτοί.
Ἦρι δὲ, συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις,
Ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέροισα,

Manibus versabunt, extremo vespere cantu celebrantes
Alcmenam nominatim: reverenter colent te mulieres Argivæ.
Talis hic vir in astriferum cœlum
Ascensurus est filius tuus lato pectore heros:
A quo & belluæ omnes, & alii viri superabuntur.
Illi in fatis est, ubi duodecim perfecerit, in domo Jovis habitare,
Labores: & pyra Trachinea quicquid illi mortale est absumet.
Gener autem Immortalium vocabitur, qui hæc excitarunt
Monstra speluncis occulta, ut puerum læderent.
Tempus erit illud, quando hinnulum in suo lustro
Serratis dentibus lupus videns, lædere non volet.
Verum Domina, vide ut ignis tibi sub cinere paratus sit,
Et ligna arida aspalathi instruite, vel paliuri,
Vel rubi, vel vento agitatum siccum acherdum:
In silvestribus hisce lignis sectis combure hos dracones
Media nocte, quando puerum tuum occidere ipsi volebant.
Sub auroram vero aliqua ex ancillis collectum cinerem
Projiciat bene omnem, ad fluvium ferens,

Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπερέριον· ἂψ δὲ νέεσθαι
Ἄστρεπτος. καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ
Πρᾶτον· ἔπειτα δ' ἅλεσσι μεμιγμένον (ὡς νενόμισται)
Θαλλῷ ἐπιῤῥαίνειν ἐστεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ·
Ζηνὶ δ' ἐπιῤῥέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον·
Δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε.

Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ᾤχετο δίφρον
Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρύς περ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.
Ἡρακλέης δ' ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωᾷ,
Ἐτρέφετ', Ἀργείω κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος.
Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων Λῖνος ἐξεδίδαξεν,
Υἱὸς Ἀπόλλωνος, μελεδωνεὺς ἄγρυπνος ἥρως·
Τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι ὀϊστῶν,
Εὔρυτος, ἐκ πατέρος μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
Αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλαξε
Πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὔμολπος.
Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες
Ἀλλάλως σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσσά τε πύκται

In petras præruptas, in ventum secundum: statimque redeat,
Non respectans: & puro lustrate domum sulphure
Primum, deinde sale mixta (ut consuetum est)
Ramoque virenti coronata, aspergite pura aqua.
Jovi autem mactate supremo masculum porcum,
Ut hostibus *vestris* semper superiores sitis.
Dixit, & recedens ad eburneum currum abiit
Tiresias, etsi multis annis gravis erat.
Hercules vero apud matrem, sicut tenera planta in viridario,
Alebatur, Argivi *filius* dictus Amphitryonis.
Literas quidem puerum senex docuit Linus,
Filius Apollinis, procurator diligens, pervigil heros:
Arcum autem tendere, & certum esse sagittæ jaculatorem,
Eurytus a majoribus amplis locuples arvis.
Sed cantorem eum fecit, & ambas manus formavit
In buxea cithara Philammonides Eumolpus.
Quomodo vero a cruribus podicem invertentes ex Argo viri
Sese muto luctando supplantant, & quomodo pugiles

Sævi

Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἅ, τ' εἰς γαῖαν προπεσόντες
Πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ,
Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδὶ
Ἁρπαλύκῳ Φανοπῆϊ· τὸν οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσων
Θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι·
Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
Ἵππως δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἅρματι, καὶ περὶ νύσσαν
Ἀσφαλέως κάμπτοντα τροχῷ σύριγγα φυλάξαι,
Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
Αὐτός· ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων
Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ κειμήλια· καί οἱ ἀαγεῖς
Δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
Ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμόν·
Κοσμῆσαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππήεσσι κελεῦσαι,
Κάστωρ ἱππαλίδας ἔδαεν, φυγὰς Ἄργεος ἐλθών,
Ὁππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς

Sævi cæstibus, & quæ in terram ruentes
Luctatores invenerunt certamina idonea arti,
Omnia hæc didicit edoctus a filio Mercurii
Harpalyco Phanopeo; cujus ne procul quidem conspectum
Audacter quis sustinuit, pugnantis in certamine:
Tale supercilium terribili incumbebat faciei.
Porro equos ad currum juuctos educere, & circa metam
Tuto flectendo in rotis modiolos axium *ne frangantur* tueri,
Amphitryo filium suum amans docuit
Ipse: quoniam multa ex velocibus reportavit certaminibus,
In equestri Argo preciosa munera: & illi nunquam fracti
Currus, quibus vehebatur, præ vetustate lora soluta habebant.
At *quomodo* hasta directa, tergo sub scutum occultato,
Virum peteret, & gladiorum vulnera sustineret,
Instrueretque aciem, atque insidias disponeret,
Hostes aggrediens, & equites hortaretur,
Castor eques docuit, quum profugus ex Argo venisset,
Quo tempore totum regnum & vineam magnam Tydeus
Tenebat,

Ναῖε, παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος.
Κάστορι δ' οὔ τις ὁμοῖος ἐν ἁμιθέοις πολεμιστὴς
Ἄλλος ἔην, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα.

Ὧδε μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ·
Εὐνὰ δ' ἦς τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρὸς,
Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ·
Δεῖπνον δὲ, κρέα τ' ὀπτὰ, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
Δωρικός· ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι.
Αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον.
Εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἕννυτο κνάμας.

❁ ❁ ❁

Λείπει τὸ τέλος τοῦ παρόντος Εἰδυλλίου.

Tenebat, equestri Argo ab Adrasto accepto.
Castori autem nullus similis inter heroas bellator
Alius erat, priusquam senium aboleret juventam.
Sic autem Herculem cara edocuit mater,
Torus erat puero instructus prope patrem,
Exuvium leonis, valde illi ipsi gratum:
Prandium autem carnes assatæ, & grandis e canistro panis
Doricus, qui facile etiam fossorem satiare posset.
Verum finito die exilem absque igne sumebat cœnam.
Vestes autem non elaboratas induebat super mediam suram.

❁ ❁ ❁

Deficit finis hujus Idyllii.

ARGU-

ARGUMENTUM

IDYLLII XXV.

Poëta ubique instituti sui memor, de pastoribus potissimum agit. Quærens hoc Idyllio Hercules Augiam, regem Elidis, locupletissimum pastorem, primum incidit in senem quendam ex pastoribus Augiæ: a quo ad regem, qui rus ab urbe ad inspicienda armenta cum filio Phyleo expatiatum iverat, deducitur. Inde in urbem una eunt Hercules & Phyleus: & orto inter eundum, ut fit, sermone, dum Phyleus immane exuvium leonis, quo Hercules tectus erat, miratur, & unde illi hæc pellis sit, quærit; Hercules quomodo a se leo Nemeæus interfectus sit, commemorat. Hæc summa est Idyllii.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ,

ἢ κατά τινα ἀντίγραφα,

ΑΥΓΕΙΟΥ ΚΛΗΡΟΣ, Εἰδύλλιον κέ.

Λείπει ἡ ἀρχή.

❁ ❁ ❁

Τὸν δ' ὁ γέρων προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ,
Παυσάμενος ἔργοιο, τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο·
Ἔκ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι, ὅσσ' ἐρεείνεις,
Ἑρμέω ἀζόμενος δεινὴν ὄπιν εἰνοδίοιο.

HERCULES LEONIS INTERFECTOR, vel AUGIAE OPULENTIA,

IDYLLION XXV.

Deest initium.

❁ ❁ ❁

Hunc senex allocutus est vir boum pastor,
Intermittens opus, quod illi in manibus erat:
Lubens tibi hospes quod quæris, dicam,
Mercurii gravem iram veritus, in viis consecrati;

Hunc

Τὸν γὰρ φασὶ μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι,
Εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνήνηταί τις ὁδίτην.
Ποῖμναι μὲν βασιλῆος ἐΰτριχες Αὐγείαο
Οὐ πᾶσαι βόσκονται ἴαν βόσιν, οὐδ' ἕνα χῶρον·
Ἀλλ' αἱ μέν ῥα νάοντος ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισοῦντος;
Αἱ δ' ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο,
Αἱ δ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυβότρυος· αἱ δὲ καὶ ὧδε.
Χωρὶς δὴ σηκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάστοις·
Αὐτὰρ βουκολίοισι περιπλήθουσί περ ἔμπης
Πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι,
Μηνίου ἂμ μέγα τῖφος· ἐπεὶ μελιηδέα ποίην
Λειμῶνές τε φέρουσιν ὑπόδροσοι εἱαμεναί τε
Εἰς ἄλις, ἥ ῥα βόεσσι μένος κεραῇσιν ἀέξει,
Αὖλις δέ σφισιν ἥδε τεῆς ἐπιδέξια χειρὸς
Φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος,
Κείνη ὅθι πλατάνιστοι ἐπηεταναὶ πεφύασι,
Χλωρή τ' ἀγριέλαιος, Ἀπόλλωνος νομίοιο
Ἱερὸν ἁγνὸν, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο.

Hunc enim cœlicolarum maxime aiunt irasci,
Si quis via indigentem aversetur viatorem.
Greges quidem lanigeri regis Augiæ
Non omnes in iisdem pascuis, aut eodem in loco pascuntur:
Sed alii ad ripas fluentis Elisuntis,
Alii ad sacra fluenta divini Alphei,
Alii ad Buprasium vitiferum: alii & hic.
Separatim illis & stabula extructa sunt singulis.
Verum armentis, quamvis magno numero sint, tamen
Omnibus pascua hic virentia semper sunt,
Circa magna palustria Menii: nam dulces herbas
Prata ferunt roscida, & loca irrigua
Abunde, quæ cornutis bobus robur augent.
Stabulum illorum hoc ad dexteram tuam manum
Apparet, insigne totum trans fluentem amnem,
Illic ubi platani perennes natæ sunt,
Viridisque oleaster, & Apollinis a pastoribus culti
Sacellum inviolabile, o hospes, perfectissimi dei.

Mox

Εὐθὺς δὲ σταθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις
Δέδμηνθ᾽, οἱ βασιλῆϊ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
Ῥυόμεθ᾽ ἐνδυκέως, τριπέλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν
Ἔσθ᾽ ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.
Οὔρους μὴν ἴσασι φυτοσκάφοι, οἱ πολυεργοὶ
Ἐς ληνοὺς ἱκνεῦνται, ἐπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ.
Πᾶν γὰρ δὴ πεδίον τόδ᾽ ἐύφρονος Αὐγείαο,
Πυροφόροι τε γύαι, καὶ ἀλωαὶ δενδρήεσσαι,
Μέχρι πρὸς ἐσχατιὰς πολυπίδακος ἀκρωρείης·
Ἃς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ,
Ἣ δίκη οἰκήων, οἷσιν βίος ἔπλετ᾽ ἐπ᾽ ἀγροῖς.
Ἀλλὰ σὺ πέρ μοι ἔνισπε, (τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῷ
Ἔσσεται) οὗ τινος ὧδε κεχρημένος εἰλήλουθας.
Ἠέ τοι Αὐγείην ἢ καὶ δμώων τινὰ κείνου
Δίζεαι, οἵ οἱ ἔασιν· ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδὼς
Πάντα μάλ᾽ ἐξείποιμ᾽· ἐπεὶ οὐ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ
Ἔμμεναι, οὐδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτόν,
Οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει· ἦ ῥά νυ παῖδες

Mox & stabula permagna agricolis
Ædificata sunt, qui regi multas & immensas opes
Custodimus accurate, ter subactis novalibus sementem
Nonnunquam spargentes, & quater aratis similiter.
Limites norunt plantarum fossores, qui operosi
Ad torcularia veniunt, cum æstas tempestiva venit.
Nam omnes hi campi sunt læti Augiæ,
Jugera frumentifera, & horti arboribus consiti,
Usque ad extrema montium juga, scaturiginibus plena:
Ad quæ loca nos opus facientes commeamus toto die;
Sicut decet famulos, quibus vita ruri peragitur.
Sed tu mihi dic (quod & tibi ipsi utile
Erit) cujus indigus huc venisti?
Num nam Augiam, aut aliquem famulorum illius,
Quæris, qui illi sunt? ego autem, qui certo scio, tibi
Omnia dicere possum, neque enim te ex malis statuo
Esse ortum, neque te malis similem natum:
Sicut te hæc præstans formâ docet. Certe filii

Ἀθανάτων τοιοίδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱός·
Ναὶ, γέρον, Αὐγείην ἐθέλοιμί κεν ἀρχὸν Ἐπειῶν
Εἰσιδέειν· τοῦ γάρ με καὶ ἤγαγεν ἐνθάδε χρειώ.
Εἰ δ' ὁ μὲν ἄρ κατὰ ἄστυ μένη παρὰ οἷσι πολίταις,
Δήμου κηδόμενος, διά τε κρίνησι θέμιστας,
Δμώων δή τινα τῶνδε σύ μοι φράσον ἡγεμονεῦσαι,
Ὅστις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυμνήτης,
Ὧι κε τὸ μὲν κ' εἴποιμι, τὸ δ' ἐκ φαμένοιο πυθοίμην.
Ἄλλου δ' ἄλλον ἔθηκε θεὸς γ' ἐπιδευέα φωτῶν.

Τὸν δ' ὁ γέρων ἐξαῦτις ἀμείβετο δῖος ἀγρώτης·
Ἀθανάτων, ὦ ξεῖνε, φραδῇ τινὸς ἐνθάδ' ἱκάνεις.
Ὥς τοι πᾶν, ὃ θέλεις, αἶψα χρέος ἐκτετέλεσται.
Ὧδε γὰρ Αὐγείης, υἱὸς φίλος Ἠελίοιο,
Σφωϊτέρῳ σὺν παιδὶ, βίῃ Φυλῆος ἀγαυοῦ,
Χθιζὸς γ' εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεος, ἤμασι πολλοῖς
Κτῆσιν ἐποψόμενος, ἥ οἱ νήριθμος ἐπ' ἀγρῶν·
Ὥς που καὶ βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ἧσιν

Immortalium hujusmodi inter mortales eminent.
Huic respondens dixit Jovis fortis filius:
Certe senex, Augiam cuperem Epeorum principem
Videre: ejus me huc adduxit necessitas:
Qui si in urbe est apud suos cives,
Plebem curans, & jura dicit,
Ex his famulis dic alicui, ut me ducat,
Qui ruri hic honoratior & præfectus est;
Cui aliquid exponere possim, & vicissim ab eo referente aliquid audire,
Nam Deus alium alio indigere statuit viro.
Huic senex vicissim respondit, inclytus agricola:
Alicujus ex diis immortalibus consilio huc venisti, hospes:
Nam tibi omne negotium, quod vis, statim confectum est.
Huc enim Augias carus Solis filius
Una cum filio suo illustri Phyleo
Heri venit ab urbe, multis diebus
Inspecturus opes, quæ illi innumerabiles ruri sunt.
Ita aliquando & regibus videtur in animo,

Cum

Αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος.
Ἀλλ' ἴομεν μάλα πρός μιν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω
Αὖλιν ἐς ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα.
Ὣς εἰπὼν ἡγεῖτο· νόῳ δ' ὅ γε πολλὰ μενοίνα,
Δέρμα τε θηρὸς ὁρῶν χειροπληθῆ τε κορύνην,
Ὀππόθεν ὁ ξεῖνος· μέμαεν δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Ἂψ δ' ὄκνῳ ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
Μή τι οἱ οὐ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυθήσαιτο
Σπερχομένῳ. χαλεπὸν δ' ἑτέρου νόον ἴδμεναι ἀνδρός.
Τοὺς δὲ κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν,
Ἀμφότερον ὀδμῇ τε χροὸς, δούπῳ τε ποδοῖιν.
Θεσπέσιον δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος
Ἀμφιτρυωνιάδῃ Ἡρακλεῖ· τὸν δὲ γέροντα
Ἀχρεῖον κλάζόν τε, περίσσαινόν θ' ἑτέρωθεν.
Τοὺς μὲν ὅ γε λάεσσιν, ἀπὸ χθονὸς ὅσσον ἀείρων,
Φευγέμεν ἂψ ὀπίσω δειδίσσετο. τρηχὺ δὲ φωνῇ
Ἠπείλει μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμοῦ·
Χαίρων ἐν φρεσὶν ᾗσιν ὅθ' οὕνεκεν αὖλιν ἔρυντο

Cum ipsi curant, domus magis salva esse.
Sed eamus ad eum, egoque tibi dux ero
In stabulum nostrum, ut inveniamus regem.
Sic locutus præibat: animo vero multa cogitabat,
Exuvium feræ videns, & clavam manum implentem,
Unde hic hospes veniret: cupiebat autem ipsum interrogare:
Reprimebat vero cunctando intra labra sermonem euntem;
Ne quod ei non opportune verbum diceret
Properanti. Difficile enim est, mentem alterius hominis nosse.
Hos accedentes, canes procul statim senserunt,
Utrumque, & ab odore corporis, & pedum strepitu.
Valde autem latrantes incurrerunt aliunde alius
In Amphitryoniadem Herculem: sed seni
Placide latrantes adblandiebantur ab altera parte.
Hos ille lapidibus a terra tantum sublatis
In fugam retrorsum perterrebat: aspere vero voce
Minabatur omnibus, & cohibuit a latratu,
Animo suo gaudens, quod stabulum custodirent

Αὐτοῦ γ' οὐ παρεόντος. ἔπος δ' ὅ γε τοῖον ἔειπεν·

Ὢ πόποι, οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες
Θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι· ὡς ἐπιμηθές!
Εἴ οἱ καὶ φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν,
Ἤιδει δ' ᾧ τε χρὴ χαλεπαινέμεν, ᾧ τε καὶ οὐκί,
Οὐκ ἄν τοι θηρῶν τις ἐδήρισεν περὶ τιμῆς·
Νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τε καὶ ἀρρηνὲς γένεθ' αὔτως.

Ἦ ῥα, καὶ ἐσσυμένως ποτὶ ταὔλιον ἷζον ἰόντες.
Ἠέλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους,
Δείελον ἦμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπήλυθε πίονα μῆλα
Ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὔλιά τε σηκούς τε.
Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαι ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις
Ἐρχόμεναι φαίνονθ', ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα,
Ὅσσά τ' ἐν οὐρανῷ εἶσιν ἐλαυνόμενα προτέρωσε
Ἠὲ νότοιο βίῃ, ἠὲ Θρῃκὸς Βορέαο·
Τῶν μέν τ' οὔτις ἀριθμὸς ἐν ἠέρι γίνεται ὄντων,
Οὐδ' ἄνυσις· τόσα γάρ τε μετὰ πρώτοισι κυλίνδει
Ἲς ἀνέμου, τὰ δέ τ' ἄλλα κορύσσεται αὖθις ἐπ' ἄλλοις·

Ipſo abſente: & verbum tale locutus eſt:
Papæ, quale hoc fecerunt dii reges
Animal, ut cum hominibus ſit! quam callidum!
Si ei & mens ita intelligens in pectore eſſet,
Ut intelligeret cui iraſci deberet, & cui minus,
Tum nullum animal cum hoc de honore certare poſſet.
Nunc nimis furenter iracundum, & ſævum eſt temere.
Sic dixit: & *canes* celeriter in ſtabulum regreſſi conſidebant.
Interea ſol ad occaſum vertit equos,
Veſpertinum diem adducens: advenerunt autem pinguia pecora
Ex paſcuis redeuntia ad caulas & ſtabula.
Deinde boves innumeræ, aliæ poſt alias
Venientes apparebant, ſicut nubes pluvioſæ
Quam multæ in cœlo feruntur impulſæ ulterius
Vel Noti violentia, vel Threicii Boreæ:
Harum autem nullus numerus eſt in aëre exiſtentium,
Neque modus: tam multas prioribus agglomerat
Vis venti, & aliæ ſubinde aſſurgunt ſuper alias:

Tot

Τόσσ' αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπὶ βουκόλι' ἤει.
Πᾶν δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πεδίον, πᾶσαι δὲ κέλευθοι,
Ληΐδος ἐρχομένης· στείνοντο δὲ πίονες ἀγροὶ
Μυκηθμῷ· σηκοὶ δὲ βοῶν ῥεῖα πλήθησαν
Εἰλιπόδων· ὄϊες δὲ κατ' αὐλὰς ηὐλίζοντο.
Ἔνθα μὲν οὔτις ἔκηλος, ἀπειρεσίων περ ἐόντων,
Εἱστήκει παρὰ βουσὶν ἀνὴρ κεχρημένος ἔργου·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι
Καλοπέδιλ' ἀραρίσκε, παραστάδὸν ἐγγὺς ἀμέλγων·
Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλας ὑπὸ μητέρας ἵει
Πινέμεναι λιαροῖο· πέπληντο δὲ πάγχυ γάλακτος.
Ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν·
Ἄλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύρους, δίχα θηλειάων.
Αὐγείης δ' ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο βοαύλους,
Ἥντινά οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες.
Σὺν δ' υἱός τε βίη τε πολύφρονος Ἡρακλῆος
Ὡμάρτευν βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὄλβον.
Ἔνθα καὶ ἄρρηκτόν περ ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν

Tot semper retro boum armenta ibant.
Omnis utique campus implebatur, omnesque viæ,
Incedentium pecorum *multitudine*: resonabantque pingues agri
Mugitu: stabula autem boum statim facile repleta sunt
Bobus flexipedibus; oves autem in caulis stabulabantur.
Ibi quamvis innumeri adessent, nullus tamen quietus
Stabat apud boves vir operis indigens.
Verum alius pedibus bene incisis loris
Ligneas pedicas adaptabat prope adstando mulgens:
Alius autem caris matribus caram sobolem submittebat,
Ut biberent de dulci *lacte*: prorsus autem lacte distentæ erant.
Alius mulctram tenebat, alius pinguem addensabat caseum,
Alius intus tauros agebat, sejunctim a vaccis.
Augias vero per omnia obiens boum stabula, spectabat
Quem illi opum proventum reposuissent pastores.
Una filius, & sapiens Hercules,
Comitabantur regem perlustrantem suas magnas facultates.
Ibi quamvis animum infractum haberet in pectore

Amphy-

'Αμφιτρυωνιάδης, καὶ ἀρηρότα πωλεμὲς αἰεὶ,
'Εκπάγλως θαύμαζε βοῶν τό γε μυρίον ἔθνος
Εἰσορόων. οὐ γάρ κεν ἔφασκέ τις, οὐδὲ ἐώλπει
'Ανδρὸς ληίδ' ἑνὸς τόσσην ἔμεν, οὐδὲ δέκ' ἄλλων,
Οἵ γε πολύῤῥηνες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλήων.
'Ηέλιος δ' ᾧ παιδὶ τόδ' ἔξοχον ὤπασε δῶρον,
'Αφνειὸν μήλοις πέρι πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν.
Καὶ ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερέως βοτὰ πάντα
'Ες τέλος· οὐ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἐκείνοις
Βουκολίοις, αἵ τ' ἔργα καταφθείρουσι νομήων.
Αἰεὶ δὲ πλέονες κεραοὶ βόες, αἰεὶ ἀμείνους
'Εξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος. ἦ γὰρ ἅπασαι
Ζωοτόκοι τ' ἦσαν περιώσια θηλυτόκοι τε.
Ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐστιχόωντο,
Κνήμαργοί θ' ἕλικές τε· διηκόσιοί τε μὲν ἄλλοι
Φοίνικες· πάντες δ' ἐπιβήτορες οἵ γ' ἔσαν ἤδη.
Ἄλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δυώδεκα βουκολέοντο,
'Ιεροὶ 'Ηελίου· χροιὴν δ' ἔσαν ἠΰτε κύκνοι,

Amphitryoniades, & sibi constantem jugiter;
Tamen vehementer mirabatur, hæc boum innumera armenta
Aspiciens. Non enim diceret aliquis, neque putaret,
Viri unius tot greges esse, neque decem aliorum,
Qui etiam ex omnibus regibus maxime abundarunt pecore.
Sol vero filio suo eximium hoc donum præbuit,
Ut divitiis pecuariis præcelleret omnibus hominibus.
Et quidem ipse continue augebat illi armenta omnia
Perpetuo: nam nullus morbus illa invadebat
Armenta: qui *morbi* corrumpunt pastorum labores.
Semper itaque plures cornutæ boves, semper meliores,
In annos singulos nascebantur; certe enim omnes
Fœcundæ erant, eximie vivos fœtus & fœmellas parientes.
Cum illis una trecenti tauri incedebant,
Cruribus albis, incurvis cornibus: & ducenti alii
Rufi, qui omnes vaccarum inscensores erant.
Rursum alii inter hos duodecim pascebantur,
Sacri Soli: erant vero colore velut cycni,

Ἀργησταί· πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν,
Οἳ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην
Ἐν νομῷ, ὧδ' ἔκπαγλον ἐπὶ σφίσι γαυριόωντες.
Καί ῥ' ὁπότ' ἐκ λασίοιο θοοὶ προγένοιατο θῆρες
Ἐς πεδίον δρυμοῖο, βοῶν ἕνεκ' ἀγροτεράων,
Πρῶτοι τοί γε μάχηνδε κατὰ χροὸς ᾔεσαν ὀδμήν.
Δεινὸν δὲ βρυχῶντο, φόνον λεύσσοντε προσώπῳ.
Τῶν μέν τε προφέρεσκε βίηφί τε καὶ σθένεϊ ᾧ,
Ἠδ' ὑπεροπλίῃ, Φαέθων μέγας· ὅν ῥα βοτῆρες
Ἀστέρι πάντες ἔϊσκον, ὅθ' ἕνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις
Βουσὶν ἰὼν λάμπεσκεν, ἀρίζηλος δ' ἐτέτυκτο.
Ὅς δή τοι σκύτος αὖον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος,
Αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν ἐϋσκόπῳ Ἡρακλῆϊ,
Χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη στιβαρόν τε μέτωπον.
Τοῦ μὲν ἄναξ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ
Σκαιοῦ ἄφαρ κέραος· κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης
Κλάσσε βαρύν περ ἐόντα· πάλιν δέ μιν ὦσεν ὀπίσσω,
Ὤμῳ ἐπιβρίσας· ὁ δέ οἱ ἐπὶ νεῦρα τανυσθεὶς

Candidi, & inter omnes boves excellebant,
Quique sejuncti ab armento pascebant virentem herbam
In pascuis, ibi vehementer inter se exultantes.
Cumque ex densis celeres venirent feræ
Saltibus in campum, propter boves agrestes,
Hi primi ad pugnam corporum impetu ruebant:
Horribiliter vero fremebant, cædem ipso aspectu minantes.
Inter hos autem excellebat viribus & robore suo,
Atque animo elato, Phaëthon ingens; quem quidem pastores
Stellæ omnes comparabant, propterea quod eximie inter alios
Boves incedens lucebat, & insigniter conspicuus erat:
Qui cum aridam pellem videret leonis fulvoculi,
In ipsum irruit circumspectum Herculem,
Ut admoveret lateribus caput, & robustam frontem.
Hujus quidem accedentis heros prehendit forti manu
Statim sinistrum cornu, deorsum vero cervicem in terram
Inflexit, quamvis gravem existentem, & rursum ipsum repulit retrorsum,
Humerum *tauri* premens: ille vero nervos extendens

Muscu-

Μυῶν ἐξ ὑπάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη.
Θαύμαζεν δ' αὐτός τε ἄναξ, υἱός τε δαΐφρων
Φυλεύς, οἵ τ' ἐπὶ βουσὶ κορωνίσι βουκόλοι ἦσαν,
Ἀμφιτρυωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες.

Τὼ δ' εἰς ἄστυ, λιπόντε κατ' αὐτόθι πίονας ἀγρούς,
Ἐστιχέτην, Φυλεύς τε βίη θ' Ἡρακληείη.
Λαοφόρου δ' ἐπέβησαν ὅθι πρώτιστα κελεύθου,
Λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες,
Ἤ ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμοῦ τετάνυστο,
Οὔ τι λίην ἀρίσαμος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἔουσα·
Τῇ μὲν ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίστοιο
Αὐγείεω φίλος υἱός, ἕθεν μετόπισθεν ἐόντα,
Ηκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον·
Ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας,
Ὡσεί περ σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι.
Ἤλυθε γὰρ στείχων τις ἀπ' Ἄργεος, ὡς νέος ἀκμήν,
Ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνήρ, Ἑλίκης ἐξ ἀγχιάλοιο,
Ὅς δή τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν,

Musculorum, in summis armis rectus constitit.
Mirabantur & rex ipse, & bellicosus filius
Phyleus, quique apud cornutas boves pastores erant,
Herculis robur immensum videntes.
Illi vero relictis illic pinguibus agris, in urbem
Ibant, Phyleus & Herculea virtus.
Viam autem publicam ubi primum ingressi sunt,
Exigua velocibus semita pedibus confecta,
Quæ per vinetum a stabulo porrigebatur,
Non admodum conspicua in viridi sylva existens:
Ibi Jovis altissimi filium allocutus est
Augiæ dilectus filius post se incedentem,
Leviter inclinans caput in dextrum humerum:
Jam pridem, hospes, aliquem omnino de te sermonem audivi,
Sicut animo meo nunc repeto.
Venit enim aliquis ex Argo profectus, vigore ætatis ut juvenis
Huc vir Achivus, ex Helice maritima;
Qui etiam inter plures Epeios narrabat,

Quod

Οὕνεκεν Ἀργείων τις, ἕθεν παρεόντος, ὄλεσσε
Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις,
Κοίλην αὖλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλσος.
Οὐκ οἶδ' ἀτρεκέως ἢ Ἄργεος ἐξ ἱεροῖο
Αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἠὲ Μυκήνην.
Ὣς κεῖνος ἀγόρευε· γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν
(Εἰ ἐτεόν περ ἐγὼ μιμνήσκομαι) ἐκ Περσῆος.
Ἔλπομαι οὐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλήων,
Ἠὲ σέ. δέρμα δὲ θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει
Χειρῶν καρτερὸν ἔργον, ὅ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει.
Εἴπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον (ἵνα γνώω κατὰ θυμὸν,
Ἥρως, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι, εἴτε καὶ οὐκί)
Εἰ σύ γ' ἐκεῖνος, ὃν ἄμμιν ἀκουόντεσσιν ἔειπεν
Οὑ 'ξ Ἑλίκηθεν Ἀχαιός· ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὀρθῶς.
Εἰπὲ δ' ὅπως ὀλοὸν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες,
Ὅππως τ' εὐύδρου Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον.
Οὐ μὲν γάρ κε τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὕροις,
Ἱμείρων ἰδέειν· ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκα βόσκει,

Quod cum ipse adesset, quidam Argivus interfecisset
Feram, sævum leonem, malum monstrum agricolis,
Cavum lustrum habentem in nemore Jovis Nemei.
Neque certo scio, utrum ex Argo sacro
Indidem *natus*, an vero in Tirynthe habitans, aut Mycenis.
Sic ille narrabat: genere autem ipsum esse dicebat
(Si recte quidem ego memini) ex Perseo.
Existimo non alium hoc *efficere* sustinuisse Ægialorum, *i. Achivorum*,
Quam te: nam pellis belluæ manifeste indicat
Opus forte manuum, quæ *pellis* tibi latera tegit.
Dic age nunc mihi, ut animo cognoscam,
O heros, utrum verum auguror, an vero minus:
Utrum tu ille es, de quo nobis audientibus referebat
Ille ex Helice Achivus, & *an* ego recte te conjecto.
Narra vero quomodo exitialem feram ipse occidisti,
Et quomodo in loca irrigua Nemeæ pervenit.
Non enim talem belluam in Græcia invenire possis,
Si videre cupias: non enim tam grandes alit,

Ἀλλ' ἄρκτους τε σύας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔρνος.
Τῷ καὶ θαυμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον·
Οἱ δέ νυ καὶ ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνέρ' ἔφαντο,
Γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεοῦσιν.

Ὣς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου
Φυλεύς, ὄφρα κιοῦσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη,
Καί ῥά τε ῥηΐτερον φαμένου κλύοι Ἡρακλῆος·
Ὅς μιν ὁμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μύθῳ·

Ὦ Αὐγηϊάδη, τὸ μὲν ὅ, ττι με πρῶτον ἀνήρευ,
Αὐτὸς καὶ μάλα ῥεῖα κατὰ στάθμην ἐνόησας.
Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τοῦδε πελώρου,
Ὅππως ἐκράανθεν (ἐπεὶ λελίησαι ἀκούειν)
Νόσφιν γ' ἢ ὅθεν ἦλθε· τὸ γὰρ πολέων περ ἐόντων
Ἀργείων οὐδείς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι.
Οἷον δ' ἀθανάτων τιν' εἴσκομεν ἀνδράσι πῆμα
Ἱρῶν μηνίσαντα Φορωνήεσσιν ἐφεῖναι.
Πάντας γὰρ Πισῆας, ἐπικλύζων ποταμὸς ὥς,
Λῖς ἄμοτον κεράϊζε· μάλιστα δὲ Βεμβιναίους,

Sed ursos *tantum* & sues, ac perniciosum luporum genus.
Quocirca mirabantur qui illum tunc sermonem audiebant.
Nonnulli etiam mentiri ipsum viatorem dicebant,
Ut vana lingua gratificaretur præsentibus.
Sic locutus, e media deflexit via
Phyleus, ut ambobus ipsis incedentibus sufficeret:
Et ut facilius Herculem loquentem exaudiret.
Qui ipsum sequens tali allocutus est sermone:
O fili Augiæ, id de quo me primum interrogasti,
Tu ipse valde facile ad amussim perpendisti.
Dicam vero tibi singula de hoc monstro
Quomodo peracta sunt (quoniam cupis audire)
Præterquam unde venerit: nam hoc, quamvis multi sunt,
Argivorum nemo tamen queat certo commemorare.
Tantum aliquem Deorum conjicimus hominibus *hoc* malum,
Propter sacra succensentem Phoronientibus, immisisse.
Omnes enim Piseos inundans ceu fluvius,
Leo assidue vastabat: maxime vero Bembinæos,

Qui

Οἳ ἔθεν ἀγχίμοροι ναῖον, ἄτλητα παθόντες.
Τὸν μὲν ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
Εὐρυσθεύς· κτεῖναι δέ μ' ἐφίετο θηρίον αἰνόν.
Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἑλὼν, κοίλην τε φαρέτραν,
Ἰῶν ἐμπλείην, νεόμην· ἑτέρηφι δὲ βάκτρον
Εὐπαγὲς, αὐτόφλοιον, ἐπηρεφέος κοτίνοιο,
Εὔμετρον· τὸ μὲν αὐτὸς ὑπὸ ζαθέῳ Ἑλικῶνι
Εὑρὼν, σὺν πυκινῇσιν ὁλοσχερὲς ἔσπασα ῥίζης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον, ὅπη λὶς ἦεν, ἵκανον,
Δὴ τότε τόξον ἑλὼν, στρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ
Νευρειὴν, περὶ δ' ἰὸν ἐχέστονον εὖθαρ ἔβησα.
Πάντῃ δ' ὄσσε φέρων, ὀλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον,
Εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι πάρος γ' ἐμὲ κεῖνος ἰδέσθαι.
Ἤματος ἦν τὸ μεσηγὺ, καὶ ὐδ' ὅπῃ ἴχνια τοῖο
Φρασθῆναι δυνάμην, ὐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι·
Οὐδέ μεν ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βουσὶ καὶ ἔργοις
Φαινόμενος σποριμοιο διὰ αὔλακος, ὅντιν' ἐροίμην·
Ἀλλὰ κατὰ σταθμὸς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον.

Qui prope ipsum habitabant, intolerabilia perferentes.
Hoc mihi primum certamen perficere mandavit
Eurystheus: cupiebat autem ut me interficeret sæva bestia.
Ego itaque flexibilem arcum & cavam pharetram cum accepissem,
Sagittis plenam, ibam: altera vero manu clavam
Solidam, una cum suo cortice; *truncum* ex alto oleastro,
Bene magnam; quam ego sub sacro Helicone
Inventam una cum densis radicibus evulsi integram.
Verum ubi ad locum, in quo leo erat, perveni,
Tunc arcu accepto ad flexibile cornu applicui
Nervum, & sagittam exitialem statim imposui:
Undique oculos circumferens perniciosum monstrum speculabam,
Si ipsum aspicere possem priusquam illud me videret.
Jam diei medium erat, neque usquam vestigia illius
Animadvertere poteram, neque rugitum exaudire,
Nec quisquam hominum boves *custodiens*, aut opus *faciens* aderat,
Apparens in arvis, quem interrogare possem:
Sed in stabulis pallidus metus quemque continebat.

Οὐ μὴν πρὶν πόδας ἔσχον, ὄρος τανύφυλλον ἐρευνῶν,
Πρὶν ἰδέειν, ἀλκῆς τε μεταυτίκα πειρηθῆναι.
Ἤτοι ὁ μὲν σήραγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἥν,
Βεβρωκὼς κρειῶν τε καὶ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαίτας
Αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, χαλεπόν τε πρόσωπον,
Στήθεά τε· γλώσσῃ δὲ περιλιχμᾶτο γένειον.
Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἅμα σκιεροῖσιν ἐκρύφθην
Ἐν ῥίῳ ὑλήεντι, δεδεγμένος ὁππόθ' ἵκοιτο.
Καὶ βάλον ἆσσον ἰόντος ἀριστερὸν εἰς κενεῶνα
Τηϋσίως· οὐ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν
Ὀκρυόεν, χλωρῇ δὲ παλίσσυτον ἔμπεσε ποίῃ.
Αὐτὰρ ὁ κρᾶτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπάειρεν
Θαμβήσας, πάντῃ δὲ διέδρακεν ὀφθαλμοῖσι
Σκεπτόμενος, λαμυροὺς δὲ χανὼν ὑπέδειξεν ὀδόντας.
Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον,
Ἀσχαλόων ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος ἔκφυγε χειρός.
Μεσσηγὺς δ' ἔβαλον στηθέων, ὅθι πνεύμονος ἕδρα·
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ὑπὸ βύρσαν ἔδυ πολυώδυνος ἰὸς,

Non sane prius pedibus quievi frondosum montem explorans,
Quam viderem, & vires deinde statim experirer.
Ille quidem in specum suum ante vesperum ibat,
Cum vorasset carnes & cruorem: undique autem jubas
Squalidas fœdaverat cæde, sævamque faciem,
Et pectus: lingua vero undique circumlingebat barbam.
Ego autem sub arbustis umbrosis occultabam me
In cacumine silvoso, expectans quando veniret.
Et emisi *sagittam* in propius accedentis sinistrum ile
Frustra: neque enim sagitta per carnem penetrabat
Acuta, verum resiliens in virides herbas cecidit.
At ille caput fulvum a terra statim sustulit,
Obstupescens, & undique circumvolvit oculos,
Observans; hiatuque terribiles ostendit dentes.
Huic ego aliam sagittam a nervo misi,
Ægre ferens quod mihi prius in vanum effugisset e manu.
In medium vero jeci pectus: ubi sedes est pulmonis.
Sed ne tunc quidem per corium penetravit dolorifica sagitta,
Sed

Ἀλλ' ἔπεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιον αὔτως.
Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
Αὐερύειν· ὁ δέ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὄσσοις
Θὴρ ἄμοτος· μακρὴν δὲ περὶ ἰγνύησιν ἔλιξε
Κέρκον· ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δέ οἱ αὐχὴν
Θυμοῦ ἐνεπλήσθη, πυρσαὶ δ' ἔφριξαν ἔθειραι
Σκυζομένῳ· κυρτὴ δὲ ῥάχις γένετ' ἠΰτε τόξον,
Πάντοθεν εἰλυθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν,
Ὡς δ' ὅταν ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἴδρις ἔργων,
Ὅρπηκας κάμπτησιν ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο,
Θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον, ἐπ' ἀξονίῳ κύκλα δίφρῳ,
Τοῦ μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιος ἐρινὸς
Καμπτόμενος, τηλοῦ δὲ μιῇ πήδησεν ὑφ' ὁρμῇ·
Ὣς ἐπ' ἐμοὶ λὶς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἆλτο,
Μαιμώων χροὸς ἆσαι. ἐγὼ δ' ἑτέρηφι βέλεμνα
Χειρὶ προεσχεθόμην, καὶ ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπην·
Τῇ δ' ἑτέρῃ ῥόπαλον κόρσης ὕπερ αὖον ἀείρας,
Ἤλασα κακκεφαλῆς· διὰ δ' ἄνδιχα τρηχὺν ἔαξα

Sed cecidit ante pedes irrita similiter.
Tertio parabam, graviter animo commotus,
Trahere *arcum*: at ille me vidit circumspectans oculis,
Bellua insatiabilis, longamque circum poplites volvebat
Caudam, ac statim pugnam meditabatur: totum autem collum ipsi
Ira impletum est, & rutiæ horruerunt comæ
Irascenti, ac spina dorsi curva facta est sicut arcus,
Cum undique curvaretur ipse circa latera & lumbos:
Ut quum carpentarius multorum operum gnarus,
Ramos inflectit caprifici sectilis,
Calefaciens in igne prius, ut rotæ sint currui, qui ad axem volvitur,
Illius e manu *caprificus* densa cortice elabitur
Cum flectitur, & procul uno exilit impetu:
Sic in me leo sævus e longinquo, toto impetu prosiliit,
Gestiens corpus lædere. Ego autem altera sagittas
Manu prætendebam, & ab humeris duplex vestimentum:
Altera vero clavam aridam supra tempora illius attollens,
Impingebam in caput: in duas vero partes asperam fregi

Ibidem

Αὐτῦ ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγριέλαιον
Θηρὸς ἀμαιμακέτοιο· πέσεν δ᾽ ὅ γε, πρὶν ἔμ᾽ ἱκέσθαι,
Ὑψόθεν ἐν γαίῃ· καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔστη,
Νευστάζων κεφαλῇ· περὶ γὰρ σκότος ἔσσε οἱ ἄμφω
Ἦλθε, βίῃ σεισθέντος ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο.
Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύναισι παραιφρονέοντα βαρείαις
Νωσάμενος, πρὶν αὖθις ὑπότροπον ἀμπνευθῆναι,
Αὐχένος ἀῤῥήκτοιο παρ᾽ ἰνίον ἤλασα προφθὰς,
Ῥίψας τόξον ἔραζε πολύῤῥαπτόν τε φαρέτρην.
Ἦγχον δ᾽ ἐγκρατέως, στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας
Ἐξόπιθεν, μὴ σαρκὸς ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι.
Πρὸς δ᾽ οὖδας πτέρνῃσι πόδας στερεῶς ἐπίεζον
Οὐραίους ἐπιβάς· πλευρῇσί τε μηρ᾽ ἐφύλασσον,
Μέχρις οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας, ὀρθὸν ἀείρας
Ἄπνευστον· ψυχὴν δὲ πελώριον ἔλλαβεν ᾅδης.
Καὶ τότε δὴ βούλευον ὅπως λασιαύχενα βύρσαν
Θηρὸς τεθνειῶτος ἀπὸ μελέων ἐρύσαιμι·
Ἀργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρῳ

Ibidem in hirsuto capite silvestrem oleam
Belluæ indomitæ: concidit vero ille antequam supervenirem,
Ex alto in terram, & tremulis pedibus constitit,
Nutans capite: nam caligo illi oculos ambos
Invasit, cum cerebrum in ossibus vi concussum esset.
Hunc igitur ego dolore exanimatum gravi
Observans, priusquam iterum ad se rediens respiraret,
Ad invicti colli tendinem percussi prævertens,
Abjecto in terram arcu & futili pharetra:
Stringebam autem firmiter manibus robustis comprimens
A tergo, ne quid de carne mihi laniaret unguibus.
Inque terram calcaneis pedes fortiter premebam
Postremos, conscendens: & lateribus femora muniebam,
Donec illi extendi armos, erectum elevans
Sine respiratione: animam autem ingentem accepit infernus.
Et tunc quidem deliberabam quomodo hirsutam pellem
Belluæ extinctæ a membris trahe- rem:
Difficilem sane illum laborem: neque enim ferro poterat

Scindi,

Τμητὴ, οὐδὲ λίθῳ, πειρωμένῳ, οὐδὲ μὲν ὕλῃ.
Ἔνθά μοι ἀθανάτων τις ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι
Αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀναχίζειν ὀνύχεσσι.
Τοῖσι θοῶς ἀπέδειρα, καὶ ἀμφεθέμην μελέεσσιν,
Ἕρκος ἐνυαλίου ταμεσίχροος ὄφρα μοι εἴη.
Οὗτός τοι Νεμέου γένετ', ὦ φίλε, θηρὸς ὄλεθρος,
Πολλὰ πάρος μήλοισι καὶ ἀνδράσι πήματα θέντος.

Scindi, nec lapide, cum experirer, nec ligno.
Ibi deorum aliquis me admonuit, ut cogitarem
Ipsis pellem leonis scindere unguibus.
His celeriter excoriavi, & membris indui,
Ut munimentum mihi esset in pugnis, in quibus corpora vulnerantur.
Hæc fuit, o amice, Nemeæ belluæ cædes,
Quæ multis cladibus antea pecora & viros affecerat.

ARGU-

ARGUMENTUM

IDYLLII XXVI.

Hoc Idyllion continet brevem narrationem de interitu Penthei, regis Thebani. Eum, cum orgia, id est, sacra Bacchi, nova adhuc & jam primum incipientia prohibere conaretur, a matre & materteris, aliisque Menadibus in furorem actis, discerptum esse ferunt. Tractatur idem argumentum in Bacchis Euripidis fusius: ubi & disputationes inter senes contra novas superstitiones, proque illis, graves ac digna observatione commemorantur Ovidius eandem fabulam exponit in fine 3. Metamorph. Irrepserunt ea sacra, paulatim hominum superstitione approbata & recepta, cumque illis sæpe gubernatoribus certamina fuerunt. Quomodo corruptelæ & facinorum fœditas eorum sacrorum Romæ primum deprehensa & vindicata fuerit, commemoratur a Livio Lib. IX. Dec. 4.

ΛΗΝΑΙ, ἢ ΒΑΚΧΑΙ,

Εἰδύλλιον κϛ΄.

ΙΝΩ', κ' Αὐτονόα, χὰ μαλοπάρῃος Αγαύα,
Τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἐοῖσαι·
Χαὶ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
Κισσόν τε ζώοντα, καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς,
'Εν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμὼς,
Τὼς τρεῖς τᾷ Σεμέλᾳ, τὼς ἐννέα τῷ Διονύσῳ.
'Ιερὰ δ' ἐκ κίϛας πεποναμένα χερσὶν ἑλοῖσαι,
Εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,

LENÆ, seu BACCHÆ,

IDYLLION XXVI.

INO, & Autonoe, & genis pomicoloribus Agave,
Tres thiasos in montem, tres ipsæ existentes, ducebant.
Et hæ stringentes sylvestres frondes hirsutæ quercus,
Et hederam viridem, & asphodelum humi nascentem,
In puro (*i. vacuo*) campo extruebant duodecim aras,
Tres Semelæ, & novem Baccho:
Et sacra e cista instructa manibus capientes,
Bene precando imposuerunt in aris structis ex recens decerptis frondibus,

Sicut

Ὡς ἐδίδαχ᾽, ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
Πενθεὺς δ᾽ ἀλιβάτου πέτρας ἄπο πάντ᾽ ἐθεώρει,
Σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδὺς, ἐπιχώριον ἔρνος·
Αὐτονόα πρώτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῦσα·
(Σὺν δ᾽ ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχου,
Ἐξαπίνας ἐπιοῦσα) τάδ᾽ οὐχ ὁρόωντι βέβαλοι.
Μαίνετο μέν τ᾽ αὐτὰ, μαίνοντο δ᾽ ἄρ᾽ εὐθὺ καὶ ἄλλαι.
Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος· αἱ δ᾽ ἐδίωκον,
Πέπλως ἐκ ζωστῆρος ἐπ᾽ ἰγνύ᾽ ἀνειρύσασαι.
Πενθεὺς μὲν τόδ᾽ ἔειπε· Τίνος κέχρησθε γυναῖκες;
Αὐτονόα δὲ τάδ᾽ εἶπε· Τάχα γνώσῃ πρὶν ἀκοῦσαι.
Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἑλοῖσα,
Ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνης.
Ἰνὼ δ᾽ αὖτ᾽ ἔῤῥηξε σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον,
Λὰξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα· καὶ Αὐτονόας ῥυθμὸς ωὐτός.
Αἱ δ᾽ ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναῖκες.
Ἐς Θήβας δ᾽ ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι,
Ἐξ ὤρεος πένθημα, καὶ οὐ Πενθῆα, φέρουσαι.

Sicut docuerat, & ficut ipfe animo diligebat Bacchus.
Pentheus vero ex alta rupe omnia fpectabat,
Cum fe in veteri lentifco abdidiffet, vernaculo frutice.
Autonoë primum ipfum confpicata, horribiliter exclamavit,
Et pedibus turbavit orgia infani Bacchi,
Subito incurrens: hæc enim non afpiciunt profani.
Furebat ipfa, furebant ftatim & aliæ.
Pentheus quidem fugiebat territus, at illæ perfequebantur,
Longas veftes a cingulo ad poplites trahentes.
Pentheus quidem hoc dixit: Quid vobis defit mulieres?
Autonoë hoc dixit: Statim cognofces priufquam audias.
Mater quidem immugiit, capite filii fublato,
Tanto mugitu, quantus eft fœtæ leænæ mugitus.
Ino avulfit una cum fcapula grandem humerum,
Pedibus ventrem calcans: & Autonoës idem tenor *erat*.
Reliquæ quod fupererat carnium, difcerpebant mulieres.
Et in urbem Thebanam redierunt, contaminatæ fanguine omnes,
Ex monte luctum, non Penthea, reportantes.

Οὐκ ἀλέγω, (μηδ' ἄλλος ἀπεχθέμεναι Διονύσῳ
Φροντίζοι,) μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν,
Εἴη δ' ἐνναέτης, ἢ καὶ δεκάτῳ ἐπιβαίνοι.
Αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ἅδοιμι.
Ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς οὗτος.
Εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λῷα, δυσσεβέων δ' οὔ.
Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι
Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας·
Χαίροι δ' εὐειδὴς Σεμέλα, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτῆς
Καδμεῖαι, πολλαῖς μεμελημέναι ἡρωίναις,
Αἳ τόδε ἔργον ἔρεξαν ὀρίναντος Διονύσω,
Οὐκ ἐπιμωμητόν. μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

Non moror, neque alius infensus esse Baccho
Curet, neque si quis atrociora hisce patret,
Sitque vel novem annorum, aut decimum ingressus *annum:*
Ipse vero sancte agam, & sancte agentibus placeam.
A Jove honorem sortitur hæc avis, *i. hoc augurium.*
Piorum liberis bona *eveniunt*, impiorum vero non.

Lætetur Bacchus, quem in Dracano nivoso
Jupiter summus in magno femore posuit, *a matre* solutum,
Lætetur & speciosa Semele, ipsiusque sorores,
Cadmi filiæ a multis celebratæ heroïdibus:
Quæ hoc factum perfecerunt, incitante Baccho,
Non reprehendendum: nemo facta Deorum vituperet.

ARGU-

ARGUMENTUM

IDYLLII XXVII.

Singularis suavitas est & facilitas hujus Idyllii; ut non a Theocrito, sed ab alio quopiam authore scriptum esse videatur: continet autem colloquium inter duos amantes, Daphnidem procum & puellam, cujus nomen non ponitur. Hi post oscula de conjugio disputant; & tandem cum puella persuasa esset, faciunt furtivas nuptias. Praecipuus igitur in hoc Idyllio locus est, antithesis commodorum & incommodorum conjugii.

ΟΑΡΙΣΤΥΣ ΔΑΦΝΙΔΟΣ καὶ ΚΟΡΗΣ,

Εἰδύλλιον κζ΄.

ΔΑΦΝΙΣ ΚΟΡΗ.

Κ. ΤΑΝ πινυτὰν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε βωκόλος ἄλλος·
Δ. Μᾶλλον ἐμὴ δ᾽ Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐστὶ φιλεῦσα.
Κ. Μὴ καυχῶ σατυρίσκε· κενὸν τὸ φίλαμα λέγουσιν.
Δ. Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.
Κ. Τὸ στόμα μευ πλύνω, καὶ ἀποπτύω τὸ φίλαμα.
Δ. Πλύνεις χείλεα σεῖο; δίδου πάλιν ὄφρα φιλάσω.
Κ. Καλόν σοι δαμάλας φιλέειν, οὐκ ἄζυγα κώραν.
Δ. Μὴ καυχῶ· τάχα γάρ σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἥβη.

COLLOQUIUM DAPHNIDIS & PUELLÆ,

IDYLLION XXVII.

DAPHNIS & PUELLA.

Prudentem Helenam Paris rapuit bubulcus alius:
Magis vero hæc Helena est, quæ me bubulcum osculatur.
Puella. Ne gloriare Satyrisce: inane osculum esse dicunt.
Daph. Est etiam in inanibus osculis dulcis voluptas.
P. Lavo os meum, & osculum despuo.
D. Lavasne labra tua? da mihi iterum ut osculer.
P. Decet te vitulas osculari, non innuptam puellam.
D. Ne superbi: statim tibi transibit, sicut somnium, flos ætatis.

Ἁ σταφυλὶς σταφίς ἔσται, καὶ ῥόδον αὖον ὀλεῖται.
Δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνους, ἵνα σοί τινα μῦθον ἐνίψω.
Κ. Οὐκ ἐθέλω· καὶ πρίν με παρήπαφες ἡδέϊ μύθῳ.
Δ. Δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσῃς.
Κ. Τὴν σαυτοῦ φρένα τέρψον· ὀΐζυον οὐδὲν ἀρέσκῃ.
Δ. Φεῦ φεῦ· τᾶς Παφίας χόλον ἅζεο καὶ σύ γε κώρα.
Κ. Χαιρέτω ἁ Παφία· μόνον ἵλαος Ἄρτεμις εἴη.
Δ. Μὴ λέγε, μὴ βάλλῃ σε, καὶ ἐς λίνον ἄκλιτον ἔλθῃς.
Κ. Βαλλέτω ὡς ἐθέλεις. πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι.
Μὴ 'πιβάλῃς τὴν χεῖρα, καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμύξω.
Δ. Οὐ φεύγεις τὸν Ἔρωτα, τὸν οὐ φύγε παρθένος ἄλλη.
Κ. Φεύγω ναὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις.
Δ. Δειμαίνω μὴ δή σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώῃς.
Κ. Πολλοί με μνώοντο, νόον δ' ἐμὸν οὔ τις ἕαδε.
Δ. Εἷς καὶ ἐγὼ πολλῶν, μνηστὴρ τεὸς ἐνθάδ' ἱκάνω.
Κ. Καὶ τί, φίλος, ῥέξαιμι; γάμοι πλήθουσιν ἀνίας.
Δ. Οὐκ ὀδύνην, οὐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείην.
Κ. Ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἑοὺς τρομέειν παρακοίτας.

P. Quæ prius uva erat, passula est: & rosa arida *tamen* non perit.
D. Huc veni sub oleastros, ut tibi aliquid dicam.
P. Non volo: nam & antea me dulci sermone fefellisti.
D. Huc *veni* sub ulmos, ut meam fistulam audias.
P. Tuum animum oblecta: nihil quod molestum est mihi placet.
D. Ah, ah, reverere Veneris iram & tu puella.
P. Valeat Venus, saltem Diana sit mihi propitia.
D. Ne dixeris, ne te feriat, & in laqueum inextricabilem incidas.
P. Feriat ut voluerit: rursum Diana nobis opituletur.
Ne mihi injicias manum; etiam labrum tibi laniabo.
D. Non effugies amorem, quem non ulla effugit puella.
P. Effugiam per Pana, tu vero jugum semper attollis.
D. Metuo, ne te pejori viro jungat, *f. Amor*.
P. Multi meas nuptias ambierunt, sed nullus animo meo placuit.
D. Et ego unus ex multis procus tuus huc venio.
P. Quid autem faciam amice? nuptiæ plenæ sunt molestiarum.
D. Non dolorem, non tristitiam afferunt nuptiæ, sed choream.
P. Certe dicunt *&* mulieres suos maritos metuere.

D. Imo

Δ. Μᾶλλον ἀεὶ κρατέουσι· τοὶ δὲ τρομέουσι γυναῖκας.
K. Ὠδίνειν τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίης.
Δ. Ἀλλὰ τεὴ βασίλεια μογοστόκος Ἄρτεμίς ἐστιν.
K. Ἀλλὰ τεκεῖν τρομέω, μὴ καὶ χρόα καλὸν ὀλέσσω.
Δ. Ἢν δὲ τέκῃς φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι υἷας.
K. Καὶ τί μοι ἕδνον ἄγεις γάμου ἄξιον, ἢν ἐπινεύσω;
Δ. Πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσεα καὶ νόμον ἑξεῖς.
K. Ὄμνυ', ἐμ' εἰ μετὰ λέκτρα λιπὼν ἀέκουσαν ἀπέλθῃς.
Δ. Οὐ μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα, καὶ ἢν κ' ἐθέλῃς με διῶξαι.
K. Τεύχεις μοι θαλάμους, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλάς;
Δ. Τεύχω σοι θαλάμους, τὰ δὲ πώεα καλὰ νομεύω.
K. Πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα μου τίνα μῦθον ἐνίψω;
Δ. Αἰνήσει σέο λέκτρον, ἐπὴν ἐμὸν οὔνομ' ἀκούσῃ.
K. Οὔνομα σὸν λέγε τῆνο. καὶ οὔνομα πολλάκι τέρπει.
Δ. Δάφνις ἐγώ, Λυκίδας δὲ πατήρ, μήτηρ δὲ Νεμαίη.
K. Ἐξ εὐηγενέων· ἀλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χερείων.
Δ. Οὐδ' ἄρ' ἀτιμήεσσα· πατὴρ δέ σοι ἐστὶ Μενάλκας.
K. Δεῖξον ἐμοὶ ἔθεν ἄλσος, ὅπῃ σέθεν ἵσταται αὐλίς.

D. Imo potius dominantur: quem enim metuunt mulieres?
P. A pariendi doloribus mihi metuo: grave vulnus est Lucinæ.
D. Verum regina tua Diana obstetricatrix est.
P. Sed parere horreo, ne mihi & pulcra forma pereat.
D. Si vero pepereris caros liberos, videbis filios novam lucem.
P. Sed quam mihi dotem affers nuptiis dignam, si annuero?
D. Universum gregem, omnia nemora & pascua habebis.
P. Jura igitur, ne post concubitum abeas, me invitam relinquens.
D. Non per ipsum Pana, etiamsi velis abigere.
P. Extrues mihi thalamos; extrues & domum & stabula?
D. Extruam tibi thalamos, *bos* pulcros ovium greges pasco.
P. Patri seni quemnam, quem sermonem dicam?
D. Probabit connubium tuum, ubi meum nomen audierit.
P. Dic nomen illud tuum: *nam* & nomen sæpe delectat.
D. Daphnis ego sum, Lycidas vero mihi pater *est*, mater Nomæa.
P. Ex bene natis *ortus* es: sed non sum te ignobilior.
D. Neque summe *es* honorata: pater enim tibi est Menalcas.
P. Ostende mihi tuum nemus, ubi tuum est stabulum.

D. Veni,

Δ. Δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.
Κ. Αἶγες ἐμαὶ βόσκεσθε· τὰ βωκόλω ἔργα νοήσω.
Δ. Ταῦροι καλὰ νέμεσθ', ἵνα τάλσεα παρθένι δείξω.
Κ. Τί ῥέζεις σατυρίσκε; τί δ' ἔνδοθεν ἅψαο μαζῶν;
Δ. Μᾶλα τεὰ πρώτιστα τάδε χνοάοντα διδράξω.
Κ. Ναρκῶ ναὶ τὸν Πᾶνα· τεὴν πάλιν ἔξελε χεῖρα.
Δ. Θάρσει κώρα φίλα· τί μοι ἔτρεμες, ὡς μάλα δειλά;
Κ. Βάλλεις εἰς ἀμάραν με, καὶ εἵματα καλὰ μιαίνεις.
Δ. Ἀλλ' ὑπὸ σοὺς πέπλους ἁπαλὸν νάκος ἠνίδε βάλλω.
Κ. Φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέστιχες. ἐς τί δ' ἔλυσας;
Δ. Τᾷ Παφίᾳ πρώτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω.
Κ. Μίμνε τάλαν. τάχα τις τοι ἐπέρχεται· ἦχον ἀκούω.
Δ. Ἀλλήλαις λαλέοντι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.
Κ. Τὠμπέχονον ποίησας ἐμὸν ῥάγος· εἰμὶ δὲ γυμνά.
Δ. Ἄλλην ἀμπεχόνην τῆς σῆς τοι μείζονα δωσῶ.
Κ. Φής μοι πάντα δόμεν, τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἅλα δοίης.
Δ. Αἴθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.
Κ. Ἄρτεμι μὴ νεμέσα· σὺ δὲ τιμᾶς οὐκέτι πιστήν.

D. Veni, vide ut florent meæ proceræ cupressi.
P. Capellæ meæ pascimini, *dum* bubulci opera viso.
D. Tauri bene pascimini, dum nemora virgini ostendo.
P. Quid facis Satyrisce? quid mamillas intus tetigisti?
D. Mala tua primum hæc florescentia cognoscam.
P. Stupeo per Pana, manum tuam rursum extrahe.
D. Confide chara puella: quid tremis? ut valde timida.
P. Conjicis me in fordes, & vestes pulcras contaminas.
D. At pellem mollem vestibus tuis ecce substerno.
P. Heu, heu, & mitram amovisti. Quare vero solvisti?
D. Veneri primum hoc ego donum offero.
P. Expecta miser. Forte aliquis supervenit: strepitum audio.
D. Inter se colloquuntur de nuptiis tuis cupressi.
P. Amiculum mihi lacerum fecisti, sumque jam nuda.
D. Aliud amiculum tuo majus tibi dabo.
P. Ais te mihi omnia daturum: forte postea ne salem *quidem* dederis.
D. Utinam possem ipsam etiam animam tibi immittere.
P. O Diana, ne succense: tua *illa* solitaria non amplius *tibi* fidelis est.

D. Faciam

Δ. Ῥέξω πόρτιν Ἔρωτι, καὶ αὐτᾷ βῶν Ἀφροδίτα.
Κ. Παρθένος ἔνθα βέβηκα, γυνὴ δ' εἰς οἶκον ἀφέρψω.
Δ. Ἀλλὰ γυνὴ, μήτηρ, τεκέων τροφὸς, οὐκέτι κώρα.

Ὣς οἱ μὲν χλοεροῖσιν ἰαινόμενοι μελέεσσιν,
Ἀλλήλοις ψιθύριζον· ἀνίστατο φώριος εὐνή.
Χἠ μὲν, ἀνεγρομένη, διέστιχε μᾶλα νομεύειν,
Ὄμμασιν αἰδομένη, κραδίη δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη·
Ὃς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας, κεχαρημένος εὐνᾶς.

D. Faciam virulam Amori, & bovem ipsi Veneri.
P. Virgo huc veni, mulier vero domum redibo.
D. Imo mulier mater, liberorum nutrix, non amplius puella.
Sic illi florentibus oblectati membris,
Inter se blande susurrabant: Consurgit furtivum cubile.
Ipsaque cum surrexisset, ibat ad oves pascendas,
Oculis pudore suffusis; cor autem illi intus gestiebat:
Ille autem ad armenta boum, concubitu lætus, *s. abibat.*

ARGV-

ARGUMENTUM

IDYLLII XXVIII.

Theocritus ad amicum Niciam, medicum Milesium, quem ante aliquot Idylliis celebravit, profecturus, uxori ejus Theugenidi, laboriosæ matrifamilias, adfert pro munere hospitali colum eburneam. Cui adjungit hoc carmen, quo colum modeste commendat, & matronæ industriam virtutemque celebrat. Est igitur argumentum hujus Idyllii οἰκονομικὸν *atque* ἠθικὸν, *& tamen eruditum ac suave. Genus carminis est choriambicum pentametrum, sicut illud apud Catullum,*

Alphene immemor atque unanimis false sodalibus, &c.
Nec facta impia fallacum hominum cœlicolis placent.

Primam sedem spondeus regulariter occupat; secundam choriambus, qui ex prima longa, mediis duabus brevibus, & ultima rursum longa, constat: tertiam & quartam, idem pes obtinet: quinto loco iambus est, nam ultima syllaba libera censetur.

ΗΛΑΚΑΤΑ,

Εἰδύλλιον κή.

Γλαυκᾶς ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα δῶρον Ἀθανάας,
Γυναιξὶ νόος οἰκωφελέεσσι σὸς ἐπήβολος·
Θαρσεῦσ' ἄμμιν ὁμάρτει πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαὰν,
Ὅππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ὑφ' ἀπαλῶ.
Τῆδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα πὰρ Διὸς,
Ὅππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδὼν κἀντιφιλήσομαι,
Νικίαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτόν.
Καί σε τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθου γεγενημέναν,

COLUS,

IDYLLION XXVIII.

O Colus, amica lanificii, donum glaucæ Minervæ,
Matronarum mens, quæ domum augent, tui est compos:
Sequere nos confidenter in illustrem urbem Nilei,
Ubi Veneris delubrum viride in arundineto tenero.
Eo enim navigationem prosperam petimus a Jove,
Ut hospitem meum oblectem videns, & vicissim oblecter,
Niciam, Gratiarum suave loquentium sacram stirpem:
Teque ex elaborato ebore factam

Munus

Δῶρον Νικιέας εἰς ἀλόχω χέῤῥας ὀπάσσομεν.
Σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις,
Πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη.
Δὶς γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλακὼς ἐν βοτάνᾳ πόκους
Πέξαιντ' αὐτοετεὶ, Θευγενίδος γ' ἕνεκ' εὐσφύρω.
Οὕτως ἀνυσιεργός· φιλέει δ' ὅσσα σαόφρονες.
Οὐ γὰρ εἰς ἀκιρῶς οὐδ' ἐς ἀεργῶς μὲν ἐβαλλόμαν
Ὀππάσαι σε δόμως, ἁμετέρας εὖσαν ἀπὸ χθονός.
Καὶ γάρ σοι πατρὶς, ἂν ὡξ' Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας,
Νάσω Τρινακρίας μυελὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
Νῦν μὰν οἶκον ἔχοισ' ἀνέρος, ὃς πόλλ' ἐδάη σοφὰ
Ἀνθρώποισι νόσους φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκέμεν,
Οἰκήσεις κατὰ Μίλατον ἐραννὰν μετ' Ἰαόνων·
Ὡς εὐαλάκατος Θευγενὶς ἐν δαμότισιν πέλῃ,
Καὶ οἱ μνᾶστιν ἀεὶ τῶ φιλαοιδῶ παρέχῃς ξένω.
Κεῖνο γάρ τις ἐρεῖτω, ποτιδών σ', Ἦ μεγάλα χάρις
Δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ πὰρ φίλων.

Munus in conjugis Niciæ manus præbebimus.
Cum ea multa opera perficies, ad viriles vestes *pertinentia:*
Multa & ad braccas quas mulieres gerunt, aquatiles.
Bis enim matres agnorum, mollem in pascuis lanam
Tondentur eodem anno, propter Theugenidem pulchris talis.
Adeo illa operosa est, amatque ea quæ amant *matronæ* sapientes.
Neque enim in ignavam aut otiosam decrevi
Te dare domum, existentem ex nostra terra.
Nam tibi patria est ea, quam condidit olim Archias Ephyræus,
Insulæ Trinacriæ pinguem præstantium virorum urbem.
Nunc sane domum tenens viri, qui multa novit salutaria
Remedia ad arcendos ab hominibus tristes morbos,
Habitabis in Mileto amabili inter Ionas;
Ut puchram colum habens Theugenis sit inter populares,
Et illi memoriam hospitis carminum amantis semper renoves.
Hoc enim quispiam dicat, te aspiciens, Certe magna gratia
Exiguo muneri adest: omnia honorem merentur quæ *veniunt* ab amicis.

ARGUMENTUM

IDYLLII XXIX.

Querela & expostulatio cum amico, propter inconstantiam in amore; qua nihil crebrius neque vulgarius est in communi vita. Πολυφιλία, id est, subinde mutare amicos, veteres fastidire & novos amplecti, id olim perinde probrosum atque infame habebatur, ut si qua mulier subinde alios atque alios viros admitteret. Hoc vitium & hic amico suo Theocritus exprobat; atque in fine concludit, eum qui bene audire apud homines honestos velit, non levem neque inconstantem in colendis amicitiis esse oportere. Genus carminis est Dactylicum Pentametrum: prima tamen sede etiam aliquando Trochæus est.

ΠΑΙΔΙΚΑ,

Εἰδύλλιον κθ'.

Οἶνος, ὦ φίλε παῖ, λέγεται, καὶ ἀλάθεα·
Κἄμμες χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι.
Κἠγὼ μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῷ·
Οὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέληαθ' ἀπὸ καρδίας·
Γινώσκω. τὸ γὰρ ἥμισυ τᾶς ζωίας ἔχω,
Ζᾷ τὰν σὰν ἰδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
Χὤταν μὲν σὺ θέλῃς, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
Ἀμέραν· ὅκκα δὲ οὐκ ἐθέλῃς τὺ, μάλ' ἐν σκότῳ.
Πῶς ταῦθ' ἅρμενα, τὸν φιλέοντ' ἀνίαις διδῶν;

AMORES,

IDYLLION XXIX.

Vinum, o care puer dicitur, & Veritas:
Et nos ebrios oportet veraces esse.
Egoque ea dicam quæ in recessu pectoris condita sunt.
Non integro me pectore voluisti amare:
Intelligo. Nam hoc dimidium vitæ *quod* habeo,
Vivit ex tua forma; reliquum interiit.
Et si tu voles, diis immortalibus similem agam
Vitam: sin minus velis, valde in tenebris.
Qomodo hæc congruunt, amantem molestia afficere?

Ἀλλ' εἴ μοι τι πίθοιο, νέος προγενεστέρω,
Τῷ κῂ λώϊον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις,
Ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἑνὶ δενδρίῳ,
Ὅππη μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ἑρπετόν.
Νῦν δὲ τῶδε μὲν ἄματος ἄλλον ἔχεις κλάδον,
Ἄλλον δ' αὔριον· ἐξ ἑτέρω δ' ἕτερον ματῇς.
Κ' αἰ μὲν σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι,
Τῷ δ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένευ φίλος·
Τὸν πρᾶτον δὲ φιλεῦντα, τριταῖον ἐθήκαο.
Ἀνδρῶν τῶν ὑπερηνορέων δοκέεις πνέειν.
Φίλει δ', ὥς κε ζώῃς, τὸν ὅμοιον ἔχειν ἀεί.
Αἰ γὰρ ὧδε ποῇς, ἀγαθὸς μὲν ἀκούσεαι
Ἐξ ἀστῶν· ὁ δέ τοι ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχοι·
Ὃς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται,
Κἠμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέω.
Ἀλλὰ πέριξ ἀπαλῶ στόματός σε πεδέρχομαι.

At si mihi obtemperes, juvenis seniori,
Tunc & tibi melius quum sit, me laudaris:
Fac nidum unum una in arbore:
Quo nullum accedat sævum reptile:
Nunc vero hodie alium tenes ramum,
Cras alium, alium post alium requiris:
Et quidem aliquis faciem tuam pulchram aspiciens laudaverit:
Hujus statim amicus factus es plusquam triennis:
Primum vero amantem tertio loco posuisti.
Hominum superborum more videris spirare.
Ut vero vivas, ama consimilem semper habere.
Si sic feceris, bene audies.
Apud cives, & amor tibi ille non gravis erit;
Qui virorum mentes facile superat,
Et me ex ferreo mollem fecit.
Verum me circa tenerum os te amplector.

ARGUMENTUM

IDYLLII XXX.

Genus carminis hujus Idyllii est Anacreontion, vocaturque dimidium Iambicum: sunt enim diametra Iambica Catalectica, id est, quibus in fine una syllaba deest. Recipiunt ubique Iambum, prima tamen & secunda sede aliquando spondeum est. Est autem, sicut in aliis, ita hic quoque, Poëtica imaguncula. Aper interfector Adonidis jussu Veneris ab Amoribus captus adducitur. qui a Venere graviter increpatus, respondet; Se amore Adonidis incensum, cum femur ipsius nudum osculari vellet, incendio amoris victum, infelici casu altius impressisse dentem. Offert igitur se, cum peccaverit, ad perferendum quodvis supplicium, etiam si vivus cremandus sit: praecipue dentes, ut qui cædis instrumentum fuerint, pœnæ devovet. Venus commiseratione mota, ut ipsa amoris non ignara, ignoscit illi, & vincula laxari denique jubet. Sequitur tamen ille deinde Veneris chorum, ut captivus. Hac imagine fortasse significare Poëta voluit: Venerem non tantum in homines, verum etiam in feras bestias imperium obtinere. Etsi in fine cum dentes amatorios exurit aper, hoc videtur indicare voluisse, has flammas sine ordine vagantes, recta ratione refrænandas ac coërcendas esse.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ,

Εἰδύλλιον λ'.

Ἀδωνιν ἡ Κυθήρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
Ὠχρὰν τε τὴν παρειάν,
Ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὴν
Ἔταξε τὼς Ἔρωτας.
Οἱ δ' εὐθέως ποτανοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
Στυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον,
Δῆσάν τε κἀπέδησαν.

IN MORTUUM ADONIDEM,

IDYLLION XXX.

Adonidem Cytherea
Ut vidit jam mortuum,
Horridam comam habentem,
Et pallidas genas,
Ducere ad se aprum
Jussit Amores.
Illi vero statim ut volucres
Per omnem currentes sylvam,
Tristem aprum invenerunt,
Ligaveruntque & alligaverunt.

Et

Χὠ μὲν, βρέχῳ καθάψας,
Ἔσυρεν αἰχμάλωτον·
Ὁ δ', ἐξόπιθ' ἐλαύνων,
Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
Ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς·
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα·
Πάντων κάκιστε θηρῶν,
Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
Σύ μου τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;
Ὁ θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε.
Ὄμνυμί σοι, Κυθήρη,
Αὐτήν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
Καὶ ταῦτά μου τὰ δεσμὰ,
Καὶ τώσδε τὼς κυναγὼς,
Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σου
Οὐκ ἤθελον πατάξαι·
Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον
Καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα,
Γυμνὸν, τὸν εἶχε μηρὸν
Ἐμαιόμην φιλᾶσαι.
Κ' αἴ μευ κατεσυνάζευ,
Τούτους λαβοῦσα Κύπρι,
Τούτους κόλαζε, τέμνε
(Τί γὰρ φέρω περισσοὺς)
Ἐρωτικοὺς ὀδόντας.
Εἰ δ' οὐχί σοι τάδ' ἀρκεῖ,
Καὶ ταῦτ' ἐμοῦ τὰ χείλη.
Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
Εἶπέν τε τοῖς Ἔρωσι
Τὰ δεσμά οἱ 'πιλῦσαι.
Ἐκ τῶ δ' ἐπηκολούθει,
Καὶ ὕλαν οὐκ ἔβαινε.
Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
Ἔκαιε τὼς Ἔρωτας.

Et unus fune innectens
Trahebat captivum:
Alter a tergo agens
Percutiebat arcu.
Fera incedebat miserabiliter:
Metuebat enim Venerem.
Huic vero dixit Venus:
Omnium ferarum pessime,
Tune istud femur læsisti?
Tun' meum virum percussisti?
Fera autem sic dixit:
Juro tibi Venus
Per ipsam te, & virum,
Et ista mea vincula,
Et hosce venatores,
Tuum formosum virum
Non volebam ferire;
Sed velut simulacrum aspexi,
Et non ferens *amoris* incendium,
Femur quod illi nudum erat,
Insano furore osculari cupiebam:
Idque mihi nocuit.
Hos igitur accipiens *dentes*, o Venus,
Hos puni, excide.
Quid enim gero supervacaneos
Amatorios dentes?
Et hoc si minus tibi sufficit,
Etiam isthæc mea labra
Hujus autem miserta est Venus:
Et dixit Amoribus,
Ut vincula illi solverent.
Ex eo tempore *Venerem* sequebatur,
Neque in sylvam redit:
Et accedens ad ignem,
Exussit amores.

Θ Ε Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Υ
ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

Επιγράμματα.

α.

ΤΑ ῥόδα τὰ δροσόεντα, καὶ ἡ κατάπυκνος ἐκείνα
"Ερπυλλος κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσι·
Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τὶν, Πύθιε Παιάν·
Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλάϊσε.
Βωμὸν δ' αἱμάξει κεραὸς τράγος οὗτος ὁ μάχλος,
Τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα.

ΑΛΛΟ. β.

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσδων
Βουκολικοὺς ὕμνους, ἄνθετο Πανὶ τάδε·
Τοὺς τρισσοὺς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὀξὺν ἄκοντα,
Νεβρίδα, τὴν πήραν, ᾇ ποκ' ἐμαλοφόρει.

T H E O C R I T I
S Y R A C U S I I

Epigrammata.

I.

Rosæ illæ roscidæ, & densum illud
Serpyllum dicatum est Heliconiadibus [Musis:]
At nigra folia habentes lauri tibi, o Pythie Apollo:
Delphica enim petra his te ornavit·
Aram autem cruentabit cornutus iste villosus,
Terebinthi comedens ultimum ramum.

ALIUD. 2.

Daphnis ille candidus, ille qui pulchra fistula modulabatur
Bucolicos hymnos, hæc dedicavit Pani:
Tres tibias, pedum, acutum jaculum,
Pellem cervinam, & peram qua olim poma ferebat.

ALIUD:

ΑΛΛΟ. γ′.

Εὕδεις φυλλοστρῶτι πέδῳ Δάφνι, σῶμα κεκμακὸς
　　Ἀμπαύων· στάλικες δ' ἀρτιπαγεῖς ἀν' ὄρη.
Ἀγρεύει δέ τυ Πὰν, καὶ ὁ τὸν κροκόεντα Πρίηπος
　　Κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος,
Ἄντρον ἔσω στείχοντες ὁμόρροθοι. ἀλλὰ τὺ φεῦγε,
　　Φεῦγε μεθεὶς ὕπνου κῶμα καταγρόμενον.

ΑΛΛΟ. δ′.

Τήναν τὰν λαύραν, τῶς αἱ δρύες, αἰπόλε, κάμψας,
　　Σύκινον εὑρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον,
Τρισκελὲς, αὐτόφλοιον, ανέατον· ἀλλὰ φάλητι
　　Παιδογόνῳ δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.
Σακὸς δ' εὖ ἱερὸς περιδέδρομεν· ἀέναον δὲ
　　Ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει
Δάφναις καὶ μύρτοισι καὶ εὐώδει κυπαρίσσῳ·
　　Ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι
Ἄμπελος. εἰαρινοὶ δὲ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς
　　Κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη·

ALIUD. 3.

Dormis in solo foliis constrato, o
　Daphni, corpus defessum
　Quieti dans: at furculæ nuper
　compactæ [sunt] in montibus.
Venatur te Pan, & Priapus qui croceam
　Hederam pulchro capiti circumligatam habet,
Antrum ingredientes unanimes. Verum tu fuge,
　Fuge (inquam) deserens somni soporem nutantem.

ALIUD. 4.

Per illum vicum, ubi quercus [sunt]
　o caprarie, deflectens,
　Ficulneam invenies recens sculptam statuam,
Tripedem, cum ipso cortice, sine
　auribus: sed Priapo
　Generatori possibile [est] Veneris
　opera perficere.
Ædes autem sacra pulchre circumcurrit, & perenne
　Fluentum e saxis undique viret
Lauris & myrtis, & odorata cupresso;
　Ubi circumcirca diffusa est racemosa cum capreolis
Vitis: vernæ autem stridulis cantibus
　Merulæ modulantur varie sonora carmina;

Flavæ

Ἔνθα δ' ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀντιαχεῦσι,
Μέλπουσαι στόμασιν τὰν μελίγηρυν ὄπα.
Ἕζεο δὴ τηνεὶ, καὶ τῷ χαρίεντι Πριήπῳ
Εὔχε' ἀποστέρξαι τοὺς Δάφνιδός με πόθους·
Κεὐθὺς ἐπιῤῥέξειν χίμαρον καλόν. ἢν δ' ἀνανεύσῃ,
Τοῦδε τυχὼν ἐθέλω τρισσοθύην τελέσαι.
Ῥέξω γὰρ δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα, τὸν ἴσχω
Σακίταν· ἀίοι δ' εὐμενέως ὁ θεός.

ΑΛΛΟ. ε.

Λῆς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι
Ἁδύ τι μοι; κἠγὼν πακτίδ' ἀειράμενος
Ἀρξεῦμαί τι κρέκειν· ὁ δὲ βουκόλος ἄμμιγα θέλξει
Δάφνις, κηροδέτῳ πνεύματι μελπόμενος.
Ἐγγὺς δὲ στάντες λασιαύχενος ἄντρου ὄπισθεν,
Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ὀρφανίσωμες ὕπνου.

ΑΛΛΟ. ς.

Α' δείλαιε τὺ Θύρσι, τί τὸ πλέον εἰ καταταξεῖς
Δάκρυσι διγλήνους ὦπας ὀδυρόμενος;

Flavæ luſciniæ ſibilis ex adverſo canunt,
Cantantes gutture ſuaviſſimum ſonum.
Sede igitur illic, & amabilem Priapum
Precare ut ego poſſim renuntiare Daphnidis amoribus:
Et mox facrificaturum me *dic* pulchrum caprum: at ſi annuerit,
Hoc adeptus volo tres hoſtias offerre
Sacrificabo enim juvencam, hirſutum hircum, agnum quem habeo
Stabularium: audiat autem benevole Deus,

ALIUD. 5.

Viſne, per nymphas, duplicibus tibiis cantare
Suave aliquid mihi? & ego pectidem ſumens
Incipiam aliquid ſonare: bubulcus autem ſimul oblectabit
Daphnis, cera compacto ſpiritu [i. fiſtula] modulans.
Stantes vero prope hirſutam quercum poſt antrum,
Pana caprarium privaverimus ſomno.

ALIUD. 6.

Ah miſer tu Thyrſi: quid proderit ſi contabefacias
Lacrymis geminos oculos lugendo?

abiit

Οἴχεται ἁ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ᾅδαν·
Τρηχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος·
Αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι· τί τὸ πλέον, ἁνίκα τήνας
Οστέον, ὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας;

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ. ζ.

Ἦλθε καὶ ἐς Μίλητον ὁ τῦ Παιήονος υἱὸς,
Ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνεσσόμενος
Νικίᾳ· ὅς μιν ἐπ' ἦμαρ ἀεὶ θυέεσσιν ἱκνεῖται,
Καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδευς γλύψατ' ἄγαλμα κέδρυ,
Ἠετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποστὰς
Μισθόν· ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΟΡΘΩΝΟΣ. η.

Ξεῖνε, Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται Ὄρθων,
Χειμερίης μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις.
Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιῦτον ἔχω πότμον· ἀντὶ δὲ πολλᾶς
Πατρίδος ὀθνείην κεῖμαι ἐφεσσάμενος.

ΑΛΛΟ. θ.

Ἄνθρωπε, ζωῆς περιφείδεο, μηδὲ παρ' ὥρην
Ναυτίλος ἴσθι· ὡς ὐ πολὺς ἀνδρὶ βίος. *

Abiit capella, præclara ſoboles, abiit ad inferos.
Nam durus ungulis (eam) comprehendit lupus:
Canes vero clamant: quid prodeſt, quum illius
Nec os (quidem) neque cinis relictus ſit abeuntis?

In STATUAM ÆSCULAPII. 7.

Venit & Miletum Pæonis filius,
Cum viro ſanatore morborum converſaturus
Niciæ: qui ipſum quotidie ſemper ſacrificiis adiit,
Et iſtud ex odorata ſculpſit (ei) ſimulacrum cedro,
Eetioni propter ſcitam manum magnum pollicitus
Præmium: ille vero ad opus omne ſum contulit artificium.

EPITAPHIUM ORTHONIS. 8.

Hoſpes, Syracuſanus vir Orthon hoc tibi præcipit,
Hyberna nocte ebrius ne iter facias.
Nam ego talem habeo interitum: & pro magna
Patria (mea) peregrina (terra) jaceo coopertus.

ALIUD. 9.

O homo, vitæ parce, neque præter anni tempus
Nauta ſis: quia non eſt magna homini vita.

Oo In

* Reliqua hujus epigrammatis v. in fine hujus editionis, p. 295.

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΜΟΥΣΩΝ. ι'.

Ὑμῖν τοῦτο, θεαί, κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις
    Τὤγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμάρεον,
Μουσικός· οὐχ ἑτέρως τις ἐρεῖ· σοφίῃ δ' ἐπὶ τῇδε
    Αἶνον ἔχων, Μουσέων οὐκ ἐπιλανθάνεται.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΣΘΕΝΟΥΣ

τοῦ φυσιογνώμονος. ιά.

Εὐσθένεός τὸ μνᾶμα· φυσιογνώμων ὁ σοφιστής,
    Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.
Εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα·
    Χὐμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦν.
Πάντων, ὧν ἐπέοικεν, ἔχει τεθναὼς ὁ σοφιστής,
    Καί περ ἄκικυς ἐών· εἶχ' ἄρα κηδεμόνας.

ΕΙΣ ΤΡΙΠΟΔΑ ΤΩ ΔΙΟΝΥΣΩ,

ἀπὸ Δημοτέλους. κβ'.

Δαμοτέλης ὁ χορηγός, ὁ τὸν τρίποδ', ὦ Διόνυσε,
    Καί σε τὸν ἥδιστον θεῶν μακάρων ἀναθεὶς,
Μέτριος ἦν ἐν παισί· χορῷ δ' ἐκτήσατο νίκην
    Ἀνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσῆκον ὁρῶν.

In SIMULACRUM MUSARUM. 10.

Vobis hoc, o deæ, gratum novem omnibus
    Simulacrum Xenocles erexit marmoreum,
Musicus: non aliter quispiam dicet: & propter hanc scientiam
    Laudem habens, Musarum non obliviscitur.

EPITAPHIUM EUSTHENIS *physiognomonis*. 11.

Eusthenis hoc (est) monumentum: physiognomon (est) philosophus,
    Peritus ex oculo mentem etiam cognoscere.
Honeste ipsum sepelierunt socii in peregrina (terra) peregrinum existentem:
    Et poëta ipsis mire gratus erat.
Omnia quæ par est habet mortuus philosophus,
    Quamvis nihil virium habens: habuit ergo qui curam sui gererent.

In TRIPODEM BACCHO *dedicatum nomine Demotelis*. 12.

Demoteles choragus, qui tripodem, o Bacche,
    Et te jucundissimum deorum beatorum consecravit,
Moderatus erat in omnibus: in chorea vero obtinuit victoriam
    Virorum, & quod pulchrum & quod decens (est) videns.

In

Εἰς ΑΓΑΛΜΑ τῆς ὐρανίας Ἀφροδίτης. ιγ'.

Ἡ Κύπρις ὐ πάνδημος. ἱλάσκεο τὴν θεὸν εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἁγνᾶς ἄνθεμα Χρυσογόνας
Οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέυς, ᾧ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχε
Ξυνόν· αἰεὶ δέ σφιν λῷον εἰς ἔτος ἦν
Ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ὦ πότνια· κηδόμενοι γὰρ
Ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχυσι βροτοί.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΡΥΜΕΔΟΝΤΟΣ. ιδ'.

Νήπιον υἱὸν ἔλειπες, ἐν ἁλικίᾳ δὲ καὶ αὐτὸς,
Εὐρύμεδον, τύμβυ τῦδε θανὼν ἔτυχες.
Σοὶ μὲν ἕδρα θείοισι μετ' ἀνδράσι· τὸν δὲ πολῖται
Τιμασεῦντι, πατρὸς μνάμενοι ὡς ἀγαθῦ.

Εἰς ΤΟ ΑΥΤΟ. ιε.

Γνώσομαι εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἢ καὶ ὁ δειλὸς
Ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἶσον, ὁδοιπόρε, ἔχει.
Χαιρέτω ὗτος ὁ τύμβος, ἐρεῖς· ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
Κεῖται τῆς ἱερῆς κῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς.

In SIMULACRUM *cœlestis Veneris*, 13.

Venus ista non (est) vulgaris: propitiam redde deam, vocans [eam]
Cœlestem, castæ donarium Chrysogonæ
In domo Amphiclis, cum quo & liberos & vitam habuit
Communem: semper autem ipsis melius quotannis erat
A te incipientibus, o veneranda: nam dum curant
Immortales, ipsi plus habent mortales.

EPITAPHIUM EURYMEDONTIS, 14.

Parvulum filium reliquisti; & tu ipse etiam in flore ætatis,
O Eurymedon, hoc sepulcrum mortuus obtinuisti.
Tibi quidem sedes (est) inter divinos viros; hunc autem cives
Honorabunt, patris memores utpote boni.

In IDEM, 15.

Cognoscam siquid amplius bonis (viris) tribuas, an etiam improbus
A te, o viator, itidem æqualem habet (honorem.)
Salveat iste tumulus, inquies: nam Eurymedontis
Jacet sacrum levis super caput.

Εἰς ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ. ιϛ'.

Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον, ὦ ξένε,
Σπουδᾷ, καὶ λέγ', ἐπὰν ἐς οἶκον ἔνθῃς,
Ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέῳ,
Τῶν πρόσθ' εἴ τι περισσὸν ᾠδοποιῶν.
Προσθεὶς δὲ χὤτι τοῖς νέοισιν ἅδετο,
Ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

Εἰς ΕΠΙΧΑΡΜΟΝ. ιζ'.

Ἅ τε φωνὰ Δώριος, χὡνὴρ ὁ τὰν κωμῳδίαν
Εὑρὼν Ἐπίχαρμος.
Ὦ Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ
Τὶν ὧδ' ἀνέθηκαν
Τοὶ Συρακόσσαις ἐνίδρυνται, πελωρίστᾳ πόλει,
Οἷ' ἀνδρὶ πολίτᾳ,
(Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων) μεμναμένοι
Τελεῖν ἐπίχειρα.
Πολλὰ γὰρ ποττὰν ζωὰν τοῖς παισὶν εἶχε χρήσιμα·
Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΚΛΕΙΤΑΣ, τροφοῦ Μηδείου. ιη'.

Ὁ μικκὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρείσσᾳ

In ANACREONTIS *statuam*. 16.

Contemplare statuam hanc o hospes
Diligenter, & dic, quum domum redieris,
Anacreontis simulacrum vidi in Teo,
(Excellentis) siquid antiquorum poëtarum præstans fuit.
Addens vero quod juvenibus delectabatur,
Dices vere totum virum.

In EPICHARMUM. 17.

Et vox Dorica (est) & vir qui comœdiam
Invenit (est) Epicharmus.
O Bacche, æneum ipsum pro vero
Tibi hic dicarunt:
Quem Syracusis collocarunt in prægrandi civitate,
Ut virum civem (decet.)
Acervum enim habebat rerum utilium iis qui memores erant
Rependere mercedem.
Multa enim ad vitam pueros docuit utilia:
Magna gratia illi [habenda est.]

EPITAPHIUM CLITAE, *nutricis Medei*, 18.

Parvulus illud struxit Threissæ
Medeus

Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾶ ὁδῷ, κἠπέγραψε Κλείτας.
'Εξεῖ τὴν χάριν ἡ γυνὴ ἀντὶ τήνων,
῟Ων τὸν κῶρον ἔθρεψ'· ἔτι μὴν ἔτι χρησίμη καλεῖται.

Εἰς ΑΡΧΙΛΟΧΟΝ. ιθ'.

Ἀρχίλοχον καὶ στᾶθι καὶ εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητάν
Τὸν τῶν ἰάμβων· οὗ τὸ μυρίον κλέος
Διῆλθε κἠπὶ νύκτα καὶ πρὸς ἀῶ.
Ἦ ῥά μιν αἱ Μῶσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπευν Ἀπόλλων,
Ὡς ἐμμελής τ' ἔγεντο κἠπιδέξιος
Ἐπεά τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' ἀείδειν.

Εἰς ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ,
τοῦ τὴν Ἡράκλειαν ποιήσαντος. κ'.

Τὸν τοῦ Ζανὸς ὅδ' ὔμμιν υἱὸν ἀνὴρ,
Τὸν λεοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα,
Πρᾶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν
Πείσανδρος ξυνέγραψεν ὡκ Καμείρου,
Χὤσους ἐξεπόνασεν εἶπ' ἀέθλους.
Τοῦτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος (ὡς σάφ' εἰδῇς)
Ἔστασ' ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας,
Πολλοῖς μησὶν ὄπισθε κἠνιαυτοῖς.

Medeus monumentum in via, & inscripsit Clitæ.
Habebit gratiam mulier pro eo
Quod puerum nutrivit: adhuc nempe adhuc utilis vocatur.

In ARCHILOCHUM. 19.

Consiste, & Archilochum aspice, veterem poëtam,
Iambographum, cujus celeberrima fama
Permanavit & ad occidentem & ad orientem.
Certe ipsum Musæ & Delius Apollo amaverunt:
Adeo exactus erat ac dexter
Carminaque componendo, et ad lyram cantando.

In STATUAM PISANDRI, *qui Herculeam carmine scripsit.* 20.

Jovis iste vobis filium vir,
Eum qui cum leone pugnavit, promptum manu,
Primus superiorum poëtarum
Pisander conscripsit [oriundus] ex Camiro,
Et quotquot laborando confecit, recensuit labores.
Hunc vero ipsum populus (ut certe scias)
Collocavit hic, æneum quum fecisset,
Multis mensibus postea & annis.

In

ΕΙΣ ΙΠΠΩΝΑΚΤΑ. κά.

Ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ' Ἱππώναξ κεῖται.
Εἰ μὲν πονηρὸς, μὴ ποτέρχευ τῷ τύμβῳ·
Εἰ δ' ἐσσὶ κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηστῶν,
Θαρσέων καθίζευ· κἢν θέλῃς, ἀπόβριξον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ εἰς τὴν ἑαυτοῦ βίβλον. κβ'.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τάδε γράψα,
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων,
Υἱὸς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε Φιλίνης·
Μοῦσαν δ' ὀθνείην οὔποτ' ἐφελκυσάμην.

In HIPPONACTEM. 21.
Poëta hic Hipponax jacet:
Si quidem improbus es, ne accedas sepulchrum:
Sin autem es bonus, & ex probis (natus,)
Confidens sede; &, si volueris, dormi.

EIUSDEM in suum ipsius librum. 22.
Alius est (Theocritus) Chius: ego autem Theocritus qui hæc scripsi,
Unus ex plebe sum Syracusana,
Filius Praxagoræ inclytæque Philinæ;
Musam vero alienam nunquam attraxi.

Carmina quædam hactenus desiderata, ad finem Παιδικῶν, *sumta ex notis If. Casauboni ad Diogenem Laërtium.*

Ἀλλὰ πέριξ μ' ὀμνάθην, ὅτι πέρυσιν ἦθα νεώτερος,
Χὤτι γηραλέοι πέλομες πρὶν ἀποπτύσαι,
Καὶ ῥυσσοὶ, νεότατα γ' ἔχειν παλινάγρετον
Οὐκ ἔστι· πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδίας φορεῖ·
Κάμμες βραδύτεροι τὰ ποτήμενα συλλαβεῖν.
Ταῦτα χρὴ νοέοντα πέλειν ποτιμώτερον,
Καί μοι τὦραμένῳ συνεράν ἀδόλως σέθεν,
Ὅπως ἀνίκα τὰν γένυν ἀνδρείαν ἔχῃς,

Ἀλλά.

Ἀλλάλοισι πελώμεθ' Ἀχιλλήϊοι φίλοι.
Αἰ δὲ ταῦτά γε φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις,
Ἐν θυμῷ δὲ λέγεις, Τί με δαιμόνι ἐνοχλεῖς;
Νῦν μὲν δὴ κηπὶ τὰ χρύσεα μᾶλ' ἕνεκεν σέθεν
Βαίην, καὶ φύλακον νεκύων πέδα Κέρβερον.
Τόκα δ', οὐδὲ καλεῦντος ἐπ' αὐλείαις θύραις
Προμόλοιμί κε, παυσάμενος χαλεπῶ πόθω.

Epigramma Theocriti, cujus initium supra p. 289. numero nono legitur, integrum ex J. G. Grævii Comment. ad Hesiodi Oper. et Dier. versum 619. cujus hæc sunt verba: „Quam periculosi sint circa occasum Plejadum cursus maritimi, insigni exemplo ostendit Theocritus in epigrammate in Cleonicum, qui circa occasum Plejadum in mari periit. Hujus epigrammatis quatuor versus nunc primi edimus ex codice Palatino veterrimo, quem Fridericus Sylburgius contulit cum Anthologia; in qua, ut in Theocriti editionibus, prius solum distichon extat.

Ἄνθρωπε ζωῆς περιφείδεο, μηδὲ παρ' ὥρην
Ναυτίλος ἴσθι, ὡς οὐ πολὺς ἀνδρὶ βίος.
Δειλαῖε Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσον ἐλθεῖν
Ἠπείγευ κοίλης ἔμπορος ἐκ Συρίης.
Ἔμπορος, ὦ Κλεόνικε, δύσιν δ' ὑπὸ Πλειάδος αὐτὴν
Ποντοπόρος ναύτης Πλειάδι συγκατέβης.

Homo, parce vitæ, neque tempore alieno
Naviga; quia vita hominis est brevis.
Miser Cleonice, tu in opimam Thasum venire
Properasti, mercator e Cœlesyria.
Mercator, Cleonice, sub ipsum Plejadis occasum
Mare transiens nauta cum Plejade simul occidisti.

Fragmen-

Fragmentum ex Berenice Theocriti, servatum ab Athenaeo, L. VII. p. 284.

Καί τις ἀνὴρ αἰτεῖται ἐπαγροσύνην τε καὶ ὄλβον
Ἐξ ἁλὸς, ᾧ ζώει, τὰ δὲ δίκτυα κείνῳ ἄροτρα·
Σφάζων ἀκρόνυχος ταύτῃ θεῷ ἱερὸν ἰχθὺν,
Ὃν λευκὸν καλέουσιν, (ὁ γὰρ ἱερώτατος ἄλλων,)
Καί κε λινὰ στήσαιτο καὶ ἐξερύσαιτο θαλάσσης
Ἔμπλεα.

Et si quis precibus flagitat (ab hac Dea Berenice puta) felicem capturam & copias
E mari, unde victitat, quippe cui retia loco sunt aratrorum,
Mactando, non ferro, sed summis unguibus, illo pisce, quem, huic Deae sacrum,
Leucum appellant, (namque is ei Deae prae aliis piscibus omnibus consecratus est, ut sacerrimus,)
Tum ille retia, licet, constituat, eaque e mari retrahat
Plena piscibus.

Quod epigramma in vulgaribus editionibus Anthologiae (p. 28. H.St.) adscribitur Leonidae, in trapezitam Caicum (l. 1. c. 21. fine.) et incipit Ἀστοῖς καὶ ξείνοισιν ἴσον νέμει ἅδε τράπεζα. *id in editione principe, a Constantino Lascari curata, Theocrito adscribitur hunc in modum.* Θεοκρίτου ἐπίγραμμα ὡς εὕρηται ἔν τινι ἀρχαιοτάτῳ ἀντιγράφῳ Παύλου τοῦ Βουκάρη ἐν Πατάβίῳ. *haec verba exemplo Anthologiae, quod in Bibl. Senatus Lipsiensis servatur, adscripserat nescio quis.*